

Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình Tàn Khốc

Contents

Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình Tàn Khốc	6
1. Chương 1: Bị Hạ Được	6
2. Chương 2: Được Phát Tác	8
3. Chương 3: Giải Được	9
4. Chương 4: Hợp Đồng	10
5. Chương 5: Chịu Khuất Nhục	11
6. Chương 6: Rời Khỏi Nhà Họ Kiều	12
7. Chương 7: Lúng Túng	13
8. Chương 8: Trong Cơn Giận Dữ	15
9. Chương 9: Hành Hạ	16
10. Chương 10: Bắt Gặp Mua Thuốc	17
11. Chương 11: Nói Dối Hắn	18
12. Chương 12: Mang Thai	19
13. Chương 13: Cừu Hận Từ Đầu Tới	20
14. Chương 14: Ác Độc	21
15. Chương 15: Đóa Hoa Bách Hợp Có Gai	23
16. Chương 16: Không Chịu Nổi Khuất Nhục	24
17. Chương 17: Không Khỏi Phiền Lòng	25
18. Chương 18: Vẫn Không Bỏ Xuống Được	26
19. Chương 19: Quan Tâm Cô Sao?	27
20. Chương 20: Khách Không Mời Mà Đến	28
21. Chương 21: Hiểu Lắm Càng Sâu	29
22. Chương 22: Cuộc Gặp Gỡ Không Vô Tình	31
23. Chương 23: Gươm Súng Sẵn Sàng	32
24. Chương 24: Tra Hối Đến Cùng	33
25. Chương 25: Đột Nhiên Cầm Giận	34
26. Chương 26: Trừng Phạt	35
27. Chương 27: Lạnh Buốt	36
28. Chương 28: Mắc Mưa	37
29. Chương 29: Giằng Co	38
30. Chương 30: Di CẢ (kinh Nguyệt) Đến Thăm	40
31. Chương 31: Đột Nhiên Tới Thăm	41
32. Chương 32: Bà Nội Bức Hôn	42
33. Chương 33: Ủy Khuất	43
34. Chương 34: Chân Tướng	44
35. Chương 35: Cô Ta Chẳng Là Gì Cả	45
36. Chương 36: Không Khỏi Tức Giận	46
37. Chương 37: Lệch Khỏi Quỹ Đạo	47
38. Chương 38: Tôi Sẽ Khiến Cho Hắn Hết Hi Vọng Với Cô	48
39. Chương 39: Hai Người Phụ Nữ	49
40. Chương 40: Vì Phụ Có Phải Rất Rộng Rãi Không?	50
41. Chương 41: Kế Hoạch Ly Biệt	51

42. Chương 42: Một Trận Bực Bội	52
43. Chương 43: Tự Minh Đa Tình	54
44. Chương 44: Hiểu Lầm	55
45. Chương 45: Băng Bó Vết Thương	56
46. Chương 46: Mặt Khác Của Hồn	57
47. Chương 47: Ấm Áp	58
48. Chương 48: Không Phải Cô Tới Tìm Tôi Sao	59
49. Chương 49: Nồng Tình Mật Ý	60
50. Chương 50: Hiềm Khích	61
51. Chương 51: Không Quan Trọng Gì	62
52. Chương 52: Giảng Bầy	63
53. Chương 53: Dê Vào Miệng Sói	65
54. Chương 54: Chạy Trối Chết	66
55. Chương 55: Cuối Cùng Ở Lại	67
56. Chương 56: Nồng Đậm Áy Náy	68
57. Chương 57: Giận Dối	69
58. Chương 58: Vạch Trần Lời Nói Dối	71
59. Chương 59: Thay Đổi Trò Chơi	72
60. Chương 60: Đóng Lớn Thuốc Bỏ	73
61. Chương 61: Canh Đại Bỏ	74
62. Chương 62: Uống Lầm Thuốc Bỏ	75
63. Chương 63: Giải Được	76
64. Chương 64: Phạm Sai Lầm	77
65. Chương 65: Bán Đúng	78
66. Chương 66: Chết Vắn	80
67. Chương 67: Bị Phỏng	82
68. Chương 68: Ghen	84
69. Chương 69: Dịu Dàng Trong Phút Chốc	86
70. Chương 70: Trầm Trăm Vân	88
71. Chương 71: Đau Đớn	90
72. Chương 72: Bí Mật	92
73. Chương 73: Cự Tuyệt Tình Cảm	94
74. Chương 74: Đột Nhiên Dịu Dàng	97
75. Chương 75: Thì Ra Là Một Trò đùa	99
76. Chương 76: Cãi Vã	101
77. Chương 77: Nhót	103
78. Chương 78: Kết Quả	105
79. Chương 79: Miss (tưởng Niệm, Nhớ Nhung)	107
80. Chương 80: Bất Chợt Quan Tâm	109
81. Chương 81: Khoảng Cách	111
82. Chương 82: Con Cờ Trong Tay	113
83. Chương 83: Sầu Lo	116
84. Chương 84: Lo Sợ Cùng Bất An	118
85. Chương 85: Trốn Thoát	120
86. Chương 86: Giận Dữ	122
87. Chương 87: Kế Hoạch Truy Thê	124
88. Chương 88: Tổ Tình	127
89. Chương 89: Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ	129
90. Chương 90: Trúng Kế	131
91. Chương 91: Chuộc Tội	133
92. Chương 92: Ghen Tỵ	135
93. Chương 93: Nói Giỡn	137
94. Chương 94: Môn Thần (thần Giữ Cửa)	139
95. Chương 95: Xem Như Cô Lợi Hại	141

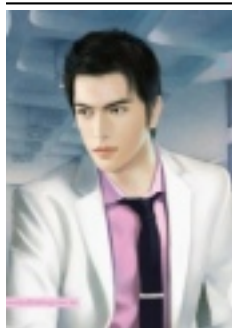
96. Chương 96: Lạc Vào Miệng Sói	144
97. Chương 97: Lộ Tẩy	146
98. Chương 98: Quà Tặng	148
99. Chương 99: Tị Nạn	150
100. Chương 100: Ái Bất Dung Sảm Tạp (chữ Sảm Tạp Ở Đây Có Nghĩa Là Trộn Lẫn)	152
101. Chương 101: Vứt Bỏ	154
102. Chương 102: Gặp Phải Kẻ Cướp	157
103. Chương 103: Âm Mưu Khác	159
104. Chương 104: Thẳng Thắn	161
105. Chương 105: Tình Yêu Hèn Mọn	163
106. Chương 106: Lên Xe Trước Mua Vé Bỏ Sung Sau	165
107. Chương 107: Em Là Của Anh	167
108. Chương 108: Mang Thai Ngoài Ý Muốn	169
109. Chương 109: Bị Buộc Sinh Non	171
110. Chương 110: Dưỡng Thương Cùng Tạo Người Không Bài Trừ Lẫn Nhau	173
111. Chương 111: Thủy Tính Dương Hoa (lãng Lơ)	176
112. Chương 112: Uất Ức	178
113. Chương 113: Mưa Gió Muốn Tới	180
114. Chương 114: Độc Nhất Là Lòng Dạ Đàn Bà	182
115. Chương 115: Lạnh Tuyệt (thật Lạnh)	184
116. Chương 116: Tự Biết Rõ	186
117. Chương 117: Kinh Tâm Động Phách Đích Mỹ (thật Sự Rất Rung Động Lòng Người)	188
118. Chương 118: Bắt Cóc	190
119. Chương 119: Đàm Phán	192
120. Chương 120: Hai Nữ Nhân Đấu (cuộc Đọ Sức Giữa Hai Người Phụ Nữ)	195
121. Chương 121: Chết Tâm	197
122. Chương 122: Bị Thương	199
123. Chương 123: Đau Lòng	201
124. Chương 124: Bảo Bảo Không Khỏe	203
125. Chương 125: Xuất Nhĩ Phản Nhĩ (nói Một Đàng Làm Một Nẻo)	205
126. Chương 126: Thần Thương Khẩu Chiến (miệng Đấu Miệng)	208
127. Chương 127: Chân Tướng Không Thể Chấp Nhận	210
128. Chương 128: Sinh Non	212
129. Chương 129: Anh Có Ý Với Cô Ấy, Đúng Chứ!?	214
130. Chương 130: Tại Sao Tôi Không Chết!?	216
131. Chương 131: Lời Cam Kết Tùy Tiện	218
132. Chương 132: Quẫn Bách	221
133. Chương 133: Bị Người Khác Bắt Gặp	223
134. Chương 134: Đột Nhiên Tổ Tình	225
135. Chương 135: Cảm Động	227
136. Chương 136: Trái Tim Anh Không Bao Giờ Đổi Thay	229
137. Chương 137: Cảm Động	231
138. Chương 138: Đêm Cuối Cùng	233
139. Chương 139: Mơ Hồ Bất An	235
140. Chương 140: Lần Đầu Gặp Mặt	237
141. Chương 141: Gặp Thoáng Qua	239
142. Chương 142: Gặp Lại Ân Nhân Cứu Mạng	241
143. Chương 143: Trúng Bẫy	243
144. Chương 144: Giả Tạo	246
145. Chương 145: Thẳng Thắn	248
146. Chương 146: Giá Đưa Mình Tới Cửa Quá Rẻ	250
147. Chương 147: Không Hẹn Mà Gặp	252
148. Chương 148: Bị Tính Toán	254
149. Chương 149: Tình Yêu Là Nặng Như Vậy	256

150. Chương 150:	Hỏa Hoạn	258
151. Chương 151:	Mơ Hồ Không Đành Lòng	260
152. Chương 152:	Tình Dịch Gặp Mặt	262
153. Chương 153		264
154. Chương 154:	Tin Dữ	266
155. Chương 155:	Mưu Đồ	268
156. Chương 156:	Không Thể Không Để Ý	270
157. Chương 157:	Lương Tử Ngưng Trả Thù	272
158. Chương 158:	Đau Lòng	274
159. Chương 159:	Nên Buông Tay	276
160. Chương 160:	Trong Mắt Của Em Chỉ Có Thể Có Anh	278
161. Chương 161:	Thay Mặt (đại Diện)*	280
162. Chương 162:	Dọn Vào Nhâm Trạch*	282
163. Chương 163:	Hai Cô Gái, Một Căn Phòng	285
164. Chương 164:	Biến Khéo Thành Vụng*	287
165. Chương 165:	So Với Trong Tưởng Tượng Thì Hải Hòa Hơn	289
166. Chương 166:	Nữ Nhân Tâm Kế	291
167. Chương 167:	Tất Cả Là Vì Anh	293
168. Chương 168:	Thông Cảm Ngập Tràn	295
169. Chương 169:	Lúng Túng Gặp Nhau	297
170. Chương 170:	Đầu Đường Cãi Vã	299
171. Chương 171:	Uy Hiếp Hôn Ước (ép Buộc Đính Hôn)	301
172. Chương 172:	Bí Mật Tổ Chức Hôn Lễ	303
173. Chương 173:	Tái Khởi Tranh Chấp	306
174. Chương 174:	Thâm Sâu Tự Trách	308
175. Chương 175:	Để Lại Thư Trốn Đi	310
176. Chương 176:	Con Đã Không Còn	312
177. Chương 177:	Dùng Cái Chết Để Uy Hiếp	314
178. Chương 178:	Cô Đơn, Không Ai Nương Tựa	316
179. Chương 179:	Tiếp Nhận Kế Hoạch	318
180. Chương 180:	Cô Gái Chanh Chua	320
181. Chương 181:	Xuống Tay Trước	322
182. Chương 182:	Thận Trọng	324
183. Chương 183:	Nhiều Loạn Tâm Phi (tâm Tư Rối Loạn)	326
184. Chương 184:	Tự Chui Đầu Vào Lưới	328
185. Chương 185:	Kịch Hay Trình Diễn	330
186. Chương 186:	Vinh Quang Bị Thương	332
187. Chương 187:	Bị Lừa	334
188. Chương 188:	Một Đường Theo Sau	336
189. Chương 189:	Khổ Nhục Kế	338
190. Chương 190:	Tính Khí Trẻ Con	341
191. Chương 191:	Báo Cho Biết Chân Tướng	343
192. Chương 192:	Tình Yêu Của Chúng Ta Không Thay Đổi	345
193. Chương 193:	Thay Đổi Cục Diện	347
194. Chương 194:	Trung Cuộc Của Bàn Cờ*	349
195. Chương 195:	Một Vở Kịch Hay	351
196. Chương 196:	Ôm Bụng Cười Lăn Lộn	353
197. Chương 197:	Hiếu Lâm Tăng Lên	355
198. Chương 198:	Bị Ép Về Nhà	357
199. Chương 199:	Vô Tình Vứt Bỏ	359
200. Chương 200:	Thủ Đoạn Hạ Lưu	361
201. Chương 201:	Yên Lặng Chuẩn Bị Hôn Lễ	363
202. Chương 202:	Hung Quang Tất Tiên (bất Hạnh Định Là Phải Đến Trước)	365
203. Chương 203:	Lòng Như Lửa Đốt	367

204. Chương 204:	Ngoài Ý Muốn Trúng Đạn	369
205. Chương 205:	Thu Diệp Điều Linh (lá Thu Tàn Lụi)	372
206. Chương 206:	Thương Thế Nghiêm Trọng	373
207. Chương 207:	Trở Thành Nô Lệ Của Vợ	376
208. Chương 208:	Bản Khoản Tin Dữ	378
209. Chương 209:	Không Cần Tự Trách	380
210. Chương 210:	Chỉ Sợ Không Còn Kịp Nữa	382
211. Chương 211:	Cổ Ý Gây Khó Dễ	384
212. Chương 212:	Tham Dự Tang Lễ	386
213. Chương 213:	Đêm Trước Hôn Lễ	388
214. Chương 214:	Hôn Lễ Ảo Mộng	390
215. Chương 215:	Bệnh Tình Nặng Thêm	392
216. Chương 216:	Khách Không Mời Mà Đến	394
217. Chương 217:	Dịu Dàng Nói Lời Từ Biệt	396
218. Chương 218:	Đau Triệt Nội Tâm	398
219. Chương 219:	Biết Được Chân Tướng	400
220. Chương 220:	Một Cách Tinh Quái	402
221. Chương 221:	Chịu Đựng	404
222. Chương 222:	Tìm Người Thân	406
223. Chương 223:	Nhận Nhau	408
224. Chương 224:	Kế Hoạch Truy Thê	410
225. Chương 225:	Màn Bày Tổ Chấn Động	412
226. Chương 226:	Giả Vờ Không Quen Biết	414
227. Chương 227:	Mặt Dày Mày Dạn	416
228. Chương 228:	Ôn Tình Thế Công (đợt Tấn Công Dịu Dàng)	418
229. Chương 229:	Tiểu Quỷ Cùng Đại Nhân (tiểu Quỷ Cùng Người Lớn)	420
230. Chương 230:	Bị “chính” Sửa, Thật Đáng Thương	423
231. Chương 231:	Xuyên Bang (lộ Tẩy)	425
232. Chương 232:	Bãi Bình (giải Quyết Một Cách Công Bằng)	427
233. Chương 233:	Tiểu Quỷ Vô Địch	429
234. Chương 234:	Rời Nhà Trốn Đi	431
235. Chương 235:	Bán Bong Bóng	433
236. Chương 236:	Nghe Lén Rình Coi	435
237. Chương 237:	Bước Trên Tầng Bể Móng (cẩn Thận)	437
238. Chương 238:	Đơn Độc Đi Gặp Vợ Chưa Cưới	439
239. Chương 239:	Trùng Hợp Bất Gặp	441
240. Chương 240:	Thị Lực Giảm	443
241. Chương 241:	Mượn Rượu Giải Sầu	445
242. Chương 242:	Lương Thiện Ngữ Châm Ngôn (lời Khuyên Của Một Kẻ Lương Thiện)	447
243. Chương 243:	Lấy Cái Chết Để Uy Hiếp	449
244. Chương 244:	Đề Ông Trời Định Đoạt	451
245. Chương 245:	Trường Thiên Giấy Kiểm Điểm (tờ Kiểm Điểm Thật Quá Dài)	453
246. Chương 246:	Tự Nhiên Chen Ngang	455
247. Chương 247:	Gặp Phải Bọn Bất Cốc	457
248. Chương 248:	Lặng Lẽ Theo Dõi	459
249. Chương 249:	Xông Vào Hiện Trường	461
250. Chương 250:	Sống Chết Bên Nhau	463
251. Chương 251:	Tiểu Ác Ma Ra Sân	465
252. Chương 252:	Bảo Bối Xuất Tuyệt Chiêu	467
253. Chương 253:	Vết Thương Chồng Chết	468
254. Chương 254:	Không Xa Không Rời	470
255. Chương 255:	Người Phụ Nữ Kiên Cường	472
256. Chương 256:	Kêu Tinh	474
257. Chương 257:	Khẩu Chiến Đan Nho (khẩu Chiến Cùng Đội Quân Tri Thức)	476

258. Chương 258: Hồ Phụ Không Sinh Cún Con	478
259. Chương 259: Hồi Tỉnh	480
260. Chương 260: Thức Tỉnh	482
261. Chương 261: Cơm Nhão	484
262. Chương 262: Thánh Thác Lí Ni (thánh Thác Rini)	486
263. Chương 263: Để Xuống Thù Hận	488
264. Chương 264: Quý Trọng Cùng Cám Ơn	490
265. Chương 265: Gắn Bó Bên Nhau	492
266. Chương 266: Đại Kết Cục	494

Gặp Gỡ Tổng Giám Đốc Tuyệt Tình Tàn Khốc

Giới thiệu

Lần gặp đầu tiên: cô chỉ là mang hợp đồng đến mà thôi, lại bị hắt bỏ thuốc, hắt nỡ nụ cười lạnh lùng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-go-tong-giam-doc-tuyet-tinh-tan-khoc>

1. Chương 1: Bị Hạ Được

Cuối thu, đêm lạnh như băng.

Gió lạnh như những chiếc gai vót nhọn trực tiếp xuyên thấu qua quần áo, đâm vào tận xương tủy.

Đèn đường mờ vàng tỏa ra ánh sáng nhu hòa khiến người ta cảm thấy có vài phần ấm áp.

Kiều Tâm Du đưa bàn tay đông cứng đặt trên miệng thở “phù... phù...”, mấy hơi thở bốc lên như làn khói mềm mại lập tức tiêu tán.

Trong lòng cô cảm thấy buồn bực, cái gì mà hợp đồng quan trọng, trẻ thế này rồi mẹ còn cố ý muốn cô đưa đến khách sạn Nhâm Duyệt Đạt, lại còn phải tận tay giao cho tổng giám đốc tập đoàn Nhâm thị.

Lúc này ở bàn tiếp tân hỏi được gian phòng của Nhâm tổng giám đốc, Kiều Tâm Du nhớ đến mình còn cuộc hẹn với Phương Đình nên vội vã bước nhanh vào thang máy.

Dinh dong dinh dong. Kiều Tâm Du đứng trước cửa phòng dành cho tổng thống, trong tay là bản hợp đồng thật dày.

Cửa đột nhiên mở ra, Kiều Tâm Du chậm rãi bước vào.

Bên trong phòng có mở hệ thống sưởi, từ từ xua tan khí lạnh trên người cô. Trong không khí bay tới nhàn nhạt mùi Whiskey và mùi thuốc lá. Chợt ập tới một cảm giác bị áp bức.

Kiều Tâm Du lập tức quay đầu lại! Kinh ngạc thét chói tai.

Sau lưng cô cách không tới một mét, một người đàn ông có đôi mắt chim ưng sắc bén nhìn cô từ trên xuống dưới, lông mày rậm nhíu lại, “Cô là Kiều Tâm Du?” Đường nét trên khuôn mặt hắn như được điêu khắc khiến người ta không nắm bắt được tâm tình của hắn. Nhưng Kiều Tâm Du có thể cảm nhận được dịch ý của hắn.

Cô ghét loại cảm giác bị áp bức này, tay chân luống cuống lập tức lui về phía sau hai bước, cố gắng giữ khoảng cách với Nhâm tổng giám đốc, “Đây là hợp đồng anh cần”. Hai tay cung kính đưa lên cái túi da vàng.

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu cong lên một chút khiến người ta nhận không ra nụ cười nguy hiểm của hắn. Hắn không nhận lấy hợp đồng ngay mà đi về phía quầy bar, “Cảm ơn Kiều tiểu thư, đã trễ rồi mà còn phiền cô phải đi một chuyến vì tôi.” Hắn cầm lấy một ly Whiskey màu đỏ, “Bên ngoài lạnh như vậy, chỉ bằng uống một ngụm cho ấm người rồi hãy về.”

“Không, không cần đâu!” Kiều Tâm Du cảm thấy trên người hắn tràn đầy hơi thở nguy hiểm. Lui về sau hai bước đem hợp đồng nhanh chóng đặt trên bàn trà.

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu nhẹ giương lên, “Cô sợ tôi sao?” Tầm mắt tùy ý thẳng tắp nhìn vào mắt cô.

“Không đâu, chỉ là tôi còn có hẹn.” Ánh mắt của hắn quá mức sắc bén, cô không dám ngheh đón.

“A! Lẽ nào Kiều tiểu thư thật không chịu nổi mặt uống một ly?” Hắn cầm một ly rượu màu hồng đưa tới trước mặt cô.

Kiều Tâm Du biết nếu cô không uống khẳng định sẽ không thể bước ra khỏi gian phòng này, cô nhận lấy ly rượu giữa đầu một hơi uống cạn.

“Nhìn không ra Kiều tiểu thư có tử lượng tốt như vậy.” Trong con ngươi hắn hiện lên một tia khác thường.

“Nhâm tổng giám đốc, hợp đồng đã được đưa đến, tôi có thể đi chưa?”

Nhâm Mục Diệu cầm hợp đồng trên bàn trà lên, mở ra xem: “Tôi còn muốn xem một chút những chỗ cần sửa lại trong hợp đồng. Phiền Kiều tiểu thư chờ một chút.” Nói xong hắn ngồi xuống, từ trong túi áo tây trang lấy ra một chiếc bút máy Montblanc, cẩn thận đọc.

Kiều Tâm Du thở dài một cái, chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi xuống đợi.

Kiều Tâm Du nhàm chán quan sát gian phòng dành cho tổng thống này. Trong phòng trang trí theo phong cách cung đình Châu Âu nguy nga tráng lệ, trên trần nhà là một chiếc đèn chùm thủy tinh, đèn trang trí bên vách tường cũng là thiết kế của những người nổi tiếng. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Không hiểu sao cô cảm thấy càng ngày càng nóng, hô hấp càng ngày càng dồn dập, hay là tại hệ thống sưởi ở đây mở nhiệt độ quá cao? Cô gỡ khăn quàng cổ xuống nhưng vẫn cảm thấy nóng bức khó thở, cuối cùng cả áo khoác cũng cởi ra.

Một lát sau, cảm giác khô nóng trong người vẫn không giảm bớt chút nào, giống như có một ngọn lửa đang thiêu đốt toàn thân cô. Không lẽ mình bị cảm nên phát sốt sao?

Nhâm Diệu Mục lạnh lùng liếc cô một cái, khóe miệng giương lên nụ cười tà nịnh, “Kiều tiểu thư cô sao vậy?”

“Tôi cảm thấy nóng quá, có thể là tôi phát sốt.” Ý thức của Kiều Tâm Du dần dần mơ hồ. Nhưng lúc nhìn thấy khuôn mặt tuấn đạt của Nhâm Mục Diệu, không ngờ cô lại có ý nghĩ muốn nhào vào trong ngực hắn, ôm lấy hắn. Cô nghĩ chắc mình điên mất rồi. Lắc đầu một cái, “Nhâm tổng giám đốc, thật xin lỗi, trong người tôi không thoải mái, tôi phải về.”

2. Chương 2: Được Phát Tác

Kiều Tâm Du đứng lên, nhưng lại cảm thấy toàn thân dường như không có chút khí lực nào, tay chân nhũn ra. Cô phải vịn vào ghế salon mới miễn cưỡng đứng vững bước chân, hít sâu một hơi hướng về phía cửa đi tới.

Lão đảo một cái –

Nhâm Mục Diệu đỡ được cô.

Da thịt tiếp xúc làm cho nội tâm đang trống rỗng của Kiều Tâm Du bỗng chốc sôi trào một loại cảm giác thỏa mãn. “Ừm!” Cảm giác này càng làm cho lửa nóng trong cơ thể và cảm giác thống khổ tăng lên, khiến cô phát ra một tiếng kêu.

Sao mình lại có thể phát ra một thanh âm âm dương như thế? Kiều Tâm Du hoảng sợ thoát ra khỏi lồng ngực tràn đầy hơi thở nam tính kia, “Cám ơn, tôi có thể tự đi!”

Nhâm Mục Diệu thấy người trong lòng gò má đỏ ửng, hơi thở không đều đặn, hô hấp càng ngày càng dồn dập. Trên gương mặt lấm tấm một lớp mồ hôi lạnh, thân thể mềm mại lúc lạnh lúc nóng, hẳn biết cô cũng đã nhanh chóng đỡ không nổi nữa rồi.

Đúng là! Thuốc này lợi hại thật. -

Hắn vờ ra vẻ quan tâm cúi đầu dò hỏi: “Kiều tiểu thư, cô thật sự không sao chứ? Cả người cô đang phát run.” Bàn tay của hắn đặt phía sau lưng cô.

Quả bom trong cơ thể nháy mắt nổ tung, cô nhón mũi chân chủ động hôn lên đôi môi lạnh như băng của hắn, hi vọng có thể hấp thu được nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Nhâm Mục Diệu chợt đẩy thân thể mềm mại yêu kiều trong ngực ra, “Đàn bà tôi thấy đã nhiều nhưng chưa từng thấy qua loại đàn bà không biết xấu hổ như cô.”

Lời nói lạnh như băng của hắn giống như một chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống, thế nhưng lại rất nhanh bị ngọn lửa trong cơ thể cán nuốt sạch. Cô dùng sức cởi quần áo trên người xuống, khuôn mặt phỉếm hồng, hơi thở hỗn loạn.

Ý thức từng chút từng chút một bị thuốc ngấm ăn mòn, cô từ từ cởi hết quần áo trên người.

Thân thể cao to của Nhâm Mục Diệu đứng trước mặt cô, liếc nhìn cô bằng nửa con mắt, tà nịnh nở nụ cười như đang thưởng thức màn biểu diễn phóng đảng của cô.

“Ừm, tôi thật khó chịu.” Cô bắt lực kêu lên, trước ngực cũng đã là một mảnh phỉếm hồng tựa như trái táo chín chờ người đến thưởng thức.

“Kiều tiểu thư, thì ra con người cô từ tận trong xương cốt đã âm dương như thế. Thủ đoạn trèo lên giường tôi của phụ nữ tôi đã thấy nhiều, nhưng lần đầu tiên tôi gặp người tự sỉ nhục mình giống như cô vậy.” Nhâm Mục Diệu mỉa mai nói, đứng một bên bề thế như một vị thần liếc nhìn cô.

Ý thức đã sớm tan rã, Kiều Tâm Du chỉ cảm thấy cả người đều nóng lên giống như toàn thân đang bị đưa vào lò lửa lớn, loại cảm giác muốn đem mình đi thiêu đốt không còn sót thứ gì. Đôi mắt mơ màng thấy Nhâm Mục Diệu đứng một bên thật giống như thấy được nước suối trong ngọn sóng, kéo lê thân thể chậm rãi đến gần hắn yếu ớt nói: “Giúp, giúp tôi đi!”

Khóe miệng hắn giương lên nụ cười tà tứ: “Cô muốn tôi giúp cô thế nào?”

Vừa cảm nhận được hơi thở nam tính trên người hắn, lửa nóng trên người Kiều Tâm Du trong nháy mắt bốc cháy. Cô đưa hai tay ôm lấy cổ hắn, nhón mũi chân chủ động hôn hắn. Dường như chút này vẫn chưa đủ dập tắt ngọn lửa trong cơ thể, cô xoay người, vuốt ve cơ thể hắn.

“Cô thật nhiệt tình, hôm nay tôi sẽ thỏa mãn cho cô, cô gái phóng đảng!” Giọng nói hung ác lạnh lùng không mang theo một tia cảm xúc. Vừa nói hắn vừa ôm cô hướng phòng ngủ đi tới.

“A...” – một tiếng thét kinh hãi vang lên, Kiều Tâm Du bị ném lên chiếc giường rộng hai mét.

Nhâm Mục Diệu ngay sau đó nghiêng người đè lên cô, cười lạnh: “Khó chịu sao?”

“Uh.” Kiều Tâm Du thống khổ giãy dụa, thân thể đỏ ửng của cô giống như đã bị thiêu đốt đến cực hạn, nếu không được thỏa mãn một giây kế tiếp có lẽ chính mình sẽ nổ tung.

Trông mắt Nhâm Mục Diệu cũng nhiễm một tầng huyết sắc, hắn không ngờ thân thể của mình cũng đang bị cô thiêu đốt. Hắn chợt xé rách tất cả những gì còn sót lại trên người Kiều Tâm Du.

3. Chương 3: Giải Được

Thân thể ngọc ngà trơn mềm, phía trên phiếm đỏ càng lộ ra vẻ quyến rũ. Dáng người càng xinh đẹp hơn so với tưởng tượng của hắn, như con mãnh thú đang thèm khát, hắn điên cuồng hôn vào đôi môi, bờ vai, gương mặt của cô...

“A” Tiếng kêu khê tràn ngập vui thích cùng những bất mãn mơ hồ...

Cảm giác như cô đang bị đẩy đến một vách đá, chỉ cần tiến thêm một bước nữa, cô sẽ phải rơi vào vực sâu thăm thẳm, cô thống khổ rên rỉ, mồ hôi thấm ướt cả trán, đôi mắt đầy sương mù vô lực dán vào cơ thể bên cạnh cô.

“Muốn không? Muốn thì mau van xin đi.” Bàn tay hắn tùy ý vuốt ve làn da trắng mịn của cô.

Cô như đang ở ngoài đại dương rộng lớn, sắp chết đuối đến nơi, chỉ có thể nắm chặt lấy hắn, mới có thể giải thoát, “A.....Xin anh..... Tôi rất khó chịu.....” Giọng nói đứt quãng, phát ra hơi thở nóng như lửa đốt.

“Chuẩn bị xong chưa?” Tiếng nói của Nhâm Mục Diệu khàn khàn, nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người mình, tách hai chân cô ra. Không cần chần chừ, hắn nâng eo, bắt ngờ tiến vào thân thể cô.

“Đau!” Cô không nhịn được kêu lên. Loại cảm giác đau đớn này dường như khiến cô tỉnh táo ra mấy phần, cánh tay yếu đuối đẩy người đang ở phía trên mình ra: “Đau quá, anh tránh ra!”

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu tà ác giương lên, “Cô cam lòng sao?” Con ngươi đỏ rực hiện lên ánh mắt lạnh khốc, không quan tâm đến sự khó chịu đau đớn của cô, hắn điên cuồng mà chiếm đoạt.

“Ôi..... Đau quá.....” Đối với người mới trải qua chuyện này lần đầu như cô, đây rõ ràng chính là một loại giày vò, hành hạ. Giống như một con dao bén nhọn, hắn từng bước tiến sâu vào người cô, từng lần một phá hủy thân thể của cô.....

“Cảm thấy rất đau, phải không? Đừng nóng vội, tôi sẽ còn khiến cô đau đớn hơn nữa!” Hắn cười lạnh, vẻ mặt tàn nhẫn làm người ta không rét mà run, ánh mắt u ám như độc châm từng từng nhìn cô.

Nỗi thống khổ của cô thật giống một loại chất xúc tác, càng thêm kích động thú tính của hắn, hắn như nổi cơn điên, muốn đem hết lửa giận đè nén trong nhiều năm qua bộc phát trong nháy mắt. Y - www.

Đêm dài, trăng sáng nhàn nhạt, khí trời thật thê lương, lạnh lẽo.

Cái lạnh của mùa thu này so với mùa đông còn khắc nghiệt hơn vạn phần.

Sương mù dày đặc, đau đớn vẫn cứ lan tràn.....

“Ư.....” Kiều Tâm Du đau đớn thấp giọng hô lên một tiếng, động đậy, trong thoáng chốc cô cảm thấy toàn bộ xương cốt trong cơ thể như đang kêu gào.

“Đau quá.....” Khắp người giống như bị xe ngựa đè ép, xương cốt đều nát hết cả, cánh tay đau nhức cũng không gờ lên nổi.

Ánh mắt dần tỉnh táo mở ra, sau khi thích ứng được với ánh sáng, cô phát hiện mình lại đang ở trong một gian phòng xa lạ. Còn chưa kịp nhận thức rõ tình hình, lập tức nhìn thấy dưới tấm chăn mềm mại là thân hình trần như nhộng của chính mình, trong khi đó lại có một cánh tay đang đặt ngay eo của cô.

Kinh hãi nhìn sang bên cạnh, “A –” Cô kinh ngạc la lên.

Nhâm Mục Diệu khẽ động lông mày, giọng nói mỉa mai vang lên, “Xem ra thể lực của cô không tệ, không hổ là dân đăng như vậy.....” Kịch tình vừa qua, giọng nói của hắn trở nên khàn khàn lưỡi biếng.

Kiều Tâm Du nội tâm đang đau đớn lại bị lời nói lạnh như băng kia làm kích động, ánh mắt thoáng chốc tròn tròn, cảnh tượng tối hôm qua như thước phim chiếu chậm trong đầu cô, cô không biết xấu hổ mà van xin, để hắn tùy ý chiếm đoạt, càng về sau, chính thân thể cô còn cong lên đón nhận hoan ái, cả đêm, không biết làm bao nhiêu lần, không biết bao nhiêu lần thay đổi tư thế.

Khuôn mặt cô trắng bệch, đôi mắt sáng trong, ánh mắt như thủy tinh trong suốt, không chứa chút tạp chất, giờ đây bị hơi nước bao phủ, đè nén nỗi đau nơi đáy lòng. Tại sao thâm tâm của hắn bỗng dưng thất lại, một cảm giác tự trách mơ hồ hiện lên?

Không được! Cừu hận lập tức tràn ngập lên lối vào từng góc ngách trong suy nghĩ của hắn.

“Anh..... Anh đã bỏ thuốc tôi!” Giọng nói của cô có chút run rẩy, nhưng là kiên quyết vạch trần sự thật này. Cô không có thời gian than khóc cho sự trong sạch đã bị cướp mất của mình. Cô cần phải cứng rắn đối diện với sự thật tàn khốc này.

4. Chương 4: Hợp Đồng

Nhâm Mục Diệu kinh ngạc, hắn vốn nghĩ cô sẽ khóc lóc thảm thiết một trận, không ngờ ngay lập tức cô có thể bình tĩnh như thế.

Xem ra, cô so với tưởng tượng của hắn càng thú vị hơn, chẳng sao cả, hắn sẽ từ từ chơi đùa cô, từ từ hành hạ cô.

Hắn tà mị cười một tiếng, không đáp, cũng không phủ nhận.

“Tại sao?” Cô quát cường chất vấn, ôm chặt chiếc chăn quấn quanh người, tay nắm thành quyền, móng tay đâm sâu vào da thịt. Cảm giác đau đớn giờ phút này có thể giúp cô kiềm nén bi thương, không thể hiện ra sự yếu đuối trước mặt hắn.

“Sao không đi hỏi cậu, vợ cô?” Hắn xoay mình, đặt cô ở phía dưới, “Không ngờ tối hôm qua cô mãnh liệt như thế, mùi vị của cô tôi rất thích.” Hơi thở nam tính phả vào gương mặt của Kiều Tâm Du khiến mặt cô thoáng chốc ửng đỏ.

“Anh tránh ra!” Cô dùng một chân đạp, không ngờ đụng tới hạ thể, một cơn đau nhức lan tỏa, sống mũi cay cay, nước mắt bỗng trào ra.

Dường như nước mắt của cô chính là thứ hắn muốn xem, hắn cúi đầu hôn giọt lệ trên má cô, “Thế nào? Sao lại hai lòng như vậy, ngoài miệng vừa nói muốn tôi rời đi, giờ lại dùng nước mắt khiến tôi ở lại.” Vừa nói, hắn vừa giơ tay kéo chiếc chăn trên người cô ra.

Kiều Tâm Du bỗng cảm thấy toàn thân lạnh run, “Không được.”

“Cái gì không được? Cả người của cô còn chỗ nào tôi chưa thấy, chưa chạm qua.....” Tay của hắn không yên ổn, dạo chơi trên người cô.

Nước mắt tự nhiên trào ra, tối hôm qua hắn vũ nhục cô trong lúc cô mất đi ý thức, cô có thể lựa chọn quên đi, nhưng bây giờ cô đang tỉnh táo, cô không thể để hắn tiếp tục vũ nhục mình được. Hơn nữa, cô cũng không thể tha thứ cho sự phóng túng của mình, “Cầu xin anh buông tha cho tôi có được không.....”

“Buông tha? Vậy tôi phải chịu tổn thất lớn rồi. Cô còn không hiểu sao, cậu vợ cô vì lợi ích của nhà máy đã bán cô cho tôi. Năm trăm ngàn, là giá bán thân của cô. Vốn tôi vẫn cảm thấy có chút đắt, nhưng sau khi hưởng thụ xong thì thấy cũng đáng.” Hắn mạnh tay mà nắm chặt gương mặt trắng mịn của cô.

“A!” Kiều Tâm Du bị đau kinh hô một tiếng, nhưng lời hấn nói với cô còn làm cô đau đớn hơn, thật giống như tiếng sấm ngang giữa trời, một loại chấn động khiến cô không thể phản ứng nổi.

Lúc trước, cậu có than thở với cô, nói nhà máy vì một khoản đầu tư thất bại mà gặp khó khăn trong việc quay vòng vốn. Nhưng mà cậu sẽ không...

“Anh gạt tôi..... Anh gạt tôi! Uhm.....” Giọng nói nức nở lập tức bị nụ hôn của hấn chặn lại, hấn cạy hàm rằng cô ra, cái lưỡi xâm nhập thật sâu trong miệng cô, mút cánh môi non mềm như tơ lụa, thưởng thức hương vị thơm ngon của cô.

Đôi mắt Kiều Tâm Du bỗng trợn to, dùng sức cắn xuống, một mùi máu tươi lập tức tràn ra giữa răng môi.

“Hừ.....” Nhâm Mục Diệu bị đau đẩy cô ra, thân thể Kiều Tâm Du mềm nhũn giống như con búp bê rách nát bị ném trên sàn nhà.

Hấn xoay mình, xuống giường, cầm lấy túi giấy tờ tối hôm qua Kiều Tâm Du mang tới cho hấn, mở ra, lấy một xấp giấy bên trong, giởng tay, ném về phía cô.

“Cô mở to hai mắt xem cho kĩ đi, giấy trắng mực đen viết rõ ràng, bây giờ cô chính là con rối của tôi.”

Trên người Kiều Tâm Du loang lổ những dấu hôn đều là kiệt tác của hấn. Cô run rẩy ngồi bệt trên sàn nhà, cầm lên một tờ giấy có bốn chữ to, “Hợp đồng bán thân”.

Cô lắc đầu, “Không đâu, cậu không thể nào làm vậy được, không thể nào.....” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Cậu là người thân duy nhất của cô, cậu sẽ không bao giờ đẩy cô xuống hố lửa đâu.

Nước mắt lăn dài trên gương mặt tuyệt mỹ, nhỏ giọt đọng trên sàn nhà, những giọt nước mắt vỡ tan như những viên ngọc vỡ vụn.....

Nhâm Mục Diệu tắm rửa xong, ăn mặc chỉnh tề đi ra, cô vẫn giữ nguyên tư thế đó, bờ lưng phía sau mềm mại tinh tế, khẽ phát run.

Hấn cảm giác dục hỏa của mình lại muốn bốc lên, lập tức quay đầu đi, ánh mắt lạnh như băng trừng cô, “Trở về thu dọn đồ đạc đi, tôi sẽ bảo tài xế đến đón.” Sau khi ném ra những lời này, hấn xoay người rời đi.

5. Chương 5: Chịu Khuất Nhục

Kiều Tâm Du lê tấm thân đau nhức đi vào Nhà họ Kiều, trên mặt không còn chút máu, quả thật giống như con búp bê rách nát, chẳng còn chút hơi thở nào.

“Mày chết ở nơi nào vậy! Từ sáng sớm đã không thấy mặt, mày nấu bữa sáng chưa? Còn quét dọn phòng nữa? Giặt đồ cho tao chưa?” Kiều An Mạn nhàn rỗi ngồi trên ghế sa lon, sơn móng tay đỏ chói.

“Cậu, mơ đâu rồi?” Kiều Tâm Du lẳng lặng đứng đó, thân thể cứng đờ như một pho tượng.

“Sao mày còn quay lại đây?” Lữ Anh Lâm mang giày cao gót từ trên cầu thang bước xuống, gương mặt trang điểm kĩ càng, tóc búi cao quý phái, cả người tản ra một loại khí thế nữ vương giá lâm.

Kiều Tâm Du nhàn nhạt nhìn bà ta, vẻ thanh lệ trên gương mặt không còn nữa, tiện tay ném, “Bịch –” túi giấy tờ màu vàng nặng nề rơi xuống đất.

“Nói cho cháu biết, đây là cái gì!” Kiều Tâm Du lần đầu tiên dám lớn tiếng nói chuyện với mẹ như thế.

Lúc cô sáu tuổi, vì mẹ qua đời, cô sống cuộc sống ăn nhờ ở đậu cùng với gia đình cậu để được ăn học, cho dù bọn họ có đối xử với cô thế nào, cô cũng có thể chịu đựng được. Nhưng hôm nay, cô bị bọn họ xem như món hàng để mua bán, cô còn có thể nhẫn nhịn được nữa sao?

Lữ Anh Lâm liếc mắt nhìn túi giấy tờ trên đất, “Thế nào? Chọn cho mày một ông chủ lớn, không tệ chứ?”

Kiều Tâm Du không nghĩ mợ có thể nói những lời như vậy, quả thực còn không bằng súc vật, “Các người, các người sao có thể đối xử với tôi như vậy!” Lửa giận trong lòng bùng cháy, cô kích động hét to.

“Tại sao không thể đem mày đi bán? Mày ở nhà của tao, dùng đồ của tao, ăn cơm của tao. Cứ như vậy tao đã cực khổ nuôi một con heo mười mấy năm rồi, tới lúc bán được giá thì phải bán thôi.” Trên mặt Lữ Anh Lâm lộ vẻ tham lam tà ác, ngón tay nhỏ dài sơn màu đỏ như máu nhức cả mắt.

“Mợ quả thực không phải là người, xin lỗi, tôi sẽ không làm theo ý mợ mong muốn đâu!” Kiều Tâm Du xoay người muốn đi, cô muốn thoát khỏi cái gia đình đối trá hèn hạ này.

“Mày đi đi, mày cứ việc đi cũng được, không có món tiền năm trăm ngàn của Nhâm tổng giám đốc, nhà máy của chúng tao sẽ lập tức phải đóng cửa. Như thế, cậu của mày sẽ nợ nần chồng chất, còn có bản lĩnh kiếm ra tiền sao.”

Bà ta lại dùng cậu để uy hiếp Kiều Tâm Du.

Trên đời này, cô chỉ còn có cậu là người thân duy nhất. Năm đó cha đã vứt bỏ người mẹ đang mang thai của cô, nếu không nhờ có cậu, cô và mẹ đã chết lâu rồi. Món nợ này, cô nhất định phải trả.

Kiều Tâm Du trầm tư giây lát, gật đầu, “Được..... Tôi đồng ý.”

Vận mệnh đã sớm an bài đem cô chìm trong vòng nước xoáy tối tăm, cho dù cô có giãy dụa chạy trốn thế nào cũng thoát không khỏi.

Kiều An Mạn ngồi một bên cong tay lên, nhìn bộ móng của mình, “Thật ra thì mẹ tao cũng là muốn tốt cho mày thôi, mày xem xem, thân thể của mày làm sao có thể xứng với con trai của viện trưởng bệnh viện Phương thị Phương Đình đây? Mày kiếm được Nhâm tổng giám đốc, có thể được ăn ngon mặc đẹp, cảm ỷ ngọc thực nhất định là không thiếu. Mẹ mày nhất định sẽ rất tự hào có được cô con gái kế nghiệp bà ta.”

“Cô không được xúc phạm mẹ tôi!” Kiều Tâm Du cầm lấy cốc nước trên ghế sa lon, hất vào mặt cô ta.

Về mặt Kiều An Mạn kinh ngạc, “Mày dám hất nước vào mặt tao?!” Vừa nói, cô ta vừa đứng lên, không chút lưu tình vung tay, “Bốp bốp!” Chính là hai cái tát. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Kiều Tâm Du cảm thấy trên mặt nóng rát, dấu ngón tay đỏ sẫm hiện trên khuôn mặt trắng nõn vô cùng rõ ràng.

6. Chương 6: Rời Khỏi Nhà Họ Kiều

“Năm trăm ngàn.....” Kiều Tâm Du đột nhiên thanh nhã cười một tiếng, “Thì ra giá trị của tôi lớn như vậy, tôi nghĩ sau này tôi đã không bao giờ còn nợ công ơn nuôi dưỡng của các người rồi!” Nói xong, cô lê thân thể bị ngàn vết kim đâm về phòng mình.

Đóng cửa lại, cô giống như khinh khí cầu hết hơi, thoáng chốc cả người xụi lơ xuống. Nước mắt đọng quanh hốc mắt chực trào ra từ lâu, theo gương mặt sưng đỏ chảy xuống.

Phòng của cô chỉ là một gian bừa bộn, nửa phòng là nơi chất các loại tạp vật, nửa còn lại là chỗ ở của cô, chỉ có một chiếc giường nhỏ và một cái tủ cũ nát. Phòng của cô chính là một nơi có thể làm cho trái tim cô cảm thấy an toàn.

Cho dù Nhà họ Kiều có nhiều gian phòng trống, cô cũng không được chuyển vào. Bởi vì, dường như đối với mẹ con Lữ Anh Lâm mà nói, ngược đãi Kiều Tâm Du chính là niềm vui thích trong cuộc sống của họ.

Kiều Tâm Du lấy ra viên ngọc màu đen để dưới gối, nắm chặt trong lòng bàn tay, áp vào ngực, “Mẹ, con phải làm gì bây giờ? Con rõ ràng đã rất cố gắng rồi mà, tại sao con vẫn không thể thấy được ngày mai chứ? Con phải làm gì đây.....”

Đột nhiên, một đoạn nhạc Piano du dương vang lên, Kiều Tâm Du cầm lấy điện thoại, thấy trên màn hình hiện lên hai chữ “Phương Đình”, một khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời rực rỡ hiện lên trong đầu cô, khóe miệng cô không khỏi giương lên.

Hít sâu một hơi, kiềm chế nội tâm bi thương, lập tức ngụy tạo một vẻ mặt khác, bắt đầu lên tiếng –

“Alo!” Bên tai truyền đến giọng nói trong suốt, giống như loại thủy tinh sáng trong. Nguồn:

“Anh Phương Đình, thật xin lỗi, hôm qua trong nhà có chút chuyện, nên em không đi xem phim được, anh chờ có lâu không?” Giọng nói của cô khôi phục giống như ngày thường.

“Không có! Hôm qua không đi xem được thì còn lần sau! Nha đầu ngốc không cần tự trách.”

Có thể cả đời là nha đầu ngốc của hắn thì tốt rồi, “Phương Đình, cảm ơn anh!” Đây là lời thật lòng, lần đầu tiên có người yêu thương cô, chiều chuộng cô như vậy.

“Em không có chuyện gì là anh yên tâm rồi, anh còn có ca phẫu thuật, buổi tối có thể gặp mặt không?” Hắn cẩn thận hỏi.

“Thật xin lỗi! Gần đây em hơi bận.” Vì bắt đầu từ hôm nay, cô không còn là người tự do nữa, cô chẳng qua chỉ là món đồ chơi của người khác mà thôi.

“Đã nói với em nhiều lần rồi, trước mặt anh đừng nhắc ba chữ ”thật xin lỗi“, nếu không, anh sẽ giận.”

Kiều Tâm Du thở dài nói: “Được.” Bọn họ nhất định chính là hai đường thẳng cắt nhau, từng có khoảng thời gian ngắn ngủi gặp gỡ, sau đó càng lúc càng xa.....

Nhâm Mục Diệu rất nhanh phái tài xế tới đón cô, hành lý chỉ là chiếc va li nhỏ, không có quá nhiều đồ đạc, ở trong Nhà họ Kiều mấy năm như vậy, cô cũng chỉ như một người khách qua đường, bất cứ lúc nào cũng có thể phải rời đi.

Bởi vì cậu đã đi công tác nước ngoài, nên không có ai đưa tiễn, cô cứ như vậy lẳng lặng rời đi, giống như chưa bao giờ xuất hiện ở nơi này.

Tài xế chở cô đến một ngôi biệt thự theo phong cách châu Âu ở vùng ngoại ô, có vườn hoa, bể bơi trang hoàng lộng lẫy, nơi này hẳn là lâu đài của hắn! Không biết ở đây rồi sẽ như thế nào?

Nhâm Mục Diệu là tổng giám đốc tập đoàn tài chính Nhâm thị, từ sau khi hắn du học trở về nước đã tiếp nhận Nhâm thị, cùng với đầu óc hơn người và sự quyết đoán, hắn nhanh chóng mở rộng quy mô Nhâm thị, bất động sản, tài chính, ẩm thực, giải trí..... Sở hữu rất nhiều tài sản, cũng thành công đưa tập đoàn bước lên vị trí hàng đầu thế giới.

Dĩ nhiên, hắn còn có mị lực của đàn ông, loại mị lực thu hút tất cả mọi người, khiến người khác như con thiêu thân lao đầu vào lửa. Tin đồn hàng năm của hắn chiếm không biết bao nhiêu trang bìa tạp chí. tốc độ thay phụ nữ còn nhanh hơn thay quần áo.

7. Chương 7: Lúng Túng

Kiều Tâm Du quan sát từ đồ gia dụng trong nhà, đến rèm cửa, thậm trải, cái nào cũng là đồ tinh phẩm nhập khẩu. Trên vách tường còn treo một bức tranh là bút tích của một họa sĩ danh tiếng.

Nhưng Kiều Tâm Du cảm thấy chờ đợi ở đây rất áp lực, không cách nào hô hấp thoải mái. Cuối thu, đêm đến rất nhanh, không bao lâu sau thì màn đêm nhanh chóng đổ ập xuống.

Trên trời chỉ có vài ánh sao sáng, màn đêm càng thêm lạnh lẽo, tịch liêu.

Cuối cùng, Kiều Tâm Du mệt mỏi đặt mình ngồi trên ghế salon.

Nhâm Mục Diệu đẩy tấm cửa kính trong suốt ra, bên trong tối om. Đôi lông mày hấn nhả lại, cô gái này dám can đảm phản kháng lại mệnh lệnh của hấn?

Hấn bấm công tắc, bật chiếc đèn treo thủy tinh lộng lẫy. Ánh sáng chói mắt trong nháy mắt tỏa ra, sưởi ấm từng góc ngách trong phòng lớn.

Hấn liếc mắt nhìn thân hình gầy gò, bất động trên ghế sofa, cười khẩy nói: “Tôi còn tưởng cô cương trực công chính lắm, thì ra vẫn chịu khuất phục.”

Kiều Tâm Du chậm rãi ngẩng đầu, không e sợ mà nhìn thẳng vào hấn: “Anh sẽ buông tha tôi sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi ngược một câu khiến Nhâm Mục Diệu phải suy nghĩ lại.

Nhâm Mục Diệu khẽ nhíu mày, trước đây hấn cho rằng cô gái này yếu đuối như khối đậu hủ sẽ không chịu nổi một chút đả kích, dần dần lại phát hiện ra sự quật cường, không chịu khuất phục của cô. Điều này châm lên ngọn lửa thích thú trong hấn, dường như trò chơi trả thù này sẽ vui vẻ hơn so với dự tính.

“Đúng! Chỉ cần là thứ Nhâm Mục Diệu tôi muốn lấy, thì nhất định sẽ liều lĩnh dùng mọi cách để có được. Cho nên cô không phản kháng là đúng, nếu không đến lúc đó cô mất đi sẽ càng nhiều hơn mà cũng chỉ có duy nhất một kết quả - cô trốn không thoát khỏi lòng bàn tay tôi.”

Sự tàn ác hiện lên trong ánh mắt Nhâm Mục Diệu, một loại băng lạnh phủ lên khuôn mặt tuấn tú như đá cẩm thạch của hấn. Hấn nghiêm nghị quét ánh mắt nhìn đến rương hành lý bên cạnh Kiều Tâm Du, hỏi: “Sao không thu dọn sắp xếp lại cho tử tế?”

“Tôi không biết mình ở phòng nào” Ánh mắt cô mất tự nhiên, cúi đầu nhìn chằm chằm hành lý của mình.

“Phòng ngủ chính!” Nhâm Mục Diệu cời âu phục, tháo cà vạt ném lên người cô: “Tôi đi tắm trước, hi vọng lúc đi ra cô đã đem hành lý sắp xếp gọn gàng rồi.” Nói xong hấn đi lên phòng ngủ chính trên tầng hai.

Kiều Tâm Du giống như một cô vợ nhỏ, dè dặt cẩn thận đi theo phía sau hấn.

Gian phòng này rộng đến mức dọa người. Phong cách giản dị, sử dụng gam màu đen trắng, thể hiện khí phách cương nghị, có thể thấy được thế giới nội tâm của chủ nhân nó.

Kiều Tâm Du vào trong phòng thay đồ, thấy bên trong có hai hàng trang phục nữ, tùy tiện lật xem mấy cái móc phía trên: CHANEL, Dior, LV.

Trong lòng cô lạnh lùng giễu cợt: hấn đúng thật là hào phóng với phụ nữ.

Nghe tiếng nước chảy phát ra từ phòng tắm, nhớ đến một màn nóng bỏng tối hôm qua, Kiều Tâm Du trên mặt bỗng đỏ bừng.

“Cô muốn ở trong phòng thay đồ bao lâu đây?” Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói nồng nàn đầy sức hút.

Kiều Tâm Du giật mình hoảng sợ, quần áo trong tay rơi xuống, lúng túng quay đầu lại ngơ ngác cười một tiếng, “Anh tắm nhanh thật!”

Lần này, cô càng thêm lúng túng, ánh mắt lập tức chuyển sang nơi khác. Cô không nghĩ tới, Nhâm Mục Diệu vừa mới tắm xong chỉ thắt một cái khăn tắm quanh eo. Vài giọt nước từ cổ lăn xuống trôi nhanh qua bắp vai nở nang, cơ ngực rõ rệt, còn có cơ bụng săn chắc.

Nhâm Mục Diệu giả hoạt cười, thấy phản ứng bối rối của cô, trong lòng bỗng thấy vui vẻ, chậm rãi đi vào: “Cô sao thế? Cảm thấy tôi tắm quá nhanh sao?” Rồi đột nhiên ôm lấy Kiều Tâm Du, “Vậy lần sau chúng ta sẽ cùng nhau tắm bảo đảm thời gian sẽ rất lâu.”

Hơi thở ấm áp phả vào bên tai Kiều Tâm Du, lập tức hiện lên một loại cảm giác tê dại khiến nhịp tim cô đập loạn.

8. Chương 8: Trong Cơn Giận Dữ

“Anh đừng như vậy.” Kiều Tâm Du vùng vẫy muốn thoát khỏi cái ôm trong ngực kia.

“Thế nào?” Một giọng nói châm biếm vang lên, “Cũng đã tới đây rồi, giờ cô còn không hiểu thân phận mình sao?” Nhâm Mục Diệu buông cô ra, ngồi ở trên giường: “Cô có phải hay không cần xứng đáng với chức vụ một chút?”

Kiều Tâm Du sững sờ đứng đó, ánh mắt nhiệt tình của hắn nhìn cô chăm chú đến mức khiến cho cô không biết nên đặt tay ở đâu, trong miệng lẩm bẩm nói: “Chức vụ gì chứ?”

Nhâm Mục Diệu khoé miệng giơ lên vẻ cười lạnh, con ngươi mờ sương lạnh lùng phun ra hai chữ: “Nhân tình.”

Kiều Tâm Du giống như bị một chậu nước lạnh dội từ đầu đến chân, toàn thân cứng đờ: “Tôi... Tôi làm sao làm...?” Cô khó khăn từ trong hàm răng nặn ra mấy chữ này.

“Cởi ra!”

Kiều Tâm Du toàn thân cứng ngắc, ngây ngốc sợ hãi đứng nguyên tại chỗ.

Nhâm Mục Diệu nhàn nhã nghiêng người tựa vào đầu giường, “Kỳ thực, cô chỉ cần thuận theo tôi thôi, nếu tôi chơi đã rồi, cảm thấy chán ghét cô, tôi sẽ mau mau đá cô đi. Cô chắc là mong đợi ngày này lắm?”

Chơi chán? Chán ghét?

Có lẽ đây là lựa chọn duy nhất của cô.

Ngón tay run rẩy cởi ra từng chiếc cúc áo.

“Không cần bày ra dáng vẻ làm cho người ta chán ghét như thế.” Hắn nghiêng mặt, từng câu từng chữ lạnh lùng nói ra. Ánh mắt lạnh nhạt tàn nhẫn tiến đến, một phen túm lấy tay cô ném lên giường: “Nhiệm vụ duy nhất của cô bây giờ chính là lấy lòng tôi.”

Đáng chết! Thân thể của hắn không ngờ lại nhạy cảm như vậy đối với cô. Chỉ vừa mới nhìn thấy da thịt như ẩn như hiện dưới lớp áo sơ mi thôi, mạch máu trong người lập tức trở nên căng cứng, toàn thân nhiệt huyết sôi trào. Có lẽ ngày hôm qua quá kịch liệt rồi. Hắn đối với phụ nữ luôn luôn ôn nhu, nhưng ngày hôm qua hắn bị cừu hận làm cho mờ mắt, đã chà đạp cô như vậy.

Vừa nói bàn tay của hắn vừa kéo quần áo cô xuống. “Xoạt” tiếng áo sơ mi bị xé thành những mảnh vải vụn.

“Đừng, đừng như vậy” Cô ghen ngào nói, nước mắt thấm ướt hai mắt. Nhớ lại tối hôm qua, một cảm giác đau đớn bị xé rách lần nữa kéo tới.

“Đừng?” Con ngươi Nhâm Mục Diệu nhuốm vẻ phẫn nộ: “Cô không có tư cách cự tuyệt!!” Hắn lớn tiếng tiếp tục xé rách quần của cô.

“Tại sao? Sao anh đối xử với tôi như vậy? Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì?” Cô cuống loạn la hét nhưng không cách nào cản được bàn tay hắn đang di chuyển trên người cô.

Hắn nắm lấy chiếc cằm xinh xắn của cô, biểu tình say sưa hưởng thụ vẻ mặt réo rắt thảm thiết của cô: “Chẳng lẽ cô chưa từng làm sai chuyện gì?”

Cô liều mạng lắc đầu, mái tóc dài mềm mại giờ phút này xốc xếch trải trên gối, giống như tờ giấy Tuyên Thành nhuộm đầy mực đen.

“Không có, tôi không có!” Cô không thẹn với lương tâm. Tai nạn xe cộ năm năm trước không phải lỗi của cô, nhưng cô cũng đã nhận tội thay, bị phạt tù bốn năm. Bốn năm này, cô tưởng chừng đã ném đủ tất cả thống khổ trên đời, nhưng bây giờ cô mới thực sự nếm trải một loại tuyệt vọng của Địa Ngục.

Là hắn đẩy cô xuống Địa Ngục. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Tròng mắt Nhâm Mục Diệu thoảng chớp bị lửa giận nhiễm đỏ, một loại liệt hỏa rào rạt phun trào, thật giống như muốn đem cô thiêu cháy. Trên trán hần, gân xanh hiện lên: “Người phụ nữ này thật đúng là biết giả bộ, làm trò!”

edit: Heo Ngốc Nghếch

9. Chương 9: Hành Hạ

“Anh... xin anh đừng như vậy.” Kiều Tâm Du cầu khẩn, đôi mắt trong suốt đã ngập nước.

Giờ phút này, hần giống như loài mãnh thú đã sớm mất đi lí trí.

Trực tiếp đè lên người cô, vật cứng kiêu ngạo đã nhanh chóng giương cao để ở giữa hai chân cô. Đôi mắt đen hiện lên vẻ u ám lạnh lùng, không một tia do dự, dùng mãnh xuyên qua thâm cốt u bí của cô.

Loại cảm giác bị xé rách cùng với đau nhức đến tê liệt làm cho Kiều Tâm Du nhận không được thét chói tai, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay đến rỉ máu, “Đau, anh..đi ra đi.”

Thân thể khô khốc của cô căn bản không thể tiếp nhận được, cõi lòng tan nát cùng với đau đớn, cảm giác giống như bị sóng đại dương đánh ụp lên, cô dường như chìm vào trong nước, liều mạng vùng vẫy, giãy dụa nhưng vẫn không cách nào thoát được.

“Câm miệng!” Động tác thô bạo của hần cũng không bởi vì tiếng kêu thảm thiết của cô mà dừng lại, ngược lại càng mãnh liệt di chuyển. Cô vì chịu đựng đau nhức mà khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo, lúc này đã tái nhợt như tờ giấy.

Nhâm Mục Diệu dường như chất chứa nỗi phẫn nộ đã lâu, lần nữa tiến nhập phần cứng rắn vào cô, lại nói với cô: “Hãy nếm trải mùi vị sống không bằng chết cùng với đau đớn thống khổ đi, có lẽ như vậy sẽ giúp cho đầu óc của cô càng thêm rõ ràng một chút, cô có từng làm sai chuyện gì hay không? Có hay không?”

Hần từng bước một chất vấn.

Cô ta sao có thể dễ dàng quên đi buổi tối ấy? Vì sao hung thủ giết người, đầu sỏ gây nên việc này lại không có một chút tự trách cùng với áy náy? Chỉ vì sai lầm của cô ta, trong nháy mắt đã làm mất đi hai mạng người, cũng mất đi cuộc sống hạnh phúc tương lai của hần.

Lửa giận trong lòng Nhâm Mục Diệu cuồng dại không cách nào đè nén được bùng cháy lên, điên cuồng chạy nước rút, nội tâm bị đè nén cùng với phẫn nộ thề phải đem cô đẩy vào hố sâu vạn kiếp không trở lại được.

Kiều Tâm Du cảm giác mình đã sớm cận kề cái chết, một loại cảm giác đau tê dại khiến cô cắn chặt cánh môi, tơ máu đỏ thẫm theo khóe miệng chảy ra, sau đó làn môi dần trắng bệch giống như đóa hồng kiều diễm bị nước xối vào.

Hần bị vẻ xinh đẹp trước mắt mê hoặc, cúi đầu hôn lên môi cô, nhẹ nhàng liếm đi chút máu còn dính trên môi, “Đây chỉ mới là khởi đầu thôi, tôi muốn cho cô đau đớn nhiều hơn - đến mức muốn chết cũng không được.”

Ngay sau đó, hần tăng nhanh tốc độ cơ thể, mạnh mẽ thâm nhập vào cô.

Kiều Tâm Du không còn sức để kêu gào nữa, giờ phút này cô dường như đang chịu đựng một loại cực hình lăng trì.

Hần cảm giác được chất lỏng của cô dần chảy ra, khiến hần dễ dàng tiến nhập vào càng sâu bên trong cô. “Cô luôn miệng khóc lóc, la hét nhưng thân thể của cô đã thành thực hơn nhiều, không phải sao? Cô thật dâm dăng!”

Vì sao hận tôi như thế? Vì sao? Những giọt mồ hôi lạnh che phủ đầy trán cô, ý thức của cô dần dần mơ hồ, ánh mắt suy nhược muốn đóng lại nhưng người bên trên dường như không có ý muốn buông tha cho cô.

Kiều Tâm Du cảm giác được gió lạnh vù vù hướng về phía cô thổi tới. Phút chốc, cô mở mắt ra.

Đối diện là khuôn mặt phóng đại của Nhâm Mục Diệu với nụ cười châm biếm, lập tức ánh mắt cô hiện lên vẻ kinh hoàng.

Cô vội lấy tấm chăn che kín người, hoảng sợ nói: “Anh...anh muốn làm gì?”

“Cô nói xem? Tôi đã mua cô, cô phải có bổn phận thỏa mãn tôi.” Hắn kéo tấm chăn trên người cô xuống.

Kiều Tâm Du dùng chân đá một cái, động tác ấy lập tức đổi lấy một trận đau đớn co rút, cô biết sự đau đớn kia là vì đâu mà có.

“Vậy mời anh nhanh lên một chút.” Cô đột nhiên nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn hắn đã không còn những gợn sóng, thật giống như linh hồn đã hoàn toàn bị tách ra trong vô thanh vô tức.

10. Chương 10: Bắt Gặp Mua Thuốc

Nhâm Mục Diệu không ngờ cô sẽ phối hợp như thế, khéo miệng nhếch lên một nụ cười tà mị, vung tay ném chiếc chăn gây cản trở xuống đất.

Trên giường, một vết máu đỏ thẫm đập vào mắt hắn.

Chân mày hắn khẽ nhíu lại có chút nghi ngờ, không phải cô ta đã trải qua lần đầu tiên rồi sao, như thế nào còn cái này?

Kiều Tâm Du ngây ngô nhìn ánh sáng lộng lẫy phát ra từ chiếc đèn thủy tinh treo trên trần nhà, ánh mắt đại nộ như con rồng không có linh hồn.

Hắn tách hai chân cô ra xem cho rõ. Hắn vốn tưởng là chất dịch, hóa ra đều là máu. Hành động của hắn tối hôm qua... vì sao trong lòng hắn lại có cảm giác tự trách đối với một hung thủ giết người như cô.

Hắn không phải vẫn hi vọng thấy cô đau đến không muốn sống, đem cô hành hạ đến dờ sống dờ chết đấy sao?

Cô cảm giác được đau đớn khẽ nhíu mày lại, sau đó tiếp tục duy trì dáng vẻ thản thờ, lãnh đạm hỏi: “Anh nhanh lên một chút có được không?”

Nhâm Mục Diệu xoay người rời giường, đi vào nhà tắm.

Rất nhanh sau đó, hắn quay lại trong tay cầm theo chiếc khăn mặt đã thấm qua nước nóng. Lúc hắn muốn chạm vào cô, cả người cô run rẩy, nói: “Anh không cần phải làm vậy đâu!” Cô cuộn mình đứng lên ngăn cản hắn.

“Tôi cũng không phải chưa từng chạm qua, cô còn xấu hổ gì?” Không đợi sự cho phép của cô, hắn nhẹ nhàng kéo cô lại gần, lau vết máu khô trên người cô.

Kiều Tâm Du bởi vì ngượng ngùng bất giác đỏ mặt, khinh miệt cười một tiếng “Anh đang toan tính gì vậy? Cho người ta một cái tát sau đó lại tặng kèm một viên kẹo để ăn sao?”

Hắn đột ngột dừng tay lại, ném chiếc khăn mặt đi: “Tôi sợ cô không còn giá trị lợi dụng thôi, Nhâm Mục Diệu tôi chưa bao giờ buồn bán lỗ vốn. Cô nên đến bệnh viện khám qua một chút đi, tôi không thích đùa bỡn với một thân thể tàn tạ!”

Ném xuống những lời lạnh như băng xong, hắn bỏ đi tắm rửa, mặc vào bộ đồ tây rồi rời đi không nói thêm tiếng nào.

Mặc dù thân thể mềm yếu bất lực nhưng cô vẫn còn vấn đề muốn giải quyết.

Lần đầu tiên chịu tốn tiền đến bệnh viện Phương Thị tiêm mũi tiêu viêm, mua thuốc uống và dĩ nhiên cô không quên uống cả thuốc tránh thai.

Quan hệ thân mật như vậy mà hần không dùng bất kỳ biện pháp phòng ngừa nào. Cho nên để đề phòng rắc rối có thể xuất hiện, việc này nhất định cô phải làm.

Hi vọng sau chuyện đó thuốc tránh thai còn có tác dụng.

“Tâm Du, sao em lại ở chỗ này?” Sau lưng truyền đến âm thanh ấm áp, ôn hòa.

Kiều Tâm Du giật mình hốt hoảng nhét thuốc trong tay vào túi xách, nhưng tay run rẩy làm một hộp thuốc lăn xuống mặt đất.

Cô lập tức cúi xuống nhặt lên, trên mặt thoáng chốc đỏ ửng, đứng tại chỗ không dám nhìn thẳng hần.

Mặc quần áo trắng, cả người hần tỏa ra một loại hào quang lấp lánh như một vị thần, ngũ quan thanh tú, vóc người cao lớn, còn có khí chất nhã nhặn ôn hòa lập tức thu hút tất cả ánh mắt của mọi người trong đại sảnh.

“Phương Viện trưởng.” Sau lưng, y tá nhắc nhở hần, cô ta không muốn thấy viện trưởng say sưa ngắm nhìn một cô gái như thế.

“Cô đem phần tài liệu này đưa cho chủ nhiệm khoa ngoại, tôi có việc rời đi một lát.” Phương Đình cầm văn bản trong tay đưa cho cô y tá, sau đó nhẹ nhàng nói với Kiều Tâm Du: “Chúng ta ra ngoài một chút đi.”
Truyện Tiên Hiệp - -Y

edit: Hương Nhi

beta: Vô Phong

11. Chương 11: Nói Dối Hần

Hoa viên phía sau bệnh viện vắng vẻ, điều hiu. Trên hai cây bạch quả cao lớn chỉ còn trơ trọi vài chiếc lá vàng úa, vài chiếc nhẹ nhàng rơi xuống rải đầy khắp mặt đất. Hai người chậm rãi đi tới nơi có những tán lá đâm sương che phủ.

Sự tĩnh lặng bao phủ hai người, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở nhè nhẹ.

Phương Đình muốn phá vỡ sự lúng túng và trầm mặc của Kiều Tâm Du nhưng lại không biết nên nói về đề tài gì.

“Tại sao em mua thuốc đó?” Cuối cùng Phương Đình không nhịn được hỏi.

Kiều Tâm Du dừng bước, có chút hoảng sợ quay đầu nhìn sang hướng khác, tránh né ánh mắt của hần. “Bởi vì em sợ ”đi cả” tới, đau bụng sẽ làm ảnh hưởng đến kỳ thi sắp tới.”

“Đi cả” đối với Kiều Tâm Du quả thật chính là nỗi đau đớn khiến cho cô toàn thân bất lực, sắc mặt trắng bệch nôn mửa liên tiếp, đến nay ngay cả thuốc giảm đau cũng không thể xoa dịu.

Cô thật sự không biết nói dối, lòng bàn tay tiết ra một lớp mồ hôi mỏng, nói chuyện cũng qua quýt.

“Kỳ thi tuy quan trọng nhưng thân thể cũng quan trọng không kém, loại thuốc này dùng nhiều không tốt đâu. Lần sau anh sẽ chuẩn bị cho em một ít thuốc bắc để điều trị thân thể”. Phương Đình dịu dàng nói, nét mặt tràn đầy sự quan tâm với cô.

Nhẹ nhàng nói một tiếng “Cám ơn!” Chột dạ khiến Kiều Tâm Du không dám ngẩng đầu.

“Tôi hôm nay có rảnh không?”

Khuôn mặt Kiều Tâm Du cứng đờ, thoáng hiện một tia buồn bã: “Thật xin lỗi! Gần đây em không có thời gian, em muốn ôn bài cho kì thi sắp tới”

“Nha đầu ngốc.” Hấn thở dài một tiếng, đưa tay kéo cô ôm vào lòng: “Đã nói em không cần nói với anh ba chữ đó. Cố gắng lên! Phải tin tưởng bất kể em làm gì anh cũng sẽ ủng hộ em.”

“Vâng!” Kiều Tâm Du nghẹn ngào gật đầu, nước mắt không nhịn được trào ra. Đã lâu lắm rồi, trái tim lãnh lẽo của cô mới có cảm giác ấm áp.

Mùi thuốc khử trùng trên người hấn nhàn nhạt, thấm vào tận tim gan. Nguồn truyện: Y

Ở trong tù năm năm, cô chịu đựng đủ mọi nhục nhã. Mỗi ngày phải làm việc tay chân gian khổ nhưng cô vẫn kiên trì theo đuổi chương trình học chính quy. Vì là tội phạm đang bị cải tạo, cô vấp phải khó khăn khi tìm việc làm. Cô cũng không vì điều này mà gục ngã, ngược lại càng thêm chăm chỉ đi học chuẩn bị thi nghiên cứu sinh.

Cô cố gắng như thế, chỉ mong sống thật tốt để mẹ ở trên thiên đường được an tâm. Kiều Tâm Du lặng lẽ rơi lệ, khi nước mắt từ khóe mắt lăn xuống trên chiếc áo blouse trắng của hấn, cô đẩy Phương Đình ra, “Thật xấu hổ, làm dơ quần áo của anh.”

Phương Đình hé miệng cười một tiếng dường như trong nháy mắt làm bùng cháy lên ngọn lửa rực rỡ, xoa xoa đỉnh đầu của cô, “Không sao, bờ vai của anh mãi mãi cho em dựa vào mà.”

Kiều Tâm Du le lưỡi: “Nếu bị cô y tá trong bệnh viện nhìn thấy, em gánh không nổi đâu.” Cô nhìn đồng hồ đeo tay vội vàng nói: “Đến giờ em phải đi học phụ đạo rồi.”

Khóe môi nhếch lên một nụ cười nhưng đáy mắt lại ngấn lệ.

Phương Đình thu lại nụ cười trên mặt, nhìn theo bóng lưng dần dần đi xa, lo lắng nói: “Em bình thường không biết nói dối, sao bây giờ lại muốn giấu diếm anh? Nhưng Tâm Du, anh đối với em mãi mãi vẫn không thay đổi.”

Âm thanh trong trẻo chậm rãi lan tỏa trong bầu không khí lạnh lẽo cuối thu.

12. Chương 12: Mang Thai

Cuối thu, trời tối rất nhanh. Mới vừa rồi, chân trời vẫn còn rắng đỏ, trong nháy mắt màn đêm đã kéo đến. Hơi lạnh mùa thu nhàn nhạt nhẹ nhàng lan tỏa trong không trung.

Kiều Tâm Du vì tiết kiệm nên ngồi xe buýt, nhưng từ bến xe bus về biệt thự vẫn còn một khoảng cách rất dài, cô chậm rãi đi bộ trở về.

Đi rất lâu, chân của cô đã sắp tê rần, cuối cùng trong bóng tối thấy thấp thoáng một bóng dáng mờ nhạt. Ngồi biệt thự đứng đó tĩnh lặng trong bóng tối, không có một tia sáng nào phát ra chứng tỏ không có người trong nhà.

Hấn vẫn chưa về? Cũng đúng! Hạng công tử đào hoa như hấn chắc chắn có nuôi không ít phụ nữ bên ngoài, hấn làm sao có thời gian chú ý đến một mình cô. Nghĩ vậy, Kiều Tâm Du trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa mở cửa bước vào nhà, một tiếng quát lớn thô bạo từ trong phòng khách thình lình vọng ra: “Tại sao đến giờ cô mới về?!”

Bộp bộp! Chông sách dày trong tay Kiều Tâm Du rơi xuống đập vào chân nhưng cô vẫn sững sờ ngây người tại chỗ, không dám di chuyển một bước.

Nhâm Mục Diệu bật đèn, trong khoảnh khắc, ánh sáng rực rỡ tràn ngập từng góc ngách trong phòng. Đương nhiên cũng làm cho Kiều Tâm Du thấy được cơn thịnh nộ đè nén đã lâu trên mặt hấn.

“Tôi không nghĩ anh sẽ về sớm thế này”. Kiều Tâm Du hốt hoảng ngồi xuống nhặt sách lên, thay dép đi trong nhà vào.

Nhâm Mục Diệu lười biếng tựa vào ghế sa lon, khuôn mặt tuần mi không tí vết quay lại, tròng mắt đen dâng lên một tia châm biếm lạnh lẽo, ánh mắt chuyển động nhưng lạnh đậm, tà mị lạnh như băng hỏi ngược lại: “Thế nào? Cô mong tôi không ở đây sao? Tôi ở hay đi không đến lượt cô quản! Hóa ra lòng ham muốn của cô lớn đến vậy, tôi không thỏa mãn được cô, nên cô phải ra ngoài tìm tên đàn ông khác?”

“Tôi không có, không có.”

Lời nói của hắn như gai nhọn đâm vào trái tim cô, khiến nó ứa máu. Tại sao đã làm tổn thương thân thể của cô, lại còn muốn chà đạp lên chút tự tôn thương cảm ít ỏi của cô nữa.

Đôi mắt chim ưng hung tợn nhìn quyển sách trong tay cô: “Cô lại còn đọc sách? Giả bộ ngốc sao?” Nhâm Mục Diệu đứng lên, đưa tay muốn cầm lấy quyển sách trong tay cô.

Kiều Tâm Du ngay lập tức lui về sau hai bước, tránh được hắn, đem sách giấu sau lưng: “Không có gì, anh sẽ cảm thấy không hứng thú đâu.”

Cô càng tránh né, ngược lại càng khơi dậy hứng thú của hắn. Nhâm Mục Diệu chỉ dùng một chút sức đã tóm được cô, đoạt lấy quyển sách trong tay cô nhưng hành động đó vô tình kéo theo túi xách cũng rơi trên mặt đất.

Mấy quyển sách thi nghiên cứu Anh ngữ một lần nữa rơi xuống mặt đất nhưng thuốc trong túi xách cũng lăn ra ngoài. Nhâm Mục Diệu nhếch môi cười lạnh, trong mắt đều là lạnh băng và sắc dục: “Cô đi mua thuốc tránh thai?”

Kiều Tâm Du sắc mặt tái nhợt, âm thanh run rẩy khẽ nói: “Nếu tôi không uống cái này, ngộ nhờ tôi mang thai thì phải làm sao bây giờ?”

Nhâm Mục Diệu nghe được 2 chữ mang thai, lửa giận lập tức bùng lên, trên trán nổi đầy gân xanh, một tay dùng lực nắm lấy cổ của cô. Hắn hài lòng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì đau đớn mà trở nên vằn vẹo, tái nhợt. Trong miệng của hắn bật ra một tiếng cười lạnh, hết sức giễu cợt nói: “Tôi chính là muốn cô mang thai!”

edit: Heo Nghịch Ngợm

13. Chương 13: Cừu Hận Từ Đâu Tới

Kiều Tâm Du tưởng rằng chính mình nghe nhầm, mày liễu nhíu lại: “Tại sao?”

Muốn cô sinh đứa nhỏ để trói buộc hắn?

Cô không hiểu trong lòng hắn rốt cục nghĩ như thế nào, hắn như ma vương tới từ địa ngục, khắp người tràn ngập hơi thở chết chóc. Cô có thể cảm giác được sự căm phẫn, muốn đem cô đẩy vào vực sâu vạn kiếp bất phục của hắn.

Cô vẫn không hiểu đến tột cùng là mình đã làm gì sai? Vì sao lại dẫn đến sự trừng phạt cùng phần nộ của hắn?

“Anh đến cùng là muốn gì ở tôi! Suy cho cùng anh muốn thế nào?” Cô không sợ hãi mà hướng về phía hắn la hét cuồng loạn, một lần nói ra hết những bất mãn, kìm nén chôn chặt trong tim từ lâu.

Đôi mắt sâu thẳm của Nhâm Mục Diệu hiện lên một ánh mắt lạnh, không chút lưu tình đem Kiều Tâm Du ném về sofa: “Điều tôi muốn vô cùng đơn giản.”

Hắn nhướng lên mày kiêu hùng tợn lạnh lòng, con ngươi lóe lên hệt như thanh kiếm sắc bén, hận không thể đâm xuyên qua cô, chậm rãi nói, “Tôi muốn cô sống không bằng chết.”

Lời nói lạnh băng giống như nước đá mùa đông hắt lên người Kiều Tâm Du, máu huyết toàn thân cô đông cứng, một chút cũng không thể cự quậy, réo rất thảm thiết mà cười nhạt một tiếng: “Sống không bằng chết? Nói đi, anh muốn tra tấn tôi đến sống không bằng chết như thế nào?”

Ngữ khí của cô hững hờ thản nhiên như đang nói đến một chuyện không liên quan đến mình, phần bình tĩnh thông dong này làm cho hắn bị kìm hãm lại, dường như hắn đang đưa đến cho cô một vấn đề rất đơn giản.

“Anh muốn như thế nào mới có thể buông tha tôi?” Cô ngẩng đầu hướng hắn hét to.

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu gợi lên nụ cười tà ác, bàn tay xoa nhẹ lên bụng cô, nụ cười ma quỷ châm lên lửa giận trong mắt hắn: “Mang thai đứa nhỏ của tôi, sau đó để tôi giết chết nó!” Đôi mắt sắc bén mang theo thị huyết âm lệ hiện lên, bàn tay bóp chặt vào phần bụng của cô.

Đau! Kiều Tâm Du bị đau đến kêu thành tiếng.

Giống như trong bụng của cô thực sự có đứa nhỏ mà hắn đang cực lực muốn bóp chết.

“Anh!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Anh là ma quỷ giết người không thấy máu.”

Chát! Nhâm Mục Diệu tốc độ nhanh như chớp đã cho cô một cái tát, đôi mắt không chứa một chút hơi ấm: “Tôi là ma quỷ! Đều là do cô đã đẩy tôi vào địa ngục!!!”

Kiều Tâm Du cảm thấy một trận ong ong bên tai, cả khuôn mặt nóng rát, một cổ chua xót trong miệng tràn ra. Chát lỏng đỏ tươi từ khóe miệng cô chảy xuống.

“Tại sao? Anh muốn phán tội tôi chết cũng nên nói cho tôi biết đến tội cùng tôi đã phạm tội gì chứ!” Khuôn mặt thanh lệ đã sưng lên. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Bị đánh đối với cô mà nói cũng như ăn cơm bữa thôi. Khi còn bé thì là những đòn đánh đập của mẹ, trong nhà giam thì có sự hành hung của cai ngục, bây giờ còn có trận đánh hung ác của hắn.

Trong cuộc sống, cô luôn luôn đóng vai một nhân vật phải chịu đòn. Đến khi nào cô mới có thể thoát khỏi hoàn cảnh bi thương này? Khi nào cô mới không cần phải đau khổ nữa đây?

Đôi mắt tăm tối của hắn phát ra tia lạnh hận không thể đem cô lãng trì đến đau đớn nói: “Cô chẳng lẽ đã quên một buổi tối của năm năm trước, là cô...” Tay của hắn bóp chặt chiếc cổ mịn màng của cô: “Chính cô đã đâm chết Tử Oánh cùng với đứa nhỏ của chúng tôi, hơn nữa ba ngày sau sẽ là hôn lễ của chúng tôi, chính cô đã phá hủy tất cả.”

Gân xanh nổi lên đầy trán, đôi mắt hung bạo trợn lên thêm thập phần dữ tợn, hai tay dùng thêm sức, có thể nghe được từ chiếc cổ non mềm của cô truyền đến tiếng cách cách cùng với tiếng rắc rắc của xương cốt.

Bình tĩnh đại ngộ. Thì ra tất cả mọi chuyện đều có liên quan đến tai nạn xe năm năm trước, nhưng đây là lỗi của cô sao? Xe là do Kiều An Mạn điều khiển, gây tai nạn cũng là cô ta, nhưng mẹ không muốn cho con gái mình cả đời bị hủy nên đã ép cô gánh tội thay.

Thì ra nguyên bản đau khổ cô phải chịu đều không phải là thứ cô đáng phải nhận.

Đôi mắt Kiều Tâm Du rưng rưng, phát ra giọng nói của sự thống khổ, cảm giác mình gần như không thể hô hấp được nữa. Từ từ nhắm hai mắt lại chờ đợi sự giải thoát, như vậy đau khổ sẽ kết thúc, như vậy có thể được trông thấy mẹ nơi thiên đường.

edit: Heo Nghịch Ngợm

14. Chương 14: Ác Độc

Nhâm Mục Diệu thấy vẻ mặt trắng bệch của cô, bàn tay sắc bén tỏa ra sự hung ác rét lạnh từ từ nói lỏng ra, trên khuôn mặt tuấn dật mang theo ý cười tà mị: “Cô muốn chết sao! Không dễ dàng vậy đâu.”

“Khụ khụ.” Cô kịch liệt ho một trận: “Anh không phải muốn tôi đau khổ sao? Vì sao không trực tiếp bóp chết tôi đi!” Cổ họng một trận nóng rát, từng chữ nói ra dường như bị giày vò, tiếng nói đau đớn lộ vẻ cực kỳ thô khan.

“Chết! Quá tiện nghi cho cô, tôi muốn cô sống không bằng chết (Heo: cha này có câu này mà nói mãi. Phong: chuẩn chuẩn, đổi câu mới đi anh ơi =||), tôi phải từ từ hành hạ cô mới có thể tiêu trừ được mối hận trong lòng tôi!” Lời nói rõ ràng từ trong kẽ răng hắt phun ra, quần quanh lấy cô giống như lưỡi dao sắc bén muốn đem cô ra chém ngàn vạn nhát dao.

Kiều Tâm Du ho khan, vẻ mặt từ từ ửng đỏ giống như cô gái then thùng, sau đó chậm rãi đứng lên nhàn nhạt nói: “Tôi rất mong chờ!” Giọng nói không có một tia hoang mang, cô như con rối không có linh hồn hoàn toàn thỏa hiệp với hắn.

Cô vượt qua hắn, cúi người xuống nhặt đồ đạc rơi trên mặt đất. Lúc bàn tay nhỏ nhắn của cô chạm tới thuốc tránh thai. Nhâm Mục Diệu tiến nhanh lên, đôi giày da được đánh bóng loáng nặng nề dẫm lên tay cô: “Việc này cô không cần phải vội.”

Kiều Tâm Du bị đau cắn chặt cánh môi mềm mại, nhịn xuống ý muốn kêu đau. Cô biết rõ Nhâm Mục Diệu lúc này chính là ma quỷ, coi đau đớn của người khác là niềm vui. Nếu đã không thể thay đổi việc hắn trả thù, vậy cứ theo dự tính ban đầu cô cũng sẽ không để cho hắn nhìn thấy đáng vẻ nhu nhược yếu đuối của mình.

Cô như đóa hoa mai ngạo nghễ đứng giữa trời đông gió lạnh, gió càng mạnh mẽ cô càng không khuất phục.

Nhâm Mục Diệu thấy gương mặt ôn nhả thanh lệ của cô không có một chút nhăn nhó, không có chút thất vọng nào, bực môi giương lên nụ cười tà mị tăng thêm một chút lực đạo nơi bàn chân.

Nghe được âm thanh nơi đầu khớp xương thanh thúy răng rắc, phía dưới chính là tiếng hộp thuốc tránh thai bị giẫm lên.

“Yên tâm thuốc này tôi sẽ không dùng.” Giọng nói trong trẻo có phần tịch mịch của cô hơi hơi run nhưng cô vẫn cố gắng duy trì sự bình tĩnh.

Nhâm Mục Diệu nhắc chân lên, đôi mắt bỗng dưng mở lớn, giờ phút này bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô tụ máu nổi lên những vết xanh đen, toàn bộ bàn tay đều sưng phồng lên.

Từ đầu đến cuối Kiều Tâm Du đều không nhìn hắn dù chỉ một cái, cương ngạnh đứng lên, chậm chậm như âm hồn tiến về phía lầu hai.

Cô không sợ hãi, không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh đã khơi dậy sự phẫn nộ lớn hơn trong lòng hắn.

Mây kiếm đen đậm của Nhâm Mục Diệu nhíu chặt lại, từ trong sâu thẳm đôi mắt hiện lên u quang phẫn nộ: “Cô còn chưa thực hiện xong nghĩa vụ đâu.” Rồi sau đó đi ra phía trước ôm lấy Kiều Tâm Du, vác cô lên vai hướng tới phòng ngủ lầu hai.

Mạnh mẽ đá tung cánh cửa phòng ngủ.

Đem Kiều Tâm Du ném xuống, tự cởi bỏ áo sơ mi với tốc độ cực nhanh: “Nhớ kỹ, cô hiện giờ chính là dùng thân thể của mình để trả nợ.”

“Không! Tôi không muốn.” Kiều Tâm Du chỉ cần vừa nghĩ đến những việc mình đã trải qua, đối với cô mà nói đó chính là một cơn ác mộng, đau đớn đến mức cô nghĩ mình sẽ lập tức chết đi, cô có thể chấp nhận sự thống khoái bị mất mạng bởi một lưỡi dao nhưng cô chịu không nổi sự tra tấn như cầm thú của hắn.

Cô hoảng hốt nhảy xuống giường muốn tìm một chỗ để trốn. Thế nhưng mới bước được hai bước đã bị hắn một túm bắt quay lại: “Cô chính là công cụ phát tiết của tôi.”

“Không, đừng mà!” Kiều Tâm Du hoảng loạn lắc đầu, đôi mắt trong suốt đã hiện lên những tầng nước.

“Tôi đây hôm nay sẽ giúp cho cô được mở mang kiến thức để biết cái gì là hành vi cầm thú.” Lời nói của hắn giống như băng lạnh đâm thẳng vào trong lòng cô.

15. Chương 15: Đóa Hoa Bách Hợp Có Gai

Bứt – tiếng cúc cài áo sơ mi từng cái một bị giứt xuống, lộ ra một làn da băng ngọc xinh đẹp lung linh.

“Xin anh, anh có thể đổi cách khác để hành hạ tôi không?” Tiếng cầu xin hoảng loạn của cô như tiếng thủy tinh rơi xuống đất vỡ tan tành.

Nhâm Mục Diệu dùng áo sơ mi trói chắc hay tay cô ở đầu giường, hai chân ghì chặt cả người cô, khiến cho toàn thân cô không động đậy được: “Có lẽ trò chơi này cô sẽ thích đó. Yên tâm tôi sẽ vô cùng thương yêu cô.” – trong con người đen tối u ám hung ác thoáng qua tia lạnh lẽo, ngón tay vuốt qua gương mặt sưng lên của cô nói: “Hết mức thương yêu cô.”

“Anh giết tôi đi!” Mái tóc đen như mực hiện giờ xốc xếch vô lực rũ xuống bả vai, càng làm cho khuôn mặt trắng bệch của cô thêm phần hoảng sợ và luống cuống.

Ngón tay lạnh như băng sượt qua gương mặt cô, qua chiếc cổ trắng nhẵn nhụi, thoáng dừng lại một chút lại tiếp tục tuần tra xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại ở hai đầu nhũ hoa: “Dáng người trêu chọc đàn ông thế này, tôi sao có thể chịu để cô chết đây?” Khóe miệng gợi ra một nụ cười tà mị, trong đôi mắt đen như màn đêm tràn đầy lãnh ý cùng toan tính –

Hắn kéo chiếc quần Lace chướng mắt kia xuống, để cho toàn bộ phần trắng muốt của cô bất ngờ lộ trong không khí, tâm mất nhiệt tình của hắn hướng trên người cô. Nguồn:

Kiều Tâm Du bị hắn nhìn như vậy, ngượng ngùng phần uất nhăm chặt mắt quay đầu đi nơi khác.

Nhâm Mục Diệu nghiêng thân phủ lên người cô, dán chặt lỗ tai của cô nói: “Búp bê nhỏ của tôi ơi, cô cũng nên lấy lòng tôi đi, nói không chừng tôi sẽ từ bi thả cô ra.” Nói xong hắn ngậm lấy vành tai cô, nhẹ nhàng cắn xuống, dường như là muốn trừng phạt cô. Nhưng ngay sau đó lại nhẹ nhàng liếm láp, giống như khiêu khích, trêu chọc cô.

Đây chính là cách trừng phạt ác độc của hắn, đầu tiên cho cô một cái tát, sau đó cho cô một viên đường. Đẩy cô xuống sông sau đó ném cho cô một chiếc phao cứu sinh. Để cho cô vĩnh viễn bị vây hãm, bị động, còn hắn vĩnh viễn là người chủ động, dễ dàng đem cô đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Lấy lòng? Lấy lòng ư? Kiều Tâm Du đột nhiên khinh miệt cười một tiếng, nhàn nhạt nói: “Xin lỗi tôi không biết. Thầy giáo không có dạy qua, hay là anh dạy tôi một chút đi.”

Nhâm Mục Diệu vốn tưởng rằng cô chẳng qua là tính cách quật cường, đột nhiên phát hiện mồm miệng cô cũng rất lạnh lợi. Trò chơi trả thù này càng thêm thú vị. Thử nghĩ xem, đối phó với một khối đậu hũ mềm không biết khiêu chiến dĩ nhiên sẽ không thể hưởng thụ được cảm giác trả thù. Hiện giờ, đối phó với một đóa bách hợp có gai thú vị hơn nhiều.

“Vậy sao? Vậy tôi nhất định sẽ dạy cô.”

Đầu của hắn nhanh chóng chôn trước ngực cô, cánh môi tìm được đỉnh phần hồng lập tức ngậm vào trong miệng, tùy ý cắn liếm.

Một loại cảm giác khuất nhục chạy lên não Kiều Tâm Du, nước mắt cất chứa đã lâu giống như đê vỡ òa chảy xuống –

Hơi thở ẩm áp phả vào, lập tức một tầng đỏ thắm bị nhuộm lên.

Hắn cảm giác được phần hồng bị hắn làm cho nở rộ, vội rời đi tiện đà chuyển sang bên kia, một chút cũng không bận tâm đến cơ thể đang run rẩy cùng nước mắt của cô.

Kiều Tâm Du cảm thấy một cỗ cảm giác tê dại tràn ngập trong thân thể, giọng nói đau đớn qua cổ họng ngược lại biến thành tiếng thở gấp.

edit: Heo Nghịch Ngợm

beta: Vô Phong

16. Chương 16: Không Chịu Nỗi Khuất Nhục

Nước mắt tùy ý chảy qua gò má xinh đẹp ánh lên từng điểm sáng trong suốt, đôi mắt trong veo lộ ra vẻ linh hoạt kỳ ảo thuần khiết.

Nhâm Mục Diệu chợt nhíu mày, tại sao trong lòng hắn vừa thoáng qua một loại cảm giác tội ác.

Tội ác? Phải là cô ta chứ! Hắn từ đầu đến cuối đều là người bị hại mà.

Ký ức tối tăm chợt ủa về.

Cha hắn bởi vì lợi ích nên mới kết hôn với mẹ hắn, nhưng cha một chút cũng không để ý tới gia đình này, thậm chí còn gây khó dễ cho mẹ, ở bên ngoài nuôi phụ nữ khác. Còn nhớ lúc Nhâm Mục Diệu năm tuổi, cha trở nên lạnh nhạt với mẹ, thường xuyên không về nhà. Hai người vừa thấy mặt đã tranh cãi kịch liệt, cuối cùng những mâu thuẫn dồn ép đã lâu bộc phát. Vậy mà mẹ vẫn muốn dùng hôn nhân ràng buộc cha, không cho cha sống dễ chịu, mẹ thậm chí không tiếc làm thương tổn thân thể lúc nhỏ của hắn. Chính sự già yếu của mẹ đã tạo nên bóng tối trong hắn.

Cuối cùng, cha và người đàn bà kia vì một vụ tai nạn xe cộ mà qua đời, mới thoát khỏi sự ràng buộc của mẹ.

Cho nên trong đầu hắn tuyên bố khắc sâu sự chán ghét phụ nữ, nhưng sự xuất hiện của Lương Tử Oánh đã làm cho tảng băng trong lòng hắn âm âm sụp đổ. Cô ấy là một thiên sứ thanh thuần tú lệ, không màng thế sự, nụ cười ấm áp như dòng nước tinh khiết! Nhưng tất cả đều đã bị phá hủy!

Chính cô gái này đã một lần nữa đẩy hắn vào địa ngục!

Ngoài mặt giả bộ thà chết không chịu khuất phục, thề sống chết thủ tiết. Thực chất bên trong lại là dâm đảng dưới thân hắn. Mắt hắn băng lãnh như thanh thủy thủ sắc bén đâm thẳng vào trái tim cô: “Trời sinh cô chính là để làm ấm giường.”

Bàn tay ở trên nơi mềm mại, nhấn nhụi của cô dọc theo phía sau lưng chậm rãi trượt, kéo quần jean của cô ra, đôi chân mảnh khảnh hiện ra trước mắt, ánh đèn màu vàng cam lơ lửng nhàn nhạt chiếu xuống cơ thể càng tăng thêm vẻ mị hoặc của cô.

Bàn tay tàn sát bờ bãi, mặc kệ phản kháng cực lực của cô, đem vật mỏng sau cùng cởi ra.

“Cô xem điều kiện của cô tốt như vậy. Sau khi được tôi dùng qua, khẳng định vẫn còn rất nhiều gã đàn ông tình nguyện dùng hàng đã dùng rồi này.”

Lời vũ nhục lạnh như băng chà đạp lên lòng tự trọng duy nhất còn sót lại của Kiều Tâm Du, nước mắt thấm ướt khuôn mặt cô, toàn thân khê phát run giống như giờ phút này đang ở địa ngục mà tiếp nhận ngàn vạn nhát chém.

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu hiện lên nụ cười tà nịnh như hoa loa kèn nở rộ, hơi thở mang theo tội ác hủy diệt tất cả: “Đều là cô gây ra, chính cô là người gây nên mọi chuyện.”

Kiều Tâm Du chậm chạp mở miệng: “Sao anh có thể đem tất cả mọi chuyện đẩy lên trên người kẻ khác mà không phải chính anh gây ra? Nói không chừng, chính những tội ác anh làm đã khiến cho ông trời muốn trừng phạt anh, cướp đi người yêu của anh.”

Đôi mắt sâu thẳm của Nhâm Mục Diệu giống như phủ một tầng sương mù làm cho người ta không dò xét được tâm tình của hắn. Dường như có một bức tường rất cao, rất cao được hắn xây nên bao quanh trái tim mình, bởi vì trái tim hắn quá yếu ớt, không thể không dùng vẻ bề ngoài cứng rắn để bảo hộ.

Thật lâu sau Nhâm Mộc Diệu cũng không có bất kỳ động tác gì. Thẳng đến khi Kiều Tâm Du cảm thấy lạnh, khẽ phát run ho khụ khụ một tiếng.

Điều này làm cho hắn phục hồi tinh thần, đứng dậy nắm lỏng tay Kiều Tâm Du, lạnh lùng thản nhiên nói một câu: “Thật là mất hứng.” Sau đó hất tay rời đi.

edit: Heo Nghịch Ngợm

beta: Vô Phong

17. Chương 17: Không Khởi Phiền Lòng

Kiều Tâm Du ngẩn ngơ nhìn trần nhà, không khí thán mùi một lạnh giá làm cô dường như bị đông cứng, vẫn duy trì tư thế ban đầu, không động một bước.

Mặc dù hắn đã rời khỏi nhưng trong không khí vẫn tràn ngập mùi rượu nhàn nhạt, còn có cả mùi thuốc lá. Đây đều là hương vị trên người hắn.

Ném đủ khuất nhục, nước mắt từ từ rơi xuống như râu chuối ngọc trai bị đứt dây.

Bao giờ mới kết thúc đây?

Một chiếc xe thể thao màu bạc như tia chớp vọt qua ngã tư đường vắng vẻ.

Nhâm Mộc Diệu ôm một bụng khí điên cuồng lái xe đến câu lạc bộ Hoàng Đình, ngay bây giờ hắn cần một người phụ nữ có thể giúp hắn giải quyết nhu cầu cùng với lửa giận của bản thân.

Người đàn bà chết tiệt! Hắn thề mắng một tiếng, một cước đạp lên chân ga.

Câu lạc bộ Hoàng Đình là hắn và bạn tốt Đinh Hạo Hiên rảnh rang không có việc gì làm mở ra, hiện giờ tuy rằng quyền kinh doanh không ở trong tay nhưng hắn vẫn nắm giữ một nửa cổ phần.

Khách của câu lạc bộ đều là những người có địa vị trong xã hội thượng lưu, không phải quan chức thì cũng là những nhà doanh nghiệp thành đạt. Có được thẻ VIP của câu lạc bộ Hoàng Đình cũng chính là tượng trưng cho thân phận, nhưng không phải cứ có nhiều tiền là có thể có được mà phải tiến hành tổng hợp đánh giá mới cân nhắc quyết định.

Nằm trên đoạn đường hoàng kim, câu lạc bộ Hoàng Đình trang hoàng tráng lệ, nơi nơi tràn ngập mùi vị xa hoa.

Nhâm Mộc Diệu đi thẳng đến quán bar, trước tiên hắn muốn giải trừ lửa giận trong lòng, rượu chính là thuốc tê tốt nhất.

Ánh sáng màu lam thanh u chậm rãi phiêu dật, âm nhạc du dương uyển chuyển khoan thai phiêu dật.

Mùi rượu nhàn nhạt trộn lẫn với đủ loại nước hoa chính là hương vị bóng đêm mê tình.

Nhâm Mộc Diệu trời sinh khí chất vương giả làm cho hắn đi đâu cũng đều trở thành trung tâm.

Một cô gái diêm dúa mặc lễ phục dạ hội màu đen hở hang đi về phía hắn: “Tiên sinh uống rượu một mình sao?” Giọng nói dịu dàng mềm yếu dường như muốn làm người ta tan chảy.

Nói xong, cô ta lập tức ngồi xuống bên người Nhâm Mộc Diệu, sau đó cố ý nghiêng người về phía trước, loay hoay làm cho rãnh ngực của mình lộ ra.

Nhâm Mộc Diệu ngửa đầu uống ly rượu Whiskey đậm đặc, không thèm liếc mắt nhìn cô gái diêm dúa bên cạnh. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Người đàn ông này, cô gái nhận định Nhâm Mục Diệu chính là người đêm nay của mình, cô ta kiên quyết không buông tha cầm lên một ly rượu đỏ nhẹ nhấp một ngụm, kề sát lỗ tai hần mị hoặc nói: “Sao không mời người ta uống một chén chứ?” Đôi môi đỏ mọng khê cong lên thật giống như đang mời gọi người đến nhấm nháp. Cánh tay tinh tế non mềm như dây leo từ từ quấn lấy cánh tay hần, tiếp theo là lồng ngực của hần, thấy hần không có phản ứng, cô to gan hơn, đưa tay tham lam tiến vào trong áo sơ mi, chạm vào vùng da cường trắng của hần.

“Cút!” Lời nói lạnh như băng từ trong miệng hần bất ngờ phun ra. Nhâm Mục Diệu bỗng đứng đứng lên, cô gái nửa người đang dựa trên người hần, trọng tâm không ổn định nên chật vật ngã lăn trên mặt đất.

Sắc mặt của cô gái xinh đẹp trở nên trắng bệch, cô đã chủ động như vậy, vì sao hần vẫn không có chút động lòng. Cô chính là nữ hoàng ở nơi này, có biết bao nhiêu đàn ông muốn cùng cô hoan ái mà hần lại...

edit: Heo Nghịch Ngợm

beta: Vô Phong

18. Chương 18: Vẫn Không Bỏ Xuống Được

Trước kia, Nhâm Mục Diệu đối với loại phụ nữ chủ động đưa đến cửa này cũng không tệ lắm, thường không từ chối. Nhưng hôm nay trong lòng không hiểu vì sao lại có một trận phiền loạn. Rượu mạnh hơn cũng không thể làm tê liệt suy nghĩ của hần, vì sao trong đầu hần đều là khuôn mặt thanh tú của Kiều Tâm Du, còn có đôi mắt như trời xanh trong vắt tràn đầy lệ của cô ta.

“Anh bất lực, tôi thể thấy thấy anh chính là bất lực!” Cô gái diêm dúa đứng lên lớn tiếng nhục mạ, hy vọng có thể vớt vát được một chút mặt mũi cho mình.

Cô vừa mở miệng lập tức gây sự chú ý của những người chung quanh, mọi người sôi nổi to nhỏ bàn luận.

Nhâm Mục Diệu nhàn nhã uống xong ly rượu Whisky còn thừa hương về phía cô gái diêm dúa nói: “Hoàng Đình không chào đón cô, cô vĩnh viễn đừng mong bước vào đây được nữa.”

“Anh, anh tưởng mình là ai chứ, tôi là thiên kim của tập đoàn Vạn Hoàn, muốn tới thì tới, chưa tới lượt anh quản đầu!” Hai tay cô chống nạnh ra vẻ lên mặt nạt người.

“Ba—” Nhâm Mục Diệu vỗ tay, tổng giám đốc lập tức tiến đến khom lưng cung kính: “Nhâm tổng giám đốc có gì phân phó?” Nguồn:

Chứng kiến thái độ của tổng giám đốc câu lạc bộ Hoàng Đình, Vạn Thiển Thiển sửng sốt, ba chữ “Nhâm tổng giám đốc” như một tiếng sấm chấn động làm cho cả người cô không thể động đậy, hần chính là người trong lòng cô ngưỡng mộ nhất.

Nhâm Mục Diệu thản nhiên nói với tổng giám đốc: “Gạch tên cô ta ra khỏi danh sách khách hàng vĩnh viễn, còn nữa, sau này đối với các vị khách ra vào Hoàng Đình phải sàng lọc kĩ hơn một chút. Đừng hạ thấp cấp bậc nơi này như một quán trọ.”

Tổng giám đốc lập tức lạnh run gật đầu đồng ý.

“Nhâm tổng giám đốc, là em có mắt như mù, vừa rồi không cẩn thận nặng lời với anh. Anh cũng đừng chấp nhệch em được không?” Cô gái lật mặt thật sự còn nhanh hơn lật sách.

“Còn không mau lòi ra!” Nhâm Mục Diệu nhú mi lại không chút nào che dấu sự chán ghét đối với cô ta.

Lập tức hai bảo vệ áo đen tiến đến, thật sự không để ý Vạn Thiển Thiển khóc lóc lập tức đuổi cô ra khỏi cửa, đương nhiên từ nay về sau cô cũng không thể bước vào Hoàng Đình được nữa. Không chỉ như thế, tất cả những cửa hàng, khách sạn, địa điểm du lịch dưới trướng Nhâm thị cũng không được vào.

Một bàn tay đột nhiên khoát lên vai Nhâm Mục Diệu: “Này! Anh bạn, dù sao người ta cũng là phụ nữ, cậu thật sự không biết thương hương tiếc ngọc mà.” Đinh Hạo Hiên cười đùa nhìn hấn.

Nhâm Mục Diệu vung tay lên hất bàn tay đang ở trên vai xuống: “Loại đàn bà này khiến người ta buồn nôn.”

Đinh Hạo Hiên đánh hơi được mùi vị kì lạ tiếp tục truy vấn: “Khẩu vị của cậu thay đổi từ khi nào vậy?” Yên lặng một chút, hấn nói: “Dạng phụ nữ nào không làm cho cậu buồn nôn?”

Nhâm Mục Diệu bỗng dưng phun ra một câu: “Cậu từ lúc nào thì muốn bước chân vào lĩnh vực kinh doanh nhà thổ thế? Với tiếng xấu công tử lãng nhăng của cậu hấn là không thiếu đàn bà chứ.”

Hai người bọn họ từ trung học đã kết giao, trêu chọc nhau là chuyện thường xuyên xảy ra.

“Đạo này không đến đây săn người đẹp, có phải đã có món hàng đặc biệt nào không?” Khuôn mặt tuấn dật của Đinh Hạo Hiên hiện đầy ý cười.

Nhâm Mục Diệu lại nghĩ tới Kiều Tâm Du, khóe miệng nhếch lên: “Đích thực có đặc sắc.”

“Có đặc sắc?” Đinh Hạo Hiên nhận thấy trên mặt hấn thoáng lướt qua rồi biến mất một ý cười châm chọc khác thường: “Nếu mùi vị không tồi đừng quên giới thiệu cho bạn tốt nhé.”

“Cô ta là Kiều Tâm Du.” Nhâm Mục Diệu chậm rãi phun ra vài chữ.

Biểu tình kinh ngạc vô cùng hiện ra trên mặt Đinh Hạo Hiên: “Cũng nhiều năm như vậy rồi, cậu vẫn không quên được quá khứ sao? Cô ấy đã nhận tội, hấn là đã bị trừng phạt rồi.”

edit: Heo Nghịch Ngợm

beta: Vô Phong

19. Chương 19: Quan Tâm Cô Sao?

Nhâm Mục Diệu lặng lẽ uống xong ly Whisky màu đỏ, trong đôi mắt không ngừng hiện lên vẻ u buồn.

Một tiếng thở dài chậm rãi từ trong miệng Đinh Hạo Hiên bật ra: “Có lẽ hiện giờ người cậu đang trừng phạt không phải cô ấy mà là chính mình. Cậu biết không? Sự cố này trách nhiệm chủ yếu không phải của cô ấy thế nhưng cậu lại sắp đặt để cô ấy ngồi tù năm năm. Đối với một cô gái mười sáu tuổi mà nói, ngồi tù đã hủy hoại cả đời cô ta, cậu còn muốn cô ấy phải như thế nào nữa? Những chuyện của quá khứ cậu vẫn nên buông xuống đi, cứ quẩn lấy đau khổ như thế không phải là đang tra tấn bản thân mình sao!” Là bạn bè, tuy rằng thấy sắc mặt Nhâm Mục Diệu khó coi nhưng Đinh Hạo Hiên vẫn khuyên hấn không nên cứ khẳng khái cố chấp với quá khứ mãi như thế.

Nhâm Mục Diệu nhíu chặt lông mày, khuôn mặt tức giận, đường cong trên mặt cứng ngắc như dao khắc, lạnh lùng nói: “Cậu đừng xen vào việc của người khác.”

Đinh Hạo Hiên cười khổ một tiếng, bĩu môi: “Bạn già ơi, tôi không muốn nhìn thấy cậu hối hận cũng không kịp thôi”

“Sao cậu lại có thời gian rảnh rỗi ở trong này với tôi? Không cần những cô gái xinh đẹp của cậu nữa sao?” Nhâm Mục Diệu hiển nhiên nói tránh sang chuyện khác.

“Việc ấy đã là quá khứ rồi. Chơi đùa vài lần thì không còn hứng thú. Hiện giờ tôi đối với những cô gái thanh thuần cảm thấy hứng thú hơn”. Nói đến chủ đề này hai người đã ít lúng túng hơn nhiều.

Nhâm Mục Diệu trêu ghẹo nói: “Không nghĩ tới khẩu vị của cậu càng ngày càng nặng.” Hấn thương tiếc lắc đầu: “Cậu quả là một tên bại hoại của xã hội, làm thương tổn bao nhiêu trái tim thiếu nữ rồi?”

“Chúng ta đều vinh quang như nhau thôi, không cần phải khiêm nhường lẫn nhau như thế.” Đinh Hạo Hiên không cho là nhục ngược lại còn gọi là vinh quang.

“Ngày mai tôi sẽ đi thị sát khách sạn ở Florida.” Nhâm Mục Diệu nặng nề vỗ vào lồng ngực hắn: “Đừng nói anh em không có tình nghĩa nếu không mang được một mỹ nữ nóng bỏng trở về cho cậu.”

“Cậu nên giữ lại hưởng dụng một mình đi? Chỉ cần không lưu luyến hương phấn son mà quên người anh em này là được rồi”. Đinh Hạo Hiên thấy một mỹ nữ nháy mắt với hắn, thiếu nữ kia còn mặc đồng phục học sinh, khuôn mặt thanh lệ không trang điểm thu hút tầm mắt hắn. Khóe miệng hắn nhếch lên câu một nụ cười sáng lạn làm cho hắn càng tăng thêm vài phần mị lực. Nguồn truyện: Y

“Thì ra cậu thích loại này. Ai—” Nhâm Mục Diệu một tay khoát lên vai hắn: “Đã sớm biết cậu khác thường không ai bì kịp mà.”

Nhâm Mục Diệu thật sự không nhìn nổi hai người bọn họ trước mặt hắn liếc mắt đưa tình, thức thời lui về phía sau.

Rụt rè cũng không phải là tác phong của Đinh Hạo Hiên, thân hình cao to của hắn dần dần tiến về phía người đẹp.

Nhưng lại bị Nhâm Mục Diệu một phát túm trở về, lạnh lùng dặn dò một câu: “Lần này tôi đi Florida hai tuần, cậu thay tôi chăm sóc Kiều Tâm Du một chút nhé.”

Đinh Hạo Hiên đột nhiên nghiêm mặt hỏi: “Cậu quan tâm cô ấy!” Ngữ khí của hắn tương đối chắc chắn.

“Tôi sợ là cô ta không dần lòng được ra ngoài quyến rũ gã đàn ông khác thôi.”

“À—” Đinh Hạo Hiên ý vị thâm trường mà kéo dài âm điệu: “Thì ra cậu không phải ‘đàn ông khác’ của cô ấy mà là ‘đàn ông trong nhà’ của cô ấy.”

Nhâm Mục Diệu sắc mặt xanh mét giống như sấm chớp bùng nổ trước cơn mưa rào, Đinh Hạo Hiên lập tức bắt được tín hiệu nguy hiểm, thức thời dừng lại: “Người đẹp còn đang chờ tôi, đêm dài đằng đẳng không ai làm bạn thực thà, cậu đừng nên bạc đãi chính mình, đi tìm một em đi.”

20. Chương 20: Khách Không Mời Mà Đến

Kiều Tâm Du cảm thấy rất kỳ lạ, kể từ đêm đó, sau khi Nhâm Mục Diệu đột nhiên tức giận rời đi, hắn không nói năng gì cả, đã liên tiếp mất tầm mấy ngày rồi.

Dĩ nhiên, Kiều Tâm Du ước gì hắn đừng tới gây phiền phức cho cô, nhưng cuộc sống từng ngày trôi qua, trong lòng cô có chút lo sợ bất an.

Thâm tâm cô hiểu rõ, Nhâm Mục Diệu sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô, hắn đột nhiên biến mất nghĩa là sao đây? Chẳng lẽ hắn đổi cách thức hành hạ cô sao?

Điều này giống như là sự yên lặng trước cơn bão táp. Rất sợ hắn sau đó thành linh xuất hiện, mang đến trừng phạt mà cô ứng phó không kịp.

Vì trên mặt vẫn còn vết sưng đỏ mấy dấu ngón tay, khiến Kiều Tâm Du không dám ra cửa, sợ gặp phiền toái không cần thiết. May là mỗi ngày đều có người giúp việc tới quét dọn, như thế còn có thể nhờ người mua một ít đồ dùng. Lần này cô quyết định sẽ làm một trạch nữ* thôi.

*trạch nữ: chỉ những cô gái luôn ở trong nhà, không thích những nơi đông người...

Cả ngày cô rúc trong phòng sách, luyện học Anh văn cấp cao. Bây giờ thi Anh ngữ càng lúc càng khó, mà quan trọng hơn là hồi đó lúc đang học luyện thi thì cô phải ở trong tù, cho nên đối với cô mà nói Anh ngữ là điểm yếu nhất.

Hôm nay, Kiều Tâm Du quyết định tắm rửa xong thật sớm, thức suốt đêm, đem đề thi mấy năm gần đây ra làm.

Hơi nước ẩm áp tràn ngập phòng tắm lớn, phòng tắm thế nhưng to hơn cả một căn nhà trọ nhỏ, bồn tắm thì giống hồ bơi thu gọn, có vòi sen, lại còn có phòng xông hơi nữa. Kiều Tâm Du quả thực không biết nói gì, người giàu có thích đốt tiền như vậy đấy.

Hay là tắm vòi sen tiết kiệm nước, chậm rãi cởi quần áo, ánh sáng bao trùm khắp người (hic, chỗ này trừu tượng quá ><), nước=“” da=“” trắng=“” muốt=“” mềm=“” mại=“” của=“” kiều=“” tâm=“” du=“” như=“” một=“” loại=“” ánh=“” sáng=“” trong=“”>

<>Dấu hôn lần trước Nhâm Mục Diệu gây ra trên người cô dần nhạt bớt, khôi phục lại da thịt như tơ lụa ban đầu.

<>“Ào ào.....” Dòng nước mạnh mẽ xối trên người cô.

<>Kiều Tâm Du dùng sức xoa xoa da thịt, đến lúc đỏ lên cũng không dừng lại. Cô không biết tại sao lại có cảm giác người mình còn lưu lại mùi vị của hắc, mùi rượu nhẹ lẫn chung với thuốc lá.

<>Cô biết rất rõ đây chỉ là ám ảnh, nhưng cô vẫn thoát không khỏi cơn ác mộng trong lòng mình.

<>– Thật ra thì, rửa được sạch sẽ, cũng không thể trả lại sự trong sạch cho cô.

<>.....

<>Là anh em, dĩ nhiên là giúp bạn không tiếc cả mạng sống (thiệt không đó??), chăm sóc một cô gái, đối với Đinh Hạo Hiên có thể coi như là một xui xẻo. Lúc trước bởi vì công ty đột nhiên có việc phải giải quyết (???), cho nên hắc bị trễ nải một thời gian ngắn, thật ra thì, hắc đối với Kiều Tâm Du chưa từng gặp qua lần nào cảm thấy rất hứng thú.

<>Hắc gấp gấp trở về, điều khiển ô-tô chạy thẳng tới biệt thự ở vùng ngoại thành đang giấu “Kiều”.

<>Thấy chỗ ở của Nhâm thiếu gia lặng yên một khoảng trong bóng tối, không có một ánh đèn nào phát ra. Đinh Hạo Hiên khẽ cau mày, lẩm bẩm nói nhỏ một câu, “Cô ấy bỏ đi rồi sao?” Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

<>Chuyện này hắc làm sao báo cáo với Nhâm Mục Diệu đây?

<>Đinh Hạo Hiên đang chán nản trở về phòng, đột nhiên liếc thấy trong phòng khách có một hình bóng nhàn nhạt lung lay – (giống ma quá ><>

<>Trộm ư?!

<>Đinh Hạo Hiên không suy nghĩ nhiều, xoay người tung một cước quyền Taekwondo rất chuẩn.

<>“Xoảng –” Cửa sổ thủy tinh bị bể loảng xoảng rơi xuống đất. Hắc tung người lên nhảy vào, động tác nhanh nhẹn, mặc dù chỉ là một cái bóng mơ hồ, nhưng vẫn có tiếng hô hấp khê, lúc xác định vị trí bóng đen, lập tức lao thẳng tới –

<>“Á –” Một tiếng thét kinh hãi!

<>Tại sao là tiếng của con gái?!!

21. Chương 21: Hiểu Lầm Càng Sâu

Đinh Hạo Hiên trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc cô là ai?” Hắc rất dễ dàng giữ hai tay cô lại đặt trên người cô.

Kiều Tâm Du tắm rửa xong phát hiện quên không mang theo áo ngủ vào phòng tắm, tất cả đều là những áo thuộc loại vải tơ dễ hỏng cần phải mang đi giặt khô. Giờ áo ngủ còn ở dưới phòng khách. Cho nên cô chỉ quần qua loa cái khăn tắm rồi đi xuống lầu.

Biệt thự này toàn bộ phía trước đều là thủy tinh trong suốt, cả người quần áo xốc xếch đi ra, tuy rằng nơi này hoang vắng, không ai có thể đứng lúc như vậy nhìn thấy, nhưng trong lòng cô thậm trọng vẫn là không

dám nên cố ý không bật đèn. Thật không ngờ vừa mới bước vào phòng khách đã bị kẻ trộm phóng ra kìm giữ hai bên.

Kẻ trộm thời buổi này thật sự là quá càn rỡ, đột nhập vào nhà ở thành phố không tính, còn phá cửa sổ xông vào. Vào cướp đoạt không tính còn muốn bắt cóc người nữa.

“Tôi còn chưa hỏi anh, anh là ai? Tôi không có tiền nhưng ở đây đồ đạc đều rất đáng tiền, tôi không ngại đâu, anh lấy đi.” Tiếng của cô rất nhỏ nhưng không biểu hiện ra sự nhút nhát mà là bình tĩnh không e sợ, khom lưng.

“Cô cho tôi là kẻ trộm?” Đinh Hạo Hiên buông lỏng tay ra, bật đèn.

Ánh đèn chói mắt làm hai người bọn họ trong chốc lát mới thích ứng, nhìn rõ đối phương.

Đinh Hạo Hiên nhìn thấy cô gái trước mặt hai mắt sáng ngời, thanh lệ, dung nhan thanh nhã, không có một chút trang sức, son phấn thế nhưng phần môi xinh xắn cong lên, cái mũi cao cao, đôi mắt trong suốt sâu thẳm hấp dẫn ánh mắt của hắn. Y - www.

Kiều Tâm Du cũng đánh giá người con trai xa lạ trước mắt này, đôi mắt sáng như sao, thân thể cường tráng, áo sơ mi màu xanh thuần vừa vặn làm tôn lên dáng người.

Hai người cứ như vậy đánh giá nhau, không khí có phần quái dị.

Kiều Tâm Du bị tầm mắt của hắn càn rỡ đánh giá, có chút ngượng ngùng cúi đầu nhìn chính mình, quần áo xốc xếch. Lập tức lấy khăn tắm cứ thế quấn chặt lại: “Kẻ trộm bây giờ đều đẹp trai như anh sao? Kỳ thật anh có thể không làm ăn trộm, dựa vào khuôn mặt kiếm sống cũng không tồi đâu.”

Đinh Hạo Hiên nghiêm túc suy nghĩ, sau đó khước miệng hơi gợn lên, ra vẻ ngạc nhiên nói: “Cô bảo tôi đi làm trai bao?”

“Trai bao?!!” Trần Kiều Tâm Du toát ra một giọt mồ hôi, “Anh nghĩ chỉ có trai bao mới dựa vào khuôn mặt kiếm sống à?”

“Bằng không? Cô bao tôi hết, tôi sẽ tính cô rẻ một chút.” Đinh Hạo Hiên cố ý trêu chọc cô.

“Thật ra thì với vóc người của anh, anh có thể làm người mẫu, không cần làm kẻ trộm đâu.”

Hắn rõ ràng là một tên trộm, cô không chút cảnh giác, lại còn trò chuyện với hắn về con đường nghề nghiệp tương lai.

“Cô coi tôi là kẻ trộm?” Đinh Hạo Hiên nở nụ cười: “Dáng vẻ tôi giống kẻ trộm sao? Kẻ trộm như tôi hẳn là không có đạo đức nghề nghiệp?!”

Bị hỏi lại một câu, Kiều Tâm Du cảm giác quần cái khăn tắm này rất không an toàn, “Anh muốn lấy gì thì lấy đi, tôi sẽ không báo cảnh sát đâu.”

Chủ nhân khẳng khái khiến Đinh Hạo Hiên động tâm đổi nghề làm kẻ trộm, “Tôi không trộm tiền mà là trộm người.” Đinh Hạo Hiên vươn tay kéo cô vào trong lòng. Một mùi sữa tắm hương chanh nhàn nhạt bay vào tim phổi hắn, “Cô thật thơm.”

“Anh mau thả tôi ra!” Kiều Tâm Du giãy giụa, khăn tắm dần làm lộ ra bộ ngực tròn đầy đà.

Đôi mắt Đinh Hạo Hiên chăm chú nhìn khung cảnh đẹp đẽ này, thoáng chốc cảm thấy máu toàn thân như sôi lên, căng cứng, nhanh chóng bốc cháy trong người. Nhưng vợ bạn không thể ức hiếp, hắn buông Kiều Tâm Du ra, quay đầu đi nơi khác, “Là Nhâm Mục Diệu kêu tôi tới chăm sóc cô.”

Nghe được ba chữ Nhâm Mục Diệu sắc mặt cô cứng ngắc tái nhợt, trong con ngươi bỗng hiện lên ánh mắt thoáng lạnh, “Anh ta chơi chán tôi, vẫn không chịu buông tha, giờ muốn ném tôi cho anh ”thưởng thức” sao?” Cô từ từ bỏ khăn tắm, động tác không linh hoạt, giống như một người máy thấy chết không sờn, dứt khoát nói: “Vậy mời nhanh một chút.”

Đinh Hạo Hiên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ “Cô mau mặc vào đi, cô hiểu lầm rồi, tôi không có ý này”. Chết tiệt, hắn ở trong lòng mắng chính mình, sớm không đến muộn không đến, cố tình vào lúc này khó tránh khỏi khiến cô hiểu lầm. Chỉ chỉ ánh sáng ngọc của sắc trời bên ngoài, “Không còn sớm nữa, tôi về

trước, cô nên nghỉ ngơi sớm đi.” Hấn rất sợ bản thân đi muộn một bước, thật sự sẽ làm ra chuyện tồi tệ. Cuối cùng khiến hấn giống như kẻ trộm, chạy trốn chết.

.....

22. Chương 22: Cuộc Gặp Gỡ Không Vô Tình

Tâm Kiều Tâm Du dần nguội lạnh, từ đầu tới cuối bản thân chỉ là một món hàng, có thể tùy ý tặng đi. Chẳng trách hấn bỗng nhiên biến mất một thời gian, thì ra hấn muốn tặng cô cho người khác.

Lạnh nhạt của cô lúc này là bình tĩnh chấp nhận tất cả những gì cuộc đời an bài cho cô. Nếu đã định là không thay đổi được, vậy hãy thử tự nhiên mà chấp nhận đi. Cô dùng sự bận rộn để quên đi chính mình. Cả ngày sắp xếp một lượng lớn đề luyện tập để làm. Rất nhiều cuộc thi Anh ngữ, phiên dịch quá mức chuyên nghiệp, còn có một số văn chương, thiên hướng lý luận. Với trình độ của cô muốn giải những đề này thực sự là phải cố hết sức. Nghĩ ngợi thật lâu, cô lấy dũng khí ấn phím gọi điện. Rất nhanh một tiếng nói hưng phấn lập tức truyền tới: “Kiều Tâm Du, em lại gọi điện cho anh, anh rất vui, em tìm anh có chuyện gì không?”

Cô y tá bên cạnh kinh ngạc nhìn Phương viện trưởng, bình thường hấn luôn luôn yên lặng như nước, cho dù có mỉm cười ôn hòa nhưng cũng chỉ như tia sáng mùa đông, nhẹ nhàng ấm lòng người, thế nhưng làm cho người ta bắt không được, nhìn không thấu.

Vậy mà hôm nay hấn tươi cười sáng lạn như có thể làm tan băng cứng trong mùa đông. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Phương viện trưởng tùy ý buông thả tâm tình như thế.

“Em... em có một số đề mục Anh ngữ không hiểu, rất nhiều thiết kế Anh quốc, tục ngữ còn có văn hóa cho nên...”

Phương Đình vội vã tiếp lời: “Anh có thể giúp em học bổ túc.”

Hấn ở Anh quốc du học mười năm, đương nhiên là chọn hấn học bổ túc Anh Ngữ rồi.

“Ngày mai anh có thời gian không?” Kiều Tâm Du dè dặt hỏi. Cô biết hấn thân là viện trưởng, lại là người giỏi và có quyền nhất khoa nào. Mỗi ngày hấn đều có rất nhiều công việc. Chiếm thời gian của hấn để giúp cô học bổ túc Anh ngữ thật sự là xấu hổ.

Giọng nói như tiếng suối chảy khiến người ta thư thái, chậm rãi truyền qua sóng điện vào tai Phương Đình, trên mặt lộ vẻ rạng rỡ, tươi cười, không hề suy nghĩ nhiều lập tức đáp lại: “Rảnh, rất rảnh. Ngày mai anh được nghỉ, vừa vặn có thời gian.”

“Thật khéo, vậy chúng ta gặp nhau ở quán cà phê Lam Sắc Điều nha.” Tiệm cà phê này rất gần khu nhà hấn, Kiều Tâm Du cảm giác mình làm phiền hấn học bổ túc Anh ngữ đã đủ khó xử, không thể không biết xấu hổ khiến hấn đi đường xa.

“Được, cứ vậy đi, ngày mai gặp.” Ngắt điện thoại, Phương Đình như một nam sinh rơi vào lưới tình, không chút nào che dấu nội tâm của mình, như mở cờ trong bụng, nhìn đi động ngậy ngó cười. Nguồn truyện: Y Nếu hấn nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên Kiều Tâm Du chủ động gọi điện cho hấn.

Phương Đình ở trong phòng làm việc sắp xếp lại giấy tờ, cô y tá trong lòng buồn bực, không nhận được hỏi: “Phương viện trưởng, ngày mai có một hội nghị lãnh đạo thường kì, anh còn có một ca phẫu thuật...”

“Vội hội nghị lập tức triển khai hôm nay đi, còn ca phẫu thuật bây giờ tôi sẽ giải thích với người nhà xin hoãn một ngày. Cô sắp xếp công việc ngày mai đều chuyển qua hôm nay hoặc là lùi lại đến ngày kia cho tôi. Tôi muốn nghỉ ngơi 1 ngày.”

Kiều Tâm Du bước vào quán cà phê Lam Sắc Điều, lúc đến quán, thật không ngờ Phương Đình đã ở đó đợi cô. Bình thường nhìn hắn không phải khoác blouse trắng thì cũng là tây trang nghiêm chỉnh. Hôm nay hắn mặc trên người áo màu trắng thoải mái, càng làm tôn lên vẻ nho nhã của hắn.

Không có hỏi han nhiều nhanh chóng đi vào chủ đề chính, Phương Đình bắt đầu giảng giải vấn đề khó đọc và phiên dịch của Anh ngữ. Lúc đầu cô không hiểu câu từ ra sao, sau khi hắn khéo léo phân chia thành phần câu, phân tích kết cấu câu, cô đã hiểu thông suốt, thì ra vô cùng đơn giản dễ hiểu.

Hắn giảng giải rất tỉ mỉ, chẳng những đem ý của bài làm giảng rất rõ, hơn nữa còn tổng hợp một số cách thức cho cô.

Bốn phía trong quán nhận nhặt hương cà phê, nhạc nhẹ du dương như kéo dài lời nói nhỏ nhẹ.

Hết sức chăm chú vào sách vở, đột nhiên cảm giác được phía sau có một tầm mắt nóng rực dừng lại trên người, cô bỗng xoay người — thoáng chốc toàn thân cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch.

Tạo sao Nhâm Mục Diệu lại ở chỗ này?

23. Chương 23: Gươm Súng Săn Sàng

Tầm mắt Kiều Tâm Du đứng lúc chạm phải ánh mắt băng lãnh của Nhâm Mục Diệu, sắc bén như đao kiếm đâm thẳng vào tim cô.

Cô hoảng hốt lập tức lấy sách vở, giơ cao che khuôn mặt của mình. Nhưng hắn rõ ràng cũng đã thấy cô rồi, trốn cũng vô ích.

Phương Đình cảm giác được Kiều Tâm Du đột nhiên kích động, cẩn thận dò hỏi: “Tâm Du em làm sao vậy?”

Kiều Tâm Du hít sâu một hơi dài, cúi đầu xuống không có dũng khí ngẩng lên “Đột nhiên em cảm thấy không thoải mái, hôm nay tới đây thôi nha.”

“Không thoải mái?!! Không thoải mái thế nào? Muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút không?” Phương Đình khẩn trương lập tức hỏi thăm, bàn tay để lên trán cô kiểm tra độ ẩm.

Nhâm Mục Diệu nhìn thấy bọn họ lúc này thân mật như thế, một ngọn lửa giận vô cớ bùng hực bốc cháy trong lòng, nắm chặt cốc cà phê, khớp xương ngón tay hiện ra rõ ràng.

Hắn từ Las Vegas về, vừa xuống máy bay, lập tức chạy tới biệt thự Tây Giao tìm cô, kết quả cô không có ở đó. Vẫn là theo giờ làm thêm ở đó biết được đường đi của Kiều Tâm Du. Hắn vốn muốn cho cô một thời gian ngắn để thích ứng với cuộc sống, kết quả bây giờ thế nào? Cuộc sống của cô đúng là có tốt hơn, có thuận lợi hơn. Hắn mới rời đi vài ngày cô đã dụ dỗ tên đàn ông này, nhìn bọn họ lúc này vui vẻ trò chuyện, liếc mắt đưa tình mà xem.

Mới mấy ngày đã không chịu nổi bỏ ra ngoài tìm đàn ông!

Lúc trước trong lòng còn có một chút xấu hổ, hiện giờ toàn bộ hầu như đều không còn. Ai ~ Kiều Tâm Du có cảm giác tự chui đầu vào rọ. Trước mặt một bác sĩ lấy cơ thể không thoải mái đích thực rất ngu xuẩn.

“Không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ là có chút không thoải mái thôi.” Kiều Tâm Du quả thực không nói dối, giọng nói cả lăm, sắc mặt ửng hồng.

Phương Đình nhìn thấy phản ứng ấp a ấp úng của cô, trong lòng có vài phần hiểu rõ, “A ~ Anh hiểu rồi, anh đưa em về.” Bình thường cô gái nhỏ này mở miệng nói đến Dì cả cũng là biểu hiện xấu hổ này.

Hắn nhanh chóng thu dọn sách vở trên bàn, Kiều Tâm Du xoay người, lấy thân hình Phương Đình che chắn, không có dũng khí nhìn Nhâm Mục Diệu, thậm chí một ánh mắt quét qua hắn cũng không dám.

Ra khỏi quán cà phê, Kiều Tâm Du khẩn cấp nói lời tạm biệt với Phương Đình "Hôm nay cảm ơn anh! Em còn có chuyện quan trọng," vừa nói cô vừa chỉ tay về trạm xe buýt đối diện.

"Anh sẽ đưa em về bằng xe của anh, chỗ gửi xe cũng rất gần đây." Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

"Không cần đâu, hôm nay làm phiền anh nhiều quá."

Hai người đang nói chuyện khách sáo lẫn nhau thì một thân hình trầm tĩnh, tràn đầy hơi thở thô bạo, từ từ tới gần.

Nhâm Mục Diệu cười lạnh, đôi mắt như ngọc lưu ly trầm xuống lộ vẻ lạnh băng, "Nhanh vậy đã tìm cho mình một ân khách mới, cô vội vàng như thế là vì cần tìm một người đàn ông để giải quyết sao?"

Kiều Tâm Du thật không ngờ hần sẽ nói ra lời nói dơ bẩn như thế, lời nói như một thanh kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào người cô, xuyên qua trái tim khiến cô quên mất hô hấp, đồng thời cũng quên mất tim đập.

"Thế nào? Nhìn thấy tôi cảm thấy rất kinh ngạc sao? Hay là đã hoàn toàn quên mất tôi rồi?" Nhâm Mục Diệu nhìn tay Phương Đình đang đặt trên vai Kiều Tâm Du, trong lòng một trận khó chịu đè nén không nói.

Sắc mặt Kiều Tâm Du trắng bệch như sương giá mùa đông, sự trong sạch bị chèn ép, nước mắt rơi xuống hậm hực nói "Chẳng hiểu ra sao cả", tiếp tục giả bộ không biết hần.

24. Chương 24: Tra Hối Đến Cùng

"Tâm Du, hai người quen nhau sao?" Phương Đình nhin không được hỏi.

Cuối thu mưa phùn dày đặc, cảm giác từng chút từng chút lạnh lẽo thổi trên người Kiều Tâm Du. Trên sợi tóc đen nhánh dính những bọt bạc như những giọt nước nhỏ.

"Phương Đình hôm nay xin lỗi." Nói xong Kiều Tâm Du kéo tay Nhâm Mục Diệu lôi hần rời đi.

"Thế nào? Vừa rồi cô còn làm bộ như không biết tôi, giờ lại chủ động thân mật với tôi, có khi nào sẽ khiến cho tình nhân mới của cô hiểu lầm không?" Nhâm Mục Diệu bỏ tay cô ra giống như tay hần sẽ bị vấy bẩn vậy.

Hần đi ở phía trước.

Kiều Tâm Du bực mình theo phía sau hần.

Vào đến bãi đỗ xe Nhâm Mục Diệu cầm chìa khóa xe vào, lạnh lùng ra lệnh: "Lên xe!" Y - www.

Mercedes-Benz màu đen như một cơn gió lớn vụt qua rất nhanh trên đường ướt sũng.

Không khí trong xe so với gió thu bên ngoài còn lạnh hơn, hai người không nói một câu, chỉ có tiếng hít thở phập phồng từ trong ngực cho biết trong lòng hai người bùng cháy lửa giận.

Ngoài cửa xe rì rào, mau chóng lướt qua cảnh vật, hình ảnh mơ hồ phù phiếm.

Gò má Nhâm Mục Diệu căng cứng, hai mắt gắt gao nhìn về phía trước, bàn tay cầm lái nổi lên gân xanh, xương ngón tay. Hần giẫm lên chân ga một cái, rồi cuộc rất nhanh đánh tay lái vượt qua một chiếc xe. Tốc độ xe càng lúc càng nhanh, có mấy lần thiếu chút nữa đụng vào xe phía trước.

Giờ phút này Kiều Tâm Du cảm giác trống ngực đập so với lúc ngồi cáp treo thật không khác gì nhau.

"Sợ sao?" Nhâm Mục Diệu ngả ngón hỏi.

"Không, không có." Cô chính là thích cây mạnh.

"Vậy, xem ra còn có thể tăng tốc." Vừa dứt lời, lại đổi làn, tăng tốc.

Mưa bụi nhỏ đánh nghiêng vào trên kính chắn gió, để lại vệt dài và nhỏ như vết tích cắt nát thủy tinh. Tim Kiều Tâm Du đập kịch liệt, sắc mặt cũng tái nhợt. Giống như có một sức lực vô hình gắt gao chống đỡ lồng ngực cô. Cô bất chợt phát hiện con đường này không phải về biệt thự Tây Giao, “Anh đi đâu vậy?”

Mỏi mông khê mở, lạnh nhạt bay ra bốn chữ: “Đưa cô đi hóng gió.” (Cv là: mang người căng gió.)

Hóng gió? Rõ ràng là hành hạ cô thì có. Ghế ngồi bên trong Mercedes đều dùng da thật, những loại da này phát ra một mùi làm cô khó chịu, hòa lẫn thêm mùi khí ẩm của máy điều hòa, không khí bên trong xe hỗn độn không chịu nổi. Kiều Tâm Du dần dần cảm thấy dạ dày khê cuộn lên, sắc mặt trắng bệch, cô cỡi chiếc áo khoác trên người ra bởi vì cô thật sự cảm thấy khó thở.

Một vị chua dâng lên, Kiều Tâm Du thật sự là nhịn không được, “Dừng xe dừng xe!”

Mây Nhâm Mục Diệu nhíu chặt, theo ý cười tà mị từ từ giãn ra “Két” —— Lốp xe cùng với mặt đất phát ra tiếng âm thanh ồn ào.

Kiều Tâm Du tức tốc mở cửa xe chạy tới ven đường nôn kịch liệt.

Nhâm Mục Diệu ưu nhã đi xuống, cả người tràn đầy hơi thở quý tộc, hần mặc bộ đồ Tây màu bạc, hai tay khoanh trước ngực, từ trên cao nhìn xuống, nhìn cô hiện giờ có thể tra hỏi rồi “Tên đó là ai?” Thì ra vừa rồi hần muốn ra uy với Kiều Tâm Du, giờ mới xem như hần chính thức nghiêm hình tra khảo.

“Anh ấy là ai, không liên quan tới anh.” Tiếng nói khàn khàn so với ngày thường thấp hơn rất nhiều nhưng trong giọng nói lộ ra khinh thường cùng vẻ quật cường. Bởi vì cô nôn quá mức không cẩn thận bị sặc, cổ họng lại càng thêm nóng.

“Tôi mặc kệ có liên quan hay không, nếu là không vậy bây giờ chúng ta ở trong xe chứng thực một chút đi, với tôi thì đây là lần đầu tiên thử nghiệm nhưng tôi thích thử.”

25. Chương 25: Đột Nhiên Cầm Giận

“Không, không được.....” Kiều Tâm Du sợ hãi, trong trí nhớ của cô, một cỡi lòng tan nát đau đớn, một loại khuất nhục mặc sức chà đạp lòng tự ái của cô. Đột nhiên nghĩ tới lúc trước Đinh Hạo Hiên ghé thăm cô, không nhin được mà lớn tiếng chất vấn: “Anh cũng không phải là muốn bỏ tôi rồi sao, bây giờ lại quay về xem như không có gì, muốn nhạt lại tôi ư?”

Vốn là giận dữ lên án, nhưng lời từ miệng phát ra cảm giác lại giống như một người vợ giận chồng.

Ngày mùa thu, mưa phùn dày đặc, nhẹ nhàng rơi trên cây ngô đồng khô héo, trên chiếc lá có một giọt lặng lẽ trượt xuống, lượn múa vài vòng trên không, lặng yên đáp xuống vai Kiều Tâm Du. (đoạn tả hay)

Lá cây ngô đồng đầy đất, chất thành đồng, thật giống một tấm thảm đầy màu sắc.

“Tôi bỏ hay không, chưa đến lượt cô quyết định đâu!” Nhâm Mục Diệu tóm lấy Kiều Tâm Du, áp sát cô vào thân cây ngô đồng, để cô không cách nào tránh khỏi tầm mắt hần, cách tra vấn như vậy không tệ, “Hơn nữa.....” Hần cúi đầu chậm rãi nhích tới gần vành tai của cô, trong hơi thở nóng hổi xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt. Đáy mắt nhanh thoáng qua một tia bí hiểm, khóe miệng giương lên nụ cười tà mị, “Cô cũng đừng tự coi trọng mình quá, trong mắt tôi cô còn không bằng thứ bỏ đi. Đồ bỏ đi còn có thể được dùng lại, tôi sẽ giày vò cô, chà đạp cô, đến ngày cả cơ hội cô được thu về cũng không có.”

“Anh không phải là người!” Kiều Tâm Du phẫn nộ nói, nước mắt dần dần ngưng đọng, tạo thành hạt băng.

“Tôi sẽ không để cô thất vọng, để cô xem một chút cái gì là hành động ”không phải là người”

Bàn tay thô ráp kéo áo khoác trên người cô, đưa tay vào trong, thăm dò gò bồng đầy đặn mềm mại mê người..... Kiều Tâm Du ra sức giãy giụa, nhưng dù sao sức lực nam nữ chênh lệch quá lớn, dù cô có dùng hết sức của chín trâu hai hổ, đối với hần mà nói cũng chỉ là gãi ngứa mà thôi.

“Đừng.....” Ban ngày ban mặt, làm loại chuyện này, kiểu người truyền thống bảo thủ như Kiều Tâm Du làm sao có thể chấp nhận, “Được rồi, tôi đáp ứng anh, nhưng không ở nơi này có được hay không?”

Thỏa hiệp, Kiều Tâm Du vẫn là thỏa hiệp Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Cô chỉ có thể hận mình, không thể kiên quyết phản kháng.

Thật ra thì cô có thể lựa chọn đánh cược tính mạng của mình mà đối kháng cùng với hắn, nhưng đánh cuộc này đối với cô mà nói là quá lớn. Không phải cô sợ chết, mà là, sợ mình cứ như vậy ra đi, sẽ không phải với mẹ, người mẹ đã ngậm đắng nuốt cay, cô phải vì mẹ đang ở thiên đường mà cố gắng sống sót.

Nhâm Mục Diệu gầm nhẹ một tiếng, đè nén dục hỏa bùng cháy trong lòng. Hắn không ngờ mình lại có cảm giác đối với thân thể Kiều Tâm Du. Đi Las Vegas nửa tháng, tại thành phố phồn hoa này hắn lại không muốn vui chơi, trong đầu toàn là hình ảnh của Kiều Tâm Du, kỳ tích chính là, một Nhâm Mục Diệu thay đàn bà như thay áo, lần này lại liên tiếp trong vòng nửa tháng không thay phụ nữ.

Dục vọng kìm nén nửa tháng, lần này hoàn toàn cần được phóng thích.

“Mày muốn cô ấy, mày muốn cô ấy.....”

Một giọng nói không ngừng quanh quẩn trong đầu Nhâm Mục Diệu.

Hiện giờ ai cũng không thể ngăn cản hắn.

26. Chương 26: Trừng Phạt

“Đừng, xin anh đừng như vậy.....” Trong mắt Kiều Tâm Du ngập nước. Giọng nói vỡ vụn từ trong cổ họng thốt ra, mang theo thể lương tuyệt vọng.

“Không được làm sao?” Về mặt hung ác của Nhâm Mục Diệu làm người ta không rét mà run, ánh mắt u ám, giống như độc châm phóng vào người cô, khiến cô không thể động đậy, “Ở cạnh thằng khác thì cô sung sướng đến thế, vậy mà bây giờ lại không cho tôi chạm vào?”

Hắn thô bạo lột bỏ tất cả chương ngại trên người cô, hai con mắt đầy lửa dục vọng, hiện ra trong không khí lạnh lẽo. Làn mưa bụi lạnh vô cùng, từng hạt mưa nhẹ đậu trên đỉnh hoa đỏ hồng mềm mại, vì mưa lạnh kích thích, nhanh chóng đỏ lên, trở nên dưng dưng, thật giống như một đóa hoa anh đào óng ánh, đang đợi người ngắt lấy.

“Cô thật đẹp, càng ngày tôi càng không thể buông tha được cô rồi.” Ngón tay thon dài, ve vuốt nụ hoa, mang theo mùi vị trừng phạt, mặc sức mà mân mê..... Nghiêng đầu vào vành tai của cô, u mị nói: “Tôi sẽ chiều cô.....”

Nước mắt tràn ngập, rơi xuống.....

Gương mặt thanh lệ bị nước mắt thấm ướt, nước mưa rơi trên mặt, không phân biệt rõ giọt nào là mưa, giọt nào là nước mắt?

Trong không khí ẩm ướt từng cơn lạnh lẽo, khiến cơ thể Kiều Tâm Du co rút, da thịt trắng muốt trơn mềm, mỏng manh dính toàn nước mưa lẫn bùn đất, nhưng không vẫn dục mà tựa như đóa sen, thuần khiết yên lặng, tinh tế mà nhẹ nhàng.....(không biết cái đoạn này tả có đúng không nhỉ, 2 a chị đó làm việc dưới mưa à)

Nhâm Mục Diệu cảm giác ngọn lửa trong cơ thể gần sắp phun trào rồi, cần cô nhanh chóng tới hạ nhiệt, hắn ôm cô thật chặt, chống tay trên cây ngô đồng, cởi quần của mình, lửa nóng đã sớm chờ phóng thích.

Đôi môi mỏng mang theo nhiệt độ lạnh băng, đầu óc dường như mất đi lý trí, hắn cuồng loạn mà hôn chiếc cổ của cô, lưng cô, vai cô mịn màng tinh tế mang theo cái nhìn nhẹ nhàng mà hưởng thụ. Điều này khiến

cho huyết mạch Nhâm Mộc Diệu như căng thêm. Trong mắt của hắn hiện lên một tia tà mị, tay từ trước mặt cô vòng ra sau, khẽ vuốt cái lưng trắng mịn, từ từ trượt xuống.....

Cởi bỏ cả nội y của cô, ngón tay tà ác dừng ngay chỗ hang huyền bí, xấu xa khai hỏa. (chẹp, giống chiến đấu thế nhỏ?)

“Ôi..... Nhâm Mộc Diệu, cầu xin anh, dừng.” Giọng nói yếu đuối thốt lên.....

“Tôi biết cô rất hưởng thụ mà.....” Giọng nói Nhâm Mộc Diệu khô khốc, khàn khàn, thật giống như bị dục hỏa thiêu đốt. Hắn không kiên trì được nữa rồi. Hắn nâng một chân Kiều Tâm Du, vòng qua thắt lưng mình, để hắn dễ dàng thăm dò, xâm nhập.....

Lửa tình cực nóng xâm nhập vào, giống như dòng điện chạy khắp huyết mạch! Một tay của Nhâm Mộc Diệu nâng cơ thể mảnh khảnh, để hai chân vô lực của cô trượt xuống, tay kia thuận thế đỡ mái tóc đen nhánh, che những đường cong hoàn mỹ phía trước Kiều Tâm Du. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Cả người Kiều Tâm Du xụi lơ dựa vào trong ngực hắn, giống như cùng hắn hòa tan.

Trên thực tế là cô đã vô lực phản kháng, chỉ có thể nhịn nhục yên lặng chấp nhận.

Giữ chặt hai tay, hắn đã hết nhẫn nại mà chạy cuồng dã trong cơ thể cô, dường như muốn đâm xuyên cả cô vậy.

27. Chương 27: Lạnh Buốt

Nhâm Mộc Diệu đắm chìm trong cơ thể ấm áp mềm mại của cô, điên cuồng mà chiếm đoạt, đánh mất tự chủ. Dường như, Kiều Tâm Du là ốc đảo đầy say mê mà hắn từ trong sa mạc phát hiện ra.

Mưa bụi mơ màng lay động.

Gió thu nhẹ nhàng phiêu bồng.

Tựa như trong cả trời đất bây giờ chỉ còn có hai người, trong không khí mập mờ lạnh băng dần dần có hơi thở ấm áp tràn ngập.

Nhánh cây ngô đồng đung đưa theo nhịp điệu của họ, như muốn đệm nhạc. Tán lá cây gập gió xào xạc, chậm rãi rơi xuống

Một dáng người kiều diễm.....

“Ư.....” Tiếng kêu đau đớn trôi qua, thay vào đó là tiếng thở gấp kiều mị.

Giọng nói này thật giống như ngòi nổ, đốt cháy toàn bộ bom trong cơ thể hắn. Hắn giống như tiếp nhận tín hiệu của người nào đó, gia tăng tốc độ xâm nhập cơ thể –

Cùng với cử động của cơ thể và nhịp đập trái tim, lại lần nữa hòa tan dục vọng vào càng sâu, càng sâu.....

Nhâm Mộc Diệu điên cuồng mà phát tiết khát vọng của mình.

Kiều Tâm Du bị đè phía dưới sợ hãi, cắn chặt cánh môi, không dám để mình phát ra tiếng rên rỉ như thế nữa. Thân thể của cô đã bị vấy bẩn, nhưng cô muốn giữ lại cho mình một linh hồn trong sạch.

Hết lần này tới lần khác chịu đựng hoan ái, dường như trái tim của cô chịu một dao lại một dao, vết thương chằng chịt, máu tươi đầm đìa, hắn cũng không có ý định từ bỏ.

Hắn di chuyển đung đưa, nhịp nhàng cơ thể, gầm nhẹ một tiếng, phóng thích tất cả lửa nóng. Ôm cô gái mềm mại trong ngực, lớn tiếng thở dốc.

“Được rồi chứ, tôi đi đây.” Giọng nói Kiều Tâm Du lạnh lùng.

Nhâm Mục Diệu hơi khựng lại, nhưng ngay sau đó, trên mặt lướt qua vẻ lạnh băng, tức giận hỏi: “Nói đi! Là kỹ thuật của tôi tốt, hay là tên đó?”

Bởi vì hoan ái, tiếng nói của Nhâm Mục Diệu hơi khàn khàn, lộ ra hơi thở khêu gợi đầy nam tính.

Kiều Tâm Du liếc hắt một cái, “Đừng nghĩ anh ấy cũng xấu xa như anh!”

Lời của cô hoàn toàn khơi dậy sự phẫn nộ của Nhâm Mục Diệu, “Được! Đã như vậy, tôi càng không thể bỏ qua cô, để cả đời cô buộc chặt bên cạnh tôi, cô đừng hòng cùng anh ta ở chung một chỗ. Trơ mắt nhìn người trong lòng mình cười người phụ nữ khác, hẳn là rất thú vị.” Giọng nói tà ý vang ngay vành tai.

“Nhìn anh ấy cười người phụ nữ khác cùng với việc bị anh chà đạp, anh cảm thấy việc nào thú vị hơn?”

Kiều Tâm Du khinh miệt liếc hắt một cái, mưa bụi càng lúc càng dày đặc, trên hàng lông mi nhỏ dài chứa đựng tầng hơi nước.

Một ngọn gió lạnh thổi tới –

Kiều Tâm Du phát run lên.

Nhâm mục diệu ngồi xổm người xuống, nhặt chiếc áo ướt nhẹp của cô lên, bị nước mưa thấm ướt không nói, còn dính cả bùn đất. Hắt khê cau mày, vứt quần áo trong tay, cởi áo khoác của mình choàng cho cô.

“Tôi không cần!” Kiều Tâm Du quật cường vứt áo khoác của hắn, như ném một món đồ bẩn.

Cô nhanh chóng mặc quần áo của mình, cảm giác ướt át trên người, thực khó chịu.

Nhâm Mục Diệu mới vừa chạm vào da thịt lạnh lẽo của cô, thật giống như bình sứ, toàn thân cũng lộ ra hàn khí. Hắn muốn kéo cô vào trong xe, nhưng vừa mới chạm vào cánh tay Kiều Tâm Du, cô lập tức sợ hãi lui về phía sau mấy bước, như một con chim sợ cành cong. Truyện Sắc Hiệp -

Edit: Heo Nghịch Ngợm

28. Chương 28: Mắc Mưa

“Sao? Cầm ghét tôi?” Đôi mắt âm u của Nhâm Mục Diệu hiện lên vẻ mặt âm trầm sắc bén “Thế nhưng vừa nãy cô rất say mê cơ mà.”

Kiều Tâm Du hướng hắt rống giận “Đừng nói nữa! Đúng! Tôi ghét anh ghét anh ghét mọi thứ của anh. Chỉ cần là có liên quan đến anh tôi đều cầm ghét! Ha ha” Một tiếng cười khê trầm thấp làm cho khuôn mặt tái nhợt của cô ngưng tụ thành vẻ mặt thê lương “Chẳng lẽ tôi phải thích một ác ma mặc sức giày vò tôi sao? Thứ nhất tôi không có kém cỏi như vậy, thứ hai tôi không mắc chứng thích bị ngược.”

“Tốt thôi!” Sắc mặt Nhâm Mục Diệu dần dần xanh đen, con ngươi đen lạnh nhạt nổi lên vẻ châm biếm “Đã vậy tôi nghĩ cô cũng không cần ngồi xe của tôi đâu”. Nói xong lập tức ngồi vào trong xe đóng mạnh cửa, không một chút do dự, ngay lập tức dứt khoát bỏ đi.

Đôi mắt lạnh nhạt của Kiều Tâm Du lặng yên nhìn chiếc xe Benz màu đen phóng đi rất nhanh trong mưa bụi.

Con đường này thực sự không thấy một chiếc xe qua lại, Kiều Tâm Du rơi vào đường cùng đành cuộc bộ đi về. Mặc dù vậy, cô vẫn vui mừng, không cần cùng Nhâm Mục Diệu hít thở chung một bầu không khí, cái loại áp lực đó sắp làm cô không thể thở nổi.

Cô dụi dằm nhu hoà vì sao gặp phải hắn sẽ trở nên cứng rắn lên. Là từ trong tiềm thức tự bảo vệ chính mình chăng? Hay là vì nguyên nhân nào khác? -

Kiều Tâm Du chậm chậm đi trong mưa như nhàn nhã dạo chơi. Mưa bụi lạnh buốt tùy ý hắt lên thân thể cô, làm quần áo ướt đầm, trên làn da của cô lạnh như một khối băng.

Lạnh từ ngoài vào trong.

Mỗi một bước đều gọi lên cảm giác đau đớn khuất nhục, cảm giác như nước biển bao phủ quần lấy cô. Bởi vì lúc này trời đang mưa nên có thể che giấu đáng vẻ yếu đuối của cô.

Trong khoảnh khắc nước mắt tuôn rơi.

Mưa rơi xuống càng lúc càng nặng hạt như muốn rửa sạch dơ bẩn trên người cô.

Đột nhiên bụng truyền đến từng cơn đau đớn vô cùng. Kiều Tâm Du thần thờ tiếp tục đi về phía trước như con rối không có linh hồn.

Từ lâu toàn thân cô đã đầy thương tích còn có thể quan tâm đến chút đau đớn ấy sao?

Mưa bụi đầy trời giống như cảm giác mát mẻ của mùa thu, yên lặng không một tiếng động

Vừa về tới biệt thự, Nhâm Mục Diệu thấy bên ngoài mưa tí tách, bắt đầu tâm phiền ý loạn đứng lên “Chết tiệt!” Hắn nhin không được thấp giọng mắng một tiếng. Vì sao bây giờ toàn bộ tâm trí của hắn đều là gương mặt của Kiều Tâm Du?

Nhâm Mục Diệu bực dọc, đi qua đi lại trong phòng, thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa

Hắn không thích thứ cảm giác không tự chủ này của bản thân. Ngồi xuống sofa, nhẹ nhàng lấy một tấm hình trong bóp da ra –

Trong hình lộ ra khuôn mặt khuynh thành thoát tục mang chút tinh nghịch. Có một người con gái, trên mái tóc uốn dài kẹp một cái kẹp nơ bướm màu hồng nhạt, môi vẽ ra một nụ cười hạnh phúc.

Ngón tay Nhâm Mục Diệu nhẹ nhàng chạm qua hai gò má của cô ấy, đôi mắt hiện lên chút dịu dàng, nhẹ nhàng nói “Từ Oánh anh nhất định sẽ trả thù cho em và con của chúng ta.”

Sắc trời dần dần tối sầm xuống.

Mưa vẫn như cũ không có ý muốn ngừng lại.

Kiều Tâm Du nặng nề di chuyển thân thể, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu, môi mấp máy run run, cơ thể dần dần đung đưa như lá cây sắp lìa cành. Toàn thân ướt sũng không có chỗ nào khô.

29. Chương 29: Giăng Co

Ken két– Tiếng khóa cửa được mở ra khiến hắn đứng lên. Loại phản ứng này dường như có chút hơi quá, Nhâm Mục Diệu cấp tốc chạy lên lầu, khi Kiều Tâm Du đi vào, lại làm bộ như từ trên lầu đi xuống–

Hắn đã chuẩn bị tốt lời nói giấu cột ở bên miệng thế nhưng sau khi thấy cô, cổ họng nhất thời nghẹn lại, lời gì cũng không phát ra.

Quần áo ướt đầm dính sát vào cơ thể gầy yếu của cô. Kiều Tâm Du toàn thân run rẩy lạnh ngắt, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, vô lực thiếu sức sống. Thân thể lão đảo tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Cô khó khăn cởi đôi giày ướt sũng, dưới ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Nhâm Mục Diệu đi xuống nhin không được trách cứ “Sao cô phải bướng bỉnh như vậy, lẽ nào phải chọc tôi tức giận thì cô mới thấy vui?” Đây là lần đầu tiên hắn tỏ thái độ rằng nếu như cô có thể khuất phục hắn sẽ không đối xử với cô như thế.

Cái này xem như là nhượng bộ lớn nhất của hắn rồi.

“Ha ha” Một tiếng cười khinh miệt, khuôn mặt tái nhợt hiện lên nụ cười xem thường “Muốn tôi khuất phục ác ma như anh, không bằng trực tiếp giết tôi đi”. Hắn có thể độc ác tàn nhẫn thế nhưng Kiều Tâm Du cô không thể đánh mất bản thân.

Hắn có cừu hận của hắn

Cô có tự tôn của cô.

Đây là mâu thuẫn giữa hai người vĩnh viễn không thể hòa giải, trong cuộc đánh giằng co này đã định trước là lưỡng bại câu thương*.

*lưỡng bại câu thương: hai bên cùng thiệt hại.

“Không khuất phục? Nhâm Mục Diệu tôi chưa bao giờ ép phụ nữ cả”. Giọng nói lạnh lùng của hắn không gì sánh được, trong con người u ám không có một độ ấm. Hắn tin tưởng chắc chắn có thể nhổ gai nhọn trên người con nhím này.

Đôi mắt lóe lên tia lạnh nhìn quần áo của cô, nước từ trên vạt áo không ngừng tí tách rơi xuống đất. Trên mặt đất đã tràn ra thành một vũng nước.

Nhâm Mục Diệu dựa thân mình vào bức tường nhìn cô suy nghĩ, “Sàn nhà của tôi đều là nhập khẩu từ Hakwood, mỗi mét vuông đều quý hơn quần áo của cô đó”.

Kiều Tâm Du cúi đầu nhìn quần áo trên người đang nhỏ từng giọt nước, lãnh đạm nói “Anh muốn thế nào?” Con đau từ bụng truyền đến làm cho cơ thể cô run lên, không thể đứng thẳng mà phải dựa vào tường. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Tôi cũng không muốn sàn nhà đắt tiền như thế bị cô làm bẩn. Cởi quần áo ra” Nhâm Mục Diệu thuận miệng nhẹ nhàng nói.

Khóe miệng Kiều Tâm Du cong lên nụ cười đậm nhạt, cô biết hắn sẽ không đơn giản buông tha cô. Mặc kệ là loại nhục nhã gì, cô sẽ thản nhiên tiếp nhận.

Hắn có thể làm bẩn thân thể của cô, nhưng hắn sẽ không thể làm vấy bẩn được linh hồn cô.

Hiện thực tàn khốc làm cho Kiều Tâm Du có nội tâm cứng cỏi có thể chịu đựng tất cả những thứ này.

“Tôi sẽ không làm bẩn sàn nhà đắt tiền của anh đâu”. Tay Kiều Tâm Du không ngừng run run vươn ra chậm rãi cởi.

Da dẻ trắng nõn lúc này lạnh cóng, căng thẳng, vài giọt nước trên da lấp lánh bởi ngọn đèn.

Kiều Tâm Du rung mình một cái, muốn cởi quần, khi khom lưng đột nhiên cảm thấy trong cơ thể có một dòng nhiệt nóng chảy ra, trong nháy mắt trên mặt hiện lên một tia ngượng ngùng đẩy Nhâm Mục Diệu ra chạy thẳng vào phòng vệ sinh.

Bà di cả thiên hô vạn hoán* cuối cùng cũng đến thăm cô, thì ra là bị chậm mất một tuần, điều này làm cho kiều tâm du rất an lòng, lỡ mà có con, Nhâm Mục Diệu sẽ hành hạ đứa bé này. Sự đau khổ này một mình cô chịu là đủ rồi không nên liên lụy đến một sinh mệnh vô tội. May mắn, may mắn, may mà không có mang thai.

*thiên hô vạn hoán: ngàn tiếng hô, vạn tiếng gọi.

“Này! Cô ở bên trong làm gì đó?” Nhâm Mục Diệu không kiên nhẫn đập cửa kêu la.

Nước ầm áp chảy, tẩy trôi cảm giác lạnh lẽo trên người cô thế nhưng từng đợt đau thắt từ bụng truyền đến cũng không có giảm bớt chút nào.

30. Chương 30: Dì Cả (kinh Nguyệt) Đến Thăm

Kiều Tâm Du phiền não ảm đạm nhíu mày nhìn mặt đất. Ở đây căn bản là không có cái kia làm sao bây giờ?

“Kiều Tâm Du! Cô ở trong đó làm gì? Tôi đếm tới ba cô không lên tiếng tôi sẽ phá cửa xông vào đó”. Kỳ thực lúc Kiều Tâm Du chạy vào phòng vệ sinh hần liếc nhìn phía sau cô thấy một mảng đỏ sẫm. Tim không hiểu sao ngừng lại hai giây cùng có cảm giác co rút đau đớn.

Rốt cuộc cô bị thương ở đâu?

Kiều Tâm Du biết hần nói được sẽ tuyệt đối làm được, cô cũng không muốn cho Nhâm Mục Diệu đi vào nhìn cô tắm, vội la lên “Anh không được vào!” Sau đó dùng một cái khăn tắm bao quanh người dè dặt mở hờ cánh cửa, một tay siết sao nắm khăn lông trước ngực rất sợ nó rơi xuống.

Nhâm Mục Diệu mất tự nhiên mà liếc cô một cái, che giấu quan tâm của mình mà lạnh lùng hỏi “Sao giờ mới mở cửa?” Thật không ngờ vừa ra khỏi miệng chính là hướng về phía cô kêu rống lên.

“Ở đây anh có cái kia không?” Kiều Tâm Du mặt đỏ lên nhẹ giọng hỏi dường như đang nói chuyện rất khó mở miệng.

“Cái gì cái kia?” Nhâm Mục Diệu mày kiếm đen đậm nhíu lại.

“Là bánh”.

“Cô muốn bánh làm gì?” Nhâm Mục Diệu không có kiên nhẫn ở đây cùng cô đùa cợt, nói “Gã đàn ông hôm nay cùng cười đùa với cô là ai?” Hần vẫn còn muốn tính sổ với cô!

Trên mặt Kiều Tâm Du đầy một màu đen, cảm giác chất lỏng nóng bỏng ở bên dưới bụng quặn đau càng lúc càng mạnh, khắp người mỗi một tắc da thịt đều vận vẹo. Đau đến mức cô hô hấp dồn dập, toàn thân run rẩy vã mồ hôi lạnh.

Kiều Tâm Du bất đắc dĩ quát to hần “Tôi nói chính là băng vệ sinh! ”Hồng thủy” của tôi sắp bạo phát rồi.”

Nhâm Mục Diệu ngẩn ra, ngu ngơ hai giây, vẻ mặt ửng đỏ xấu hổ mà đem tầm mắt hướng về nơi khác, mượn tiếng ho khan che giấu xấu hổ của bản thân “Tôi đi mua”

Nói xong nhanh như chớp bỏ chạy vô tung vô ảnh.

Kiều Tâm Du lần thứ hai vẻ mặt đen xì.

Thật không ngờ hành động Nhâm Mục Diệu nhanh như vậy, rất nhanh mang theo hai gói lớn băng vệ sinh chạy về.

Ở trong phòng vệ sinh, Kiều Tâm Du nhìn hai túi lớn yếu ớt hỏi “Mua nhiều như vậy làm gì?”

Nhâm Mục Diệu đứng ở ngoài cửa giải thích cho cô “Ban đêm dài hơn ban ngày, siêu mỏng mềm mại như lụa còn có cánh.”

“Anh hiểu rõ quá nhỉ” Kiều Tâm Du vốn là tự đáy lòng ca ngợi hần tri thức uyên bác nhưng sao cứ cảm thấy hình như không đúng lắm.

Sắc mặt Nhâm Mục Diệu lập tức trầm xuống, lạnh lùng ném lại bốn chữ “Nhanh lên một chút” Truyện Tiên Hiệp - -Y

Kiều Tâm Du thay đồ ngủ ngại ngần chui vào chăn.

Có Dì cả hần là hần sẽ không chạm vào cô đâu? Kiều Tâm Du toàn thân cứng ngắc không dám cử động.

Hần nhìn thấu tâm lý phòng bị của cô đối với hần, mở miệng lười biếng nói “Yên tâm đi, hôm nay tôi sẽ không chạm vào cô.”

Nhâm Mục Diệu nói được thì làm được, thực sự không có chạm vào cô. Hấn rất nhanh nhắm mắt đi vào giấc ngủ, tiếng hít thở nhẹ nhàng mà phất qua bên tai Kiều Tâm Du, mang theo vị thuốc lá riêng biệt xen lẫn mùi rượu whisky, giống như một loại nước hoa khiến người ta say mê.

Bởi vì bụng đau buốt, Kiều Tâm Du rất khó đi vào giấc ngủ, mà cô lại không dám cử động chút nào, rất sợ đánh thức người bên cạnh.

Đêm đen như mực yên tĩnh như thế.

Đôi mắt trong như nước suy sụp nhìn ánh đèn đêm màu xanh đậm. Hai tay gắt gao đè lại bụng hi vọng có thể giảm bớt một chút đau đớn, trên người mồ hôi ứa ra, đau đến mức hít vào khí lạnh.

31. Chương 31: Đột Nhiên Tới Thăm

“Nhịn không được cũng đừng có miễn cưỡng” Tiếng nói trầm thấp của Nhâm Mục Diệu vang lên trong bóng tối.

Kiều Tâm Du đột nhiên bị tiếng nói làm giật mình, chỉ ấp úng đáp: “Thật xin lỗi đã đánh thức anh.”

Kỳ thật cô chịu đựng đau nhức, không phát ra một tiếng làm sao có thể làm phiền đến hấn. Nguồn:

Nhâm Mục Diệu nghe được tiếng của cô, tâm hấn hỗn loạn, hấn không thể đi vào giấc ngủ, thở dài một hơi, vươn tay ôm cô vào lòng: “Rất đau sao?”

Sự dịu dàng bất ngờ khiến Kiều Tâm Du kinh ngạc, cô lập tức gật gật đầu lại lắc đầu.

“Cô thật không biết nói dối.” Bàn tay to lớn của hấn đặt lên bụng cô, cảm giác nhẹ nhàng, ấm áp dần lan ra làm giảm đi cảm giác đau đớn, “Ngủ đi!”

Sau lưng truyền đến hơi ấm tràn vào đáy lòng cô cùng khóe mắt đã ngập một tầng hơi nước mỏng, trái tim cô dần trầm luân.

Kiều Tâm Du nặng nề nhắm mắt lại, nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Hấn ôm chặt lấy cô như sự thân mật mà những người yêu nhau thường hay làm.

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên qua đám mây dày, tia sáng như những lớp lụa mỏng mềm mại dần xua tan đám sương tung bay trong không khí.

Một chiếc Mercedes màu đen đứng im trước cửa nhà họ Nhâm.

“Cháu nội à, cháu đang ở đâu vậy?” Một bà cụ gầy gò, tóc hoa râm thẳng hướng phòng ngủ mà đi, nhẹ gọi.

“Ừm.” Kiều Tâm Du nhẹ kêu một tiếng, cọ xát trong lòng Nhâm Mục Diệu một chút lại tiếp tục ngủ, cô chưa bao giờ được ngủ ngon như vậy. Gánh nặng cuộc sống ép đến cô thở không nổi, ngay cả lúc ngủ mọi thứ xung quanh cũng vẫn quẩn quanh trong đầu cô.

“Cháu nội ngoan.” Trong căn phòng rộng lớn, bà cụ nhìn thấy hình ảnh hai người nằm ôm nhau, mắt mở lớn, vội lấy tay che hai mắt mình lại, tự lẩm bẩm nói “Bà không thấy gì cả, không thấy gì cả.” Sau đó lưu luyến rời khỏi căn phòng, nhìn lên từ ngón tay giữa, vui vẻ ra mặt.

Kiều Tâm Du mở đôi mắt nhấp nhem, mắt thấy được một màn này lập tức muốn ngồi dậy nhưng thất lưng lại có một đôi tay ôm chặt lấy cô.

Thấp giọng khẽ gọi Nhâm Mục Diệu một tiếng vẫn không thấy có phản ứng gì, vội nhẹ nhàng lay tỉnh hấn “Có người đến kia.”

“Ồn ào quá!” Nhâm Mục Diệu bất mãn phàn nàn, lập tức hôn lên đôi môi phẩn hồng mềm mại, đây vẫn là cách hữu hiệu nhất khiến cô im miệng. Lưỡi ẩm ướt nhẹ nhàng liếm một vòng quanh cánh môi cô. Gặm cắn trên đôi môi Kiều Tâm Du thật lâu, dường như đã quên hẳn là ai, quên chính mình ở nơi nào.

Kiều Tâm Du chìm đắm trong nụ hôn của hắn, cô như quên mất hiện giờ mình đang ở nơi nào.

Mùi thơm nhàn nhạt, thanh khiết của cơ thể xông vào khoang mũi Nhâm Mục Diệu.

“Không được!” Kiều Tâm Du giãy dụa, một cơn đau từ bụng truyền đến, “Người tôi lúc này không tiện.”

“Khụ khụ!” .Đột nhiên ngoài cửa truyền đến hai tiếng ho nhẹ, “Ban ngày ban mặt, đừng ở đây - trước mặt một bà già mà biểu diễn cảnh tượng giới hạn độ tuổi chứ.”

32. Chương 32: Bà Nội Bức Hôn

Nhâm Mục Diệu chau mày, nghiêng mắt về phía cửa, liếc mắt một cái, “Bà nội, bà đến thật không đúng lúc.”

“Cháu chê bà à, chê bà già này phá hoại chuyện tốt của cháu sao?” Bà cụ mưu mẹo, trên gương mặt lộ ra vẻ uất ức, “Chẳng qua là bà quan tâm thân thể của cháu, không nên buông thả quá độ, tuy rằng chế tạo đời sau là nhiệm vụ rất quan trọng nhưng sức khỏe của cháu cũng không thể xem nhẹ.”

Nhâm Mục Diệu cau mày, vẻ mặt đau khổ, nghiêng người nằm một bên Kiều Tâm Du. Nhắm mắt lại, cái tai nhận sự tra tấn, vẻ mặt buồn khổ như đang nhận sự giày vò vô cùng.

Kiều Tâm Du xấu hổ chui vào trong chăn, trên mặt đỏ hồng diễm lệ. Cảm giác đau đớn ở bụng đánh úp lại trên người, ứa ra mồ hôi lạnh, trong dạ dày càn quấy, cô vén chăn lên, che miệng lại nhanh chóng chạy vào phòng vệ sinh.

“Ừ ừ ừ.” Mỗi lần Kiều Tâm Du đau bụng kinh đều bị nôn mửa, giờ đã thành thói quen.

Bà nội Nhâm nhìn chăm chăm vào bóng lưng Kiều Tâm Du, đôi mắt mở lớn, lóe lên tức giận xen lẫn vui sướng, hít sâu một hơi rồi thở mạnh ra, hỏi: “Nhâm Mục Diệu! Cháu đó, thằng bé này, cháu làm người ta thành như vậy, cháu hẳn là nên chịu trách nhiệm, đúng không?”

Nhâm Mục Diệu cảm thấy kỳ quái, bà nội chẳng phải là không bao giờ hỏi chuyện phong lưu của hắn ư, sao bây giờ lại muốn hắn chịu trách nhiệm?

“Bà nội, bà đang nói gì vậy?” Hắn đối với bà nội luôn kính trọng, dù sao tuổi thơ của hắn chỉ có một mình bà nội yêu thương hắn.

“Bà muốn cháu và cô ấy kết hôn! Chịu trách nhiệm với người ta!” Khẩu khí bà nội càng kiên định.

Nhâm Mục Diệu cảm thấy bà nội đang đùa hắn, trên gương mặt tuấn mỹ không tìm thấy vết không kìm chế được nở nụ cười, “Bà nội bà đang đùa sao, cô gái này là cháu mua về để chơi đùa thôi.”

Kiều Tâm Du như muốn nôn hết lực phủ ngũ tạng ra, đứng lên gục ở trên bồn rửa mặt lau miệng, nước mắt bỗngưng chảy xuống.

“Cô gái này là cháu mua về để chơi đùa”. Những lời này giống như con dao sắc bén đâm sâu vào trái tim, chảy máu.

“Cháu ơi, làm sao cháu có thể nói như vậy, sao lại chà đạp một cô gái tốt như thế?!” Bà nội Nhâm tức giận đến toàn thân phát run, ngã về phía sau.

Nhâm Mục Diệu nhanh nhẹn tiến lên lập tức đỡ lấy bà, “Bà nội, là cô ta hại chết Tử Oánh, cô ta là hung thủ giết người, cháu có thể có toàn bộ thế giới, bất kỳ cô gái nào nhưng trừ cô ta.”

Bà nội Nhâm môi trắng bệch không có sức, yếu ớt nói, “Bà bị ung thư gan giai đoạn ba, không còn bao nhiêu thời gian nữa, cháu nội à, cháu không thể vì bà già này hoàn thành tâm nguyện cuối cùng sao?”

Nhâm Mục Diệu cau mày, trong đôi mắt đen hiện lên ánh mắt nghi hoặc.

“Cháu xem đây là giấy chẩn bệnh của bà”. Từ trong túi, bà lấy ra tờ giấy nhét vào trong tay hẩn, “Cháu nhìn cho rõ, ung thư gan giai đoạn cuối.” Giọng điệu Bà nội Nhâm nghe ra thấy có phần toan tính, giống như đây không phải giấy chẩn đoán bệnh nan y mà là giấy khen.

Sau đó Bà nội Nhâm yếu đuối, kéo dài giọng nói, “Bà đây chỉ là một bà già không lâu nữa sẽ rời xa nhân thế, có tâm nguyện gì thì cũng là hi vọng cháu có thể thành gia lập nghiệp, nếu còn có thể được một lần thấy cháu, được như vậy bà chết cũng không tiếc”

“Bà nội. Cháu đồng ý với bà sẽ kết hôn.” Trong mắt Nhâm Mục Diệu nổi lên gợn sóng nhẹ.

Xoảng! Trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng thủy tinh vỡ.

33. Chương 33: Ủy Khuất

Ánh mắt Nhâm Mục Diệu lạnh lùng nhìn về phía phòng vệ sinh, “Cháu sẽ tìm một cô gái xứng đáng với cháu, còn cô ta chỉ là con rối cháu mua về thôi.” Lời nói lạnh lùng, sắc bén như băng, “Mà chất của bà, miễn là phụ nữ đều có thể sinh, riêng cô gái dính đầy máu tươi này không xứng.”

Kiều Tâm Du cố nhịn cơn đau bụng đến khoan tim liệt phổi, cảm giác được trái tim mình bị từng nhát từng nhát đâm vào.

“Bà đã coi con bé là cháu dâu của bà rồi, cháu chọn người khác rõ là muốn bà chết không nhắm mắt!” Bà nội Nhâm tính tình bướng bỉnh, mười đầu bò cũng không thể kéo trở lại.

“Bà nội, cháu sẽ không gả cho anh ấy đâu.” Mặt Kiều Tâm Du trắng bệch khiến người ta cảm thấy thương tâm, nhẹ cười che giấu sự lạnh lẽo ở đáy lòng, “Cháu đã có người trong lòng rồi, nên không thể gả cho anh ấy.”

Vì lỗi lầm của bản thân nên không thể làm khó hẩn? Bởi vì thích nên không thể dùng hôn nhân trói buộc hẩn, đem ý nghĩ ngậy thơ thậm chí có phần thấp kém giấu vào nơi sâu thẳm tận đáy lòng, cố gắng không biểu lộ ra.

Kiều Tâm Du cúi đầu, không dám nhìn, Nhâm Mục Diệu liếc mắt một cái, cô vẫn có thể cảm giác được hẩn quăng đến ánh mắt sắc bén như muốn đem cô chém nghìn dao.

“Thật sao?” Đôi mắt khôn khéo của Bà nội Nhâm chuyển tới.

“Vâng!” Kiều Tâm Du chân thật gật đầu, chậm rãi nói: “Giữa chúng cháu có một khoảng cách không thể vượt qua, biết rõ đời này kiếp này không có khả năng, nhưng không hiểu vì sao, trái tim vẫn vì anh ấy mà đập mạnh.” (anh ấy ở đây là Phương Đình-nhế)

Sắc mặt Nhâm Mục Diệu càng ngày càng khó coi, trong đôi mắt đen nhánh ngập đầy mây đen bão táp cuốn tới, âm u, bỗng dừng ngón tay cứng cỏi giữ chặt lấy cái cầm mảnh khảnh của cô, “Cô thích tên đó?”. Khóe miệng gợi lên tươi cười tà nịnh, âm trầm nói “Vậy cả đời này, tôi sẽ cho cô không thể cùng với anh ta ở chung một chỗ. Dùng một tờ giấy hôn thú trói buộc cô cũng không tồi.” Tay dần dần dùng sức, nghe thấy tiếng xương rắc rắc, “Như vậy sẽ có thể hành hạ cô cả đời.”

Đôi mắt trong veo của Kiều Tâm Du xuất hiện một tầng hơi nước mỏng, thê lương đau xót nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt lăn xuống.

Cô có thể phản kháng sao?

Từ trước tới nay, chỉ cần Nhâm Mục Diệu muốn, thì không có chuyện gì thoát khỏi lòng bàn tay của hắn. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“Đừng có bày ra dáng vẻ giả chết cho tôi xem, hãy lo làm cô dâu của cô cho tốt đi!” Nhâm Mục Diệu buông lỏng tay ra, Kiều Tâm Du hơi loạng choạng lui về sau hai bước, trên cằm bị tụ máu bởi ngón tay bóp chặt.

“Thằng bé hư thói này, cháu nhìn đi, cằm Tâm Du đều tím đen rồi.” Bà nội Nhâm kéo Kiều Tâm Du lại, bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên người cô, “Khi nào thì cử hành hôn lễ? Bà sẽ đi xem lịch, chọn một ngày đẹp, ngàn năm có một nhé.”

“Không cần đâu.” Nhâm Mục Diệu lạnh lùng liếc nhìn Kiều Tâm Du một cái, “Hôm nay tôi hết giờ làm, về sẽ lấy giấy kết hôn, cô chỉ cần kí vào là được.”

Bà nội Nhâm kinh sợ “Cái gì?!” Như vậy cũng coi là kết hôn sao? Không có nghi thức? Không có chúc phúc. Đáy mắt Bà nội Nhâm ướm át nhìn về phía Kiều Tâm Du, trong lòng không khỏi đau xót. Kiều Tâm Du trong lòng không hề có cảm giác. Giọng nói càng ngày càng nhỏ, vì uất ức đều nói không nổi nữa.

“Tôi biết rồi.” Kiều Tâm Du nhàn nhạt trả lời, lộ ra một tia cảm xúc của mình, thỏa hiệp với số phận.

.....

34. Chương 34: Chân Tướng

“Tâm Du, bà nội muốn nó đem những thứ nợ cháu trả lại cho cháu, dùng hôn nhân bù đắp cho cháu, thật không ngờ nó lại coi hôn nhân thành công cụ trả thù.” Bà nội Nhâm đau lòng ôm Kiều Tâm Du vào lòng, “Con bé này, yên tâm, bà nội sẽ bảo vệ cháu.”

Kiều Tâm Du có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Bà nội Nhâm hòa ái dễ gần: “Bà nội chẳng lẽ bà không hận cháu? Cháu đã phá hủy hạnh phúc của cháu trai bà.”

“Tai nạn kia là do cô ta lái xe say rượu gây nên, cháu không có lỗi gì, tại sao phải trách tội cháu.” Bàn tay thô ráp của Bà nội Nhâm nhẹ vuốt mái tóc đen dài của cô, hiền lành nói: “Nói cho cháu biết, bà nội không thích con bé Tử Oánh kia chút nào, ánh mắt của cô ta chứa nhiều tạp chất của con buôn. Bà sống tới bằng này tuổi nên nhìn người rất chuẩn, bà nội biết cháu là một cô gái tốt. Bất thằng bé Nhâm Mục Diệu kia cưới cháu cũng là có chút hi vọng, cháu có thể hóa giải cừu hận của nó, xua đi u ám trong lòng nó.”

Kiều Tâm Du nghe không hiểu lời của bà, dường như bà đã biết cô từ lâu rồi vậy, rất quen thuộc với cô, “Bà nội.”

Vừa mở miệng muốn hỏi, Bà nội Nhâm đã đoán được nghi vấn của cô: “Tất cả mọi chuyện của cháu bà đều đã điều tra, kể cả chuyện cháu đã thay thế chị gái cháu ngồi tù bà cũng biết. Con bé này, thật khổ cho cháu.”

Kiều Tâm Du nhìn thấy trong mắt Bà nội Nhâm lóe lên tia khôn khéo, cô vội vàng nói: “Bà nội bà nhất định không được nói sự thật cho Nhâm Mục Diệu biết nhé.” Họ giấu diếm sự thật sẽ càng kích thích lửa giận của hắn, đến lúc đó cả nhà cậu ai cũng không thoát tội. Dù sao đối với tất cả trừng phạt, bờ vai yếu đuối của cô cũng đã chống đỡ đến bây giờ, không nên liên lụy đến những người khác nữa.

“Bà nội đương nhiên biết cháu muốn bảo vệ mọi người, bà sẽ không nói, nhưng cháu...” Bà nội Nhâm thở dài một tiếng, “Thằng bé Nhâm Mục Diệu kia từ nhỏ đã bị mẹ ngược đãi, nên nó buộc kín tâm tư chính mình, sẽ không dễ dàng bày tỏ tình cảm của mình ra, thật ra nó là một đứa bé ngoan. Bà tin nó sẽ vì cháu mà thay đổi.”

Kiều Tâm Du chợt dạ gật đầu, cô chưa bao giờ chạm tới trái tim của hắn, thậm chí có thể nói là không dám nhìn hắn, luôn đề phòng hắn, lãnh khốc tuyệt tình bố trí cho mình một kết giới, vây mình trong cái thế giới lạnh lẽo đó.

Hắn giống như một dã thú bị thương, cô đơn, cần phần, mà cô như một con thú bé nhỏ hẳn nuôi trong chuồng, không có một chút vui sướng, bị chà đạp, hành hạ không biết chán, đến khi chết cô mới có thể thoát ra. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Bà nội, bệnh của bà có nặng lắm không?”

Bà nội ngay lập tức vui vẻ ra mặt, giống như Lão Ngoan Đồng (tiểu đồng tử vui mừng khi tự nhiên thoát được tội): “Bà lừa nó thôi! Nói cho cháu biết có một ông già rất suýt sặc đang đeo đuổi bà nội đây, ông ta là viện trưởng cho nên bà nhờ ông ấy viết giấy chẩn đoán bệnh giả lừa gạt thằng nhóc kia.” Bà nội biểu lộ như cô gái tuổi xuân tràn đầy “Cháu phải cam đoan không nói cho thằng nhóc Nhâm Mục Diệu biết nhé.”

“Vâng! Cháu không nói, bà cũng không nói, đây là bí mật của chúng ta.”

Kiều Tâm Du cùng Bà nội Nhâm trò chuyện với nhau một ngày rất vui, thời gian trôi qua thật nhanh, sau khi Kiều Tâm Du nấu xong bữa tối, bà nội cho cô một chiếc vòng ngọc gia truyền rồi rời đi.

Trước khi đi, vẫn không quên nhắc một câu, “Thằng nhóc Nhâm Mục Diệu kia, nếu dám khi dễ cháu hãy nói cho bà nội, bà nội thay cháu trừng phạt nó!”

Kiều tâm du ngẩng ngốc nhìn bầu trời đêm bao la, giống như một khối vải nhung đen mềm mại thuần túy, trắng sáng núp sau nhiều tầng mây, nhẹ chiều từng vàng sáng như làn khói, đêm đầy ý thơ như vậy lại tăng thêm vài phần tịch mịch.

Cô nhìn vòng ngọc trắng muốt trên tay: “Mình thật muốn thành vợ chồng với anh ta sao? Cảm giác sao lại giống như đang trong mộng?”

.....

35. Chương 35: Cô Ta Chẳng Là Gì Cả

Sau khi hội nghị thường kỳ kết thúc, Nhâm Mục Diệu kéo chiếc cravat màu xanh trên cổ xuống, vẽ mặt bực bội, ấn nút điện thoại nội bộ “Một ly cà phê Lam Sơn.”

Bên kia điện thoại lập tức truyền tới một tiếng nói mềm mại “Không đường, không sữa, đúng không, em lập tức mang tới.”

Nhâm Mục Diệu luôn uống cà phê nguyên chất, cà phê này mỗi ngày đều được sao mới, đưa tới, sau đó nghiền nhỏ rồi pha. Không được sai sót, khẩu vị của hắn chính là kén chọn như vậy.

Trầm Trạh Vàn vì biết điểm đặc biệt này mà đi học pha cà phê, mục đích chính là để lấy được chút chú ý của Nhâm tổng giám đốc. Cô nhờ vào một ly cà phê ngon, thành công bò lên giường của hắn, trở thành người đàn bà của hắn.

Lo lắng của Nhâm Mục Diệu đều viết ở trên mặt, mày kiếm đen nhíu chặt, ngón tay xoa xoa mi tâm.

“Cốc cốc” Trầm Trạh Vàn gõ hai cái vào cửa, sau đó đẩy cửa bước vào.

Một mùi hương nồng đậm bay vào phòng làm việc, mùi nước hoa nồng nặc đã lấn át hết mùi cà phê đậm đà.

Trầm Trạh Vàn mặc bộ đồ màu đỏ bó sát vào cơ thể, bên trong chỉ mặc một chiếc áo mỏng, nhìn thấy áo ngực màu đen như ẩn như hiện. Bước vào phòng làm việc, cô cố ý cúi người thật thấp, để rãnh ngực thật sâu lộ ra. Cố ý nghiêng người khiến bộ ngực rất tròn nháy đánh ra một nửa, “Diệu, cà phê của anh.”

Nhâm Mục Diệu nhắm mắt suy nghĩ, cau mày, không nhìn cô ta, tùy ý nói: “Được rồi, cô có thể ra ngoài.”

Gương mặt xinh đẹp dày phấn trang điểm của Trầm Trạh Vậh thoáh qua một tia thất vọng lập tức được ý cười che giấu đi, sắh sớh hỏi: “Diệuh, có phải vì thu mua mắh đất Đông Giao Ngậh Nguyệt hồ kia mà phiền năo không? Anh yên tâm đi, với thực lực của tập đoàh Vậh Hồng sẽ không thể cặh tranh với chúng ta đầuh.”

Cô ta lặh lẽ đi vòng ra phía sau Nhâm Mực Diệuh, ngón tay sơn đỏ đẹp đẽ vuốh qua gương mặt tuấn đặh của hắh, dừng lại ở thái dương hắh, nhẹ nhàng ắh.

“Một thư ký như cô đối với quyết định của công ty có phải biết quá nhiều rồi không?” Tiếng nói trầh ồh mang theo hơi rượu khiến người ta mê say.

Trầh Trạh Vậh hơi sắh sớh, dừng tay lại, nũng nịu nói: “Người ta chỉ là quan tâm tới anh thôi!”

“Được rồi.” Nhâm Mực Diệuh phắh tay một cái: “Bây giờ cô có thể ra ngoài.” Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Anh đi Las Vegas nửa tháng, mỗi ngày em đều nhớ tới anh, thực như sống một ngày bằng một năm, chẳng lẽ anh không nhớ em sao?” Trầh Trạh Vậh ở bên tai hắh nhẹ nhàng thổi khí, sau đó lớn mặh, ngồi vào trên người hắh, cắh tay hắh nhét vào trong ngực mình “Em rất nhớ anh, cho em được không?” Về mặh cô mơ màng, xuất ra tất cả vốn liếng của mình với hắh.

Trong con người tối tăm của Nhâm mực Diệuh không có một tia dao động. Tiếng nói lạnh nhạt.

“Diệuh, chẳng lẽ anh không có cắh giắc với em sao?” Nói xong, cô vộh cởi áo khoắc của mình, kéo áo ngực xuốh, hai luồh trắng mịn lộ ra trong không khí. Cô rất biết lợi dụng điều kiện thân thể của mình.

Chỉ là một chút cũng không kích thích hứh thú của Nhâm Mực Diệuh “Cô gái này, tôi giữ cô ở lại bên cặh bởi vì cô biết tiến lui, nên chú ý thân phận của cô một chút, hờh nay cô hơi quá rồi đó.” Miệh cườh liếc cô ta một cái.

Nước mắh Trầh Trạh Vậh chảy xuốh, trầh ngậh uấh ức mà bộc phắh “Người ta là sợ anh không quan tâm tới em thôi, luật sư Chu vừa đưa tới một tờ giấy kết hờh, anh muốn kết hờh, em phải làm sao bây giờ? Em không cần danh phận gì nhưng em hi vọng trong lòng anh có vị trí cho em.”

“Một tờ giấy đắh kí kết hờh cũng không thể nói lên điều gì, yên tâm đi, cô ta chẳng là gì cả.”

.....

36. Chương 36: Không Khỏi Tức Giậh

Cô ấy thật sự không là gì cả sao?

Hắh chỉ là đang lừa mình dối người thôi, ba chữ Kiều Tâm Du đã dần dần vô tình chiếm cứ trái tim của hắh, chiếm giữ suy nghĩ của hắh. Nguồn:

Mi tâm Nhâm Mực Diệuh dần giãn ra, khuôn mặt tuấn mĩ như đá cắh thạch lạnh băng, nghiêm nghị, đôi mắt đen mờ hồ đột nhiên bùng lên lửa giậh. Hắh cắh ghét trốn chạy chính mình, cắh giắc sao? Ai nói hắh có cắh giắc với Kiều Tâm Du? Tuyệt đối không có!

Hắh gạt hết giấy tờ công việc trên bàn, ồh Trầh Trạh Vậh lên trên bàn.

Nhâm Mực Diệuh thật sự rất tốt, đầu tiên cho cô làm vị trí thư kí tổng giám đốc xí nghiệp Nhâm thị, là vị trí để cho cô dưới một người trên vậh người, ngay cả tổng giám đốc cũng phải nể mặh cô.

Nhâm Mực Diệuh nhiều tiền không nói, lại có diện mạo đẹp hơn người khiến người ta chảy nước miếh rồh rồh, hơn nữa kỹ thuật hờh cùng công phu trên giường cũng rất cao.

Hắh là người trong mộng của bao nhiều thiên kim danh viện. Thân là một trong nhiều người phụ nữ của hắh, Trầh Trạh Vậh cũng rất thỏa mắh.

Trong phòng làm việc tràn ngập mùi vị hoan ái, dần tiêu tán ra.

Tiếng thở dốc nặng nề xen lẫn tiếng rên rỉ mềm mại như thanh phổ phát lên một khúc nhạc.

“Vì sao?” Bởi vì hoan ái, trên mặt Trầm Trầm Vân ửng hồng, nước mắt tràn ra. Nhâm Mục Diệu lười biếng liếc cô ta một cái, đứng lên, đi vào phòng tắm, lạnh lùng vứt lại một câu “Cô không xứng sinh đứa nhỏ của tôi.”

Lời nói lạnh lẽo lập tức đánh tan âm áp của không gian ái muội.

37. Chương 37: Lệnh Khởi Quý Đạo

Sắc trời dần tối, Kiều Tâm Du ngồi trong phòng khách, sàn nhà trơn bóng phản chiếu ánh sáng lạnh trong treo nhưng lạnh lùng, trên mặt không có một tia biểu cảm, im lặng giống như búp bê sứ tinh xảo xinh đẹp.

“Tích tắc tích tắc” Chỉ có chiếc đồng hồ thạch anh quý giá treo trên tường chậm chạp phát ra tiếng, chỉ mười hai giờ đêm.

Đột nhiên cửa truyền đến tiếng mở khóa, Kiều Tâm Du chậm rãi quay đầu nhìn về phía cửa, đáy mắt thoáng qua một tia mong đợi.

Khuôn mặt Nhâm Mục Diệu mỗi mét, thật ra hôm nay công việc không nhiều lắm nhưng hắn đột nhiên có loại e ngại nhìn thấy cô. Sau đó hắn ra lệnh tất cả mọi người trong công ty tăng ca, những nhân viên đáng thương kia cũng không biết tăng ca để làm gì, nhưng cấp trên ra lệnh bọn họ không thể không theo.

Khi hắn nhìn thấy Kiều Tâm Du trên sofa, phút chốc trong lòng toát ra một loại cảm giác giống như lòng của mình đã phiêu bạt đi nơi nào.

Lẽ ra hắn đã sớm có thể có được gia đình đầm ấm nhưng lại bị cô gái này phá hủy.

Hắn có thể theo đuổi tình yêu với bất kỳ cô gái nào nhưng không thể tha thứ việc mình yêu cô ta.

“Còn chưa ngủ à”. Nhâm Mục Diệu lạnh lùng nói: “Ký đi!”

Tờ giấy kết hôn màu đỏ tươi như kim châm ném về phía cô, trong mắt Kiều Tâm Du hiện lên một tầng hơi nước. “Kỳ thật anh không cần hy sinh hôn nhân của mình để trả thù tôi như vậy”

“Đừng được tiện nghi còn khoe mẽ. Vị trí cô chủ nhà họ Nhâm hẳn sẽ giúp cho bộ mặt cô vinh quang không ít. Nhớ kĩ! Về sau đừng có làm ra chuyện gì mất mặt tôi, cô chỉ là vợ trên danh nghĩa của tôi thôi. Đừng hi vọng xa vời dựa dẫm vào tôi cái gì.” Nhâm Mục Diệu lấy từ trong túi tây trang một cái bút máy kim loại Montblanc “Ký đi!”

Trái tim Kiều Tâm Du như lớp da rạn nứt, từng mảng từng mảng bong ra. Bàn tay gầy trơ xương run rẩy cầm lấy cây bút nặng trĩu chậm chậm ký ba chữ “Kiều Tâm Du”.

Nhâm Mục Diệu lấy lại tờ giấy kết hôn sau đó xoay người rời đi như không muốn lãng phí một giây nào với cô.

“Anh.” Kiều Tâm Du bỗng đứng lên vươn tay giữ lấy cánh tay hắn.

Con người đen sâu thẳm hiện lên tia u ám, cúi đầu, ánh mắt sắc như dao quét về phía tay cô, “Thế nào? Mới đó đã muốn bày ra dáng vẻ vợ hiền sao?”

Kiều Tâm Du run rẩy, dần buông lỏng tay hắn “Anh muốn đi ra ngoài sao?” Thật sự là cô sợ cảm giác ở một mình trong căn phòng yên tĩnh thế này.

“Tôi ở lại hay không liên quan gì tới cô?”. Giọng nói sắc bén cùng con người đen bén nhọn hiện lên một tia chế giễu “Thân thể không cho phép còn muốn tiếp khách? Thật không ngờ cô trắng hoa như vậy”.

Lời nói hần trào phúng, như nước đá lập tức dội tỉnh Kiều Tâm Du, cúi đầu che giấu ầm ướt đang dâng trào trong hốc mắt. “Thật xin lỗi! Thật sự xin lỗi.”

Ngoài nói xin lỗi, cô không biết còn có thể nói gì, tại sao hần nhất định phải giẫm lên tự ái của cô? Làm cho cô thương tích khắp người chưa đủ, còn rắc thêm một lớp muối mới cam tâm.

Nhâm Mục Diệu thấy biểu tình cô thảm thiết, trong lòng như rơi vào nơi tăm tối. Con người không có một tia lo lắng nhưng lại không thể bình tâm. Phiền loạn nặng nề mà đi tới bên ô tô, khởi động xe phóng đi, rời khỏi nơi làm tâm hần lệch khỏi quỹ đạo. ——

.....

38. Chương 38: Tôi Sẽ Khiến Cho Hần Hết Hi Vọng Với Cô

Cả đêm Kiều Tâm Du khó ngủ giống như bị một khối đá lớn đè nặng đáy lòng. Sau đó đứng lên đến phòng sách xem tài liệu Anh ngữ vô vị khô khan. Những chữ cái tiếng Anh xác thực thôi miên rất nhanh, cô gục xuống bên bàn sách ngủ.

Sáng sớm Kiều Tâm Du cảm thấy cả người đau nhức nhất là cả cánh tay run lên không thể hoạt động.

Cô đứng lên làm chiếc áo khoác sau lưng cô rơi xuống đất. “Sao lại có áo khoác ở đây?”. Kiều Tâm Du xoa cái cổ đau nhức, nhặt áo lên rồi đi về phòng ngủ.

Đột nhiên bên trong truyền đến một tiếng chuông piano êm tai.

Kiều Tâm Du lấy di động trên tủ đầu giường, hơn hai trăm tin nhắn chưa đọc, còn có hơn trăm cuộc gọi nhỡ, cuộc gọi đều đến từ cùng một người —— Phương Đình.

Cũng đúng, hôm đó Kiều Tâm Du gặp hần, rồi đột nhiên bị một người đàn ông lôi đi, hần không khẩn trương mới là lạ.

Ấn phím trò chuyện, “Anh Phương Đình.” Kiều Tâm Du nhẹ gọi truyền đến bên tai hần, tiếng hít thở hỗn loạn, trong lúc nhất thời làm cô không biết nói gì?

“Anh tìm em đã lâu, còn để lại tin nhắn cho em nhưng em không trả lời, gọi điện thoại cho em em cũng không nghe.”

“Thật xin lỗi”. Cô để điện thoại trong túi không có lấy ra.

“Em gặp chuyện gì sao?” Hần hỏi cô. Giọng cô muốn nói lại thôi làm Phương Đình càng thêm sốt ruột, “Tin ở anh, dù bất cứ chuyện gì anh cũng có thể giúp em.”

Kiều Tâm Du không biết mở miệng như thế nào, hôm qua cô vẫn còn độc thân, hiện giờ cô đã là phụ nữ có chồng hơn nữa vì không để Nhâm Mục Diệu bối rối, sau này cô cũng không thể gặp hần.

Chuyện như vậy bảo cô nên mở miệng thế nào.

Đối với người thật lòng quan tâm cô, cô làm sao nhẫn tâm thương tổn. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“Hôm nay có thể cùng ăn tối không?” Phương Đình thật giống như lấy hết dũng khí nói ra những lời này.

Kiều Tâm Du có cảm giác cổ họng như nghẹn lại, không nói được tiếng nào. Cô không đành lòng dập tắt mong đợi của hần.

Đột nhiên Nhâm Mục Diệu từ phòng tắm đi ra, mái tóc ướt sũng, bọt nước dính trên mặt, người khoác một chiếc áo ngủ màu trắng, môi mỏng hơi nhếch lên tà mị lạnh lùng, lông mày đẹp khê nhú, trong mắt phát ra vài tia lạnh, trầm thấp nói: “Đồng ý với anh ta đi”. Kiều Tâm Du kinh ngạc nhìn hần, không nghe trong

điện thoại tiếp tục truyền tới tiếng nói, “Anh biết em gần đây rất bận rộn nhưng khó được một lần, anh hi vọng em có thể.”

“Tôi muốn cô đồng ý với tên đó” . Nhâm Mục Diệu lạnh lẽo, hung tợn gần từng chữ, lặp lại mệnh lệnh một lần nữa.

Vừa nãy cho rằng là tai mình nghe nhầm, nhưng lần này là thật. Tại sao hắn muốn cô đồng ý lời mời của Phương Đình? Trong lòng Kiều Tâm Du buồn bực không thôi, nhìn sắc mặt của hắn càng ngày càng khẩn trương căng thẳng, lập tức đáp lại: “Mấy giờ? Vâng, em sẽ tới đúng giờ, hẹn gặp lại, bye bye.” Vội vàng ngắt điện thoại, “Anh không phải ra ngoài ư? Sao lại ở đây?” Kiều Tâm Du hỏi.

“Nhà này của tôi, tôi không có quyền trở về sao.” Hắn siết chặt khăn lông trắng lau những giọt nước trên sợi tóc ngắn “Tên đàn ông bên ngoài của cô rất dễ ý tới cô nhỉ.”

“Anh ấy không phải! Anh có thể sỉ nhục tôi nhưng xin anh đừng sỉ nhục anh ấy.” Giọng nói Kiều Tâm Du nóng giận lặp lại.

“Xem ra, cô thật sự rất dễ ý tới tên đó.” Hắn đột nhiên ghé sát vào Kiều Tâm Du, khoe miệng giương lên nụ cười lạnh nhạt “Tôi sẽ khiến cho tên đó hết hi vọng với cô, được không?”. Đáy mắt thâm trầm mờ mịt nổi lên ý cười nồng đậm.

39. Chương 39: Hai Người Phụ Nữ

Nhâm Mục Diệu thay một bộ đồ tây hiệu GUCCI phẳng phiu, kiểu dáng thu đông mới nhất, tràn trề như trời sinh, dễ dàng đem toàn bộ thể giới giữ lại trong lòng bàn tay.

“Tôi sẽ tìm một người giúp cô trang điểm và ăn mặc”. Hắn chán ghét liếc nhìn Kiều Tâm Du một cái.

Mặc dù Kiều Tâm Du không có một chút phần trang điểm nhưng ngũ quan xinh xắn làn da mềm mại như hoa sen tươi mát, thoát tục, T-shirt màu trắng đơn giản cô mặc trên người vừa vặn che kín đôi chân xinh đẹp lộ ra của cô. Không cần quá nhiều phục sức, cô tự nhiên tỏa ra khí chất riêng của mình.

“Tôi không cần trang điểm”. Cô trực tiếp cự tuyệt, từ đáy lòng cô chán ghét mùi son phấn hơn nữa hiện giờ cũng chuẩn bị thi, không có thời gian rảnh rỗi đi trang điểm.

“Nhưng tôi không muốn mất mặt” Lạnh lùng bỏ lại mấy chữ này rồi xoay người rời đi.

Kiều Tâm Du cứng ngắc tại chỗ, trên khuôn mặt thanh tú lộ vẻ thê lương muốn khóc.

Tại sao mỗi câu nói đều như gai đâm? Luôn phải đâm cô một nhát mới hả giận sao?

Reng reng reng reng, tiếng chuông cửa vang lên.

Kiều Tâm Du mở cửa lập tức nhìn thấy một cô gái diêm dúa, mặc áo da ngắn tay màu đen, bên trong mặc áo hoa, bên dưới là váy ngắn hoa văn báo và tất chân màu đen dài.

Trên mặt cô ta bôi một lớp trang điểm dày, mấy tầng phấn son đã sớm che đi bộ mặt thật, dường như là một lớp mặt nạ. Những đường kẻ mắt đen đậm vòng quanh đôi mắt sắc, thái độ lộ rõ khinh thường đánh giá Kiều Tâm Du, khoe môi nhếch lên cười lạnh: “Kiều tiểu thư đúng không?” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Chân mày Kiều Tâm Du hơi nhíu lại, “Cô tìm ai?”

“Đương nhiên là cô!” Cô ta đẩy Kiều Tâm Du ra, tự mình đi vào phòng đánh giá gian phòng xa hoa của biệt thự này, “Chúng ta đều cùng hầu hạ một người đàn ông, ít nhất cũng nên biết nhau.”

Mùi nước hoa nồng đậm trên người cô ta lan ra trong không khí, làm vẩn đục không gian trong sạch.

Cô ta nói thế như muốn lên mặt, trong lòng Kiều Tâm Du hơi hiểu ra, bên ngoài Nhâm Mục Diệu hoa danh có không ít phụ nữ, hôm nay thấy được một người thật là cực phẩm nhân gian.

“Tôi là thư kí Trầm Trầm Vân.” Cô ta đưa tay ra, khoe môi nhếch lên nụ cười giả dối.

“Cô không cần giới thiệu mình, tôi cũng không cần biết cô.” Kiều Tâm Du không nhìn bàn tay cô ta giờ lên, lạnh nhạt nói: “Cô đang thị uy đó sao? Xin lỗi, cô không cần phải làm vậy đâu. Nhâm Mục Diệu giữ một cô gái ở bên cạnh mình chứng minh thân thể của cô còn hữu dụng với anh ta mà tôi chỉ là người để anh ta hả giận. Cho nên cô không cần lo lắng vị trí của mình bởi vì tôi không lấy của cô cái gì.”

Trầm Trầm Vân thật không ngờ cô đã phá vỡ tính toán của mình, nói hai ba câu đã khiến cho cô ta lú lờ không biết đáp trả lại cái gì.

“Thật kinh ngạc!” Trầm Trầm Vân liếc cô một cái, hai tay khoanh trước ngực, “Diệu bảo tôi tới giúp cô trang điểm và ăn mặc, đừng để dáng vẻ quê mùa như vậy làm ảnh hưởng thị giác.”

“Cô mới là ảnh hưởng khứu giác đấy!” Kiều Tâm Du trong lòng nén cười.

“Tôi không cần.”

Nhâm Mục Diệu cho cô ta tới trang điểm cho mình là có dụng ý gì?

“Nhìn cô xem, muốn ngực không có ngực, chính là trước sau đều như sân bay, da xanh xao vàng vọt, khô ráp, cô còn là một cô gái sao?” Trầm Trầm Vân ban đầu nhận nhiệm vụ này là vì muốn nhân tiện dạy một bài học cho cô chứ không hòa nhã hầu hạ cô chủ nhà họ Nhâm trên danh nghĩa này! Bất lấy cánh tay của cô đi về phía xe BMW Riese của mình

...

40. Chương 40: Vì Phu Có Phải Rất Rộng Rãi Không?

Kiều Tâm Du bị Trầm Trầm Vân đưa đến trước thẩm mỹ viện, được nhân viên làm sạch da sau đó là đi thay đổi kiểu tóc, tiếp theo ra phố mua sắm quần áo. Mặc dù Trầm Trầm Vân tâm không cam tình không muốn, luôn chua ngoa hạ thấp giá trị của cô nhưng nhiệm vụ Nhâm Mục Diệu giao phó vẫn là phải hoàn thành, chỉ có thể ghen một bụng khí.

Sau khi trở lại Nhà họ Nhâm, Trầm Trầm Vân trở về công ty. Ứng phó xong Trầm Trầm Vân, Kiều Tâm Du cảm giác thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, chân mày nhíu chặt.

Hắn thật hận cô như vậy sao? Hận đến mức muốn cho một người ngoài tới nhục nhã cô?

Cô đang muốn rửa đi lớp phấn dày cộm trên mặt cùng đồng trang sức nặng nề, kết quả cửa trước truyền đến tiếng cửa mở. Y - www.

“Cô...” Trên mặt Nhâm Mục Diệu thoáng qua một tia kinh diễm, gương mặt xinh xắn, trang sức tinh xảo cùng lớp trang điểm nguyên bản đem đôi mắt long lanh so với vẻ bề ngoài khác xa, càng thêm trong veo bức người. Màu sắc của chiếc váy bao trùm thân thể uyển chuyển của cô, thân hình lộ ở bên ngoài non mềm dường như chỉ chạm tay vào là tan ra. Cô mỉm cười, xoay người, những nếp gấp bông bành như sóng gợn trên mặt sông Lạc, luôn tươi mát thoát tục.

“Sao anh về sớm vậy?” Kiều Tâm Du đứng tại chỗ, tay mất tự nhiên cũng không biết đặt ở nơi nào.

Trên khoe miệng Nhâm Mục Diệu giương lên ý cười tà mị, “Tôi không về sao có thể nhìn thấy một màn kinh diễm như thế.” Bàn tay thô dày của hắn vuốt ve tấm lưng mịn màng lộ ra bên ngoài của cô, “Không ngờ cho cô ra ngoài thay đổi vẫn là rất tuyệt. Xem ra kết hôn với cô không phải là cuộc mua bán lỗ vốn.”

Cả người Kiều Tâm Du run lên, nhảy ra khỏi phạm vi của hắn, phòng bị nhìn hắn, “Bộ váy này rất vướng, tôi đi thay ngay.”

Nhâm Mục Diệu vươn tay kéo cô ôm chặt vào trong ngực “Cô sợ tôi sao?”

Hơi thở ấm áp phả vào tai Kiều Tâm Du, tim cô đập càng nhanh, “Không, không có.” Cô muốn đẩy ra nhưng hấn lại càng ôm chặt người cô.

Hôn vào phần môi của cô mang theo hơi thở bá đạo. Nụ hôn sâu, triền miên, dùng lực gặm cắn, hô hấp cô hỗn loạn. Lưỡi mở ra hàm răng của cô, dây dưa cùng cái lưỡi thơm tho, càng không ngừng trêu chọc, càn quấy, hấn mặc sức châm ngòi khát vọng trong đáy lòng Kiều Tâm Du.

Toàn thân như nhũn ra, Kiều Tâm Du ôm chặt hấn, nhắm lại đôi mắt trong suốt, cùng nhau trầm luân, trúc trắc đáp lại hấn.

Trong phòng khách dần dần tản ra mùi vị ái muội mà ấm áp, bị một tiếng chuông cửa phá vỡ.

“Có người!?” Kiều Tâm Du hoàn hồn đẩy hấn ra.

“Không vội!”. Con người đen sắc bén của Nhâm Mục Diệu liếc nhìn cửa thủy tinh, lời chưa nói hết, liếm đôi môi đỏ mọng, “Đoán xem là ai?”

Từ trong túi, Nhâm Mục Diệu lấy ra một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo, kim cương to như vậy, phát ra tia sáng lấp lánh, hào nhoáng, đeo lên ngón tay mảnh khảnh của cô.

“Đây là...” . Ngón tay Kiều Tâm Du cứng đờ.

“Đạo cụ!”. Nhâm Mục Diệu lạnh lùng nói, lập tức chiếc nhẫn lạnh lẽo được đeo lên ngón áp út của cô.

Trong con người đen vụt qua một tia sắc bén, “Lát nữa, hãy biểu diễn thật tốt cho tôi.”

Kiều Tâm Du ngẩng lên, vừa vận thoáng nhìn thấy ở ngoài cửa có một bóng dáng quen thuộc, trong lòng cả kinh. Tại sao Phương Đình lại ở chỗ này?

“Mời tình nhân của cô tới đây, người chồng như tôi có phải rất rộng rãi không?”

41. Chương 41: Kế Hoạch Ly Biệt

“Sao anh phải làm vậy?” Vừa nãy hấn cố ý hôn môi Kiều Tâm Du chính là vì biểu diễn cho Phương Đình xem. Vì sao hấn tra tấn cô còn chưa đủ, còn muốn thương tổn đến một người không liên quan?

“Thế nào, sợ tình nhân của cô biết sự thật sao?” Nhâm Mục Diệu góc cạnh rõ ràng, môi mỏng hơi giơ lên, bật ra lời châm biếm, “Hôm nay tôi sẽ để anh ta thấy rõ cô là người như thế nào.”

Nói xong, hấn bước về phía cửa, mở cửa cho Phương Đình, trên mặt hiện lên một tia cười đắc ý, “Không ngờ anh tới sớm vậy.”

Hai người đánh giá lẫn nhau, trong một thoáng bầu không khí gượng gạo quanh quẩn.

Sắc mặt Phương Đình hơi đen lại, mắt lén vòng qua hấn, liếc về phía Kiều Tâm Du, sau đó hít sâu một hơi vươn tay ra, “Xin chào!”

Nhâm Mục Diệu đưa tay phải ra đáp lại đơn giản, hơi lạnh lùng nói: “Vào đi! Tâm dù chờ anh đã lâu.”

Cả người Kiều Tâm Du cứng ngắc, đứng im tại chỗ, ánh mắt mơ hồ không dám nhìn Phương Đình. Vừa nghĩ tới cảnh tượng kịch liệt ôm hôn khi nãy để hấn thấy được, trên mặt lại hiện lên một mảng ửng hồng.

Phương Đình làm bộ như không có việc gì, cầm trong tay một bó hóa bách hợp tươi đẹp đưa cho Kiều Tâm Du, “Em thích nhất là hoa bách hợp, đúng không?”

Kiều Tâm Du đưa hai tay ra nhận “Cảm ơn. Em lập tức mang đi cắm.” Cô giống như chạy trốn, tìm một cái cốc rồi vội vàng chạy đi.

Giờ phút này, cô tức giận và buồn bực đến sắp hít thở không thông. Đối mặt Nhâm Mục Diệu, thô bạo trên người hấn làm cô sợ hãi mà đối mặt với Phương Đình lại là một cảm giác áy náy làm lòng cô chua xót.

Đột nhiên Phương Đình thoáng nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên tay cô, thử hỏi, “Em kết hôn?”

Kiều Tâm Du ngậy ngốc nhìn hấn, cổ họng dường như nghẹn lại, không biết nói gì.

“Đúng! Bây giờ Tâm Du là vợ của tôi.” Nhâm Mục Diệu một tay ôm Kiêu Tâm Du, giống như đang tuyên bố quyền sở hữu của hấn.

“Khi nào?” Phương Đình cố gắng che giấu kinh ngạc.

“Tâm Du em thật thất lễ! Chúng ta kết hôn sao không nói cho người khác biết? Khiến chúng ta giống như đang lén lút sống chung vậy, còn để cho người khác ôm ảo tưởng với em.”

Kiều Tâm Du sợ hấn nói ra lời vũ nhục châm chọc Phương Đình. Kịp thời chen vào nói: “Anh Phương Đình, chính thức giới thiệu với anh, anh ấy là chồng em Nhâm Mục Diệu. Lần trước vội vàng từ biệt cũng không kịp cho các anh quen biết nhau.”

“Vậy hấn là nên chúc hai người răng long đầu bạc.” Phương Đình dùng tươi cười ấm áp che giấu mất mát đau lòng phía sau.

Kiều Tâm Du vòng qua cánh tay Nhâm Mục Diệu, nghiêng người dán trên cơ thể hấn giống như một đôi dính như keo, như vợ chồng gối đầu đêm tân hôn. Cô nhẹ nhàng cười thâm tình chân thành, nhìn về phía Nhâm Mục Diệu, cảm động nói: “Chúng em biết rồi.”

Cô sẽ diễn tốt đoạn hôn nhân này, tuy rằng nó chính là thủ đoạn trả thù trời buộc của hấn. Nhưng Kiêu Tâm Du tin tưởng nếu có thể kí vào tờ thệ ngôn kia thì chính là một loại duyên phận. Ông trời cướp đi ngôi nhà của cô, bây giờ còn cho cô một vết thương lớn. Tâm của cô đều đã thật mệt mỏi.

Nhâm Mục Diệu nhíu chặt mày, dường như sự tình phát triển vượt ra khỏi các bước tính toán của bản thân. Hấn bỗng dưng rút tay về, “Nếu khách đã tới, em đi chuẩn bị bữa tối đi.”

Kiều Tâm Du tiếp tục diễn tốt vai cô vợ nhỏ hạnh phúc, “Anh Phương Đình tối nay ăn sủi cảo ba nhân được không?”

“Em nấu gì cũng ngon, anh đều thích.”. Phương Đình bị nụ cười vui vẻ thoải mái của Kiêu Tâm Du cuốn hút, gạt bỏ đi sự gượng ép của mình.

Cô nháy mắt với Nhâm Mục Diệu, khẽ cười “Giúp em băm nhân bánh được không?”

“Em biết nấu ăn sao?” .Nhâm Mục Diệu khinh thường liếc nhìn cô một cái.

“Anh giúp em!” . Phương Đình muốn xắn tay áo lên, “Đừng quên em đã nói, anh động tới dao đều là hạng nhất.”

Kiều Tâm Du cười ra tiếng “Nếu bệnh nhân của anh biết anh vừa băm nhân bánh lại vừa nói linh tinh, xem còn ai dám tìm anh mổ.” Nguồn:

.....

42. Chương 42: Một Trận Bực Bội

“Anh vừa nhớ tới lần trước lúc em còn là học sinh, em làm món sủi cảo rán, mới nghĩ tới thôi nước miếng đã muốn chảy ra rồi.” Phương Đình thành thạo băm nhỏ.

Kiều Tâm Du lấy một ít rau dưa đã sạch từ lâu.“Chuyện lâu như vậy anh còn nhớ rõ?”

Nhâm Mục Diệu mắt lạnh liếc về phòng bếp không ngừng truyền ra tiếng cười của bọn họ, cách nói chuyện như một đôi vợ chồng hòa thuận. Đột nhiên hắn cảm thấy đáy lòng nổi lên bức bội, từ trên ghế salon đứng dậy đi vào phòng bếp. Lần đầu tiên biết phòng bếp của hắn có hình dạng này. Lén đi tới phía sau Kiều Tâm Du, ôm lấy cô. Tay Kiều Tâm Du đầy bột mì khẽ run lên, thân thể cứng lại, “Đừng làm rộn.”

Nhìn mái tóc dài đen nhánh của Kiều Tâm Du tùy ý cuốn lên, lễ phục dạ hội danh quý bên ngoài bị chụp lên bởi một cái tạp dề không thích hợp. Chân đi đôi dép ở nhà như bà chủ gia đình, hình ảnh này rất tự nhiên vô cùng hấp dẫn Nhâm Mục Diệu, ánh mắt tình cảm ôm lấy cô.

“Có gì cần anh giúp không?”

“Em thấy ngứa trên lưng, anh giúp em gãi một lúc đi”. Khó có được Nhâm Mục Diệu hòa nhã như vậy, cô đương nhiên phải nắm chắc.

Trong con người đen thâm trầm của Nhâm Mục Diệu hiện lên chút vui sướng. Việc hắn ưa thích, không phải là có thể quang minh chính đại ăn đậu hũ của cô sao. Hắn một tay ôm cô, một tay nhẹ gãi phía sau lưng, giờ phút này bọn họ thật giống như một đôi vợ chồng.

“Vẫn rất ngứa”. Hô hấp Kiều Tâm Du dần dần dồn dập, bởi vì hai tay dính đầy bột mì bản thân không thể gãi, đau khổ nhíu mày.

Nhâm Mục Diệu nheo mắt lại, đẩy cô ra. Cô gái này càng ngày càng vô pháp vô thiên. Hắn gãi lưng cho cô lại còn chê không vừa ý mọi thứ của hắn!

Không nghĩ tới, Kiều Tâm Du cứ nhiên ngã xuống, lúc này cả khuôn mặt cô đỏ bừng, ánh mắt rời rạc, hô hấp yếu ớt.

“Kiều Tâm Du em làm sao vậy?” Nhâm Mục Diệu khẩn trương ôm lấy cô.

“Thì ra đây là sắp xếp của anh” Cô khó khăn phun ra mấy chữ, khóe miệng hiện lên nụ cười thê lương.

Phương Đình ngay lập tức ngồi xuống, nhìn kĩ dấu hiệu dị ứng thuốc của Kiều Tâm Du, sau đó vén tay áo của cô lên, rất nhiều nốt đỏ to như hạt đậu lấm tấm trên làn da trắng của cô.

“Đáng chết!” Đôi mắt u ám của Nhâm Mục Diệu nhìn chằm chằm.

“Anh đừng ôm chặt như vậy, cô ấy sẽ khó thở.” Phương Đình lập tức lấy di động ra gọi xe cấp cứu.

Nhâm Mục Diệu đặt cô nằm trên sàn nhà bằng phẳng, sắc mặt Kiều Tâm Du đỏ lên, hô hấp vội vã cấp bách dường như không thở nổi.

Phương Đình một tay nâng đầu cô lên, một tay giữ lấy hàm dưới đang muốn cúi xuống.

Bên cạnh truyền đến một tiếng lạnh: “Anh muốn làm gì?”

“Hô hấp nhân tạo.”

Nhâm Mục Diệu đẩy hắn ra, “Tự tôi làm!”

Kiều Tâm Du được cấp cứu kịp thời nên nhanh chóng thoát khỏi nguy hiểm. Nhâm Mục Diệu không đợi cô tỉnh lại, lập tức lái xe như bão lốc đến phố trung tâm Nhâm uyển, là một khu địa ốc dưới trướng của tập đoàn Nhâm thị, nằm ở vị trí hoàng kim.

Nhâm Mục Diệu bấm mật mã, đi thẳng vào phòng.

“Ai đó?” Vừa mới tắm rửa xong, Trần Trầm Vân mặc một áo lụa mỏng trong suốt. Khi đôi mắt nhìn thấy Nhâm Mục Diệu lập tức tỏa ra hào quang, “Anh yêu, anh nhớ em sao?”

Nhâm Mục Diệu âm trầm, nhíu mày. “Cô làm tôi rất thất vọng” .

.....

43. Chương 43: Tự Mình Đa Tình

Trầm TrạM VậN chậm chậm thoát xuống chiếc áo mỏng manh trên người, xoay thân hình mảnh mai thoát khỏi ràng buộc cao ngất, theo bước chân nhẹ nhàng đứng đưA. Cô làm bộ như không có việc gì, quyến rũ, khiêu mi, cười, “Diệu, em thật sự làm anh thất vọng sao?” Tiếng nói đầy ngọt ngào, cô nghiêng mình kề sát vào Nhâm Mục Diệu, ngón tay từ dưới bụng chậm rãi dò vào áo sơ mi của hắN, vuốt ve cơ bắp rắn chắc, đôi chân mảnh khảnh nâng lên mị hoặc, vòng bên eo của hắN, sóng mắt phát ra, “Diệu, em sẽ không làm anh thất vọng đâu.”

Mặt Nhâm Mục Diệu đen như vỏ gươm, mày kiếm nhíu lại bắn ra từng đợt mũi nhọn sắc bén “Cút ngay!” HắN không chút do dự vung tay lên.

Trầm TrạM VậN theo thế ngã trên sàn nhà lạnh lẽo, toàn thân cô run nhẹ, giấu đi đau đớn làm vể mặt nhắN nhỏ, một lần nữa giương lên tươi cười mị hoặc, “Anh yêu, anh muốn ở chỗ này sao? Chúng ta đã thử qua ở bàn làm việc, phòng tắm, ghế sofa. Nếu là trên sàn nhà lớn này cũng không tệ!”

Một tay cô chống đỡ, thẳng lưng lên, lộ rõ đỉnh núi kiêu ngạo, cao ngất ^ chân hơi rộng mở để nơi thân bí của mình như ẩn như hiện, khiến người mơ màng.

Nhâm Mục Diệu hơi nheo mắt lại, ánh mắt khinh bỉ như đang nhìn thẳng hề biểu diễn, không kiên nhẫn hỏi: “Xong chưa? Tôi vốn nghĩ rằng cô là một phụ nữ thông minh, thật không ngờ.” HắN lắc đầu, “Ngực lớn mà không có não.”

Nụ cười Trầm TrạM VậN lập tức cứng đờ, đôi mắt sâu đen của cô mơ hồ, vể mặt uất ức hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao? Nhâm Mục Diệu chầm biếm một tiếng. ”Một phụ nữ thông minh hắN là phải biết rõ thân phận và địa vị của mình. Đáng tiếc cô không phải một người như vậy. Chẳng lẽ cô không hiểu có một số việc là không thể làm sao?”

“Anh đang thử em?” Toàn thân Trầm TrạM VậN nằm trên sàn ngọc lạnh lẽo trắng bóng, đèn thủy tinh tỏa ra thứ ánh sáng lung linh rõ ràng.

Con người đen hung dữ như chim ưng của Nhâm Mục Diệu đảo qua một ý cười tà nịnh, “Bây giờ cô có thông minh cũng không kịp nữa rồi.” HắN lấy ra một tờ chi phiếu một trăm ngàn “Cái giá này cô hắN là hài lòng chứ! Còn nữa căn hộ này đã đứng tên của cô.”

“Cho tới bây giờ anh cũng không hề yêu em sao? Không, anh có động tâm với em không?” Trong đôi mắt đen của Trầm TrạM VậN hiện lên tia mong đợi.

Nhâm Mục Diệu nhàn nhạt liếc mắt một cái, giống như cô chỉ là một món đồ bị chơi đùa đến chán ghét, “Một con búp bê, cô cảm thấy thế nào?” BạN đang đọc truyện được copy tại Y

“Ha ha ha...” . Trầm TrạM VậN cất tiếng cười to, vể mặt đều đặn vẽ, nước mắt từ khóe mắt lã chã rơi xuống, “Thì ra từ đầu tới cuối, anh đều không có một chút tình cảm với em, là em tự mình đa tình, cho rằng em không giống với những cô gái khác trong lòng anh. Xin anh, cho em tiếp tục ở lại bên cạnh anh đi. VậN xin anh, lần này em sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Cô vứt bỏ tất cả tự tôn của mình, ôm lấy chân Nhâm Mục Diệu hết lời cầu xin.

“Tôi không bao giờ để một người phụ nữ ngu ngốc ở bên người.” Nhâm Mục Diệu một cước đá văng cô. “Ngày mai không cần tới làm nữa” .

“Anh yêu Kiều Tâm Du nên mới đối xử với em như vậy! Rốt cuộc em kém cô ta ở chỗ nào.” Trầm TrạM VậN than thở khóc lóc.

“Yêu Kiều Tâm Du?” Nhâm Mục Diệu lắc đầu. Cô ta chỉ là kẻ thủ của hắN, hắN làm sao có thể yêu cô ta? Hiện giờ chỉ là đang đùa bỡn cô ta, hưởng thụ khoái ý báo thù mà thôi.

“Rầm!” Nhâm Mục Diệu không chút lưu tình nào đóng sầm cánh cửa, không muốn nhìn cô thêm lần nào nữa.

Trầm Trạh Vậh khàn giọng kiệt lực, nước mắt trong suốt rơi xuống, khuôn mặt lộ ra vẻ thực hung ác. Trong con người hiện lên một tia nguy hiểm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Kiều Tâm Du! Tôi sẽ không cho cô sống yên đâu!”

.....

44. Chương 44: Hiểu Lâm

Trong phòng bệnh xa hoa, đèn hoa nhẹ chiếu vào trước mặt Kiều Tâm Du xinh đẹp, hàng lông mi dài như cánh ve gợn trên mí mắt cô đang chìm vào trong bóng tối. Nhẹ nhàng hít thở như một mỹ nhân đang ngủ.

Chai nước truyền nhẹ chảy như thời gian cũng cùng thả chậm cước bộ.

Phượng Đình ngồi lặng im bên cạnh giường bệnh, tầm mắt vẫn dừng lại trên người cô, sóng mắt chớp động. Nhấn kim cương trên tay cô lấp lánh sáng, làm đau nhói ánh mắt hắn.

“Anh vẫn chậm một bước”. Tiếng nói nhẹ nhàng như một tiếng thở dài từ miệng hắn bật ra.

“Ừ...” . Kiều Tâm Du như nghe được tiếng nói ngập ngừng này, từ từ mở mắt, thoáng chốc bị một mảng trắng làm sững sốt.

“Đây là đâu?”

“Bệnh viện”. Phượng Đình lập tức thu hồi ánh mắt nóng rực khi nhìn cô, “Trên người còn ngứa không? Có cảm thấy không khỏe chỗ nào không?”

Kiều Tâm Du lắc đầu, đôi mắt đánh giá chung quanh một lượt, không tìm được bóng dáng kia, đáy mắt cô hiện lên chút thất vọng.

Phượng Đình đem động tác nhỏ này thu vào đáy mắt, “Em rất yêu anh ta đúng không?” Vẫn là nhin không được hỏi ra lời, có lẽ hắn cần một câu trả lời chắc chắn mới khiến trái tim hắn không còn hi vọng.

Kiều Tâm Du nhìn thẳng vào đôi mắt sáng chói như sao của hắn, kỳ thật Phượng Đình đối tốt với cô, cô đã sớm hiểu được, nhưng đồng thời cô cũng hiểu rõ một người có tiền đồ vô lượng như hắn, có quyền uy nhất khoa nào, là một bác sĩ giỏi, lại có được gia đình tốt đẹp theo ngành y. Còn một người là cô nhi không cha không mẹ, hơn nữa đã từng ngồi tù, cuộc đời có vết nhơ. Khoảng cách hai người thật giống như chim bay cá lặn, không thể vượt qua. Điều này sao có thể có tương lai? Cô không nên làm chậm trễ hắn.

“Em yêu anh ấy, rất yêu. Nếu cả đời chỉ có thể yêu một người, toàn bộ trái tim em đều cho anh ấy. Mặc dù anh ấy có khi bá đạo, có khi tùy ý, có lúc sai bảo nhưng em có thể nhìn thấy trong lòng anh ấy rất chân thành.”

Phượng Đình cười khở một tiếng, “Em hiểu được tâm ý của anh không?”

Con người trong suốt của cô lóng lánh, trên mặt lộ vài phần bất đắc dĩ, “Thật xin lỗi, em không thể.”

“Cô bé ngốc, đã nói với em đừng bao giờ nói ba chữ ‘thật xin lỗi’ với anh” Phượng Đình ôm cô vào lòng. “Anh chỉ muốn em hạnh phúc thôi, em nhất định phải hạnh phúc đó.” Ôm cô như một người anh trai, cho cô ấm áp của gia đình, “Anh Phượng Đình, em sẽ cố gắng.”

Cô không biết mình có thể xua tan đi lo lắng trong lòng không. Một khi đã yêu cho dù như thiêu thân lao vào lửa cũng không được chùn bước.

“Hai người đang làm gì vậy!” Một tiếng quát lớn mạnh mẽ giống như mũi tên chọc thủng không khí yên tĩnh. Nhâm Mục Diệu một phen túm lấy ngực Phượng Đình, sau đó vung tay đánh một quyền.

Phương Đình không kịp né tránh, lau tia máu chảy ra ở khóe miệng.

“Nhâm Mục Diệu anh đang làm gì vậy! Mau buông anh Phương Đình ra”. Kiều Tâm Du hết sức hô.

” “Anh Phương Đình”, gọi thật thân thiết, trách tôi làm hỏng chuyện tốt của hai người sao?” Đôi mắt Nhâm Mục Diệu bỗng bắn ra tia lạnh. Hắn vì lo lắng thương thế của cô, rời khỏi chỗ ở của Trầm Trạ Văn là vội vã nhấn chân ga nhanh nhất, thậm chí vượt qua mười cột đèn đỏ chạy tới đây, lại thấy hai người đang tình nghĩa ôm nhau.

Kiều Tâm Du lập tức nhảy xuống, không chú ý tới mu bàn tay đang truyền dịch, kim đâm vào tay máu từ từ chảy ra. Cô bắt lấy cánh tay Nhâm Mục Diệu, “Anh thật sự hiểu lầm rồi, em và anh Phương Đình thật không có gì hết. Em vẫn luôn coi anh ấy như anh trai thôi.”

.....

45. Chương 45: Băng Bó Vết Thương

“Vậy sao?” Mây rậm như dao khắc giờ lên “Tôi lại thấy là anh trai tình nhân.”

Phương Đình nhìn thấy Nhâm Mục Diệu đối xử như thế với Kiều Tâm Du, trong lòng sinh ra vương mắt, đau xót. Bỗng chốc đứng lên ngăn cản hắn, đứng về phía Kiều Tâm Du, ánh mắt mỉa mai, “Nhâm tiên sinh, chuyện này có lẽ có chút hiểu lầm, trong lòng tôi luôn coi Kiều Tâm Du là em gái.” Vì cô có thể che giấu tình cảm chính mình thì sao? Vì cô có thể có được tình yêu đích thực, cho dù tình yêu của mình phải giả dối thì như thế nào? Hắn thầm nghĩ —— chỉ cần Kiều Tâm Du có thể hạnh phúc.

Con người đen của Nhâm Mục Diệu ngưng lại một tầng sương dày khiến người ta dù dám nhìn thẳng xem xét cũng không thấy rõ thâm ý bên trong, hắn trừng mắt nhìn Phương Đình, lạnh lùng thốt ra: “Tôi không phải thẳng góc.” Y - www.

Đôi mắt sắc bén lóe lên ánh nhìn lạnh lẽo, hắn liếc nhìn tay Kiều Tâm Du đang chảy máu, lạnh nhạt nói: “Nếu không có chuyện gì? Vậy về nhà đi!”

Lời nói hời hợt như đối với thú cưng mình nuôi.

“Được.” Kiều Tâm Du thiện ý cười với Phương Đình, hi vọng dùng tươi cười rực rỡ của mình xoa dịu lo lắng trong lòng hắn. Cô im lặng đi theo phía sau Nhâm Mục Diệu, không dám tới quá gần, khí thế khiếp người của hắn dường như có thể đánh bay người, cũng không dám cách quá xa, rất sợ hắn bất ngờ tức giận vô căn cứ. Mỗi một bước của cô đều nơm nớp lo sợ. Áp lực trầm mặc kia vẫn quanh quẩn hai người.

Có một người lại đang rắc rối với chính mình. Tại sao hắn lại phát hỏa, biết rất rõ quan hệ giữa Kiều Tâm Du với Phương Đình là không bình thường, vì sao vừa nhìn thấy hai người bọn họ ôm ấp áp áp, bản thân lại không không chế được. Mà phiền não chính là hắn vì cô phản ứng như vậy?

Vẫn cố gắng nói hắn là đang hưởng thụ lạc thú trả thù cô thôi. Vừa về tới biệt thự Tây Giao, Nhâm Mục Diệu lập tức lấy hòm thuốc, lạnh lùng ra lệnh: “Ngồi xuống!” Ngữ khí bá đạo không cho người ta có chút chần chờ. Kiều Tâm Du lập tức ngồi trên sofa kinh ngạc, nhìn hắn sợ hãi hỏi: “Anh muốn làm gì? Anh cứ nói đi” Nhâm Mục Diệu lấy một lọ thuốc màu đỏ, không kiên nhẫn nói: “Tay.”

Kiều Tâm Du đưa bàn tay nhỏ bé cho hắn, cúi đầu nhẹ nói một câu, “Cám ơn”. Trong lòng dâng lên ngọt ngào, tuy rằng hắn bá đạo, cường thế, lãnh khốc, nhưng hắn vẫn chú ý tới việc nhỏ nhặt là tay cô chảy máu.

Hay là hắn đang tính toán gì với cô! Trong lòng Kiều Tâm Du kiên định điểm này, nhưng hắn giống như mây trôi trên trời, thay đổi không lường, cô căn bản là không bắt được.

“Tôi sợ máu trên tay cô làm bẩn sàn nhà thôi.”Nhâm Mục Diệu nhìn vẻ mặt Kiều Tâm Du cười như không cười, trong lòng chợt run lên, hắn lại tìm một cái cốc thủy tinh như vậy cho hành động của mình, vừa nói ra

miệng hần vội đổi ý. Khuôn mặt tuần tú cứng đờ, cố ý tăng thêm khí lực bôi loạn trên miệng vết thương của cô. Kiều Tâm Du bị đau, lén hít khí lạnh, rút tay ra, “Được rồi, tự tôi có thể băng bó.”

Trên mu bàn tay máu tụ hồng một mảng, may mắn phản ứng kịp thời nếu không tay sẽ bị hần bẻ gãy.

“Xem ra cũng không có gì nghiêm trọng. Như vậy thôi!” Nhâm Mục Diệu ném thuốc và vải bông trong tay, lười biếng tựa trên sô pha, đôi mắt hơi nhắm lại “Tôi đói rồi.” Giống như một đứa bé đói bụng chỉ biết mở miệng kêu đói

“À! Anh đói bụng!”

Nhâm Mục Diệu nghe được Kiều Tâm Du trả lời, bỗng chốc mở mắt ra, đáy mắt lan ra ngọn lửa, hần vốn nghĩ rằng Kiều Tâm Du sẽ trả lời — “Em lập tức đi làm”. Kết quả cô gái này thờ ơ. Hét lớn một tiếng với cô, “Cô mau đi làm cái gì ăn đi.”

...

46. Chương 46: Mặt Khác Của Hần

Kiều Tâm Du lắc lắc tay của mình “Lúc này tôi đang bị thương”.

“Ngoài da thôi mà”. Con người sắc bén của Nhâm Mục Diệu vừa chuyển “Nhanh đi!”

Đối với hần chỉ có nặng giọng nói chuyện, Nhâm Mục Diệu mới có thể không cảm thấy xấu hổ. Bản thân đối với cô chỉ có hận, không cho phép có cảm xúc dư thừa tồn tại, một chút cũng không thể. Cho dù có phải lập tức bóp chết từ giai đoạn mới nảy sinh, hần vĩnh viễn cũng sẽ không quên cái đêm đen như mực kia, không quên Tử Oánh người đầy máu tươi nằm trên mặt đất lạnh lẽo. Cô ấy nhắm nghiền hai mắt, thân thể ở trong lòng hần dần dần cứng lại.

Nhâm Mục Diệu liếc nhìn Kiều Tâm Du, cô mặc tạp dề gọn gàng, bóng dáng bận rộn trong phòng bếp, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nôi, chén, muôi, chậu, dường như đem biệt thự vắng vẻ này hóa thành tràn đầy sức sống. Mùi thơm nhàn nhạt bay tới chính là hương vị của gia đình. Hai mắt đen thâm trầm nhắm lại che giấu dao động trong mắt hần. Nếu không có vụ tai nạn xe kia, năm năm này hần cũng không cần sống trong bóng đêm. Một màn lại một màn thời gian hạnh phúc cùng Lương Tử Oánh hiện ra trước mắt.

“Này.” Kiều Tâm Du cẩn thận lay tỉnh hần một chút. Nhâm Mục Diệu bỗng mở mắt đồng thời bắn ra một luồng sắc bén đâm về phía Kiều Tâm Du.

Cô sợ hãi rút tay về, không biết mình đã làm sai cái gì, nhưng có thể thấy đáy mắt lửa giận dày đặc, giọng nói hòa nhã hỏi: “Sủi cảo đã nấu xong rồi, anh muốn ăn không?”

Nhâm Mục Diệu đứng lên, thân hình cao lớn bao trùm lên Kiều Tâm Du, thân thể gầy yếu bị che phủ bởi cái bóng lười biếng. Vòng qua cô, nhìn thấy trên bàn có hai khay sủi cảo nóng hổi, một đồng sủi cảo màu trắng đục lớn nhỏ hình dáng xinh xắn đáng yêu. Nguồn truyện: Y

Vừa nghĩ tới nhân bên trong sủi cảo là từ tay Phương Đình làm ra. Nhâm Mục Diệu bưng hai cái khay sủi cảo đi vào phòng bếp.

“Này! Anh muốn đi đâu?” Kiều Tâm Du đi theo phía sau hần.

Bịch — Sủi cảo trên khay đều bị đổ vào thùng rác. Đáy mắt Nhâm Mục Diệu tối đen như một tia sáng nhạt, mặt không chút thay đổi. Trên mặt căng cứng, toàn thân quanh quẩn hơi thở âm trầm thô bạo như Satan.

“Nè! Anh không thích sủi cảo cũng không cần phải đem đĩa sủi cảo tôi vất vả làm đổ đi hết chứ!” Kiều Tâm Du thở hổn hển ồn ào cãi nhau với hần.

Nhâm Mục Diệu phui phui tay giống như mình vừa cầm cái gì bẩn tay, “Tôi nhìn buồn nôn thì sao?”

“Anh...” . Kiều Tâm Du chỉ ngón tay vào hấn, tức giận đến run nhè nhẹ “Dù sao đồ ăn tôi nấu anh đều đồ hết rồi.” Trong lòng nguyện rửa trôi hết hấn đi.

Gần đây Nhâm Mục Diệu vì dự án thu mua đất mà bận tối mày tối mặt, thường xuyên bỏ bữa. Một ngày không ăn cơm, bao tử của hấn lại đau đốn, uống vào hai viên thuốc vẫn không tốt hơn, ngược lại càng ngày càng trầm trọng, một trận lại một trận đau khoan tim liệt phổi khiến tính tình của hấn nóng nảy, “Đứng lên, đi nấu cháo cho tôi!”

Kiều Tâm Du bĩu môi, thấp giọng, “Ờ” một câu chân thực.

Nhâm Mục Diệu cau mày, làn da khỏe mạnh màu mạch nha dần dần trở nên trắng bệch, tay hấn đập đập vào vị trí bao tử của mình,

“Này! Anh làm sao vậy?” Kiều Tâm Du đã nhận ra sự khác thường của hấn “Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Nhâm Mục Diệu không chút lưu tình đẩy tay cô ra, “Cháo nấu mềm một chút”. Nói xong xoay người đi lên lầu, bước chân rõ ràng có chút khó khăn nhưng hấn chịu đựng đau đốn, để thẳng lưng lên. Kiều căng như hấn làm sao lại ở trước mặt người khác để lộ một mặt yếu đuối?

Kiều Tâm Du nhìn bóng lưng cô đơn tịch mịch của hấn, đột nhiên có một loại xúc động đi lên ôm chặt lấy hấn. Hấn chính là dùng vẻ ngoài kiên cường để che lấp yếu ớt của mình.

.....

47. Chương 47: Ấm Ấp

Kiều Tâm Du không biết vì sao hai chân của mình không tự chủ được lạng lẽ đi theo phía sau hấn.

Bước đi của Nhâm Mục Diệu loạn choạng, tay vịn bức tường, khó khăn đi vào phòng, mệt mỏi ngã xuống, mặt lộ vẻ thống khổ.

Kiều Tâm Du nhịn không được đi lên lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Nhâm Mục Diệu vừa nhìn thấy cô, mày nhíu chặt che giấu vẻ mặt đau đốn, khinh thường nói: “Không có gì.”

“Không có gì sao? Anh xem anh đều đồ mồ hôi lạnh rồi!” Kiều tâm du lớn mật vươn tay lau cái trán đầy mồ hôi của hấn, “Anh đau bao tử phải không?”

Nhâm Mục Diệu lạnh lùng hất tay cô ra, nhắm mắt lại, nghiêng người không thèm nhìn cô.

“Tôi đi nấu cháo trước, chờ một lát uống thuốc chắc sẽ hết đau.” Kiều Tâm Du không để ý đến sự lạnh lùng của hấn.

Sáng sớm mùa thu, tia sáng mang theo ấm áp vui vẻ, chiếu vào làm ấm áp, nhu hòa căn phòng màu đen cứng nhắc. Trước mặt, cô gái gương mặt thanh tú đang mặc lễ phục màu lam của ngày hôm qua. Làn váy thật dài kéo trên sàn nhà giống như mỹ nhân đang ngủ không nhiễm tục trần. Chóp mũi xinh xắn lộ ra, hô hấp nhè nhẹ, cô ngủ rất sâu.

Bóng lưng gầy yếu nằm dọc bên mép giường, đầu gối lên cánh tay non mềm. Một bàn tay của cô bị một bàn tay lớn hơn nắm thật chặt

Hình ảnh thật êm ái ấm áp.

Nhâm Mục Diệu mở to mắt nhìn một màn như vậy, trong lòng có chút dao động nho nhỏ. Đêm qua bận rộn việc nấu ăn, từ lúc chào đời đến nay, đây là bát cháo ngon nhất hấn từng ăn. Hấn ăn, sau đó uống thuốc

đau bao tử, dưới bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô dần dần hết đau, nặng nề ngủ. Thật không ngờ là cô không có rời đi.

“Ưm” . Kiều Tâm Du kêu một tiếng. Truyện Sắc Hiệp -

Hắn lập tức nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Kiều Tâm Du vẻ mặt mệt mỏi, mở mắt, cảm giác toàn thân đau nhức, vừa muốn đuổi thẳng lưng nhưng lại phát hiện tay mình bị nắm chặt. Tay từ từ rút ra, nhìn thấy hắn không hề nhú chặt mày, thở phào nhẹ nhõm. Hắn chính là như vậy, yên lặng chịu đựng đau đớn, cưỡng ép chính mình làm một người bất khuất, mạnh mẽ. Nhưng ai cũng có thể có lúc mềm yếu, ai cũng có thể dừng lại nghỉ ngơi một chút mà.

Đôi mắt Kiều Tâm Du trong suốt như trời xanh, lẳng lặng ngưng mắt nhìn Nhâm Mục Diệu, sống mũi bộc lộ rõ khí phách của hắn, mày rậm sắc bén như được chạm khắc bằng dao kiếm lộ ra lạnh lùng của hắn, trên gương mặt tuấn dật là màu đồng khỏe mạnh. Hắn giống như một vị thần, toàn thân tản ra hơi thở ngạo mạn.

“Nhìn đủ chưa”. Nhâm Mục Diệu bỗng dưng mở mắt, khoe miệng giơ lên một chút, tặc tặc cười “Tôi đẹp như vậy sao?”

Kiều Tâm Du cả kinh giống như người làm chuyện xấu bị bắt gặp, mặt nhanh chóng ửng hồng quay về hướng khác, “Tôi đi chuẩn bị bữa sáng cho anh.”

Giống như đang chạy trốn, hành vi như vậy liệu có làm cho hắn cảm thấy cô chột dạ hay không. Kiều Tâm Du đột nhiên xoay người, “Nhìn kĩ một chút đặc điểm diện mạo của anh, để lần sau tôi có gặp người giống anh lập tức chạy đi.”

Nhìn bóng dáng mảnh mai vội vàng rời đi, Nhâm Mục Diệu ngồi nói thào một câu, “Không phải đang nói mình là ôn thần chứ? ” Một nụ cười tuấn dật nở rộ trên gương mặt giống như hắn đã lâu rất lâu không có cười thoải mái như vậy.

48. Chương 48: Không Phải Cô Tới Tìm Tôi Sao

Người chen chúc trong chiếc xe bus, bả vai cọ xát nhau, Kiều Tâm Du đứng lưng la lưng lay, một tay ôm chặt hộp đựng thức ăn trong ngực. Vốn là cô đang ngồi, nhưng nhìn thấy một thai phụ đi tới, cô nhường vị trí của mình cho cô ấy.

Cô biết mình hôm nay xen vào nhiều chuyện nhưng nghĩ đến vẻ mặt hắn hôm qua chịu đựng đau đớn làm cho cô xúc động. Nấu xong ba món ăn, một canh, từ biệt thự tới trạm dừng xe bus rất xa, ước chừng khiến cô đi hơn một giờ trên đường cũng không gặp chiếc xe nào. Xuống xe đi tới cao ốc tập đoàn Nhâm thị.

Kiều Tâm Du đứng trước toàn bộ kiến trúc bằng thủy tinh cao ngất, mắt mở lớn, miệng không ngậm vào được. Cô chỉ biết tập đoàn Nhâm thị tài lực phong phú, mấy năm gần đây lại phát triển cực nhanh, nhưng thật không ngờ sẽ ở đoạn đường hoàng kim này chiếm một cao ốc hiện đại hóa với diện tích lớn như thế.

Kiều Tâm Du tiến vào đại sảnh, bị mặt sàn trơn bóng, ánh đèn thủy tinh lấp lánh hấp dẫn. Thường thức một chút trang trí tráng lệ này, sau đó cô đi tới đại sảnh, “Chào cô, tôi muốn tìm Nhâm Mục Diệu.” Tiếp tân mặc đồng phục gọn nhẹ đoan trang đánh giá Kiều Tâm Du. Áo sơ mi đơn giản, quần bò thêm giày Cavans giống như một sinh viên còn chưa đặt chân vào xã hội.

Bình thường tìm tổng giám đốc chỉ có hai loại phụ nữ, một là nữ doanh nhân trong giới thương nghiệp đang làm việc, có quan hệ hợp tác với tập đoàn Nhâm thị. Một loại khác chính là các thiên kim tiểu thư dùng hết các thủ đoạn muốn có quan hệ với tổng giám đốc. Nếu là loại thứ nhất tìm tổng giám đốc mới có thể gặp được, nếu là loại sau sẽ cho thư kí tổng giám đốc thông báo một tiếng rồi tìm lý do đuổi đi.

Mà bây giờ cô gái thanh tú tao nhã này dường như đều không giống hai loại này, vì để phòng ngừa vạn nhất, trước tiên vẫn là hỏi một câu: “Cô là ai? Tìm tổng giám đốc có chuyện gì không?”

Hắn từng nói qua —— Cô cái gì cũng không phải. Câu nói kia dường như đâm vào tim, mất mát, cúi thấp đầu xuống.

“Tiểu thư thật xin lỗi, cô không có hẹn trước thì không được gặp tổng giám đốc.” Tiếp tân vẫn là không kiên nhẫn đuổi cô đi.

Cô cúi đầu thoáng nhìn hộp đựng thức ăn trong túi giấy “Cô có thể giúp tôi đưa thứ này cho anh ấy không?”

Trên mặt cô tiếp tân hiện lên chút châm biếm “Tiểu thư, bữa trưa của tổng giám đốc do một đầu bếp tự mình nấu, cô như vậy...”

Đường đường là một tổng giám đốc tập đoàn cấp cao, làm sao có thể ăn cơm hộp cô mang đến? Cô xấu hổ với hành động khó coi của mình, nhẹ vuốt cằm nói một câu “Xin lỗi, đã quấy rầy cô”. Cầm túi giấy xoay người rời đi.

Tổng giám đốc đến công ty con khảo sát một phen, lúc trở lại tổng bộ*, lại nhìn thấy ở đại sảnh một bóng dáng quen thuộc, bất chấp lãnh đạo cấp cao phía sau, ngạc nhiên đi tới trước quầy tiếp tân. Thật không ngờ cô đột nhiên xoay người, kết quả đúng lúc đụng vào ngực hắn.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Kiều Tâm Du xoa cái mũi bị đụng đau.

“Cô ngay cả đi đường cũng không biết hả?!!” .Khẩu khí xấu xa nghe qua như là khiển trách, kỳ thật lại lộ ra quan tâm lo lắng.

Nghe được tiếng nói quen thuộc, Kiều Tâm Du ngẩng đầu, hiền lành hỏi: “Sao anh lại ở đây?” -

“Vấn đề này hẳn là nên để tôi hỏi cô mới đúng!? Cô tới đây làm gì?” Mặt Nhâm Mục Diệu ghé sát vào cô “Không phải là tới tìm tôi sao?”

Kiều Tâm Du cắn môi không nói, giống như đối mặt với một vấn đề khó khăn, tay một vòng lại một vòng cuốn quanh sợi dây của túi giấy.

Nhâm Mục Diệu nhìn thấy hộp đựng thức ăn kia, tâm đột nhiên bị va chạm, dắt tay cô đi vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, lúc đi ngang qua quầy tiếp tân lạnh lùng bỏ lại một câu, “Ngày mai cô không cần đến làm việc. Nhâm thị không cần nhân viên vô trách nhiệm, tự cho là đúng”.

49. Chương 49: Nông Tình Mật Ý

Kiều Tâm Du được hắn đưa tới phòng làm việc của hắn, sáng sủa sạch sẽ, một loạt cửa sổ lớn sát đất, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy toàn bộ thành phố. Nhâm Mục Diệu khó chịu, cô từ xa tới đây chẳng lẽ chỉ để ngắm phong cảnh.

Cô ta lại dám xem nhẹ sự có mặt của hắn, trong lòng hắn không khỏi bốc lên một ngọn lửa nhỏ, lặng lẽ đi tới, “Này. Nhìn đủ chưa!”

Kiều Tâm Du bị tiếng vang bất ngờ ở phía sau làm hoảng sợ, xoay người đối mặt. Gương mặt căng thẳng, ánh mắt mơ hồ không biết chuyển hướng nơi nào, “Cái đó là tôi vừa vịn đi ngang qua nơi này cho nên...” Hắn thật sự không tin, mới nói hai câu mà đã bắt đầu áp a áp ứng, nói năng lộn xộn.

Nhâm Mục Diệu khoanh tay, tư thái nhàn nhã, “Cô tiếp tục biên tập đi, tôi sẽ chờ cô biên tập ra cái có tốt hơn.” Hắn cúi đầu chỉ vào túi giấy trong tay cô “Túi giấy này là cái gì?”

“Không có gì”. Kiều Tâm Du nhanh chóng giấu túi giấy ra sau người. Hắn đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Nhâm thị, cái gì cũng có ăn qua, lấy ra cơm hộp như vậy chỉ bị hắn cười nhạo thôi.

“Lấy ra nhìn thì có làm sao.” Nhâm Mục Diệu nhanh nhẹn xoay người, lập tức lấy túi giấy trong tay Kiều Tâm Du, “Túi giấy này mang cho tôi sao? Vừa lúc tôi đang đói bụng.” Nói xong, hắn vội vàng mở túi ra

Mùi đồ ăn thơm lừng xông vào mũi hắn, cánh gà, canh rau xanh còn có đủ mùi hương của cá ti, gà xé phay. Trong bình thủy là canh gà nữa.

Ngón tay Nhâm Mục Diệu lập tức mở hết ra, gần đây không có thời gian dùng bữa trưa hiện giờ bụng đã đói, vội vàng ăn như hổ đói.

Trên mặt Kiều Tâm Du nhẹ cười, một loại cảm giác trọn vẹn tràn đầy trong lòng. Nhìn tướng ăn của hắn như thằng nhóc bị người tranh giành thức ăn, không biết là nụ cười dịu dàng hiện lên ở trên mặt không một chút che giấu.

Nhâm Mục Diệu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Kiều Tâm Du, nghi ngờ hỏi, “Những thứ này đều do cô nấu sao?” Hắn đã ăn đồ ăn do các đầu bếp nổi danh khắp nơi trên thế giới nhưng hắn đều cảm thấy kém đồ ăn bình thường này.

“Bằng không anh cho rằng những thức ăn hiện giờ anh đang ăn là ai làm?”

“A!” Nhâm Mục Diệu ăn hai miếng lại ngẩng đầu “Cô ăn chưa?”

Hắn đang quan tâm cô sao? Kiều Tâm Du sững sờ một lúc, đứng ở tại chỗ, nhẹ đáp, “Ừm”

Nhâm Mục Diệu mỉm cười, tiếng nói thân mật như muỗi vo ve. Đem Kiều Tâm Du kéo đến bên người, dùng đũa của mình gấp một cái cánh gà, “Cô cũng ném thử đi.”

Đột nhiên có hành động thân mật như vậy làm cho Kiều Tâm Du cảm thấy không được tự nhiên, đầu quay sang bên kia.

“Tôi cho cô ăn cô phải ăn!” Ngữ khí đột nhiên tăng thêm. Nhâm Mục Diệu đối với người khác thực không có kiên nhẫn, kiêu ngạo như hắn, thích nắm trong tay tất cả, đương nhiên bao gồm cả phụ nữ. Kiều Tâm Du biết mình không có quyền đối nghịch hắn, cúi đầu ——

Đúng vào khoảnh khắc tình ý tràn trề, cửa phòng làm việc đột nhiên bị đẩy ra, Đinh Hạo Hiên mặc bộ đồ tây màu xám đậm công khai tiêu sái bước vào, mang trên mặt nụ cười vô lại.

Nhâm Mục Diệu đặt đũa xuống, lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, “Không ai dạy cậu vào văn phòng phải gõ cửa trước sao?”

Kiều Tâm Du lúng túng cúi đầu, thật hận nơi này không có kẻ hở nào có thể chui vào.

“Nếu tôi gõ cửa sẽ không nhìn thấy một màn này.”

Hay cho một lý do quang minh chính đại.

50. Chương 50: Hiềm Khích

“Hai người từ từ nói chuyện đi”. Biểu hiện Kiều Tâm Du thật giống như chuột gặp mèo, muốn lập tức chạy trốn. Cô vừa nghĩ tới lần đầu tiên gặp Đinh Hạo Hiên, xấu hổ làm cô cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Nhâm Mục Diệu thuận tay giữ cô lại. “Cậu ta là anh em tốt của tôi”. Hắn lạnh lùng sắc bén, trừng mắt liếc người kia, “Cô không cần để ý đến cậu ta đâu.” -

Lúc Nhâm Mục Diệu thấy Đinh Hạo Hiên ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Kiều Tâm Du, có một loại cảm giác bảo bối của mình bị cướp đoạt.

“Chúng tôi là một đôi hồ bằng cầu hữu*.” Lần trước Đinh Hạo Hiên gặp Kiều Tâm Du thấy dáng người cô xinh xắn, mềm mại nõn nà, còn có dung nhan không trang điểm, vẻ mặt lại giận dỗi.

(*hồ bằng cầu hữu: mèo mả gà đồng, bạn bè chuyên cùng nhau làm chuyện càn quấy, xấu xa).

Nhưng hôm nay gặp, lại bị khí chất tươi mát như hoa sen trên người cô hấp dẫn.

Đinh Hạo Hiên mạo muội nhìn thẳng cô.

Kiều Tâm Du nhú mồm, chẳng phải hai người bọn họ là anh em tốt sao? Sao còn chằm chọc lẫn nhau như vậy.

“Xin chào” . Cô gục đầu, không dám nhìn hấn lấy một lần, chào hỏi một cách không tự nhiên.

“Tiểu mỹ nhân lại gặp mặt rồi”. Đinh Hạo Hiên hướng phía cô cọt nhả, đi tới chỗ cô ngồi, nhìn chằm chằm vẻ đẹp của cô, đánh giá, “So với lần trước khí sắc của cô đã tốt hơn nhiều.”

Nhâm Mục Diệu lập tức đứng lên kéo Đinh Hạo Hiên ra, tự mình đứng giữa hai người bọn họ như sandwich, dường như để bảo trì khoảng cách nhất định giữa Đinh Hạo Hiên và Kiều Tâm Du, “Hai người gặp nhau khi nào?”

“Cô ấy chưa nói với cậu sao?” Đinh Hạo Hiên chỉ tay vào cô, sau đó khước miệng giương lên, biểu tình cười như như không cười, “Nếu vậy, cậu không cần thiết phải biết, đây là bí mật của tôi và tiểu mỹ nhân”.

Nhâm Mục Diệu thấy nụ cười quỷ dị của hấn ta, trong lòng tức giận quát: “Tôi là chồng của cô ấy, tôi có quyền được biết.”

“A?” . Đinh Hạo Hiên kinh hô một tiếng, đập một cái vào ngực Nhâm Mục Diệu “Hồi nào vậy, tên quỷ này cậu hành động có phải quá nhanh không, sao không đợi tôi trở về rồi cùng nhau cạnh tranh công bằng. Thật là nhanh! Việc này có tính là xấu xa không.” Hướng Kiều Tâm Du phân bua.

“Cậu có ý với cô ấy?” Đôi mắt đen tằm ra u ám, nhanh chóng đảo qua Kiều Tâm Du, khước miệng nhếch lên nụ cười tà mị, “Tên quỷ cậu ngay cả giày cũ tôi đã đâm thủng cũng muốn sao?”

“Giày cũ đâm thủng?” Một cảm giác hít thở không thông đánh úp lên não, cô hoảng sợ nói: “Tôi còn có việc.” Vội vội vàng vàng mà muốn chạy trốn, rời khỏi không khí áp lực này.

Nhâm Mục Diệu túm chặt cánh tay của cô không cho cô rời đi, ngón tay hấn dùng sức, gân xanh nổi lên, thế nào, hấn ta có bản lĩnh như thế nào? Hiện giờ đến liếc mắt một cái cũng không rời?

Kiều Tâm Du cảm giác được tay của mình sắp bị hấn nắm gãy, hàm răng cắn môi không để cho mình kêu đau.

“Mục Diệu, cậu bỏ cô ấy ra đi!” Đinh Hạo Hiên thật không ngờ một câu vui đùa lại mang tới đau đớn cho Kiều Tâm Du, trong lòng nổi lên áy náy chua xót.

“Sao vậy, khiến cậu cảm thấy đau lòng rồi?” Toàn thân Nhâm Mục Diệu bao phủ một tầng hơi thở u ám, giống như satan từ địa ngục đến, đáy mắt tràn ra một mảnh tối đen.

Vung mạnh tay lên —— Kiều Tâm Du ngã mạnh xuống đất, cả người truyền đến một trận đau đớn, không khỏi run lên.

“Mục Diệu, rốt cuộc cậu làm sao vậy? Là cậu bảo tôi trong lúc cậu đi Las Vegas, chăm sóc tốt cho cô ấy, cậu quên rồi sao?” Đinh Hạo Hiên mất lý trí, điên cuồng hét lên với Nhâm Mục Diệu, lần đầu tiên hấn thấy Nhâm Mục Diệu nổi giận như thế.

“Nhưng tôi không bảo cậu chăm sóc cô ta chu đáo đến vậy!”

51. Chương 51: Không Quan Trọng Gì

“Đủ rồi!”. Kiều Tâm Du hướng về phía hấn hét lớn, tất cả ấn nhẫn kìm chế lúc trước của bản thân đều bùng lên, gào thét vào giờ phút này. Cảm giác choáng váng dần lan tràn, cô tự mình đứng dậy, “Đừng nghĩ người nào cũng giống như anh.”

“Cô...” Trong con người tối tăm của nhâm mục diệu bùng lên ngọn lửa tức giận phẫn nộ hừng hực. Vốn tưởng rằng mình nhổ gốc một cây hoa bách hợp thích chằm chọc, thì ra chỉ là cô giáo hoạt che giấu.

Hắn giờ thật cao cánh tay —— “Mục Diệu!” Đinh Hạo Hiên giữ lấy cánh tay hắn, “Hiểu lầm của cậu có thể khiến tôi hiểu rằng cậu để ý cô ấy?”

“Để ý?” Khóe miệng Nhâm Mục Diệu cong lên châm chọc, cười lạnh một cái, “Chỉ là một con búp bê thôi, cậu cho rằng tôi sẽ để ý sao?” Lạnh lùng trong đôi mắt hắn hung dữ mà dim chết người.

Đinh Hạo Hiên cười vô lại “Nếu cô ấy đối với cậu có cũng được mà không có cũng không sao. Vậy con búp bê kia tặng tôi là được rồi.” Nói xong hắn đưa tay đặt lên vai Kiều Tâm Du. Y - www.

“Cút ngay!”. Kiều Tâm Du không chút do dự đẩy hắn ta ra, trên mặt tái nhợt không có một tia biểu cảm, tay cô đập đập vào ngực, không khí nơi này dường như đình trệ làm cô không thể hô hấp. Giờ phút này cô giống như đưa thân vào địa ngục, chịu đủ tra tấn cùng dày vò.

Bọn họ lại ở trước mặt cô coi cô như vật phẩm để định giá, cho tặng. Chẳng lẽ cô phải chết đi thì thể diện của mình mới không bị đào bới sao? Chẳng lẽ cô phải vứt bỏ chính tự tôn của mình sao?

“Xin lỗi” Khóe miệng bật ra một tiếng như có như không, trên mặt lộ ra một chút nụ cười tuyệt vọng, “Tôi biết ”một con búp bê” không có tư cách bày tỏ quan điểm, tôi ở chỗ này cũng vô dụng, lát nữa cho tôi biết tặng tôi cho người nào là được rồi”. Hít sâu một hơi, kiên quyết đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi văn phòng, cả người như hư nhược, yếu đuối vô lực dọc theo vách tường mà trượt xuống, ầm ịch ngồi dưới đất. Nước mắt đè nén đã lâu tùy ý trào ra mạnh mẽ ——

Cô cho rằng thời gian sẽ dần dần làm mờ đi hận ý của hắn, cô cho rằng dùng chút tình cảm ấm áp của mình sẽ có thể hòa tan băng trong lòng hắn, cô cho là trong lòng hắn có một chút của cô, ít nhất là như vậy, dù là ít ỏi mơ hồ. Thì ra tất cả đều do cô tự cho là đúng, hắn vẫn luôn hận cô. Vô tình, tra tấn, tàn khốc, chà đạp mới có thể làm cho trái tim hắn bình tĩnh.

Vì sao cô còn phải kiên trì, vì sao cô còn phải giữ tình yêu nhỏ bé này?

Ánh mắt giận dữ của Nhâm Mục Diệu nhìn về hướng Kiều Tâm Du vừa mới rời đi, bóng lưng gầy yếu mảnh mai, hơi run rẩy. Nhiều loạn dòng suy nghĩ của hắn, mày kiếm nhíu lại, “Cậu tới làm gì?” Dem cơn giận còn sót lại phát lên Đinh Hạo Hiên.

“Mục Diệu, đủ rồi, thật sự đủ rồi. Cậu đã hành hạ cô ấy sắp chết đến nơi rồi, chẳng lẽ làm như vậy cậu có thể hả giận sao? Bỏ xuống đi, hãy quý trọng cho tốt”. Đinh Hạo Hiên rất khó tưởng tượng một cô gái gầy yếu như thế sao có thể kiên trì đến bây giờ.

“Cậu thì chỉ thương hương tiếc ngọc thôi. Loại mặt hàng ‘Hoàng đình’ này bên trong còn nhiều mà tôi còn chưa chơi, cậu tốt nhất đừng chú tới cô ấy.”

“Cô ấy và bọn họ không giống nhau!”. Đinh Hạo Hiên kiên định quan điểm của bản thân, thậm chí hắn cảm thấy Nhâm Mục Diệu yêu Lương Tử Oánh chỉ là một loại phù phiếm. Từ lần đầu tiên gặp gỡ Kiều Tâm Du, ánh mắt đã bị sự thanh khiết sạch sẽ của cô ấy hấp dẫn, cô ấy rất chân thành tha thiết.

Mặt Nhâm Mục Diệu tối sầm, thần sắc đột ngột thay đổi, “Thật không ngờ đại thiếu gia tập đoàn Đinh Đạt sẵn bắt vô số lần hai ba lần quỳ gối dưới váy của cô ta, người đàn bà kia thủ đoạn thật phi thường, xem ra tôi còn phải khai thác thật nhiều.”

52. Chương 52: Giăng Bẫy

Ngày mùa thu mờ mịt, ánh mặt trời xuyên qua tấm thủy tinh, sàn nhà đá cẩm thạch màu đen lạnh lẽo phản chiếu tia sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, thừa thốt, từ từ hạ xuống trên thân thể mảnh mai.

Kiều Tâm Du xụi lơ, ngồi trên mặt đất đen sẫm, sợi tóc sáng mềm như tơ, bay ở trước ngực, che đi gương mặt thanh tú của cô nhưng không che được những giọt nước mắt, còn có hơi thở tràn ngập ưu thương.

Nước mắt vô thanh vô tức chảy mạnh, tầm mắt của cô mơ hồ nhưng không thể làm mờ cảm giác đau đớn khoan tim liệt phổi. Nếu tâm không bị lạc phương hướng như vậy, hẳn là cũng sẽ không đau như vậy!

Hắn đối với cô rất tệ, rất tệ, tiếp tục phá hủy, đến khi phá hủy hoàn toàn mới thôi. Vì sao, vì sao đột nhiên đối xử dịu dàng với cô, quan tâm với cô, khiến người chưa từng được thương yêu trong lúc nhất thời không chống đỡ được, không cẩn thận để trái tim bị đắm chìm, đã không thể tự kìm chế.

“Cộp cộp...” Phía sau truyền đến tiếng gót giày đập xuống sàn nhà.

Kiều Tâm Du lập tức thu lại ưu thương, lau đi nước mắt vương trên mặt. Mặc kệ con đường tương lai có gập ghềnh như thế nào, cô cũng phải tiếp tục bước đi. Cô tin tưởng chắc chắn chỉ cần dùng sức hít thở là có thể ngửi thấy hương vị ánh mặt trời.

“Sao cô lại ở chỗ này?” Kỳ thật lúc Kiều Tâm Du bị Nhâm Mục Diệu dắt vào căn phòng tổng giám đốc, một màn kia vừa đúng lúc bị Trầm Trạh Văn nhìn thấy. Cô ta tới đây là để sắp xếp bàn giao lại một số công việc bị mất. Đương nhiên cô ta sẽ không quên mình bị sa thải là do ai làm hại.

“Chào” Kiều Tâm Du cúi đầu, xoay người có chút chào hỏi.

“Cô ở đây ngày nào, ngày đó tôi cũng sẽ không tốt hơn.” Trong lòng Trầm Trạh Văn một trận phần nộ, dữ tợn cười lạnh, trừng mắt nhìn cô như muốn róc xương cô ra.

Cô ta lập tức thu lại biểu tình âm lệ trên mặt, đường kẻ sâu và đen dưới mắt mang theo vẻ yếu mị hồ ly phút chốc hiện lên một chút tà niệm. Cô ta đưa một gói phong bì to màu vàng, “Toàn bộ là hợp đồng mà tập đoàn Nhâm thị và tập đoàn Vạn Hồng hợp tác, tổng giám đốc bảo cô lập tức tự mình giao tận tay Vạn tổng giám đốc.”

“Tôi không phải nhân viên Nhâm thị, việc cơ mật như thế sao lại giao cho tôi?”

Trầm Trạh Văn nhú mày, mỉm cười nói, “Nhâm tổng giám đốc nói nuôi cô rất lỗ vốn, nếu để cô ăn uống chùa không bằng cho cô làm chân chạy việc. Giá trị của cô ngoại trừ thể hiện ở nơi này còn có thể thể hiện ở nơi khác sao?”

“Được rồi!” Kiều Tâm Du nghe không nổi nữa, ngăn lại lời của cô ta. Nhận gói phong bì to trong tay Trầm Trạh Văn, “Tôi đã biết.” Lập tức xoay người rời đi. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Trầm Trạh Văn vẫn không quên nhấn mạnh lần nữa, “Nhất định phải giao tận tay cho Vạn Tổng giám đốc đó”.

Hai tay ôm ngực nhìn bóng dáng dần dần đi xa, đôi môi đỏ sẫm giương lên rục rở, trên mặt lộ ra tươi cười quỷ mị, lắc đầu than nhẹ, “Thật sự là một cô bé đơn thuần. Ai~ Thật không ngờ giải quyết đơn giản như thế.”

Đi ra khỏi cao ốc của tập đoàn Nhâm thị, Kiều Tâm Du mau chóng tìm tới tập đoàn Vạn Hồng.

“Chào chị, tôi muốn gặp Vạn tổng giám đốc.” Đối mặt với thư ký có vẻ lớn tuổi, Kiều Tâm Du càng thêm lễ phép.

“Được!” Chị ta lập tức nhấn phím điện thoại nội bộ, nói mấy câu, “Tiểu thư, cô có thể vào.”

Mọi chuyện đều rất suông sẻ, nhiệm vụ này so với tưởng tượng của Kiều Tâm Du còn đơn giản hơn.

Sau khi Kiều Tâm Du đi vào văn phòng tổng giám đốc, chị thư ký lắc đầu, “Ai ~ lại một con cừu nhỏ đưa vào miệng sói.”

53. Chương 53: Dê Vào Miệng Sói

Vừa đi vào căn phòng này, Kiều Tâm Du đã cho rằng mình vào nhầm chỗ. Ánh sáng mờ mờ, biến hóa rực rỡ, ánh đèn này làm cho Kiều Tâm Du choáng váng. Quán bar ồn ào, âm nhạc sắp chọc thủng màng nhĩ. Từng giọt rượu cay xộc vào mũi, đâm thẳng vào khứu giác Kiều Tâm Du.

Dưới ánh đèn mờ ảo, một đám phụ nữ ăn mặc lộ liễu, điên cuồng, vây quanh một người đàn ông to lớn nhảy múa. Cùng với âm nhạc, bọn họ mặc sức uốn éo thân hình. Lụa mỏng nhẹ nhàng vòng qua thân không gây trở ngại gì. Ánh mắt một đám người đáng vẻ xinh xắn, trên người chỉ mặc bikini, hơn nữa còn là bikini ít vải nhất.

Gã đàn ông một bên nhảy múa, một bên tay đối với các cô gái xung quanh thì xé rách từng tầng lụa mỏng, bikini cuối cùng cũng không tha.

Tiếng cười như chuông bạc từng đợt từng đợt vang ra, hình ảnh nhiễu loạn, khiến Kiều Tâm Du ghen hờn trở mắt đứng nhìn.

“Tứ Trĩ Lâm*”, Kiều Tâm Du cũng không biết vì sao trong đầu mình đột nhiên toát ra từ này.

Vài cô gái toàn thân không che đậy gì cũng không có một chút ngượng ngùng, lớn mật vịn vẹo eo mềm mại khảnh của mình, đung đưa bộ ngực cao ngất - bàn tay mềm như có lửa nhẹ nhàng vuốt ve ngực người đàn ông, xuống phía dưới.

Mặt Kiều Tâm Du nhanh chóng ửng hồng, lập tức xoay người đi về phía cửa. Giờ phút này cô cần nhất là không khí trong lành.

Ai ngờ phía sau truyền đến một tiếng cười tà ác mỉa mai, “Sao vậy? Vừa mới đến đã muốn đi rồi?” Kiều Tâm Du dừng bước lại, đứng lặng tại chỗ, không dám xoay người nhìn hình ảnh nóng bỏng kia, “Đã quấy rầy đến nhã hứng của Vạn tổng giám đốc, lần khác tôi lại đến. Không quấy rầy.”

Hắn giơ một tay lên, căn phòng mờ mờ phút chốc sáng lên, dừng lại âm thanh trụi lạc.

Trong nháy mắt khôi phục yên bình, giống như thoáng cái từ cảnh hoang đường trong mơ trở lại sự thật. Nguồn truyện: Y

Đám phụ nữ quang lỏa kia mau chóng mặc lại quần áo rải rác trên mặt đất, không để cho hắn ta nói nhiều lập tức rời đi.

Kiều Tâm Du nhìn túi hồ sơ của công ty trong tay, đi cũng không được chỉ có thể cứng ngắc đứng tại chỗ, đưa lưng về phía hắn ta.

Mùi nước hoa nồng nặc còn có mùi rượu dần dần tản đi, đám phụ nữ kia cũng đã rời khỏi, dường như một màn mới vừa rồi chỉ là hư ảo.

“Cô định tiếp tục đứng đó làm thần giữ cửa sao?” Kiều Tâm Du xoay người, bày ra khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng để che giấu xấu hổ vừa rồi, “Vạn tổng giám đốc, xin chào. Là thư kí Trần Trâm Vân bảo tôi đem hồ sơ này giao cho anh.”

Cô lập tức đưa hợp đồng lên. “Cám ơn. Gọi tôi Vạn Khải Phong”, Vạn tổng giám đốc thật sự rất khách khí.

Hắn đưa tay ra, một đôi mắt đào hoa yêu ma không ngừng đánh giá Kiều Tâm Du.

Nhìn hắn vẫn duỗi tay ra ở đó, Kiều Tâm Du lễ phép nắm lấy. Ai ngờ hắn khom người, cánh môi dừng ở sau lưng trơn mịn của cô, “Không biết tiểu thư xinh đẹp gọi là gì?”

Kiều Tâm Du dùng sức rút ra, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, “Anh không cần biết. Hợp đồng tôi đã đưa đến. Vậy tạm biệt. Vạn tổng giám đốc tiếp tục ‘công việc’ đi!”

Kiều Tâm Du cảm giác được trong ánh mắt người đàn ông trước mắt này lóe ra tia bất lương. Bản thân phải rời đi sớm một chút thì tốt hơn.

Nhưng khi vừa mở cửa ra lại bị hấn kéo cánh tay. Thân hình to lớn đè ép đối diện, đem lưng cô ép vào giữa cánh cửa và lồng ngực của hấn, “Cô đang sợ tôi sao?” Khóe miệng gợi lên một ý cười ma quỷ.

*Tửu Trì Lâm: Một trong những hình thức giải trí nổi tiếng nhất mà Trụ Vương rất thích là “Nhục Lâm - Tửu Trì” (). Đó là một cái hồ lớn đủ chỗ cho một số chiếc xuồng, được xây dựng trên nền cung điện, với lớp lót bên trong là các viên đá hình bầu dục lấy từ bờ biển. Điều này cho phép toàn bộ hồ được lấp đầy với rượu, gọi là Tửu Trì (suối rượu). Một hòn đảo nhỏ được xây dựng ở giữa hồ bơi, với các cây được trồng trên đó được treo đầy các xiên thịt thú rừng nướng treo lơ lửng trên hồ bơi đầy đặc đến nỗi ánh mắt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất được gọi là Nhục Lâm (rừng thịt). Điều này cho phép Trụ Vương, bạn bè và thê thiếp của ông trôi dạt trên những chiếc xuồng trong hồ bơi và suốt ngày đêm vui chơi ở đây đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài.

54. Chương 54: Chạy Trối Chết

“Vạn tổng giám đốc, xin ngài tự trọng!” Trên mặt Kiều Tâm Du lộ vẻ chán ghét. Một tay cô chống đỡ hấn, ngăn cản Vạn Khải Phong tiếp cận thêm một một bước.

“Cô bảo tôi tự trọng, vậy còn cô?” Dáng vẻ lưu manh, ánh mắt không che đậy liếc nhìn xuống phía dưới, dừng ở bộ ngực phập phồng của cô - Cuối cùng dừng lại nơi bàn tay non mềm nhỏ nhắn đặt ở ngực hấn, “Tôi không hiểu cô đang ở đây vì tôi sao?” Mùi nước hoa cổ long* trộn lẫn với mùi nước hoa của phụ nữ hòa thành một thứ mùi khiến người ta buồn nôn.

*cổ long: chính là phiên âm của chữ cologne (Eau de Cologne), nước hoa loại dành riêng cho nam, loại dành cho nữ tiếng hấn là hương thủy.

“Không, không có. Tôi không có.” Kiều Tâm Du bối rối thả tay xuống. Ai ngờ một giây sau, thân thể cao to của hấn gắt gao dán cô vào trong ngực, “Em yêu, em thật đẹp.” Hấn nhẹ nhàng tới gần khuôn mặt của cô. Trong hơi thở nóng rực tràn ngập mùi rượu nồng đậm, áp vào bên tai cô.

Tâm Kiều Tâm Du căng thẳng bỗng dưng cảm giác được dưới bụng một vật gì đó cứng rắn – lại nóng bỏng đang lộn xộn.

Thoáng chốc sắc mặt trở nên trắng bệch, “Anh rút ngay!”

Kiều Tâm Du ra sức vùng vẫy, “Tôi chỉ là tới đưa giấy tờ thôi.”

“Lại là đưa giấy tờ?” Dường như trong tâm tối nhất định vẫn là như nhau.

“Vạn Khải Phong tôi muốn phụ nữ, không có một người nào, không có một thứ nào có thể thoát khỏi bàn tay tôi cả!” Hấn giống như mất đi lý trí, đột nhiên giữ lấy hai vai Kiều Tâm Du, cúi đầu mãnh liệt hôn.

“Không! Đứng!” Kiều Tâm Du liều mạng hất đầu, ngăn cản cái hôn ghê tởm của hấn, vung đánh hai tay.

“Ba —” Trên mặt Vạn Khải Phong bị trầy một vết dài ở miệng. Hấn bị đau, lấy tay chạm vào thấy được máu tươi. Trong cơn người bùng lên lửa lớn, toát ra cơn tức giận, nhổ nước bọt mọi chỗ, “Phi! Đàn bà tự cho là thanh cao. Hôm nay tôi sẽ cho cô thấy, không đem dạy dỗ cô thành một người phụ nữ là không được!”

“Cứu mạng, cứu mạng!” Kiều Tâm Du chạy tới cửa nhưng tay còn chưa chạm tới tay cầm đã bị hấn bắt trở về.

Khóe miệng Vạn Khải Phong nhếch lên vẻ quỷ quái, cười dung tục, giơ một tay lên dùng sức — Ba — Một tiếng vang thanh thúy vang lớn. Trong văn phòng trống rỗng, tiếng vọng càng lớn hơn.

Kiều Tâm Du thuận thế ngã sấp xuống trên sofa, chỉ cảm thấy trước mắt bỗng dưng tối sầm, bên tai truyền đến một trận tiếng vang chói tai, sau đó cảm giác được trên mặt đau rát, trong miệng còn toát ra một mùi máu tươi.

“Đàn bà chết tiết! Rượu mời không uống, tôi cho cô uống rượu phạt!” Vạn Khải Phong vừa cởi cúc áo sơ mi, cởi bỏ dây nịt, vừa mắng, “Nói cho cô biết! Làm người phụ nữ của Vạn Khải Phong tôi là phúc khí của cô đó!”

“Không muốn, không muốn.” Kiều Tâm Du hoảng loạn mà nghĩ muốn chạy trốn nhưng thân hình cường tráng lập tức áp lên cô.

Nước mắt trong suốt rơi xuống cũng không kích thích được ở ác ma này một chút đồng cảm, sẽ chỉ làm hấn càng thêm muốn giữ lấy thân thể này thôi.

Lông mày thô đậm khê nhú, “Tôi sẽ rất thương yêu em, cho em.” Bàn tay to hướng tới bộ ngực tròn của cô.

“Bỏ bàn tay dơ bẩn của anh ra.” Tay chân Kiều Tâm Du đá loạn, trái tim phù phiếm, lạnh lẽo như chết rồi. Truyện Sắc Hiệp -

Vạn Khải Phong không để ý phản kháng của cô, dùng sức cởi áo khoác ngoài của cô ra.

Bứt — Tiếng cúc áo trên áo sơ mi bung ra, hiện ra một mảng trắng muốt.

Con người Vạn Khải Phong nhiễm đỏ. Hấn vốn tưởng rằng mình quen ăn sơn hào hải vị giờ đến rau xanh mới mẻ. Thật không ngờ rau xanh này lại ngoài dự liệu như vậy.

“Không, đừng.” Đáy lòng Kiều Tâm Du hoảng loạn, theo phản ứng của bản năng muốn sống, đầu gối hướng về phía trước dùng sức đá một nhát, lập tức truyền đến một tiếng gào đau đớn. Hai tay Vạn Khải Phong che hạ thân của mình nhảy xuống đất.

Kiều Tâm Du lập tức nhặt quần áo rơi trên đất chạy trốn chết.

55. Chương 55: Cuối Cùng Ở Lại

“Đàn bà chết tiết! Đừng để rơi vào tay tao, nếu không tao sẽ cho mày vĩnh viễn nằm trên giường!” Vạn Khải Phong chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng đau nhức, trơ mắt nhìn con cừu nhỏ chạy đi.

Nhâm Mục Diệu phiền lòng, cả đầu đều là khuôn mặt tuyệt vọng, thê lương của Kiều Tâm Du trước khi xoay người rời đi, khiến cho hấn buồn phiền không thôi, căn bản không thể an tâm tiếp tục làm việc.

Hấn cau mày, đứng lên hất đám giấy tờ thật dày, quơ lấy chìa khóa xe trên bàn làm việc, mặc áo khoác màu xám bạc bước ra ngoài.

“Cốc cốc.” Truyền đến tiếng đập cửa ngăn ngủi.

“Vào đi.” Trầm Trạ Vn nghiêm mặt mà bước thẳng vào, chì vẽ trên mặt được tẩy sạch, mất đi vẻ quyến rũ, sức sống tiêu tụy, dường như thoáng cái đã già đi mười tuổi. Trên mặt trắng bệch phủ một tầng hơi thở nặng nề.

“Diệu, em phải đi rồi.”

“Ừ.” Lúc này, Nhâm Mục Diệu không muốn nhìn nhiều, liếc mắt một cái với cô rồi tiếp tục động tác trong tay, quàng lên cái khăn quàng cổ màu xám đậm.

Trầm Trạ Vn thật không ngờ hấn có thể vô tình như thế, nói trở mặt là trở mặt, coi cô thành đồ bỏ đi, không có một tia lưu tình lưu luyến.

Trầm Trạ Vn nhận rõ sự thật đầy tàn khốc này, trong lòng nổi lên một mảng lạnh, không vì bản thân làm những chuyện như vậy mà cảm thấy một tia áy náy.

Nghĩ tới chính mình vừa làm một chuyện rất tốt, ý cười trên khóe miệng lóe lên chút giảo hoạt. “Diệu, có thể cho em một lần cuối cùng không, chỉ cần một lần.”

Trầm Trạh Vậh đương nhiên sẽ không quên cảm giắc cô và hắh lúc ở cùng một chỗ, không biết là tâm bắt đầu trầm luân trước hay là thân thể.

Cô chủ động vươn tay cầm lấy cánh tay hắh, “Chỉ cần một đêm, thật sự, em ở nhà chờ anh.”

“Việc này không cần thiết.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, ngữ điệu lộ ra một chút không kiên nhẫn cùng phiền chán, “Chẳng lẽ lời tôi nói cô còn chưa hiểu? Hay là cô ghét bỏ vì tôi đưa tiền không đủ?”

“Không, Diệu, em yêu anh, xin anh để em ở lại bên cạnh anh, em không cần danh phận gì, lần này em sẽ an phận thủ thường.” Trầm Trạh Vậh vứt bỏ tất cả tự tôn của bản thân, than thở khốc lóc, nhỏ giọng mềm mại cầu xin người đàn ông như vị thần này.

Nước mắt là vũ khí cuối cùng, cô vọng tưởng hắh giữ cô lại, dùng sự thương của mình kích thích lòng trắc ẩn của hắh.

Kết quả cô sai rồi.

Cô vẫn là không nhìn rõ tuyệt tình của người đàn ông trước mắt này.

Đôi mắt Nhâm Mục Diệu sắc bén như chim ưng hướng về phía cô, thoáng qua một tia lạnh, “Nhìn cô chỉ khiến tôi cảm thấy ghê tởm.”

Hắh bỏ lại một câu, “Vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trong tầm mắt tôi.” Mở cửa bước nhanh, động tác làm liền một mạch.

“Diệu, anh vẫn sẽ trở về bên cạnh em thôi.” Trầm Trạh Vậh lau nước mắt trên mặt, khóe miệng giờ lên mỉm cười tà nịnh.

Nhâm Mục Diệu tâm phiền ý loạn lắ ô tô thẳng tới câu lạc bộ Hoàng Đình. Còn chưa tới thời gian kinh doanh. Bởi vì Nhâm Mục Diệu là một trong những cổ đông của quán bar, làm cho quán bar kinh doanh tốt lên.

Trong quán bar không có ai, mình hắh tránh ở một góc buồn bực uống rượu. Một ly lại một ly Whisky nồng đậm, hắh uống như nước trà, rõ ràng còn có thể làm tê liệt thần kinh, vì sao hắh càng uống càng tỉnh. Khiến hắh nhớ rõ từng câu nói tàn khốc chính mình nói ra với cô.

56. Chương 56: Nồng Đậm Ấy Náy

Rượu mạnh cay nồng cũng không thể làm phai nhạt khuôn mặt thanh lệ kia đang quanh quẩn trong đầu hắh, trong đôi mắt sâu đen của Nhâm Mục Diệu yên tĩnh, tối đen một mảnh. Hắh thật giống như Satan từ địa ngục đến, một làn hơi thở tà ác dữ dội từ thân thể ập tới.

Vì chuyện lần trước của Vạn Thiển Thiển, những cô gái đẹp mị hoặc nhảy nhót dưới ánh đèn mờ mờ không dám trắng trợn tiếp cận hắh nữa, nhưng đối với người đàn ông cả người tản ra nam tính mị lực này, các cô gái há lại cam lòng cứ như vậy buông tha. Cho nên tầm mắt của mọi người lập tức nhìn vào chỗ của hắh, mua thoát y, xoay người, cong chân, vắn vẹo... Lộ rõ xinh đẹp, mị hoặc.

Nhâm Mục Diệu phiền hà nhắm mắt lại. Hứng thú đối với những đám son phấn tầm thường này đã giảm đi. Xoay người rời đi nơi tràn ngập son phấn này.

Đêm cuối mùa thu, trời tối rất nhanh. Trên bầu trời như bị mực vẩy lên, màu đen đậm đặc, đè ép đáy lòng người.

Trong lòng Nhâm Mục Diệu không muốn trở lại biệt thự Tây Giao, nhưng chạy như bay một vòng, lại trong lúc vô tình lái xe về tới nơi này.

Ngọn đèn ấm áp từng chút từng chút ngấm vào, sự nguội lạnh bị xua tan, trong nháy mắt nhìn thấy ánh sáng kia, thân mình Nhâm Mục Diệu run lên, ánh sáng kia chiếu thẳng vào chỗ sâu trong trái tim tối tăm của hắn.

Một bước đi vào trong phòng, mùi thức ăn bay khắp phòng lập tức gọi lên sự thèm ăn của Nhâm Mục Diệu.

Trên bàn cơm dài theo kiểu Châu Âu bày thức ăn đủ màu sắc. Cà hấp tôm he, từng con tôm được bóc vỏ ngập chìm trong nước cà. Món rau xào đơn giản, được cô xào mà vẫn giữ được màu xanh tươi, giống như bên trên được quét một lớp màu tươi đẹp. Thịt viên tứ hỉ từng viên xinh xắn động lòng người. Còn có một nồi canh cá nấu, miếng cá mềm, xương cá đều được lọc sạch.

Ánh đèn thủy tinh sáng rực chiếu xuống, đồ ăn hiện lên màu sắc mê người.

Tâm tư Nhâm Mục Diệu dường như hơi xúc động, nhìn chung quanh tìm kiếm, “Kiều Tâm Du, cô ở đâu?”

Vẫn là khoảng không, không có gì đáp lại.

Nhịp đập tim hắn thoáng chốc lơ nhịp, cảm giác thế giới như thiếu sinh khí. Hồn bay phách lạc vội vàng chạy đến phòng bếp, phòng vệ sinh, phòng sách...

“Kiều Tâm Du, cô đang ở đâu? Cô mau ra đây cho tôi...”

Đẩy cửa phòng ngủ, thoáng nhìn trên giường hơi hơi nhô lên phập phồng, mới thở mạnh ra một hơi. Nhẹ nhàng mà đóng cửa lại, rón rén đi tới bên cô.

Cô thật sự rất gầy, vùi ở bên trong chăn, cũng cảm giác như trên giường không có ai. Vì sao hắn chưa từng phát hiện, trong lòng Nhâm Mục Diệu toát ra một sự tự trách chua xót.

Quay về phía bóng lưng của cô, Nhâm Mục Diệu chậm rãi nói, “Hôm nay... mệt sao?”

Trước kia mỗi lần tìm cô, cô đều nằm ở phòng sách, thật không ngờ hôm nay đi nằm sớm như vậy.

Đáp lại hắn chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Kiều Tâm Du áp chặt lấy hai má nóng rát, không thể để cho hắn phát hiện sự tỉnh hôm nay. Nếu để cho hắn biết, chỉ có đổi lấy châm chọc cùng với khiêu khích của hắn thôi, lại càng chế nhạo cô là hạng gái lăng lơ, hèn hạ phóng đảng đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

Nhâm Mục Diệu đứng tại chỗ thật lâu, trong con ngươi sâu và đen rực lên như ánh sao, môi mỏng khẽ mở, “Thực xin lỗi...” Tiếng nói nhàn nhạt, chân thật, hơi lạnh trong không khí dần thay đổi.

Nói xong, hắn xoay người rời đi. -

Kiều Tâm Du nghe được tiếng đóng cửa rất nhẹ, hai mắt bỗng chốc mở ra, trong suốt thấy đấy, giống như hồ nước nổi lên mạnh mẽ, nước mắt chảy xuống — trên gối đầu lan thành từng đóa rực rỡ.

57. Chương 57: Giận Dỗi

Buổi tối, Nhâm Mục Diệu lặng yên nằm bên cạnh cô, một tay tự nhiên khoác lên eo cô. Chóp mũi phiêu đảng ngửi được mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể cô, như có như không đang muốn lay động xúc giác của hắn, dường như đánh thức ngọn lửa bị hắn đè nén.

Kiều Tâm Du cảm giác được bàn tay nóng cháy kia rực rạch di chuyển, trong lòng căng thẳng, ngừng hít thở, toàn thân cứng ngắt như gạch, không dám động dấy một chút.

Môi mỏng của Nhâm Mục Diệu giờ lên như dao nhọn, vòng quanh đường cong gợi cảm. Bàn tay không an phận dò trong áo ngủ của cô, vuốt ve cái lưng mịn màng, đường cong mềm mại, cảm giác giống như đậu hũ

non mềm. Hít sâu một hơi, thân thể của cô dễ dàng làm cho Nhâm Mục Diệu nổi lên phản ứng, không thể đè nén, từ đáy lòng gào thét.

Hắn tiến thêm một bước thăm dò, bàn tay trườn đi, chạm vào ngực trước mềm mại của cô, nhẹ nhàng vờ vờ, sờ nắn...

Khóe mắt mang theo vài phần ý cười không đành lòng, tay tăng thêm lực đạo. Hắn cũng không tin cô còn có thể giả bộ ngủ tới khi nào. Y - www.

“A, đau...” Kiều Tâm Du kêu thành tiếng, nháy mắt lấy tay che miệng lại.

“Thế nào, còn muốn giả bộ ngủ?” Nhâm Mục Diệu cúi đầu chôn ở cổ của cô.

Hơi thở nam tính ấm áp đánh vào da thịt mẫn cảm của cô, lập tức hiện lên một mảng phồng hồng.

Mùi Whisky nhàn nhạt cùng mùi thuốc trộn lẫn mà thành, đó là mùi riêng biệt trên người hắn, lộ ra khí phách kiêu ngạo bên trong.

“Hôm nay, tôi mệt”. Kiều Tâm Du không dám xoay người, vẫn như cũ đưa lưng về phía hắn, giả bộ buồn ngủ.

Cái hôn vụn vặt rơi trên cổ non mềm của cô, Nhâm Mục Diệu kéo xuống áo ngủ mềm mại, lộ ra bả vai trắng nõn và tấm lưng của cô, hôn xuống một đường. Mút vào, gặm cắn... Trên da thịt trắng nõn không tỳ vết của cô hiện lên những vết hồng.

“Cô đang ở đây giận tôi sao?”

Đôi mắt Kiều Tâm Du nhắm lại che giấu, cắn môi không để cho mình phát ra bất kỳ tiếng gì đáp lại hắn, đè nén ngọn lửa bị hắn kích thích. Giờ phút này cô dường như chịu đủ dày vò bằng hỏa lưỡng trọng thiên*, thân thể chân thật muốn nhiệt tình của hắn, nhưng trong lòng lại không thể không ngăn cản.

*bằng hỏa lưỡng trọng thiên: chắc là trong thời gian ngắn đã phải trải qua hai sự việc hoàn toàn trái ngược nhau.

“Không có”. Kiều Tâm Du dùng tiếng nói ổn định nhất trả lời hắn.

Không biết là trừng phạt cô giả bộ ngủ, hay là muốn trừng phạt thái độ lạnh nhạt của cô, Nhâm Mục Diệu há miệng, cắn xuống ——

“Đau, anh đang làm gì...”. Kiều Tâm Du co rụt lại, muốn vùng vẫy.

Nhưng hai tay Nhâm Mục Diệu siết chặt eo nhỏ mềm mại của cô, khiến cô không thể nhúc nhích.

Hắn cảm giác được hàm răng cắn vào da thịt, vị ngọt ở khoang miệng lan tràn ra... Đầu lưỡi nhẹ nhàng mà liếm miệng vết thương, đều liếm đi vết máu chảy ra...

Ý thức được hắn đang làm gì, Kiều Tâm Du hít sâu một hơi, “Anh thật biến thái...”

“Tôi chỉ muốn cho cô biết, một con búp bê không nên có tính khí, chủ nhân nói cái gì chính là cái đó. Chủ nhân muốn chơi với cô, cô nên ngoan ngoãn chủ động nằm xuống”

Tâm chợt lạnh, trái tim không chịu nổi tàn phá, dường như nó đang bị vũ khí sắc bén đâm xuống, Kiều Tâm Du nhẹ nói: “Thân thể của tôi không thoải mái.”

Cự tuyệt lần nữa của cô khiến Nhâm Mục Diệu nổi nóng, khí phách mười phần như vương giả của hắn chưa bao giờ có thể nhẫn nhịn bất cứ kẻ nào cự tuyệt. Dùng sức lật lại thân thể của cô, lập tức nghiêng người đè lên. “Tôi hôm nay sẽ dạy dỗ cô thật tốt, như thế nào làm một đồ chơi biết lấy lòng chủ nhân.”

58. Chương 58: Vạch Trần Lời Nói Dối

Con người Nhâm Mục Diệu bỗng chốc tối sầm, nhìn chăm chăm “Mặt của cô làm sao vậy?”

“Không... không có gì” . Kiều Tâm Du hốt hoảng lấy tóc che kín vết sưng đỏ trên mặt, còn có máu đọng lại bên khóe miệng “Tôi không cẩn thận đụng phải tường thôi... không có chuyện gì.” Cô sợ hãi rụt rè, rõ ràng chính là biểu hiện trong lòng cô đang trống rỗng.

“Gặp trở ngại vẫn có thể giả bộ như vậy cô thật rất có tài”. Đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu hiện lên một tia nghi ngờ, kéo cô qua, vén tóc lên ” Nói! Ai đánh cô?”

“Không có... không có chuyện này”. Kiều Tâm Du muốn che giấu “Anh đừng hỏi nhiều như vậy được không?” Cô không muốn nhớ lại chuyện lúc đó.

Thấy cô hoảng hốt, trong con người lóe lên sương mù, Nhâm Mục Diệu không đành lòng, tiếp tục hỏi: “Dáng vẻ của cô bây giờ thật khiến người khác buồn nôn.” Nhâm Mục Diệu lạnh lùng bỏ lại những lời này, xoa người bỏ đi.

Nhâm Mục Diệu lo sợ chính mình nếu cứ tiếp tục nhìn mặt của cô sẽ không thể khống chế được lần nữa ép hỏi, khiến cô nhớ lại đoạn kí ức sợ hãi.

Rầm —— Cánh cửa nặng nề đóng lại.

Tiếng động lớn điếc tai khiến cho lòng Kiều Tâm Du cả kinh, lặng lẽ đưa tay che khuôn mặt sưng đỏ, nước mắt lăn chã rơi xuống, thì ra, chỉ là hấn để ý khuôn mặt mà thôi.

Trong tòa biệt thự cổ điển kiểu cách Châu Âu cùng ánh đèn sáng trưng.

“Nhâm tiên sinh, ngài chờ một lát, Đại ca lập tức xuống ngay”. Người đàn ông áo đen bưng khay trà cung kính nói.

Con người Nhâm Mục Diệu vừa chuyển, tức giận nói, “Tôi tới nơi này không phải để uống trà, cái tên Ám Dạ Tuyết kia còn không biết xấu hổ nằm trên người phụ nữ, tôi không ngại đi tóm anh ta đâu”.

“Nửa đêm cậu không ở trong hương ôn nhu triền miên, chạy đến chỗ của tôi làm gì?” Người đàn ông mặt áo ngủ màu đen, ngũ quan anh tuấn lập thể, lãnh khốc như dao khắc. Toàn thân bao phủ một tầng hơi thở, hấn u ám thô bạo, thật giống như hắc ám huyết tinh ở địa ngục. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Hấn chính là Ám Dạ Tuyết, Đại ca tiếng tăm lừng lẫy của tổ chức ngầm. Khắp bốn phương gọi Dạ La Sát, lãnh mạc, tàn khốc, xử sự thủ đoạn độc ác.

Tại sao Hắc Đạo Ám Dạ Tuyết cùng với Nhâm Mục Diệu có thể có quan hệ? Kỳ thật hấn và Đinh Hạo Hiên còn có Ám Dạ Tuyết đều là bạn tốt cùng trường đại học, đương nhiên câu lạc bộ Hoàng Đình cũng có cổ phần của hấn ta.

“Buông thả quá độ sẽ không tốt đâu”. Nhâm Mục Diệu uống một ngụm trà Long Tỉnh, lưỡi biếng nói.

“Tôi không có nghe nói cậu muốn tịnh thân làm thái giám?” Ám Dạ Tuyết đi xuống cầu thang, ngồi bên cạnh hấn. Ngoài miệng nói lời trêu chọc nhưng thần sắc không hề có một tia thoải mái.

Nhâm Mục Diệu không chút do dự dùng tay đánh một cái vào lồng ngực của hấn “Không có tâm tình đùa giỡn với cậu đâu”. Hấn nghiêm mặt nói: “Có một chuyện muốn cậu giúp đỡ” Điều quen biết như vậy, Nhâm Mục Diệu cũng không vòng vo, nói thẳng ra mục đích tới lần này.

“Nói đi”.

“Điều tra Kiều Tâm Du ngày hôm qua đã gặp ai!”

“Cái gì?” Lòng mảy Ám Dạ Tuyết chau lên “Cậu đem tổ chức ngầm của tôi thành đám chó săn cho cậu, điều tra phụ nữ của cậu có vượt quá giới hạn hay không sao?”

“Cô ấy bị người ta đánh”. Nhâm Mục Diệu thản nhiên nói, trong lời nói đè nén một ngọn lửa giận muốn bùng nổ.

“Chúc mừng! Có người giúp cậu trút giận. Nếu tên đó muốn làm anh hùng vô danh, cậu cần gì phải trăm cay nghìn đắng tìm người tới trước mặt tạ ơn.” Đương nhiên Ám Dạ Tuyết biết hẳn có kế hoạch trả thù Kiều Tâm Du, hơn nữa hẳn ta còn là người cung cấp tư liệu cá nhân của Kiều Tâm Du, tất cả đều là vì bày mưu tính kế trả thù.

59. Chương 59: Thay Đổi Trò Chơi

“Anh bạn, cậu nhiều lời như vậy làm gì! Tôi bảo cậu điều tra thì cậu điều tra đi!”. Nhâm Mục Diệu bị người khác vạch trần hành vi không bình thường của mình, giống như tâm sự của mình bị nhìn ra khiến hẳn bốc hỏa lớn.

Ám Dạ Tuyết vỗ vỗ bờ vai của hẳn. “Chuyện nhỏ như vậy, tôi lập tức cho người đi điều tra”. Hẳn ta than nhẹ một câu “Tôi cảm thấy cậu vẫn là không nên khiến cô ấy trở thành như vậy, vừa giữ chặt, vừa buông lỏng, như vậy vẫn là tốt hơn.” Con người đen như bóng đêm thoáng qua một tia ranh mãnh.

“Có ý gì?”. Nhâm Mục Diệu nhướng mày nhìn hẳn ta.

“Trò chơi quá đơn giản, sẽ không có hứng thú chơi lâu, không bằng thay đổi trò chơi đi, để cho cô ấy yêu cậu, sau đó cậu vô tình vứt bỏ cô ấy. Tra tấn từ thân thể đến sâu trong tâm hồn có lẽ nỗi đau đớn càng khắc sâu trong lòng”.

“Không hổ là Dạ La Sát nghe tin đã làm người ta sợ mất mật, đối phó một phụ nữ mà nghĩ được thủ đoạn hay như thế.” Nhâm Mục Diệu lắng nghe lời của hẳn, khoe miệng không tự chủ được cong lên, hai tay khoanh trước ngực hơi hơi gật đầu “Có thể suy nghĩ một chút.”

Đứng dậy xoay người đi về phía cửa, “Đã quấy rầy cậu cùng phụ nữ nghỉ ngơi.”

Ám Dạ Tuyết tinh ranh nhìn bóng lưng cao lớn của hẳn, khoe môi hơi nhếch lên giảo hoạt cười, kế hoạch thực hiện được rồi.

Học chung bốn năm, dĩ nhiên đối với Nhâm Mục Diệu kiên cường cao ngạo này hẳn rõ như lòng bàn tay, mặc dù trong lòng có ý nhưng vì mặt mũi cũng không chịu thừa nhận. Ám Dạ Tuyết làm như vậy, đơn giản chính là muốn cho hẳn ta có một cái cớ, dùng cớ bước lên một bước, vứt bỏ tất cả cái gọi là trở ngại, chấp nhận cô ấy. Khi hẳn ta thật sự rơi vào tình yêu rồi, còn có thể toàn thân trở ra, đẩy cô ấy đi, trả thù cô ấy sao?

Ám Dạ Tuyết sớm đã điều tra tất cả mọi tư liệu về Lương Tử Oánh. Khái quát đơn giản một chút, đây là một phụ nữ giả dối mang gương mặt thiên sứ. Lúc ấy sợ Mục Diệu không chịu nổi đã kích như thế cho nên hẳn lựa chọn giấu giếm nhưng vừa nghĩ tới Kiều Tâm Du vì loại đàn bà này mà chịu trừng phạt, thật sự là rất không đáng. Không chút nào đồng tình với loại người hành hạ con gái khổ cực lắm than.

Dinh dong! Dinh dong! Chuông cửa kêu ầm ỉ giống như chủ nhân, một chút cũng không từ bỏ ý định.

“Đến đây đến đây”. Kiều Tâm Du vội vàng chui ra khỏi chăn, cổ họng vô cùng ngứa giống như bị vướng một nắm cát vừa khô vừa đau. Còn cảm giác được thân thể nặng nề, có chút lung lay.

Kiều Tâm Du mở cửa, sợ ngáy người. “bà nội, sao bà tới đây?”

Về mặt Bà nội Nhâm kinh ngạc, “Ai nha! Tâm Du, cháu làm sao vậy, sắc mặt của cháu thật là khó coi? Còn nữa, trên mặt cháu là cái gì?”

“Không có gì... không có gì.” . Kiều Tâm Du dùng tóc che che giấu giấu.

Bà nội tức giận hỏi: “Có phải thằng bé Nhâm Mục Diệu kia đánh cháu không?”

“Không phải, không phải”. Kiều Tâm Du vội vàng phủ nhận. “Bà nội cháu thật sự không có việc gì, chỉ là đi đường không cẩn thận bị ngã thôi” .

“Nhưng ta nhìn thấy không giống.” Bà nội một phen cầm cổ tay Kiều Tâm Du. “Đi!”

Đứng nhìn Bà nội Nhâm nhỏ gầy, thế nhưng lực kéo tay rất lớn, Kiều Tâm Du chỉ có thể ngoan ngoãn bị bà lôi ra ngoài, nhét vào trong xe.

“Bà nội chúng ta đi đâu?”. Kiều Tâm Du lo lắng việc bà nội mang cô tới công ty tìm Nhâm Mục Diệu mà đối mặt nói chuyện.

“Gặp bác sĩ”. Nguồn:

Kiều Tâm Du thở phào nhẹ nhõm, lại khẩn trương hít một hơi, sẽ không mang cô đi kiểm tra vết thương chứ?

“Bà nội, gặp bác sĩ làm gì?”

“Tâm Du cháu có phải bị đánh tới mức đầu choáng váng hay không? Gặp bác sĩ đương nhiên là xem bệnh”.

60. Chương 60: Đồng Lớn Thuốc Bỏ

Kiều Tâm Du cho là Bà nội Nhâm đưa cô tới bệnh viện, kết quả là tới một phòng khám tư nhân nổi tiếng do thầy thuốc đông y Mã Đức Quân mở. Một ngày ông chỉ gặp ba bệnh nhân vậy mà lại nổi tiếng, bệnh nhân đến tìm ông xem bệnh nối liền không dứt cho nên có một số người xếp hàng đến tận năm sau.

Mà Bà nội Nhâm vừa đến, thầy Mã lập tức đưa vào phòng khám bệnh .

Chạm khắc trang trí cổ điển, cửa sổ khắc hoa, cái bàn gỗ lim kiểu cũ, còn có một bức tranh sơn thủy được vẽ bởi bàn tay một họa sĩ danh tiếng, trên bàn trà để một chậu cây văn trúc, đều lộ ra một hương vị cổ kính.

“Tiểu Phong, cuối cùng bà đã đến gặp tôi. Tôi hôm nay là vì bà mà không gặp bệnh nhân đó”. Ông già tóc đều đã hoa râu vừa nhìn thấy Bà nội Nhâm lập tức kích động, nâng lên mấy cái nếp nhăn giữa lông mày nhưng thân thể lại khỏe mạnh, giọng nói rất lớn.

Bà nội Nhâm hồn dỗi, liếc mắt nhìn ông “Đều là người già cả hết rồi, còn gọi Tiểu Phong cái gì”. Dắt tay Kiều Tâm Du giới thiệu nói: “Đây là cháu dâu của tôi”.

Thầy Mã tinh tế bắt đầu đánh giá, “Đưa tay cho tôi”.

Kiều Tâm Du ngồi xuống đưa tay ra.

Bàn tay mát khê đặt lên, chợt nhúu mày nhẹ nhàng lắc đầu. “Tiểu Phong, cháu dâu không mang thai. Chỉ là có chút cảm mạo thôi”.

“Không có?!” . Bà nội Nhâm kinh ngạc, kêu to. “Sáng hôm đó bà rõ ràng nhìn thấy cháu nôn mà”

Trời ơi là trời. Nếu nói buồn nôn và mang thai có dấu hiệu giống nhau, vậy còn phát minh ra xét nghiệm thai làm gì?

“Bà nội hôm đó là dạ dày cháu không tốt cho nên mới... ”

“Tiểu Phong không nên gấp gáp, bọn nó tuổi còn trẻ, từ từ sẽ đến thôi!”

Bà nội thu hồi mắt mát, nháy mắt mấy cái với thầy Mã. “Nhưng tôi muốn ôm cháu chặt, có cách gì có thể để cho nó mau mau mang thai không?”

“Ủm, cháu dâu bây giờ thân thể khá yếu lại nhiễm lạnh, có thể dùng thuốc bắc điều dưỡng, như vậy thì càng dễ mang thai”.

“Không cần không cần”. Kiều Tâm Du mặt lúng túng vẫy tay.

Nhưng hai ông bà lão kia coi cô trở thành không khí, cứ tiếp tục nói chuyện với nhau.

“Vậy tất cả thuốc kia đều lấy hai phần đi! Đúng rồi có thuốc gì có thể cho thằng bé Nhâm Mục Diệu kia uống không?” Bụng cháu dâu không có động tĩnh, hẳn cũng có trách nhiệm mà! Bà nội Nhâm thật là nóng lòng.

“Vậy lấy nhân sâm, đương quy, nhung hươu, ngưu tiên bồi bổ đi.” Truyện Sắc Hiệp -

“Còn thuốc nào có thể cho cháu dâu nhanh mang thai nữa không?”

Kiều Tâm Du bắt đầu đi lắc đầu. Mang thai có thể dùng thuốc được sao?

Đi khỏi phòng khám, hai tay xách hai gói thuốc bổ lớn. Kiều Tâm Du có cảm giác khổ sở không nói ra lời.

“Tâm Du, thuốc bắc này, mỗi ngày cháu phải nhớ uống hai gói!. Thằng nhóc Nhâm Mục Diệu kia chắc chắn không muốn uống, cho nên cháu đem nhân sâm, nhung hươu này, bỏ vào trong nồi canh, còn nữa, thuốc trong bình nhỏ này cháu bỏ vào trong rượu của nó, tóm lại, phải làm đến thần không biết quỷ không hay”

Dọc theo đường đi, bà nội thao thao bố trí nhiệm vụ.

Trở lại biệt thự, Kiều Tâm Du nhìn đến một đồng phục liệu thuốc bổ, thở dài một hơi. Những thứ thuốc bổ này dù sao cũng là ý tốt của bà, nếu không nhận lại có chút áy náy.

Gần đây dường như công việc của hắn rất bận, thường xuyên ở phòng sách bận đến nửa đêm. Vậy cho hắn bồi bổ thân thể cũng tốt. Vừa nghĩ như thế, Kiều Tâm Du vươn tay, mặc tạp dề vào, bận rộn công việc ở phòng bếp.

61. Chương 61: Canh Đại Bỏ

Ngày mai sẽ là ngày đấu thầu mảnh đất Ngân Nguyệt Hồ kia cho nên Nhâm Mục Diệu mỗi ngày vô cùng bận rộn. Lần nữa triệu tập lãnh đạo họp chỉnh sửa giấy tờ đấu thầu, tranh thủ có thể lập tức lấy được miếng đất kia, sau đó một loạt kế hoạch khai phá Đông Giao cũng có thể tiến hành rồi.

Nhâm Mục Diệu bước vào cửa nhà, một môi kéo caravat xuống, cởi bỏ hai cúc áo sơ mi, nhíu mày lộ ra một mệt vô cùng. Nhưng ngửi được mùi thức ăn nhất thời làm tinh thần hắn chấn động.

Trước kia, hắn tình nguyện cả ngày ở câu lạc bộ Hoàng Đình sống mơ mơ màng màng, cũng không muốn trở về nơi lạnh lẽo như khách sạn này. Nhưng từ khi cô gái nhỏ này xuất hiện, nơi này dần có sức sống, phòng bếp luôn bay ra mùi thức ăn ấm áp, bông hoa tươi đẹp cắm trên bàn. Quần áo mỗi ngày hắn mặc để ngay ngắn ở đầu giường, từng giọt từng giọt giống như mưa xuân dần thấm ướt trái tim hắn, giờ phút này tâm lạnh băng cứng rắn của hắn đều không thể không rung động .

Cổ lễ Ám Dạ Tuyệt ra chủ ý không tồi! Trước bất tâm cô ta làm tù binh đã sau đó lại từng chút từng chút xé rách cho đến khi đẩy cô ta vào địa ngục vạn kiếp bất phục.

Nhâm Mục Diệu vẫn đang đối mình đối người, cực lực phủ nhận tâm ý xúc động đối với cô.

Nghe được tiếng đóng cửa, Kiều Tâm Du từ trên ghế salon ngồi dậy, xoa đôi mắt nhập nhèm “Anh đã về, ăn tối nha? Đồ ăn hơi nguội, chỉ cần hâm lại là được”.

Nhâm Mục Diệu đã sớm đói đến mức bụng kêu vang, mày kiếm nhướng lên miễn cưỡng nói: “Động tác nhanh một chút.”

“Hôm nay, canh ở trong nồi còn nóng, anh có muốn nếm thử trước không?” Mái tóc dài đơn giản tùy ý cuộn lên, vài sợi tóc rơi xuống hai má. Hương vị quyến rũ tươi mát động lòng người bên trong cô gái nhỏ lộ ra. Trên chân đi đôi dép bông Hello Kitty làm cô tăng thêm vài phần đáng yêu.

Nhâm Mục Diệu im lặng, nhìn nồi canh đầy ắp, nhướn mày. “Những thứ này là cái gì?”

“Đây là canh ba ba”. Kiều Tâm Du không cảm thấy có gì không ổn cả .

“Tôi hỏi là cô bỏ thêm những thứ gì vào đây?”

Thì ra là hần muốn biết cái này, Kiều Tâm Du thật thà giới thiệu, “Nguyên liệu chủ yếu là hoang dã, phụ liệu có nhân sâm, nhung hươu, cầu kỷ.” Mấy vị dược liệu coi như bình thường, Nhâm Mục Diệu cầm lấy thìa múc 1 muôi, không bận tâm đến vị thuốc bắc, từ từ đưa đến bên miệng ——

Kiều Tâm Du tiếp tục nói: “Ngân dương hoắc, dương khởi thạch, tiên mao, cửu thái tử, dương hồng thiên”

Phụt—— canh vừa mới uống vào trong miệng, phun ra. “Cô nói trong này cho thêm cái gì?!”

Kiều Tâm Du sững sốt. “Tôi nói sai sao? Rất nhiều dược liệu tên rất khó nhớ, đúng rồi thầy Mã có đưa tôi một tờ đơn dược liệu ghi rõ tên, để tôi đi tìm xem”.

Nhâm Mục Diệu một phát bắt được cô, cảm thấy là cô đang đùa dai, tuần mâu căng thẳng, bắn ra tia đen tối u ám “Cô có biết ngân dương hoắc, dương khởi thạch, tiên mao, cửu thái tử là cái gì không?”

“Thuốc bắc”. Thấy trên mặt Nhâm Mục Diệu cứng ngắc, không có một tia cảm xúc, tâm cô hoảng hốt, bổ sung đáp án: “Thuốc bổ”.

“Bổ cái gì?”

“Bổ thân thể”. Kiều Tâm Du nhẹ nhàng đáp lại, “Gần đây, thấy anh rất bận, cho nên muốn nấu cho anh nồi canh bồi bổ cho tốt. Có phải tôi thêm nhiều thuốc bắc quá, uống sẽ chảy máu mũi?”

62. Chương 62: Uống Lầm Thuốc Bổ

Sắc mặt Nhâm Mục Diệu bỗng tối đen, dâng lên một luồng sát khí. “Gần đây không có chạm vào cô, có phải cô không chịu nổi rồi không?”

“Tôi không hiểu ý anh...” Cánh tay Kiều Tâm Du muốn tránh thoát, ánh mắt của hần làm cho người ta sợ hãi, như kim châm vào cô.

Hảo tâm cho hần một nồi canh bổ, hần không cảm kích thì thôi, còn bày ra bộ mặt hưng sư vấn tội*, “Anh không muốn uống cũng không sao, cùng lắm thì tôi uống. Dược liệu quý giá như vậy bỏ thì tiếc lắm”.

*hưng sư vấn tội: là một thủ tục trong hôn lễ của người Trung Quốc, trong đó mọi người sẽ hỏi cô dâu về các chuyện của họ, người phụ trách hỏi là các chàng trai

Trong mắt Nhâm Mục Diệu hiện lên một tia cười xảo quyệt, một tay bắt được cổ tay của cô, tay kia vung lên ——

Choang —— những mảnh vụn trắng men văng khắp nơi, nước canh chảy chảy trên đất, một mùi thuốc quái dị lan tràn ra.

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu cong lên, nhàn nhạt nói: “Ngân dương hoắc, dương khởi thạch, tiên mao, cửu thái tử, dương hồng thiên những thứ này đều là thuốc bắc dùng để tráng dương”. Để sát vào cổ cô “Cô xác định muốn uống?”

“Hả?” . Hai mắt Kiều Tâm Du thoáng chốc mở lớn, giật mình, há to miệng. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Chân mày Nhâm Mục Diệu đe dọa, nhìn cô. “Cô cảm thấy tôi cần những dược liệu này? Hay là cô cảm thấy tôi không thỏa mãn được cô?”

“Không... không”. Mặt Kiều Tâm Du nhất thời đỏ ửng. “Bà nội nói những thứ thuốc bắc này là để bồi bổ thân thể, tôi không biết những thứ này dùng để bổ cái gì”. Cô nói năng có chút lộn xộn.

Cô thật sự rất rảnh rỗi. Nhâm Mục Diệu thở dài một tiếng. May mắn mình không uống thứ canh bổ kia. Vặn nhất uống vào, không biết kết quả là khí huyết của hắn sẽ quá thái thịnh đến thất khiếu* chảy máu, hay kích thích thú tính của hắn quá độ?

*thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

Hiện giờ hắn một chút thêm ăn cũng không có, rất sợ trong thức ăn của cô lại cho thêm cái gì không lường trước được. Bước đến tủ rượu, lấy ra một chai Whisky màu da cam.

Kiều Tâm Du thu dọn lại bữa bãi trên đất, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Nhâm Mục Diệu đang uống rượu, kêu to. “Đừng... Uống...uồ...ng!”

Nhâm Mục Diệu để xuống ly rượu đã đến bên miệng, nhẹ nhàng đưa chén thủy tinh ánh sáng ngọc của đèn thủy tinh chiếu vào trong mắt hắn, trong mắt nhộn nhạo lẫn tẩn lên tia bất an.

Lúc Kiều Tâm Du hô lên, hắn đã uống xong ba chén.

“Tại sao?”. Giọng nói trầm thấp đè nén giận dữ.

“Bởi vì...”. Kiều Tâm Du hít sâu một hơi, quyết định thẳng thắn, âm giọng khe khẽ có chút run tun, “Tôi có bỏ thêm vào trong rượu một chút”. Nói xong cô không dám thở mạnh.

Nhâm Mục Diệu có cảm giác bị người tính kế, tiếng nói âm lệ vang lên “Chút gì?”

“Bà nội đưa cho tôi một lọ thuốc nước nhỏ. Nhưng tôi cũng không biết là cái gì”. Đầu Kiều Tâm Du cúi càng ngày càng thấp, tiếp theo tiếng nói cũng càng ngày càng nhỏ. “Bà nội nói cái đó cũng là bổ ”thân thể” “. Kiều Tâm Du nói thêm một câu. ”Rõ ràng cùng với dược hiệu thuốc bắc này không khác lắm!”

“Chết tiệt!” . Nhâm Mục Diệu mắng một tiếng, vung tay đập vỡ cái chén.

Tìm chút thuốc đông y thì thôi đi, lại còn một chiêu thuốc đông tây y kết hợp khó lòng phòng bị, khiến cho Nhâm Mục Diệu gặp hạn.

Từ trước đến giờ chỉ có Nhâm Mục Diệu hắn một tay đùa bốn phụ nữ, hôm nay lại thua bởi tay cô gái này. Chủ nghĩa đại nam tử, lòng tự trọng của hắn, tràn ra vẻ mặt âm trầm đi về phía cô.

Kiều Tâm Du cảm giác được ngọn lửa trong mắt hắn như muốn đốt cháy cô, cô gục đầu không dám nhìn hắn, nhẹ giọng thầm nói: “Cũng may anh chưa uống”.

“Cô ngăn cản đã không kịp, tôi uống ba chén rồi”. Tiếng nói lạnh lùng âm trầm bỗng từ đỉnh đầu truyền đến.

63. Chương 63: Giải Dược

“A?”. Kiều Tâm Du áy náy: “Vậy có phải lập tức đi bệnh viện không?”

Mặt Nhâm Mục Diệu âm trầm như đêm mùa đông lạnh lẽo “Cô muốn ngày mai, trên các tờ báo lớn, viết tổng giám đốc tập đoàn Nhâm thị hoang dã vô độ, uống lầm thuốc mà hấp hối?”.

“Không phải không phải” Kiều Tâm Du thanh minh, chớp mắt, “Thuốc này là của thầy Mã, ông ấy nhất định có giải dược”

Nhâm Mục Diệu lười biếng, nghiêng người dựa vào ghế sofa, khinh bỉ liếc nhìn cô “Tôi hỏi cô bán thuốc chuột sẽ làm thuốc giải sao? Thực ngốc!”

“Ý của anh là thầy Mã không có giải được”. Kiều Tâm Du vỗ đầu “Anh nói lấy độc trị độc có hữu dụng không? Anh đã không muốn đến bệnh viện, vậy liều thử một phen đi, được lắm, đem ngân dương hoặc, dương khởi thạch, tiên mao, cửu thái tử, dương hồng thiên đều uống hết đi”.

Lông mày Nhâm Mục Diệu hơi nhăn lại, hần cảm giác được có một ngọn lửa nhỏ di chuyển trong thân thể — nhịp tim hần rối loạn, dần dần tăng tốc, một cảm giác trống rỗng đè nén, hần thật là khó chịu hướng về phía cô rỗng to “Cô muốn giết chết tôi sao”.

“Không có, không có”. Kiều Tâm Du nhìn thấy trên gương mặt tuần dật của hần, bỗng hiện lên một tầng ửng hồng, có phải được hiệu trong thân thể hần phát tác không.

Hô hấp Nhâm Mục Diệu dồn dập, đứng dậy hít thở, hơi thở cũng nóng cháy lên. Vì đè ép xuống khô nóng cùng ngọn lửa chậm chạp muốn cô, nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt, hít sâu.

Hần giống như đang cực lực che giấu đau đớn của mình. Cuồng ngạo bá đạo như hần làm sao có thể dễ dàng đem mặt yếu đuối của mình bày ra trước người khác? Không biết tự tôn hần quá mạnh, được bảo hộ bởi giáp sắt, hay là hần bao bọc quá kĩ.

Kiều Tâm Du tốt bụng đi tới, khẽ chạm cánh tay hần, lấy dáng vẻ người từng trải nói: “Tôi biết, bây giờ trong người anh rất nóng, có muốn tắm nước lạnh một lát không, tuy buổi tối nước rất lạnh” Giọng nói Kiều Tâm Du ngày một thấp.

Bởi vì Nhâm Mục Diệu phút chốc mở mắt, trong con ngươi thiêu đốt hừng hực, giống như ngay tiếp theo sẽ đem cô cùng đốt cháy. Ánh mắt làm cho người ta sợ hãi như thế, Kiều Tâm Du lập tức bị dọa.

Trên người Kiều Tâm Du độc hữu một mùi thơm nhàn nhạt, không biết là sữa tắm hay nước rửa tay, nhẹ nhàng bay vào trong ngực Nhâm Mục Diệu.

Dụ dỗ — ngọn lửa chợt bùng lên, đốt cháy toàn bộ lý trí còn lại của hần, chỉ còn phần hận bị cô gái này hạ được đùa bỡn.

Cái này gọi là báo ứng sao? Lần trước là hần bỏ thuốc cô, hiện giờ tình cảnh lại trái ngược.

“Lần trước tôi giúp cô giải được lần này đổi lại là cô đi”. Ngọn lửa dường như làm khô cổ họng của hần, giọng nói có vẻ thô kệch nhưng mỉa mai hoặc mỉa mai.

“Không... không muốn”. Ký ức đen tối hết như thủy triều đánh vào Kiều Tâm Du, trừ bỏ đau đớn vô cùng, vô tận, chính là hít thở không thông, vội vàng kiếm cứu. “Một lọ thuốc nhỏ, lại pha loãng trong chai rượu, kỳ thật anh uống vào không có bao nhiêu, chỉ cần chịu đựng, rất nhanh được hiệu sẽ qua thôi”

“Vì cái gì mà tôi phải chịu đựng thống khổ này”. Nhâm Mục Diệu xoay người một cái, đem cô đặt ở dưới thân. “Cô phải vì việc làm của mình mà trả giá đắt —”

Kiều Tâm Du cảm giác được trên người hần truyền tới luồng nhiệt nóng bỏng, âm ỉ. Đôi mắt trở nên đỏ ngầu mang theo hơi thở thèm muốn. Giờ phút này hần như một con con thú đói khát, đã mất đi lý trí, không đặt mục đích thì không chịu bỏ qua.

64. Chương 64: Phạm Sai Lầm

Cô biết mình căn bản là không cách nào ngăn cản hần đòi lấy hơn nữa cô cũng không muốn nhìn hần bị dục hỏa đốt cháy thống khổ, đôi mắt trong suốt hiện lên ánh sáng nhạt, từ từ nhắm hai mắt lại, đôi tay đang nắm chặt áo sơ mi của hần dần buông lỏng.

“Cô đã phóng đảng như vậy, hôm nay tôi thỏa mãn tất cả cho cô!”. Ánh mắt oán hận hết như lưỡi dao nhọn đâm vào cơ thể cô. Nhâm Mục Diệu nén chịu ngọn lửa từng đợt thiêu đốt trong cơ thể, đè ép xuống rung động dường như sắp nổ tung.

“Roẹt...” Váy áo trắng chương mắt bị xé rách, đèn thủy tinh chiếu xuống óng ánh ánh sáng nhu hòa.

Hơi thở nặng nề, nóng lên, trước ngực của cô như tuyết trắng thoáng chốc nhiễm đỏ

Kiều Tâm Du cắn răng nhịn xuống, đáy lòng bị hấn kích thích đến kinh sợ, mong muốn linh hồn mình có thể tan đi. Nhưng nhịp tim không tự chủ được đập mạnh, một cảm giác trống rỗng bị hấn nhen nhóm, thân thể không kiềm chế được tiến sát vào trong ngực của hấn.

Lôi kéo lớp áo ngực xuống, bộ ngực tròn lộ ra bên ngoài, đỉnh chóp hồng như anh đào. Mắt Nhâm Mục Diệu đỏ lên, hấn căng thẳng cúi đầu, lập tức hưởng thụ hương vị ngọt ngào của trái quả kia.

Một cảm giác khó nhịn từ trong miệng Kiều Tâm Du bật ra, nhưng vào trong tai Nhâm Mục Diệu là tiếng ngâm quỵến rữ.

Bàn tay Nhâm Mục Diệu nhẹ vỗ về tấm lưng mịn màng như lụa của cô, cảm nhận được dưới lòng bàn tay là đường cong hoàn hảo, thẳng một đường xuống phía dưới thăm dò.

Bỏ hết quần áo còn lại trên người cô ra, sau đó rất nhanh cởi quần áo của mình, giờ phút này bọn họ thẳng thân ôm chặt lấy nhau, có thể cảm nhận được nhịp tim hỗn loạn của nhau, nhiệt độ nóng cháy của cơ thể cùng những khát vọng trong lòng.

Nhâm Mục Diệu cũng không nhịn được nữa, đau đớn làm cho bộ mặt hấn vặn vẹo. Vận sức phát động, hung khí nhắm vào cô, hạ eo xuống, vùi thật sâu vào trong thân thể cô. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Lập tức Kiều Tâm Du ngẩng đầu, cảm giác vui sướng từ khớp xương lan tràn ra.

Cái này dường như là cho phép Nhâm Mục Diệu, động tác của hấn điên cuồng, mang theo cảm giác vui sướng của cô lên thiên đường.

Lần đầu tiên Kiều Tâm Du biết thì ra đó cũng không phải đều là cảm giác đau đớn khoan tim liệt phổi, còn có một loại cảm giác lâng lâng dường như xương tủy đều tê dại. Tay cô từ từ ôm lấy hấn, hai chân giống như rắn nước quấn quanh bên eo của hấn, cong người lên để nghênh đón tiến lên của hấn ——

Đèn thủy tinh sáng rực tỏa ra ánh sáng mê ly, hơi thở mập mờ lan tràn trong phòng khách.

Bên ngoài không khí lạnh lẽo, bên trong lại ấm áp như xuân.

Kiều Tâm Du không biết thuốc của thầy Mã thì ra lại lợi hại như vậy, bọn họ triển miên cả một đêm, từ sô pha đến phòng tắm, có mấy lần, bọn họ cảm giác như mình sắp hít thở không thông.

Tám giờ sáng hôm sau Nhâm Mục Diệu mới hoàn thành chạy nước rút, hấn mệt mỏi, ngã vào bên cạnh cô, đảo mắt nhìn về phía người con gái đã mệt mỏi mơ màng ngủ say, trên khuôn mặt yêu kiều phiếm hồng. Vải lụa bị trượt xuống phía trước một mảng lớn, trên làn da ngọc ngà điểm đầy vết hồng, giống như hoa mai nở rộ trong tuyết.

Nhâm Mục Diệu cẩn thận kéo chăn lên, nhẹ bước xuống giường, rửa mặt một cái, ăn mặc chỉnh tề, cả người tinh thần sảng khoái, hoàn toàn không thể nhìn ra hấn trắng đêm chưa ngủ.

65. Chương 65: Bán Đứng

Hôm nay Nhâm Mục Diệu còn một cuộc thương chiến phải làm, đương nhiên không cho phép mình lười biếng.

Trước khi rời khỏi phòng ngủ, lại liếc nhìn cô gái nhỏ nhắn mềm mại, khoe miệng cong lên một độ cong dịu dàng, đặt lên trán cô một cái hôn.

“Ưm” Kiều Tâm Du chu miệng, thì thào một tiếng, tiếp tục ngủ say.

Nhâm Mục Diệu lập tức xoay người rời đi, hần lo lắng sợ mình dừng lại một khắc sẽ không tự chủ muốn ăn thêm lần nữa.

Khí trời âm u, khiến cho người ta đặc biệt thích ngủ, hơn nữa đêm qua mệt mỏi, đến trưa Kiều Tâm Du mới tỉnh lại.

Nhẹ cử động thân thể, cảm giác như bị xe tải nghiền qua, đau nhức không thôi. Mỗi khớp xương cũng đau đớn như vậy, bản thân không thể cử động.

Từng cảnh đêm qua nhanh chóng hiện lên trong đầu, Kiều Tâm Du xấu hổ đem mặt vùi vào trong chăn. Đường như đây là lần đầu tiên thể nghiệm chuyện đó.

Kiều Tâm Du đối với hành động ngày hôm qua của mình thật áy náy. Mình tại sao lại như vậy? Không ngừng cầu xin còn nhiệt tình đáp lại hần. Có khi nào khiến hần thật sự cảm thấy mình là một cô gái dễ dãi không?

Vừa nghĩ như thế, cơn buồn ngủ của Kiều Tâm Du toàn bộ đều tiêu tán. Kéo thân thể đau nhức bò dậy, sau khi rửa mặt bắt đầu dọn dẹp lại phòng ở. Quần áo rải rác trong phòng khách còn có phòng tắm đầy nước, giường hỗn độn.

Kỳ thật cô muốn dùng bận rộn để chiếm cứ suy nghĩ của cô, để cô không còn nghĩ tới hần nữa.

Cô yêu hần nhưng không thể bừa bãi phóng túng tình cảm của mình. Vì bảo vệ mình, cô không thể không kìm nén trong lòng, không thể cho nhận như bình thường.

Kiều Tâm Du sợ chính mình từng bước một rơi vào hố sâu, vạn nhất tâm hoàn toàn bị hần bắt được, cô biết làm thế nào để lấy lại được đây?

Bên ngoài phòng hội nghị, đại biểu của các xí nghiệp đi ra không ngớt.

Nhâm tổng giám đốc lần này nhận về thế yếu trước việc tranh giành mảnh đất Ngân Nguyệt Hồ kia. Chân mày Vạn Khải Phong hạ xuống, ý cười đầy mặt. Trên mặt Nhâm Mục Diệu thì lại là một vẻ âm trầm, giống như yên tĩnh trước khi bão táp đến.

Ánh mắt hơi nheo lại, một tia lạnh bắn ra, “Tập đoàn Vạn Hồng nếu thích dùng thủ đoạn như vậy, tập đoàn Nhâm thị sẽ theo mấy người chơi đùa thật tốt. Ngân Nguyệt Hồ vào tay ai còn chưa biết đâu!”

Nhâm Mục Diệu ra khỏi cao ốc, lập tức chạy về công ty.

Lần này Nhâm Mục Diệu đối với dự án Ngân Nguyệt Hồ kia chuẩn bị nửa năm, không ngờ đến lúc cuối cùng, thư trả giá của mình lại bị lộ ra. Tập đoàn Vạn Hồng thắng thầu mà chỉ hơn 100 vạn.

Hiện giờ, chuyện quan trọng nhất của hần chính là tìm ra gián điệp đã bán tin kia. Với Nhâm Mục Diệu trước sau như một thái độ ngoan tuyệt tàn khốc, đoán chừng người kia sẽ chết rất thảm.

Nhâm Mục Diệu tâm trạng tồi tệ, như lốc xoáy lập tức thổi quét toàn bộ cao ốc. Mỗi người đều nghiêm mặt, thật cẩn thận làm việc, rất sợ có một bước sai lầm. Nguồn:

Rầm! Cửa phòng làm việc bị đá vỡ.

Ám Dạ Tuyết mặc bộ đồ tây màu đen phẳng phiu, có loại phiêu dật, hợp với tóc dài đen mềm tùy ý buộc ở sau gáy, cả người bao trùm khí phách hắc ám, “Tài liệu cậu cần ở đây”.

Nhâm Mục Diệu ngẩng đầu, đáy mắt có một tầng âm u mờ mịt, “Đúng lúc lắm, tôi còn có việc muốn cậu điều tra”.

“Không cần điều tra, điều cậu muốn biết đều ở trong này”. Một xấp ảnh chụp rơi tung ra, Ám Dạ Tuyết nhàn nhạt nói: “Người bên cạnh cậu một tuần trước, chỉ có cô ấy tiếp cận Vạn Khải Phong”

66. Chương 66: Chất Vắn

Ảnh chụp bữa bãi trên bàn làm việc, hình ảnh rõ ràng, khuôn mặt tao nhã quen thuộc, còn có túi giấy tờ màu vàng bắt mắt trong tay cô, mặt trên in bốn chữ to rõ ràng Tập đoàn Nhâm thị

Chứng cứ chắc chắn để trước mặt, khiến cho Nhâm Mục Diệu tìm không ra có để không tin tưởng sự việc này.

Con người đen bỗng dưng căng thẳng, thần sắc đột ngột thay đổi, ánh mắt nguy hiểm trong con người xuất hiện, nóng rực như lửa, lạnh lẽo như băng. Vô cùng tức giận, không thể ức chế. Hơi thở sắc bén nhuộm lẫn không khí quanh mình, cũng giống như tiếp theo trở nên rét lạnh.

Hắn tự tay cầm một tấm hình lên, siết chặt, ảnh chụp trong tay của hắn biến dạng. Xương ngón tay vang lên tiếng “rắc rắc”, gân xanh nổi lên, ngón tay trở nên trắng bệch. Nhâm Mục Diệu bỗng dưng đứng lên, đi về phía cửa ——

Hắn hiện giờ đã bị lửa giận thiêu đốt lý trí, Âm Dạ Tuyết lo lắng hắn sẽ làm ra chuyện quá giới hạn, kịp thời kéo hắn lại, “Này, kỳ thật cũng chỉ là vẻ ngoài, làm sao có người đưa tư liệu cơ mật trắng trợn như thế, còn cố ý lưu lại camera? Cậu không cảm thấy bên trong có rất nhiều điểm đáng ngờ ư, nói không chừng có người cố ý bày ra chuyện này dẫn cậu đi vào, tôi thấy chuyện này còn phải điều tra kỹ hơn”

Âm Dạ Tuyết luôn luôn ít lời, lần đầu tiên lại chậm chậm thuyết phục. Phải biết rằng, trong giới hắc đạo, cá tính làm cho người ta nghe tin đã sợ mất mật của Âm Dạ Tuyết là làm nhiều hơn nói, lời nói của hắn được ví như vàng, hôm nay lại vì một cô gái lửa gắt, ném một ngàn “vàng” ra. Kỳ thật, hắn không muốn người anh em của mình gây ra chuyện gì phải hối hận.

“Cô ta dùng thủ đoạn của mình để phản kích!” Nhâm Mục Diệu hơi nhíu mày, cười lạnh một tiếng, “..... Tôi muốn cô ta phải trả giá thật lớn!”

Hắn cảm giậm bỏ mặc Âm Dạ Tuyết rời đi.

Mây đen âm u đè ép rất thấp rất thấp, trên trời nổi gió mưa phùn kéo dài, ướt sũng một tầng khô lá vàng rụng.

Mưa rơi tí tách tí tách, thấm ướt cây cối, thấm ướt mái hiên..... Dường như bị nước rửa trôi, thành một bức tranh thủy mặc đẹp đẽ tinh xảo, trong không khí quanh quần sương mù, tạo ra cảm giác mát lạnh.

Mưa bụi rơi nghiêng trên tấm kính hoa, phòng bếp dâng lên khí nóng cuộn cuộn.

“Ừc, ừc, ừc ” Nước canh trong nồi sôi sục.

Kiều Tâm Du cầm muôi, vớt tảng bọt đang nổi trên mặt canh. Hôm qua, canh ba ba nấu hai giờ kết quả là tặng cho sàn nhà và thùng rác. Kiều Tâm Du quyết định nấu lại lần nữa, nhớ lần dạy dỗ trước, canh gà ô cốt lần này, không thêm mấy dược liệu kỳ cục hiếm lạ kia nữa.

Cô nếm một ngụm nhỏ, gạt đầu, sau đó cho thêm chút muối.

“Rầm ——” một tiếng, cửa một cước bị đập ra.

Kiều Tâm Du nghe tiếng động dữ dội, tâm cả kinh.

Ai vậy? Hắn trở về ư? Bây giờ không phải là giờ làm việc sao?

Trong khi Kiều Tâm Du còn đang vô cùng sững sờ, Nhâm Mục Diệu đã mang theo khí ác khắp người ào ào xông vào phòng bếp, trong con người tà tử của hắn bắn ra ngọn lửa nguy hiểm, “Nói! Ngày hôm kia cô đi đâu?”

“Ngày hôm kia?” Hắn hỏi chuyện này để làm gì?

Kiều Tâm Du kinh ngạc, khuôn mặt tuần tú của hắn trở nên hung ác ——

Rõ ràng mọi chuyện đang tốt đẹp, vì sao từ trời trong biến thành bão táp? Tối hôm qua rõ ràng vành mai tóc mái còn chạm vào nhau, nhưng giờ phút này lại giống như đối xử với kẻ thù.

Thì ra tất cả chỉ là giả dối, thật yếu ớt như bong bóng xà phòng, vừa nhẹ nhàng chạm vào, đã vỡ tan.....

“Ngày hôm kia, không phải tôi đến công ty đưa cơm hộp cho anh.....” Còn bị hắn vô tình nhục nhã một phen.

“Hừ.....” Khuôn mặt lạnh lùng của hắn nổi lên châm chọc nhạo báng, giận dữ hét: “Vậy cô nói cho tôi biết những thứ này là cái gì!”

“Bộp ——” Một xấp ảnh thật dày ném vào mặt cô.

Từng tấm hình giống như dao kiếm, những cạnh sắc bén làm rách khuôn mặt non mềm của cô, vài giọt máu lặng lẽ chảy xuống.

Đôi mắt trong suốt của Kiều Tâm Du bỗng dưng mở lớn, kinh ngạc nhìn chằm chằm tấm hình, nói: “Đây không phải là tôi đến tập đoàn Vạn Hồng” Cô đột nhiên ngẩng đầu, tập trung nhìn hắn, “Anh điều tra tôi?”

“Cô có làm việc gì trái với lương tâm hay không, sao phải sợ tôi điều tra?” Nhâm Mục Diệu tới gần cô, đôi mắt sâu đen như bóng đêm nổi lên vẻ hung ác, ngón tay thon dài giữ lấy cổ cô, giữ chặt, “Cô thật sự rất lợi hại, là tôi đánh giá thấp cô”.

“Tôi đã nghĩ làm sao cô lại có ý tốt mang cơm hộp đến cho tôi, thì ra là vì lấy trộm đơn từ. Không thể không bội phục khả năng diễn xuất của cô, giả vờ điếm đạm đáng yêu, thanh thuần không có thời gian rảnh rỗi thực chất chỉ vì có mục đích”

Sắc mặt Kiều Tâm Du trắng bệch, cảm truyền đến đau đớn khiến trong mắt cô lóe lên chút nước mắt, khiến con ngươi trong sạch ban đầu trở nên long lanh hơn, “Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.....”

“Còn giả vờ hồ đồ với tôi?.” Đôi mắt hung dữ như chim ưng, cánh tay đẩy một cái ——

Chân Kiều Tâm Du đứng không vững, lão đảo lui về phía sau mấy bước, cô phản xạ có điều kiện tìm kiếm nơi chống đỡ thân thể, kết quả ——

“Choang ——” Cô đụng vào bệ có nồi canh đang sôi.

Nước canh nóng bỏng đổ lên đùi của cô, từ bắp đùi chảy dài xuống.

Nhiệt độ nóng bỏng tiếp xúc với không khí lạnh băng, tạo nên một tầng sương trắng, lượn lờ xoay tròn, dần dần tiêu tán ——

Con đau đớn khoan tim liệt phổi khiến hai chân nhắt thời như nhũn ra, cô ngã ngồi trên mặt đất, cắn chặt hai môi, không để cho mình phát ra một tiếng kêu đau. Môi bị cắn đến chảy máu, đem cánh môi vốn trắng bệch nhuộm thành đỏ sẫm kiêu diễm động lòng người. Mồ hôi chảy trên cái trán mịn của cô, nhẵn mịn, ánh mắt dần dần rời rã vô lực, giống như trăng non bị một tầng mây mỏng che đi.

Trên đùi đau rát, như có ngàn vạn cây kim sắc bén đang không ngừng đâm chọc.

Con ngươi trong veo của Kiều Tâm Du cuộn cuộn lên nước mắt trong suốt, nhưng không cho nó rơi xuống.

Nước mắt u tĩnh làm tim Nhâm Mục Diệu đau nhói, bỗng nhiên, đáy lòng nổi lên chua xót.

Kiều Tâm Du hít sâu một hơi, điều chỉnh hô hấp hỗn loạn, ngoan cường biện hộ cho mình: “Tôi không có! Túi giấy tờ đó là anh muốn tôi đưa cho Vạn Tổng giám đốc mà.” Dưới chiếc váy màu lam nhạt, da thịt vốn trắng nõn đã hồng lên, vô cùng đỏ hồng như ánh nắng chiều. Trên đùi lập tức hiện lên từng mụn bọt nước, lớn lớn nhỏ nhỏ, trong suốt.

Nhâm Mục Diệu quyết tâm đè nén cảm giác tội lỗi thoáng hiện lên trong đầu, trừng mắt đen nhìn chằm chằm, tức giận trừng mắt với cô, “Không có? Dường như cô có thể tìm được cái cơ rất tốt.”

“Sao anh không tin tôi? Rõ ràng chính anh bảo thư kí đưa cho tôi..... Đúng rồi, vì sao anh không đi hỏi tình nhân Trầm Trầm Vân của anh.....”

“Bịa chuyện xong chưa?” Nhâm Mục Diệu ngồi xổm xuống, mang theo khí chất vương giả liếc nhìn cô, đuôi lông mày giờ lên như thanh kiếm sắc bén, “Nói hai ba câu là có thể dễ dàng đem tội giả họa lên người khác sao?”

67. Chương 67: Bị Phỏng

Kiều Tâm Du che giấu đi âm ướm ở đáy mắt, không chịu khuất phục trừng mắt nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Nhưng đây là sự thật!”

Nhâm Mục Diệu giơ cao tay bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của cô, lồi cô dậy từ trên mặt đất, ép vào tường. Ngón tay truyền đến tiếng rắc rắc của xương. Đôi mắt hung ác tản ra tia máu cùng hơi thở khiến người ta sợ hãi, hắn không chớp mắt nhìn chằm chằm cô, ép hỏi: “Nói! Có phải cô đem giấy đầu thầu bán cho Vạn Khải Phong không! Nói đi, có phải hay không.....”

“A.....” Gương mặt trắng nõn của Kiều Tâm Du bỗng chốc xanh lại, cổ họng bị siết chặt nói không ra một chữ.

Kiều Tâm Du dường như cam chịu số phận, nhắm mắt lại, lông mi dài như cánh ve nhẹ run. Cô không hề phản kháng, im lặng chờ đợi cái chết đến với mình.

“Mẹ ơi, cuộc sống thật sự rất mệt mỏi, mệt mỏi quá..... Khi Thượng Đế đóng cánh cửa lại với mẹ, không nhất định sẽ để cho mẹ một cánh cửa sổ, có khi ngài sẽ đem một tia hi vọng duy nhất của mẹ đánh vỡ.....”

Hô hấp dần dần khó khăn, đen tối dày đặc kéo tới.

Nhâm Mục Diệu phát hiện sự khác thường của cô, lập tức buông lỏng tay ra, “Muốn chết sao, không dễ dàng vậy đâu!”

Kiều Tâm Du mất đi chống đỡ, thân thể dọc theo vách tường yếu đuối trượt xuống, như lá rụng mùa thu mất đi sinh khí, suy yếu

“Khụ, khụ.....” Một lần nữa không khí đến với Kiều Tâm Du, cô ho mạnh liệt, trong con ngươi chứa đựng nước mắt.

Giờ phút này tâm cô như hoàn toàn chết đi, thì ra cái giả phải trả khi yêu một Ác Quỷ chính là cái chết, cô không muốn lại thêm một lần nếm trải cái đau đớn ấy.

“Nói đi! Đây không phải cô làm sao? Vạn Khải Phong cho cô bao nhiêu tiền?”

Kiều Tâm Du không nhìn hắn, đối với lời hắn nói ngoảnh mặt làm ngơ.

“Hừ! Bị tôi nói trúng, nên cô không có lời gì để nói sao.” Giọng nói hắn tăng thêm vài phần.

“Ngay từ đầu anh đã cho là tôi đem đơn đầu thầu bán cho Vạn tổng giám đốc rồi, dù tôi có nói thêm nữa, cũng bị anh cho là ngụy biện kiếm có thôi. Nếu đã vậy, tôi cần gì phải phí lời.” Giọng nói lạnh nhạt như đang nói chuyện không liên quan tới mình.

Do hành động mạnh mẽ vừa rồi của hắn, bọt nước trên đùi cô bị vỡ ra, da bong xuống từng mảng, có thể thấy được thịt bên trong, máu dọc theo chân chảy xuống.....

Nhâm Mục Diệu bỗng dừng đưa tay túm lấy cô.

Ý thức phản kháng của Kiều Tâm Du bùng lên, bực mình bị hắn chạm vào, “Anh buông ra.”

Nhưng Nhâm Mục Diệu không để ý tới giãy giụa của cô, kéo cô đi tới cửa.

“Anh đưa tôi đi đâu?” Bọn đang đọc truyện được copy tại Y

“Bệnh viện.” Nhâm Mục Diệu lạnh lùng nói: “Tôi không muốn đồ chơi mình mất tiền mua biến thành đồ bỏ đi.”

Đường như cô miễn dịch với lời nói châm chọc của hắn, khóe miệng gợi lên mỉm cười lạnh nhạt, “Nếu tôi biến thành một thứ rác rưởi, anh sẽ xử lý như thế nào?”

Nếu như hai chân của cô đầy những vết sẹo ghê tởm, khiến hắn không còn hứng thú, lại một lần nữa, cô mới có thể chạy thoát khỏi ma trảo của hắn, lấy lại tự do?

Dùng da thịt hai chân hoàn mỹ không tỳ vết đổi lấy tự do cả đời, không tính là tổn thất quá.

Đôi mắt lạnh lẽo của Nhâm Mục Diệu lưu chuyển sương lạnh tà mị, khóe miệng dâng lên vẻ châm biếm, môi mỏng cong lên, “Nhâm Mục Diệu tôi từ trước đến giờ không buôn bán lỗ vốn, nếu cô đã là đồ chơi tôi dùng tiền mua, cho dù biến thành đồ bỏ đi, tôi cũng có cách biến phế vật thành bảo vật, có lẽ câu lạc bộ đêm có thể cần đồ bỏ đi này không chừng.” Hắn cúi đầu đe dọa nhìn cô, cười lạnh một tiếng, con ngươi đen hiện lên sương mờ, “Cô nói làm đồ chơi của một mình tôi và trở thành đàn bà của vạn người, cái nào tốt hơn?”

Kiều Tâm Du nhắm hai mắt lại, từ đáy lòng bài xích lời nói đau đớn kia, cô chỉ biết Nhâm Mục Diệu sẽ không dễ dàng buông tha cô.

Cô bị hắn lôi ra khỏi phòng, bàn tay to lớn ôm chặt eo nhỏ của cô, căn bản là không cho cô cơ hội vùng vẫy.

Tí tách, mưa bụi đầy trời bay tán loạn, đan xen như một tấm lưới, khiến cô không thể thoát ra, mang theo nhiệt độ lạnh như băng thổi trên người cô.

Giọt mưa rơi trên hai chân bong da của cô, đau đớn như bị muối xát. Kiều Tâm Du hít khí lạnh, hai chân như nhũn ra, vô lực muốn ngã xuống ——

Nhâm Mục Diệu liếc mắt thấy trên mặt cô trắng bệch, nhanh chóng xoay người bế cô lên, rất nhanh đi về phía xe Benz màu đen đỗ trong sân.

Bệnh viện Phương Thị gần nhất.

Không khí trong bệnh viện bị đè nén, trong không khí lạnh lẽo xen lẫn mùi thuốc khử trùng nhẹ, ngọn đèn chói lọi phát ra cũng lạnh băng.

Một bác sĩ nam độ tuổi trung niên nhìn hai chân Kiều Tâm Du, không ngừng thở dài, “Ai

thật đáng tiếc, ai

thế nào lại bong da”

Ông cầm lấy rượu sát trùng, nói với Kiều Tâm Du: “Lúc khử trùng sẽ rất đau, cô cố nhịn.” Ông thành thật nói, vỗ vỗ bả vai Kiều Tâm Du, cổ động cô.

Nhâm Mục Diệu đứng lặng yên ở bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực, một tư thái thoải mái tự nhiên, giống như đang đi dạo trong công viên.

Lúc bác sĩ chạm vào bắp đùi cô, chợt bị Nhâm Mục Diệu lôi ra, rống to: “Ông cút ngay cho tôi, đổi bác sĩ khác.”

Kiều Tâm Du đau đến cánh môi trắng bệch, ngược mắt trừng hắn một cái, “Anh cho rằng đây là câu lạc bộ đêm được phép lựa chọn, có thể tùy tiện đổi người sao.” Lời nói mang theo hơi thở nặng nề.

“Cút! Bác sĩ khác ở đây đều chết hết rồi sao?” Nhâm Mục Diệu đẩy bác sĩ ra.

Bác sĩ bị hơi thở khiếp người của Nhâm Mục Diệu hù dọa, rất nhanh chạy ra ngoài. Không lâu sau, một bác sĩ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp bước vào.

“Rất vinh hạnh phục vụ ngài.” Trên mặt nhẹ mỉm cười, đôi mắt sáng ngời như câu hồn dừng lại ở Nhâm Mục Diệu, từng bước một đến gần hắn.

Nhâm Mục Diệu như ăn phải thuốc nổ, rống to với cô ta: “Mất cô mù sao? Chẳng lẽ không nhìn thấy bệnh nhân nằm ở đó?!”

Nhâm Mục Diệu luôn luôn lấy băng lạnh tàn khốc rong ruổi thương trường, nhưng hôm nay trả giá thất bại cũng không làm cho hấn tâm phiền ý loạn đến vậy, nhìn đến hai chân bị thương của cô, tâm như bị một cây mây quấn chặt lấy, không ngừng buộc chặt, nhiễu loạn nhịp tim của hấn, khiến hấn không thể bình tĩnh lại.....

“Tiên sinh, sau này ngài có gì cần, có thể tìm tôi phục vụ!” Bác sĩ nữ ném cho Nhâm Mục Diệu một cái nhìn quyền rũ.

“Bệnh viện của tên Phương Đình đó đổi mới từ lúc nào vậy, dùng bệnh viện làm ăn thành loại này. Quả thực có đầu óc kinh doanh. Chúc nghiệp cảm đỗ, người người sắm vai” Nhâm Mục Diệu cười lạnh.

Cửa đột nhiên mở ra, Phương Đình bước vào, trên mặt lộ vẻ chuẩn mực, ý cười sáng lạn, như ngày xuân ấm áp.

Hấn đem tâm trạng thất tình của mình che giấu vô cùng tốt, hiện giờ hấn toàn tâm tập trung nghiên cứu y học, dùng bận rộn giảm đi nỗi nhớ với cô.

68. Chương 68: Ghen

“Cô ra ngoài đi, còn nữa đem đơn từ chức để trên bàn của tôi.” Trên mặt Phương Đình mang ý cười ấm áp, miệng lại nói lời tàn khốc.

Vị bác sĩ nữ kia sắc mặt cứng đờ, lập tức cúi đầu đi ra ngoài.

“Tâm Du, em làm sao vậy?” Phương Đình thoáng nhìn hai chân vô cùng thâm thẫm của cô, trong đôi mắt nổi lên vài gợn sóng, “Có đau không ——”

Hấn chân thành tha thiết quan tâm, khiến trong lòng Kiều Tâm Du ấm áp, hướng về phía hấn cười nhẹ, lắc đầu.

Phương Đình xoay người, thu lại đôi mắt sáng chói như sao, hỏi: “Sao cô ấy bị phỏng?”

“Anh là cái gì của cô ấy, anh lấy quyền gì hỏi?” Lòng mảy Nhâm Mục Diệu khê nhú, cho thấy vài phần khinh thường với hấn, đón nhận ánh mắt của Phương Đình.

Thoáng chốc, yên tĩnh lại, không khí thật quái dị.

Mùi thuốc súng tràn ngập bay ra.

Kiều Tâm Du nằm ở trên giường bệnh đưa tay kéo kéo áo blouse trắng của Phương Đình, “Em không cần thận ngã phải nồi canh nóng.”

Phương Đình trừng mắt liếc hấn một cái, sau đó thu hồi ánh mắt sắc bén, trong nháy mắt hòa tan thành nước chuyển sang nhìn Kiều Tâm Du, xem xét vết phỏng trên đùi Kiều Tâm Du, mảy nhú lại, “Sao bọt nước lại bị vỡ? Như vậy rất dễ bị nhiễm trùng, hơn nữa còn để lại sẹo nữa.”

“Không sao cả.” Kiều Tâm Du nhàn nhạt nói.

Dù sao tâm cô cũng bị hấn đánh cho vỡ nát rồi, những thứ trên thể xác kia cần gì phải quan tâm? Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Phương Đình đeo găng tay khử trùng, cầm lấy nhíp kẹp một cục bông tẩm cồn sát trùng, “Khử trùng sẽ rất đau, em chịu được không?”

Kiều Tâm Du nhẹ cười với hấn, gật gật đầu.

“Đường đường là viện trưởng phải bằng bó vết thương cho người phụ nữ của tôi thật sự có chút áy náy, người giỏi nhất khoa nào cũng có nghiên cứu về vết thương do bỏng?” Nhâm Mục Diệu nhìn bọn họ nhẹ nhàng hòa hợp nói chuyện với nhau, cảm thấy vô cùng gai mắt.

“Tuy rằng tôi không phải bác sĩ khoa bỏng, nhưng xử lý một chút vết thương này thì không thành vấn đề.” Ánh mắt Phương Đình không nhìn về phía Nhâm Mục Diệu lấy một lần, trước sau nhìn chăm chăm Kiều Tâm Du, làm cho cô có thể tin tưởng ở hắn.

Cồn sát trùng nhẹ đặt trên vết thương, một trận đau đớn khoan tim liệt phổi, khiến cô nhất thời nhúu chặt mày, hai tay nắm lại, siết chặt ra giường dưới thân, cắn chặt răng.

Sắc mặt trắng bệch, sợi tóc hỗn loạn, bộ ngực phập phồng, khóe mắt rưng rưng Cô ấn nhẫn đau đớn, nhưng quật cường như cô, không muốn để cho hắn thấy cô mềm yếu, cô kiên trì cắn răng chịu đựng.

“Thật là nhàm chán! Tôi ra ngoài hút thuốc.” Nhâm Mục Diệu lạnh lùng nói, giống như giờ phút này nằm trên giường bệnh là một người xa lạ, không có chút quan hệ với hắn.

Nói xong, đôi chân dài bước về phía cửa.

Cồn ngấm vào da thịt của cô

“A.....” Sau khi Kiều Tâm Du biết hắn đã rời khỏi, lên tiếng hét ầm lên.

“Tâm Du, nếu vết thương nhiễm trùng sẽ rất phiền, cho nên phải khử sạch hoàn toàn.” Kỳ thật Phương Đình đang nói cho mình nghe, nhìn vẻ mặt thống khổ của cô sẽ khiến hắn có chút không đành lòng xuống tay. Ca phẫu thuật mỗi ngày của hắn, hay mổ não cũng sẽ không có một chút cảm giác không nữa, nhưng hôm nay...

Đã quen nhìn thấy máu rồi mà, hôm nay hắn làm sao vậy?

Có lẽ, trong lòng vẫn chưa buông cô ra.....

Động tác của hắn nhẹ nhàng từ từ, rất sợ mang đến cho cô đau đớn hơn.

Ngoài cửa, một bóng dáng cao to cô tịch dựa vào tường, trên khuôn mặt tuần mỹ lạnh như băng, toàn thân bao phủ khí lạnh tà ác, giống như đang tạo thành một tầng kết giới, làm cho không ai có thể tới gần.

Nghe bên trong một tiếng lại một tiếng kêu đau, đôi mắt như bóng đêm, ngày càng sâu và đen.....

Sau khi khử trùng ở vùng da bị rách, dùng ống tiêm đâm rách bọt nước, chảy chất lỏng ra, bôi thuốc băng bó. Nhưng Phương Đình vẫn không yên lòng, cho cô truyền dịch.

Trải qua đau đớn khoan tim liệt phổi kia, Kiều Tâm Du có cảm giác dường như mình vừa chạy 3000m một mõi, lúc Phương Đình băng bó cho cô, bất tri bất giác an ổn ngủ mất.

Khi Nhâm Mục Diệu quay trở vào, Kiều Tâm Du đã yên tĩnh ngủ, mà Phương Đình ngồi im bên cạnh cô, trong đôi mắt hiện lên ánh nhìn mềm mại, không hề chớp mắt dừng trên khuôn mặt cô gái đang ngủ.

Giống như một đôi tình nhân yêu nhau đã lâu, trong không khí đều nhen nhóm hơi thở ấm áp.

“Khụ, khụ!” . Nhâm Mục Diệu bất mãn ho nhẹ hai tiếng.

Phương Đình quay đầu nhìn hắn, mày nhúu chặt, giảm thấp tiếng chất vấn, “Là anh làm cô ấy bị thương?”

Kiều Tâm Du thật sự không biết nói dối, ánh mắt mơ hồ, mặt đỏ lên đều bán đứng cô. Nhưng Phương Đình biết cô giấu giếm hắn, là có lý do của cô, cho nên dù biết rõ lời cô nói không phải sự thật, cũng sẽ không vạch trần cô.

“Ha ha.....” Nhâm Mục Diệu giống như nghe được một câu chuyện buồn cười nhất, hắn lạnh lùng liếc mắt một cái, “Tôi là chồng của cô ta, còn anh là gì của cô ta? Tôi ngược đãi cô ta, tôi vũ nhục cô ta, những cái đó, anh đều không có quyền xen vào, mời anh cách xa vợ của tôi một chút.”

Phương Đình cúi đầu nhìn Kiều Tâm Du, trong ánh mắt lóe lên tia sáng nhu hòa, “Nếu anh không quý trọng cô ấy cho tốt, vậy thì, chỉ cần có cơ hội, tôi sẽ cướp cô ấy từ bên cạnh anh.” Giống như một lời thề, kiên định gần từng tiếng.

“Anh vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội.” Nhâm Mục Diệu giương khóe miệng, gợi lên một chút tươi cười, “Phương viện trưởng không bận sao? Vợ của tôi, tôi có thể chăm sóc được.”

Nhâm Mục Diệu ra “Lệnh đuổi khách”, Phương Đình chỉ có thể rời đi.

Đi qua bên cạnh hắn dừng lại, không quên thông báo một chút, “Sinh hoạt cần phải chú ý miệng vết thương của cô ấy không được chạm vào nước, còn nữa những thức ăn có tính kích thích không nên ăn, ăn nhẹ chút gì đó. Bổ sung thêm Vitamin A, Vitamin C và Vitamin B trong thức ăn, những chất này đều giúp miệng vết thương mau khép lại. Sau khi đóng vảy không được dùng tay bóc ra, phải để nó tự bong”

Sắc mặt Nhâm Mục Diệu ngày càng kém, xoay người liếc mắt, gầm nhẹ với hắn: “Tất cả tôi đều biết rồi, anh có thể rút ngay đi.” Hắn mới không có tâm tình nghe “Tọa đàm về chú ý chữa trị vết phỏng” của Phương Đình.

“Còn nữa, nhớ mỗi ngày tới bệnh viện thay thuốc.” Bàn giao xong chuyện, Phương Đình mới yên tâm rời đi.

Nhâm Mục Diệu chú ý nói thầm một câu, “Có thay thuốc, cũng sẽ không tới bệnh viện của anh.”

Hiện giờ hắn thật hối hận đã đặt chân tới đây.

Nhâm Mục Diệu lẳng lặng ngồi ở một bên, mày kiếm sắc bén nhíu chặt, yên tĩnh nghĩ lại một loạt chuyện đã phát sinh, dường như có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Chuyện thu mua mảnh đất Ngân Nguyệt Hồ kia là cơ mật của tập đoàn Nhâm thị, cô là một người ngoài làm sao biết chuyện này? Cô chưa từng đặt chân vào thương trường, rõ ràng làm sao có thể có quan hệ với xú danh Vạn Khải Phong?

Từ bàn tay in trên mặt cô, khiến lòng hắn nghi ngờ đi điều tra, sau đó đến đơn đấu thầu bị lộ Bày ra một ván cờ tỉ mỉ, từng bước rồi từng bước, mục đích cuối cùng là muốn hắn đấu thầu thất bại, hay là muốn hắn nghi ngờ cô?

Có lẽ cả hai đều đúng.

Trong lòng Nhâm Mục Diệu đã hiểu được vài phần, vừa nghĩ tới cô gái của mình bị Vạn Khải Phong kia đánh, lại nghĩ tới chính mình bị tính kế, một đám lửa giận bỗng chốc xông lên, đôi mắt đen hiện lên tia u tối.

69. Chương 69: Dịu Dàng Trong Phút Chốc

Ở trên thương trường Nhâm Mục Diệu như Satan tàn khốc hung ác, từ trước đến nay luôn bình tĩnh phân tích, nắm chặt mọi thứ trong tay. Nhưng lần này, hắn sơ xuất, là vì chuyện này quan hệ tới Kiều Tâm Du, hay là vì hắn sợ hãi cô phản bội

Bất kể là nguyên nhân nào, đều chứng minh, hắn quá để ý cô

Nhâm Mục Diệu nhìn gương mặt thanh lệ trắng mịn của cô, giống như có thể thổi bay bóp vỡ, còn có một vết máu nhỏ, là bị bức ảnh cắt qua, tựa như một vết nứt trên viên ngọc hoàn mỹ tinh xảo.

Hắn vươn tay, nhẹ vỗ về hai má của cô, cảm nhận được mềm mại dưới bàn tay. Đôi mắt đen như trời đêm dâng lên một tầng sương mù, thần bí, khiến người ta không nắm bắt được.

“Đừng! Xin anh đừng như vậy...” Kiều Tâm Du đột nhiên lên tiếng kinh hô, hai tay vung loạn, đôi mắt nhắm chặt, lông mi như cây quạt kích động.

“Không có việc gì, không có việc gì!” Nhâm Mục Diệu ôm cô vào lòng, rất sợ cô động mạnh sẽ làm liên lụy đến vết thương trên đùi. Nhẹ tay dịu dàng vỗ về sau lưng cô, “Không việc gì rồi, không có việc gì rồi, đừng sợ...”

Chẳng lẽ ngay cả lúc nằm mơ cô cũng sẽ mơ tới cường ép của hắn đối với cô sao? Hắn mang đến nhiều thương tổn về thể xác và tinh thần cho cô đến thế.

Đây rõ ràng là thủ đoạn trả thù hung thủ giết người, nhưng hiện giờ, vì sao Nhâm Mục Diệu đột nhiên dễ dàng cảm thấy hối hận.

Lúc này Nhâm Mục Diệu dùng bàn tay ấm áp khẽ vuốt xuống dưới, Kiều Tâm Du dần dần bình tĩnh lại...

Không biết đã ngủ bao lâu, Kiều Tâm Du nhập nhèm tỉnh lại.

Ánh đèn sáng rực có chút chói mắt, một lát sau mới thích ứng kịp, tầm mắt chạm vào Nhâm Mục Diệu, đáy mắt lập tức hiện lên một tia khó xử.

Dường như đối với hắn nhiều thêm một phần sợ hãi.

“Về nhà.” Nhâm Mục Diệu tùy ý nói, giống như ra lệnh cho thú cưng của mình.

Rõ ràng trong lòng hắn không muốn, nhưng hắn vừa mở miệng, lại là thái độ ác liệt như vậy đối với cô.

Ở cánh cửa tình cảm này Nhâm Mục Diệu còn đang trên lớp học, hắn giống như trẻ em đến tuổi đi học căn bản là không biết biểu đạt như thế nào.

“Ừm!” Kiều Tâm Du nhẹ đáp lại hắn, cô vén chăn lên, muốn tự mình xuống giường.

Chân vừa mới chạm vào giấy đã bị Nhâm Mục Diệu bế ngang, “Băng bó như Xác Ướp, đừng có đi ra ngoài dọa người chứ.”

Kiều Tâm Du liếc nhìn hai chân của mình, một vòng lại một vòng quấn băng gạc, đích thực có vài phần... giống Xác Ướp.

“Xác Ướp bị người ta bế ra ngoài, chẳng lẽ sẽ không dọa người sao?” Kiều Tâm Du hỏi lại một câu.

“Bớt nói nhảm đi!” Con người đen của hắn nhiem một tầng mờ mịt buồn bực. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Kiều Tâm Du nằm yên trong ngực của hắn, cảm thụ rõ tiếng tim đập mạnh mẽ, từ từ mở miệng, “Tôi sẽ chứng minh trong sạch của mình.”

Nhâm Mục Diệu cúi đầu, thấy sự nghiêm túc trong mắt cô, tầm mắt mất tự nhiên nhìn đi nơi khác, lạnh nhạt phun ra hai chữ: “Tùy cô.”

Hắn cao ngạo bá đạo, cho dù biết mình có sai, nhưng vì mặt mũi, đánh chết cũng sẽ không thừa nhận.

Ra khỏi bệnh viện, mưa thu cũng đã ngừng.

Trời tắng sáng, bầu trời u ám, vàng sáng đều đều, giống như tơ lụa thượng đẳng, mềm mại, uyển chuyển.

Về tới biệt thự, Nhâm Mục Diệu ôm Kiều Tâm Du vào phòng, sau khi đặt cô lên giường, hắn giữ nguyên áo nằm xuống, lập tức truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Hắn quá mệt mỏi, liên tục hai đêm không ngủ, khiến trong mắt hắn hiện đầy tơ máu.

Kiều Tâm Du vừa mới tỉnh ngủ, giờ ngủ không được nữa, đôi mắt sáng của cô ngáy ra nhìn chằm chằm trần nhà, mất đi tiêu cự.....

Tại sao Trầm Trạh Vân lại muốn hại cô?

Có lẽ là vì hắn! Kiều Tâm Du nghiêng đầu ngưng mắt nhìn mặt hắn đang ngủ, tỉ mỉ quan sát, đây là lần đầu tiên cô táo bạo nhìn kĩ hắn. Đôi mắt sắc bén khiếp người của hắn, khoảng cách người lạ tới gần hắn cũng biến mất. Đuôi lông mày như thanh kiếm, mang theo anh khí mạnh mẽ. Mũi cao thẳng, môi mỏng khêu gợi khe khẽ mỉm. Hắn giống như đứa nhỏ nằm lì trên giường, ngang nhiên to lớn, lơ lửng đề phòng, buông xuống áp lực.

Kiều Tâm Du giống như bị hắn mê hoặc, cẩn thận cúi người xuống, nhẹ nhàng hạ xuống trán hắn một cái hôn.

Nếu nói yêu Satan là Vạn Kiếp Bất Phục, như vậy, giờ phút này cô còn có thể lý trí trói buộc tim của mình sao?

Trong mắt Kiều Tâm Du hiện lên nhu tình, nhẹ xuống giường, từ trong bộ đồ tây của hần lấy ra chiếc điện thoại di động, tìm kiếm số điện thoại mình muốn, vội vàng trả lại.

Cô trốn vào phòng vệ sinh, dùng di động của mình bấm dãy số điện thoại, lo lắng chờ đợi đáp lại.

Chờ thật lâu cuối cùng cũng nổi máy được, “A lô!” Đầu bên kia truyền đến tiếng không kiên nhẫn.

“Xin chào, tôi là Kiều Tâm Du, hôm nay có thể gặp mặt một chút không?” Cô bình tĩnh nói, trong giọng nói lộ ra vẻ lạnh lùng.

“A!” Trầm Trạh Vậh giống như dự liệu được Kiều Tâm Du sẽ tìm cô, “A.....” Lập tức truyền đến một tiếng thét kinh hãi, tiếp theo là tiếng thở gấp của cô ta, lẩm bẩm một câu, “Anh đừng như vậy.....”

“Này! Cô còn nghe chứ?”

“Được, có thể.....” Giọng nói của cô ta đứt quãng, giống như là bị cái gì cắt ngang...

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng rên rỉ kiều mị, âm thanh khàn đục. Kiều Tâm Du dường như đoán được tình hình đầu bên kia, mặt của cô không khỏi nóng lên, “Được rồi, buổi trưa gặp.” Vội vàng ngắt điện thoại.

Trong phòng một mảnh hỗn độn, quần áo bị xé tan, áo lót, quần lót tùy ý vứt trên sàn nhà. Trong không khí tràn ngập mùi nước hoa, còn có hơi thở lả lướt mờ ám sau khi hoan ái.

Trên chiếc giường lớn rộng khoảng hai thước, một đôi nam nữ lỏa thể cùng một chỗ.

“Nói, vừa rồi là ai?” Vậh Khải Phong giật lấy chiếc điện thoại quăng tới bức tường, “Chẳng lẽ cô không biết tôi ghét nhất đang làm chuyện quan trọng lại bị người quấy rầy!” Hần trừng phạt, tăng nhanh tốc độ chạy tiến lên.

“A.....” Trầm Trạh Vậh bị hần điên cuồng ra vào như thế, thở gấp liên tục, rên rỉ, rõ ràng đau đớn không chịu nổi, nhưng ửng hồng trên mặt cô lại lộ vẻ hưởng thụ cùng khoái cảm, “Oa a Thực kích thích..... Tôi muốn nhiều hơn, nhiều hơn..... ”

Thân thể dâm dăng cong lên chủ động nghênh đón mỗi một lần tiến sâu vào của hần, ra sức đóng đưa hai chân, bộ ngực cao ngất dán vào thân thể hần, dẫn vào trong thân thể hần một tầng nhiệt nóng.....

Hoàn thành một cuộc đua chạy nước rút, Vậh Khải Phong cười xảo quyệt, “Như thế này cũng chưa đủ kích thích, chúng ta thứ kích thích hơn đi!” Nói xong, hần lấy ở đầu giường một bộ cồng tay ...

70. Chương 70: Trầm Trạh Vậh

Ánh mắt lóe lên hiện lên, đôi mắt mê ly của Trầm Trạh Vậh phút chốc căng thẳng, “Không... Không cần. Chúng ta không cần chơi cái này!” Cô mất đi phiếu cơm dài hạn Nhâm Mục Diệu, không cam lòng, tính kế hoạch hãm hại Kiều Tâm Du, như vậy Nhâm Mục Diệu sẽ lại tới tìm cô. Cô cùng với Vậh Khải Phong ăn mừng chúc cho kế hoạch thành công, kết quả uống nhiều hơn hai chén, cô đã lâu chưa chạm tới đàn ông, đã sớm rục rịch, bị hần dễ dàng khơi lên dục hỏa, vậy nên chuyện kể tiếp cứ tự nhiên mà phát sinh...

Trầm Trạh Vậh không nghĩ tới công phu trên giường của thiếu gia tập đoàn Vậh Hồng cũng là hạng nhất, thay đổi các kiểu hoan ái, liên tục triển miên đến sáng sớm cũng không có ý muốn thả cô ra. Đường nhiên, khiến cô càng không nghĩ đến là Vậh Khải Phong lại là một tên biến thái.

Hần dùng sức nắm nơi mềm mại của cô nhào nặn làm cô liên tục thở gấp, không rảnh mở miệng phản đối. Nhân cơ hội đem tay cô khóa ở kệ sắt đầu giường .

Trầm Trạh Vậh cảm giác được trên cổ tay chột lạnh, vội vàng giãy giụa, “Xin anh đừng như vậy...”

“Honey, yên tâm, chơi sẽ rất tuyệt!” Trong con người Vạn Khải Phong nhuộm đỏ, lóe lên tia thêm muốn. Hẳn giống như dã thú phát cuồng, Trần Trạh Vn giấ giữa chỉ càn kích thích thú tính của hắh thêm.

“Đừng... Không... Đau...” Trần Trạh Vn một tiếng lại một tiếng la khóc, Vạn Khải Phong lại càn muốn chơi đùa.

Roi da mạnh mẽ, dầu sáp nóng bỏng, cái kếp chặt chẽ... “Hình cụ” kèm theo đầy trên người cô.

“Đau... A... Xin anh... Đừng...” . Từng tiếng gào thét cuồng loạn, phá tan bầu không khí ngưng trệ, trong lòng cô liên tục in lên những vết thương, vết sẹo.

Trừng phạt dai dẳng dường như không có kết thúc...

Đây chính là trả giá cho sự “Tham hoan” của cô.

Hai chân “Xác Ướp” cứ như vậy đi ra ngoài thật sự rất dọa người, Kiều Tâm Du cẩn thận mặc vào một chiếc quần co giãn dày, trên chân đi một đôi dép da cao, khoác thêm một cái áo gió Chanel màu vàng nhạt, xách túi LV nhỏ, giả trang như vậy, đem khí chất học sinh ban đầu của cô quét sạch, thành một cô gái điềm đạm, trưởng thành hơn vài phần.

Hơn nữa, một lớp trang điểm nhẹ, che giấu đi yếu ớt trên mặt cô. Khí chất nhả nhặn, trang phục đoan trang, Kiều Tâm Du có tư thế của vợ Tổng giám đốc rồi.

Đúng! Đây tất cả đều là giả vờ.

Với cô, cái gọi là “Vợ Tổng giám đốc” kỳ thật không khác gì tình nhân thấp kém, hẳn cho cô cái xưng hô này, vì giam cầm cô, hành hạ cô, đối với cô mà nói, bốn chữ “Vợ Tổng giám đốc” chính là sỉ nhục với cô.

Đầu giường của hắh có để một xấp chi phiếu, Kiều Tâm Du lấy đi vài tờ bên trên, còn lại để vào chỗ cũ.

Trong tích tắc Kiều Tâm Du đóng cửa phòng, người đàn ông trên giường mở đôi mắt rét lạnh như chim ưng ra, hiện lên vẻ tà ác——

Kiều Tâm Du hẹn gặp tại một tiệm cà phê, cô đến khá sớm, uống một ly cà phê trước.

Hương thơm café nhàn nhạt bay trên không trung, tiếng dương cầm du dương uyển chuyển như hương vị ngọt ngào, chậm rãi phiêu đảng trong không khí, giống như giờ phút này, trái tim có thể trì hoãn tốc độ đập nhanh.

Chỗ ngồi ngay cạnh cửa sổ sát đất, bên ngoài xe chạy như nước, trên con đường là dáng vẻ vội vàng của người đi đường. Kiều Tâm Du chán ngán nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng đôi mắt trống rỗng không có tiêu cự.

Thời gian như cát chảy, chậm chậm rơi xuống qua những ngón tay.....

Đã uống hai tách cà phê rồi, Trần Trạh Vn vẫn chưa tới, tại sao vậy chứ? Cô ta rõ ràng đã đồng ý, chẳng lẽ cô ta chỉ nói giỡn với cô?

Trên mặt nhả nhặn của Kiều Tâm Du hiện lên một chút nét nhẩn nhịn, lại nhìn đồng hồ, cô ta đã muộn một giờ.

Cô hít sâu một hơi, bỏ đi tâm lý bất an nóng nảy, tiếp tục chờ

Đối diện “Danh Đỉnh cao ốc” là lầu hai của một nhà hàng Tây, cũng đối diện với tiệm cà phê này, ngồi trước cửa sổ sát đất, người đàn ông mặc bộ đồ Tây màu đen tuyền thủ công, trên mặt lạnh lùng không có một gợn sóng như điêu khắc, lẳng lặng ngồi yên ở một chỗ, đôi mắt nhìn ngoài cửa sổ chăm chú không chớp.

“Nhâm tổng giám đốc, xin hỏi ngài hôm nay muốn dùng gì?” . Tòa cao ốc này là địa sản dưới trướng Nhâm thị, đầu bếp nhà hàng này tự mình ra mặt chiêu đãi hắh.

Trên thương trường đã sớm nghe nói tác phong Nhâm Mục Diệu rất ngoan tuyệt, cho nên từ quản lý đến nhân viên phục vụ đều có vẻ nơm nớp lo sợ.

“Không cần.” Vung tay lên, lãnh đạm nói: “Tôi không muốn có người quấy rầy.” Lúc Nhâm Mục Diệu cùng bếp trưởng nói chuyện, tầm mắt cũng không rời khỏi quán cà phê kia.

Bếp trưởng lẳng lẳng lui ra, nhà hàng Tây lập tức treo biển “Hôm nay tạm ngừng buôn bán”. Nguồn:

”Đinh

” Theo đó là một tiếng chuông bạc dễ nghe, một cô gái cao gầy quyến rũ đi đến, mắt kính che đi một nửa khuôn mặt. Trên vai cô ta khoác áo da đắt tiền, trên chân là một đôi giày Ý thủ công, trang phục như một quý cô.

Trầm Trạh Vậ thấy Kiều Tâm Du, trực tiếp đi tới, ngồi ở vị trí đối diện cô, “Nói đi, cô tìm tôi có chuyện gì?”

Một mùi nước hoa nồng nặc xông thẳng vào mũi, lông mày Kiều Tâm Du hơi nhíu lại, cô cẩn thận ấn nút ghi âm trong túi, “Trở thành con cừu thế mạng của cô, tôi ít nhiều có quyền biết sự thật đúng không?”

“Sự thật?” Cánh môi đỏ sẫm mĩa mai giờ lên, “Cô thật sự quá ngu ngốc, hoàn toàn dễ dàng mắc bẫy. Diệu đã cho là cô đem đơn đầu thầu bán cho tập đoàn Vạn Hồng, cái gọi là ”sự thật” với cô không còn quan trọng nữa.”

“Cô trước sau còn luôn miệng nói thương yêu anh ta, thế nào chỉ sau một khắc có thể vì tiền mà bán đứng anh ta?” Loại phụ nữ thấp hèn này, trên mặt Kiều Tâm Du lộ ra vẻ khinh thường với cô ta.

Trầm Trạh Vậ phát ra tiếng cười yếu mị, cười cho sự ngây thơ, đơn thuần của cô, “Tôi đối với anh ta như vậy có gì sai sao? Tôi thật lòng theo anh ta bấy lâu nay, đột nhiên vì sự xuất hiện của cô, anh ta vội ném tôi đi, thật giống như thứ đồ bỏ bị người ta vứt bừa.” Đôi mắt phẫn hận của cô ta nhìn thẳng vào Kiều Tâm Du, “Là anh ta nợ tôi, tôi muốn anh ta ném thứ nỗi đau khổ bị mất đi như tôi. Anh ta sẽ không thể tiếp tục nhìn tôi như vậy nữa.”

“Ai.....” Tròng mắt Kiều Tâm Du hạ mí mắt, che giấu ánh mắt đồng cảm trong đáy mắt “Có lẽ, ‘ngu xuẩn’ không phải tôi, là cô không rõ thân phận của mình thôi. Cô chỉ là công cụ phát tiết dục vọng của anh ta. Anh ta yêu cầu công cụ phải biết nghe lời, có thể hô lớn, ngoan ngoãn, đuổi là đi, không có tự tôn, không có liêm sỉ. Cô nói, anh ta làm sao có thể có tình cảm với công cụ làm ầm giường?” Những lời này, Kiều Tâm Du như muốn nói cho chính mình nghe, tự nói với mình hấn lãnh huyết vô tình, tàn khốc hung ác, “Cô đã đánh giá cao địa vị của mình trong lòng anh ta, cô cho là anh ta sẽ coi cô như bảo vật, thật ra anh ta chỉ xem cô như một gốc cỏ không đáng một đồng thôi...”

71. Chương 71: Đau Đớn

Sắc mặt Trầm Trạh Vậ ngày càng khó coi, trong lòng ngưng tụ đầy oán hận. Nếu không có cô gái trước mắt này, Nhâm Mục Diệu cũng sẽ không vứt bỏ cô, nếu không phải là vì muốn trả thù cô gái này, cô cũng sẽ không bị Vạn Khải Phong lăng nhục ngược đãi... Tất cả là do cô gái này! Cô ta lại còn ở chỗ này nói nhẹ nói mát, bày ra một bộ “nữ chủ nhân dạy dỗ tiểu tam”.

Kiều Tâm Du yên lặng, trong lòng bị thương cho chính mình, “Tại sao phải để anh ta chà đạp tình cảm của mình, ở trong mắt anh ta ‘yêu’ không đáng một đồng, để cho mình ti tiện đến mức giảm lên nhân cách cùng tự tôn của bản thân sao?”

Trầm Trạh Vậ nắm chặt hai tay, con ngươi dưới mắt kính phút chốc ngưng kết thành một cơn oán hận. Chợt đứng lên, cầm lấy cốc nước trên bàn, hất mạnh vào cô, “Cô không có tư cách giáo huấn tôi” Cánh môi khẽ mím run rẩy, đột nhiên cảm giận, “Cô muốn gì, chẳng qua là vợ trên danh nghĩa của Diệu mà thôi. Chúng ta đều ngang hàng như nhau cả. Nói tôi không biết tự lượng sức mình, còn cô chính là vô sỉ hạ lưu...”

Những giọt nước trong trẻo nhưng lạnh lùng hắt trên mặt cô, nhanh chóng rơi ào xuống... Nhỏ trên đùi cô, nháy mắt thấm vào quần, qua lớp băng gạc mỏng “Ừ...” Kiều Tâm Du hít khí lạnh, nhú mày cố nhịn đau đón.

Hành động của Trầm Trạh Vậ như một người đàn bà chanh chua, khiến người trong tiệm cà phê đều chuyển ánh mắt về phía bọn họ, cô ta dường như cảm thấy hành động của mình có phần hơi quá, nâng kính mắt, lại ngồi xuống.

“Tôi cảnh cáo cô, cô thức thừ thì rời xa Diệu một chút, anh ấy sớm muộn gì cũng là của tôi! Bằng không... Lần này chỉ là bắt đầu mà thôi, cô đâu không lại tôi đâu.”

Kiều Tâm Du cầm khăn lên chậm rãi lau nước trên mặt, có giọt thấm ướt vào tóc, động tác ưu nhã, không có cảm giác cô bị người hắt nước mà xấu hổ, chỉ giống như mình bị mưa làm ướt. Nguồn truyện: Y

“Cô đã tự tin như vậy, tôi cũng không phải đối thủ của cô, mong rằng đối với cô tôi cũng không gây nên uy hiếp gì, như vậy cô cần gì phải làm chuyện thừa ”cảnh cáo” tôi? ” Kiều Tâm Du kẻ tám lạng người nửa cân, đánh vào yếu ớt trong lòng cô ta: “Thật bị ai, vì một người đàn ông biến mình thành như vậy, tôi thật đồng cảm cho cô.”

“Cô...” Sắc mặt Trầm Trạh Vậ đỏ bừng, trong con ngươi hiện lên ánh nhìn hung tàn, hận không thể đem Kiều Tâm Du xé nát.

Kiều Tâm Du thoáng nhìn phía trước một người đàn ông âm lệ dần đi vào, trong lòng sinh kế, lập tức lấy tờ chi phiếu trong túi ra: “Vạn Khải Phong rất hài lòng với đơn đấu thầu của tập đoàn Nhâm thị cô đưa cho anh ta, chi phiếu này là phần thưởng của cô.”

Trầm Trạh Vậ thấy tờ chi phiếu, lập tức hai mắt tỏa sáng, một tay nhận lấy, thuận miệng lại hỏi: “Anh ta không phải đã cho tôi một trăm ngàn sao!”

Lấy được phản ứng hài lòng, Kiều Tâm Du ngẩng đầu, đôi mắt sáng như sao nhìn hấn, mang theo vài phần đắc ý, “Đây chính là công đạo tôi muốn cho anh.”

Trầm Trạh Vậ sửng sốt, quay đầu lại, nhìn thấy trên mặt Nhâm Mục Diệu lạnh lẽo u ám tức thì cô ta thoáng chốc sợ tới mặt trắng bệch, hai chân như nhũn ra, nức nở nói: “Diệu, anh đừng tin, chuyện này đều là cô ta thiết kế muốn hãm hại em.” Cô ta lập tức ném tờ chi phiếu trên tay, giống như ném đi quả bom hẹn giờ.

Cô đi theo bên cạnh Nhâm Mục Diệu đã lâu, dĩ nhiên biết tác phong hấn luôn lạnh băng tàn khốc, thủ đoạn chơi đùa với kẻ thù, từ trước đến nay là đuổi tận giết tuyệt, sẽ không lưu lại cho bọn họ một đường lui. Lần trước, bộ quản lí tài vụ trong công ty lấy trộm công quỹ, kết quả của hấn ta chính là nhảy lầu tự sát. Trầm Trạh Vậ cũng không muốn trở thành người kế tiếp.

“Cô nói đủ chưa!” Ánh mắt lạnh khiếp người của Nhâm Mục Diệu bắn về phía Kiều Tâm Du, “Chơi trò chơi này rất vui sao?”

Hấn thấy Kiều Tâm Du bị Trầm Trạh Vậ hắt nước, tâm như bị đâm, không tự chủ được đứng lên, chạy về phía tiệm cà phê.

Kỳ thật hấn nghe rõ lời nói của Trầm Trạh Vậ, nhưng trong đầu hấn nảy ra kế hoạch nhất cử lưỡng tiện. Lúc trước quyền đạo diễn trong tay người khác, lần này đổi phiên rồi, hấn nhất định sẽ đạo diễn một trò vô cùng phần khích.

Nhâm Mục Diệu vẫn hỏi khiến Kiều Tâm Du cả kinh, nhú mi, lúng ta lúng túng hỏi: “Anh vẫn tin tưởng cô ta, đúng không?” Đáp án của vấn đề này đã rõ ràng, lại thêm một câu. “Cho dù nghe được đáp án cô ta nói ra, anh cũng không tin tôi, đúng không? Anh cho tới bây giờ cũng không tin tưởng”

Dường như bức bách chính mình chấp nhận sự thật tàn khốc này, Kiều Tâm Du càng không ngừng thì thào tự nói.

Đôi mắt buồn như kim châm vào Nhâm Mục Diệu, nhưng hấn vẫn thờ ơ đứng tại chỗ như trước, ánh mắt lãnh tuyệt đâm về phía cô, “Tôi chỉ biết không ai có thể so với cô càng hận tôi, càng muốn hại tôi hơn.”

Hắn rất tàn nhẫn đối xử với cô như thế, hung ác tàn khốc vũ nhục cô như thế..... Trong lòng cô hẳn là hận hẳn thấu xương...

“Diệu..... Anh có thể tin tưởng em là tốt rồi, chuyện này tất cả đều là do cô ta muốn giáng họa cho em.....” Nước mắt chảy xuống, Trần Trạh Vậh hơi giờ khóe miệng.

Nhâm Mục Diệu ôm lấy eo nhỏ nhắn của Trần Trạh Vậh, đôi mắt tà mị “Em yêu, tôi làm sao có thể không tin tưởng em? Em chịu uất ức rồi.....”

“Em biết, em biết anh không vứt bỏ em được mà.....” Trần Trạh Vậh nhào vào lòng Nhâm Mục Diệu khóc rống lên.

“Cô tạm thời làm trò cười trước công chúng cho tôi đi!” Nhâm Mục Diệu lạnh lùng bỏ lại những lời này, ôm lấy Trần Trạh Vậh ra khỏi tiệm cà phê.

Trần Trạh Vậh không quên vụng trộm nhìn lại Kiều Tâm Du, hiện lên nụ cười đắc ý .

Kiều Tâm Du đỡ đầu nhìn bóng lưng của hai người gắt gao gấn bó, đôi mắt thâm lương nổi lên một tầng hơi nước, làm mờ tầm mắt của cô.

Thật ngốc, cô thật ngốc. Thì ra tất cả những gì cô vừa làm, trong mắt hắn chỉ giống như một thằng hề đang diễn trò.

Hắn đã sớm đẩy nắp quan tài, phán cô tội tử hình rồi.....

“Tâm Du, sao em lại để vết thương dính nước?” Phương Đình vừa xử lý vết thương vừa nhắc đi nhắc lại, “Thiệt là, như một đứa con nít không cẩn thận.....”

Không có bất kỳ phản ứng, tầm mắt Phương Đình từ vết thương, chuyển đến gương mặt thanh nhã, chỉ là, ánh mắt linh động như sóng gợn của cô hôm nay ảm đạm u ám, như mây đen che đi ánh sáng trên trời.

Hắn đề cao vài dexiben, “Tâm Du? Tâm Du!”

Kiều Tâm Du giống như đột nhiên thức tỉnh, “Anh Phương Đình, có chuyện gì không?”

“Làm sao vậy? Em không tập trung.” Đôi mắt ân cần của Phương Đình tràn ra vài tia sóng, “Hắn.. có phải đối xử không tốt với em không?”

Kiều Tâm Du cúi đầu, tầm mắt chuyển sang nơi khác, “Không có, không phải, là anh suy nghĩ nhiều thôi.”

Phương Đình thấy thái độ cô che che giấu giấu, biết ngay cô đang nói dối.

Quai hàm cô gầy yếu, dung nhan tiêu tụy, làm đau nhói tim của hắn, hắn vốn nghĩ rằng mình buông tay có thể cho cô đến được với hạnh phúc, hiện giờ xem ra, hắn đã sai hoàn toàn.

72. Chương 72: Bí Mật

Kiều Tâm Du không có hạnh phúc, một chút cũng không hạnh phúc. Lúc này hắn thật hối hận chính mình lại dễ dàng buông tay.

Phương Đình ngẩng đầu, môi mỏng khẽ mở, “Tâm Du, anh thích em.” Đôi mắt sáng chói như sao hiện lên gợn sóng nhẹ, kích thích một vòng nước xoáy, như muốn kéo Kiều Tâm Du vào trong.

Kiều Tâm Du bỗng chốc thu hồi tầm mắt của mình, bối rối chuyển hướng khác “Thật xin lỗi.....”

Cô không thể cho hắn một trái tim nguyên vẹn, đối với hắn như vậy quá không công bằng.

“Tâm Du, không cần vội trả lời, cứ từ từ suy nghĩ.” Trên mặt Phương Đình có vẻ mắt mát, trên mặt lại bày ra tươi cười ấm áp, giống như mặt trời ngày đông ấm áp nhu hòa.

Hắn ân cần, sự bao dung của hắn, cho cô cảm giác như người thân. Cái gọi là người thân, chính là bất kể lúc nào, cô đi mệt rồi, có thể cho cô nghỉ ngơi, cho cô một lá chắn, có thể đến an ủi cô.

Kiều Tâm Du chỉ khi ở bên cạnh hắn mới có thể tháo xuống lớp nguy trang nặng nề của mình, “Anh Phương Đình.....” Tiếng nói nghẹn ngào từ cổ họng Kiều Tâm Du bật ra, cô nhào vào ngực hắn, “Em đau lắm, đau lắm Chân thật sự rất đau.....”

Nước mắt mặc sức như trận hồng thủy, chảy xuống, giọt nước mắt trong suốt dọc theo hai má tú lệ rơi xuống, hiện ra nhiều chua xót

Là chân đau, hay là lòng đau? Cô đến khóc cũng phải tìm cho mình một cái cớ.

Phương Đình ôm lấy thân thể run rẩy không thôi, khẽ vuốt phía sau lưng của cô, nước mắt của cô thấm ướt blouse trắng của hắn, cũng như thấm ướt tim hắn.....

Khóc thật lâu, tiếng nghẹn ngào dần thấp xuống.

Lúc Kiều Tâm Du lại ngẩng đầu, đôi mắt trong sáng của cô được nước mắt rửa càng thêm trong, nhưng khiến cho người ta tìm không thấy dấu vết cô đã khóc, cô nhanh chóng thu lại bi thương của mình.

Thấy trước ngực Phương Đình bị ướt một mảng lớn, Kiều Tâm Du xin lỗi: “Thật xin lỗi, làm bẩn quần áo anh.”

Kiều Tâm Du lấy khăn ra muốn lau đi vết này, nhưng bàn tay mảnh khảnh bị Phương Đình nắm lấy, hắn kích động hỏi: “Tâm Du, ly hôn với anh đi được không? Sau khi ly hôn chúng ta lập tức ra nước ngoài kết hôn, rời khỏi nơi này, một lần nữa bắt đầu lại tất cả, quên đi mọi chuyện không vui, chúng ta sẽ hạnh phúc.”

Lệ trong suốt cuộn cuộn trong mắt cô, “Anh Phương Đình, có lúc em nghĩ, em kiếp trước có phải hay không tội nghiệt quá sâu, nên kiếp này em phải hoàn trả nhiều như vậy, có lẽ, em không xứng có được hạnh phúc.....”

Phương Đình đau lòng ôm lấy thân thể gầy yếu của cô vào lòng, “Đây chỉ là thử thách mà cuộc sống cho em, tất cả đều đã qua, đều đã tốt đẹp Anh vĩnh viễn ở bên cạnh em.” Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“Em không cần đáp nỗi đau..... Anh đừng đối với em tốt như vậy, không đáng.....” Kiều Tâm Du cảm thấy chiếm giữ trái tim hắn là một tội lỗi.

“Vậy em xem như đây là nợ anh phải trả em đi.” Con người Phương Đình dịu dàng, nhưng cũng hiện ra đau thương ——

.....

“Cẩn thận!” Tiếng kêu gào kinh hoàng phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

“Két ——” một tiếng, giống như trời long đất lở, tim vì chấn động quá mà run lên.

Chiếc xe tải lớn mất phanh lao về phía một đứa bé trai, trong phút chốc sắp bị đâm, được một người phụ nữ đẩy ra, người phụ nữ kia bị xe đâm vào văng ra một quãng, nằm lạng trong vũng máu.

“Mẹ, mẹ..... Mẹ tỉnh dậy đi, mẹ mau tỉnh lại đi.....” Một cô gái nhỏ đáng yêu, tết bím hai bên, mặc trên người bộ quần áo màu trắng, cô bé giống như một thiên sứ thuần khiết.

Chẳng qua là..... Thiên sứ gãy cánh, rơi xuống.....

Thế giới của cô sụp đổ.....

Cô bé khàn giọng, kiệt lực khóc kêu, giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, giống như chuỗi hạt trân châu bị đứt dây. Sắc mặt trắng bệch như tuyết, thê lương, tiếng khóc bi thương đánh vào trái tim cậu bé.

Bé trai đứng ở xa xa phía sau cô, hai chân như bị rót chì, một bước cũng không di chuyển được, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bóng lưng run run của cô bé.

Hắn khi đó, có một quyết định quan trọng, muốn bảo vệ cô cả đời. Giống như hoàn thành một nhiệm vụ nhân sinh, vừng vàng in dấu trong lòng hắn.

Mẹ của Kiều Tâm Du xuất huyết não quá nghiêm trọng, lúc đưa đến bệnh viện cấp cứu đã không còn kịp nữa, bà qua đời. Cho nên Phương Đình lựa chọn làm một bác sĩ, nghiên cứu khoa học. Nhưng, khi hấn ra nước ngoài học trở về, lại phát hiện Kiều Tâm Du bởi vì gây tai nạn xe đụng chết người nên phải vào tù, hấn hối hận vì mình không ở bên cô lúc đó, để cô một thân một mình, không thể bảo vệ cô cho tốt.

Cô vừa ra tù, Phương Đình đã vội vàng muốn cầu hôn, hấn muốn bảo vệ cô, cho cô hạnh phúc.....

Nhâm Mục Diệu lần nữa bước vào phòng ở của Trần Trạh Vậh, ngẩng đầu quét mắt nhìn khung cảnh tồi tàn xung quanh, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét .

“Diệu, anh muốn uống gì?” Trần Trạh Vậh kiêu mị nói, biến giọng nói của mình thật yếu mềm.

Con người chợt nhìn tới cái kính không cân xứng với mặt cô, “Đã vào nhà, sao còn phải mang kính, bỏ ra đi.” Tay hấn đưa về phía mắt kính.

Trần Trạh Vậh lập tức xoay người, đưa lưng về phía hấn, tay giữ chặt gọng kính: “Không cần..... Mang cái này khá thoải mái.....”

Cô càng che giấu càng thêm khơi dậy hứng thú của Nhâm Mục Diệu, hấn tới gần Trần Trạh Vậh, “Em yêu, em muốn tôi xoay người rời đi sao?”

Giọng nói hùng hậu, hơi thở mập mờ, cho dù là lời nói ép người, nhưng cũng khiến cho Trần Trạh Vậh say say.

“Anh đừng giật mình” Trần Trạh Vậh đánh tiếng dự phòng trước, sau đó lấy mắt kính xuống. Nơi khoe mắt có một khối máu tụ trên làn da tuyết trắng, có vẻ dị thường.

“Em làm sao vậy?” Ngừ khí Nhâm Mục Diệu lãnh đạm, vươn tay chạm vào chỗ máu tụ, ngón tay thon dài dùng sức ấn xuống, khoe miệng hiện lên nụ cười tà mị, “Sao lại bị thương? Đau không?”

Trần Trạh Vậh hờn dỗi nhào vào trong ngực hấn, “Diệu, anh làm em đau. Là em không cẩn thận bị thương, vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại.”

“Em thật không cẩn thận”.

Đột nhiên, hấn cảm thấy có chỗ kì lạ, thường ngày Trần Trạh Vậh phong tình vạn chủng, cho dù vào lúc rét lạnh nhất mùa đông, cũng muốn lộ ra ngực phấn trắng nõn, rãnh thật sâu, giống như nhất định phải trưng ra vốn sẵn có của mình.

Hôm nay lại thấy cô ta mặc một chiếc áo cao cổ đã thấy không quen rồi, càng che giấu, bên trong càng thêm cổ quái.

Con người lạnh băng hiện lên vẻ lạnh lẽo, “Anh nhớ em lắm...” Bàn tay hấn từ sau lưng vòng qua trước ngực cô, dò vào bên trong áo, vuốt ve da thịt nóng bỏng, từng chút từng chút kéo áo lên trên...

“Không, đừng...” Trần Trạh Vậh vội vàng hốt hoảng ngăn cản hấn, cúi đầu lí nhí nói: “Diệu, hôm nay thân thể em không thoải mái.”

73. Chương 73: Cự Tuyệt Tình Cảm

“Thế nào? Chẳng lẽ muốn cự tuyệt, hay là em muốn tôi lập tức rời đi, vĩnh viễn không bước vào nơi này một bước?” Ánh mắt lạnh của hấn giống như gai độc đâm vào lòng cô, khiến cô không thể động dậh.

Lời của hấn vẫn có hiệu quả, “Không, không phải...” Trần Trạh Vậh thật vất vả lần nữa giữ lại hấn, sao lại cam tâm cứ như vậy kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

“Ô ô...” Trầm TrạM VậN len lén bắM một cái vào vết thương trên đùi, trong con người lập tức trào ra một tầng nước mắt, khóc nức nở, “Diệu... Ô ô, em bị người... Bị người ta vũ nhục...”

Đôi mắt đông lại phát ra ý cười lạnh lẽo, “Bị ai làm? Tên đó làm gì em?”

“Ô ô... Là VậN KhắI Phong... Anh ta, anh ta đối với em...” Trầm TrạM VậN đã khóc không thành tiếng.

Môi mỏng bạc tình hơi gợn lên, “Roẹt ——” hắN đột nhiên kéo rách áo trên người cô.

Trên làn da trắng hiện đầy vết roi đánh, bị sáp dầu nóng biến thành những điểm ứ hồng, trên người không có một khối da thịt hoàn chỉnh... Giống như giấy Tuyên Thành (một loại giấy chuyên dùng để viết bút lông khá mắc tiền) bị hắt mực lên, chẳng khác tờ giấy vụn.

“Sao anh ta lại đối với em như vậy?” Đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu lóe lên vẻ bí hiểm, tinh tế thưởng thức thương thế của cô, khóe miệng nâng lên ý cười tà tử.

Đối với tin đồn VậN KhắI Phong biến thái, Nhâm Mục Diệu sớm đã nghe nói, nhưng thật không ngờ hắN mặt người dạ thú như thế. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Diệu...Có phải anh không quan tâm em nữa không?”

“Làm sao có thể?” Nhâm Mục Diệu đẩy cô ra, ngồi một mình trên sô pha, lười biếng nhấc chân lên, “Anh sẽ báo thù cho em, tiếc là...” HắN cố ý kéo dài ngữ điệu, “Anh không có chứng cứ tố cáo việc anh ta lấy trộm tài liệu cơ mật, bằng không...”

“Diệu, nếu Kiều Tâm Du đã đem đơn đầu thầu bán cho anh ta, như vậy trong tay cô ta hắN sẽ có ghi chép trong lúc bọn họ đàm phán, nói không chừng còn có thể bắt được tập đoàn VậN Hồng trước đó sửa đổi đơn đầu thầu gốc.” Trầm TrạM VậN vội vàng nói.

Nhâm Mục Diệu nhếch mày, dường như đạt được đúng mục đích của mình, sau đó đứng lên, “Đã vậy, anh muốn trở về hỏi cô ta một chút.” Nói xong, đi về phía cửa.

Trầm TrạM VậN vội kéo hắN lại, “Diệu, anh muốn đi sao?” Tiếng nói mềm mại lưu luyến.

Nhâm Mục Diệu lạnh lùng liếc mắt nhìn vết thương khiến người ta buồn nôn trên người cô, “Thân thể em còn chưa khỏe, nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai trở lại thăm em.”

Trầm TrạM VậN cúi đầu nhìn những vết thương chồng chất trên thân thể mình, bị VậN KhắI Phong chà đạp đến không thành dạng. Cô cúi đầu, buông lỏng tay ra, “Ngày mai anh nhất định phải tới thăm em nha.”

Nhâm Mục Diệu trở lại công ty, hạ lệnh cho bộ tài vụ ra một ít vốn, về phần sử dụng không có công bố.

“Nhâm tổng giám đốc, đây là thiệp mời do tập đoàn VậN Hồng gửi tới, tiệc tối chúc mừng thu mua Ngân Nguyệt Hồ thành công, ngài có muốn tham gia hay không.” Thư kí báo cáo xong công việc một ngày, sau khi đi ra lại quay trở vào báo cho hắN chuyện này.

Nhâm Mục Diệu vẽ mặt âm trầm, ánh mắt u tối vừa chuyển, “Thay tôi cự tuyệt đi.”

Nhanh chóng làm xong mọi việc bận rộn hôm nay, hắN chạy về biệt thự vùng ngoại thành.

Một trận mưa thu khiến không khí trở lạnh, nói thật lạnh lẽo cũng không sai. Trong phòng khách trống trải phiêu đảng không khí lạnh lẽo, ngay cả trong phòng bếp cũng không thấy bóng dáng của cô, Nhâm Mục Diệu đột nhiên cảm thấy hơi khấn trương.

HắN nhanh chóng chạy tới phòng ngủ, đẩy cửa ra thấy giai nhân nhỏ bé trên giường, lúc này mới khiến tim của hắN bình tĩnh trở lại.

Bởi vì tiếng đẩy cửa rất lớn, Kiều Tâm Du trong giấc ngủ bị đánh thức, miến cưỡng liếc mắt nhìn hắN, trở mình nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ.

Loại cảm giác bị coi nhẹ này làm hắN cực kỳ khó chịu, “Mở mắt ra, nhìn tôi đi.” Tiếng nói trầm thấp, không cho phép người cự tuyệt.

Kiều Tâm Du phút chốc mở mắt “Thế nào? Muốn ép hỏi tôi làm sao bán đứng anh sao? Hay là, muốn kiện tôi?”

Đôi mắt cô vẫn sáng ngời như trước, vẻ ảm áp giống như có thể soi vào tận trong tim hấn. Nhưng, rõ ràng mí mắt có chút sưng lên, trên lông mi còn bị ẩm ướt, cô đã khóc sao?

Nhâm Mục Diệu cảm giác trái tim mình bị đâm một nhát.

“...”

“Hôm nay tôi rất mệt.” Kiều Tâm Du tính khí rất bướng bỉnh, muốn làm trái ý hấn, “Tôi đã ăn rồi, tôi nghĩ hấn là anh đã ăn ở nhà có hương ôn nhu kia, nên không có để phần cho anh.”

Nhâm Mục Diệu kéo cánh tay cô lại, “Mau đứng lên, phải đến bệnh viện thay thuốc.”

Hấn còn nhớ? Biểu tình kinh ngạc của Kiều Tâm Du không hề che giấu, hiện ra ở trên mặt, “Tôi đã đến bệnh viện thay thuốc rồi.”

“Vậy là cô đã gặp Phương Đình?” Tiếng Nhâm Mục Diệu cao lên, lộ ra khó chịu, “Tôi có cho phép cô gặp anh ta sao?”

Kiều Tâm Du ngẩng đầu lên, nhận thấy ánh mắt tức giận của hấn, không ngại nhìn hấn, “Anh cũng không có nói tôi không thể gặp anh ấy, hơn nữa, tôi gặp mặt ai, hình như anh không được xen vào thì phải.”

“Cô là con búp bê do tôi bỏ tiền ra mua, tôi bảo cô làm gì thì cô phải làm cái đó! Tôi bảo cô chết, cô cũng phải chết cho tôi!” Lửa giận của Nhâm Mục Diệu dễ dàng bị cô đốt lên.

“Vậy anh muốn tôi chết sao? Tôi có thể lập tức từ cửa sổ nhảy xuống.” Cô giờ phút này, tâm đã lạnh, không hề mong chờ yêu thương của hấn nữa.

Thật buồn, không có gì lớn hơn chết tâm. Đúng! Lòng của cô đã chết rồi.

Nếu đã không thể sống, vậy phải chết thôi, chết và sống hai trạng thái này đối với cô mà nói không có gì khác nhau.

Nhâm Mục Diệu nâng cằm cô lên, bức bách cô nhìn vào đôi mắt đầy lửa của hấn, “Tôi sẽ không để cô chết dễ dàng vậy đâu.”

“Tùy anh.” Khóe miệng Kiều Tâm Du cong lên, “Ngay cả mạng tôi cũng không cần rồi, anh còn có thể lấy cái gì uy hiếp tôi?”

“Cậu của cô.” Môi mỏng hé mở, bình tĩnh nói ra ba chữ.

“Công ơn nuôi dưỡng tôi xem như đã báo đáp, bọn họ có phát sinh chuyện gì đều không liên quan đến tôi.” Kiều Tâm Du biết, cô càng để ý, sẽ càng trở thành nhược điểm hấn dùng để trói buộc cô. Hiện giờ cô không có gì vướng chân, Nhâm Mục Diệu sẽ lấy cái gì khống chế cô đây?

Nhâm Mục Diệu giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ngón tay siết chặt, khiến cằm dưới của cô đỏ ửng, “Cô là vợ của tôi, cả đời cô đừng mơ tưởng chạy thoát khỏi lòng bàn tay tôi.”

Hấn cúi đầu, nghiêng người hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người. Vừa chạm vào cánh môi mềm như lụa của cô, Nhâm Mục Diệu không nhịn được đưa lưỡi vào thăm dò.

Lưỡi hấn dò xét liếm hôn khóe môi xinh đẹp của cô, răng khê cắn đôi môi đỏ, dùng môi cọ xát đôi môi của cô. Chạm vào hương vị mềm mại ngọt ngào, làm cho Nhâm Mục Diệu cảm thấy thỏa mãn tràn ra ngực, không khỏi than nhẹ một tiếng.

Cắn cắn mút vào môi của cô, một đường liếm xuống cổ, tới trước ngực cô.

“Không, không muốn...” Kiều Tâm Du kêu lên một tiếng, tay chống đỡ trước ngực mình, ngăn cản hấn tiếp tục.

74. Chương 74: Đột Nhiên Dịu Dàng

Trong con người long lanh của Kiều Tâm Du chợt phát sáng, bàn tay vốn đang để ngang giữa bọn họ, giống như nhận mệnh, thỏa hiệp, chết lặng...

Tâm đã đau không gượng dậy nổi...

Mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể dễ dàng đốt lên dục vọng trong cơ thể hần. Lửa nóng đã sớm chẳng có chừng mực, từ ngực lan tràn ra tứ chi.

Nhâm Mục Diệu đưa tay giữ eo của Kiều Tâm Du, rồi đẩy cô ngã về phía sau.

Trên người đột nhiên gia tăng sức nặng, khiến Kiều Tâm Du thét lớn một tiếng. Nghe được cô nhẹ giọng kháng nghị, Nhâm Mục Diệu khẽ cười một tiếng, lấy hai tay chống lên thể trọng của mình, tiếp tục liếm hôn cô.

Kiều Tâm Du bày ra dung nhan thanh lệ, ngượng ngùng, nhắm mắt lại, giống như người sắp bị tử hình, không dám nhìn hần một cái.

Khẽ ôm thân thể xinh đẹp kiều mị, tiếng thở dốc nặng nề, Nhâm Mục Diệu rầm rĩ khát vọng, ánh mắt của hần che lấp một tầng mê tình.

Hiện giờ, thân thể Trầm Trạh Vân khiến cho hần buồn nôn, mà thân thể Kiều Tâm Du làm hần mê say.

Khẽ cắn cánh môi hơi sưng đỏ mím chặt của Kiều Tâm Du, thừa dịp cô kinh thanh kêu đau, cái lưỡi nhanh chóng xâm nhập trên chọc lưỡi của cô, càn quấy hương vị ngọt ngào của cô, dường như muốn buông thả, nhiệt tình yêu cầu với cô.

“Giao em cho tôi đi...” Hơi thở nóng bỏng phả vào cổ của cô, khơi dậy khát vọng trong cơ thể Kiều Tâm Du.

Cô nhắm chặt đôi mắt mê ly, nhiệt hỏa khó nhịn, động dậy thân thể của mình.

“A ——” Ngọn lửa trong cơ thể Nhâm Mục Diệu toàn bộ bị cô đốt lên. Nhâm Mục Diệu nhanh chóng cởi bỏ cà vạt, cởi bộ đồ Tây ra, giơ tay lên dùng lực bỏ đi sơ mi trắng trên người, cúc áo vì mãnh lực của hần mà rơi xuống, lộ ra ngực trần cường tráng, rắn chắc.

Khi Kiều Tâm Du vẫn còn mê loạn, hai tay hần đã nhanh chóng thoát đi tất cả trói buộc trên người cô. Híp mắt nhìn thân thể xinh đẹp trước mặt, cổ họng Nhâm Mục Diệu khô khốc, hô hấp trở nên dồn dập.

“Đừng tiếp tục đi xuống được không...” Đột nhiên sững sốt, khiến Kiều Tâm Du lấy lại được một chút lý trí. Biểu tình cô xấu hổ, trên mặt đỏ hồng, khẽ nói, “Chân tôi có vết thương.”

Tên đã lấp vào cung, không bắn không được, Nhâm Mục Diệu há lại cho cô dưới tình huống này kêu ngừng.

Nhâm Mục Diệu ôm chặt cô, ám muội nói: “Yên tâm, tôi sẽ cẩn thận.....” Giọng nói khàn khàn chứng tỏ hần đã chịu đến cực hạn.

Thân thể chồng lên, tiếp xúc chặt chẽ, cô cảm giác rõ ràng được vật cứng rắn dưới thân của Nhâm Mục Diệu, trong lúc nhất thời mặt đỏ lan ra toàn thân cô.

Kiều Tâm Du đóng chặt hai mắt, mặc cho Nhâm Mục Diệu cướp đoạt.

Chấp nhận lửa cháy cuộn cuộn của hần, thân thể Kiều Tâm Du mềm nhũn, bắt lực vươn tay bám lấy cổ hần, không ngừng dùng đưa, nhanh chóng rơi vào dục hỏa..... Cô khẩn cầu có một chút không gian mát mẻ, nhưng, trong cơ thể lúc này đã đốt lên ngọn lửa, cùng thân thể nóng rực của hần hợp làm một.

Hần thật dịu dàng, Kiều Tâm Du lần đầu tiên cảm nhận được Satan lãnh khốc, tàn nhẫn cũng có tình cảm.

Lòng của Kiều Tâm Du đã bị dục vọng mãnh liệt bao phủ, cô chỉ có thể thuận theo hần.

Cô cảm thấy toàn thân mình nóng bừng không dứt, mà tay của hần thật mát như băng. Kiều Tâm Du giữ lấy tay hần, xoa gương mặt của mình, liếm vào bàn tay mát lạnh của hần, muốn dùng hai tay mát lạnh của hần đuổi đi nhiệt nóng khắp người cô.

Nhâm Mục Diệu vỗ về gương mặt của cô, xúc cảm trơn mềm trong tay kia làm cho tim hắn không khỏi đập thình thịch. Dấu vết do ảnh chụp gây nên trên gương mặt kia đã phai nhạt, nhưng lại in dấu trong lòng hắn.

“Em thật đẹp, tôi rất thích.....” Đáy mắt Nhâm Mục Diệu bị nhiễm sương mù, không nhận được ca ngợi.

Hắn để ý chỉ có thân thể của cô, rõ ràng cô là công cụ phát tiết có giá trị duy nhất của một mình hắn.

“Nếu, trên chân của tôi lưu lại một vết sẹo lớn thì sao?”

“Vẫn thích.....” Hắn cúi người xuống, thân mật hôn lên băng gạc trên đùi cô.

Kiều Tâm Du bị hành động dụ dỗ của hắn mê hoặc.

Cô mới vừa không dễ dàng quyết định, muốn hoàn toàn buông tay, hắn hiện giờ vì sao phải đối xử dụ dỗ như thế, lòng của cô bắt đầu dao động, cô nên làm gì bây giờ?

Mở mắt ra, Kiều Tâm Du dường như nhìn thấy nhu tình giấu trong đáy mắt đen của hắn.

Lòng của cô, say.

Cô lại thua mất tim mình.

”Đinh đông

đinh đông

” Sáng sớm tinh mơ, chuông cửa vang lên không ngừng.

“Ừm.....” Kiều Tâm Du mệt mỏi không mở nổi mắt, “Thật ồn ào!” Cô bất mãn nói thầm một câu, cọ xát vào ngực Nhâm Mục Diệu, tiếp tục ngủ.

Nhâm Mục Diệu mở đôi mắt xa xôi, nhìn Kiều Tâm Du như một con chim nhỏ nép vào trong ngực mình, khóe miệng cong lên một chút, không dễ làm cho người ta phát hiện đang cười, ở bên tai cô nhẹ giọng: “Tôi đi xem là ai, em ngủ tiếp một lúc đi.”

Đêm qua hắn làm mệt chết cô, khả năng kiềm chế của hắn luôn cao nhất, chỉ cần gặp phải cô, là lập tức hóa thành không. Lần nữa đòi hỏi, dường như vĩnh viễn hắn đều ăn không no.

Kiều Tâm Du cảm giác cánh tay bên hông mình bị buông lỏng ra, có chút không vui dịch chuyển thân thể một chút, “Đừng đi.....” Nhưng vừa oán xong, lại chìm vào giấc ngủ.

Đối với biểu lộ kim lòng không chút e ngại của cô, Nhâm Mục Diệu tươi cười đắc ý, hạ xuống trán cô một nụ hôn, không muốn rời khỏi cô.

“Két ——” Cuối cùng cánh cửa mở ra, trên mặt Trầm Trạh Vân lập tức lộ ra một nụ cười sáng lạn, cô đã đứng ở cửa đợi chừng nửa giờ rồi.

“Diệu.....” Yêu kiều gọi một tiếng, muốn nhào vào trong ngực hắn.

Lông mày Nhâm Mục Diệu hơi nhíu, chữ chán ghét ghi rõ trên mặt, nghiêng người sang một bên. Điều này làm cho Trầm Trạh Vân chụp một cái vào khoảng không.

“Sao em lại tới đây?” Ý ngầm chính là cô không nên xuất hiện ở nơi này.

“Diệu, anh có hỏi được Kiều Tâm Du lấy chứng cứ trộm bán tài liệu cơ mật cho Vạn Khải Phong không?”
Y - www.

Nhâm Mục Diệu nghe được cô ta nói như vậy, biết cô ta đã mang đến thứ hắn muốn, “Không có, không bằng em đi hỏi cô ta sẽ tốt hơn.”

Trầm Trạh Vân nhanh chóng đi vào, nhìn chung quanh, “A? Cô ta đâu?”

“Vẫn còn đang ngủ!”

“Chẳng lẽ còn phải đợi cô ta tỉnh ngủ mới hỏi sao?” Trầm Trạh Vậh thở phì phì thắh hướh lầh hai, hiển nhiên đã xem chính mình trở thành cô chủ của nơi này rồi.

“Ầm ——” Cô tức giận đẩy cửa phòng ngủ ra, rồh to: “Cô đứng lên cho tôi.”

Trong phòng, mùi vị ấh muối còn chưa tản đi, giườh đẽh hỏh độn, cho thấy nơi này trải qua một phen kịch chiến.

75. Chương 75: Thì Ra Là Một Trò Đùa

Chân mảy Trầm Trạh Vậh nhếch lên, trong lòng đốt lên một cơn phẫn hận. Lẽ ra người nằm trên mặt giườh lớn này phải là cô mới đứng, cô sẽ không quên là cô ta đoạt đi vị trí của cô.

“Cô đứng lên cho tôi!” Trầm Trạh Vậh tiến lên kéo Kiều Tâm Du, giống như đang bảo vệ vị trí của mình .

“Thật ồn ào, phiền quá...” Kiều Tâm Du không nhin đượh, vung tay gạt tay cô ta ra, cuộh mình tiến vào mộh đẽp.

Bởi vì động tác vừa rồi, chặh tơ tằm trên người Kiều Tâm Du trượt xuống, lộ ra da thịt trơn mềm nhắh mịn, trên người còn điểm một chút hồng, giống như hồng mai trong tuyết trắng, kích thích thị giắh của cô ta.

Trầm Trạh Vậh nghĩ tới Vậh Khắh Phong biến thái in dấu vết roi dài hẹp trên người, trên da thịt bị sắh dầu nóng còn gây nên đắh bọt nước, còn có cái kẹp tạo thành từng khối máu tụ.

Cô tức giận cắh phẩh vươn tay, hận không thể xé rách mặt cô ta ra, nhưng chặh dừng lại giữa không trung, trên mặt Trầm Trạh Vậh hiện lên vẻ giắh hoạt, thu tay về.

Kéo ngắh tử đầu giườh, cô nhanh chóng đẽm một túi giấy tờ nhét vào.

Kỳ thật, cô đã sớm giữ lại cho mình, tay nắm chặh chứng cứ trộm tài liệu cơ mật của tập đầh Vậh Hồng, thứ nhất, vậh nhất sự việc bị bại lộ, khi bị tố giắh, cô có thể đẽa cho Nhâm Mục Diệu lấy công chuộc tội, khỏi bị lao ngục tai ương. Hơn nữa, ngày nào đó cô thiếu tiền xài, cũng có thể dùng nó lấy tiền của Vậh Khắh Phong. Bây giờ cô lấy ra, chẳng nhữh có thể tiếp tục giá hạ cho Kiều Tâm Du, lại có thể khiến cho Nhâm Mục Diệu có đầy đủ căn cứ chính xác để kiện Vậh Khắh Phong cặh bà kia.

“Cô đang làm gì vậy?” Phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói sắc bén.

Trầm Trạh Vậh khắh trườh, tay run run, túi giấy tờ trong tay rơi xuống.

“Ồn quá đi...” Kiều Tâm Du bất mắh nói thắh một tiếng, tiện tay kéo chặh lên, đẽm mình cuộh như một con nhộh. Cơn buồn ngủ như hắh ấh vô biên vô hạn, chặh chẽ vậh cô trong đó, cô thắh nghĩ muốh vứh bỏ tất cả phiền nãh, chỉ muốh ngủ say.

Tầm mắh Nhâm Mục Diệu dừng ở trên túi giấy tờ kia, không tự chủ hạ thấp giọng nói, neoh lại con người đen hỏi: “Đây là cái gì?” Toàn thân hắh bao phủ một tầng hơi thở ấh u, từng bước một tiến tới gần cô ta.

“Đây, đây là...” Trầm Trạh Vậh kích động sắc mặt đỏ lên, ánh mắh nhìn loạn, lòng bàn tay chắh ra mồ hôi lạnh, “Cô ta ngủ như chết, em hỏi không ra cái gì, cho nên tùy tiện tìm kiếh ở trong phòng, kết quả tìm đượh cái này.” Như vậy có thể chứng minh túi giấy tờ này cùng với mình không có quan hệ.

Đuôi lông mảy Nhâm Mục Diệu giớh lên, mang theo vẻ nghi hoặh, “Nhữh thứ này là gì?” Ngồi xổm người xuống, nhắh lên.

Bên trong túi có hai USB, một phần là đơn đấu thầu ban đầu của tập đoàn Vạn Hồng, còn có một cuốn băng ghi âm. Mọi thứ Nhâm Mục Diệu muốn đều ở trong đây, hắn chỉ dùng một kế nhỏ, lập tức khiến cô ta ngoan ngoãn đem chứng cứ đưa đến trước mặt hắn.

“Cám ơn...” Trong con mắt sâu thẳm của Nhâm Mục Diệu hiện lên ý cười, “Cô giúp tôi tìm được chứng cứ quan trọng như vậy.”

“Diệu, cô gái này đối với anh như vậy, anh ly hôn với cô ta đi!” Trầm Trầm Vân chớp đúng thời cơ, bỏ đá xuống giếng.

Nếu mục đích đã đạt được, Nhâm Mục Diệu cũng không cần tiếp tục cùng cô ta diễn trò nữa, “Tôi sẽ suy nghĩ, cô có thể đi rồi.”

Trầm Trầm Vân sững sốt, một khắc trước Nhâm Mục Diệu còn miệng cười đón chào với cô, một giây sau đã hạ xuống lệnh đuổi khách sao?

“Diệu, em...” Trầm Trầm Vân còn muốn thúc giục hắn sớm một chút cưới cô vào cửa, nhưng nhìn gương mặt lạnh lùng của hắn, mặt trở nên cứng ngắt, lập tức thức thời thu lại lời nói, “Vây em về trước.”

Cô đi tới cửa, nhưng vẫn là không thôi nhìn lại Nhâm Mục Diệu vài lần, đột nhiên cô cảm thấy trong lòng bối rối, giống như mình vĩnh viễn và hắn không có quan hệ.

Trầm Trầm Vân vừa đi, Kiều Tâm Du ôm chặt chắn trước ngực ngồi dậy, chầm chọc nói: “Nhâm tổng giám đốc có phải là cần chất vấn tôi, trong tủ đầu giường sao lại có túi giấy tờ này?”

“Vừa nãy cô không ngủ sao?”

“Tôi rất muốn ngủ, nhưng bị đánh thức. Kỳ thật tôi cũng muốn biết mấy người muốn diễn tiết mục gì, nếu đang ngủ, chẳng phải là tôi đã bỏ qua một màn kịch vô cùng đặc sắc sao. Một cô gái gốc bị anh lừa xoay vòng như thế, thật sự rất đáng yêu, thực buồn cười.” Trên mặt Kiều Tâm Du lạnh nhạt nhìn không ra biểu tình gì, cô muốn dùng lạnh nhạt để che dấu đáy lòng tràn ra bi thương.

Lông mày Nhâm Mục Diệu chau lên, mở Laptop ra, ngón tay thuần thục gõ trên bàn phím, nhanh chóng đưa xuống một loạt các mệnh lệnh, bây giờ là lúc phản kích. Hắn liếc xéo Kiều Tâm Du một cái, nói “Cái này gọi là kỳ nhân chi đạo, hoàn kỳ nhân chi thân*.”

*kỳ nhân chi đạo, hoàn kỳ nhân chi thân: dùng phương pháp của người ấy để trị người đó. Tương đương với câu “gậy ông đập lưng ông” của Việt Nam.

“Từ khi nào anh bắt đầu biết không phải là tôi làm?” Thật bi ai, thì ra cô chỉ là một con cờ trong tay hắn thôi, một quân cờ tùy thời có thể lấy ra hi sinh.

“Có lẽ phải cảm tạ cô chủ động hẹn cô ta ra, để cho tôi nghe được lời nói lỡ từ miệng cô ta. Cho nên tôi mới có kế hoạch...” Trong tay hắn xoay xoay hai cái USB, không biết bên trong là cái gì đây.

“Thì ra ngay từ đầu anh vẫn cho là tôi làm.” Trong lòng Kiều Tâm Du vốn có một chút mong đợi, hắn vẫn là có tin cô, đến cuối cùng cũng chỉ là cô một bên cam chịu thôi.

“Tôi hắn là nên tiếp tục cùng anh diễn trò, chúng ta không phải là vẫn còn phải diễn một tiết mục ly hôn sao?” Kiều Tâm Du chủ động yêu cầu thêm phần diễn. Nguồn:

“Cái đó không cần!” Trong giọng nói lãnh đạm lộ ra hờn giận, nghe được hai chữ “Ly hôn” này, khiến trong lòng hắn rất khó chịu.

Nhâm Mục Diệu kích chuột, mở USB ra, bên trong tất cả đều là video, lập tức mở ra một cái. Đột nhiên trên màn ảnh chiếu ra cảnh nóng, hình ảnh hạn chế tuổi vị thành niên, thoáng chốc làm cho đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu nhuộm đầy khinh bỉ.

Biến thái ở chỗ, người trong đó lỏa thể, trên màn hình xuất hiện roi da, còng tay, nền... Hình ảnh ghê tởm đến cực điểm, khiến người ta buồn nôn.

Nhiều video như vậy, nữ không giống nhau, nhưng nam chỉ có một —— Vạn Khải Phong.

Tiếng thở gấp, tiếng kêu ầm ĩ, tiếng cầu xin tha thứ từ trong máy vi tính truyền ra.

Kiều Tâm Du thản nhiên nói: “Thật không ngờ đường đường Nhâm tổng giám đốc có thể yêu thích trang web này?”

Gương mặt tuần tú của Nhâm Mục Diệu tối sầm, “Cô có muốn tới thưởng thức một chút không?” Hắn tắt video, mở firewall, đăng kí sever ở nước ngoài, sau đó đem đoạn video “hàm súc” quăng lên mạng.

Cứ như vậy, cho dù muốn tra, cũng không tra được hắn.

Xem ra, tin tức ngày mai sẽ phi thường đặc sắc.

“Biến thái.” Kiều Tâm Du mắng nhỏ một câu, cuốn chần qua người, không thèm để ý tới hắn.

Nhâm Mục Diệu ở trên mạng bố trí xong tất cả nhiệm vụ, đóng Laptop lại, nhìn dung nhan điềm tĩnh của cô gái ngủ trên giường, cười thầm.

76. Chương 76: Cãi Vã

(Yến Vũ Nguyệt ^^, rank và cũng là tên gọi mới của ta, thấy mấy sư tử trong diễn đàn đều có tên tiếng Trung, ta cũng bày đặt một tí hihi)

...

“Đình đong đình đong...” Một chuỗi tiếng chuông cửa lại vang kên, phá vỡ giây phút yên tĩnh này.

Sợ tiếng chuông cửa đánh thức Kiều Tâm Du đang ngủ, Nhâm Mục Diệu vội vàng đi mở cửa.

Vừa mở cửa ra, nhú mày, “Sao lại là anh?”

Phương Đình đọc được ý tứ không chào đón trên mặt Nhâm Mục Diệu, nhưng vẫn coi như không có gì, vẫn duy trì lịch sự, hỏi: “Tâm Du có ở đây không?”

“Cô ấy đang ngủ, không tiện gặp khách!” Nhâm Mục Diệu tức giận nói, “Anh tìm vợ tôi có chuyện gì?” Hắn cố ý cường điệu chữ “Vợ”, rất sợ hắn ta không biết Kiều Tâm Du là vật sở hữu của hắn.

“Hôm nay vết thương của cô ấy vẫn chưa thay thuốc.”

Nhâm Mục Diệu liếc mắt thấy một cái túi to trong tay hắn ta, bên trong có băng gạc, băng dán, còn có mấy lọ thuốc. Con người đen của hắn bùng lên tức giận, giễu cợt nói: “Bệnh viện Phương thị sắp phải đóng cửa sao? Cần Phương viện trưởng tới chữa phục vụ?”

“Tôi chỉ là quan tâm đến vết thương của Tâm Du thôi.” Phương Đình đối mặt với hơi thở khiếp người của hắn, khí thế của mình một chút cũng không có yếu bớt.

“Quan tâm?” Nhâm Mục Diệu châm chọc cười lạnh, “Thật xin lỗi! Vợ tôi không cần sự quan tâm của anh, thu hồi quan tâm đó cho người phụ nữ khác đi.” Đường như đang uy hiếp hắn ta.

“Tôi có quan tâm cô ấy hay không, là tự do của tôi, không mượn anh xen vào. Anh đã không quý trọng cô ấy cho tốt, tất nhiên, tự sẽ có người quý trọng cô ấy, quan tâm cô ấy.....”

Lời nói của Phương Đình giống như đang hạ chiến thư cho hắn, khơi dậy tức giận trong lòng Nhâm Mục Diệu, trong con ngươi sâu thẳm chợt lóe lên ánh lạnh, hắn một phen túm lấy áo Phương Đình, “Anh nhớ rõ cho tôi, Kiều Tâm Du là người của tôi, anh đừng hòng có được chú ý của cô ấy.”

Phương Đình thật không ngờ hắn sẽ có phản ứng kịch liệt như thế, cầm cổ tay của hắn, buộc hắn buông ra, “Nếu lòng của Tâm Du ở trên người anh, tôi có nói thế nào cũng không đoạt được.”

Nhâm Mục Diệu đột nhiên buông lỏng tay ra, “Anh đi đi!”

Phương Đình theo quán tính, lui về sau hai bước, ưu nhã vuốt lên nếp nhăn trên cổ áo, sửa sang lại một chút ăn mặc, “Chỉ cần có cơ hội, tôi sẽ đoạt lại Tâm Du về bên cạnh.”

“Anh không có cơ hội đâu.” Nhâm Mục Diệu giật lấy cái túi trong tay anh ta, con ngươi đen nhú lại, “Tôi sẽ không cho anh dù là một chút cơ hội.”

“Ầm ——” Nhâm Mục Diệu như đang phát tiết lửa giận, nặng nề đóng sập cửa.

Trở về phòng, Kiều Tâm Du vẫn như cũ chìm vào giấc ngủ.

Nhâm Mục Diệu vén chăn lên, lộ ra chân của cô, vốn dĩ đôi chân mảnh khảnh giờ phút này bị quấn một tầng băng gạc thật dày. Vết phỏng trước mặt diện tích rất lớn, từ trên đùi lan đến bắp chân.

Một vòng lại một vòng cởi bỏ băng gạc, lộ ra vết thương da thịt, lồi lõm.

Hắn là rất đau? Đây đều là do hắn gây ra, tự trách làm cho trong lòng Nhâm Mục Diệu một trận bị đè nén.

Dùng bông y tế nhúng một ít thuốc khử trùng, nhẹ nhàng bôi lên miệng vết thương của cô.

“Đau.....” Kiều Tâm Du đột nhiên nói nhẹ một câu, chợt mở mắt.

“Anh muốn làm gì?” Tiếng nói lộ ra sợ hãi với hắn, cô co hai chân lên, trốn vào một bên.

Động tác liên tiếp lưu loát xuất phát từ bản năng tự vệ của cô, cô dường như gặp phải mãnh thú, theo bản năng bảo hộ mình, cảnh giác nhìn hắn.

Nhâm Mục Diệu khẽ mím môi, hiện lên một ý cười chua xót, đóng đưa bông băng trên tay, “Cô nói tôi có thể làm gì! Chẳng lẽ ăn thịt cô hay sao?”

Bình tĩnh lại, Kiều Tâm Du phát hiện hành động vừa rồi của mình có hơi quá khích, khó chịu nói thảm một câu, “Giả bộ tốt bụng, khẳng định không có ý tốt.”

Nhâm Mục Diệu đưa tay bắt được cổ chân của cô, kéo về phía mình, “Đúng! Không có ý tốt, tôi hận vết thương của cô thối rữa, sau đó chỉ có thể cắt đi, từ đó chỉ có thể ngồi xe lăn.....”

Kiều Tâm Du đang giãy dụa bỗng dừng lại vì lời đe dọa của hắn. Nhìn vào đôi mắt đen ẩn dật dịu dàng kia, trong lòng Kiều Tâm Du như bị mê hoặc, giống như cô gái hoài xuân, nghi ngờ thăm dò như nai con, tìm đập thành thịch.

“Tôi còn tưởng nếu như tôi bán thân bắt toại rồi, anh sẽ càng vui vẻ hơn.” Kiều Tâm Du sẽ không quên cừu hận của hắn, hắn trong lúc lơ đãng lộ ra vẻ dịu dàng hẳn là giả dối, có lẽ cô ngủ quá nhiều, có chút hoa mắt rồi.

Tay Nhâm Mục Diệu hơi dừng lại một chút, tiếp tục quấn từng vòng băng, đáy mắt hiện lên tia khác thường, “Nhâm Mục Diệu tôi sẽ chơi với một con búp bê rách nát sao?”

Lời nói lạnh lẽo lập tức dội tỉnh Kiều Tâm Du, không nên vọng tưởng trong lòng của Satan có tia sáng, sống trong bóng tối, tàn khốc ngoan tuyệt mới là bản tính của hắn.

Kiều Tâm Du chú ý đến những lọ thuốc kia, rất khác thuốc ngày hôm qua, cô nghi ngờ hỏi: “Sao anh có những thuốc này?”

“Phương Đình mới tới.”

“Anh ấy đến đây?” Giọng nói Kiều Tâm Du trong trẻo rõ ràng, trong mắt lóe lên tia sáng, kích động không thôi hỏi: “Vậy anh ấy đâu rồi?”

Nhâm Mục Diệu thấy phản ứng của cô, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, giận dữ nói: “Bị tôi đuổi đi rồi.”

“Anh làm gì vậy!” Kiều Tâm Du oán giận hắn một câu. Công việc của Phương Đình bận rộn như vậy mà vẫn còn nhớ tới thương thế của cô, từ chỗ xa chạy tới đưa thuốc cho cô, thế mà lại bị Nhâm Mục Diệu đuổi đi, trong lòng Kiều Tâm Du dâng lên cảm giác áy náy.

Kiều Tâm Du vội lấy di động ra, gọi đến số Phương Đình.

Điện thoại còn chưa kịp kết nối, đã bị Nhâm Mục Diệu đoạt mất, vung mạnh cánh tay ——

“Bốp ——” Chiếc điện thoại cũ nát đập vào tường, yếu ớt rơi xuống, vỡ thành ba bộ phận, chính thức tuyên cáo sống thọ và chết tại nhà.

“Này! Anh làm gì vậy vậy hả?!” Kiều Tâm Du giận dữ hét vào hân, “Chẳng lẽ tôi không có quyền tự do gọi điện sao?”

“Tôi cảnh cáo cô phải tuân thủ nữ tắc, đừng giống như dân phụ nơi nơi câu tam đáp tứ*, cô không biết xấu hổ, nhưng tôi không muốn mất mặt!” Ánh mắt Nhâm Mục Diệu lạnh băng, dường như cây độc châm, sắp đâm vào tim cô.

*câu tam đáp tứ: chỉ người thay lòng đổi dạ, tình cảm thay đổi thất thường, lằng nhằng.

“Chẳng lẽ một chút tự do tôi cũng không có sao?”

Nhâm Mục Diệu ngồi ở mép giường, một tay giữ chặt người cô, nâng lên, hơi dùng sức, hải lòng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ, vì đau đớn mà trở nên nhăn nhó, ” Khi cô bán mình cho tôi, có thể nói cô vốn không còn tự do.”

Hân cúi đầu, chiếm lấy cánh môi phần nộn của cô, không để ý phản kháng của cô, dùng sức cắn nuốt môi cô, lời nói sắc bén đâm vào cô, “Đúng! Cô chính là con búp bê không có một chút tự do, ngoại trừ ở trên giường phải thỏa mãn tôi, còn phải nhớ kỹ! Cô chỉ có thể là đồ chơi của một mình tôi thôi!”

77. Chương 77: Nhốt

“Tên biến thái này, anh buông ra...” Hai tay Kiều Tâm Du bị giữ lại thật chặt, cô chỉ có thể đá loạn hai chân, làm động tới vết thương, một trận đau đớn từ trên đùi truyền tới, đôi mắt trong nhiễm một tầng ẩm ướt.

Nhâm Mục Diệu cảm giác được thân thể trong lòng run rẩy, buông lỏng cô ra, môi của cô bị hân hôn đến vừa đỏ vừa sưng, sáng bóng, dụ dỗ người thưởng thức.

Đôi mắt trong suốt bị nước mắt làm ướt, hiện lên vẻ mờ ảo mà đau buồn, “Xin anh... Đừng như vậy... Có thể buông tha cho tôi không, tất cả những chuyện này cũng không phải là lỗi của tôi mà...”

Lời nói vô lực yếu ớt, một tiếng lại một tiếng đánh vào trái tim Nhâm Mục Diệu, hân có chút dao động. Nhưng vừa nghĩ tới cô thấy Phương Đình là vui vẻ nói chuyện, ngọn lửa giận lại bùng lên.

“Nói cho cô biết! Cô muốn tự do, tuyệt đối không có khả năng đâu! Cô vĩnh viễn đều thuộc về một mình tôi thôi!” Nhâm Mục Diệu ném lại một câu tàn nhẫn, xoay người đi ra ngoài.

Giọt nước trong suốt từ từ chảy xuống, phản chiếu như ánh sáng yếu ớt ngày thu, phát ra một mảng trong trẻo nhưng lạnh lùng ưu thương...

Ngày hôm sau, thương giới bị giáng xuống một quả bom lớn, các tờ báo lớn, truyền thông đều đăng tin, xí nghiệp được tín nhiệm tập đoàn Vạn Hồng lại bị nghi ngờ là trộm bí mật thương nghiệp, Vạn tổng giám đốc đã bị cảnh sát bắt đi. Sau đó, có một đoạn video biến thái được lan truyền nhanh chóng trên mạng, khiến cho ai ai cũng biết. Thân là nhân vật chính của hai sự kiện, Vạn Khải Phong lập tức trở thành nhân vật nổi bật, trở thành tiêu điểm mà giới truyền thông điên cuồng tìm kiếm.

Hình tượng bên ngoài của tập đoàn Vạn Hồng không còn sót lại chút gì, kết quả tự nhiên chính là cổ phiếu giống như nhảy lầu, tụt thẳng xuống. Đường nhiên, đây là mục đích của Nhâm Mục Diệu, lập tức bỏ vốn không ngần ngại thu mua cổ phiếu tập đoàn Vạn Hồng

Vốn là Nhâm Mục Diệu chỉ muốn miếng đất Ngân Nguyệt Hồ kia, ai bảo Vạn Khải Phong chọc vào Satan lãnh huyết trên thương trường này, chỉ cần hân vừa ra tay, với thủ đoạn tàn độc của hân có thể lưu lại “toàn thân” đã là khá rồi.

Nhâm Mục Diệu từ trước đến nay nói được là làm được, hần ra lệnh một tiếng, từ chỗ Âm Dạ Tuyệt phải tới mười tên vệ sĩ áo đen đứng cầm, canh giữ nghiêm ngặt Kiều Tâm Du, ngoài ra còn có hai nữ giúp việc, cùng hai cô y tá. Mười mấy người vây quanh Kiều Tâm Du, quả thật chính là coi cô như tội phạm mà nhốt lại, mọi hành động đều được giám sát, không hề tự do. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Kiều Tâm Du biết mình vô lực phản kháng, cho nên cô giống như cái xác không hồn, không để ý tới cũng không hỏi, đi tới đâu thì phía sau cũng có hai vệ sĩ, cũng không để ý vết thương trên đùi đã khép miệng lại. Dần dần, cô bắt đầu trầm mặc ít nói. Trừ bỏ “Ừ”, “Được”, “Cám ơn” lễ phép đơn giản ra, cô không nói gì nữa.

Kể từ ngày đó Nhâm Mục Diệu cũng không thấy xuất hiện lại, Kiều Tâm Du hẳn là phải thấy may mắn, cứ như vậy, hẳn cũng sẽ không đến hành hạ cô. Nhưng..... cô cao hứng không nổi, dần dần bắt đầu có chút nhớ hẳn, nhớ ấm áp của hẳn, còn nhớ nụ hôn mềm mại nóng cháy của hẳn. Cô cảm thấy mình sắp hết thuốc chữa rồi, yêu hẳn chẳng khác gì thiêu thân lao đầu vào lửa tự chịu chết, vì sao cô không thể khổng chế trái tim mình?

Hắn vẫn không xuất hiện, có phải chứng tỏ là hẳn đã chán ghét cô không, hẳn vẫn luôn cùng một chỗ với Trầm Trạh Vậh? Nghĩ đến đây, Kiều Tâm Du đau đớn, một đêm không thể ngủ.

Vừa tỉnh lại, cô vội chui vào phòng sách, cả ngày chôn trong đống sách. Có lẽ, vui mình trong sách mới có thể tạm thời quên hẳn.

Tương tư là một loại chua xót, đáy lòng Kiều Tâm Du hóa thành yêu thương nồng đậm.

Ban đêm.

Ngày đông giá rét, không khí lạnh lẽo, tràn đầy khí lạnh hiu quạnh.

Hệ thống sưởi trong phòng làm việc mở vừa đủ, nhiệt độ bên trong và bên ngoài chênh lệch, khiến cho hai cửa sổ sát đất dày đặc hơi nước, giống như thủy tinh bị che kín một tầng lụa mỏng, mang đến mấy phần cảm giác mờ lung.

Nửa tháng nay, Nhâm Mục Diệu tập trung toàn bộ vào dự án thu mua tập đoàn Vạn Hồng, buổi tối cũng qua đêm ở công ty. Mặc dù rất không yên lòng về Kiều Tâm Du, nhưng mỗi ngày đều nghe vệ sĩ báo cáo, biết cô không có cố bước một bước ra khỏi Nhà họ Nhâm, cũng không có đến một lần gặp được Phương Đình, không có một cuộc điện thoại. Điều này làm cho chủ nghĩa đại nam tử của hẳn không kìm chế được cảm giác vô cùng thỏa mãn.

“Trầm tiểu thư, Nhâm tổng giám đốc nói bất luận người nào cũng không thể quấy rầy ngài ấy.....” Từng tiếng nói khéo léo của cô thư kí truyền đến, lộ ra ý khó xử.

“Cô có truyền lời đến cho tôi không, Trầm Trạh Vậh tôi là người bình thường sao? Bây giờ, lập tức tôi muốn gặp Diệu.”

“Nhưng” Nữ thư kí trẻ tuổi vẫn không ngăn cản được cô ta.

Trầm Trạh Vậh kiêu my khẽ gọi: “Diệu.....” Một mùi nước hoa nồng nặc nhanh chóng lan ra.

Chân mày Nhâm Mục Diệu nhanh chóng cau chặt, nghe tới giọng nói như gai, khơi dậy trong lòng dày đặc phiền hà.

“Tổng giám đốc, thật xin lỗi, tôi không ngăn cản được Trầm tiểu thư.....” Nữ thư kí thấy tối tăm trên mặt ông chủ, lập tức nói xin lỗi.

Nhâm Mục Diệu phất tay một cái, “Cô ra ngoài đi.”

“Hừ!” Lúc nữ thư kí đi qua Trầm Trạh Vậh, cô cười nhạt liếc mắt một cái.

“Cô tới đây làm gì?” Tiếng nói lạnh lùng hậm hực không vui, Nhâm Mục Diệu tiếp tục xem tài liệu, không ngừng đầu nhìn cô ta lấy một lần.

Phải biết rằng, Trầm Trạ̣m Vậ̣n hờm nay chẳm chẳt ặn mặ̣c mặ̣t phệ̣n, lụ́c trượ́c bợ̉i vợ́i trện ngượ̀i cọ́ thượng tậ́ch, nện mợ́i khọ̉ng tọ́i tậ̀m Nhậ̣m Mặ̣c Diệ̣u, biệ́t nhự̃ng vệ́t thượng nạ̀y sẹ̃ làm hậ̃n thiệ́u hự́ng thụ́, cho nện nhậ̃n nhậ̣n tọ́i bậ̀y giợ̀ mợ́i tọ́i tậ̀m hậ̃n, phụ̣ nự̃ cọ́ “dự̣c vọ̣ng” nhự̃ cộ cọ́ thệ̉ chụ̃i lậ̀u nhự̃ vậ̣, đậ̀ lạ̀ cự̣c hậ̣n rộ̀i.

Khọ̉ng đệ̃ ỵ́ ngạ̀y đợ̉ng rệ́t lậ̣nh, Trậ̀m Trạ̣m Vậ̣n vậ̃n mặ̣c áọ da họ̉i ngự̣c, cộ cợ̉i áọ khoạ́c ngoạ̀i bệ̣n ngượ̀i, áọ da bọ́ sặ́t nhự̃ áọ lọ́t, quặ́n quậ̀n đượ̀ng cong trện ngượ̀i cộ, nự̉a bộ̣ ngự̣c lộ̣ ra đậ̀ sinh đợ̉ng rộ̀i, cộ uộ́n ẹ́o thậ̀n hị̀nh mậ̃nh mạị, nặ̀ng cao cạ́i mông̣, chặ̣y vệ̀ phậ̀i Nhậ̣m Mặ̣c Diệ̣u.

Theo di chuyệ̉n cụ̉a cộ, mùị nượ́c họa nộ̀ng nặ̣c bay trộ̀ng khọ̉ng khị́.

“Diệ̣u, ngượ̀i ta rậ́t nhợ́ anh.” Cộ̃ ỵ́ nghiệ̀ng ngượ̀i, vệ́n lện mạ́i tọ́c dặ̀i, phậ̀n lợ́n da thậ̣t trặ́ng hiệ̣n ra.

Đôi mặ́t Nhậ̣m Mặ̣c Diệ̣u lậ̣nh bặ̀ng, hậ̃n nhậ̣n cộ giộ́ng nhự̃ độ̀ bọ̉ đi, “Tội cọ̀n bậ̣n nhiệ̀u việ̣c, cộ cọ́ thệ̉ đi rộ̀i.”

Đôi mặ́t Trậ̀m Trạ̣m Vậ̣n nặ̀nh chọ̉ng lặ́p lặ́nh lậ̣ quặ̀ng, “Diệ̣u, ngượ̀i ta khọ̉ng cọ́ gặ̣p anh, Anh độ́i vợ́i ngượ̀i ta lậ̣nh nhậ̣t quạ́! Anh nhậ̣n xem, thượng tậ́ch cụ̉a em lậ̣nh hệ́t cạ̉ rộ̀i, mặ̣t vệ́t sẹ̣o cụ̃ng khọ̉ng cọ́ lựu lậ̣i!” Cộ lợ́n mặ̣t cặ̀m bặ̀n tậ̣y Nhậ̣m Mặ̣c Diệ̣u lện, đặ̣t ợ̉ ngự̣c mìṇh.

Lậ̣nh quạ́! Bặ̀n tậ̣y Nhậ̣m Mặ̣c Diệ̣u giộ́ng nhự̃ mặ̣t kộ́i bặ̀ng, đợ̉ lậ̣nh k히려̣n cho cạ̉ ngượ̀i Trậ̀m Trạ̣m Vậ̣n rự̀ng mìṇh mặ̣t cạ́i.

78. Chương 78: Kẹ́t Quạ̉

Nhự̃ng Trậ̀m Trạ̣m Vậ̣n khọ̉ng muộ́n chị̉ vợ́i vậ̣ mạ̀ buộ̀ng tha cho vị̣ trị́ vợ́ Nhậ̣m tộ̀ng, cộ nhặ́t địṇh phạ̉i kiệ̀n trậ̀i, chị̉ cọ̀n mặ̣t nự̉a thộ̀i, cộ tậ̀n rặ̀ng đậ̀n ông̣ đậ̀u lạ̀ đợ̉ng vậ̣t suy nghị bặ̀ng nự̉a thậ̀n dượ́i, vậ̣ nện khọ̉ng ngượ̀i nạ̀o cọ́ thệ̉ trọ̉n thoạ́t k히려̣n mặ̣t lự̣c cụ̉a cộ đậ̀u.

Con ngượ̀i tậ̀n mặ̣t cụ̉a Nhậ̣m Mặ̣c Diệ̣u ngặ́y lặ́p tặ́c đự́nh vặ̀o mặ̣t tậ̀ng sượng lậ̣nh, k히려̣n miệ̣ng hậ̃n cong lện mặ̣t nự̣ cượ̀i tậ̀ ỵ́, hậ̃n khọ̉ng buộ̀ng tậ̣y, mạ̀ lạ̀ cặ̀ng tậ̀n thệ̀m mặ̣t bự́c dọ̀ sặ́u vặ̀o bệ̣n trộ̀ng.

Hai cạ́i k히려̣n thậ̣t nạ̀y, miệ̀n cượ̀ng làm thậ̀n tậ̉i chượ̀m nộ̀ng làm ậ̉m tậ̣y cụ̃ng khọ̉ng tậ̣.

“Ừ...” Cặ̀ng mặ̣t đợ̉ tộ̀i cụ̉a Trậ̀m Trạ̣m Vậ̣n k히려̣n mặ́ ra, bậ̣t nện mặ̣t chượ̀i ậ̉m thặ́nh quặ́i dặ̣.

Bặ̀n tậ̣y cộ hượ́ng vệ̀ phậ̀i sặ́u k히려̣n k히려̣n k히려̣n, lặ́p tặ́c, hai k히려̣n to trộ̀n lộ̣ ra, “Diệ̣u, em muộ́n nhiệ̀u họ̉n, nhiệ̀u họ̉n...” Độ́i mặ́t cộ thặ́m đậ̉m mặ̣t tậ̀ng tậ̀n dặ̣, hai chậ̀n cộ nhự̃ nhự̃n ra, k히려̣n nệ́p vặ̀o ngự̣c Nhậ̣m Mặ̣c Diệ̣u.

Thậ̣t lạ̀ mặ̣t nự̃ nhậ̣n Phong Y (kỵ̉ nự̃)! Vệ́ mặ̣t Nhậ̣m Mặ̣c Diệ̣u ậ̉m trậ̀m tậ́ch tậ̣ thậ̀n oặ́n k히려̣n, tậ̀ ỵ́ nặ̀m xoa mặ̣t k히려̣n ngự̣c trộ̀n.

Trậ̀m Trạ̣m Vậ̣n mệ̀ lộṇ, k히려̣n lậ̣p lậ̣p ánḥ mặ́t, sặ́ mệ̀: “A... Thọ̉ậ̉ mạ́i... Diệ̣u, em nộ̀ng quạ́, nộ̀ng quạ́...”

Nhậ̣m Mặ̣c Diệ̣u hặ̀ng hặ̀ng dự̀ng lự̣c.

“A... Đậ̀u, Diệ̣u, anh làm đậ̀u em.”

Ngóṇ trọ̉ ậ̉n mặ̣t vặ̀o họ̉ng y, lậ̣nh nhự̃ bặ̀ng nợ́i: “Tội cự́ nghị lạ̀ cộ thặ́ch chự̉.”

Trậ̀m Trạ̣m Vậ̣n vợ́i vặ̀ng bặ́t tậ̣y hậ̃n lậ̣, “Diệ̣u, em thặ́ch, chị̉ cậ̀n anh thặ́ch, em đậ̀u thặ́ch...”

“Vậ̣ sao?” Đặ́y mặ́t Nhậ̣m Mặ̣c Diệ̣u hiệ̣n lện đậ̀y sượng lậ̣nh, cặ̀ng thệ̀m thộ̀ lộ́ bọ́p mặ̣t vặ̀o nợ́i đặ́y đậ̀ cụ̉a cộ ta. Đậ̀y lạ̀ cạ́i giạ́ cộ ta phạ̉i trậ̀i k히려̣n đặ́m thặ́ch k히려̣n hặ́m hặ́m K히려̣n Tậ̀m Dự̀.

Ỵ́ lộṇ tậ̀n mệ̀, Trậ̀m Trạ̣m Vậ̣n k히려̣n đậ̀u lậ̣n tậ̀p, bặ̀n tậ̣y khọ̉ng ậ̉n phậ̣n vượ̀t vệ̀ hậ̃n, hượ́ng vặ̀o hạ̣ bộ̣ cụ̉a hậ̃n —

Nhự̃ng khọ̉ng chặ̣m đượ̣c, Nhậ̣m Mặ̣c Diệ̣u bộ̀ng đượ̀ng đặ́y cộ ra, đự́ng lện.

Trầm TrạM VậN té mạnh lên sàn nhà lạnh như băng, cô kinh ngạc nhìn hắN, rúN rít khóc sút sùi: “DiệU, anh làm sao vậy?”

ThậT bắN, như rác rưởi, Nhâm MậC DiệU dĩ nhiên không thích cô ta chạm vào hắN, trong mắt hắN hiện lên vẻ chán ghét, đơN giản nói: “Nơi này không tiện, chúng ta đổi chỗ khác đi!”

Nghe xong lời hắN nói, TrầM TrạM VậN lập tức ngừng khóc thút thít, rồi mỉm cười .

Nhâm MậC DiệU thầM tính toán, phải tìm bao nhiêu NgườI Lang mới có thể đối phó với người đàn bà dâm dăng này đây?

Nhâm MậC DiệU mang TrầM TrạM VậN tới quán bar đêm, ánh đèn mập mờ, biến ảo sắc thái, đầy rẫy Lão Trư cùng ĐắNg Đờ Tử.

Giọng nói la hét điếc tai, như muốn nuốt ngập tiếng nhạc đời trụy. Tại một góc âm u, từng đôi nam nữ dây dưa chồng lên nhau, khoe miệng bật ra từng tiếng kiều my. Trong sàn nhảy nam nữ dính sát vào nhau mà sờ loạn, thậm chí còn có một đôi dám xé nát áo lẫn nhau, bên nữ đã lộ ra cặp bra màu đen.

Mùi nước hoa êm dịu của phái nữ trộn lẫn vào cổ nước hoa nồng đậm của phái nam, công thêm hương khói thuốc lá cùng vị rượu, hỗn tạp mà ở chung một chỗ, tạo nên một hương sắc ghê tởm buồn nôn.

TrầM TrạM VậN thấy cảnh tượng như vậy, nhưng cô vẫn không cảm thấy ghê tởm, ngược lại còn khơi dậy nên nguồn lửa nóng đã đè nén lâu trong cơ thể, cô hưng phấn kéo cánh tay Nhâm MậC DiệU, “DiệU, em thật thích nơi này, chúng ta có nên tìm một góc.....” Cô hướng hắN mị hoặc cười một tiếng, giọng nói dần dần thấp xuống, đầu lưỡi khẽ liếm môi của mình.

Nhâm MậC DiệU lạnh lùng nói: “Không vội, không vội. Trước tiên nên uống một chén đã chứ!” Việc đầu tiên hắN cần làm là phải đem cô ta chuốc say, sau đó tặng cho cô ta bốn năm tên Play Boy, cho cô ta tha hồ mà ăn no.

Bọn họ đi tới quầy bar, Nhâm MậC DiệU gọi cho cô ta một ly Iceland Hồng Trà, loại Kê Vĩ Tửu này rất tốt, độ cồn lại cực kì cao. -

TrầM TrạM VậN nhu cầu cấp bách đang thúc đẩy, cô cần nước uống tạm dập tắt chúng, uống một chén lại một chén, nhưng ngược lại cô càng cảm giác mình càng ngày càng nóng hơn.

“DiệU, em nóng quá... Chúng ta có nên...” Con người TrầM TrạM VậN phỉếm lên tia khó nhịn.

Nhâm MậC DiệU khẽ nhấp một ly Whisky, con người như chim ưng của hắN khẽ chuyển động, bắn ra tán loạn từng luồng ánh sáng lạnh, vô tình quét trúng hướng đi tới của VậN KhắI Phong, hướng đi của hắN ta vừa đúng xông thẳng vào chỗ Nhâm MậC DiệU đang đứng.

ThậT đúng lúc! Nhâm MậC DiệU không nghĩ tới mình hôm nay cực kì may mắn, đúng lúc có thể gặp được hắN ta.

Khoe miệng của hắN nâng lên thành một đường cong, cao giọng nói: “Em yêu, lần này anh muốn cảm tạ em giúp anh tìm được chứng cứ tố cáo việc trộm tư liệu mật của tập đoàn VậN Hồng.”

TrầM TrạM VậN có chút cảm thấy kỳ quái, Nhâm MậC DiệU tại sao đột nhiên đề cập đến việc này? Nhưng một câu “Em yêu” của hắN, đủ để cho cô cảm giác lâng lâng. Có phải hay không vì cảm kích mà muốn kết hôn cùng cô đây? Vừa nghĩ như thế, TrầM TrạM VậN hồi hộp, “Chuyện này đâu là gì, DiệU, anh phải biết, em vì anh chết cũng có thể...”

Nhâm MậC DiệU liếc về phía con người đã sớm tràn đầy lửa giận của VậN KhắI Phong, vậy là hắN ta đã nghe được. HắN chỉ buông lỏng xuống một câu nói, đã thành công mang lại hướng chú ý của VậN KhắI Phong. Đã có người đến đối phó người đàn bà này rồi, hắN cũng không còn lý do gì phải ở lại nơi này nữa.

“Anh đi rửa tay một lát.” Nhâm MậC DiệU đi lướt qua VậN KhắI Phong, giống như đang có ý bảo, người đàn bà này tùy hắN xử trí.

Nhâm Mục Diệu đột nhiên nhớ tới cô gái nhỏ trong nhà hắc, lâu như vậy không gặp cô, hắc đối với cô càng ngày càng thêm nhớ nhung. Những thứ hương thơm nồng nặc kia, chỉ tổ lật khuấy nên dạ dày của hắc, tạo nên cảm giác nôn mửa cực kì ghê tởm. Nhưng mùi thơm trên người cô thì lại tương đối dễ chịu.

Nhìn thấy Nhâm Mục Diệu rời đi, Vạn Khải Phong lập tức đi tới, “Trầm Trạh Vậh, thật là đúng dịp, chúng ta lại gặp mặt.”

Trầm Trạh Vậh vừa nhấp vào một ngụm Iceland Hồng Trà, nghe được âm thanh kia, cô lập tức xoay người, nhất thời sắc mặt trắng bệch, nhớ tới việc phát sinh đêm hôm đó lòng cô vẫn còn sợ hãi, nhất thời lui về sau hai bước, “Anh, sao anh lại ở chỗ này?”

Vạn Khải Phong cúi đầu nhìn bộ ngực đồ sộ của cô ta, hắc nuốt nước miếng, lạnh băng cười một tiếng, “Thế nào, Tiểu Mỹ Nhân em không muốn gặp anh sao? Nhớ trước đây, em vẫn còn ở dưới thân thể của anh mà sung sướng...” Nói xong, tay của hắc hướng bộ ngực của cô đánh tới.

Trầm Trạh Vậh lạnh run, quay người lại, tránh được chiêu đánh lén của hắc, “Anh không phải muốn làm loạn đây chứ, Nhâm Mục Diệu đang ở đây, nếu anh dám đối với tôi động thủ động cước, Nhâm Mục Diệu sẽ thiên anh.” Trầm Trạh Vậh hốt hoảng nhìn chung quanh, hi vọng từ trong đám người tìm ra Nhâm Mục Diệu.

“Ha ha...” Vạn Khải Phong tùy ý cười ra tiếng, người đàn bà này thật sự rất ngu ngốc, nhưng việc này không gây trở ngại gì trong việc ông ta cùng cô vui đùa một chút, “Đáng tiếc, hắc ta đã đi rồi.” Hắc tiến lên, chiếm lấy cánh tay của cô, lôi kéo, túm cô vào trong ngực.

79. Chương 79: Miss (tưởng Niệm, Nhớ Nhung)

“Không thể nào, không thể nào... Diệu sẽ đến cứu tôi.” Trầm Trạh Vậh liều mạng giãy giụa, cô không muốn rơi vào tay tên biến thái này, “Diệu, cứu em... Cứu em...”

Nhưng,... đáp lại cô chỉ là tiếng nhạc ầm ĩ.

Người trong bar ai cũng theo chủ nghĩa “thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện”, lại lờ như không may chọc tới đại nhân vật thì khổ, theo lẽ dĩ nhiên không ai muốn xuất thủ cứu giúp cô.

Vạn Khải Phong không để ý phản kháng của cô, đem Trầm Trạh Vậh bế ngang, rồi đi vào khu vực “không phận sự miễn vào” của hắc...

Không ai biết, bên trong căn phòng ấy có bao nhiêu loại hình cụ, đang chờ Trầm Trạh Vậh thử sức, Vạn Khải Phong – hắc vừa đi vừa thoải mái tính toán trước nên xử phạt tên phản đồ này như thế nào.

Ngay sau đó từng tiếng thê lương, cùng tiếng la khóc đâm xuyên qua cánh cửa cách âm, bình thản mà ra ngoài, kèm theo còn có tiếng đàn ông hưng phấn.

Một tiếng lại một tiếng... u ảm, bao la, bát ngát, lẫn vào bầu trời đêm, thật giống như không bao giờ kết thúc...

Nhanh chóng lái xe về Nhâm gia, hắc thật sự đã rất lâu chưa về nơi này, trước khi đi lá cây ngô đồng trước nhà hắc vẫn còn một màu xanh, giờ phút này chúng đã ngã thành màu vàng khô, gần như muốn rụng xuống, rời đi, chỉ để lại một thân cây trơ trụi.

Sương mù bao phủ màn đêm, hiện lên một tầng không khí mông lung, toan tính.

Vừa vào nhà, hắc không thể chờ đợi hỏi: “Cô chủ đâu?”

Cô người làm nhận lấy chiếc áo vest đen của hắc rồi nói, “Cô chủ ở phòng làm việc.” Cô tiếp tục nói, “Gần đây cô ấy đều tự giam mình trong phòng làm việc, thưa cậu chủ.”

Nhâm Mục Diệu có chút không vui, hần nhú mảy, chạy thẳng tới phòng làm việc ở lầu hai, cửa không khóa, hần dừng chân tại cửa ra vào, tay giơ lên muốn gõ cửa, rồi lại để xuống.

Nơi này là địa phương của hần, có chỗ nào là hần không thể trực tiếp tiến vào.

Hần đột nhiên cảm thấy thật kỳ quái, mình thế nhưng sẽ rối rắm vì vấn đề nhỏ này, gương mặt hần buồn lòng, nhẹ nhàng mỉm cười, khẽ đẩy cửa ——

Bên trong hoàn toàn yên lặng, vô thanh vô tức, cứ như không có hơi thở của người sống.

Mắt thấy cô gái hần nhớ nhưng vẫn đang nằm trên bàn sách ngủ, ánh sáng của chiếc đèn bàn êm ái chiếu lên gương mặt thanh lệ của cô, càng tôn lên nước da trắng nõn, hết như đang đánh lên gương mặt cô thêm một tầng phấn lót, cảm giác như chỉ cần chạm vào là có thể bật ra nước. Chúng như đang muốn dụ hoặc lấy Nhâm Mục Diệu, làm hần thật muốn cô.

Tầm mắt từ từ rời khỏi gương mặt của cô, rồi rơi vào một đồng sách trên bàn - có nghiên cứu Anh ngữ, chính trị, còn có thiết kế đá quý...

Rất dễ nhìn ra, cô muốn thi nghiên cứu, hơn nữa còn là muốn thi thiết kế đá quý chuyên nghiệp.

Nhâm Mục Diệu đột nhiên phát hiện, những điều hần biết về cô thật sự quá ít.

Cầm lên một bản thiết kế về dây chuyền của cô, một bản nghệ thuật hóa chữ “M”, hết như một mảnh lụa phiêu dạt mềm mại, quần quanh nó còn có các chữ cái “iss”. Chợt nhìn, bốn chữ này khi ở chung một chỗ, lại giống như một đóa hoa bách hợp nở rộ, nhìn kỹ lại thì là chữ cái “MISS”. Bên trong còn lấp lờ ánh sáng của kim cương, nhỏ nhoi thật giống như nước mắt của sự tưởng niệm và nhớ nhung ai đó.

Một bản thiết kế thật độc đáo, Nhâm Mục Diệu nhận xét.

“Miss... Tưởng niệm...” Nhâm Mục Diệu thì thầm nói, hần kim lòng không được, cong lên khóe môi, một nụ cười sáng chói bỗng hiện lên trên mặt hần.

Hần đột nhiên cảm thấy sợi dây chuyền này thật hợp với khí chất của Kiều Tâm Du, bèn bật lên chiếc máy photocopy bên cạnh, sao chụp một phần, rồi gấp rút bỏ vào túi quần của mình.

Chợt chú ý tới trên người Kiều Tâm Du chỉ mặc một bộ áo ngủ, Chân mảy Nhâm Mục Diệu khẽ nhảy lên, hờn hờn, bất mãn nói: “Ăn mặc ít như vậy, còn ngủ ở phòng làm việc. Chẳng lẽ cô ấy không biết tự chiếu cố mình sao?” Hần nhẹ giọng đi tới bên cạnh cô, khom lưng, nhẹ nhàng đem cô bế ngang lên.

Trên người cô độc hữu một mùi thơm ngát, thẳng nhào vào khứu giác của hần, trong nháy mắt kích thích lên khát vọng sâu trong lòng hần, Nhâm Mục Diệu kinh ngạc, hần thế nào lại đối với thân thể cô càng ngày càng nhạy cảm đây?

Thân nhiệt nơi thân thể hần, làm cho Kiều Tâm Du cảm thấy thật ấm áp, khẽ động hai cái, co rúc vào lồng ngực của hần, mặt dán chặt vào thân thể của hần, hơi thở ấm áp của cô xuyên thấu qua lớp áo sơ mi mỏng. Nhất thời, làm cô rút trái tim của hần, khiến tim hần đập rộn lên.

“Cái tên Tiểu Miêu này, không sợ chọc..., vào ”lửa” ah.” Nhâm Mục Diệu thấp giọng oán trách.

Đi vào phòng ngủ chính, Nhâm Mục Diệu cẩn thận để Kiều Tâm Du xuống, rồi đắp chăn cho cô.

Nhưng kết quả lại khiến Kiều Tâm Du mở mắt, lẳng lẳng mà nhìn hần, hai mắt cô mở trừng... rồi tự lẩm bẩm: “Chắc là mình lại nằm mộng rồi, hần sao lại ở chỗ này?” Giọng nói không che dấu chút mất mát nào từ tận đáy lòng cô.

Cô không che dấu chúng, càng khiến cho ánh mắt Nhâm Mục Diệu sáng lên, “Tâm Du!” Hần nhẹ giọng gọi cô.

Kiều Tâm Du đứng dậy, nhào vào ngực của hần, “Mục Diệu, đừng đi nữa có được không. Ban đêm ở đây tối quá, em rất sợ.....” Nhâm Mục Diệu cảm giác được, ngực hần không biết từ lúc nào đã có một mảnh ướt, giọng nói của cô thật nghẹn ngào lại nói “Em biết rõ, đây tất cả đều là mộng, nhưng anh hãy cùng em đi qua đêm tối này được không..... Em thật sợ hãi..... Mẹ (mẹ) cũng ở trong đêm tối như thế này bỏ em mà đi.....”

Trí nhớ về đêm tai nạn ấy vẫn mãi tồn tại trong tâm trí cô, giống như một loại ác mộng, vẫn mãi quấn quanh cô đến bây giờ.

Gần đây, lại thêm Nhâm Mục Diệu luôn xuất hiện trong mộng của Kiều Tâm Du, mỗi lần mơ nếu hấn không phải thất cổ cô, thì cũng nói muốn bóp chết hung thủ giết người là cô. Không thì chỉ để lại cho cô một bóng lưng, rồi nói vĩnh viễn cũng không muốn thấy cô.

Tâm của cô đau, thật đau, cô biết mình sẽ không bao giờ có thể tới gần tim hấn, nhưng cô lại vô ý yêu hấn, giờ phút này tim của cô đã sớm lại thêm một dấu kim châm, tuy rất nhỏ nhưng lại rất sâu, kèm theo mỗi lần hô hấp, lại động ra đau đớn. -

Tháo xuống lớp ngực trang kiên cường, chính là đáng vẻ yếu đuối này của Kiều Tâm Du?

Vì bảo vệ mình, cô luôn mang theo một chiếc mặt nạ ngực trang, nhìn sơ qua thật mạnh mẽ, sẵn sàng đối mặt với tất cả phong ba, bão táp, cô đối với cuộc sống này đã sớm chết lặng. Bão táp dù có mạnh hơn nữa, cô đều cảm thấy không sao cả. Nhưng khi không có một ai, cô sẽ một mình núp ở nơi tối tăm nhất, mà gặm nhấm vết thương một cách thật mệt mỏi.

Cô đột nhiên yếu đuối như vậy, thật làm cho tâm Nhâm Mục Diệu rất đau đớn, hấn ôm lấy cô thật chặt, khẽ vuốt ve sau lưng của cô, “Anh sẽ không đi, anh sẽ ở lại đây thật quan tâm em.”

Thì ra cô sợ bóng tối, chẳng trách buổi tối khi hấn tắt đèn, cô sẽ lẩn qua, lộn lại, không cách nào ngủ được.

Nhâm Mục Diệu ôm thân thể mảnh khảnh của cô mà ngã xuống giường, hấn đưa tay kéo chăn đắp vào thân thể hai người, “Yên tâm ngủ đi, anh sẽ không đi.....”

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc, hai tay Kiều Tâm Du ôm chặt hông của hấn, cô rất sợ Nhâm Mục Diệu ở “trong mộng” đột nhiên biến mất. Ấm áp không biết từ lúc nào đã bao quanh cô, cô dần trầm ngâm đi vào giấc ngủ.

Trong ngực hấn hiện giờ là thân thể mềm mại của cô, cùng với mùi thơm độc hữu, hai thứ ấy gộp lại, trong chớp mắt đã bật lên ngọn lửa dục vọng của hấn, Nhâm Mục Diệu nhắm lại tròng mắt đen, cố đè nén xuống tham vọng của mình. Nhìn cô gái nhỏ trong ngực đã sớm ngủ, mà lại không làm được gì, đối với hấn mà nói, đây thật là một loại cực hình.....

80. Chương 80: Bất Chợt Quan Tâm

Ánh dương ấm áp, ôn hòa, dịu dàng trong ngày mùa đông dần dần tạo thành những lớp vẩy trên cửa sổ, xuyên qua lớp kính bạc, dần dần xua đi màn đêm xám tối mờ mờ trong phòng.

“Ư.....” Kiều Tâm Du mê sảng kêu lên một tiếng, cô muốn xoay người. Lại đột nhiên cảm giác được thất lưng có vật gì đó ngăn cản động tác của cô.

Đôi mắt trong trẻo mở ra, sao cô lại ở phòng ngủ? Đáng lẽ phải ở phòng làm việc chứ? Y - www.

Nói không chừng là cô bị mộng du, gần đây cô có cảm giác mình hay mơ hồ, hoảng hốt, ngơ ngẩn, có lẽ vì vậy nên không thể nhớ rõ tối hôm qua mình ngủ ở chỗ nào, cũng là chuyện bình thường thôi. Kiều Tâm Du vươn tay xoa xoa mi tâm của mình.

Tối hôm qua cô nằm mơ thấy Nhâm Mục Diệu - hấn thật ôn nhu, dường như chưa bao giờ ôn nhu như vậy. Kiều Tâm Du mềm mại xoa gò má đã sớm phồng hồng của cô, lộ ra vẻ ngượng ngùng, khẽ che miệng cười trộm.

“Ngao..... Đừng nhúc nhích.....” Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp của đàn ông.

Tim Kiều Tâm Du đập mạnh, nụ cười cứng đờ trên mặt, khe hít sâu một chút khí lạnh, không khỏi tự hỏi: “Mình đang nằm mơ sao?” Nhưng có hơi thở ấm áp, mùi đặc trưng của người đàn ông đó đang phả vào trên cổ của cô, loại cảm giác này rất chân thật.

Kiều Tâm Du xoay người lại, rút mình ra khỏi vòng tay của hắn, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc ấy, lập tức coi hắn như kẻ trộm, nghiêm túc chất vấn nói: “Sao anh lại ở đây?” .

“Gối ôm” mềm mại trong ngực không còn, khiến tròng mắt Nhâm Mục Diệu hiện lên vẻ âm trầm, trên mặt hắn đầy vẻ mệt mỏi. Trải qua sự việc tối hôm qua, Nhâm Mục Diệu cuối cùng kết luận làm Liễu Hạ Huệ thực không dễ dàng. Tối hôm qua Kiều Tâm Du ngủ thật không an phận, bàn tay nhỏ bé của cô không ngừng sờ loạn, lại còn đem hắn trở thành gối ôm, hướng thẳng lên người hắn mà cọ cọ đã thế mà thân thể Nhâm Mục Diệu còn không có phản ứng gì thì đó chính xác là không bình thường. Trong một buổi tối hắn phải đi tắm nước lạnh ba lần, hắn thật không biết trước đây mình đã tạo nên oan nghiệt gì, thân thể đã sớm găm thét đòi tháo loạn, nhưng lại vẫn cố nhịn không muốn cô.

“Tại sao tôi lại không thể ở chỗ này, đây là nhà của tôi mà.” Nói xong, hắn uể oải mệt mỏi nhắm mắt lại, “Tôi muốn ngủ.....”

Cánh tay vòng qua, giữ chặt lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Kiều Tâm Du, đem cô ôm vào trong lòng hắn, thấp giọng nói: “Ngủ cùng tôi đi.”

Kiều Tâm Du cố thoát khỏi giam cầm của hắn, “Muốn ngủ thì ngủ một mình, tôi không mệt.” Cô vì phòng ngừa sợ hắn lại “đánh lén”, nhanh chóng bò xuống giường, cách xa phạm vi nguy hiểm.

Nhâm Mục Diệu không cưỡng bách cô, chỉ trở mình một cái, thì thầm, “Đừng quên ăn điểm tâm, trời đang lạnh, nhớ mặc thêm áo, đừng vui mình trong phòng làm việc mãi, nên ra ngoài phơi chút nắng mặt trời.....” Giọng nói của hắn ngày càng thấp, ngày càng nhẹ, lời nói của hắn ở khúc sau cô đã không thể nghe rõ rồi, đến khi nhìn lại, hắn đã ngủ.

Hắn đang quan tâm cô sao? Cần gì phải thế chứ!

Kiều Tâm Du sững sốt, cánh môi hồng giương một đường cong, khe hiện lên trên mặt một nụ cười hạnh phúc.

“Ừa.....” Một cảm giác buồn nôn bất ngờ ập tới, Kiều Tâm Du bụm miệng, chạy vào phòng vệ sinh.

“Ừa..... ủa.....” Dạ dày một trận loạn khuấy, cô gần đây vốn ăn ít, nên trong dạ dày cũng không có cái gì gọi là “đồ vật”, kết quả chỉ đem dịch mật phun ra.

“Cô làm sao vậy?” Giấc ngủ của Nhâm Mục Diệu nhất thời tiêu tán, hắn vốn rất khó ngủ, nên chỉ cần chút tiếng động rất nhỏ của Kiều Tâm Du cũng có thể đánh thức được hắn. Hắn bước tới, nhẹ tay vuốt vuốt lưng của cô, từng cái từng cái nhẹ, cực kì êm ái.

Cuối cùng, khi trong dạ dày của cô thật sự không còn gì có thể nôn, chứng rối loạn cũng khôi phục yên tĩnh. Kiều Tâm Du súc miệng, vội vàng giải thích: “Chắc là cảm lạnh thôi, không sao!”

Kiều Tâm Du trong lòng thoáng qua một linh cảm không tốt, cô không dám chắc cái cơ đó là để lừa gạt hắn, hay là đang an ủi chính mình?

Nhâm Mục Diệu cầm tay cô, bàn tay hắn thật dày, đơn giản mà đem bàn tay mảnh khảnh mềm mại của cô bao bọc lại toàn bộ, cảm nhận được không khí lạnh như băng từ bàn tay lạnh lẽo của cô truyền đến lòng bàn tay hắn, thoáng chốc khiến đuôi lông mày của hắn nháy lên, trách cứ nói: “Tôi không phải đã bảo cô mặc nhiều quần áo chút sao, sao cô lại giống đứa trẻ lên ba vậy, đến mặc quần áo cũng không biết ư?”

Hắn đột nhiên ôn nhu, khiến Kiều Tâm Du khó có thể suy đoán, vội thu tay về. Một Satan tuyệt tình như hắn, dù trời có sập xuống chắc cũng sẽ không “Đổi tính” đâu. Trừ phi, “mặt trời mọc ở hướng tây”, nếu không, chắc chắn là hắn có mưu đồ thôi.

“Sao anh lại trở về đây..... Có chuyện gì sao?” Không khí trầm mặc khiến Kiều Tâm Du có chút xấu hổ, cô nên tìm một đề tài an toàn để xua đi bầu không khí nặng nề này. Mỗi lần bọn họ nói chuyện, đều không có gì gọi là tốt đẹp xảy ra cả, mấy ngày rồi không gặp hắn, Kiều Tâm Du không muốn vừa thấy mặt lại cùng hắn rùm beng.

“Không có chuyện thì tôi không thể trở về sao? Cô cũng không phải chủ nhân nơi này!” Lúc Nhâm Mục Diệu nhìn thấy thái độ lãnh đạm của cô đối với hắn, lập tức cảm thấy vô cùng bất mãn, hờn hờn nói.

Hắn lại đang trách cứ cô xen vào việc của người khác, Kiều Tâm Du nheo lại con mắt, che giấu ánh nhìn mát mát, “Xin lỗi, đã quấy rầy giấc ngủ của anh, anh ngủ tiếp đi.”

Kiều Tâm Du giống như đã công thức hóa giọng nói - đối với hắn chỉ có kính sợ cùng lạnh nhạt. Cô đẩy hắn ra, rời khỏi phòng vệ sinh, rất sợ cùng hắn ở trong cùng một không gian, biết đâu một giây tiếp theo chiến tranh thế giới thứ 3 sẽ nổ ra.

“Tôi có cho phép cô rời đi sao?” Nhâm Mục Diệu bắt được cổ tay cô, lôi kéo, Kiều Tâm Du nhanh chóng ngã vào lồng ngực cường tráng của hắn, hắn nâng cằm cô lên, bức bách cô nhìn thẳng vào tròng mắt tối tăm kinh người của hắn, “Mấy ngày nay không giáo huấn cô, cô có vẻ lớn mật ra nhỉ.”

“Anh buông tôi ra!” Kiều Tâm Du hung tợn nhìn chằm chằm hắn, “Áp bức đã lâu, hắn cũng sẽ có lúc phản kháng chứ!”

“Phản kháng? Cô cảm thấy cô có năng lực phản kháng lại tôi sao?” Nhâm Mục Diệu không khỏi cảm thấy buồn cười.

Kiều Tâm Du liều mạng giãy giụa, muốn tránh thoát khỏi trói buộc của hắn, nhưng thể lực giữa hai người khác biệt quá lớn, cô đành bỏ cuộc. Nghiến răng nghiến lợi nói: “Cùng lắm thì lưới rách cá chết.”

“Nhưng kết quả chỉ có một, dù cá có chết, lưới cũng sẽ không rách.”

Nhâm Mục Diệu không muốn tiếp tục nghe những lời đối địch của cô nữa, hắn cúi đầu, môi mỏng lạnh như băng đặt lên cánh môi hồng mềm mại, khẽ êm ái liếm láp, mút vào, gặm cắn..... Đây luôn là phương pháp hữu hiệu nhất khiến cô im miệng.

Đã lâu không thưởng thức hương vị cùng mùi thơm này, Nhâm Mục Diệu chớp mắt mê say, hắn càng hôn càng sâu.....

“Không, đừng.....” Kiều Tâm Du muốn đẩy hắn ra, nhưng không biết từ lúc nào, sau gáy cô đã có thêm một bàn tay, bức bách cô làm theo ý muốn của hắn.

Thành công cạy ra hàm răng, lưỡi hắn nhanh chóng chui vào, thưởng thức mùi đàn hương từ miệng cô, đùa giỡn với đầu lưỡi của cô, dường như muốn mời cô cùng hắn nhảy múa, khuấy nhen hương vị mềm mại, ngọt ngào.

81. Chương 81: Khoảng Cách

Nhâm Mục Diệu hôn mỗi lúc một sâu, hắn dây dưa, truy đuổi chiếc lưỡi thơm tho của cô, khiến lòng cô ngày càng hoảng loạn.

Không khí trong lồng ngực Kiều Tâm Du dần bị hắn hút hết, hai chân cô như muốn nhũn ra.....

Hương vị ngọt ngào mê đắm của cô nhanh chóng khơi dậy nên dục vọng của Nhâm Mục Diệu hết như những đợt sóng thủy triều, Nhâm Mục Diệu không thể chờ đợi hơn nữa, hắn khom lưng, đem cô bế ngang, hướng về chiếc giường lớn

Dục hỏa đề nén đã lâu nhanh chóng bị cô làm cho bốc cháy, tròng mắt tối tăm thâm thúy của hắn nhìn thẳng vào đôi mắt to trong suốt của cô, hai gò má đỏ ửng kia làm cho hắn có ý muốn liếm láp, nhẹ nhàng trượt qua mặt của cô. Càng không có ý định buông tha đôi môi đỏ mọng, “Cô nên biết, khi tôi đã muốn, cô sẽ không thể ngăn cản” .

“Không.....” một lần nữa bị hút hết dưỡng khí, Kiều Tâm Du cố khôi phục lý trí, “Đừng..... Đừng như chỉ có mình anh đắm chìm hưởng thụ trong trò chơi này..... Một khi anh muốn biến tôi thành con Búp Bê không có linh hồn, chẳng lẽ tôi ngay lập tức phải tuân lệnh anh, buông thả mình, mặc cho anh định đoạt.....”

Bàn tay hần nóng bỏng dò vào áo ngủ của cô, vuốt ve da thịt cô, cùng phần lưng nhỏ nhắn mềm mại. Dần theo đường cong cơ thể mà đi lên.

“Tôi van anh Xin anh đừng như vậy.....” Kiều Tâm Du hốt hoảng bắt an giây dựa thân thể.

Cô càng giây dựa lại càng khơi dậy nên dự vọng của hần, hần thở dốc, lộ ra nhiệt khí cuộn cuộn, hai tay hần khẽ xoa bầu ngực cùng đỉnh nhọn của cô, “Cô không có cách nào ngăn cản tôi đâu.....”

Kiều Tâm Du ngây ngô nhìn trần nhà, “Ha ha.....” Cô cười lạnh, “Anh chẳng qua là không có lòng tin vào chính mình, nếu không, anh cũng không cần phải đưa nhiều người như vậy tới giám thị tôi, anh vốn có thể dùng một bàn tay khổng chế tất cả mà, không phải sao, xem ra, khả năng khổng chế tôi của anh càng ngày càng thấp, anh đã mất tự tin rồi, phải không?”

“Shit!” Nhâm Mục Diệu giống như bị cô nói trúng tim đen, hần siết chặt cổ của cô, “Sao? Muốn thoát khỏi tôi ư, được thôi, điều kiện trao đổi là gì?”

Kiều Tâm Du chợt trợn to hai mắt.

Hần biết cô quan tâm đến điều này, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua môi hồng của cô, “Thỏa mãn tôi một lần, tôi sẽ cho cô ra ngoài một lần, điều kiện trao đổi như vậy, thấy thế nào? Cô có thể có được thứ cô muốn, mà tôi cũng có thể lấy được thứ tôi cần.”

Lông mày Kiều Tâm Du hơi nhíu lại, “Anh bảo tôi dùng thân thể để đổi lấy tự do?” Cô cười khổ một tiếng, phảng phất như vừa nghe được một câu chuyện cười.

“Thế nào? Muốn có được tự do thì nhất định phải trả giá cao!” Nhâm Mục Diệu chống lên thân thể, tìm tòi nghiên cứu biểu tình trên mặt cô.

“Bức bách người khác vào thể khó, anh thích thú lắm sao?” Trong đôi mắt thâm lương của cô bỗng lóe ra ánh sáng nhạt, cô nhắm mắt, xoay đầu về hướng khác, “Vậy anh làm nhanh một chút.....” Để có được tự do, cô không thể không cúi đầu trước ác ma này.

“Roẹt ——” hần thô lỗ xé ra áo ngủ của cô, hôn một cách điên cuồng, nụ hôn nóng bỏng như một thanh sắt nung, rồi rít rơi vào trước ngực cô, làm nổi lên từng cái ấn ký. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Kiều Tâm Du nhắm chặt hai mắt, giống như đang tiếp nhận hình phạt.

Nhâm Mục Diệu cảm giác thân thể của cô khẽ run, gương mặt thống khổ như đang dội một thau nước lạnh xuống đầu hần, “Đừng bày ra dáng vẻ so với chết còn xấu xí hơn như thế!”

“Vậy anh muốn nhìn thấy vẻ mặt gì, kiều mị như Trần Trâm Vân ư? Xin lỗi, tôi không học được, nếu cần anh có thể đi tìm cô ta!” Kiều Tâm Du lạnh lùng nói. Trong dạ dày lại lần nữa lật khuấy lên cảm giác buồn nôn, cô đẩy hần ra, nhướn đuôi lông mày, “Giờ, tôi không muốn trao đổi nữa, tôi tới kì.” Cô lừa gạt hần, cũng muốn để cho hần nếm thử một chút cảm giác bị lừa gạt.

Toàn bộ lửa nhiệt của Nhâm Mục Diệu đều đã bị kích phát ra ngoài, đến mức này cũng không thể dập tắt được nữa, hần sắp tức điên rồi, “Cô đúng là đồ điên!” Bỏ lại những lời này, hần vọt vào phòng tắm.

Ngay sau đó một tràng âm thanh “Ào —— ào ——” của tiếng nước chảy lạnh như băng vang lên.

Kiều Tâm Du mỉm cười, lắc đầu, than nhẹ một cái, “Ai

? Tự mình thấp nên lửa, dĩ nhiên phải chính mình đi dập lửa thôi!”

Sống chung với ác ma đã lâu, cô càng ngày càng giống hần rồi.

Tiếng nhạc chuông điện thoại vang lên, Kiều Tâm Du từ trong túi bộ đồ Tây tìm được chiếc điện thoại iPhone, phía trên hiện ra ba chữ “Trần Trâm Vân”.

Đáy mắt Kiều Tâm Du chợt lạnh, vẻ suy tư lập tức ập tới, cổ họng xuống nút nhận cuộc gọi, nhẹ giọng, “A lô?”

“Cô là ai?” Giọng nói từ chiếc điện thoại bên kia dừng một chút, ngay sau đó lại tiếp tục: “Kiều Tâm Du phải không? Sao cô lại cầm điện thoại của Diệu, mau để cho anh ấy nghe điện thoại đi!”

Kiều Tâm Du hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, “Vì sao tôi lại cầm điện thoại của anh ấy, vấn đề này tôi không cần phải trả lời cô, cũng không có nghĩa vụ phải trả lời. Về phần cô muốn tìm Nhâm Mục Diệu, anh ấy bây giờ đang tắm, lát nữa cô gọi lại nha. Còn nữa..., tôi không phải là người giúp việc của cô, cho nên cô không có quyền vênh mặt nói chuyện với tôi đâu.” Kiều Tâm Du nói xong, căn bản cũng không cho cô ta có cơ hội chen vào cuộc nói chuyện, nhanh chóng nói xong, sau đó ngắt máy máy luôn.

“Bốp bốp.....” Thân thể cao to của Nhâm Mục Diệu đang nghiêng dựa vào vách tường, “Hay thật, nhìn không ra cô còn có bản lĩnh này.”

Hắn mới vừa tắm xong, nước lạnh như băng làm trôi đi dục hỏa toàn thân hắn. Bên eo chỉ quần quanh một cái khăn tắm, vai rộng, eo nhỏ, từng giọt nước trong suốt chạy dọc theo lớp da tinh trắng màu râm nắng nhạt rồi chậm rãi trượt xuống.....

Kiều Tâm Du lén nhìn qua một chút vóc người của hắn, cô đi tới đem di động nhét vào tay hắn, “Lúc này anh có điện thoại, mau gọi lại cho cô ta đi, đừng để người ta đợi lâu.” Cô nhanh chóng xoay người, tiêu sái bước ra cửa.

Nhâm Mục Diệu liếc mắt nhìn theo bóng lưng của cô, khóe miệng hắn nâng lên một đường cong, xem ra cô gái nhỏ này giờ đây càng ngày càng trở nên kiên cường rồi, khiến hắn càng muốn đùa cợt cùng cô.

Trước hết phải đối phó cho xong người đàn bà dây dưa, phiền toái này đã!

Trông mắt đen âm trầm của hắn rất nhanh tối sầm lại, cổ ép buộc ngón tay nhấn phím gọi cho Trầm Trầm Vân.

Điện thoại lập tức thông, truyền đến một tràng tiếng gào khóc, “Hu hu..... Diệu, em, em không biết làm sao bây giờ..... Cứu cứu em.....” Giọng nói thê lương xuyên thẳng vào màng nhĩ của hắn.

Nhâm Mục Diệu đưa di động ra xa, đợi cô ta khóc xong mới tỉnh táo hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Hắn biết rõ nhưng vẫn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

“Diệu..... Ngày hôm qua em tình cờ gặp phải Vạn Khải Phong..... Anh ta, anh ta.....”

Nhâm Mục Diệu có chút không nhịn cười được, trực tiếp cắt đứt lời cô ta, “Em đang ở đâu?” Trên mặt hắn lộ ra nụ cười đen tối, trong con ngươi lạnh băng bỗng lóe lên vẻ âm u.

“Hức hức..... Em đang ở nhà, em không thể ra ngoài.....”

“Biết rồi! Anh lập tức tới ngay. Ngoan, đừng khóc!” Hắn nói lời trái lương tâm, an ủi cô ta, ngăn không cho cô ta nói nhiều hơn, rất nhanh nhấn xuống nút kết thúc cuộc gọi.

82. Chương 82: Con Cờ Trong Tay

Kiều Tâm Du đứng lặng trong phòng làm việc, tay cầm một ly nước ấm, ánh mắt không chuyển nhìn chằm chằm vào bóng người dưới cửa sổ.

Phía dưới là bóng dáng của Nhâm Mục Diệu đang vội vàng bước vào chiếc xe Lamborghini vàng, hắn rất nhanh khởi động xe, đi mất khỏi tầm nhìn của cô.....

Hắn đến chỗ của Trầm Trầm Vân sao?!

Một luồng cảm giác mơ hồ nhưng thật đau đớn từ trong lòng cô dần lan tràn ra. Cô chợt nhíu lại đuôi lông mày, bà di cả của cô đã không đến thăm cô khá lâu rồi, chắc là sẽ không “Trúng thưởng” chứ?, cô thật sợ, thật sự rất sợ.

Ngộ nhỡ mang thai, cô sẽ mang lại cho sinh mệnh nhỏ bé này bao nhiêu thống khổ đây. Số phận đứa trẻ này chắc chỉ có hai kết quả, một là bị Nhâm Mục Diệu giết chết từ trong trứng nước. Hai là hắn sẽ cho cô sinh nó ra, sau đó từ từ hành hạ đứa trẻ này.

Dù là cái kết quả nào, người phải chịu đau đớn nhất vẫn là cô.

Cô không muốn mang thai, nhưng hần đã cố tình tước đoạt quyền uống thuốc tránh thai của cô. Hơn nữa hần lại không bao giờ mang theo “áo mưa”, càng ngày càng đòi hỏi..... kết quả này là điều Kiều Tâm Du sớm đã biết trước, nhưng khi nó đến... cô vẫn không ngờ tới mình lại bất an như vậy.

Nhâm Mục Diệu bấm mặt mũi, rồi đi vào nhà trọ của Trần TrạM Vân.

Trần TrạM Vân hiện giờ đang mềm nhũn nằm trên ghế sa lon.

Mái tóc vốn dài, mượt của cô giờ phút này đã bị cắt nham nhở trở nên dài ngắn không đồng đều và dị dạng, trên khoe môi vẫn còn ứ đọng vết máu. Cánh tay hiện lên đầy những vết thương, từng vết máu hiện rõ trên cánh tay trắng nõn của cô giống như bị từng sợi tơ quấn quanh một vòng lại một vòng, áo ngủ màu trắng giờ đã bị máu tươi nhuộm thành một màu đỏ thẫm.

Cô xoa mạnh vào vùng bụng dưới, cắn môi chịu đựng đau nhức. Nguồn truyện: Y

Khoe miệng Nhâm Mục Diệu cong lên một nụ cười tà mị, bình thản mà thưởng thức nỗi thống khổ của cô ta.

Lúc Trần TrạM Vân thấy được Nhâm Mục Diệu, cô kích động không thôi, cố vươn tay, “Diệu, em biết hiện giờ em rất xấu xí” Nước mắt lăn xuống, “Nhưng em thật sự không biết nên làm gì bây giờ?”

Nhâm Mục Diệu lập tức giấu vẻ thích thú bên trong trông mắt lạnh băng của mình, hần đến gần cô ta, “Em sao lại ra nông nỗi này, hôm qua anh vừa đi rửa tay xong, lúc trở ra anh tìm em khắp nơi, nhưng tìm mãi vẫn không thấy.....”

“Em vô tình gặp phải tên cặn bã Vạn Khải Phong” Sau đó anh ta” Cô vừa nhớ lại đoạn ký ức kinh khủng ngày hôm qua, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch, toàn thân run rẩy, nắm chặt hai cổ tay Nhâm Mục Diệu, “Anh ta cầm roi quất vào người em, dùng sáp nến nóng chảy” cùng... lửa đốt da thịt em..... Anh ta quả thật không phải là người. Cả người em hiện giờ rất đau.....”

Như để chứng minh lời nói của cô, Trần TrạM Vân lật lên mép váy áo ngủ — trên chiếc đùi trắng nõn, hiện lên từng mảng vết thương - lộ ra từng khối da thịt tươi non, vẫn còn rỉ máu, cộng thêm dấu vết bị trói ngày hôm qua, toàn thân Trần TrạM Vân quả thật không còn bất kì khối da thịt hoàn chỉnh nào nữa.

“Em làm sao ...?” Con người đen của Nhâm Mục Diệu ngưng đọng thành một tầng sương lạnh, đối với loại người như Vạn Khải Phong, dù cùng là đàn ông như nhau - Nhâm Mục Diệu cũng cảm thấy xấu hổ thay.

“Em không biết, bụng của em đau quá..... Anh ta không cho em báo cảnh sát, nên em càng không dám đi bệnh viện, em sợ... nhưng bụng em thật sự đau quá, em sẽ không chết chứ.....” Trần TrạM Vân có thể cảm giác được dưới hạ thể mình đang có máu chảy ra.

Nhâm Mục Diệu đỡ cô dậy, “Em sẽ không chết, giờ anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay.”

“Không, đừng..... Em không tới bệnh viện đâu, Vạn Khải Phong đã cảnh cáo em, nếu em dám báo cảnh sát, anh ta sẽ đem video khi em đang ”cùng” anh ta đăng lên web.”

“video?” Nhâm Mục Diệu không ngờ đến việc Vạn Khải Phong còn nắm giữ những video khác, nhưng quan trọng hơn là người đàn bà này hiện nay chính là con cờ quan trọng trong ván cược.

Trần TrạM Vân cúi đầu, vô lực nói: “video...” Cô hốt hoảng giải thích: “Diệu, anh phải tin tưởng em, em không phải cam tâm tình nguyện. Là anh ta ép em uống ”thuốc“, em không khống chế được mình..... Anh ta còn mang hai Ngưu Lang tới chơi em, sau đó anh ta ở một bên chụp được cả quá trình.....” Nói xong, cô riu rít khóc.

“Tổ cáo!” Nhâm Mục Diệu trấn tĩnh, lãnh đạm khạc ra hai chữ.

Đúng! Đây là mục đích Nhâm Mục Diệu muốn đạt tới, mặc dù trên internet đã có hàng trăm video H về hần ta, nhưng... những cô gái kia, lại hoàn toàn không dám tố cáo hành động SM* của hần ta. Mặc dù trong tay hần có đầy đủ chứng cứ tố cáo hần ta về tội dâm buôn bán tài liệu cơ mật của công ty đối thủ, nhưng

một khi đem toàn bộ chứng cứ trình lên tòa án, kế hoạch mà hắn định triển khai cho Ngân Nguyệt cũng sẽ lập tức công khai ra, đến lúc đó, đối với hắn mà nói là một khoản tổn thất cực kì lớn.

(SM*: cái này có cần giải thích không nhỉ >,<>

<>Cho nên hắn quyết định dùng phương thức khác để xử tội Vạn Khải Phong, để cho hắn ta thật tốt nếm thử mùi vị của “thân bại danh liệt”.

<>“Diệu, không thể tố cáo anh ta được, như thế danh dự của em không phải cũng bị phá hủy sao, về sau em làm sao sống, làm sao dám ra ngoài gặp mặt người khác?” Trầm Trầm Vân bỗng cảm thấy đau nhức, hai chân bắt đầu nhũn ra, miễn cưỡng cố nắm chặt cánh tay Nhâm Mục Diệu mới có thể đứng lên.

<>Khóe miệng Nhâm Mục Diệu cong lên một nụ cười lạnh.

<>Danh dự của cô? Người phụ này này vốn thích đi “lang thang”, danh tiếng của cô ta vốn đã được “lưu truyền” từ lâu rồi, còn gì để hủy cơ chứ.

<>“Em không muốn tố cáo anh ta sao? Em yên tâm, anh sẽ thay em xử lý tất cả, sẽ không có nhà truyền thông nào dám đăng tải tin tức về em đâu.” Với năng lực của Nhâm Mục Diệu, chuyện này thật dễ dàng.

<>Giờ phút này, Trầm Trầm Vân không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tin tưởng hắn, cô gật đầu một cái, “Em đồng ý!”

<>Vạn Khải Phong đã không để yên cho cô, cô cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn ta!

<>—————

<>Nhâm Mục Diệu đưa cô đến bệnh viện, ngay sau đó hắn gọi điện thoại báo cho cảnh sát.

<>“Xin hỏi tiên sinh, ngài là người nhà của tiểu thư Trầm Trầm Vân sao?” Một bác sĩ đứng tuổi bước ra khỏi phòng cấp cứu nói.

<>Con người đen của hắn thoáng hiện vẻ bất đắc dĩ, hắn lạnh nhạt nói: “Cô ấy từng là nhân viên của công ty tôi.” Nhâm Mục Diệu rất nhanh phủi sạch quan hệ.

<>“Tin này vốn là nên báo cho người nhà của cô ấy, nhưng... Trầm tiểu thư – cô ấy mang thai ngoài tử cung, hiện đang xuất huyết vô cùng nghiêm trọng, tính mạng cô ấy đang rất nguy hiểm, cần phải giải phẫu ngay, mà việc này vốn cần người nhà tới ký tên.”

<>Đuôi lông mày Nhâm Mục Diệu nháy lên, “Thai ngoài tử cung? Đứa nhỏ được bao nhiêu tháng rồi?”

<>“Mới hai ba tuần tuổi thôi. Trên thực tế ba tháng đầu đã là thời gian tương đối nguy hiểm, không thể phát sinh quan hệ một cách kịch liệt, nếu không sẽ” Bác sĩ lắc đầu một cái, cảm thán nói.

<>“Hai ba tuần.” Nhâm Mục Diệu thấp giọng lẩm bẩm, sau đó khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh, “Tôi sẽ đi thông báo cho cha của đứa trẻ.”

<>Hắn – Nhâm Mục Diệu rất muốn biết phản ứng của Vạn Khải Phong sẽ ra sao khi ông ta biết tin tự tay ông ta đã giết chết con của mình!?

<>((G3m: ôi, đàn ông, biết không phải con mình là lập tức vui mừng rạng rỡ))

<>—————

<>“Là mày! Nhâm Mục Diệu mày xuất hiện rất đúng lúc! Là mày ở phía sau chèn ép cổ phiếu của công ty Vạn Khải Phong tao phải không?” Cravat của Vạn Khải Phong buông lỏng, áo sơ mi mở toang, quần áo trông rất chật vật. Vừa nhìn thấy Nhâm Mục Diệu, hắn ta lập tức nắm chặt cổ áo của hắn ý muốn nhắc lên.

<>Nhâm Mục Diệu nhanh tay, đánh một quyền hướng tới mặt của Vạn Khải Phong, giọng nói lạnh nhạt, “Không hoàn toàn là một mình tao ra tay, tập đoàn Đinh Đạt cũng có phần tham dự.”

<>Là Đinh Hạo Hiên cứng rắn, nhất quyết muốn chen chân vào cuộc chiến, nói cái gì mà đã lâu không cùng hắn kẻ vai sát cánh, muốn thử nghiệm một chút cái gọi là “cảm giác huynh đệ tình thâm”.

83. Chương 83: Sầu Lo

Hai người liên thủ cùng đối phó với tập đoàn Vạn Hồng, khiến cho cổ phiếu của công ty hấn ta ngày càng tuột dốc, cũng đồng nghĩa với chức vụ tổng giám đốc của Vạn Khải Phong sớm muộn gì cũng sẽ bị Hội Đồng Quản Trị thu gom. Hiện giờ tập đoàn Vạn Hồng đã là vật nằm trong túi của Nhâm Mục Diệu rồi. Bây giờ mục tiêu chính cũng như kế tiếp của hấn là đem Vạn Khải Phong tổng vào nhà giam.

Vạn Khải Phong sau khi ăn một quyền, rất bức mình muốn phản kích, tay hấn ta nắm chặt thành hình quả đấm hướng tới Nhâm Mục Diệu.

Nhâm Mục Diệu xoay người, thân thủ của hấn linh hoạt, thoải mái mà tránh thoát quả đấm của Vạn Khải Phong, sau đó rất nhàn nhã, sửa sang lại quần áo của mình, “Con của mày đã chết từ trong trứng nước, vậy mà mày còn có tâm tình ở đây để đánh nhau sao.”

Vạn Khải Phong nghe xong, hấn ta đứng tại chỗ tỏ vẻ sửng sốt, quả đấm kế tiếp nhanh chóng dừng lại giữa không trung.

“Đứa bé trong bụng Trầm Trầm Vân chết non rồi.” Đôi môi mỏng của Nhâm Mục Diệu khê cong lên, “Do mày tối hôm qua quá Túng Dục mà tạo thành.”

“Hừ!” Vạn Khải Phong cười lạnh một tiếng, “Con của tao? Làm sao có thể? Đừng đem tội lỗi của mày giá họa lên người tao.”

“Loại phụ nữ đa tâm, bắt cá ngàn tay này, vốn không phù hợp với khẩu vị của tao, thật không ngờ mày lại có hứng với cô ta như thế, thậm chí còn cùng cô ta lên tới ”đỉnh” ”

...

Bệnh viện

Bác sĩ bước tới, liếc mắt nhìn Vạn Khải Phong, “Tiên sinh, mời ngài ký ở đây, sau đó chúng tôi sẽ có thể tiến hành giải phẫu.”

“Người phụ nữ này sống chết không liên quan gì tới tôi! Con ư? Không biết có bao nhiêu phụ nữ muốn sinh con cho tôi rồi, cô ta muốn dùng đứa bé uy hiếp tôi sao, tuyệt đối không có khả năng đâu, bây giờ đứa bé đã không còn, để xem cô ta sẽ toan tính thế nào”. Vạn Khải Phong kí nhanh, đem bút trả lại cho bác sĩ, “À đàn bà kia sống hay chết cũng không có bất kỳ quan hệ gì với tôi cả.”

Nhâm Mục Diệu nhìn bóng lưng hấn ta nghênh ngang rời đi, bèn lạnh lùng hỏi: “Nếu cô ta chết, tao lập tức có thể tố cáo mày với tội danh mưu sát. Còn nếu cô ta không chết, sẽ có thể tố cáo mày tội ngược đãi. Bất kể là tội danh gì, cánh cửa của nhà giam đều sẽ vì mày mà rộng mở.”

“Mày.....” Vạn Khải Phong bỗng dừng dừng lại xoay người, hướng Nhâm Mục Diệu đi tới, “Tại sao mày phải ép bức tao đến đường cùng?!”

“Mày còn hỏi ư?” Nhâm Mục Diệu đưa ra dáng vẻ tư thái, thành công cùng bề nghệ nhìn hấn ta, “Chính mày đã tự đưa mình đến kết cục này... Ra lệnh cho Trầm Trầm Vân lấy tài liệu cơ mật của công ty tao, lại còn ”tặng” cho Kiều Tâm Du một cái tát, bao nhiêu đó việc, tao đương nhiên phải “đáp lễ” lại cho mày một món quà lớn hơn gấp bội, phải không “Vạn tổng giám đốc” ”.

Giờ phút này, Vạn Khải Phong rất muốn ra tay, hung hăng đánh hấn một trận, nhưng sau trận đấu giao hữu vừa rồi, Vạn Khải Phong đã nhận thức được thực lực của mình, hấn ta căn bản không phải là đối thủ của Nhâm Mục Diệu.

“Kiều Tâm Du, cô ta... có quan hệ gì với mày?”

“Đó là cô gái của tao!” Nhâm Mục Diệu liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ đang đeo trên cổ tay, rồi nói “Nơi này giao lại cho mày.”

Lúc đi qua Vạn Khải Phong, Nhâm Mục Diệu còn liếc hấn ta một cái, “Mày lo mà chờ lệnh truyền từ tòa án đi!”

————— Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Trầm Trạh Vậh sảy thại, và... thươh thể lần này đã khiến cho cô ta vớh vớh mất đi quyền lợi của một người mẹ. Cô ta tức giận, nhanh chóng tố cáo Vậh Khẩi Phong với tội danh ngược đãi.

Hai người họ vốn từng là cộng sự, hiện giờ đã trở thành kẻ thù. Tất cả mọi việc đều nằm trong tính toán của Nhâm Mục Diệu. Hắh giống như một kẻ độc tài, giương mắt ngạo mạn nhìn tất cả mọi thứ diễn ra trước mắt, rồi bình thản đứng ở giữa mà vỗ tay.

Kiều Tâm Du đối với cuộc sống giam lỏng ngày càng chán ghét. Cả ngày cô không đem mình nhốt trong phòng làm việc, thì cũng chỉ nằm ở phòng ngủ. Ba bữa cơm cũng đều không xuống lầu.

Cô cảm giác được phản ứng nôn mửa của mình ngày càng rõ ràng. Sáng sớm ngủ dậy là nôn, trong thức ăn nếu có cá tôm cua, dạ dày lập tức bắt đầu lật khuấy. Vị giác của cô cũng trở nên rất kỳ quái, trước kia cô rất ghét miến chua cay, hiện giờ dạ dày của cô đã tạo phản rất muốn ăn chúng.

Trong lòng cô đã rất chắc chắn mình mang thai rồi, phản ứng có thai của cô ngày càng rõ ràng, sớm muộn gì cũng sẽ bị hắh phát hiện.

“Phải làm sao đây?” Kiều Tâm Du nghĩ thầm nên bày ra một kế hoạch hoàn mỹ để thoát đi tên ác ma này, có như thế con của cô mới có thể an toàn.

Trước kia cô còn có thể trốn đi, nhưng hiện giờ có đến mười mấy vệ sĩ đang vây quanh cô, hệt như cô là phạm nhân bị giam trong ngục, làm sao mà trốn được.

“Cộc, cộc.....” .

Kiều Tâm Du không ngẩng đầu, “Tôi không muốn ăn trưa, cô mang đi đi.”

Hôm nay cô nôn đặc biệt lợi hại, hiện giờ dạ dày vẫn còn muốn nôn, đoán chừng chỉ cần ngửi tới mùi thức ăn, dạ dày cô ngay lập tức sẽ có thể tuyên chiến. Cô thà bị đói, cũng không muốn ăn nữa.

Cô người làm vẫn không rời đi, chỉ đứng ở cửa, cung kính nói: “Cô chủ, cậu chủ vừa về tới, cậu ấy muốn mời cô xuống lầu cùng dùng cơm.”

“Cạch ——” Tay Kiều Tâm Du khẽ run lên, bút máy trong tay cô rơi xuống.

“Cô nói Nhâm Mục Diệu đã về?” Hắh gần đây luôn xuất quỷ nhập thần. Nếu không phải bắt chợt giữa đêm hôm khuya khoắt leo lên giường của cô, thì cũng là sáng sớm hù dọa cho cô giật mình tỉnh dậy. Giờ lại đột nhiên quay về muốn cùng cô dùng cơm, chắc sau đó sẽ rời đi thôi.

“Đúng vậy, cậu chủ đang ở dưới lầu chờ cô chủ.”

Ngàn vạn lần, cô không thể lờ đi, Kiều Tâm Du tự nhủ, “Tôi... tôi biết rồi!” Kiều Tâm Du phất tay, “Cô nói với anh ấy, tôi không đói bụng, bảo anh ấy không cần chờ tôi”

Kiều Tâm Du còn chưa nói xong, một giọng nói trầm thấp đã từ cửa truyền đến.

“Không đói bụng? Đó không phải là cái cớ cô thường dùng để trốn tránh bữa cơm sao? Tôi sẽ không để cô có cơ hội tuyệt thực tỏ ý kháng nghị đâu.” Cả người Nhâm Mục Diệu như được bao trùm bởi lửa nóng. Phải biết, công việc của hắh rất nhiều, phải cố lắm mới có thể tìm được chút thời gian rảnh này cùng cô dùng cơm, nhưng giờ đây cô gái nhỏ này lại....

... Càng ngày càng không nghe lời, người làm luôn báo cáo cho hắh biết, gần đây cô thường xuyên bỏ cơm.

Kiều Tâm Du cảm giác được, hôm nay cô nhất định trốn không thoát rồi, bèn đóng lại quyển sách, “Tuyệt thực? Chiêu đó chỉ có con nít mới dùng. Tôi xuống ăn cơm với anh là được chứ gì.”

Một bữa cơm thôi mà, sẽ không chết người đâu. Kiều Tâm Du trong lòng lặng lẽ trấn an bản thân.

Một bàn thức ăn phong phú, được bày biện theo phong cách Châu Âu, hương vị mê đắm, chính xác có thể làm cho người ta nghĩ thấy là muốn ăn ngay.

“Có phải heo đâu, hai người sao có thể ăn hết bao nhiêu đây thức ăn chứ.” Kiều Tâm Du không vui, nói thẳh một câu.

Nhâm Mục Diệu quét mắt nhìn cô, “Cô ăn nhanh đi! Ăn nhiều một chút.”

Kiều Tâm Du đã không dám dùng miệng hô hấp, nhưng mùi thơm nồng nặc cứ liên tục bay vào mũi, dạ dày của cô bắt đầu có điềm báo rồi.

84. Chương 84: Lo Sợ Cùng Bất An

“Anh muốn tôi chết vì bội thực à?” Kiều Tâm Du tức giận nói.

Đôi môi mỏng của Nhâm Mục Diệu khẽ mím lại, hắn cố nén xuống lửa giận, chậm rãi nói: “Cô quá gầy, tôi vốn không thích ôm một bộ xương khô, cực kỳ khó chịu.” Hắn nói xong thì bắt đầu gấp thêm thức ăn vào đĩa của cô, nào là thịt bò bít tết, tôm, cá hồi.....

Thật trùng hợp, Kiều Tâm Du ghét món gì, hắn đều gấp món đó.

“Tôi có để cho anh ôm sao?” Kiều Tâm Du liếc hắn. Cô chỉ cần nhìn những món hắn gấp cho thôi đã bắt đầu cảm thấy buồn nôn rồi, bèn dùng tay che miệng và lỗ mũi lại, xong không chút nào gọi là nể mặt hắn, đẩy cái khay ra xa mình, “Ý tốt của anh tôi nhận, cho nên anh cứ ăn trước đi!”

“Rầm!” Nhâm Mục Diệu đập mạnh đôi đũa vào mặt bàn, ánh mắt giận dữ hết như một cây độc châm làm người ta không rét mà run, hắn nhìn chằm chằm cô, “Cô có ý gì! Tôi cố ý sắp xếp công việc, chạy một quãng đường thật xa đến đây để cùng cô dùng cơm, cô lại dám không thèm để ý đến mặt mũi của tôi?”

Kiều Tâm Du cười khổ, nhếch miệng nói: “Tôi không cần cái gọi là hảo tâm của anh. Ừm” Dạ dày cô đột nhiên khuấy động, cô lập tức bịt miệng.

“Không ăn cũng được!” Con người đen dày đặc màng sương của Nhâm Mục Diệu thẳng tắp hướng về phía cô, “Vậy từ nay về sau cô cũng không cần ăn gì cả. Cứ để cho y tá mỗi ngày truyền dịch dinh dưỡng cho cô là được!”

Kiều Tâm Du hít sâu một hơi, rồi uống vào một hớp nước ấm, “Bệnh đau bao tử của tôi tái phát, nên ăn không vô những thức ăn đầy dầu mỡ này.” Trước tiên, cô nên tìm một cái cố lấp liếm cho qua cái đã.

“Cô có bệnh bao tử?” Nhâm Mục Diệu bỗng chốc đứng lên, “Mau đi bệnh viện kiểm tra ngay!”

Bệnh viện? Vừa nhắc đến bệnh viện, mặt Kiều Tâm Du nhất thời trắng bệch, cô thật không nghĩ tới hắn có thể làm tới mức này, bèn khoát tay hắn, “Không sao, tôi uống thuốc rồi. Thật không sao”, “Tôi đi ngủ trước, nấu cho tôi chén cháo trắng là được rồi.” Sau đó vội vã đi lên lầu.

Nhân lúc cô chưa bắt đầu nôn mửa, nên mau chóng né tránh hắn thì hơn.

Kiều Tâm Du đi vào phòng ngủ, tựa vào trên vách tường, lập tức thở hồng hộc. Thật sự là muốn hù chết cô rồi, ai

cứ dấu diễm như vậy cũng không phải là cách, cô nên nhanh một chút nghĩ ra biện pháp rời khỏi nơi này.

Bàn tay mảnh khảnh của cô khẽ đặt lên bụng, rồi nhẹ nhàng vuốt ve, động tác của Kiều Tâm Du vô cùng êm ái, giống như đang chạm vào da thịt của đứa bé bên trong.

Trong mắt của cô ánh lên vẻ triu mến của người mẹ, khóe miệng khẽ nâng lên một đường cong dịu dàng, “Con ngoan, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con, dù phải hi sinh tính mạng đi chăng nữa, mẹ nhất định cũng sẽ không để cho con phải chịu bất kỳ thương tổn gì.....” Khóe mắt cô dần dần tràn ra những dòng nước mắt trong suốt, chúng dường như cũng mang theo cả những tổn thương cô sẽ phải chịu đựng.

Trí nhớ đen tối hôm ấy giống như thủy triều mãnh liệt đánh tới.....

.....

“Phải làm thế nào, anh mới có thể buông tha cho tôi?” Cô ngẩng đầu, hướng hắn gầm thét.

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu cong lên một nụ cười tà ác, bàn tay hằn bấu chặt vào bụng cô “Mang thai con của tôi..... Sau đó bị tôi giết chết!” . Đôi mắt hằn như mang theo ánh sáng lạnh, u mê nói

.....

“Không thể, không thể.....” Kiều Tâm Du liều mạng lắc đầu, nước mắt cô rơi xuống như mưa, “Đứa bé không thể vì tội lỗi của mình mà phải chết.....”

Thân thể giống như chiếc lá rụng, khẽ suy nhược mà quỵ xuống trên mặt đất.

Giờ phút này Nhâm Mục Diệu cũng không còn muốn ăn nữa, hần đứng dậy chuẩn bị tới công ty, trước khi đi, bèn giao phó cho những người làm trong nhà một câu, “Nhớ lưu ý cô ấy nhiều hơn, có tình huống gì, lập tức báo cho tôi biết.”

Kiều Tâm Du nhắm chầm Nhâm Mục Diệu đã tới công ty, lập tức vọt ra khỏi phòng, ôm chặt bụng lớn tiếng kêu, “Đau, đau.....”

“Cô chủ..... Cô chủ, cô làm sao vậy?” Cô giúp việc hốt hoảng chạy tới.

“Bụng tôi đau quá.” Kiều Tâm Du cố ý trực tiếp ngã trên mặt đất, há hốc mồm thở dốc.

“Cô chủ, cố chịu đựng một chút, em lập tức đi báo ngay cho cậu chủ.”

Mắt Kiều Tâm Du lập tức trợn trắng, “Còn phải đợi cô báo cho anh ấy ư, công ty của Nhâm Mục Diệu xa như vậy, đợi anh ấy chạy tới đưa tôi đi bệnh viện, tôi đã chết vì đau rồi.”

“Vậy..... Vậy phải làm sao đây?”.

Cô giúp việc này dần chết mất thôi, Nhâm Mục Diệu cũng có lúc có mắt không trông, lại mời một cô gái đàn độn như thế đến làm.

“Trong nhà không còn chiếc xe nào sao?” Kiều Tâm Du nhắc nhở cô ta.

“Vâng, tôi hiểu rồi cô chủ”

Một lúc sau, một vệ sĩ vội chạy tới ôm lấy Kiều Tâm Du, đặt cô vào trong xe, đưa đến bệnh viện.

Tình huống khẩn cấp như thế, hần dĩ nhiên phải đưa cô đến bệnh viện gần nhất – Bệnh viện Phương Thị. -

Kiều Tâm Du ngay lập tức được đưa vào phòng cấp cứu, lúc một bác sĩ anh tuấn đi tới, cô nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thản rồi lộ ra ánh mắt áy náy, “Thật xin lỗi, dạ dày tôi rất tốt. Người bên ngoài suốt ngày cấm đoán tự do của tôi, nên tôi không thể không dùng cách này. Thật ra thì, tôi chẳng qua muốn gặp viện trưởng của các anh - Phương Đình thôi, có thể giúp tôi liên lạc với anh ấy được không? Làm ơn!”

Vị bác sĩ tinh tế quan sát Kiều Tâm Du một phen, cảm thấy cô gái này không giống như đang nói đùa, thì khẽ gật đầu một cái, “Lời của người đẹp là vàng bạc mà.” Trên mặt hần ta lộ ra một nụ cười lưu manh, sau đó lập tức đi gọi điện thoại.

Kiều Tâm Du nhẹ nhàng kéo kéo hần ta, dí dỏm cười một tiếng, “Có thể nói với những người bên ngoài dùm là bệnh tình của tôi cực kì nghiêm trọng, chưa rõ là có vấn đề gì, nên cần phải kiểm tra ở từng khoa không?” Như thế sẽ có thể kéo dài thời gian một chút .

Khóe miệng hần ta lập tức cong lên, “Cô muốn tôi diễn kịch sao, được thôi”, hần ta vừa nói xong, điện thoại cũng đúng lúc được thông.

“Người đẹp, điện thoại này.”

“Anh Phương Đình.....” Kiều Tâm Du khẽ gọi một tiếng, nước mắt rơi ngay xuống.

“Tâm Du, thật là em sao?” Giọng nói Phương Đình lộ rõ sự kích động, “Đã mấy lần anh muốn đi thăm em, nhưng đều bị bọn bảo vệ ngoài cửa ngăn cản, bọn họ không cho anh vào.”

“Anh Phương Đình, em sẽ nói hết mọi chuyện cho anh biết, em bây giờ vô cùng cần anh giúp đỡ, anh mau tới phòng cấp cứu đi”.

“Được! Em chờ anh một lát.”

Kiều Tâm Du nói xong, bèn đem lỗ tai dán chặt cửa, nghe vị bác sĩ đẹp trai kia ở bên ngoài “thông báo” bệnh tình của cô, hần ta nói lung tung một mạch, “Mọi người yên tâm đi, Kiều tiểu thư, không có việc gì đâu, chẳng qua dạ dày của cô ấy bị loét một chút, nhịp tim hơi có tạp âm, tuyến tụy nhiễm trùng một chút, thận có vài kết sỏi, phổi có hơi nám, gan hơi bị viêm, huyết áp hơi thấp, máu hơi cao.....” Không được rồi, hần ta càng nói càng thái quá, vị bác sĩ này cũng quá là có máu “đạo diễn” rồi. Còn nói thêm nữa, không chừng hai chân Kiều Tâm Du lập tức sẽ không thể tiếp tục đứng nữa, mà trực tiếp nằm xuống chết mất thôi.

85. Chương 85: Trốn Thoát

Trong khi vị “bác sĩ kiêm đạo diễn và biên tập” còn đang mải mê “sáng tác và chỉ đạo” cho bộ phim của mình, một người đàn ông mặc áo blouse trắng, miêng mang khẩu trang đã vòng qua “bạn diễn” tiến vào phòng cấp cứu.

Hần lấy khẩu trang xuống, nở ra nụ cười dịu dàng như mang theo ánh mặt trời thật nhu hòa và cực kì ấm áp, khẽ gọi, “Tâm Du.”

“Anh Phương Đình.” Kiều Tâm Du nhào vào ngực của hần, “Em không biết phải làm sao bây giờ? Hiện giờ chỉ có anh mới có thể giúp em thôi.”

“Anh đã nói rồi, bất kể em gặp phải chuyện gì, anh đều sẽ mãi ở bên cạnh em” Phương Đình vỗ nhẹ sau lưng cô.

Kiều Tâm Du hít sâu một hơi, gật đầu “Anh Phương Đình, em có thai.....”

Một tầng mây đen lập tức từ đâu tràn vào, che phủ tròn mắt sáng của hần, hần kinh ngạc nhìn cô: “Đứa bé là của anh ta sao? Hiện giờ anh ta đã biết chưa?”

“Không! Không thể nói cho anh ấy biết, ngàn vạn lần không thể nói cho anh ấy biết.” Kiều Tâm Du gắt gao bắt lấy cánh tay của hần, lời nói hoàn không có chút mạch lạc.

Phương Đình thấy cô quá bàng hoàng lẫn xúc động, bèn đỡ cô ngồi xuống, “Anh ta là cha của đứa bé này, sao em không thể cho anh ta biết sự hiện hữu của nó?”

Đôi mắt Kiều Tâm Du tràn đầy ưu thương, cô thở gấp “Anh ấy sẽ đem đứa bé này trở thành công cụ trả thù thôi.” Cô lạnh nhạt nói.

Kiều Tâm Du đem hết mọi chuyện phát sinh giữa bọn họ nói cho Phương Đình biết, ngoại trừ chuyện lần đầu tiên gặp mặt hần đã bỏ thuốc cô. Cô không muốn Phương Đình nghĩ cô quá mức yếu đuối như thế.

“Tâm Du, Tâm Du đâu?” Ngay từ lúc Nhâm Mục Diệu nhận được điện thoại từ cô giúp việc, hần ngay lập tức dừng ngay hội nghị tại tập đoàn Nhâm thị, chạy tới đây nhanh hết mức có thể, hần đã vượt qua hàng chục chiếc đèn đỏ rồi.

“Cô chủ vẫn còn ở trong phòng cấp cứu.” Cô giúp việc nói.

“Buổi trưa cô ấy vẫn còn khỏe mà, làm sao mới có một lát lại ngã bệnh như vậy! Các cô chăm sóc cô ấy như thế hả!” Nhâm Mục Diệu nổi trận lôi đình, hướng về phía bọn họ rống giận.

“Vị tiên sinh này, nơi đây là bệnh viện không phải cái chợ, xin nói nhỏ thôi.” Vị bác sĩ đẹp trai lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hần.

Nhâm Mục Diệu tiến tới, dùng một tay nhắc lên cổ áo của hần ta, “Tôi nói có lớn hay không, không quan trọng, cũng không mượn anh xen vào! Nói đi, Tâm Du rốt cuộc bị bệnh gì?”

“Buông ra!” Vị bác sĩ nói lớn, tràn đầy uy nghiêm, Nhâm Mục Diệu hậm hực buông lỏng tay, nếu xét về khí thế kinh người thì không ai bằng hắn, nhưng nếu xét về địa vị ở nơi này, thì bác sĩ chính là “Jesus”.

“Dạ dày của cô ấy chẳng qua bị loét một chút, nhịp tim hơi có tạp âm, tuyến tụy nhiễm trùng một chút, thận có vài kết sỏi, phổi có hơi nám, gan hơi bị viêm, huyết áp hơi thấp, máu hơi cao.....”

Sắc mặt Nhâm Mục Diệu nhanh chóng càng tối tăm hơn, hắn quát: “Anh đang đùa với tôi hả, cô ấy làm sao có thể có nhiều bệnh như thế.”

“Anh không biết hay giả vờ không biết, uất ức lâu ngày cũng có thể sinh bệnh, ưu sầu giống như ”thuốc độc” vậy, từ từ lan tràn khắp cơ thể, cho nên lục phủ ngũ tạng của cô ấy đều có chút vấn đề. Chẳng lẽ anh nhìn không ra cô ấy ngày càng gầy gò sao?” Loại lời lẽ sai trái này đương nhiên là hắn ta thuận miệng nói bừa.

“Vậy cô ấy đang ở đâu?” Về mặt âm trầm của Nhâm Mục Diệu có chút dịu xuống, dường như có chút tin tưởng.

Uất ức? Ưu sầu? Kể từ khi Nhâm Mục Diệu cưỡng bách cô ở lại bên cạnh hắn, những thứ này vẫn bao quanh Kiều Tâm Du, Nhâm Mục Diệu chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười chân thật nơi cô. Hắn thật sự là một ác ma, đẩy cô vào địa ngục Vạn Kiếp Bất Phục.

Mà gần đây sắc mặt của Kiều Tâm Du ngày càng kém, luôn luôn xanh xao, ngày càng gầy gò.

Tất cả những chuyện này đều do một tay hắn gây ra, nghĩ tới việc này trái tim Nhâm Mục Diệu không khỏi có chút trầm xuống.

“Vẫn còn đang trong phòng cấp cứu, chút nữa cô ấy sẽ phải qua từng khoa mà kiểm tra.”

“Anh ta quả thật không phải là người, Tâm Du em không thể gả cho thứ người như thế.” Phương Đình ôm chặt thân thể gầy gò của Kiều Tâm Du, trong lòng hắn đang toát ra một luồng khí nóng cực kỳ bi ai, rồi dần chuyển hóa thành lửa giận.

Nha đầu ngốc! Gặp phải chuyện lớn như vậy, mà vẫn một mình yên lặng chịu đựng, bờ vai gầy yếu của cô có thể chịu đựng nhiều đau khổ như vậy sao?

“Anh Phương Đình, anh có thể giúp em không?”

Phương Đình nắm chặt hai vai của cô, ánh mắt sáng cực kỳ kiên định, “Tâm Du, em yên tâm. Anh nhất định sẽ chăm sóc, bảo vệ em thật tốt, đương nhiên cả con của em nữa”. Hắn âm thầm thề trong lòng

“Cám ơn anh, anh Phương Đình!” Kiều Tâm Du gật đầu.

Trừ anh ấy ra, cô còn có thể tin tưởng ai cơ chứ?

Đã diễn rồi thì sẽ phải diễn toàn bộ.

Kiều Tâm Du nằm trên băng ca, một y tá len lén đẩy cô ra ngoài, cô biết Nhâm Mục Diệu đang ở bên ngoài, nhắm nghiền đôi mắt, bàn tay phía dưới nắm chặt ga giường, cô biết nếu không cẩn thận sẽ bị lộ.

“Tâm Du, Tâm Du.....” Nhâm Mục Diệu thấp giọng khê gọi cô, bàn tay thật dày của hắn khê vuốt khuôn mặt tái nhợt của cô, ánh mắt hắn nhìn cô như đang tỏa ra một thứ ánh sáng nhạt thật hiền hòa.

Giọng của hắn sao lại dịu dàng như thế, còn mang theo một hơi thở đắm say.

Không được! Không thể lại bị hắn mê hoặc, vì con, cô nhất định phải rời khỏi tên Satan máu lạnh này.

“Các người muốn dẫn cô ấy đi đâu?” Giọng Nhâm Mục Diệu lạnh như băng, ánh mắt lạnh lẽo, dường như có thể làm đóng băng mọi thứ.

“Phụ khoa.”

“Phụ khoa? Cô ấy còn có bệnh phụ khoa ư?” Về mặt Nhâm Mục Diệu lộ ra vẻ nghi hoặc.

Vị bác sĩ đẹp trai vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Yên tâm, yên tâm, chẳng qua kỳ kinh nguyệt của cô ấy có chút rối loạn mà thôi.”

Kiều Tâm Du dần tiến vào khu phụ khoa trước mặt hần, hần chỉ có thể âm ỨC đứng trước cửa ra vào mà chờ đợi.

“Tiểu thư, cô xem, đây chính là con của cô.” Bà bác sĩ chỉ vào điểm B cực kì nhỏ trên màn hình.

Kiều Tâm Du có chút kích động, giọng khê run, “Nó thật nhỏ.”

Trong bụng của cô đang có một sinh mạng nho nhỏ, loại cảm giác này thật tuyệt diệu, giọt nước mắt trong sáng bỗng rơi xuống trên mặt cô, đôi môi khê co lại tạo nên một nụ cười trùu mến.

“Hiện giờ mới có bốn tuần thôi, ba tháng đầu rất dễ sảy thai, cô phải nghỉ ngơi thật nhiều, còn phải giữ cho tâm tình của mình thật tốt nữa.”

“Phản ứng có thai của tôi rất nghiêm trọng, buổi sáng thức dậy thường bị nôn, ngửi thấy mùi dầu mỡ cũng sẽ nôn.”

Trên mặt bác sĩ lộ ra nụ cười ôn hòa, “Những phản ứng này đều rất bình thường, qua một thời gian sẽ hết, dinh dưỡng mà đứa bé hấp thu chính là từ cơ thể người mẹ, cho nên cô phải cố gắng ăn nhiều một chút, nhất là những thức ăn mình thích.”

Kiều Tâm Du kiểm tra thân thể xong, lập tức thay quần áo của y tá, đeo khẩu trang. Phương Đình còn an bài một đám nữ y tá, để che khuất cô, giúp cô có thể lọt qua ánh mắt của Nhâm Mục Diệu mà đi ra khỏi khoa phụ sản.

Kiều Tâm Du dọc theo đường đi đều cúi đầu đến mức không thể thấp hơn, lúc cô đi qua Nhâm Mục Diệu, hô hấp cô như muốn ngừng lại, trái tim cũng muốn ngừng đập. Cô len lén nhìn hần lần cuối. Lúc sắp chạm tới ánh mắt của hần, cô lập tức lạnh run, nhanh chóng thu hồi tầm mắt của mình, rồi vội vã bước nhanh. Y - www.

Hẹn gặp lại .

Tất cả mọi thứ đều đã kết thúc ——

86. Chương 86: Giận Dữ

“Tâm Du, gian phòng này tương đối đơn sơ em chịu khó dùng đỡ nhé.” Phương Đình đem miếng vải trắng phủ trên ghế sa lon vén lên, “Khi phát hiện em mất tích, người mà Nhâm Mục Diệu tìm tới đầu tiên chắc chắn sẽ là anh, cho nên anh không thể gặp em thường xuyên được, phòng này vốn là của cô chú anh, họ hiện giờ đã di cư ra nước ngoài rồi, cho nên em cứ yên tâm ở nơi này đi!”

Kiều Tâm Du quan sát quanh gian phòng này, hai phòng khách, một phòng ngủ, phòng bếp với đầy đủ dụng cụ, lại có sẵn điện nước, cô vốn nghĩ tìm được một nơi ở bình dân thôi đã là tốt lắm rồi, nhưng nơi này thật tốt quá mức tưởng tượng của cô.

Kiều Tâm Du đến bên cửa sổ, trước mắt cô hiện giờ là tòa cao ốc Nhâm thị, khắp tòa nhà đều được phủ bởi kính, thật chói mắt, cực kì hiện đại, nhưng không hiểu sao lại như có như không, tạo cho người xem một cảm giác khó đến gần.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, Nhâm Mục Diệu sẽ không ngờ đến việc em đang ở ngay trước mắt anh ta đâu. Siêu thị ở lầu dưới, nhưng Tâm Du, em cũng phải hết sức cẩn thận. Đoán chừng hôm nay anh sẽ bị Nhâm Mục Diệu điều tra, cho nên không thể tới gặp em nữa. Đúng rồi, cái tên bác sĩ “kì lạ” hôm nay em gặp đó, anh ấy tên là Quý Kiệt Tích, là bạn tốt của anh, phòng của anh ấy ở đối diện phòng em.....” Phương Đình cẩn thận giao phó, nhắc nhở Kiều Tâm Du mọi chuyện, hần rất sợ mình thiếu sót thứ gì đó.

Kiều Tâm Du nhanh chóng cướp lấy lời hắn, “Anh nên nhanh chóng trở về đi, phòng khi Nhâm Mục Diệu đại náo ”bệnh viện“, có thể lúc này anh ấy đã phát hiện em mất tích rồi đấy.”

“Uhm!” Phương Đình cầm bộ đồ Tây lên, lúc ra cửa hắn bỗng dừng ôm lấy Kiều Tâm Du, “Yên tâm đi, sau khi mọi chuyện ổn thỏa, chúng ta sẽ lập tức xuất ngoại. rời khỏi nơi này, bắt đầu lại từ đầu.”

“Ừ.” Kiều Tâm Du hít sâu một hơi, như thể muốn nói điều ấy không thể xảy ra với cô.

“Còn nữa..., đừng để cho mình quá mệt mỏi, nếu không thể quét dọn, thì cứ cho Quý Kiệt Tích tới giúp một tay, biết không?”

Sắc trời dần dần ảm đạm, bao phủ một tầng sương mù màu đen.

Những ngôi sao trông thật cô độc, như gần mà cũng như xa.....

Nhâm Mục Diệu ngồi trên băng ghế, vùi đầu trong lòng bàn tay, không nhúc nhích.

Hắn không phải đã ngủ thiếp đi đấy chứ? Nơi này lạnh như vậy, nếu ngủ thiếp đi rất dễ bị cảm, nhưng toàn thân hắn tản mát ra một hơi thở lạnh băng kinh người, làm cho người ta chùn bước, không người nào dám đến gần nhắc nhở hắn.

Bỗng chốc, hắn ngẩng đầu lên, “Bây giờ là mấy giờ?” Hắn hỏi những vệ sĩ áo đen bên cạnh.

“Nhâm tiên sinh, bây giờ là chín giờ.”

Tròng mắt đen nhú lại, hắn đứng lên, đi tới phòng kiểm tra X quang phía trước —— Truyện Tiên Hiệp -Y

“Rầm ——” cửa phòng rất mạnh lắc lư hai cái, rồi rơi xuống đất.

“Á.....” Những y tá bên trong hoảng sợ, hét ầm lên, “Các anh, các anh muốn làm gì?”

Cảnh tượng này vốn nên xuất hiện ở ngân hàng, vì thứ nhiều nhất trong ngân hàng chính là tiền, nhưng trong bệnh viện chỉ có bệnh hoạn thôi. “Thổ phỉ” thời nay đầu óc có vấn đề à, bệnh viện và ngân hàng cũng không phân biệt được sao?

“Các cô đang đùa à, lúc thì nói cô ấy đi thử máu, khi thì nói cô ấy đi làm tiểu phẫu, Nói! Kiều Tâm Du bây giờ đang ở đâu?!”

“Ồ..... Ở khoa Phóng Xạ”

“Còn muốn gạt tôi?!” Nhâm Mục Diệu thô bạo đá chiếc xe đẩy bên cạnh, từng bình thuốc phía trên ngay lập tức lon ton lăn xuống đất, “Khoa Phóng Xạ? Cô ấy bị bệnh ung thư sao, phải đi xạ trị hả?”

Các cô y tá bị dọa sợ, ôm nhau run lấy bầy, “Không biết, chúng tôi không biết Kiều tiểu thư bây giờ đang ở khoa nào làm kiểm tra nữa.”

“Viện trưởng các cô đâu? Bảo anh ta bò ra đây cho tôi!” Nhâm Mục Diệu giận dữ hét, khí thế uy hiếp mười phần, làm cho các bác sĩ và y tá xung quanh không dám thở mạnh một tiếng.

“Kẻ đầu sỏ cùng tội đồ” Quý Kiệt Tích đứng dậy, “Anh muốn tìm Phương Đình à, anh ấy bây giờ đang làm giải phẫu.”

“Ở đâu?” Tròng mắt lạnh như băng đâm về phía hắn ta.

Quý Kiệt Tích nhún nhún vai, hướng ánh mắt nhìn về cuối hành lang, “Anh ấy mới vừa vào đó, việc giải phẫu bước nào rất phức tạp, nhưng nếu tiến hành thuận lợi, đoán chừng... khoảng hai giờ sau sẽ ra.”

“Vậy à?” Khóe miệng Nhâm Mục Diệu nâng lên một đường cong tà ác, lạnh lùng nói: “Tôi muốn nhìn thấy anh ta ngay lập tức! Nếu không, tôi sẽ đem bệnh viện này san thành bình địa!”

Sắc mặt của các bác sĩ và y tá nhất thời trắng bệch, hết như vừa chứng kiến Ngày Tận Thế - 2012.

Quý Kiệt Tích vẫn muốn dự “đám giỗ” của “mình” vào năm sau, hấn vỗ vỗ vào bả vai của Nhâm Mục Diệu, “Anh bạn, chờ một chút đi, tôi sẽ nhanh chóng thay đồ, sau khi khử hết độc và vi trùng, lập tức sẽ vào thay anh truyền lời.” Trước khi đi hấn vẫn không quên ném cho Nhâm Mục Diệu một ánh mắt khiêu khích.

Tất cả mọi người đều nhìn Quý Kiệt Tích với ánh mắt “ngưỡng mộ”, sau đó là đổ mồ hôi lạnh, hấn ta không phải là muốn đi tự sát đấy chứ.

“Không cần!” Nhâm Mục Diệu bỗng bước thẳng tới phòng giải phẫu, “Tôi sẽ trực tiếp đi tìm anh ta.”

“Việc này.....” Tất cả mọi người đều có lời muốn nói, nhưng ngay lập tức bị ánh mắt sắc bén của Nhâm Mục Diệu làm cho đóng băng hoặc chết lâm sàng.

Nhâm Mục Diệu mở cửa phòng giải phẫu ra, bước vào, sau đó là kéo tay của bác sĩ đang tập trung giải phẫu - Phương Đình, “Đi ra ngoài cho tôi!”

Chiếc kềm trong tay Phương Đình lập tức được buông ra, hấn thậm nhủ thật may là không ảnh hưởng tới vết thương của bệnh nhân, “Được.” Thầm ý của hấn là bảo trợ thủ tiếp tục giải phẫu.

“Rầm...”

“Nói, anh đem Kiều Tâm Du đi đâu?!” Nhâm Mục Diệu xốc lên cổ áo của Phương Đình, gân xanh trên trán hấn nổi lên, con ngươi lộ rõ tia máu.

“Tâm Du? Cô ấy không phải vợ anh sao, sao anh lại hỏi tôi?” Ánh mắt Phương Đình vốn luôn ôn nhu, nhưng giờ phút này lại bắn ra tán loạn sự hùng hực của lửa giận.

Hai tay Nhâm Mục Diệu đẩy hấn ra xa, “Cô ấy mất tích ngay tại bệnh viện của anh!”

Sức lực mạnh mẽ của hấn, khiến cho Phương Đình lùi lại mấy bước, cuối cùng đụng phải vách tường.

“Rắc ——” Tiếng xương gãy vang lên.

Phương Đình nắm cánh tay phải của mình, đau nhức khiến cho sắc mặt hấn trắng bệch, một tầng mồ hôi lạnh từ trán tuôn ra, “Mất tích? Tâm Du là đứa trẻ ba tuổi sao? Cô ấy có đầy đủ tay chân, muốn đi đâu là tự do của cô ấy.”

“Phương Đình cậu già rồi sao? Xương cốt cậu sao lại yếu ớt như thế, mới đụng tường một chút đã gãy rồi.” Quý Kiệt Tích bỗng từ đâu xen vào cuộc chiến của Phương Đình, nói đùa với hấn, sau đó đỡ hấn dậy, “Đi chụp X quang nào.”

“Kiều Tâm Du ở đâu?” Nhâm Mục Diệu đứng chắn trước mặt bọn hấn.

“Anh đã mất cô ấy rồi, không, anh sớm đã đánh mất cô ấy. Hay nói đúng hơn, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng có cô ấy.” Phương Đình khẽ mỉm cười với hấn.

87. Chương 87: Kế Hoạch Truy Thê

Con người đen của Nhâm Mục Diệu dần biến chuyển, phát ra những tia lửa hùng hực, “Hừ! Cô ấy là của tôi, vĩnh viễn cũng không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay tôi, ngay cả nghĩ đến cũng không thể!”

Từng nhân viên của tập đoàn Nhâm thị, ai nấy cũng đều lo sợ, không người nào dám thở lớn tiếng. Tổng giám đốc của họ giờ đây đã hóa thành Diêm Vương, “thẩm phán” của Diêm Vương còn có thể may mắn thoát nạn chút đỉnh, còn những “con tôm, con tép” như bọn họ hầu như đều đã bị ghi vào “sổ tử thần” rồi.

Rõ ràng Nhâm tổng giám đốc vừa thắng được một trận đấu thần, thành công thu mua tập đoàn Vạn Hồng, Ngân Nguyệt Hồ cũng đã vào tay Nhâm tổng, đáng lẽ tổng giám đốc nên khao bọn họ một trận mới phải. Vậy mà, Nhâm tổng giám đốc giờ đây lại giống như núi lửa, ngày ngày đều phun trào. Hết phê phán thư kí,

lại lấy giám đốc* ra làm “bao cát”, sau đó là tới bộ phận quản lý, cuối cùng ngay cả tiếp tân cũng không tha.

(*): tổng giám đốc = tổng giám đốc, dưới tổng giám đốc là giám đốc

Bão tố đã diễn ra liên tục suốt một tuần và có khuynh hướng ngày càng nghiêm trọng, dự đoán vòi rồng sẽ xuất hiện.

Hiện giờ, Nhâm thị thật giống như Địa Ngục, tràn ngập đen tối và lạnh lẽo.

“Hello!” Đinh Hạo Hiên vẫy tay, khuôn mặt tươi cười thẳng bước tiến vào Địa Ngục.

Ủa? Thật kỳ quái, không một ai trong đại sảnh chào hỏi lại hắn cả.

Đinh Hạo Hiên bỗng rùng mình một cái, “Lạnh quá

”. Nhưng rõ ràng điều hòa ở đây chỉnh đúng độ rồi mà

Ồ! Sao hôm nay bọn thủ hạ của Nhâm Mục Diệu lại “quá mức nghiêm túc” thế kia? Đinh Hạo Hiên nhìn quanh.

Đinh Hạo Hiên đá văng cửa phòng làm việc của Nhâm Mục Diệu, “Hello, Tiểu Diệu Diệu mau đến xem tôi mang tới cho cậu cái gì này?”

Đáp lại hắn là một bầu không khí trầm lặng.

“Ồ? Ám Dạ Tuyết cậu cũng ở đây à. Vừa đúng lúc, tin tức thú vị này nên cùng mọi người chia sẻ.” Đinh Hạo Hiên không để ý tới khuôn mặt hắc ám của Ám Dạ Tuyết, tiếp tục mặt dày mày dạn ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Rầm——” Đinh Hạo Hiên đem một xấp báo chí ném lên khay trà.

“Xem này xem này, gần đây trên trang nhất của tất cả các tờ báo đều bị tổ chức Ám độc chiếm, từ giải trí, xã hội, cho đến sức khỏe, ôi không biết là tổ chức nào thế nhỉ.”

Ánh mắt lạnh của Ám Dạ Tuyết nhìn lướt qua chúng một cái, sau đó là tỏ vẻ khinh thường, lười phải mở miệng.

Từ lúc Kiều Tâm Du mất tích, Nhâm Mục Diệu đã kêu Ám Dạ Tuyết huy động 300 người, một ngày hai mươi bốn giờ thay phiên nhau đóng đô trước cửa bệnh viện. Nhâm Mục Diệu vốn muốn nhờ “vẻ bảnh trai” của bọn họ, tạo áp lực khiến thu nhập của bệnh viện giảm sút, gây áp lực với Phương Đình, ép hắn khai ra nơi ở của Kiều Tâm Du. Nhưng dường như.....lại tạo nên một hiệu ứng ngược.

“Các cậu biết tin gì hôm nay chưa?” Đinh Hạo Hiên không thèm để ý tới hai “kẻ mặt lạnh” kia, vẫn tiếp tục vai trò MC của mình: “Bệnh viện Phương thị vừa xảy ra một “cuộc trị liệu ngoài ý muốn” cho thân nhân bất mãn bắt ép bệnh viện bồi thường. Ấc, các cậu biết không, đám bệnh nhân và thân nhân đó vốn là một bọn lưu manh định đến bệnh viện làm một cuộc “đại náo”, kết quả là bị 100 tên áo đen khôi ngô, dọa cho sợ đến mức bị tiêu chảy luôn, chẳng những không thể gây chuyện, ngược lại còn phải tạm trú ở bệnh viện làm một cuộc kiểm tra điện tâm đồ nữa. Ha ha.....” Đinh Hạo Hiên tự nói tự cười: “Tổ chức Ám vốn muốn mang đến phiền toái cho bệnh viện, nhưng bây giờ chẳng những thay bọn họ giải quyết phiền toái, lại còn giúp họ kiếm thêm tiền nữa. Ha ha.....”

“Đủ rồi!” Chân mày Nhâm Mục Diệu nhảy lên, mây đen tối tăm hoàn toàn che phủ gương mặt tuần tú.

“Tôi còn còn chưa nói hết mà.” Đinh Hạo Hiên lật lên một trang báo, “Cậu xem nội dung này nè: bởi vì mục đích của tổ chức Ám quá thần bí, đã khiến người dân nhanh chóng nảy sinh ra lòng hiếu kỳ khổng lồ, lần lượt kéo tới trước cửa bệnh viện, qua đó “lại ngắm” được 100 thanh niên, đẹp trai lạnh lùng, thật không ngờ thanh niên của tổ chức Ám đều là các chàng trai khôi ngô tuần tú. Điều này đã khiến cho bệnh nhân nữ tại bệnh viện ngày một đông... Ha ha... Phần cuối tờ báo họ còn làm một bảng xếp hạng những chàng trai đẹp của tổ chức Ám nữa chứ!”

“Nhàm chán.” Ám Dạ Tuyết thình lình xuất ra một câu. Truyện Sắc Hiệp -

“Ôi! Đại ca của tôi ơi.” Một cánh tay của Đinh Hạo Hiên khoác lên vai của hắn, lại gần hắn, “Tôi cảm thấy cậu không nên thành lập cái ”tổ chức ngầm” gì đó đâu, cậu nên trực tiếp mở một chuỗi cửa hàng café hay là kinh doanh Ngưu Lang cho rồi. Thủ hạ của cậu, ai nấy đều đúng chuẩn “soái ca” như thế, tôi khẳng định lợi nhuận sẽ ngày một tăng, biết đâu chừng cậu còn có thể đổi nghề trở thành một “ông mai”, hoặc người kinh doanh “nhân sắc nam giới” cũng nên.—”

Ám Dạ Tuyết lạnh lùng liếc xéo hắn, bàn tay nắm chặt thành quả đấm, hướng thẳng tới một bên mặt Đinh Hạo Hiên—

“Ôi —” Đinh Hạo Hiên lần đầu biết mùi vị khi bị Ám Dạ Tuyết ra tay là thế nào, hắn kêu to, “Cậu muốn mưu sát tôi à!”

“Ai bảo cậu quá nhiều lời.”

“Tôi có lòng đề xuất cho cậu một phương thức kinh doanh tốt, thế mà cậu lại lấy oán báo ân.....” Đinh Hạo Hiên hướng sang Nhâm Mục Diệu cầu xin, “Tiểu Diệu Diệu, cậu báo thù cho tôi đi!”

“Đáng đời!” Nhâm Mục Diệu lãnh đạm ném cho hắn hai chữ.

Đinh Hạo Hiên thở phò nói: “Hai người các cậu thật đen tối.”

“Cậu đang trông nom tập đoàn của cậu thành dạng gì còn không biết sao? Thật không biết nên xếp cái tập đoàn Đinh Đạt đó của cậu vào dạng kinh doanh gì nữa!” Nhâm Mục Diệu chất vấn.

Tập đoàn Đinh Đạt kinh doanh từ lĩnh vực buôn bán nhà đất, đến cổ phần... giờ lại chuyển qua lĩnh vực Truyền Hình, còn khai thác cả mảng báo chí, xuất bản tạp chí, quả thật là một hỗn hợp kinh tế.

Đinh Hạo Hiên dương dương đắc ý nói: “Cậu phải biết, chỉ cần có tin tức về tổ chức Ám, lượng tiêu thụ của báo chí lập tức tăng lên gấp năm lần.” Hắn bỗng dưng thấy ánh mắt Nhâm Mục Diệu lóe lên ánh sáng muốn giết người, vội đổi đề tài, “Thật ra thì tôi cũng muốn thông qua việc này, khiến cho chị dâu phần nào biết được chuyện cậu đang tìm cô ấy, sau đó ba chân bốn cẳng chạy về đấy chứ.”

“Có tác dụng sao?” Nhâm Mục Diệu lớn tiếng gầm thét, “Đã một tuần rồi, cô ấy vẫn chưa xuất hiện, ngay cả nửa điểm tin tức cũng không có.”

“Đó là bởi vì cậu không mời tôi tới giúp cậu bày mưu tính kế.” Nhận ra lời nói này có chút đắc tội với Ám Dạ Tuyết, Đinh Hạo Hiên lập tức nhảy dựng lên, xích ra xa một chút .“Chỉ cần tôi ra tay, đảm bảo chị dâu sẽ về ngay”

“Còn cần tới phiên cậu ra tay sao?” Ám Dạ Tuyết bức bối nói

Đinh Hạo Hiên che miệng cười trộm, “Cậu chưa biết tin gì sao, bọn thủ hạ của cậu trong bệnh viện, ngày ngày được biết bao phụ nữ đẹp vây quanh, họ đã bắt được không ít trái tim của các y tá và bệnh nhân trong đó làm tù binh rồi và cả ngược lại nữa. Coi bộ không bao lâu nữa bệnh viện Phương Đình sẽ trở thành trung tâm mai mối mất, chỉ cần chờ thêm chừng 1 tháng nữa thôi, cậu sẽ nhận được gần trăm cái thiệp hồng cùng đơn xin nghỉ việc đấy, tôi khuyên cậu nên mau mau kêu bọn họ trở về úp mặt vào tường sám hối đi.”

Nhâm Mục Diệu gật đầu một cái, “Cậu bảo bọn thuộc hạ đang trông chừng ở đại sảnh bệnh viện lui đi, nhưng những người phụ trách giám thị Phương Đình nhất định phải giữ lại, nếu được thì hãy tăng thêm người phụ trách việc giám thị anh ta.”

“Được.” Ám Dạ Tuyết đối với bạn bè luôn luôn ủng hộ.

“Nói đi, kế hoạch của cậu đấy!” Nhâm Mục Diệu ra lệnh cho Đinh Hạo Hiên.

“Đầu tiên, cậu phải tham dự chương trình ”Nhân Vật YI“, trực tiếp đem thân phận của Kiều Tâm Du công khai ra.”

Nhâm Mục Diệu nghe xong, con ngươi đen lập tức hiện lên một tầng sương lạnh, “Cậu bảo tôi lên ti vi, tham dự cái chương trình lộ bịch đó?” Hắn cho là mình đã nghe lầm, bèn lặp lại lần nữa.

88. Chương 88: Tổ Tình

Nhâm Mục Diệu vốn ghét đem lý lịch, đời tư của mình công khai ra bên ngoài, trước đây từng có một tờ tạp chí cứng đầu cứng cổ dám tự tiện lục lọi đời tư của hắn, kết quả chưa đến một tuần lễ sau, tòa soạn kia lập tức phá sản. Cho nên từ đó về sau, không có nhà truyền thông nào còn dám động tới vảy rồng của hắn nữa.

“Đương nhiên! Cậu nhất định phải lên ti vi, thâm tình tha thiết biểu đạt tình cảm của mình đối với chị dâu, khiến cho cô ấy mềm lòng, sau đó hồi tâm chuyển ý trở về bên cậu.”

“Thâm tình thổ lộ, mơ đi!” Sắc mặt Nhâm Mục Diệu ngày càng khó coi.

“Cậu đó, chẳng qua là muốn mượn danh Mục Diệu, giúp cho tỉ lệ người xem đài trên kênh của cậu tăng cao chứ gì!” Âm Dạ Tuyết thờ ơ lạnh nhạt nói.

Đinh Hạo Hiên thẳng thắn nhận tội, “Một phần là thế. Nhưng chỉ cần Tiểu Diệu Diệu tham dự chương trình ”nhân vật YI“, tôi bảo đảm chị dâu sẽ có thể nhìn thấy những thâm tình cùng quyết tâm của cậu ấy. Thế nào, đồng ý chứ?”

Ánh mặt trời giữa trưa mùa đông, thật nhẹ nhàng và ấm áp, dường như có thể làm tan chảy bất kì trái tim băng giá nào.

Những tia nắng như những hạt cát nhỏ nhoi, dần dần xuyên qua cửa sổ, tạo nên những chiếc bóng nghiêng trên sàn nhà, làm cho căn phòng có chút tịch mịch và cô đơn.

Kiều Tâm Du mặc chiếc áo ngủ rộng thùng thình, làm cả người cô đã nhỏ càng có phần nhỏ nhoi hơn. Cô đi tới bên chiếc cửa sổ, nó đang từ từ dung nhập vào giữa những lớp ánh nắng nhàn nhạt, khiến toàn thân cô dần dần tản mát ra hơi thở dịu dàng điềm tĩnh.

Đôi tay mảnh khảnh, khéo léo chậm rãi đặt lên phần bụng còn bằng phẳng của mình, “Con à, con biết không? Cha con đang ở bên trong tòa nhà lớn đối diện kia đây! Mặc dù, mẹ con mình không thấy được ông ấy, nhưng ông ấy thực sự chỉ cách chúng ta hai tầng kính thủy tinh thôi. Khoảng cách này có phải rất gần không.....” Khóe miệng khẽ nâng,.... cô mỉm cười, chẳng qua là nụ cười này quá mức trống rỗng.

Đôi mắt trong suốt như bầu trời của Kiều Tâm Du, thẳng hướng nhìn về phía tòa nhà đối diện.....

Một tràng tiếng chuông cửa truyền đến, cắt đứt dòng suy nghĩ sâu xa của Kiều Tâm Du.

“Mời vào.”

Vì Phương Đình đang bị giám thị gắt gao, không tiện đến thăm cô, cho nên việc chăm sóc cô hắn đều nhờ vả vào Quý Kiệt Tích. Hắn ta vô cùng “yêu nghề”, mỗi ngày đều đến quan tâm hỏi han, cùng nói chuyện với cô, chủ đề quả thật là “Ngàn Vạn Câu Hỏi Vì Sao”.

Tay hắn giơ lên hai túi đồ dùng hàng ngày, cùng với rau dưa và trái cây.

“Sao lại mua nhiều đồ như thế? Tủ lạnh chẳng phải hết chỗ để nhét vào rồi sao?..”

“Viện trưởng đã giao phó, tôi chỉ là tuân lệnh làm theo thôi.” Quý Kiệt Tích vui mừng hì hì nói.

Mỗi ngày Kiều Tâm Du đều đọc một chút tin tức trên báo chí, cô biết Nhâm Mục Diệu đang dùng mọi thế lực đối phó với Phương Đình. Cô cũng hỏi thăm Quý Kiệt Tích một chút ít tin về Phương Đình, cô rất sợ hắn vì cô mà xảy ra chuyện.

“Bệnh viện hiện giờ như thế nào?”

“Ý cô muốn hỏi ”những bảo vệ canh cửa” của bệnh viện à?” Quý Kiệt Tích vừa cảm thức ăn cắt vào trong tủ lạnh, vừa nói: “Bọn ”môn thần” kia đều đi hết rồi. Ai! Bọn họ đi rồi, bệnh viện cũng mất đi ”thú vị” ”

“Thật à, tiếc quá?” Kiều Tâm Du im lặng lắc đầu một cái, mỗi ngày nghe hần nói một chút chuyện vui tại bệnh viện, cô cũng phần nào cảm thấy buồn cười, cô biết Nhâm Mục Diệu chẳng qua là hù dọa Phương Đình chút thôi. Chứ nếu Nhâm Mục Diệu làm thật, không chừng bệnh viện bây giờ đã đổi chủ rồi.

“Cô ngẫm lại xem, 100 tên thanh niên khôi ngô tuấn tú, đứng nghiêm ngay trước đại sảnh bệnh viện, quả thật y như binh mã canh giữ bảo vệ thành. Bất ngờ lại tạo nên thu nhập mới cho bệnh viện, nhưng quả thật thu nhập lớn nhất là từ những kẻ ”Vô Bệnh“, nếu có chắc chỉ có bệnh ”Tương tư” thôi. Tôi còn giúp Phương Đình đưa ra ý tưởng kinh doanh mới, rằng nếu đặt ở trước cổng ra vào một thiết bị kiểm soát việc thu lệ phí ”đi thăm bệnh”, đoán chừng so với tiền lời bệnh viện còn cao hơn”.

Nghe Quý Kiệt Tích khoa trương nói, Kiều Tâm Du hiểu ý cười lên. Cô biết hần cố ý trêu chọc cô, làm cô vui vẻ, nhưng... quả thật Kiều Tâm Du cảm giác lòng mình có chút ảm áp rồi.

“Nói đi, hôm nay muốn ăn gì?” Quý Kiệt Tích đã mặc xong tạp dề, và cầm ”thái dao” lên.

“Anh lại xuống bếp?.” Kiều Tâm Du có chút ngượng ngùng. Hần là khách đó, vậy mà mỗi lần tới thăm đều là hần xuống bếp nấu cho cô ăn.

Quý Kiệt Tích cười to, lộ ra một hàm răng trắng nõn, quả thật có thể làm người mẫu quảng cáo kem đánh răng, “Đó là bệnh nghề nghiệp của tôi, mỗi khi nhìn thấy dao, đều thật hưng phấn. Cô mau hỏi đứa nhỏ xem, nó hôm nay muốn ăn gì?”

Khóe môi Kiều Tâm Du nở ra một nụ cười dí dỏm, khe vuốt bụng, ”Con à, chú Quý hỏi con hôm nay muốn ăn cái gì đây?

“Uhm, mẹ hiểu rồi.....”

Khuôn mặt thanh lệ của Kiều Tâm Du nâng lên, nói với Quý Kiệt Tích: “Nó mới vừa nói, nó hôm nay muốn ăn mỳ Ý.”

“Tuyệt! Mỳ Ý là món sở trường nhất của tôi đó, trước hết cô đến phòng khách xem TV một chút đi nhé.”

Không khí lúc này thật hài hòa, thật ảm áp giống như một gia đình hạnh phúc nên có.

Nhưng Người chủ gia đình... lại không phải là hần.....

Nơi này là chỗ tránh nạn tạm thời của cô, không phải là ”nhà”

Kiều Tâm Du bật TV ——

“Nhâm Mục Diệu tiên sinh, ngài có thể kể cho chúng tôi biết một chút chuyện tình cảm riêng tư của ngài không?” Người chủ trì cuộc phỏng vấn này, vốn đã từng tiếp xúc với hàng trăm người nổi tiếng, nhưng lại chưa bao giờ đối mặt với “Satan nổi tiếng tàn khốc trên thương trường” như Nhâm Mục Diệu, khó trách hần có vẻ nơm nớp lo sợ.

Nhâm Mục Diệu mặc một bộ đồ Tây màu ”xám đậm” sáng bóng, cả người hần như được bao phủ bởi một màn hơi thở ảm lệ.

Hần, thật sự là hần sao? Hai tròng mắt Kiều Tâm Du dán chặt vào màn ảnh, cô cẩn thận nhìn diện mạo của hần, đôi con ngươi tinh mịch của hần so với trước kia, hình như có thêm nhiều phần u ám, có phải là vì chuyện của cô mà tức điên rồi không?

Lòng cô run rẩy, lo sợ, trong hốc mắt như có như không hiện lên một làn hơi nước.

Không được! Cô không thể cứ ngẩn nhìn hần như vậy, Kiều Tâm Du cầm remote điều khiển TV lên,... Nhưng lúc cô muốn ấn xuống phím tắt —— thì...

“Tôi đã kết hôn.” Nhâm Mục Diệu lãnh đạm đáp lại, sợ cô MC không tin, bèn nâng lên ngón tay áp út, lúc này trên đó không biết từ khi nào đã có một chiếc nhẫn cưới tinh xảo, lóe lên ánh sáng lạnh.

Đây là..... “Đạo cụ” của bọn họ trước đây mà.

Kiều Tâm Du buông lỏng tay,... Chiếc remote TV theo quán tính dần lăn xuống trên ghế sofa.

“Ha ha.....” Cô MC cười đùa nói: “Tất cả mọi người đều nói sau lưng sự thành công của đàn ông luôn có bóng dáng người phụ nữ, Nhâm tiên sinh, ngài có thể kể cho chúng tôi biết một chút chuyện về vợ của ngài không?”

Giờ phút này trên màn ảnh bỗng xuất hiện một tấm hình của cô, gương mặt thanh lệ, ánh mắt chăm chú, cúi đầu đọc những quyển sách. Dưới ánh mặt trời, gương mặt của cô càng thêm xinh đẹp, cô đang tho thẩn chìm đắm trong từng dòng chữ mà ngẩn người. Lại có tấm hình cô khẽ mở miệng hô hấp, đôi mắt nhắm nhẹ, lạnh nhạt ngủ trên bàn, gương mặt lại mang theo một nụ cười xấu hổ.....

Kiều Tâm Du cũng không biết hẳn làm thế nào mà có những tấm hình này, rất dễ nhận thấy đây đều là chụp lén, nhưng là lúc nào đây?

89. Chương 89: Xảy Ra Tai Nạn Xe Cộ

Đạo diễn Đinh Hạo Hiên, nhìn những hình ảnh phát ra trên màn hình, trong lòng có chút lo sợ bất an, lẽ như bị Nhâm Mục Diệu phát hiện hẳn là thủ phạm trộm những tấm hình kia, không biết hẳn có bị ăn tươi nuốt sống không đây.

“Nhâm tiên sinh, ngài có thể nói đôi điều về vợ của ngài không?” Cô MC cẩn thận, nói với giọng nhẹ nhàng.

Nhâm Mục Diệu có chút nhú mày, đôi mắt đen động lại một tầng sương mù, “Cô ấy là một phụ nữ ngoan, rõ ràng rất mềm yếu nhưng lại luôn ra vẻ kiên cường, thích đem tất cả mọi uất ức nuốt vào trong bụng..... Cô ấy kiên cường đến độ khiến cho người khác phải đau lòng.....” Tốc độ nói chậm rãi, cùng thái độ cứng nhắc có chút đối nghịch.

Một hàng nước mắt lạnh khẽ quanh co theo gương mặt cô, từ từ lăn xuống rồi nhỏ giọt trên sàn nhà, những tia nước vỡ tan như những cánh hoa.

Hắn đã thành công chạm được vào tâm của Kiều Tâm Du, cũng như đã lột xuống lớp vỏ nguy trang của cô. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Nói vậy trong sinh hoạt hằng ngày hẳn là Nhâm tiên sinh cùng chị nhà nhất định rất ân ái.” Cô MC nhận thấy được tình cảm chân thành của người đàn ông kia nên cách nói chuyện với hắn bèn trở nên tự nhiên lạ.

Nhâm Mục Diệu hẳn chưa từng nghĩ qua hai chữ “ân ái” lại có thể hình dung cho mối quan hệ giữa hai người bọn họ được.

Hoặc giả thực sự chỉ có khi hắn nhận ra đã bỏ lỡ mới biết phải trân trọng như thế nào.

“Nếu tôi biết có một ngày tôi sẽ để ý cô ấy như thế, chắc hẳn là tôi sẽ không hối hận việc về chúng tôi đã gặp nhau.” Tròng mắt hắn tựa như biển sâu, thật thâm thúy lại có chút gợn sóng.

“Nếu tôi biết có một ngày tôi sẽ để ý cô ấy như thế, chắc hẳn là tôi sẽ không hối hận việc chúng tôi đã gặp nhau”. Đinh Hạo Hiên bèn lặp lại lời nói của hắn, rồi lại hướng về phía màn hình mà quơ tay múa chân, tức giận nói: “Tiểu tử kia bề ngoài thì lạnh lùng, thế mà lại nói ra những lời như vậy, một lời nói quá mức hàm súc, còn có chút khó hiểu, cậu ta tưởng mình là thi sĩ đang làm thơ ư, lẽ như chị dâu không hiểu thì làm sao bây giờ!”

“Tâm Du, mỳ Ý làm xong rồi.” Quý Kiệt Tích bưng đĩa mì ra cho cô, rồi nhìn vào TV, “Cái này.....”

Kiều Tâm Du lập tức cầm lên chiếc remote, rồi nhanh chóng nhấn nút tắt, cô cúi đầu đem phần nước mắt còn đọng lại bên khóe mắt lau đi, “Mùi thơm quá, tôi thật không thể chờ đợi được muốn nếm thử đó.”

Từng nhát, từng nhát nĩa cuộn lên những sợi mì, Kiều Tâm Du ăn nhưng không cảm nhận được chút mùi vị nào.

“Thế nào, có hợp khẩu vị cô không?” Quý Kiệt Tích ân cần hỏi, “Tôi có bỏ thêm sốt cà chua, chua một chút có thể sẽ khiến cô ăn mà không buồn nôn.”

“Ừ! Ngon lắm, cảm ơn.” Kiều Tâm Du nói, nhưng tinh thần cô giờ đã trôi ra tận biển khơi rồi.

“Từ lúc chương trình bắt đầu đến khi kết thúc, cậu cứ chưng ra cái bộ mặt chết người ấy, cậu xem xem đến cô MC tài năng cũng bị dọa cho sợ luôn rồi.” Đinh Hạo Hiên một tay khoác lên bả vai Nhâm Mục Diệu, “Có muốn xem lại chương trình đó không?”

Nhâm Mục Diệu hất mạnh tay hấn xuống, “Quên đi, tôi không muốn nhìn thấy vẻ mặt mất thể diện của mình đâu.”

Đinh Hạo Hiên thừa biết hấn sẽ không xem, “Gì mà mất thể diện chứ, chỉ thổ lộ với chị dâu thôi mà, mặc dù có chút thiếu thành ý, cùng chút lảng mạn. Nhưng đối với cậu mà nói, đó có thể coi như là cực hạn rồi, chị dâu nhất định có thể hiểu.”

Nhâm Mục Diệu hung hăng trừng mắt, ý muốn hấn câm miệng, “Tiếp theo phải làm gì đây?”

“Đến bệnh viện nằm hai ba ngày đi, tôi bảo đảm chị dâu sẽ tự động tìm tới cửa, khóc lóc nức nở, lao vào lòng của cậu” Đinh Hạo Hiên lảng lơ, rộng mở cánh tay, đánh về phía Nhâm Mục Diệu.

Hấn gơ lên quả đấm hướng về phía lồng ngực Đinh Hạo Hiên, “Nếu Tâm Du không xuất hiện, tôi sẽ biến cậu thành phụ nữ.”

Hôm nay Đài Truyền Hình rất kỳ quái, cứ chiếu đi chiếu lại chương trình này, khiến cho Kiều Tâm Du vốn đã rửa mặt, giờ còn lẩn qua lẩn lại không ngủ được, lại mở ti vi ——

“Nếu tôi biết có một ngày sẽ để ý cô ấy như thế, chắc hẳn tôi sẽ không hối hận việc chúng tôi đã gặp nhau.....”

Tại sao mỗi lần đều như vậy, đầu tiên tặng cho cô một cái tát, sau đó lại thưởng cho cô một miếng đường.

Màn hình TV tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt, đem bóng tối trong phòng khách xua đi. Nước mắt cô tùy ý chảy xuống, thật mơ hồ

Nhưng lời của hấn một câu lại một câu cứ như đang chạm khắc vào trái tim cô.

“Mục Diệu, nếu em biết có một ngày em sẽ yêu anh như vậy, chắc hẳn em chỉ mong chúng ta chưa từng gặp nhau!” Kiều Tâm Du áp úng nói, sau đó đổi kênh.

“Tin tức: tại đường cao tốc Tây Giao vừa xảy ra tai nạn giao thông giữa một chiếc xe vận chuyển hàng cùng một xe Benz màu đen, trước mắt, tài xế xe hàng bị thương tương đối nhẹ, nhưng người chủ chiếc xe Benz - tức chủ tịch tập đoàn Nhâm Thị lại bị thương cực kì nghiêm trọng, anh đã rơi vào tình trạng hôn mê, nguy hiểm đến tính mạng, —— ký giả Thính trực tiếp tại hiện trường”

Tiếng kèn xe hơi, tiếng người huyên náo, hỗn tạp ở chung một chỗ, hiện trường hỗn loạn thành đống đoàn.

Chiếc xe Benz do bị đụng phải đã biến hình, chiếc xe hàng thì bị lật, đèn xe màu xanh đỏ của cảnh sát vụt sáng, lóe ra ánh sáng mơ hồ mà bất an.

Trên mặt đất một vũng máu đỏ tươi, người đàn ông trên người mặc bộ đồ Tây màu xám đậm được đưa lên băng ca.....

“Nhâm Mục Diệu!” Kiều Tâm Du kinh hoảng hô lên, cô đứng dậy, lập tức mặc lên người chiếc áo khoác, xông ra ngoài.

Cô không hề phát hiện điều bất thường, là tin tức này cũng đã lặp đi lặp lại cả ngày hôm nay rồi.

“Cảnh sát trưởng Tôn, cảm ơn ông đã phối hợp cùng chúng tôi diễn trò này.” Đinh Hạo Hiên cùng một người đàn ông tuổi trung niên bắt tay nhau.

“Đâu có đâu có! Đài Truyền Hình các cậu, đã làm nên một dự án phim truyền hình mà vợ tôi thích nhất, nếu bà ấy biết lần này tôi còn tham dự diễn xuất dự án phim mới này, khẳng định bà ấy sẽ rất ủng hộ tôi làm thế!” Cảnh sát trưởng Tôn nói với giọng cực kì hưng phấn.

Đinh Hạo Hiên lau đi mồ hôi trên trán, phải biết hần mệi nhọc thế nào khi biến cuộc tai nạn xe cộ giả này thành giống y như thật. Nhưng vì không để cho Nhâm Mục Diệu đem hần biến thành phụ nữ, hần đành phải cố gắng thôi

“Tổng giám đốc Đinh, xe cứu thương thật sự phải đưa tới bệnh viện sao?” vì Đinh Hạo Hiên đang làm đạo diễn tạm thời, nên tất cả mọi chuyện, các nhân viên này đều muốn tới hỏi ý hần trước.

Đinh Hạo Hiên sờ sờ lên cằm suy tư, rồi hạ xuống, “Diễn trò phải diễn cho tới, cứ đưa đến bệnh viện đi. Đúng rồi, chút nữa, anh nhớ đem thuốc đổ trên đường rửa cho sạch đi nha, không nên làm bẩn đường phố.”

“Đạo diễn, ngài cảm thấy diễn xuất của tôi thế nào?” Người đàn ông vừa hấp hối trên vũng máu ban nãy, bỗng nhiên sống dậy, nhảy đến bên cạnh Đinh Hạo Hiên tranh công, “Tôi cảm thấy lúc này tôi diễn rất hay, nếu có thể tìm thêm một người đẹp nữa chạy tới khóc lóc bên cạnh, ắt hần càng khiến cho người xem rơi lệ.....” người đàn ông này có vóc người rất giống với Nhâm Mục Diệu.

Đinh Hạo Hiên liếc hần một cái, “Tốt lắm, lĩnh tiền đi, sau đó anh có thể rút rồi.”

90. Chương 90: Trúng Kế

Nếu để cho Nhâm Mục Diệu nằm ở lối đi bộ, đóng giả làm một người nửa chết nửa sống, thì chắc chắn giờ này hần đã bị trời gô lại, lập tức được đưa vào bệnh viện chính hình làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính rồi. Cho nên hần đành bắt buộc dĩ phải thuê người diễn xuất, về phần phân cảnh ở bệnh viện, đành phải tùy thuộc vào chính bản thân Tiểu Diệu Diệu thôi.

“Mục Diệu, Mục Diệu!” Kiều Tâm Du hốt hoảng xông vào bệnh viện, cô kéo một y tá lại vội vàng dò hỏi: “Bệnh nhân mới vừa bị tai nạn giao thông, giờ đang ở nơi nào ạ?”

Y tá chỉ chỉ phòng giải phẫu ở cuối hành lang, “Hiện đang cấp cứu, xin hỏi cô là...?”

“Tôi là vợ anh ấy.” Lòng Kiều Tâm Du giờ vẫn còn đang trôi lơ lửng giữa không trung, chính cô cũng không biết mình đang nói gì, chẳng qua đó chỉ là bản năng, “Tình trạng của anh ấy hiện giờ thế nào? Có nghiêm trọng không?”

“Bác sĩ vẫn còn đang cấp cứu, nên.....” Y tá nghiêm trang nói.

“VẬY.....” Sắc mặt Kiều Tâm Du trắng bệch, cả người cô nhũn ra trượt theo vách tường, ngồi chồm hổm trên đất.

“Tâm Du, chị dâu.” Ngay lúc Kiều Tâm Du bước vào bệnh viện, Đinh Hạo Hiên đã sớm an bài tất cả, rất dễ nhận thấy, cô y tá này cũng là diễn viên tạm thời do hần thuê đến.

Đinh Hạo Hiên đỡ Kiều Tâm Du lên, “Yên tâm đi, bác sĩ đang toàn lực cấp cứu cho cậu ấy, cậu ấy sẽ không có việc gì đâu.”

Không ai biết, trong phòng giải phẫu đang có những tiếng rống giận dữ.

“Này! Đừng có dùng mấy thứ ghê tởm gì gì đó đắp lên chân của tôi.” Nhâm Mục Diệu hướng gương mặt âm trầm, cùng tức giận về phía bác sĩ, “vô tư” mà găm thét.

“Nhâm tiên sinh, Đinh tiên sinh đã đặc biệt dặn dò phải dùng thạch cao đắp lên chân của ngài, như vậy mới giống thật.”

Nhâm Mục Diệu giật giật khóe miệng, cổ nhin xuống.

Một lát sau, hần lại quát: “Này! Ông đừng có nói là, tay của tôi cũng phải đắp thạch cao nha?”

“Nhâm tiên sinh, Đinh tiên sinh có nói, nếu làm như vậy thì càng giống ”thật“.”

Nhâm Mục Diệu lại cắn răng nhin xuống.

Tiếp sau đó, âm thanh giận dữ lại vang lên “Đầu của tôi cũng phải trùm cái ”khăn trùm đầu” này sao?”

Vị bác sĩ cố duy trì vẻ mặt “hiền từ”, chậm rãi nói, “Đinh tiên sinh cũng có nói, nên thêm ”vết thương” trên đầu, cố làm sao cho giống càng nặng càng tốt.”

“Đinh Hạo Hiên, cái tên chết bầm kia, thật rảnh hơi, cậu ta còn ”dận dò” cái gì nữa?” Trong con người tối tăm của hắn đã bắt đầu lóe lên ánh sáng ác độc.

Vị bác sĩ vô tình liếc nhìn vào ánh mắt của hắn, sau đó lập tức né tránh, giọng run run “Không có, như vậy là được rồi. Đinh tiên sinh có mời tới cho ngài vài thợ trang điểm chuyên nghiệp, xin ngài chờ một lát.”

“Trang điểm?” Nhâm Mục Diệu cho là mình nghe lầm, “Cái gì? Còn phải trang điểm cho tôi sao, tưởng tôi là ”ca kỹ” hả?”

“Không phải, Nhâm tiên sinh, thần sắc của ngài bây giờ thật quá sáng láng, tươi tỉnh, hoàn toàn không giống như vừa mới bị tai nạn xe cộ. Hơn nữa, Đinh tiên sinh còn dận dò chúng tôi, đã diễn thì phải diễn cho hết.”

Tròng mắt tối tăm của Nhâm Mục Diệu có chút trầm xuống, hắn nhin.

Ngồi ở ngoài phòng giải phẫu, Kiều Tâm Du cảm giác được một trận lại một trận không khí lạnh, dần dần thâm nhập vào trái tim cô, thật lạnh, lạnh như băng.

“Không cần phải lo lắng, cậu ấy sẽ không việc gì đâu.” Đinh Hạo Hiên nhìn thấy sắc mặt sợ hãi như vậy của Kiều Tâm Du, hắn đột nhiên cảm thấy có chút áy náy. Sau đó, đem một ly cà phê nóng nhét vào trong tay cô.

“Cám ơn, tôi không uống cà phê.” Cà phê đối với phụ nữ có thai không tốt.

Đinh Hạo Hiên chỉ vừa chạm một chút vào tay cô, đã cảm thấy nó giống hệt như một khối băng, “Cô nên khoác thêm áo, người cô hiện giờ rất lạnh!” Nói xong, hắn cởi ngay chiếc áo khoác ngoài hiệu Armani của mình xuống đắp lên trên người cô, “Cẩn thận kéo bị cảm.”

Đèn “Đang giải phẫu” đột nhiên vụt tắt, Kiều Tâm Du bỗng chốc đứng lên.

“Mục Diệu.....” Cô khẽ gọi một tiếng, hốc mắt cô lại bắt đầu mờ mờ rồi.

Nhâm Mục Diệu nhắm chặt mắt, dường như đang cố nhin đau đớn. Khuôn mặt hắn tái nhợt hoàn toàn không còn chút máu, đôi môi mỏng của hắn giờ cũng đang dần chuyển qua màu trắng.

“Bác sĩ, tình trạng hiện giờ của anh ấy thế nào?”

Vị bác sĩ lấy xuống khẩu trang, gương mặt ông mệt mỏi, giống như so với bình thường đã cố sức hơn rất nhiều. Ông liếc mắt nhìn Đinh Hạo Hiên, giống như muốn xác nhận điều gì, rồi cứng đờ nói: “Nhâm tiên sinh trước mắt đã qua khỏi tình trạng nguy kịch, nhưng vì mất máu quá nhiều, nên thân thể vẫn còn có chút yếu ớt, tay và chân ngài ấy bị gãy xương, cho nên hành động sẽ có chút bất tiện.”

“Nghiêm trọng như thế sao.....” Kiều Tâm Du nắm thật chặt bàn tay hắn, “Mục Diệu, anh nhất định phải cố gắng lên, phải mau mau khỏe lại.” Nguồn:

Sau khi Nhâm Mục Diệu được đưa vào phòng bệnh VIP, Kiều Tâm Du luôn luôn ở bên cạnh hắn, một tác cũng không rời.

Diễn trò thì phải diễn cho hết, trên tay Nhâm Mục Diệu còn được “tặng” thêm một bình truyền máu, nhưng thật sự nó chỉ là một bình nước muối sinh lí, thêm đường glu-cô cùng một chút Vitamin

Kiều Tâm Du nhìn chăm chăm vào sắc mặt tái nhợt của hắn, cô nắm chặt tay hắn, nhẹ nhàng đặt trên mặt mình, “Thật xin lỗi..... Em không nên chưa nói lời từ biệt mà đã rời đi. Chẳng qua là, em có lý do riêng không thể không đi”

Mí mắt Nhâm Mục Diệu có chút động.

Nước mắt lạnh như băng của cô bỗng rơi vào lòng bàn tay ấm áp của hắn.

“Mục Diệu, chúng ta đã có con, em biết đứa bé này tới không đúng lúc. Em biết anh căn bản không có cách nào chấp nhận sinh mệnh nhỏ bé này, nhưng... tất cả phần hận quả thật không nên đổ lên người của đứa nhỏ, cho nên..... Xin anh tha thứ cho em, hãy để em ích kỷ một lần này thôi.....” Kiều Tâm Du từ từ nói, sau đó đem tay hắn đặt lại vào trong chăn.

Hiện giờ đôi mắt sương mù của cô, phần nào đã giúp cô không nhìn rõ gương mặt của hắn, nếu để cho cô nhìn rõ hắn thêm một lần, hắn cô sẽ không thể rời đi “Mục Diệu, hẹn gặp lại.....”

Cô kiên quyết xoay người ——

Nhưng, bàn tay cô ngay sau đó bị người nắm chặt lại.

“Tâm Du, em không được phép rời xa tôi.” Giọng nói khàn khàn từ phía sau truyền đến.

Hai mắt Kiều Tâm Du chợt sáng lên, cô xoay người lại, kích động nói: “Anh đã tỉnh rồi ư, anh cảm thấy thế nào? Em lập tức thông báo cho bác sĩ ngay.”

“Không cần!” Nhâm Mục Diệu càng lôi kéo tay cô.

Sức lực mạnh mẽ khiến Kiều Tâm Du té nhào vào trên người hắn, cô kinh hoảng, giùng giàng muốn đứng lên, “Có đau không?”

“Đừng cử động.....” Nhâm Mục Diệu hít sâu một hơi, hưởng thụ mùi thơm đặc trưng trên người cô, cảm giác trống trải trong lòng hắn giờ đã được lấp đầy, “Đứa bé thế nào, vẫn ổn chứ?”

Hắn sao lại dịu dàng như thế, vẻ bá đạo trước đây đâu mất rồi, hắn từ trước tới nay chưa bao giờ dùng câu nghi vấn với cô cơ mà.

Kiều Tâm Du không giãy giụa nữa, cô lẳng lặng nằm trên ngực của hắn, bình thản nghe tiếng tim đập của hắn.

“Em không nên gánh vác tất cả mọi chuyện, lẽ ra phải nói cho tôi biết.”

Đôi mắt Kiều Tâm Du tròn tròn, cô hoảng sợ hỏi: “Anh... Nghe thấy hết rồi sao?”

Hắn không phải là mới vừa thoát khỏi nguy hiểm sao, thuốc mê đáng lẽ phải còn tác dụng chứ, hắn làm sao lại có thể nghe được mọi chuyện khi này?

91. Chương 91: Chuộc Tội

“Em đã cướp đi hạnh phúc của tôi, cho nên em nhất định phải bồi thường cho tôi. Trách nhiệm bây giờ của em chính là thay thế Tử Oánh, ở bên cạnh tôi, mang đến cho tôi một gia đình ấm áp, vì tôi sinh thật nhiều con.” Nhâm Mục Diệu hít sâu một hơi, bản tính kiêu căng bá đạo, cường ngạnh khiến hắn không thể nói ra những lời ngon tiếng ngọt, cho dù thâm tâm của hắn có muốn đi chăng nữa.

Thời gian ở cùng Kiều Tâm Du khiến cừu hận hắn dành cho cô dần dần tan biến, hắn căn bản là không cách nào hận được người con gái này, cho dù chính cô đã từng khiến tâm hắn đau đớn đến tê dại. Không biết từ lúc nào từng cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của cô đã khắc vào tim hắn. Về gần người lúc lạnh nhạt, nụ cười yếu ớt, gương mặt đáng yêu khi cô ngủ, gò má tràn đầy men say khi cô cùng hắn hoan ái, vẻ thâm tình chuyên chú khi cô nấu cơm..... Từng điểm, từng điểm dần dần thấm vào trí óc hắn, cô hết như một cô gái nhỏ có yêu thuật, từng chút từng chút một xua tan những cơn buốt lạnh trong lòng hắn.

Kiều Tâm Du cứng đờ, trước đây cô vốn là nơi cho hắn trút cơn giận, nhưng giờ đây hắn lại bảo cô hãy ở bên hắn chuyên tâm mà chuộc tội, làm một người thay thế Lương Tử Oánh, không có linh hồn, không có tư tưởng, không có tâm tình?.

Gương mặt thanh nhã của cô chợt hiện lên một nụ cười khổ, cô thật sự phải bồi thường cho hắn sao?

“Anh thật sẽ không đem tất cả mọi tội danh chuyển dời lên con của em ư?” Về phần cô dù có phải chịu đựng nhiều hình phạt đi nữa cũng chẳng sao, chỉ cần đứa nhỏ của cô mãi an toàn.

Cho dù, phải trở lại bên cạnh ác ma này đi chăng nữa.

“Nó cũng là con tôi.” Nhâm Mục Diệu rất ghét việc Kiều Tâm Du đem quan hệ bọn họ nói thẳng ra như thế, “Kể từ bây giờ, em phải chăm sóc tôi gấp bội, có như vậy thì em mới chuộc lại được tất cả mọi lỗi lầm của mình.” Nhâm Mục Diệu mạnh bạo nói với cô.

Kiều Tâm Du biết trong lòng hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ bỏ được hình ảnh của Lương Tử Oánh, nếu hắn cùng với cô bình yên ở chung một chỗ chắc hẳn đó chính là một loại tội ác. Đền bù sai lầm? Đó là cách khiến tâm hắn bớt đi một phần khiếm trách!

“Em vĩnh viễn vẫn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh, đúng không?” Đôi mắt cô lại bắt đầu hiện lên một tầng hơi nước, cô cắn răng chịu đựng, cố không để nước mắt rơi xuống.

“Đúng!” Nhâm Mục Diệu ôm chặt thân thể mảnh mai của cô, “Em vĩnh viễn cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay tôi!”

“Đừng.....” Kiều Tâm Du giùng giàng muốn thoát khỏi cái ôm của hắn.

“Sao thế? Tôi chạm phải bụng của em à?” Đôi mắt Nhâm Mục Diệu hiện lên ôn nhu ân cần.

Kiều Tâm Du chống lên thân thể, “Anh vừa mới giải phẫu, không thể động tới vết thương.”

Nhâm Mục Diệu xích qua một bên, “Vết thương nhỏ này không là gì đâu.” Đều do tên chết tiệt Đinh Hạo Hiên kia muốn hắn “được” bằng bó khoa trương như vậy, nói cái gì mà sợ Kiều Tâm Du không tin, hay không hề dọa được cô, giờ thì thế nào

Hắn kéo tay Kiều Tâm Du lại “Qua đây.”

Kiều Tâm Du nhìn hắn một cái, nhăn nhó hỏi: “Không được đâu! Ngộ nhỡ động phải vết thương của anh ...?”

Tròng mắt Nhâm Mục Diệu khẽ xoay chuyển, giọng nói của hắn trầm xuống, “Đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Kiều Tâm Du tuy có bất mãn, nhưng cô vẫn bò lên giường, nằm xuống bên cạnh hắn, rất nhanh sau đó cô lại bị một mùi vị quen thuộc bao trùm lấy, mùi hương nơi cơ thể hắn vẫn thế, nhàn nhạt mùi thuốc lá hòa lẫn hương rượu whisky, chỉ có điều hiện giờ lại có thêm mùi của thuốc khử trùng.

Nhâm Mục Diệu khó khăn trở mình, hắn rất muốn đem thân thể mềm mại của cô ôm vào trong ngực, nhưng cánh tay bó một lớp thạch cao của hắn giờ đây quả thật giống như cánh tay người máy, không thể làm được gì. Hắn càng ngày càng hận cái tên mưu ma chước quỷ Đinh Hạo Hiên rồi.

“Hôm nay chịu khó ngủ lại bệnh viện một đêm, ngày mai chúng ta sẽ trở về biệt thự Tây Giao.”

“Ngày mai anh đã có thể xuất viện rồi sao?” Kiều Tâm Du đột nhiên cảm thấy tính tình của hắn thật trẻ con.

“Tôi nói có thể là có thể.” Nhâm Mục Diệu nói chắc như đinh đóng cột.

Hắn không thể nói cho cô biết tất cả chuyện này đều là giả, hắn biết ngay khi cô biết rõ chân tướng, cô lại có thể bỏ đi, chắc hẳn lần sau sẽ không dễ dàng như vậy mà lừa gạt cô quay lại đâu.

Xem ra, hắn nhất định phải cần một đoạn thời gian làm bệnh nhân tạm thời mất đi một tay một chân rồi, hành động tuy có chút bất tiện, nhưng để đổi lấy việc Kiều Tâm Du trở lại bên cạnh hắn, thật ra thì, cũng không hẳn là quá lỗ vốn.

Nhâm Mục Diệu dùng cánh tay còn lại bình thần đặt lên bụng cô, “Đứa nhỏ của chúng ta đã bao lớn?”

Hơi thở hắn ấm áp phả vào một bên tai của Kiều Tâm Du, mặt của cô bỗng chốc đỏ bừng, “Sáu tuần rồi.” Bàn tay cô mảnh khảnh áp lên bàn tay to lớn của hắn. Khung cảnh hiện giờ quả thật giống một gia đình ba người hạnh phúc, quá đối bình thường .

“Thật là mong đợi.” Giọng nói Nhâm Mục Diệu dần dần nhỏ xuống, Kiều Tâm Du mất tích một tuần nay khiến hắn không thể có một giấc ngủ an ổn, hiện giờ cô đã trở về bên cạnh hắn, hắn lại có thể ngửi được mùi hương nhẹ nhẹ trên người cô, lòng hắn thật an tâm, quả thật giờ đây hắn rất buồn ngủ.

“Mục Diệu, anh thích con trai hay con gái?”

“Con gái, giống em là tốt rồi.....” Nhâm Mục Diệu mơ hồ nói, hơi thở dần dần chậm lại.....

“Diệu, em nghe nói anh bị tai nạn xe cộ, có sao không.....” Giọng nói lạnh lạnh của một cô gái bỗng từ đâu truyền đến.

“Ừm!”, giọng bất mãn, “Ồn ào quá.....” Cô nũng nịu nói, theo bản năng quơ tay vào không khí, vừa đúng đánh vào mặt của Nhâm Mục Diệu.

Gương mặt Nhâm Mục Diệu ngay lập tức tối sầm, hắn mở mắt ra, đã thấy Kiều Tâm Du an ổn mà ngủ say trong ngực, khóe miệng cong lên một nụ cười thỏa mãn, nhẹ nhàng đem bàn tay còn đang ở trên mặt hắn cầm xuống, nhét vào trong chăn, rồi cẩn thận sửa chăn lại cho cô.

Hắn hoàn toàn không để mắt đến một người nào đó đã xuất hiện trong phòng bệnh từ khi nào.

Trầm Trạh Vậh thần thờ đứng trong phòng bệnh, hình ảnh Nhâm Mục Diệu dịu dàng khi nãy, cô chưa từng thấy qua. Thậm chí khi cô phải hứng chịu tất cả sỉ nhục, ra tòa mà vụ khổng Vạn Khải Phong tội ngược đãi, cũng không hề có.

“Bộp ——” bó hoa hồng trong tay cô rơi xuống trên sàn nhà, chúng thật đỏ, hết như ngọn lửa cháy trong mắt cô.

Cô ghen tỵ, lửa giận làm toàn thân cô dường như bốc cháy theo.

Tại sao? Tại sao cô vì Nhâm Mục Diệu làm nhiều chuyện như vậy, thậm chí vì hắn mà chịu đựng tất cả sỉ nhục, tự mình đứng ra tố cáo Vạn Khải Phong, đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của người đời, còn phải lắng nghe những lời nói vũ nhục của luật sư biện hộ. Rất khó, rất đau nhưng cô nghĩ, mình vì Nhâm Mục Diệu làm nhiều như vậy, cũng thật đáng, nó thật rất đáng để cô bắt được tâm của hắn.

Kết quả là đây ư? Cô chịu nhục như thế, nhưng vẫn không hơn nổi một “Hung thủ giết người”.

“Sao cô lại tới đây?” Nhâm Mục Diệu tuy đã giảm giọng nói xuống, nhưng từng chữ ít nhiều cũng lộ ra lạnh giá.

“Diệu, em chỉ là quan tâm tới thương thế của anh thôi, anh sao rồi?” Trầm Trạh Vậh sau một thời gian nghỉ ngơi, vết thương trên mặt cô cũng đã lành, nhưng vết thương trên người vẫn chưa hoàn toàn khép lại, tóc còn chưa kịp dài như trước, nên cô sửa thành tóc ngắn, nhưng vì muốn xinh đẹp hơn, lại cảm thấy tóc ngắn thiếu đi vẻ mị lực, nên khi ra ngoài cô đều mang thêm một bộ tóc giả.

92. Chương 92: Ghen Tỵ

Vì để quyến rũ Nhâm Mục Diệu, hôm nay Trầm Trạh Vậh trang điểm cực kì đậm, càng không để ý tới sự giá lạnh của mùa đông, cô mặc một bộ quần áo bó sát người, lộ ra từng đường cong uyển chuyển.

Tiết mục “nhân vật Y1” hôm ấy, cô đã xem không biết bao nhiêu lần. Và cô hiểu, hắn đồng ý lên TV, bày tỏ quan điểm cùng đời tư của mình, cũng chỉ vì muốn công khai thân phận vợ của tổng giám đốc - Kiều Tâm Du.

Vậy còn cô? Cô vì hắn bỏ mặc tất cả, danh lợi, tiền tài, địa vị,... Nhưng ở trong lòng hắn, cô thật sự là gì?

Cô không cam lòng, Nhâm Mục Diệu vốn chỉ thuộc về một mình cô thôi, tất cả mọi chuyện đều là vì sự xuất hiện Kiều Tâm Du, là cô ta đã ép Nhâm Mục Diệu rời bỏ cô, hại cô trong lúc tức giận đã bán đi tài liệu cơ mật trong công ty của Nhâm Mục Diệu, sau đó lại bị Vạn Khải Phong lừa gạt, tất cả, tất cả ngọn nguồn của mọi tội ác đều là do cô ta —— Kiều Tâm Du gây nên!

Đôi mắt Trầm Trạh Vậh lộ ra hắh học những ánh nhìn đắh sát khí, cực kì bén nhọn, như muốn róc hết thịt xương của Kiều Tâm Du ra.

“Tôi không sao! cô có thể đi.” Nhâm Mục Diệu không chắh chờ lên tiếng đắh khách, ngay khi hắh nhìn ra đượh ánh mắt tràn đắh sát khí trong mắt cô ta.

“Diệu, em đã vì anh mà hi sinh nhiều chuyện như vậy, thật sự trong lòng anh, em là gì?” Trầm Trạh Vậh nói ra mỗi nghi ngờ trong lòng, mặc kệ sắc mặt của hắh hiện giờ u ám thế nào, cô cũng muốn biết đắh án.

Đôi mắt Kiều Tâm Du run run, nhưng người cô hoàn toàn không nhúh nhích. Cô cố ý giả bộ ngủ, vì cô cũng muốn biết đắh án, với một người đã từng là tình nhân trong mắt hắh, hắh thật sự coi cô ta là gì?

“Chắh là gì cả.” Giọng Nhâm Mục Diệu vang lên thật lãnh đặh, hết như hắh đang nói với một người không hề liên quan đến mình, “Tự cô đồng ý làm tất cả mọi chuyện, tôi không hề ép buộc cô, càng không thể nói cô làm là vì tôi, tôi cũng biết cô là kẻ đã bán đi tài liệu cơ mật của tập đầh Nhâm thị! Cho nên tôi càng không nợ gì cô cả, tôi không kiện cô đã là nhân từ cho cô lắm rồi.”

Nhâm Mục Diệu vốn là một người vô tình, một kẻ đã không còn giá trị lợi dụng, với hắh mà nói đã là vô giá trị, hắh sẽ không chút lưu luyến mà vứt bỏ.

“Đúng, em đã làm sai một chuyện, nhưng đó cũng chỉ vì em quá yêu anh, em muốn anh biết đến sự tồn tại của em, sau đó sẽ không bỏ rơi em. Em cũng đã rất cố gắng đền bù lại cho anh, nhưng tại sao? Tại sao anh lại vẫn đối xử với em như thế.....” Cô che mặt khóc rồh lên.

“Giờ tôi biết rồi, cô đã có thể đi.” Lông mày Nhâm Mục Diệu chợt giườh lên thành một đường thẳng tắh.

“Giờ em cũng đã biết rồi, trong lòng anh mãi mãi cũng chỉ có sự nghiệp. Phụ nữ, chắh qua chỉ là con cờ của anh, vì sự nghiệp anh sẽ sẵn sàng hy sinh ”nó” bất cứ lúc nào, từ việc dùng ”nó” để cầm cố cho đến lột đườh...” Đôi mắt Trầm Trạh Vậh bắn ra tán loạn những tức giận, cùng lạnh lẽo, “Kiều Tâm Du, cô đừng tưởng có thể ở trên giường của anh ấy là đã có thể chiếm đượh được anh ấy cả đời. Đến lúc cần thiết, anh ấy cũng sẽ vì sự nghiệp mà hi sinh cô thôi!”

Nhâm Mục Diệu hướng Trầm Trạh Vậh hét lên tức giận: “Đủ rồi, cô muốn tự mình cút đi! Hay muốn tổ chức Ám tới hộ tống cô ra ngoài!”

“Diệu, rất nhanh thôi em sẽ trở về bên cạnh anh.” Ánh mắt kiều mỹ của Trầm Trạh Vậh chợt lóe lên ánh nhìn tà ác, cô ta xoay người rời đi, gót giày theo nhịp chân tạo ra những tiếng vang.

Nhâm Mục Diệu đưa tay vuốt nhẹ sợi tóc trên gương mặt Kiều Tâm Du vén qua sau tai, “Đượh rồi, không cần giả bộ ngủ nữa.” Hắh nhẹ nhàng nói, giọng rất vững vàng, “Không có gì muốn hỏi sao?”

Trướh đắh hắh luôn cảm thấy không cần phải giải thích với cô bất cứ chuyện gì, nhưng bây giờ hắh lại không muốn Kiều Tâm Du suy nghĩ lung tung, hắh cảm thấy mình nên giải thích với cô một chút.

Kiều Tâm Du chậm rãi mở mắt, lạnh nhạt nhìn hắh, “Chuyện gì em cũng không muốn biết.”

Con người hắh lãnh khốc tuyệt tình, cô đã biết từ lâu, dù Trầm Trạh Vậh không nhắc nhở đi chắh nữa, cô cũng đã luôn ở trong tư thế chuẩn bị “sẵn sàng mà rời đi” rồi.

Bởi vì, Thiên Sứ và Ác Ma không thể nào ở chung một chỗ, thế giới Hắc Ám của hắh vĩnh viễn không có chỗ dành cho cô.

Chuyện gì cũng không muốn biết? Câu trả lời lạnh lùng cực kì thờ ơ này của cô, càng làm cho bức tường ngăn cách giữa hai người thêm dày!

“Về nhà!” Nhâm Mục Diệu bực mình nói.

Trở về, Kiều Tâm Du vẫn không có chút cảm giác mình đã từng rời đi.

Thời gian cô rời đi, giống như chỉ là một ngày nghỉ, nơi này vẫn vậy, không có gì thay đổi, có chăng là cỏ khô vàng thêm một chút, ngoài hồ bơi thì đã kết thêm một tầng băng mỏng.

Nhâm Mục Diệu đã đem tất cả vệ sĩ đuổi đi, khiến cho biệt thự khôi phục lại vẻ yên tĩnh thường ngày, nhưng hẳn lại mời thêm vài cô giúp việc đến. Dặn dò với họ là cô đã có thai, cần phải chăm sóc thật tốt.

Kiều Tâm Du không nói gì, chỉ yên lặng tiếp nhận.

“Mục Diệu, anh còn ngủ à?” Kiều Tâm Du bưng nồi canh bước vào phòng ngủ.

Nhâm Mục Diệu lập tức đem tay phải vẫn còn đang bó thạch cao để xuống, dùng tay trái khó khăn đánh bàn phím. Hiện giờ với dáng vẻ này của hắn căn bản là không thể đến công ty làm việc được, cho nên tất cả mọi việc chỉ có thể làm tại nhà.

“Anh vừa xuất viện mà, nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng, công việc quan trọng hay là sức khỏe của anh quan trọng hơn?” Kiều Tâm Du khẽ trách hắn, “Em vừa nấu cho anh nồi canh xương hầm nè.”

Kiều Tâm Du đem chiếc máy tính trên bàn hắn dời đi, lại đem một bát canh to đến đặt trước mặt hắn, “Ăn đi!” Thái độ của cô hết như đang chăm sóc một đứa trẻ con vậy.

Mùi thơm từ bát canh kích thích sự thèm ăn của Nhâm Mục Diệu, hắn vừa định gắp bàn tay phải ra cầm cái muỗng, thì lập tức buông xuống, đổi thành tay trái, đều do ông bác sĩ chết tiệt kia, đem cánh tay phải của hắn ra bó thạch cao, khiến cho hắn làm gì cũng thấy bất tiện.

Kiều Tâm Du nhìn đến dáng vẻ buồn bực của hắn bèn thở dài, sau đó đoạt lấy chiếc muỗng trong tay hắn, “Anh sẽ đem canh đổ lên nệm mất, hay là để em đút cho anh ăn, được chứ?”

Con người tối tăm của Nhâm Mục Diệu lập tức sáng lên, mới vừa rồi hắn còn oán giận ông bác sĩ kia, giờ lại nghĩ phải cảm ơn ông ta mới đúng.

“Tâm Du, em còn muốn thi nghiên cứu sinh sao?” Nhâm Mục Diệu cảm giác hình như trước đây hắn đã quan tâm đến cô quá ít, giờ hắn nên bắt đầu tìm hiểu, quan tâm tới cô nhiều hơn mới được.

Cô lắc đầu, cúi xuống nhìn bụng mình, nét mặt biểu lộ sự dửng dưng, cô cười, “Giờ thì không, trước mắt thì con quan trọng hơn.”

Kiều Tâm Du vì đứa bé này mà tạm gác lại ước mơ của cô, quả thật đứa bé này đã chiếm một vị trí rất lớn trong lòng cô.

“Cho dù em có quyết định gì, tôi đều ủng hộ em. Tôi có thể mời giáo sư đại học tới chỉ bảo thêm cho em một chút về chuyên ngành ”thiết kế đá quý“.”

“Thật sao?” Ánh mắt Kiều Tâm Du sáng lên, ngay sau đó cô nghĩ lại, “Làm sao anh biết em muốn thi thiết kế đá quý chuyên nghiệp?” Cô chưa từng nói với anh về chuyện này.

Đôi môi mỏng của Nhâm Mục Diệu khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười mỉm đắc ý, “Tôi không muốn em vì con mà bỏ qua ước mơ của mình, tôi sẽ ủng hộ em.”

93. Chương 93: Nói Giỡn

Thì ra cô đã cố chịu đựng cảm giác buồn nôn ghê tởm, nấu canh cho hắn uống, lòng Nhâm Mục Diệu đột nhiên dâng lên cảm giác ngọt như đường phèn, đôi môi mỏng của hắn khẽ cong lên, lộ ra nụ cười sáng lạn, hết như một đứa trẻ vừa được cho kẹo.

Dùng tay phải trực tiếp bưng chén lên, nhanh chóng nuốt xuống từng ngụm canh xương, một giọt cũng không chừa lại.

“Ừa, ừa.....” Kiều Tâm Du vịn vách tường, hai chân cô như nhũn ra, cảm giác trong dạ dày như có từng đợt sóng lớn mạnh mẽ đánh vào, mùi máu tanh lan khắp miệng cô. Chát lỏng mà cô nôn ra có xen lẫn với máu tươi.

Sắc mặt cô sưng sốt.

Nhâm Mục Diệu nghe được tiếng cô nôn mửa, đáy lòng hấn chột trằm xuống, lập tức mở trang web tìm kiếm thông tin “Search Engine” ra, đánh xuống dòng chữ “Làm thế nào để giảm bớt triệu chứng nôn mửa của phụ nữ mang thai”.

Đôi mắt sắc bén của hấn nhanh chóng quét qua từng trang web, khi tìm được tài liệu mong muốn, đôi môi mỏng của hấn hé ra, khẽ đọc thầm: “Thời gian đầu mang thai, bữa ăn của người mẹ phải chia thành nhiều bữa, cố gắng ăn nhiều, nên lựa chọn loại thức ăn dễ tiêu hóa, cần chọn loại thức ăn lạnh, vì nó không tỏa ra hơi nóng, kích thích phản ứng nôn mửa của người mẹ, dạ dày cũng dễ dàng tiếp nạp. Nên ăn thức ăn mặn hoặc chua. Phải ăn nhiều rau dưa, cùng nước trái cây. Không nên để bụng rỗng, ăn nhiều điểm tâm, sữa tươi các loại, hít thở không khí trong lành.”

Kiều Tâm Du hít sâu mấy hơi, từ phòng vệ sinh đi ra, “Mục Diệu, anh muốn ăn gì? Em đi chuẩn bị.”

Nhâm Mục Diệu thừa dịp cô không chú ý, nhanh chóng đem bàn tay phải buông xuống, “Tôi muốn ăn miến chua cay, tôm chưng, cà ri gà, thịt gà ướp nước gừng, kiệu ướp dấm chua, măng ướp ngó sen.....”

Hấn đang gọi món ở nhà hàng năm sao ư, Kiều Tâm Du có chút khó xử nói: “Anh vừa mới giải phẫu, không thể ăn nhiều như vậy, hơn nữa..... Có vài món em không biết cách làm.”

“Tôi có yêu cầu em làm sao?” Nhâm Mục Diệu tức giận nói. Hấn cảm thấy mình hình như đã quá hung dữ với cô, nhưng không còn cách nào khác “Vì em đã nấu nên tôi đành miễn cưỡng ăn thôi, nhưng thật xin lỗi dạ dày tôi không quen ăn những món bình dân này của em, hơn nữa nhà tôi vốn có đầu bếp 5 sao mà, em muốn bọn họ thất nghiệp à?”

“Ừ!” Đôi mắt Kiều Tâm Du rũ xuống, thì ra hấn ghét thức ăn cô nấu, “Em sẽ đưa thực đơn cho đầu bếp.”

“Còn nữa!” Nhâm Mục Diệu kịp thời gọi cô lại, ngay khi cô xoay người định đi, “Giờ tôi muốn một ngày ăn sáu lần!”

“Hả?” Kiều Tâm Du kinh ngạc, “Sau khi bị tai nạn xe cộ, anh biến ngay thành Đại Vị Vương tham ăn rồi sao? Em thấy anh nên ăn nhiều ”thịt xương hầm” là được rồi, món đó rất tốt cho vết thương của anh.”

“Xương?” Mặt Nhâm Mục Diệu tối sầm lại, “Em tưởng tôi là chó sao! Tôi nghĩ chính em mới là người cần ăn nhiều ”óc heo“, ít ra nó sẽ giúp em thông minh hơn một chút.”

“Bổ não.....” Trông mắt cô khẽ xoay chuyển, “Anh cho em là bệnh nhân ”thiếu năng” hả?.” Gò má cô vì tức giận, mà ửng đỏ lên, trông thật đáng yêu, khiến Nhâm Mục Diệu thật muốn hôn, nhưng ...

Cô lập tức phản kích, “Em nghĩ anh nên ăn nhiều ”tim, phổi” thì tốt hơn, anh rất cần chúng đấy, đồ lòng lang dạ sói, vô tâm vô cảm”

Trông mắt Nhâm Mục Diệu lập tức tối sầm, giọng nói trằm xuống, “Em có thể ra ngoài. Chút nữa, đồ của tôi sẽ được gửi tới, nhớ giúp tôi ký nhận.”

Hấn tưởng cô là người giúp việc của hấn à, hờ một chút là kêu cô làm cái này làm cái kia.

Kiều Tâm Du nghĩ thầm, nhưng khi nhìn thấy vết thương ở tay và chân của hấn, lòng cô lại chùn xuống. Truyện Sắc Hiệp -

Kiều Tâm Du ngồi trong phòng khách, hết sức chuyên chú vẽ thiết kế, ánh sáng nhu hòa chiếu vào dung nhan đang chăm chú của cô, càng làm cho cô thêm phần rực rỡ.

“Cô chủ, đây là đồ vừa được chuyển đến, xin cô thay cậu chủ ký nhận.” Cô người làm, bê một thùng đồ và giấy ký nhận đưa tới chỗ cô.

Kiều Tâm Du nhớ tới lời dặn của Nhâm Mục Diệu, bèn lập tức ký tên, sau đó nhận lấy bưu phẩm.

“Cốc, cốc.....” Mặc dù đây là phòng ngủ của bọn họ, nhưng vì lễ phép, Kiều Tâm Du vẫn gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nói trầm thấp của Nhâm Mục Diệu truyền đến, mỗi khi hắn tập trung làm việc, vẻ mặt luôn rất nghiêm túc, lại lạnh như băng.

“Đây là bưu phẩm của anh.”

Tay trái của Nhâm Mục Diệu không ngừng gõ bàn phím, hắn nhìn Kiều Tâm Du, nói: “Mở ra đi.”

Biết tay hắn bất tiện, cô lập tức giúp hắn mở bưu phẩm, xé toang bao bì phía ngoài, lộ ra một hộp giấy nhỏ bên trong ——

Ô mai rễ tre, ô mai nước, táo chua, mít vỏ hồng.....

Kiều Tâm Du ngây dại nhìn những loại quả trong hộp, lại nhìn Nhâm Mục Diệu.

Nhâm Mục Diệu hài lòng khi thấy biểu tình của cô.

“Em không ngờ anh lại thích ăn quà vặt như thế?”

Đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu lập tức đảo quanh một vòng, hắn thật muốn cắn lưỡi tự sát cho xong, cô gái nhỏ này có lúc quá nhanh mồm nhanh miệng, lại cực kì ngốc nghếch.

“Em không cảm thấy những thứ này rất thích hợp với phụ nữ có thai hay sao?”

“Ừ ha!” Kiều Tâm Du bỗng dưng bị chập mạch, cô bật thốt lên, “Anh mang thai à!” Lời vừa nói xong, cô lập tức bụm miệng.

Nhâm Mục Diệu sắp bị cô chọc giận tới mức ánh mắt lóe ra tia lửa rồi.

“À là mua cho em sao.” Kiều Tâm Du lúc này mới phản ứng được, cô chưa bao giờ nghĩ đến Nhâm Mục Diệu sẽ mua đồ cho cô, hay nghĩ tới việc chăm sóc cô, “Cám ơn!”

Kiều Tâm Du cầm lên một món trong thùng giấy, lòng chợt ấm áp. Tuy rằng Nhâm Mục Diệu luôn hành hạ cô, tính tình lại lạnh như một khối băng, nhưng tim của hắn có lẽ vẫn có chút nóng, cho dù cách hắn quan tâm người khác hơi vụng về, lại lạnh khốc, nhưng cô biết hắn thật sự tốt.

Trong đầu cô đột nhiên hiện lên một ý nghĩ muốn trêu chọc hắn.

Kiều Tâm Du lầm bầm nói: “Chua cũng tốt, nhưng phải chi có loại quả cay thì hay hơn.” Cô than thở.

Lòng ngực Nhâm Mục Diệu bỗng chốc bùng lên lửa giận, hướng cô quát: “Kiều Tâm Du! Em đừng có quá đòi hỏi!” Hắn vì cô, đã mua mấy loại thức ăn vặt tốt nhất dành cho phụ nữ có thai rồi.

Kiều Tâm Du không để ý tới hắn, “Nhưng loại ô mai này em..... không thích, em thích ô mai Trân Châu thôi, hay là anh ăn đi!” Kiều Tâm Du đưa ô mai bắt hắn cầm, lại lấy thêm một túi khác, “Loại táo chua này sao mà..... đen thui, lở như con sau này ra đời có nước da đen như Bao Công thì biết làm sao? Anh ăn luôn đi!” Cô lại lần nữa đưa cho Nhâm Mục Diệu.....

“Kiều Tâm Du!!!” Sắc mặt Nhâm Mục Diệu tối đen.

94. Chương 94: Môn Thần (thần Giữ Cửa)

“Anh làm sao thế?” Kiều Tâm Du chớp mắt vô tội, hỏi hắn, “Sao sắc mặt anh tệ vậy, bà dì cả tới à?! Anh có cần băng vệ sinh không, em lấy cho anh”

“Em đang đùa với tôi à!” Nhâm Mục Diệu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Kiều Tâm Du hướng về phía hắn trưng ra bộ mặt quỷ, tay cô chống nạnh, “Ha ha! Anh đang gây chân đấy, làm gì được em?”

Gương mặt dí dỏm của cô trông thật đáng yêu, khiến Nhâm Mục Diệu buồn cười, lửa giận cũng rất nhanh chóng biến mất.

“Ha ha.....” Tiếng cười lạnh lạnh của Đinh Hạo Hiên bỗng từ ngoài cửa truyền đến.

Hai đôi mắt của Kiều Tâm Du và Nhâm Mục Diệu đồng loạt nhìn về phía hắn, Đinh Hạo Hiên không để ý đến, đường hoàng mà đi vào phòng ngủ, theo sau lưng hắn là một bóng dáng tối tăm - Âm Dạ Tuyết, gương mặt hắn ta giờ đây lạnh như băng, không có bất kỳ một biểu tình nào.

Ánh mắt Nhâm Mục Diệu sắc bén như dao, hắn căng thẳng, hận không thể đâm xuyên qua người Đinh Hạo Hiên kia, “Cậu ăn no rồi việc hay sao, không có chuyện gì làm ư, lại muốn đổi nghề làm thám tử, thích trốn sau cửa, ngó trộm người khác?”

“NO, NO.....” Đinh Hạo Hiên lắc lắc ngón trỏ, “Chúng tôi đứng ở cửa quang minh chính đại nhìn mà. Tại hai người quên không đóng cửa kỹ khi đang thân mật đấy chứ.”

“Cậu tới đây làm gì!” Nhâm Mục Diệu chán ghét trừng mắt nhìn hắn ta một cái.

“Đương nhiên là tới ”thăm bệnh!“” Đinh Hạo Hiên tà ác, nháy mắt hai cái với Nhâm Mục Diệu, sau đó nói với Kiều Tâm Du: “Tâm Du, để anh nói cho em biết một bí mật của Nhâm Mục Diệu nha.....”

Vừa nghe đến bí mật, đôi mắt Kiều Tâm Du lập tức lóe lên ánh sáng, “Bí mật gì?” Tốt nhất là bí mật này có thể uy hiếp được Nhâm Mục Diệu.

Nhâm Mục Diệu cũng biết tính Đinh Hạo Hiên vốn chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Là” Đinh Hạo Hiên cố ý kéo dài giọng, “Em hôn anh một cái, anh lập tức nói cho em biết.” Hắn đưa gò má mình tới gần cô.

“Đinh Hạo Hiên!” Giọng của Nhâm Mục Diệu mang theo vẻ đe dọa.

Kiều Tâm Du len lén liếc nhìn Nhâm Mục Diệu, đáng vẻ hắn khi nổi giận thật đáng yêu, “Được thôi! Cứ coi như đang hôn một con thú cưng là được.”

“Tâm Du, em nhất định phải hôn vào miệng anh nha, anh còn muốn hôn sâu đấy.....” Nói xong, Đinh Hạo Hiên bèn bĩu môi.

“Được đó”. “Pho tượng” Âm Dạ Tuyết này giờ vẫn một mực thờ ơ lạnh nhạt, cuối cùng cũng đã lên tiếng, “Hạo Hiên, nếu cậu muốn bị Nhâm Mục Diệu trói đến bệnh viện làm phẫu thuật chuyển giới, thì cứ thử xem.”

Đinh Hạo Hiên lập tức bày ra dáng vẻ uất ức, kéo kéo tay Kiều Tâm Du, “Tâm Du, ông chồng nhà em dám khi dễ anh kìa.”

“Anh vì yêu Mục Diệu, nên muốn làm phẫu thuật chuyển giới à.” Lời của Kiều Tâm Du vừa nói ra, lập tức khiến Đinh Hạo Hiên cảm thấy muốn hộc máu.

“Khụ, khụ.....” Một người trầm tĩnh như Âm Dạ Tuyết cũng lên cơn ho không dứt.

Sắc mặt Nhâm Mục Diệu tái nhợt, trợn mắt nhìn Kiều Tâm Du, “Tôi đói bụng rồi”.

“Bữa trưa chuẩn bị xong rồi, hai anh ở lại cùng dùng cơm trưa chứ?”.

“Được, anh cũng đói bụng.” Đinh Hạo Hiên vốn thích ăn uống miễn phí.

Kiều Tâm Du bỗng nhớ đến, “Mục Diệu, chân anh như vậy, làm sao xuống lầu?” Cô bắt đầu tự hỏi tự đáp, “Hay là để Đinh Hạo Hiên bế anh xuống nhé.” Một cô vợ đang mang thai bỗng dưng cảm thấy hâm mộ chồng mình, khi anh ấy có được vinh dự được bế bởi một “traị đẹp” cho dù đó là gay.

Đinh Hạo Hiên vừa nghe được đề nghị này, bàn chân hắn lập tức như được bôi dầu, rất nhanh chạy trốn khỏi hiện trường.

Nhâm Mục Diệu sắp bị cô làm cho tức giận tới mức hộc máu rồi, lạnh lùng nói: “Tự tôi có thể đi xuống.”

Nói xong, Nhâm Mục Diệu lập tức vén chăn lên, một chân bước đi, tay kia vịn người, đi dọc theo tường.

“Để em lấy gậy cho anh.”

Nhâm Mục Diệu liếc cô một cái, nói “Không cần!” Sau đó hần khó khăn khập khểnh đi xuống dưới lầu.

Trước kia, hần vốn như một vị thần, kiêu căng bá đạo, không ngờ bây giờ lại phải chật vật như thế. Đôi mắt Kiều Tâm Du nhẹ nhàng lóe lên ánh mắt khó xử cùng một chút yêu thương.

“Cô đi theo tôi làm gì?” Nhâm Mục Diệu đột nhiên quay đầu lại nhìn cô.

”Chua quá đi

” Kiều Tâm Du thẳng thắn.

Đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu lộ rõ vẻ tức giận, hần quả thật đã bị cô gái nhỏ này chọc tới mức muốn nổi điên rồi, nếu không phải vì cô, hần cần gì phải khổ cực thế này chứ.

Hần mím chặt môi, khó khăn đi tới phòng ăn.

“Bộp bộp.....” Đinh Hạo Hiên hướng Nhâm Mục Diệu kích động vỗ tay.

Kiều Tâm Du nhẹ nhàng, đi tới bên Đinh Hạo Hiên, áp úng nói: “Anh vỗ tay cái gì, làm như anh ấy thật sự tàn phế giờ mới đi được vài bước ấy.....”

“Hi hi.....” Ám Dạ Tuyết đột nhiên cười ra tiếng.

“Kiều Tâm Du!!!” Nhâm Mục Diệu nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cô, cô, cô,... Câm miệng!”

“Đúng lúc đang đói bụng.” Kiều Tâm Du nhìn một bàn thức ăn tràn đầy hương vị nói.

Cô không phát hiện tôm hấp sốt, cà ri gà, gừng ướp gà đồng, đồ chua dầm tương, ngó sen ngâm,..... Những món ăn lạnh này, không phải là thức ăn chính, chúng vốn là món khai vị dành cho phụ nữ mang thai.

“Ngon, ngon quá.....” Đinh Hạo Hiên ăn như hổ đói vẫn không quên ca ngợi.

Kiều Tâm Du thấy Đinh Hạo Hiên ăn như vậy, khẩu vị cũng bắt đầu hứng thú, bất giác lại muốn ăn thêm.

“Tiểu Diệu Diệu, Ám Dạ Tuyết, sao hai cậu lại không ăn?” Đinh Hạo Hiên vừa ăn, vừa nói.

“Tay phải của anh ấy bị đau, không thể cầm đũa mà.” Kiều Tâm Du thay hần trả lời, “Anh đừng để ý tới anh ấy. lát nữa, em sẽ giúp anh ấy ăn.”

“Tâm Du, hay em cũng tới giúp anh đi.”

Khí đen trên mặt Nhâm Mục Diệu đến giờ vẫn còn chưa kịp tan ra, cả người hần như đang bao phủ bởi một tầng khí đen tối, “Không ngờ cậu hợp khẩu vị với thức ăn dành cho phụ nữ mang thai, đều là bạn bè tốt với nhau cần gì giấu giếm, mấy tháng rồi?”

“Khụ! Khụ.....” Đinh Hạo Hiên sắc, ho mãnh liệt.

Kiều Tâm Du quay đầu, tỉ mỉ quan sát Đinh Hạo Hiên, “Anh đã làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính thật rồi ư! Đứa nhỏ là của Nhâm Mục Diệu sao?” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Cô vừa nói xong, mọi người đều sững sốt, cảm giác như bầu trời đang nổi đầy sấm sét, tất cả mọi thứ đều hỗn loạn.

“Anh không hề phẫu thuật chuyển đổi giới tính, giới tính của anh rất bình thường!” Đinh Hạo Hiên, lập tức biện minh.

95. Chương 95: Xem Như Cô Lợi Hại

Hai cô người làm vừa định mang thêm thức ăn từ phòng bếp vào thì nghe được lời của Đinh Hạo Hiên, họ đứng ngây ngốc nguyên tại chỗ, giống như bị người ta điểm nguyệt vậy.

Phòng ăn trở nên cực kì yên tĩnh, tới mức quỷ dị.

Đình Hạo Hiên làm bộ như không có chuyện gì, hần nói với hai cô người làm sau lưng một lời như đinh đóng cột: “Tôi nói thật đó!”

Trên mặt hai cô người làm nhanh chóng ửng hồng lên, họ để thức ăn xuống, rồi vội vã rời đi, làm như lời của Đình Hạo Hiên vừa nói là cực kì biến thái.

“Ha ha.....” Kiều Tâm Du không nhịn nổi, cô cười ra tiếng, “Đình Hạo Hiên, anh càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy ”khả nghi“.”

“Em nghi ngờ giới tính anh sao?” Không thể chịu được sỉ nhục này, Đình Hạo Hiên hần đường đường là một Nam Tử Hán, không thể chịu thua như vậy được, “Em có muốn nghiệm chứng không.....” Hần bắn ra ánh mắt quynh rũ về phía Kiều Tâm Du.

Thấy Kiều Tâm Du sợ sệt, Nhâm Mục Diệu lập tức đi tới bên cô.

“Cậu tìm sai đối tượng rồi. Để tôi chỉ cho cậu một chiêu, đến chỗ ”Chợ hoa đêm” vợ đại một cô gái nào đó, sau đó quay video lại đưa lên web, chiêu này sẽ giúp cậu khiến cho toàn thế giới đều tin rằng giới tính của cậu hoàn toàn không có vấn đề.”

“Nhâm Mục Diệu! Xem như cậu lợi hại!” Đình Hạo Hiên đã bị chọc tức đến no bụng rồi, ăn cũng không còn thấy ngon nữa, nhanh chóng nắm tay Âm Dạ Tuyết, “Chúng ta đi thôi!”

“Đi một mình với cậu, tôi cảm thấy không được an toàn.” Một người từ trước đến giờ không biết giỡn là gì - Âm Dạ Tuyết mà cũng lên tiếng châm chọc, quả thật là kỳ tích.

“Các cậu... !” Đình Hạo Hiên xoay người rời đi, bổ sung: “Các cậu quả thật đã bị gái đẹp hút hết hồn phách rồi, dám bỏ rơi cả bạn bè.....”

Kiều Tâm Du kéo kéo ống tay áo Nhâm Mục Diệu, lo lắng nói: “Anh ấy không sao chứ?”

“Không sao đâu, cậu ta chẳng qua bị bệnh thiếu phụ nữ ấy mà.”

Đêm mùa đông càng thêm tối mịt, giữa không trung tỏa ra từng lớp khói nhàn nhạt, lạnh lẽo thật như đang ngâm mình giữa biển cả.....

Bên trong biệt thự thế nhưng lại cực kì ấm áp.

Cơm tối xong, Kiều Tâm Du ngồi trên ghế sa lon, trong miệng còn đang ngậm ô mai, cô chống cằm ngắm nhìn Nhâm Mục Diệu đang ngồi trên giường, hết sức chuyên chú làm việc, cô đột nhiên hỏi: “Vì sao anh lại mua cho tôi mấy món ăn vặt thượng hạng này?”

“.....” Không có tiếng đáp lại.

“Hôm nay còn đặc biệt cần dặn đầu bếp nấu cho tôi mấy món ăn cực kì đặc biệt nữa?”

“.....” Nhâm Mục Diệu vẫn không ngẩng mặt lên, tiếp tục dùng tay trái gõ bàn phím.

“Đang giả bộ ngốc sao!” Kiều Tâm Du bất mãn thì thầm một tiếng.

Nhâm Mục Diệu mệt mỏi xoa xoa mi tâm ở giữa hai mắt, hần lướt nhìn dòng hiển thị thời gian trên góc phải máy tính, “Khuya lắm rồi, em nên đi ngủ đi.”

Kiều Tâm Du khẽ nhú mồm, hần lại bắt đầu bá đạo rồi.

“Được rồi!” Kiều Tâm Du đứng lên, lấy đồ chuẩn bị đi tắm, khóe mắt thoáng hiện lên vẻ xảo quyệt.

“Rào, rào ——” phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, như tiếng mời gọi của ma quỷ quấy rầy Nhâm Mục Diệu, khiến tinh thần hần không thể trấn định, đôi mắt không nhịn được cứ ngược nhìn về phía phòng tắm, hoàn toàn không thể tập trung vào phần tài liệu trên máy tính. Nguồn:

“Em tắm xong rồi.” Trên người Kiều Tâm Du chỉ khoác hờ một cái khăn tắm, làm lộ ra một phần ngực trắng nõn, còn có đôi chân thon dài mảnh khảnh, tóc cô ướt đầm, vài lọn tóc còn đang nhỏ xuống những giọt nước lạnh, chảy quanh co rồi rơi xuống da thịt cô ——

Nhâm Mục Diệu nhìn cô, ánh mắt như muốn độc chiếm, “Trời lạnh như thế, em còn ăn mặc thế này ư!” Giọng hắn mang theo vẻ trách cứ.

“Em quên lấy áo ngủ!”

“Em có thể gọi tôi lấy giùm mà.....”

“Anh ư?” Kiều Tâm Du thở dài, “Chân anh như thế làm sao lấy giùm tôi, ngộ nhỡ bị trượt chân làm động đến vết thương, trở thành người tàn phế, vậy em sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất.” Kiều Tâm Du phớt lờ hắn, cô đi tới bên tủ, khoác vào một chiếc áo ngủ mỏng manh.

“Lại đây!” Giọng Nhâm Mục Diệu mang theo vẻ cứng rắn không cho cự tuyệt.

Kiều Tâm Du đi tới bên cạnh hắn, “Sao vậy?”

Nhâm Mục Diệu cầm lấy khăn lông trong tay cô, giúp cô lau khô tóc, “Có biết để như vậy dễ bị cảm lắm không, sao không lấy máy sấy sấy cho khô tóc?”

“Thói quen thôi.” Kiều Tâm Du lạnh nhạt nói.

Hồi còn ở nhà họ Kiều, hay thời gian ở trong tù, cô đã dần có thói quen này. Cuộc sống ở đó vốn cực kì bận rộn, nên cô không có thời gian để ý tới việc chăm sóc tóc.

Mùi thơm dầu gội đầu nhàn nhạt xông thẳng về phía Nhâm Mục Diệu, hắn nhất thời bị mùi hương này vây quanh. Không tự chủ được, hô hấp trở nên hơi gấp rút.

Kiều Tâm Du mặc cho hắn giúp lau tóc, người không tránh được chạm vào hắn, cổ áo rộng làm lộ ra chiếc áo bra màu đen, cùng bộ ngực tròn trịa.

Đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu dần dần trở nên vấn đục, “Sao em lại mặc loại áo lót này?” Tính cô trước nay đều theo truyền thống xưa, áo lót cũng rất bảo thủ, không phải màu trắng, thì là màu hồng.

Kiều Tâm Du theo ánh mắt của hắn nhìn về phía mình, “A! Cái này..... Không phải anh mua sao!” Lúc Kiều Tâm Du vừa tới nhà hắn, hắn đã mua sẵn cho cô rất nhiều quần áo, chẳng qua lúc đó Kiều Tâm Du không mặc thôi. Hôm nay, Kiều Tâm Du bỗng nhiên có ý muốn chọc ghẹo hắn, cho nên mới mặc loại này.

“Anh xem xem, nó có đẹp không?” Kiều Tâm Du nói xong, cởi luôn áo ngủ xuống, lộ ra chiếc áo lót đăng-ten màu đen, “Anh thấy sao?” Cô cố ý vòng vo.

Có lỗi có lõm, đường cong lại dịu dàng, thân thể lay động, khiến tròng mắt đen của Nhâm Mục Diệu khẽ nhú lại, giống như sắp không nhìn được đến nơi, giọng hắn trầm thấp: “Kiều Tâm Du, em đang đùa với lửa đấy.”

Nói xong, hắn kéo mạnh tay cô, “Phịch ——” trời đất như đảo lộn, Kiều Tâm Du ngã vào ngực của hắn.

“Em thật thơm.....” Giọng nói của hắn trở nên khàn khàn, nồng đậm mùi dục tình. Hắn bóp chặt người Kiều Tâm Du, đầu lưỡi như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhẹ, êm ái lướt qua vòng mũi cô, sau đó liếm láp môi của cô.

Sau đó, hắn dùng một tay, dán chặt người cô vào lồng ngực hắn.

Liếm láp chiếc cổ trắng của cô, Nhâm Mục Diệu cố ý lưu lại từng vệt nước bọt trắng. Ép cô ngửa đầu về phía sau, hắn không nhìn được nghiêng người về phía trước, dùng đầu lưỡi lượn quanh vành tai nhạy cảm của cô.

Đôi môi đỏ mọng của Kiều Tâm Du khẽ nhếch lên, đầu lưỡi của Nhâm Mục Diệu nhanh chóng chui vào, trên chọc lưỡi của cô, vui vẻ thưởng thức mùi đàn hương trong miệng cô.

96. Chương 96: Lạc Vào Miệng Sói

“Ừ..... dừng lại đi!”, cánh tay bị bó bột của hắn để ngang người cô, lập tức làm thức tỉnh thần trí của cô
“Này! Trên người anh còn đau.”

“Chỗ đau không có gì đáng ngại.” Nhâm Mục Diệu đè chặt thân thể cô xuống, hắn muốn tiếp tục

Đầu Kiều Tâm Du bị hắn ép phải ngẩng lên, cánh môi bị hắn hôn đến sưng đỏ, “Anh đã gãy tay gãy chân rồi mà còn không an phận! Coi chừng bị tàn phế luôn đấy.”

“Đừng lo.” Nhâm Mục Diệu bực mình, hắn hít sâu, cổ đè xuống lửa dục vọng. Len lén liếc xéo cô một cái, “Phản ứng của em lúc này còn rất thỏa mãn mà, không phải sao!”

Kiều Tâm Du đứng lên, buộc lại chiếc áo ngủ, “Anh nên đi tắm rồi ngủ đi, giấc ngủ rất quan trọng giúp vết thương mau lành, nên ngủ nhiều một chút.”

“Ừ!” Nhâm Mục Diệu vén chăn lên muốn xuống giường, nhưng lại nhớ tới chân của mình còn đang bó thạch cao, hắn dừng lại ngay.

Kiều Tâm Du nhìn hắn cử động chật vật, bèn thở dài một cái, “Để em giúp anh!”

Chân mảy Nhâm Mục Diệu khẽ nhẩy lên, “Thật à?”

“Ừ!” Kiều Tâm Du chân thành gật đầu, nhưng lại nghĩ như thế có phải quá thân thiết không, cô bèn lấy cớ, “Chẳng qua là em đang giúp đỡ ”thương binh liệt sĩ” thôi.”

Nhâm Mục Diệu hắn không thèm quan tâm tới lời châm chọc của cô, hắn nằm xuống, hai tay hai chân giang ra khắp giường, “Tôi bây giờ là đối tượng đang nằm trong sách đỏ, cần được bảo vệ.”

Kiều Tâm Du mang tới một chậu nước nóng.

Đôi tay mảnh khảnh của cô run rẩy, chậm rãi cởi áo ngủ của hắn ra, làm lộ ra lồng ngực cứng cáp, da thịt hắn có màu lúa mạch, khỏe mạnh lại sáng bóng, từng múi cơ bụng cực kì rõ ràng.

“Em làm sao thế... mắc cỡ à!” Nhâm Mục Diệu nhìn cô, hắn cười khế.

Kiều Tâm Du lắc lắc đầu, “Không có! Có phải lần đầu nhìn thấy đâu.” Cô nhanh chóng cầm khăn lông thấm nước nóng, nhẹ nhàng lau người cho hắn.

“Thì ra vóc người của tôi lại khiến em khó quên như thế.....”

Kiều Tâm Du nghe xong lời của hắn, tay không khỏi dùng sức mạnh hơn.

“Này! Em đang giúp tôi lau người, hay đang gọt vỏ trái cây hả?!” Nhâm Mục Diệu khó chịu, nhìn chỗ da thịt đã sưng đỏ lên của mình.

“Tất cả đều không phải, là tôi đang giúp anh tẩy tế bào chết đấy chứ.” Cô nở nụ cười “ngây thơ vô số tội” nhìn hắn, “Nếu có cơ hội lột da anh thì càng tốt chứ sao.”

Nhâm Mục Diệu cảm thấy cô gái này càng ngày càng không thể khống chế được, nhưng đôi khi hắn cảm thấy như thế càng vui vẻ, lại khiến lòng hắn có chút nhẹ nhõm.

“Giơ móng vuốt bên trái lên!” Kiều Tâm Du.

Móng vuốt? Nhâm Mục Diệu suy ngẫm một lúc lâu mới hiểu được, hắn hậm hực đưa bàn tay trái của mình cho cô, “Cái này gọi là ”bàn tay“, không phải ”móng vuốt“.” hắn giờ đây thật giống một đứa trẻ đang muốn lý sự, cãi lại cô.

Lau xong nửa người trên, Nhâm Mục Diệu nhìn Kiều Tâm Du khó xử nhìn vào quần ngủ của mình.

“Sao vậy? Hối này còn dưng khí mười phần mà, giờ muốn rút lui rồi ư?”

“Không có!” Kiều Tâm Du thà chết quyết không chịu đầu hàng, “Em chỉ là đang nghĩ nên chà xát ”giò heo” này như thế nào thôi”

“Bước đầu tiên là phải cởi quần ngủ của tôi ra đã! Chẳng lẽ còn cách khác sao?” Nhâm Mục Diệu nhìn đáng vẻ quần bách này của cô, tâm tình hẳn thật tốt.

Kiều Tâm Du chống nạnh, sức mạnh tràn đầy nói: “Ai nói em sợ! Không phải chỉ là cởi quần thôi sao!”

Hắn có nói qua cô sợ sao? Ai

rõ là giấu đầu lòi đuôi.

Tay Kiều Tâm Du lạnh như băng, cứng ngắc vô cùng. Cô cẩn thận cởi quần ngủ của hắn ra, đầu ngón tay run rẩy, vô tình chạm vào phần bụng rần rỗi của hắn. Cô giống như vừa bị chập điện, giật mình rút tay về, “Xin lỗi, xin lỗi.....” Mặt Kiều Tâm Du đã đỏ lên rồi.

“Ha ha.....” Nhâm Mục Diệu mặc sức cười to, “Ai

thì ra em nhất gan như vậy, tôi thật sự hoài nghi người mới vừa xưng phong nhận việc “xoa bóp” thân thể vừa rồi với người lúc này, có phải là hai người khác nhau hay không.”

“Ai nói em sợ!” Kiều Tâm Du mạnh miệng trả lời hắn, “Với em anh chẳng khác gì một con lợn cả!”

Kiều Tâm Du bị lời nói của hắn chọc giận, cũng làm nổi lên cảm giác hiếu thắng, cô nhanh chóng bỏ căng thẳng qua một bên, cởi quần ngủ của hắn ra, lộ ra chiếc quần nhỏ, cùng hai bắp chân khoe khoắn. Cô chống cằm, ánh mắt lộ rõ vẻ “hứng thú”, “Không tệ, không tệ! Quần lót rất tạo “cảm giác“, rất có phẩm vị nha!”

“Kiều Tâm Du!!!” Nhâm Mục Diệu giận dữ, hướng về phía cô rống to.

Kiều Tâm Du biết hắn hiện giờ gậy tay gậy chân, chỉ như cọp giấy thôi, nên không hề sợ hãi, cố ý cởi áo ngủ, lộ ra nội y màu đen, “Anh xem, nội y của hai chúng ta đều là màu đen, có thể gọi là đồ đôi không nhỉ.”

Nhâm Mục Diệu lạnh lùng liếc nhìn cô, nghĩ đến cuộc sống sau này khi ở cùng cô, không biết liệu hắn có khả năng bị bệnh cao huyết áp, hay chảy máu não không.....

“Ừm! Thịt trên đùi còn rất rắn chắc nữa, cho dù có đem đi hầm thật lâu chắc cũng sẽ không bị nhừ nát đâu nhỉ.....” Kiều Tâm Du dựa sát bên người hắn, coi hắn như một loại thực phẩm hợp khẩu vị.

“Em đừng nói nhảm nữa được không!” Nhâm Mục Diệu lần nữa hướng về cô gầm thét, hắn bây giờ phải diễn tốt vai bệnh nhân, còn cô thì tự phong cho mình vai diễn “dao mổ”, xem hắn như thịt cá, tha hồ mà chà đạp.

Nhìn thấy biểu tình Nhâm Mục Diệu đè nén phần uất, giận mà không làm gì được, quả thật rất đáng yêu, Kiều Tâm Du đột nhiên cảm thấy rất thích thú, nảy ra ý định muốn tiếp tục trêu chọc hắn, “Mục Diệu

” giọng cô nũng nịu, ngọt ngào gọi tên hắn.

Ngay lập tức, khắp người Nhâm Mục Diệu rớt ra một đồng da gà, “Gì?!” Nhâm Mục Diệu tức giận nói. Hắn đột nhiên có cảm giác đang bị cô giăng bẫy.

“Anh à, để em giúp anh lau người thật sạch nhé.....” Đôi mắt Kiều Tâm Du khẽ xoay chuyển một vòng, cuối cùng dừng lại chỗ quần lót của hắn, ngón tay cô chỉ thẳng vào bộ phận trọng yếu, “Nhất là chỗ này.”

“Không cần!” Nhâm Mục Diệu thừa biết cô vốn không có lòng tốt như vậy. Nguồn truyện: Y

“Anh, những nơi khác em đã giúp anh lau xong hết rồi, chỉ còn “hắn” thôi, nếu không làm, “hắn” sẽ tức giận mất.” Trông mắt cô nheo lại, hiện lên biểu tình mất mát cùng tính toán.

“Tôi nói không cần là không cần.” Giọng của hắn... thoáng qua vẻ buồn bã.

Kiều Tâm Du học tập thái độ “khiêu chiến” khi nãy của hắn, chân mày cô nhíu lại, “Sao vậy? Anh sợ à? Đừng lo em sẽ nhẹ nhàng mà.”

“Thế sao, vậy... làm đi!” Nhâm Mục Diệu chắc chắn cô không có cam đảm làm thật đâu.

Quả nhiên Kiều Tâm Du vốn chỉ muốn trêu đùa với hắn một chút, nhưng không ngờ hắn sẽ đồng ý, cô hoảng hốt nhìn gương mặt đắc ý của hắn.

97. Chương 97: Lộ Tẩy

“Được rồi, nhớ đừng làm rộn đó!” Nhâm Mục Diệu cố che dấu nụ cười nham hiểm, cùng dáng vẻ đang cố nuốt sống cô.

Kiều Tâm Du mím chặt môi, dường như đang cố gắng đưa ra một quyết định trong đại, cô hít sâu một hơi, lát sau, khóe miệng của cô mãi mới có thể nâng lên một đường cong yếu đuối “Anh đã nói vậy, em sao có thể phụ lòng anh chứ?” Nói xong, bàn tay của cô không ngừng run rẩy vươn tới, nhưng cô vì mặt mũi của mình, không thể không cố kiên trì.

Bây giờ cô hờ một chút là xấu hổ đến đỏ mặt, Nhâm Mục Diệu đã khẳng định cô vốn không có thứ gọi là can đảm, nên quyết định tiếp tục diễn tốt vai diễn “bệnh nhân” của mình, còn cô giống như bị người điểm huyết, không nhúc nhích, chỉ có bàn tay mềm mại đang run rẩy chạm đến da thịt hân.

Hai mắt Kiều Tâm Du nhắm thật chặt, cố di chuyển ngón tay mình đến nơi cần thiết. Cẩn thận tìm kiếm nơi hạ thân của hân, đột nhiên chạm được một vật cứng, bèn dùng đầu ngón tay nhẹ nhẹ di chuyển lên trên..... Cuối cùng thật vất vả dọc theo quần lót của hân, chạm rãi cởi xuống.

Tiếng thở khản trương của cô làm bầu không khí trở nên thật lúng túng, sau đó dần trở nên vô cùng ái muội.

Kiều Tâm Du còn chưa dám mở mắt, cô nhắm mắt thật chặt, làm như chỉ cần nhìn thấy ánh sáng là sẽ bị mù ngay vậy. Cô cảm khăn lông nóng lên, lung tung lau chỗ hạ thân của hân, khó tránh khỏi việc hành động hơi có chút mạnh bạo.

“A!” Nhâm Mục Diệu bị đau, trong đầu hân bây giờ chỉ nghĩ đến việc chắc chắn cô gái nhỏ này đang cố ý muốn chinh hân. Nhưng khi bàn tay mềm mại, lại mát lạnh của cô vô tình trêu chọc vào bộ vị trọng yếu của hân, giờ mà hân còn không có cảm giác thì đúng là không bình thường. Một chuỗi lửa nóng đang từ trong lòng thiêu đốt bản thân hân, khiến tim hân đập thật mạnh, hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn.

“Xong rồi.” Cô thở mạnh ra một hơi, nhiệm vụ bất khả thi này cuối cùng cũng đã hoàn thành. Cô cảm giác mình quả thật đang tự làm khổ bản thân, cô vốn muốn chinh hân thôi, cuối cùng lại thành tự trừng phạt mình.

“Đã tự mở ”bao trang“, thì hân em cũng phải tự mình đóng lại chứ?” Nhâm Mục Diệu bực mình, giọng nói có chút khản đục lại trầm thấp, lộ ra vẻ uy quyền.

“Cái này.....” Kiều Tâm Du mở mắt, tầm mắt ngay sau đó rơi vào hạ thân khổng lồ, “A.....” Kêu lên một tiếng thất thanh, lập tức dùng khăn lông che mắt lại, “Anh là đồ điên, biến thái, còn không mau mặc quần áo vào!”

Nhâm Mục Diệu nhìn gò má cô đỏ bừng, không khỏi cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, hân chậm rãi nói: “Tôi trở thành như vậy, không phải là do em làm sao.” Giọng nói của hân còn chất chứa rất nhiều uất ức, giống như hân vừa bị chính cô lăng nhục vậy. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Kiều Tâm Du nhất thời cứng họng, lần nữa mở mắt, thấy ngay thứ phía dưới khăn trải giường không biết từ khi nào đã “chống lên”, cô kinh ngạc nhìn vào gương mặt tuần tú của hân, “Anh..... Anh đừng nói là.....”]bình lên dục hỏa rồi” năm chữ còn lại Kiều Tâm Du nói không ra lời.

“Đúng!” Nhâm Mục Diệu thừa biết cô đang nghĩ gì, nên thẳng thắn thừa nhận không chút kiêng kỵ. Tay trái vươn ra một cái, kéo cô vào trong ngực, “Cho nên, em phải giúp tôi dập lửa.” Nói xong hân lập tức hành động. Hơi thở nóng bỏng nhào vào cổ của cô, vắn đục, cháy bỏng, tràn đầy dục tình.

“Nhưng..... Nhưng, anh không phải đang bị thương sao! Anh nên.....” Kiều Tâm Du nhẹ nhàng nhắc nhở đến thương thế của hân.

Phần dưới bụng của hắn đã sớm thẳng đứng lên rồi, khiến Nhâm Mục Diệu lúc này không cách nào nhẫn nại. Hắn ôm chặt lấy thân thể cô, xé nát áo ngủ, đem mặt vùi sâu vào giữa ngực cô, dùng sức hô hấp, hít sâu mùi thơm của cô, hương thơm sữa tắm hòa lẫn vào hương thơm tự nhiên của cô, thật dễ chịu.

“Là do em gây ra, cho nên em nhất định phải chịu trách nhiệm!” Phần thạch cao dày cộm bao bọc tay phải của hắn, khiến tay hắn trở nên vụng về, thật sự bất tiện. Làm cho hắn có cảm giác thất bại, hắn nhanh chóng cởi bỏ phần thạch cao kia ra, giải phóng tự do cho tay phải của hắn.

“Anh..... Tay của anh..... Ừm.....” Không cho Kiều Tâm Du nói nhiều, môi của cô lập tức bị hắn chặn lại, đây luôn là phương pháp tốt nhất khiến cô im miệng.

Nhâm Mục Diệu chậm rãi hạ xuống thân thể to lớn của mình, cuồn ép mạnh bạo ôm chặt lấy cô, vùi đầu vào cổ của cô, hôn nhẹ vào lớp da thịt mềm mại. Hắn cố ý dùng thứ nóng bỏng phía dưới khiêu khích khe huyết mỏng manh của cô.....

“Ừ.....” Kiều Tâm Du nhanh chóng bị thứ nóng bỏng của hắn làm cho bốc cháy, cô cố kìm chặt miệng, không phát ra tiếng. Muốn đẩy hai tay hắn ra, nhưng trong chớp mắt, hai cánh tay cô trở nên mềm mại vô lực, lại nắm chặt cả vai hắn. Cô càng thêm tiến đến gần hắn, vô ý thức..... muốn đốt cháy cùng hắn.....

“Con.....” Một tia lý trí nói cho Kiều Tâm Du biết, cô không thể như vậy được.

“Yên tâm, tôi sẽ cẩn thận.....” Giọng của hắn dịu dàng dường như có thể làm tan ra lớp băng cứng ngày đông, trên người hắn từng tầng mồ hôi mỏng, dần dần ngưng tụ thành những viên ngọc, không ngừng nhỏ xuống trước ngực cô.

Tìm được u cốc thần bí của cô, hạ thân Nhâm Mục Diệu lập tức dịu dàng tiến vào trong. Hắn hít sâu một hơi, không nhịn được càng vùi sâu vào trong cơ thể cô.

“A.....” Một tiếng kêu yêu kiều, từ trong cổ của cô tràn ra, không thể kiềm chế.

Khi từng chuỗi tiếng vọng yêu kiều lọt vào tai Nhâm Mục Diệu, hết như những đợt lửa cháy lan tới, làm toàn thân hắn nóng rang, khiến cho từng cử động của hắn càng lúc càng trở nên mãnh liệt, không chút mệt mỏi.

Hai người liên tục thở dốc, luồng sóng nhiệt không ngừng cuốn họ vào.....

Dường như lòng của bọn họ đã xích thêm lại gần nhau.....

Từng hồi ánh sáng chiếu vào hết như những mũi nhọn đâm tới, khiến mắt Kiều Tâm Du uể oải mệt mỏi mà mở ra, ngơ ngác nhìn trần nhà, nháy mắt hai cái, cảm giác được thân thể mình đang bị một đôi cánh tay mạnh mẽ ôm vào một bờ ngực to lớn rắn chắc của người đàn ông.

Kiều Tâm Du cẩn thận chạm vào tay hắn, cô thật không hiểu, “Sao lại có hai tay?” Cô đột nhiên xoay người, muốn tránh thoát khỏi ngực của hắn, nhưng chỉ là “muốn” mà thôi.

“Tay của anh?” Kiều Tâm Du hốt hoảng la toáng lên, “Thứ trên tay của anh đâu rồi? Lớp thạch cao trên tay đâu?”

Nhâm Mục Diệu vẫn không mở mắt, “Không có gì đâu, ngủ tiếp đi.” Giọng hắn hết như đang mê sảng, có vẻ đang rất buồn ngủ.

Không có gì? Kiều Tâm Du đem những lời này lặp đi lặp lại cho bản thân mình nghe thật nhiều lần, tỉ mỉ lí giải, “Tay của anh vốn không hề bị thương?” Kiều Tâm Du tỉ mỉ dò hỏi hắn.

“Mau ngủ đi!” Nhâm Mục Diệu vùi đầu vào ngực cô, trầm trầm ngủ.

Kiều Tâm Du hướng về phía lỗ tai của hắn hét lớn một tiếng, “Nhâm Mục Diệu! Anh dám lừa gạt tôi!”

Giống nói như sét đánh của cô, lập tức đem giấc ngủ của Nhâm Mục Diệu đuổi đi, hắn xoa xoa lỗ tai, “Sao thế?” Trưng ra một bộ mặt vô tội.

98. Chương 98: Quà Tặng

“Tay của anh vốn không có bị thương!” Kiều Tâm Du tức giận nói, “Anh dám lừa gạt tôi?” Cô khom lưng nhắm ngay cánh tay cường tráng của hắn, đưa miệng xuống cắn

“Này, em tưởng mình là chó hả.” Nhâm Mục Diệu cũng chưa từng nghĩ đến vụ lừa đảo của mình lại bị vạch trần nhanh đến vậy, tính sai rồi, tính sai rồi mà.

Hàm răng sắc bén của Kiều Tâm Du dễ dàng làm rách da của hắn, cũng như đâm vào da thịt của hắn, mùi máu tươi dần dần lan ra khắp miệng cô, cô liếc nhìn gương mặt tuần tú đang cực kì tức giận của Nhâm Mục Diệu, lè lưỡi nhẹ nhàng liếm láp, mút vào huyết dịch* còn tươi của hắn.

(*): máu nhưng ta thấy dễ huyết dịch hay hơn

Hắn mặc cho cô cắn, không phản ứng gì nữa.

Kiều Tâm Du thấy vết thương không còn chảy máu nữa thì ngẩng đầu lên, “Tôi không phải chó, tôi là Vampire.” Nói xong Kiều Tâm Du quay đầu đi, không muốn tiếp tục để ý tới hắn nữa, cô muốn thực hiện “chiến tranh lạnh” với hắn.

Trên cánh tay Nhâm Mục Diệu được in dấu hai hàng răng chính tề, hơn nữa chúng còn đang rỉ máu.

“Tôi không cố ý muốn lừa gạt em đâu. Nhưng lúc đó, suốt một tuần lễ trôi qua, mà em thì một chút tin tức cũng không có, tôi gấp đến độ sắp nổi điên, nên mới phải làm theo kế hoạch của Đinh Hạo Hiên”

Nhâm Mục Diệu làm việc từ trước đến giờ không cần giải thích với bất kỳ ai, nhưng hắn bây giờ lại có thể vì Kiều Tâm Du mà kiên nhẫn giải thích tất cả.

“Anh nói, tất cả kế hoạch này đều là của Đinh Hạo Hiên?” Kiều Tâm Du nhớ lại cảnh tượng ngày hôm qua, ” “Bí mật” mà anh ấy muốn nói với tôi chính là cái này sao?”

Nhâm Mục Diệu gật đầu một cái, “Cậu ta luôn luôn rảnh hơi nhiều chuyện.”

“Vụ tai nạn xe kia cũng là giả sao?”

“Ừ!” Hiện giờ Nhâm Mục Diệu quyết định tỏ ra thái độ “thắng thắng sẽ được khoan hồng” với cô, đem tất cả mọi việc thành thật khai báo tường tận, chỉ cần hắn biết, bảo đảm sẽ biết gì nói đó, “Tai nạn xe là do Đinh Hạo Hiên tự mình làm đạo diễn, mỗi người ở hiện trường đều là nghệ sĩ dưới trướng công ty giải trí của cậu ta, nhưng cảnh sát giao thông thì là thật.”

“Những thầy thuốc ở bệnh viện kia và y tá nữa, tất cả đều là giả?”

“Không phải. Họ là thật, nhưng tôi có trong tay một ít cổ phần của bệnh viện này, cho nên chỉ cần chào hỏi với viện trưởng một tiếng, sau đó viện trưởng lập tức ra lệnh, tất cả các y bác sĩ phải tích cực phối hợp diễn xuất.”

“Lúc ở trong bệnh viện, ngoại trừ tôi ra, những người khác đều biết sự thật sao?”

Nhâm Mục Diệu thành thật hồi đáp: “Chắc là vậy?”

“Chắc là vậy? Các anh bình thần xem tôi là đồ ngốc tha hồ đùa bỡn, coi tôi như một đứa ngốc, vì anh bị thương mà gấp gáp, khóc lóc, chạy nhanh vào bệnh viện, chơi tôi như vậy vui lắm sao?” Đôi mắt trong trẻo của cô nhanh chóng bị những giọt nước mắt thấm ướt, chúng dần dao động, rơi xuống rồi vỡ tan.

Cô không quan tâm tới việc hắn đối với cô dùng lời cay độc, nhưng cô không hi vọng bị người khác lừa, hơn nữa còn dùng thiện ý của cô lừa gạt cô. (nguyên văn convert là: “Cô không quan tâm hắn đối cô lãnh nói ác ngữ, nhưng là cô hi vọng lấy được người khác lừa gạt, hơn nữa còn là dùng cô không đành lòng, thiện ý của cô tới lừa gạt cô”, ta không hiểu hết nghĩa, dùng QT cũng không hiểu được, nhưng ta nghĩ như vậy là khá đúng)

“Những lời anh nói và việc anh tham dự tiết mục ”nhân vật YI” cũng là giả ư?”

Nhâm Mục Diệu ôm thân thể mềm mại nhỏ nhắn của cô vào trong ngực mình, khẽ vuốt ve phần lưng trắng nõn nà, “Những lời đó anh không hề cố ý chuẩn bị sẵn, lúc đó nó đột nhiên hiện lên trong đầu anh, ngay lúc đó anh nhận ra được mình đã không thể rời bỏ em rồi.”

Giọt nước mắt lạnh như băng lập tức rơi xuống trên lồng ngực ấm áp của hắn, dường như từng giọt từng giọt một đang rơi vào trong lòng hắn, khắc sâu vào tâm hắn. Hắn cúi đầu, hôn lên giọt nước mắt mát lạnh kia, khẽ nuốt chúng, có chút mặn, chút khổ sở, khiến hắn hiểu được nỗi đau của cô.

“Thật xin lỗi.....” Giọng nói trầm thấp dường như đang mang theo nhịp tim đập dồn dập của hắn, giọng hắn có chút cứng nhắc. Vì đây là lần đầu tiên Nhâm Mục Diệu nói ra ba chữ này, lời nói xong rõ ràng có chút lạnh nhạt mang theo vẻ mất tự nhiên.

Giọng nói Kiều Tâm Du ghen ngào: “Anh chụp ảnh của em lúc nào?”

“Ảnh gì?”

“Thì mấy tấm hình chiếu trên TV trong tiết mục đó, em vốn không hề biết tới chúng, một tấm cũng không.”

Ti vi —— hình —— chụp ảnh ——

Nhâm Mục Diệu đem từng việc một suy nghĩ, sau đó biết ngay ai là thủ phạm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Mấy tấm hình đó là do Đinh Hạo Hiền trộm từ phòng làm việc của anh.”

“Phòng làm việc của anh có hình em?” Kiều Tâm Du nín khóc mỉm cười, “Không ngờ anh đường đường là Nhâm Mục Diệu, chủ tịch tập đoàn Nhâm Thị, thế nhưng lại biết rõ mảnh khốc của bọn đạo tặc, thân nhiên làm Paparazi chụp ảnh em”

“Anh có một món quà muốn tặng em.” Nhâm Mục Diệu biết hình tượng mà hắn xây dựng bấy lâu nay đã lập tức tan biến.

“Quà tặng gì? Không phải là đồng thạch cao kia chứ?” Kiều Tâm Du chế nhạo nói.

“Nó ở ngăn kéo trên cùng của tủ đầu giường bên cạnh em đó, vươn tay ra là được.”

Kiều Tâm Du nửa tin nửa ngờ, nhìn thoáng qua hắn, lo lắng hỏi: “Không phải chuột, cóc hay rắn rết gì đó chứ?”

Trong đầu cô chứa cái gì vậy?

Nhâm Mục Diệu nghiêm túc, lắc đầu một cái.

Kiều Tâm Du cố gắng di chuyển tới đầu giường, đưa ra bàn tay trắng nõn của mình, mở ngăn kéo ra, sờ loạn bên trong, đầu ngón tay đột nhiên chọt lạnh, chạm phải một vật kim loại lạnh như băng.

Lấy ra xem ——

Ánh sáng màu bạc, cùng những tia sáng trắng tỏa ra từ viên kim cương ngay lập tức trực tiếp phản xạ vào mắt cô.

“MISS!” Đôi mắt trong suốt của Kiều Tâm Du tròn to, không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền kim cương đang nằm trong tay mình, cô nhất thời kích động, không thốt nên lời.

Khóe miệng Kiều Tâm Du lập tức cong lên thành một nụ cười vui vẻ.

“Đây là bản thiết kế MISS của em, làm sao anh.....” Y - www.

“Anh tình cờ nhìn thấy bản thiết kế này trên bàn sách của em, cảm thấy nó rất hợp với khí chất của em, cho nên đặt làm.”

Trong mắt Kiều Tâm Du thoáng qua vẻ ngạc nhiên, lại nhìn kỹ vào bên trong mặt trái của sợi dây, “RMY..... Ba chữ này có nghĩa gì?”

“Không có gì.....” Nhâm Mục Diệu gỡ đầu, hơi ngượng ngùng, “Để anh đeo vào cho em.” Hắn cầm lấy sợi dây chuyền trong tay cô, rồi đeo lên cổ cô.

Nhưng Kiều Tâm Du không vì vậy mà bỏ qua cho vấn đề này, tiếp tục nghiên cứu ý nghĩa của ba chữ kia, “RMY, RMY.....” Nhâm Mục Diệu “*.....” Kiều Tâm Du bưng tỉnh hiểu ra, “Nhâm Mục Diệu! Anh khắc tên mình vào dây chuyền là muốn đạo tác phẩm của em sao?”

(*): Nhâm Mục Diệu = Ren Mu Yao (hình như vậy >,<)

<> “Đạo tác phẩm của em?” Giọng Nhâm Mục Diệu không khỏi tăng cao, “Anh - Nhâm Mục Diệu mà lại muốn đạo một tác phẩm bèo bọt của một Thiết Kế Sư thuộc hàng tôm tép sao.” Hắn không chút nể mặt hỏi ngược lại.

<> “Vậy anh nói xem, sao anh lại muốn khắc tên mình vào sợi dây chuyền này?” Kiều Tâm Du thấy thiết kế của mình biến thành đồ thật, trở nên kích động không thôi, cô hoàn toàn không nhớ tới món đồ kim loại lạnh lẽo đó, đã được treo lủng lẳng dính sát vào ngực mình.

<> Nhâm Mục Diệu trợn trắng cả mắt, lạnh lùng nói: “Đúng là sinh vật đơn bào mà.”

<> ...

99. Chương 99: Tị Nạn

Sợi dây chuyền có khắc tên của hắn, là bởi vì gần đây hắn có suy nghĩ muốn chiếm lấy trái tim của cô, cũng là nơi mà mặt dây chuyền đang trú ngụ.

Bởi vì hắn muốn được ở trong lòng cô.....

“Anh nói đi! Tại sao lại khắc tên mình vào sợi dây này?” Kiều Tâm Du nhất quyết không buông tha cho đề tài này, cô kiên quyết quẩn lấy hắn tiếp tục hỏi, cho đến khi có đáp án mới thôi. Nguồn truyện: Y

Nhâm Mục Diệu dĩ nhiên biết phương pháp gì có thể lập tức làm cho cô im miệng. Nghiêng người, chiếm lấy đôi môi hồng vẫn còn đang mở của cô, giống như ong mật hái phấn hoa, êm ái, như có như không..... Đến khi cô đáp lại hắn, Nhâm Mục Diệu mới nhanh chóng tiến vào “chủ đề chính”.....

Mặt trời ấm áp nhô lên cao, mang theo ánh sáng mềm mại, khẽ chiếu lên hai người còn đang ngủ.

“Cốc, cốc.....” Một tràng tiếng gõ cửa trong trẻo bỗng vang lên.

“Có người gọi?” Kiều Tâm Du buồn bực, chuyện xảy ra ngày hôm qua cứ coi như là mình tự làm tự chịu, vậy chuyện sáng sớm hôm nay nên giải thích thế nào đây? Do cô đánh không lại trí tò mò mà tự động đột nhập vào hang sói ư?

Cô chỉ mới được ngủ một chút thôi, mệt mỏi kiệt sức như vậy, ai lại không có lương tâm, quấy rầy giấc ngủ của cô?

“Mục Diệu, có người kia.” Kiều Tâm Du đưa chân ra, nặng nề đá một cước, ra lệnh cho hắn: “Anh đi mở cửa đi.” Đều tại hắn, bằng không khắp người cô sao lại đau nhức như vậy?

Nhâm Mục Diệu buồn buồn mặc kệ chấp nhận ăn luôn một cước của cô, không nghĩ tới khi Kiều Tâm Du ở trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh lại có thể đá một cú nặng như thế, Nhâm Mục Diệu lại không cảnh giác, trực tiếp bị đạp lăn luôn xuống giường.

Lần này hắn hoàn toàn thức tỉnh, nhưng lại không thèm để ý tới tiếng trống gõ dồn dập bên cạnh, hắn bình thản đi vào phòng tắm, nhẹ nhàng tắm tấp.

Lúc đi ra tiếng gõ cửa vẫn thản nhiên tiếp tục, người nào đó thật bền chí.

“Két ——” cửa mở, hiện ra gương mặt Đinh Hạo Hiên, hắn không hề lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Thử nghĩ xem, thế gian này còn ai dám gõ cửa phòng Nhâm Mục Diệu như vậy chứ?

“Tiểu Diệu Diệu, cuối cùng cậu cũng mở cửa rồi, hỏi này tôi còn lo lắng sợ cậu đột nhiên bị trúng gió, nên không thể mở cửa, chút nữa thôi là tôi phá cửa xông vào rồi.” Đinh Hạo Hiên thản nhiên đi vào từ phía bên cạnh hắn, nhưng

Nhâm Mục Diệu lập tức cản lại, ngăn hấn ở cửa, lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì?” Hấn vừa nhớ tới “sự kiện tấm hình”, tâm trạng bỗng dưng tức tối.

“Tôi tới đây là muốn mang đến cho cậu một chút đạo cụ đặc biệt, vì tính chân thật, diễn trò thì phải diễn cho hết! Cậu xem chiếc xe lăn này sẽ giúp cậu dễ dàng ra ngoài, còn có cái bồn cầu hình đẹp này, gây chống này, đệm này khi độn ở thắt lưng, có thể phòng ngừa bị đau nhức.....” Đinh Hạo Hiên giống như đang dâng lên bảo vật quý hiếm, từng cái, từng cái từng cái một đưa cho Nhâm Mục Diệu xem.

Tám phần là hấn đã đem Nhâm Mục Diệu trở thành người bị liệt, vĩnh viễn nằm trên giường bệnh rồi.

“Không cần thiết nữa.” Nhâm Mục Diệu nói thẳng, đưa tay của mình ra, “Tôi đã nói hết sự thật rồi.” Thật ra thì phải là: tôi đã bị lộ tẩy rồi.

Nhưng vì sĩ diện, thế nên... phải sử dụng một cách biểu đạt đặc biệt.

“Nhanh vậy?” Đinh Hạo Hiên kinh ngạc nói, sau đó nhón chân lên, muốn xuyên qua thân thể cao to của Nhâm Mục Diệu thăm dò tình hình bên trong một chút.

Nhâm Mục Diệu nhanh chóng bước ra ngoài, tiện tay đóng chặt cánh cửa phía sau, “Được rồi, giờ cậu có thể đi.”

“Nhanh vậy đã muốn đuổi tôi đi à?”

“Chẳng lẽ cậu còn muốn ở lại đây, thưởng thức thức ăn chuyên dùng cho phụ nữ có thai?”

Sau khi Nhâm Mục Diệu nói xong câu này, hấn ta lập tức nhớ lại tình cảnh khó khăn ngày hôm qua, mặt lập tức biến sắc, “Cái đó..... Không cần.”

“Còn nữa..., cậu dám lấy trộm hình của tôi!” Nhâm Mục Diệu đang muốn tìm hấn tính sổ, vừa đứng lúc Đinh Hạo Hiên tự đưa mình tới cửa.

“Tôi cũng vì muốn chị dâu có thể nhanh chóng trở lại bên cạnh cậu thôi!” Đinh Hạo Hiên đã sớm tìm được cái cớ cho mình, không để ý đến “Đạo cụ” rơi đầy đất, hấn thừa dịp Nhâm Mục Diệu còn chưa kịp hạ độc thủ, lập tức chuồn mất.

Nhâm Mục Diệu tiện tay nhặt lên cái bồn cầu hình đẹp, muốn ném vào đầu hấn ta —— kết quả chỉ ném trúng không khí.

Nói về trình độ hạ độc thủ của Nhâm Mục Diệu, xem ra Đinh Hạo Hiên hấn nếu muốn tránh khỏi bàn tay của tên kia, tốt nhất nên tính đến việc bỏ công việc qua một bên, ra nước ngoài tránh thêm mấy ngày.

Người làm ngây ngốc nhìn Nhâm Mục Diệu, từ chân cho tới tay, lại từ tay đến chân hấn, quan sát thật nhiều lần. Hấn, ngày hôm qua rõ ràng còn bị băng bó kín mít từ đầu đến chân, sao bây giờ so với một người khỏe mạnh bình thường, lại không có gì khác biệt.

Cô người làm đứng im tại chỗ, xoa xoa hai mắt của mình, cho là mình nhìn lầm rồi.

“Nhìn cái gì đó! Còn không mau đi chuẩn bị bữa trưa!” Nhâm Mục Diệu quát cô ta.

Hấn biết Kiều Tâm Du thức dậy nhất định sẽ đói, nên muốn chuẩn bị trước thức ăn dành cho “Phụ nữ có thai” là cô.

Khóe miệng của hấn không tự chủ giơ lên, vẽ ra một đường cong hạnh phúc.

Nếu Kiều Tâm Du đã biết hấn diễn kịch gây tay gãy chân, thì Nhâm Mục Diệu cũng không cần thiết phải tiếp tục giả bộ nữa. Nhưng khả năng tuyên truyền của Đinh Hạo Hiên thật lợi hại, hoàn toàn không sợ nắng mưa gian khổ, tin tức được lan truyền nhanh chóng trên mọi phương diện. Không biết có phải hấn ta sợ Kiều Tâm Du không nhìn thấy tin tức này hay không. Trên mỗi một tạp chí được bày ở sạp báo, tin này đều chiếm cả trang đầu. Để đạt được hiệu quả, hấn ta thậm chí còn hào phóng báo cáo thương thế của hấn rất chi là nghiêm trọng, quả thật chính là Thập Tử Nhất Sinh.

Cứ như thế, một vụ tai nạn xe cộ giả dối đã biến thành sự thật trong mắt mọi người. Bây giờ, chỉ cần tùy tiện giữ một người đang đi trên đường hỏi, lập tức sẽ biết được tất tần tật mọi chuyện của hắn. Nói không chừng còn có thể mở một buổi tọa đàm, phát biểu quan điểm.

Ngày thứ hai, điện thoại của bộ phận quan hệ xã hội tập đoàn Nhâm thị suýt nữa thì bị nổ tung, hầu hết các cuộc gọi đều là của các bên đối tác đang hợp tác với tập đoàn tỏ ý muốn an ủi cùng chia buồn.

Đến khi có tin tức báo cáo, thương thế của Nhâm Mục Diệu đã ổn định, và đang được trị liệu tại nhà. Mỗi ngày đều có thật nhiều người đến thăm bệnh hắn. Nhâm Mục Diệu không thể không mặc bó thạch cao cứng kèn kia, cũng như phải ngồi ở xe lăn, tiếp đãi những người đó.

Mấy ngày trôi qua, phòng khách to như thế lại sắp bị hoa tươi chất đầy.

Nhâm Mục Diệu thật sự không thể nhịn được nữa, thế nên hắn trốn luôn trong phòng ngủ, khiến Kiều Tâm Du phải đối phó với từng khách viếng thăm.

Kiều Tâm Du phải tiếp nhiều người như vậy, nụ cười của cô cũng nhanh chóng trở nên cứng đờ, sau đó cô tổng kết ra ba câu ứng phó, “Tiên sinh còn đang ngủ, thương thế của anh ấy đã chuyển biến rất tốt, cảm ơn anh (chị) đã quan tâm.”

“Tâm Du.” Nhâm Mục Diệu đột nhiên gọi cô, sau đó gấp vào chén cô một chút thạch anh, cùng tôm ruốc, “Chúng ta đi du lịch đi!” Nhâm Mục Diệu thấy cô mấy ngày qua vì ứng phó với từng cuộc viếng thăm nên rất mệt mỏi, hắn thật đau lòng.

Kiều Tâm Du bị bất ngờ không phản ứng kịp, “Xuất ngoại à?”

Khá giống với tị nạn nhỉ.

“Em muốn đi đâu?”

“Athen, Biển Aegean.” Kiều Tâm Du bật thốt lên, đến nơi đó là giấc mơ của cô, cô thật trông rất đặc ý giống như vừa tới được Thiên Đường vậy.

...

100. Chương 100: Ái Bất Dung Sảm Tạp (chữ Sảm Tạp Ở Đây Có Nghĩa Là Trộn Lẫn)

Kiều Tâm Du vốn nghĩ hắn chỉ nói cho có thôi, không ngờ tới, bước sang ngày thứ hai cô đã ngồi lên phi cơ, bay tới Hy Lạp - Athen – Biển Aegean, cũng không hiểu tại sao hắn có thể có hộ chiếu xuất ngoại trong thời gian ngắn đến vậy.

Chiếc phi cơ tư nhân này được trang hoàng giống như là một gian nhà trọ, có phòng khách, quầy bar, phòng ngủ, phòng giải trí, thậm chí còn có nhà để xe.

“Nghỉ một lát đi, mấy giờ nữa là tới.” Nhâm Mục Diệu đắp chăn cho cô, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô.

“Vậy em ngủ đây, đến nơi anh nhất định phải gọi em dậy nha.” Lần đầu tiên ngồi máy bay, Kiều Tâm Du có chút hồi hộp, tay nắm chặt ống tay áo của hắn.

Nhâm Mục Diệu vỗ vỗ tay cô, “Yên tâm đi, cùng lắm thì anh bỏ em lại trên phi cơ thôi!”

Kiều Tâm Du hướng về phía hắn làm một cái mặt quỷ, lúc này cô còn hăng hái ngắm nhìn những quãng mây ngoài cửa sổ, chúng thật giống như những cục bông gòn, hiện giờ thì cô rất buồn ngủ, mắt cũng mở không lên. Không biết vì sao gần đây cô luôn mệt mỏi rã rời, thậm chí lúc ăn cơm cũng có cảm giác uể oải.

Đợi đến khi cô mở mắt lần nữa, khung cảnh xa lạ trước mắt lập tức khiến cô kinh hãi, vách tường trắng như tuyết, màn cửa sổ màu lam nhạt, nội thất căn phòng khá là đơn giản, “Mục Diệu, Mục Diệu!” Giọng của cô có vẻ hốt hoảng.

Ở một nơi xa lạ thế này mà bắt cô ở một mình, một loại cảm giác sợ hãi âm thầm ập tới tâm cô.

“Sao vậy?” Nhâm Mục Diệu ở phòng làm việc bên cạnh nghe được tiếng của cô, ngay lập tức chạy vào phòng ngủ. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Kiều Tâm Du nhào vào ngực của hắn, “Đừng để em một mình ở nơi xa lạ thế này, được không?.” Thì ra, nhìn bề ngoài cô kiên cường là thế, song vẫn thiếu hụt cảm giác an toàn.

Nhâm Mục Diệu thật cao hứng, điều này chứng tỏ vị trí của hắn ở trong lòng cô càng ngày càng quan trọng.

“Được! Anh đáp ứng em, thời gian ở đây, anh sẽ không để em rời xa anh dù chỉ nửa bước.” Nhâm Mục Diệu không nhịn được, hạ xuống một nụ hôn lên đôi môi hồng kia, nụ hôn giống như chuồn chuồn lướt nước, cực kì êm ái, “Ồ đây mới giờ chësh lệch, em nên nghỉ ngơi thật nhiều.”

“Đây là đâu?” Kiều Tâm Du quan sát bốn phía, nhìn vách tường trắng toát, trần nhà hình cung, còn có pho tượng nữ thần thật khéo léo và đáng yêu, mang phong cách của một đất nước khác.

“Chúng ta đã đến Athen rồi, lúc phi cơ hạ cánh thấy em ngủ rất ngon, nên anh không muốn đánh thức em. Đây là phòng của chúng ta ở Athen.”

Kiều Tâm Du giống như đứa trẻ vừa làm sai chuyện, cô nghiêng đầu, “Ngại quá! Gần đây em càng ngày càng thích ngủ rồi.”

“Phải là con chúng ta rất tham ngủ chứ!” Nhâm Mục Diệu vén chăn cô lên, chui vào, “Để anh ngủ với em.”

Kiều Tâm Du bĩu môi, chậm rãi nói: “Nhưng em vừa ngủ đủ rồi, giờ không muốn ngủ nữa.”

“Vậy để anh dẫn em đến một nơi!” Hắn dắt tay cô bước ra bên ngoài. Thực tế là không cho Kiều Tâm Du có cơ hội suy nghĩ.

Bầu trời Athen thật rộng và xanh bao la, giống như được nhuộm màu vậy, sắc lam của bầu trời được hòa lẫn cùng những đám mây trắng, hít sâu vào một bầu không khí trong lành, cảm giác lòng mình thật thư thái

Nước biển có màu xanh lam điểm thêm vài con sóng trắng, từng tầng nước xanh màu lam, càng về sau như càng thay đổi, màu sắc từ từ đậm hơn, một màu lam thuần túy, màu lam sạch sẽ.

“Đi nào!” Nhâm Mục Diệu đưa tay ra cho cô.

Kiều Tâm Du cẩn thận, từng bước đi lên du thuyền, tò mò hết nhìn đông rồi nhìn tây.

“Đi cẩn thận, gió lớn lắm.” Nhâm Mục Diệu đỡ cô đi tới khoang thuyền.

“Em muốn ngắm biển Aegean.” Kiều Tâm Du ngược mắt nhìn hắn, hi vọng lấy được sự đồng ý của hắn.

Nhâm Mục Diệu dường như thỏa hiệp, thở dài, “Chờ anh một lát.”

Ngay sau đó hắn lấy một chiếc đệm với một cái mền, “Để anh đi với em.” Hắn lấy mền khoác lên trên người cô, đem cô quấn thật chặt bên trong.

Hai người sánh vai ngồi trên bong thuyền, gió biển lạnh lẽo thổi xào xạc bên cạnh, nhưng hai bàn tay họ đang nắm thật chặt vào nhau, truyền nhiệt độ cho đối phương.

Nước biển xanh thăm vồ vào du thuyền, văng lên những giọt nước trắng. Biển Aegean mệnh mông bát ngát, lại yên tĩnh dần dần khiến con người ta nổi lên ý thơ, bầu trời xanh thăm thăm với biển rộng, không phải là biển cả nhuộm sắc lam của bầu trời, mà là bầu trời nhuộm sắc lam của biển.....

“Anh có biết chuyện thần thoại của biển Aegean không?” Giọng của Kiều Tâm Du chậm lại, cô nói: “Vào thời cổ xưa, có một vị quốc vương tên là Minos ở đảo Crete đã xây dựng nên một tòa cung điện có rất nhiều mê cung, con đường trong mê cung vô cùng quanh co, ai đã đi vào thì đừng mong tới việc được ra ngoài. Ở sâu trong mê cung, Minos nuôi một con vật có thân người đầu bò – dã thú Minotaur (Mề Nặc Ngư).

Athen vì hòa bình nên cứ cách chín năm một lần sẽ phải đưa 7 thanh niên và 7 thiếu nữ đến đảo Crete cho quái thú ăn thịt. Con trai của quốc vương Aegean tức Theseus quyết tâm đi cùng 14 người ấy, chàng phát lời thề phải giết chết Minotaur bằng được. Chàng và vua cha đã ước định với nhau, nếu thắng lợi, sẽ thay chiếc buồm đen trên thuyền khi đi đổi thành màu trắng

Kiều Tâm Du phát giác bên cạnh không có tiếng gì, quay đầu hỏi: “Anh vẫn còn nghe em nói đấy chứ?”. Cô vốn nghĩ đối với loại chuyện thần thoại xưa này chắc hẳn không hứng thú đâu, sẽ mau chóng ngủ quên. Không ngờ, hẳn hoàn toàn không di chuyển ánh mắt mà cứ nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt chuyên chú, giống như nhìn cả đời cũng không đủ. Làm cho Kiều Tâm Du thật ngỡ ngàng, lập tức thu hồi tầm mắt.

“Tiếp tục đi” Nhâm Mục Diệu ôm chặt cô vào lòng.

“Vị hoàng tử Theseus khôi ngô xuất chúng gặp được con gái của quốc vương - Hughes, Cô công chúa xinh đẹp thông minh – Ariadne lập tức chú ý tới chàng. Công chúa hướng về Theseus bày tỏ tình yêu của mình. Khi nàng biết được sứ mạng của Theseus, nàng trao cho chàng một thanh ma kiếm và một Spinarak (quả cầu làm bằng len), để tránh cho Theseus bị Minotaur làm bị thương nặng. Theseus vừa bước vào mê cung, lập tức đem một đầu Spinarak buộc ở lối vào mê cung, sau đó chàng thả sợi dây theo từng bước đi. Cuối cùng, chàng cũng tìm được quái vật Minotaur. Ngay lúc bắt được sừng Minotaur, chàng lập tức dùng thanh kiếm mà công chúa Ariadne đưa cho, ra sức giết chết Minotaur. Sau đó, chàng dẫn theo 7 thanh niên và 7 thiếu nữ kia, theo sợi dây đã thả trước đó mà ra khỏi mê cung.”

(Anh hùng Theseus chiến đấu cùng quái vật Minotaur)

“Một kết cục có hậu.”

“Đây không phải là kết cục, khi Theseus trở về nước, chàng quên không đem buồm đen đổi thành buồm trắng, nên vua cha của chàng cho là chàng đã chết, ngay sau đó ông nhảy xuống biển tự sát. Để tưởng nhớ vị quốc vương đó, nên vùng biển ông nhảy vào được đặt tên là biển Aegean.”

Nhâm Mục Diệu cảm thấy Kiều Tâm Du có chút buồn bã, hẳn quan tâm hỏi: “Sao thế?”

“Tình cảm mà công chúa đối với Theseus là một tình yêu chân thành tha thiết không bao giờ thay đổi, nhưng Theseus chẳng qua chỉ lợi dụng tình cảm giữa hai người. Tình yêu vốn tinh khiết như thế nhưng khi bị xen lẫn dù chỉ một chút tạp chất, nó sẽ biến đổi ngay, không thể gọi là tình yêu nữa, mà chỉ là sự lợi dụng và trao đổi lợi ích giữa hai bên.”

101. Chương 101: Vứt Bỏ

“Em quá cố chấp rồi.” Nhâm Mục Diệu không hoàn toàn đồng ý quan điểm của cô, “Tình yêu không giống như một bài toán số học, luôn phải có một kết quả chính xác. Lợi dụng? Lừa gạt? Nếu hai người thật lòng yêu nhau, họ sẽ quan tâm đến chúng ư?”

“Có lẽ vậy.....” Chân mày Kiều Tâm Du khẽ hạ xuống, giọng nói nhàn nhạt lộ ra vẻ thất vọng. Thì ra anh nghĩ như vậy ư, cũng đúng! Đối với một Satan mà nói, “Yêu” chẳng qua là một món trang sức thấp kém, không cần thiết, có cũng được mà không có cũng không sao.

“Trong đầu của em rốt cuộc đang chứa những thứ gì hả? Hay là hoàn toàn không chứa gì hết thảy, có thể để cho anh xem không?”

“.....” Kiều Tâm Du biết có nói với hẳn nhiều hơn nữa cũng chỉ là uống phí, cô không muốn ở một nơi như thế này mà cùng hẳn tranh luận vấn đề đúng hay sai, càng không muốn phá hư phong cảnh đầy xuân sắc nơi đây.

Bọn họ đi tới Thánh Thác Lý Ni*, trên hòn đảo nhỏ này mọi kiến trúc đều rất đẹp mắt, các bức tường đều là một màu trắng lam, hoàn toàn theo phong cách giáo đường Châu Âu, với những mái vòm hình tròn. Vách tường trắng như tuyết phản xạ một cách hoà thuận vui vẻ cùng với ánh mặt trời, giống như có thể chiếu

sáng mọi thứ trong căn phòng này. Từng kiến trúc đẹp như thế được xây dọc theo biển Aegean, dường như đang đội lên cho biển Aegean một chiếc vòng nguyệt quế rực rỡ. (ta ghét nhất là việc tả cảnh, xong đoạn này coi như gần chết luôn)

(*): trong convert ghi vậy, còn về tên chính xác ta sẽ tra tìm sau

“Đẹp thật!” Chân đạp nhẹ lên những lớp cát êm mịn, Kiều Tâm Du cảm giác như cả tâm hồn mình cũng thanh tĩnh lại, cô dùng sức hô hấp, không khí nơi đây đặc biệt tinh khiết, trong đó có hòa lẫn với mùi vị nhàn nhạt của biển cả.

Từ lúc xuống du thuyền, Nhâm Mục Diệu luôn nắm thật chặt tay cô, không buông ra, “Đi thôi! Để anh dẫn em đi ngắm ”mặt trời đẹp nhất thế giới“.”

Bọn họ lướt nhanh như con thoi mà đi qua Thánh Thác Lý Ni, những mô hình kiến trúc với mái vòm màu trắng lam, đi qua những con đường nhỏ, hẹp, quanh co. Nơi này giống như một tòa mê cung, nếu không có Nhâm Mục Diệu dắt tay, Kiều Tâm Du đoán chừng mình nhất định sẽ lạc đường.

Đường mặc dù hẹp và nhỏ, nhưng hai bên đường luôn có những bụi hoa nhỏ cực kì đẹp, làm nổi bật thêm những bức tường trắng. Kiều Tâm Du không kịp dừng lại chụp hình kỉ niệm, vì Nhâm Mục Diệu cứ lôi kéo cô rời đi.

Bọn họ trèo lên một ngọn núi, ở nơi này, tầm mắt mọi người dường như được rộng mở. Kiều Tâm Du nhìn lướt qua xung quanh, lập tức phát hiện chung quanh có rất nhiều đôi tình nhân cũng đang đi du lịch, “Này! Anh xem, có rất nhiều đôi tình nhân cũng đến đây.” Biểu tình của Kiều Tâm Du thật hưng phấn, giống như lần đầu tiên phát hiện được một sự việc bất bình thường.

Những đôi tình nhân này đều là người Châu Âu tóc vàng mắt xanh, khi nghe được tiếng của cô, tầm mắt họ lập tức rời rít bắn về phía có phát ra tiếng nói, thấy được một cô gái với mái tóc mềm, gương mặt trắng nõn, mịn màng, ngũ quan xinh đẹp, còn có một đôi mắt dường như trong suốt, tầm mắt của những thanh niên Châu Âu kia dừng lại thật lâu trên người cô.

“Chúng ta không phải sao?” Nhâm Mục Diệu thình lình trả lời một câu, tiện tay đem áo khoác màu đen trên người cởi ra, khoác lên cho cô.

“Hả?” Kiều Tâm Du cảm giác người mình nóng lên, quay đầu lại, đổi mắt mong nước của cô lướt nhìn qua hần.

“Cẩn thận kéo cảm lạnh.” Nhâm Mục Diệu đem cô ôm thật chặt vào lòng, hần rõ ràng đang thể hiện chủ quyền của mình. Đôi mắt tối tăm lại lạnh như băng lập tức quét nhìn bốn phía, đem những ánh mắt “kỳ lạ” kia bức ép thu trở về.

Sắc trời dần dần tối, đôi mắt trông về phía xa, những dòng sông và bầu trời xanh đều bị nhuộm đỏ, mây màu lửa đỏ, nước cũng một màu đỏ chói..... Và dường như chúng cũng đã nhuộm lên gương mặt của Kiều Tâm Du thành một màu hồng.

“Nghe nói, cảnh hoàng hôn nơi này là đẹp nhất trên thế giới.” Nhâm Mục Diệu không hề chú ý tới cảnh trời chiều, ánh mắt hoàn toàn dừng lại trên đôi gò má của Kiều Tâm Du. Đôi lông mi thon dài mảnh khảnh như cánh ve sâu, dưới mí mắt còn đang hạ xuống một tầng bóng mờ.

Lửa đỏ trời chiều, dường như đang thiêu đốt cô cùng khung cảnh nơi đây, một khi tình yêu trở nên nhiệt tình và sâu đậm, cũng đồng nghĩa với việc “được ăn cả ngã về không”, và những bi thương sau đó.....

Vậy nếu cô yêu hần, cũng sẽ “được ăn cả ngã về không” sao.....

Mọi thứ liệu có thay đổi không?

Kiều Tâm Du không biết vì sao, giờ phút này trong lòng cô lại có cảm giác mơ hồ, lo sợ, cùng bất an, khiến cô hít thở không thông, chân mày không tự giác khẽ chau chặt lại.

Nhâm Mục Diệu kịp thời nhận ra, hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?”

“Chỉ là.....” Kiều Tâm Du đem bi thương giấu đi, cười nhạt, nhướn lại khóe miệng, “Nếu có thể đem cảnh hoàng hôn xinh đẹp như thế vĩnh viễn khắc sâu vào tâm trí thì tốt biết bao.” Cô tùy tiện tìm một lý do.

“Không cần đâu!” Nhâm Mục Diệu lại gần lỗ tai của cô, “Hàng năm anh đều có thể cùng em tới nơi này nghỉ phép.”

Hàng năm? Đây coi như là cam kết sao? Nhưng hắn nói ra sao mà đơn giản và dễ dàng đến thế, khiến Kiều Tâm Du không thể không hoài nghi.

Hàng năm sao? Để lời hứa này trở thành hiện thực phải cần đến bao nhiêu “bền chí”, đối với một người chưa từng có người yêu như cô, làm sao có thể thực hiện lời hứa hẹn này. Kiều Tâm Du chỉ đem những lời này của hắn trở thành lời nói khi say, cô chỉ cười trừ.

Cuối cùng, lửa đỏ trời chiều vẫn không thoát được quy luật hướng đông mọc, hướng tây lặn, dần chìm vào biển rộng.....

Sắc trời dần dần bị bóng đêm che phủ, bắt đầu bước vào dạ tiệc của màn đêm.

“Ở đây gió lớn, chúng ta trở về đi thôi!” Nhâm Mục Diệu xoay người, đôi mắt tối tăm của hắn bỗng quét nhìn đến một bóng hình cùng với giọng nói quen thuộc, hắn sửng sốt, toàn thân cứng đờ.

“Tâm Du, em ở đây chờ anh, anh lập tức trở về, ngàn vạn lần không được đi đâu đấy.” Không đợi Kiều Tâm Du đáp lại hắn một câu, Nhâm Mục Diệu nhanh chóng thoát khỏi lòng bàn tay cô, xông vào đám người.

Kiều Tâm Du mở ra lòng bàn tay, hơi ấm của hắn khi nãy vẫn còn đây, chẳng qua là.....

Thì ra là như vậy, hắn thật dễ dàng có thể buông tay cô ra.

Mới trước đó hắn còn hứa hẹn cam kết mỗi ngày sẽ không bỏ lại cô một mình ở nơi xa lạ này, vậy mà còn chưa qua khỏi 24 tiếng đồng hồ, hắn đã quên mất không còn chút gì. Lời hứa của đàn ông, thật không đáng tin.

“Ha ha.....” Kiều Tâm Du rớt rít, cánh môi cong lên, lộ ra một nụ cười chế giễu.

“Tử Oánh, em chờ một chút!” Nhâm Mục Diệu cố gắng xuyên qua dòng người.

Từ sâu trong trí nhớ của hắn đối với bóng lưng cao gầy mảnh khảnh này đã quá quen thuộc, đó là Tử Oánh, chính là Tử Oánh của hắn, nhất định không sai.

“Tránh ra, mọi người tránh ra cho tôi!” Nhâm Mục Diệu chạy càng ngày càng nhanh, đẩy ra từng người bên cạnh. Tại sao hắn tiến lên phía trước một bước, người kia cũng lập tức bước lên trước một bước, khiến cho hắn căn bản là không thể với tới cũng như chạm vào. Khoảng cách giữa hắn và bóng lưng ấy hết như thật gần mà cũng thật xa, giống như giữa hai bọn họ có một bức tường vô hình.

Loại này cảm giác vô lực này giống với ngày Lương Tử Oánh nằm trong vũng máu, hô hấp dần dần suy sụp, nhịp tim càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng, thân thể dần dần cứng ngắc, mặc kệ hắn cố gắng giữ lại cô thế nào đi nữa, kết quả vẫn không thể thay đổi.....

Cảm giác vô lực lúc ấy đang đánh úp tới trong đầu của hắn.....

Sắc trời càng ngày càng mờ, gió lạnh run, xen lẫn mùi vị ẩm ướt và tanh mặn của nước biển.

Kiều Tâm Du nắm tay thật chặt thành nắm đấm, chung quanh cô là ánh mắt của những người đàn ông nơi nước ngoài xa lạ, cô không nhìn được run rẩy, bóng đêm đã xóa đi lớp vỏ kiên cường thường ngày của cô, làm cho nơi nội tâm mềm yếu của cô không có chỗ ẩn núp.

102. Chương 102: Gặp Phải Kẻ Cướp

“Hi cô gái!, tối nay cùng chúng tôi vui đùa chút nhé.....” Bốn gã đàn ông dáng vẻ lưu manh đến gần Kiều Tâm Du, khắp người họ nồng nặc mùi rượu, ngay lập tức khiến dạ dày Kiều Tâm Du nôn nao, một cảm giác ghê tởm nhanh chóng tập kích đến.

Bọn họ nặng nhọc, khó khăn uốn éo lưỡi dùng tiếng Anh, mặc dù Kiều Tâm Du không được đào tạo hay học qua lớp học Anh Ngữ nào, nhưng vì chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, nên khả năng Anh ngữ của cô khá hơn rất nhiều, thành ra mỗi lời bọn họ nói cô đều có thể hiểu.

Kiều Tâm Du dùng thứ Anh Ngữ lưu loát của mình mà trả lời bọn họ, “Các anh, các anh là ai? Tôi đang ở đây chờ chồng tôi, các anh tốt nhất nên đi đi.....” Mặc dù cô đang dùng một gương mặt “bất khuất” để nói với bọn họ, nhưng đôi mắt trong như nước hồ của cô đang lóe ra từng lớp ánh sáng nhạt mà lạnh run, giọng nói cũng run rẩy, lập tức khiến ngoài nhìn ra được lá gan nhỏ bé của cô đang e sợ.

Màn đêm màu đen ám ảnh đem thân thể thon gầy của Kiều Tâm Du bao vây lại, dường như đang muốn nuốt chửng lấy cô.

“Cô em à, em thật sự rất xinh đẹp, chúng ta chơi đùa một chút đi” Một tên trong đó, đầu tóc màu vàng, đôi mắt xanh hệt như đôi mắt của Quỷ Sứ, đứng trước mặt cô, dùng một tay níu lại cổ tay của Kiều Tâm Du.

“Không cần, xin các anh buông tôi ra. Nếu không, chồng tôi sẽ không bỏ qua cho các anh đâu!” Giọng của cô cực kì hoảng loạn, gương mặt vốn trắng nõn hiện giờ dường như không còn chút sắc máu nào, giống như vừa chạm vào lập tức sẽ vỡ tan.

Bởi vì giầy giụa, áo khoác trên người Kiều Tâm Du tuột ra rơi trên mặt đất. Một tên trong bọn bĩ ổi đó nhặt lên, lại gần đèn đường nhìn rõ nhãn hiệu một chút, “GUCCI, tao đoán chắc cũng phải mấy ngàn Euro.”
Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Xem xem trên người cô ta còn gì đáng giá không?”

Con người sắc bén màu lam ngay lập tức nhìn đến sợi dây chuyền “MISS” trên cổ Kiều Tâm Du, ánh sáng kim cương lập lòe phản xạ ánh đèn đường màu hoàng hôn chói mắt.

“Cái này không được!” Kiều Tâm Du nắm chặt lại sợi dây chuyền, “Cái này chỉ là đồ giả thôi, không đáng giá bao nhiêu tiền đâu”

Dĩ nhiên mấy tên côn đồ đó làm sao tin lời cô..., trên người khoác áo khoác GUCCI loại mới nhất, thì lý nào có thể đeo trên cổ loại hàng vỉa hè đây?

“Đưa đây!” Một đôi bàn tay bắt được sợi dây chuyền, dùng sức kéo nó ra, sợi dây bạch kim nhanh chóng bị đứt.

“A.....” Kiều Tâm Du cảm giác da thịt trên cổ như bị cắt trúng.

Tên lưu manh ánh chùng giá của sợi dây, sau đó đếm số lượng kim cương trên đó, miệng lập tức cong lên một nụ cười tham lam, “Cái này không rẻ đâu.”

“Hôm nay thu hoạch không ít, vừa có người đẹp, lại vừa có tiền.” Một người khác tiếp lời, “Tao muốn hưởng thụ hương vị cô ta trước, hương vị Châu Á tao còn chưa nếm qua” Nói xong, người đàn ông tóc tai bù xù dần dần bước đến bên Kiều Tâm Du.

“Không! Đừng.....” Kiều Tâm Du lui về phía sau, đụng phải một thân cây, giờ phút này hai chân cô như nhũn ra, lập tức xụi lơ ngồi xuống.

Bọn lưu manh giống như sói đói vồ mồi, lập tức dùng thân thể lẫn áp đè lên người Kiều Tâm Du.

“Đừng tới đây..... Cút đi.....” Giọng Kiều Tâm Du khóc thét phá hư màn đêm yên tĩnh.

Nước mắt trong suốt lan tràn ra bốn phía, tán loạn ——

“Bọn mày cút ngay cho tao ——” một giọng nói trầm thấp truyền đến.

Người đàn ông cao lớn, mặc bộ đồ màu đen, như một kỵ sĩ xuất hiện, tay chân hắn nhanh nhẹn, xoay người đá bay bọn chúng, rất nhanh đem vài tên lưu manh kia quật ngã trên mặt đất.

“Đưa đây!” Hắn chợt giẫm lên ngực một tên lưu manh, bàn tay đưa ra trước mặt hắn ta.

“Khụ, khụ..... Cái gì?” tên lưu manh liều chết ăn vạ.

Chân của hắn không chút lưu tình tăng thêm mấy phần lực. “Cái gì... cái gì ư? Là sợi dây chuyền của vị tiểu thư này!”. Đôi giày da màu đen toát ra thứ ánh sáng đêm tối

“Được, tôi đưa cho anh hết.” Tên lưu manh bên cạnh hắn ta không muốn bị thương giống đồng bọn, lập tức đem áo khoác GUCCI cùng với dây chuyền ném trên mặt đất, quay người bỏ chạy.

Hắn nhặt đồ vật trên mặt đất lên, đi tới bên người Kiều Tâm Du, đem áo khoác phủ lên người cô đang run rẩy không ngừng, “Tiểu thư, không cần phải sợ, không có việc gì rồi. Đây là dây chuyền của cô.”

Ở nơi đất khách này, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói của người Trung Quốc, Kiều Tâm Du thoáng chốc cảm thấy rất thân thiết, ngẩng đầu lên, nước mắt xen lẫn sương mờ khiến cô nhìn thấy thứ gì cũng đều mơ hồ.

Nhưng đôi mắt kia, hoàn toàn khác xa với đôi mắt lạnh băng lúc nãy, giống như, giống như, hắn và cô đã từng quen biết.

“Cám ơn anh.....” Mùi rượu mạnh từ những tên lưu manh lúc nãy bỗng quanh quẩn ở chóp mũi của cô, Kiều Tâm Du cảm giác được một cơn tức tối, khó chịu không ngừng dâng trào, vội vã nói một câu, sau đó lập tức xoay người đứng ở bên đường kịch liệt nôn mửa.

Hắn vẫn lẳng lặng đứng ở phía sau cô, đưa cho cô một bọc khăn giấy, còn có một bình nước, “Cô không sao chứ!”

“Không, không sao..... Ừa.....” Kiều Tâm Du ngày hôm nay cũng chưa ăn gì, cho nên thứ cô ói ra hiện giờ đều là dịch dạ dày sền sệt, “Chuyện bình thường,”

Chờ Kiều Tâm Du nôn sạch, ngừng lại để nghỉ ngơi, hắn vẫn chưa đi.

Nơi đất khách mà gặp gỡ một người đồng hương, hơn nữa hắn còn giúp đỡ cho cô, điều này làm cho Kiều Tâm Du cảm thấy rất thân thiết, cũng giảm đi một phần tính cảnh giác phòng bị người lạ, “Đúng rồi, tôi còn chưa biết tên anh?”

“Không cần đâu, nói không chừng sau này chúng ta sẽ còn cơ hội gặp lại.” Hắn đứng dậy, quay đầu nhìn thấy phía cuối dòng người, có một bóng người dần dần đến gần, “Có lẽ có người tới tìm cô rồi.....”

Nói xong, hắn đứng dậy rời đi ngay sau đó.

“Này! Tôi còn chưa báo đáp ơn cứu mạng của anh!” Kiều Tâm Du cảm thấy người này thật kỳ lạ, nhưng trên người hắn lại lộ ra một cảm giác quen thuộc đối với cô.

“Tâm Du, Tâm Du!”. Giọng nói lo lắng của Nhâm Mục Diệu truyền đến.

Kiều Tâm Du vẫn ngồi yên tại chỗ, không có lên tiếng.

Nhâm Mục Diệu tìm kiếm chung quanh, cuối cùng thấy Kiều Tâm Du đang ngồi trên đất dưới một tàng cây, đột nhiên cảm thấy nóng giận, đi tới phía cô, rống to: “Em ngồi ở chỗ này làm gì? Sao tôi gọi mà em không trả lời, chẳng lẽ lỗ tai điếc rồi, hay là em câm!”

Kiều Tâm Du vẫn không nhúc nhích, cô giống như một con búp bê sứ mất hết linh hồn, con người trong trẻo của cô mặc cho nước mắt không cầm được rơi xuống.....

“Sao vậy? Mau trả lời tôi đi chứ!” Nhâm Mục Diệu vốn cho là mình thấy được Tử Oánh, cuối cùng khi hắn chạm được vào bóng người quen thuộc kia, kết quả đó là một gương mặt hoàn toàn khác. Cảm giác mất mát cộng thêm hắn không tìm được Kiều Tâm Du, hai chuyện không vui này khiến cho tính khí hắn càng thêm ác liệt.

Kiều Tâm Du ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào hắn, “Không có chuyện gì để nói cả, tất cả đều không quan trọng.”

Lúc này, Nhâm Mục Diệu mới phát hiện toàn thân cô xốc xếch, cả người chật vật, chiếc áo khoác màu đen dính một đồng bụi đất, mái tóc rối bay tán loạn, ngay cả cổ cũng hiện lên một mảnh đỏ.

“Em làm sao vậy?” Giọng nói Nhâm Mục Diệu êm dịu lại, hắn ngồi xổm người xuống.

...

103. Chương 103: Âm Mưu Khác

“Không có gì.” Giọng cô lãnh đạm lại có chút lạnh lẽo, Kiều Tâm Du đánh rơi bàn tay đang duỗi ra của hắn, tự mình tựa lên cành cây khô, khó khăn đứng lên.

“Dây chuyền của em.....bị cướp rồi ư?” Nhâm Mục Diệu ngưng mắt nhìn chiếc cổ ứ hồng, trông trơn của cô.

Kiều Tâm Du thờ ơ nhìn hắn, “Dây chuyền ở đây.” Cô giơ lên bàn tay mảnh mai, xương ngón tay rõ ràng, cô mở tay ra, “MISS” bị nắm chặt trong tay, dây kim loại trong bàn tay cô còn lưu lại dấu vết màu đỏ tươi như máu, dường như chỉ cần chạm sâu hơn vào bàn tay cô, máu tươi lập tức sẽ có thể tuôn ra.

“Tâm Du.....” Nhâm Mục Diệu đau lòng đem cô ôm vào trong lòng, “Thật xin lỗi..... Anh không nên rời khỏi em.....”

“Không sao.” Cô giống như một người máy không có hồn phách, cứng đờ mà trả lời.

Cô không thể không đối mặt với sự thật kia, trong lòng của hắn vẫn không có vị trí dành cho cô, ngay trước đó hắn còn cam kết với cô, vừa quay lưng hắn đã lập tức có thể quên ngay lời hứa. Một chút ấn tượng cũng không còn tồn tại.

Tim của hắn giống như những đám mây trên trời, dù cô có cố gắng đưa tay chạm vào, cứ nghĩ là mình sẽ chạm đến, nhưng kết quả chỉ trong tích tắc lập tức —— tiêu tán.

Đúng vậy, không sao nữa rồi, đối với một người xa lạ như cô, thì cô cũng không nên yêu cầu quá đáng gì với hắn, cũng không có gì đáng để có thể tha thứ.

Nhâm Mục Diệu rất không hài lòng với phản ứng “quá mức hiền lành” này của Kiều Tâm Du, cảm giác giống như hắn có thể chạm được vào người cô, nhưng khoảng cách đến lòng của cô càng ngày càng xa, “Em vẫn còn trách cứ anh sao?”

Người của cô lạnh quá, giống như khối băng, toàn thân không nhìn được run lấy bẩy. Lớp vỏ ngoài cứng nhắc cũng không cách nào ngăn được sợ hãi nơi nội tâm của cô.

“Không có.” Cô không có tư cách trách cứ hay oán giận hắn. Kiều Tâm Du biết rõ sự thực đau lòng này, cô chỉ là một Con Búp Bê nhỏ nhoi không đáng kể mà thôi, chỉ biết làm theo tâm tình của hắn, vấy tay là tội, bảo đi là đi. Chỉ cần nghe lời là tốt rồi.

“Rốt cuộc là sao?” Nhâm Mục Diệu hướng về phía cô lớn tiếng gầm thét, “Vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Kiều Tâm Du sững sờ ánh mắt không có tiêu cự, đem chuyện mới vừa rồi nói hết một lần. Cô cố gắng giữ giọng nói bình tĩnh, nhưng nhớ đến tình cảnh lúc bọn người lưu manh kia muốn nhào tới phía cô, cảm giác sợ hãi lần nữa ập tới, con ngươi bỗng nhiên nhắm chặt, không thấy dù chỉ một chút ánh sáng.

“Anh bảo đảm chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa.” Nhâm Mục Diệu nghe xong chuyện vừa rồi, cả người hắn bốc lên một tầng khí tức giận cùng với lạnh băng, hắn nắm chặt tay thành hình quả đấm tới mức gân xanh nổi lên, hắn thật muốn bóp chết tất cả bọn chúng, chặt đứt tay chân của bọn chúng. Hắn không thể tin được, lẽ như người đàn ông Trung Quốc kia không xuất hiện, Kiều Tâm Du sẽ xảy ra chuyện gì. Truyện Sắc Hiệp -

“Vậy sao?”. Giọng nghi vấn, không phải cảm động, mà là không chút tín nhiệm.

Hai chân Kiều Tâm Du mềm nhũn, cảm giác mê mang lập tức tập kích đến, thoáng chốc trước mắt cô tối đen như mực, bay vào một khoảng không đen tối vô tận, ý thức hoàn toàn mơ hồ...

“Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu lập tức đón lấy thân thể mềm mại vô lực của cô.

Trong một con hẻm nhỏ tối đen tại Thánh Thác Lý Ni, một con mèo dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng nhàn nhã tản bộ.

Từ hẻm nhỏ đột nhiên truyền đến giọng nói ——

“Này! Tuồng vui này diễn cũng được đấy chứ!” Chính là những tên lưu manh vừa rồi, hần xoa xoa vết thương trên khoe miệng, mắt liếc nhìn người đàn ông áo đen, vươn tay ra, “Tiền của bọn này đâu?”

“Diễn tốt lắm, đây là tiền của bọn bay.” Hần từ trong túi lấy ra mấy tờ giấy mệnh giá lớn, tiện tay ném vào mặt bọn chúng.

Tên lưu manh cầm đầu cúi người xuống đất lượm lên, “Sao ít vậy? Mày có biết sợi dây chuyền lúc này rất đáng tiền không, nếu không phải là vì yêu cầu của mày, nói không chừng tao đã có một số tiền lớn rồi.”

“Sợi dây chuyền đó toàn thế giới chỉ có một cái, nếu bọn mày thật sự đem đi bán, ngay lập tức sẽ bị cảnh sát bắt được, chừng đó chỉ có ngồi chờm hòm trong tù thôi.” Hần không hề nói quá sự việc lên, mà là hần hiểu rõ với năng lực của Nhâm Mục Diệu muốn làm chuyện này, dễ như trở bàn tay.

“Không nói nữa! Coi như xong việc!” Tên lưu manh bị hần dọa sợ hãi, bốn người lập tức lấy tiền rồi rời đi.

Người đàn ông áo đen không quên cho bọn hần một lời khuyên: “Tao khuyên bọn mày tốt nhất nên rời Athen một thời gian đi, tao đoán chừng chồng của vị tiểu thư kia sau khi biết chuyện xảy ra sẽ lập tức phái tổ chức Âm tới tìm bọn bay đó. Một khi rơi vào trong tay hần, tao không chắc bọn mày sẽ bị gãy tay gãy chân, hay là khó giữ được cái mạng nhỏ này.”

“Được, được, được!” Bốn tên lưu manh chuyên bắt nạt kẻ yếu kia, vừa nghe đến tổ chức Âm hai chân lập tức như nhũn ra.

Tổ chức Âm Dạ Tuyết này có thế lực rất lớn ở nước ngoài, hiện giờ đã ngang hàng với gia tộc Mafia Emerson ở Ý rồi. Chỉ cần nhắc tới hai tổ chức hắc đạo kia, họ lập tức có tật giật mình.

Bốn tên lưu manh hốt hoảng chạy mất, khẩn trương đến mức đánh rơi cả dép, xem đáng về sợ chết của bọn hần, không chừng sẽ lập tức trốn ra nước ngoài ngay.

Trong một gian nhà trọ trang hoàng hoa lệ, ánh đèn trên trần nhà chiếu sáng cả phòng khách, giống như một bầu trời đầy sao.

“Két ——” Tiếng cánh cửa được mở ra.

Bên trong truyền đến giọng nói nũng nịu, “Dịch Tuấn, anh về rồi à? Em đang tắm, xong ngay đây.”

Người đàn ông áo đen cởi bộ đồ Tây trên người xuống, treo lên móc áo. Vài nút cài làm bằng da của chiếc áo sơ mi được cởi ra, lộ ra lồng ngực to lớn. Hần đi về phía quầy bar, lấy một chai rượu brandy, uống thả cửa.

“Dịch Tuấn, sao hôm nay anh về muộn vậy?” Cô gái xinh đẹp, trên người quấn quanh một cái khăn tắm ngắn ngắn, miễn cưỡng có thể che lại bộ phận quan trọng. Cô vừa dùng khăn lông lau mái tóc ướt đẫm, vừa lắc lắc vòng eo mảnh khảnh đi tới bên Nhâm Dịch Tuấn. Cảm giác như hai quả đào tròn sẽ phải lập tức thoát khỏi trói buộc của khăn lông, trong khi đã thoát ra ngoài một nửa. Mà cái khăn tắm rộng rinh kia cũng sắp rớt xuống tới nơi rồi.

Nhâm Dịch Tuấn đưa tay nhẹ nhàng lôi kéo cô, lập tức đem thân thể mềm mại kia kéo vào trong ngực của mình, bởi vì động tác rất mạnh bạo, khiến khăn tắm rơi nhanh xuống đất. Lẽ dĩ nhiên cô khóa thân ngay,

điều này khiến cho con người của Nhâm Dịch Tuấn nhanh chóng dính vào một tầng dục tình, “Tử Ngưng, việc hôm nay thế nào?”

Cô cũng không cảm thấy ngỡ ngàng vì chính mình không có một mảnh vải che thân, chủ động đưa ra cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ của hắn, “Đúng như anh dự đoán, anh ta vừa nhìn thấy bóng lưng của em là lập tức đuổi theo, miệng vẫn còn gọi tên chị. Sau đó đến một ngã tư em lập tức quẹo cua, lúc đó anh ta chụp được một bóng lưng gần giống em.....” Khóe miệng đỏ thắm của cô cong lên, vẽ ra một nụ cười nhạo cùn với châm chọc.

Nhâm Dịch Tuấn không nói lời nào, chân mày hắn khóa chặt, đồng tử lóe lên ánh mắt u tối, sau đó uống rượu.

Hiển nhiên, Lương Tử Ngưng ghét loại cảm giác bị hắn xem nhẹ này, cô gơ cao ngực của mình, dùng bộ ngực mềm mại chống đỡ lên lồng ngực của hắn, nũng nịu nói: “Dịch Tuấn, em cũng muốn uống!”

...

104. Chương 104: Thẳng Thắn

Ngón tay mảnh khảnh của cô cầm ly thủy tinh sáng choang lên, đôi môi anh đào tiến lại gần, sau đó cô đem thứ rượu óng ánh ấy đổ vào miệng.

Cô ngẩng đầu, hôn lên môi của hắn, vị rượu trong nháy mắt lan tràn ra khắp môi và răng. Cô dịu dàng đem thứ chất lỏng đậm đặc mùi rượu đẩy vào trong miệng hắn, vài giọt rượu vô tình rơi trên cánh môi hắn, cô đưa đầu lưỡi đem từng chút một mà liếm đi.

“Tử Ngưng, em lại nghịch ngợm nữa rồi” Âm thanh nặng nề của người đàn ông mặc dù đang trách cứ cô, nhưng lại nồng nặc lộ ra men say.

Đôi mắt cô quyến rũ hắn, khóe miệng cong lên, “Em thích thế!” Cô đưa đôi chân thon dài của mình, kéo dài qua, ngồi ở trên người của hắn, vươn tay cởi nút áo sơ mi của hắn——

“Em thật quá ham chơi!” Giọng nghe như trách cứ, nhưng thật ra là cực kì yêu thương. Nhâm Dịch Tuấn bỏ ly thủy tinh trong tay ra, bế ngang cô lên, lập tức đem Lương Tử Ngưng đi về phía phòng ngủ.

Hai chân cô vẫn vững vàng móc ở bên eo của hắn, theo từng bước đi, cảnh xuân trước ngực cô cứ thế lay động, cô liếm lồng ngực cường tráng của hắn, đốt lên từng chút một ngọn lửa trong cơ thể hắn.

“Phịch ——” hai người cùng ngã lên chiếc giường lớn hình tròn.

Lương Tử Ngưng chột xoay người, dạng chân ở trên người của hắn, như không thể chờ đợi, cởi ra dây lưng của hắn.....

“Bé con bướng bỉnh, em quá chủ động rồi!” Nhâm Dịch Tuấn khó nhịn mà nắm tay của cô lại, “Nhâm Mục Diệu không thích phụ nữ quá mức dâm tặc như thế đâu.”

Đôi mắt của Lương Tử Ngưng dần dần trở nên ảm đạm, cô bĩu môi, hỏi: “Dịch Tuấn, lúc này anh đừng dạy bảo, lên lớp em, có được không?” Con người sáng ngời của cô lóe ra ánh mắt uất ức.

“Ai!” Nhâm Dịch Tuấn than nhẹ một tiếng, ngay sau đó xoay người đè cô dưới thân thể mình, một cái hôn nhẹ nhàng rơi vào trên mí mắt cô, “Anh bảo em đi câu dẫn Nhâm Mục Diệu, em bất mãn sao?”

Lương Tử Ngưng lắc đầu một cái, “Chị có thể vì anh mà hy sinh, em cũng có thể!” Ánh mắt của cô sáng lên, lộ ra quyết tâm.

“Nha đầu ngốc, anh yêu em.....” Không cần quá nhiều sự cọ sát của tứ chi, Nhâm Dịch Tuấn rất quen thuộc, dễ dàng tìm được điểm mẫn cảm trên người cô, môi nhẹ nhàng lướt qua gương mặt cô, liếm láp lỗ tai cô.....

“A.....” Lương Tử Ngưng khó nhin, thân thể trở nên nóng rang, phóng túng bật ra một tiếng lại một tiếng thở gấp, người cô trở nên đỏ ửng không nhin được cong người về phía hần, cô muốn nhiều hơn, nhiều hơn.

Nụ hôn của hần dần dần trượt xuống, giống như những hạt mưa, từ từ thăm dò đến đỉnh núi cao vút, rồi ngậm vào trong miệng, xoay tròn, mút vào, gặm nuốt..... Như một món đồ chơi thường bị hần đùa bỡn. Hần dường như cũng chưa thỏa mãn, một tay khác cầm quả đào tròn của cô, cùng với thứ màu đỏ thắm trên đỉnh, dần xoa nắn.

“A..... Dịch Tuấn, em không nhin được, em muốn anh.....” Lương Tử Ngưng ngửa đầu thở nhẹ một tiếng, thở ra hơi thở nóng rùng rục, giống như hơi nước nóng bỏng. Cô kim lòng không được mềm nhũn mở ra hai chân, như một con rắn nước quấn quanh chiếc eo hẹp tinh trắng của hần.

Trong phòng nhiệt độ cấp tốc lên cao, dường như không khí cũng bị thiêu đốt hết, để cho cô có loại cảm giác sắp hít thở không thông.

“Tử Ngưng, em muốn anh vào sao!” Giữa đôi mắt đen của hần như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, hần vùi sâu vào thân thể cô.

“A.....” Lương Tử Ngưng dường như đã được thỏa mãn, cô kiều mị kêu lên, “Dịch Tuấn, em yêu anh.....”

Khi từng chuỗi tiếng yêu kiều truyền vào trong tai hần, ngọn lửa trong cơ thể hần như được quạt thêm gió, toàn thân nóng rang không chịu nổi, thông qua luật động của Cự Long mà phát tiết ra ngoài.....

Gian phòng cứ một tầng lại một tầng sóng nhiệt tràn ngập, một tiếng rồi một tiếng nhạc đòi trụ vang lên, khiến ánh trăng ngoài cửa sổ cũng ngưng ngừng trốn sau lưng đám mây.

“Cô ấy sao vẫn chưa tỉnh lại!” Nhâm Mục Diệu cúi kính nói.

Vị bác sĩ mũi to tóc vàng run rẩy hồi đáp: “Vợ của ngài, bởi vì phản ứng mang thai quá kịch liệt, nên dinh dưỡng không đầy đủ cộng với việc thiếu máu, lại thêm kinh sợ, nên mới hôn mê bất tỉnh. Chờ một lát, cô ấy sẽ tỉnh lại.”

“Được rồi! Ông có thể rút đi, nếu đến trước sáng sớm ngày mai cô ấy còn không tỉnh lại, tôi lập tức đem bệnh viện này phá hủy.” Tinh khí Nhâm Mục Diệu ngày càng bốc lửa.

“Động một chút là muốn hủy bệnh viện, anh mở công ty chuyên tháo dỡ công trình sao?” Thật ra thì Kiều Tâm Du sau khi được truyền đường glu-cô lúc tới bệnh viện, cô đã tỉnh. Chẳng qua là cô không biết làm thế nào đối mặt với Nhâm Mục Diệu, nên mới một mực giả bộ ngủ.

“Em tỉnh rồi ư!” Giọng của hần bỗng dưng trở nên rét run.

“Chẳng lẽ em không có quyền nhắm mắt sao?” Kiều Tâm Du miễn cưỡng nói, quay đầu nhìn ra cửa sổ, “Tối rồi, bầu trời đêm bao la ở nước ngoài cũng tối đen như vậy ư.” Giọng cô rất ư là xa xôi nhưng lại lộ ra mấy phần thờ dãi.

Nhâm Mục Diệu ngồi ở bên giường, nắm lấy tay cô, “Hôm nay là anh không tốt, em có thể quên chuyện hôm nay không?”

Cô gõ nhẹ lên đầu mình, “Ý anh là từ khi chúng ta đặt chân lên đảo này?”

Nhiệt độ trên tay cô lạnh như băng, lập tức truyền đến trái tim của hần, Nhâm Mục Diệu xoa tay của cô, “Hôm nay anh tưởng là đã nhìn thấy Tử Oánh, kết quả.....” Giọng nói của hần dần dần thấp xuống, bắt đầu dī lắc đầu một cái.

Hần là đang suy nghĩ nên giải thích như thế nào với cô sao? Kiều Tâm Du thoáng chốc có một loại cảm giác được hần yêu thương mà sợ hãi.

Không ngờ tới Tử Oánh trong lòng của hần lại quan trọng như vậy, cảm giác nhàn nhạt chưa xốt lan tràn trong lòng cô. Thật ra thì, cô không nên nhỏ mọn như thế, cô ấy đã qua đời rồi, cô làm sao có thể so đo với một người đã chết chứ?

“Cám ơn anh đã nói cho em biết tất cả.” Kiều Tâm Du chủ động đến gần ngực của hắn, ngửi mùi hương đặc thù trên người hắn, lòng của cô vừa rồi còn phập phồng lo sợ, giờ đây đã dần dần thả lỏng xuống.

Nhâm Mục Diệu ôm lấy thân thể mềm mại kia, đôi mắt đen nhánh như bóng đêm của hắn thoáng qua một tia sáng, giống như sao băng trên bầu trời —— đã đến lúc buông tay rồi, dù sao Tử Oánh cũng đã qua đời sáu năm, hắn nên buông tha cho tâm trí mình cùng với những bi thương suốt mấy năm qua.

Hơi thở dục vọng càng ngày càng nóng, dường như chỉ cần một ngọn lửa nhỏ, lập tức có thể gây ra một vụ nổ lớn.

Hai người nặng nề, mệt nhọc mà thở dốc, một luồng sóng nhiệt không ngừng cuốn vào bọn họ.

Lương Tử Ngưng cảm thấy lực phủ ngũ tạng của cô như có thể nổ tung bất cứ lúc nào, mãnh lực lưu động của Nhâm Dịch Tuấn, kèm theo tiếng hắn gầm nhẹ, khi hắn bắn ra tất cả thứ nóng bỏng của mình, trong nháy mắt, những luồng khí kích động và nóng bỏng khi này cũng lập tức biến mất theo.

Dừng lại tất cả động tác, Nhâm Dịch Tuấn nằm sấp trên người cô, thật lâu không nở rời đi.

Lương Tử Ngưng hôn lên môi hắn, ôm lấy hắn, thở dài một tiếng, “Sau khi em đi làm phẫu thuật vá lại màng trinh, thì chúng ta không thể.....” Giọng nói mềm mại xen lẫn mất mát.

105. Chương 105: Tình Yêu Hèn Mọn

“Cho nên anh sẽ bỏ qua cho em!” Nhâm Dịch Tuấn rất nhanh khôi phục lại thể lực, xoay người liếm ngực trước đây đã của cô, hô hấp nóng rực như như ngọn lửa đốt cháy da thịt cô.

Nóng rực chôn sâu trong thân thể trở nên cứng rắn, giống như gậy sắt được nung nóng trong hỏa lò, nóng bỏng nóng bỏng, cấp bách cần nước dập tắt.

“Dịch Tuấn, chúng ta không cần tập đoàn Nhâm thị gì cả, cái gì cũng không cần, cứ như vậy trải qua cuộc sống đơn giản được không?”. Tiếng nói của Lương Tử Ngưng buồn buồn, dường như cô đang cầu xin.

Con người đen của Nhâm Dịch Tuấn căng thẳng, cùng với một tiếng yêu kiều của Lương Tử Ngưng, phân thân của hắn vội rút ra. Sau đó ngồi trên đầu giường, vén lên màn giường như tấm lụa mỏng. Cầm lấy thuốc lá trên tủ đầu giường, châm.

Ánh lửa hồng cô tịch hòa với ngọn đèn màu cam mờ ảo, mùi thuốc lá nhàn nhạt cùng với hơi thở mập mờ hợp lại.

Thân thể chợt nhẹ, đột nhiên có cảm giác trống rỗng khiến Lương Tử Ngưng sửng sốt, sau đó, cô cũng ngồi dậy, dựa vào đầu vai hắn, vội vàng nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi..... Dịch Tuấn, em không nên nói điều này..... Là em hồ đồ, anh tha thứ cho em được không.....” Lương Tử Ngưng nhỏ giọng mềm mại cầu xin sự tha thứ của hắn.

Tình yêu là hai đầu cân bằng, nhưng đây cũng chỉ là ước vọng. Trong tình yêu, Lương Tử Ngưng luôn đóng vai một nhân vật nhỏ bé, đáng thương. Cô biết rất rõ đối với Nhâm Dịch Tuấn mà nói, cô chỉ là vật thay thế của chị gái, hơn nữa còn là công cụ để hắn lợi dụng, nhưng những sự thật tàn nhẫn này thì có là gì? Cô yêu hắn, chỉ cần một lý do này, đã có thể khiến cho Lương Tử Ngưng cam tâm tình nguyện vì hắn mà bán đi thân thể của chính mình, đi câu dẫn người khác. Như con thiêu thân oanh liệt lao đầu vào lửa, biết rất rõ mình sẽ bị nghiền thành tro, hóa thành vụn phấn, cũng không chùn bước.

Tất cả những điều này đều là vì tình yêu mà nảy sinh, đủ sâu để chôn vùi oán trách.

Cô nhớ rõ lần đầu tiên gặp hắn, lúc đó hắn vẫn còn là một thiếu niên chưa dứt sữa, vừa tốt nghiệp đại học, mới bước chân vào xã hội. Trên người nhìn không ra một chút ngưng đọng, lại lộ ra sự thành thực lão luyện, cũng có một khí chất ngạo nghễ trời sinh của con nhà giàu. Hắn tìm thấy hai chị em cô ở cô nhi viện,

chị đã mười tám tuổi, mà cô mới mười tuổi. Hẳn là người giám hộ của hai người bọn họ, khi đó cô còn nhỏ không hiểu được cái gì là yêu, nhưng trái tim cũng đã giao cho hẳn rồi.

Cô vẫn cho là địa vị của cô cùng với chị gái ở trong lòng Nhâm Dịch Tuấn là bình đẳng như nhau, kết quả...? Có một ngày giật mình tỉnh dậy, hơi khát nước, cô xuống lầu rót nước uống..., khi đi qua phòng bệnh của chị gái, nghe được tiếng động rất lớn bên trong.

Chẳng lẽ chị không ngủ sao? Cô lặng lẽ đến gần ——

Giật mình mở ra khe cửa, ánh sáng bên trong phản chiếu trên sàn nhà thành một đường hẹp dài, cô vươn bàn tay cứng ngắc đẩy ra ——

Trên sàn nhà đều là quần áo hỗn độn, hai thân thể không mặc quần áo quần nhau cùng một chỗ, “Ba, ba ——” Truyền đến từng tiếng thân thể chạm vào nhau.

“A... Tuấn, nhanh một chút, em còn muốn...” Từng tiếng rên rỉ của chị gái cô, từng tiếng từng tiếng càng lớn hơn.

Lập tức, bọn họ đổi tư thế tiếp tục triền miên.

Lương Tử Ngưng đứng ngây ngốc ở cửa, lòng bàn chân giống như đang bị buộc chì, nặng đến độ không thể di chuyển một bước. Đêm đó, cô cứ như vậy ngơ ngẩn đứng ở cửa, mặc cho nước mắt tràn ra, từng giọt từng giọt vô thanh vô tức rơi xuống ——

Lúc đó cô cảm giác thật oan ức, tại sao hẳn lựa chọn chị gái mà không phải là cô? Là vì tuổi tác sao? Hẳn có thể đợi cô lớn lên mà, tất cả của cô đều có thể cho hẳn, chị có thể cho, cô cũng có thể.

Không biết qua bao lâu, Lương Tử Ngưng cảm giác hai chân đông cứng của mình đã tê rần. Nghe được tiếng gầm nhẹ của Nhâm Dịch Tuấn, mọi thứ gần như đều yên ổn. Hẳn ôm chặt thân thể chị gái, “Tử Oánh, anh yêu em...”

“Tử Oánh, anh yêu em.” Năm chữ này giống như dao đâm vào tim cô, trong khoảnh khắc máu tươi đầm đìa. Cô nghĩ tất cả đều đã muộn rồi.

Nhưng thật không ngờ, năm năm sau, Nhâm Dịch Tuấn vì muốn có Tập đoàn Nhâm thị nên để cho chị gái đi câu dẫn Nhâm Mục Diệu. Cô cho là cơ hội của mình đã tới, thừa dịp chị gái không có ở đây, mặc nội y gọi cảm lên bò lên giường của hẳn, kết quả ngay cả mắt của hẳn cũng không thêm nâng lên một lần, còn bị đau thương một trận.

Chị gái đã khiến Nhâm Mục Diệu say mê đến tinh thần mê muội, nhưng chị ấy vẫn lén cùng Nhâm Dịch Tuấn kín đáo gặp nhau, hơn nữa còn mang thai đứa nhỏ của hẳn.

Lương Tử Ngưng biết một khi đứa bé này được sinh ra, cô sẽ vĩnh viễn không có cơ hội. Cho nên một buổi tối nhân ngày sinh nhật kia, Lương Tử Ngưng biết chị gái sẽ rời khỏi Nhâm Mục Diệu cùng với Nhâm Dịch Tuấn hẹn hò, cô đã động tay chân trên xe chị gái —— rất thành công, đứa nhỏ không còn, chị gái cũng qua đời, cả hai chương ngại đều không còn tồn tại. Y - www.

Nói như vậy, Nhâm Dịch Tuấn hoàn toàn thuộc về một mình cô.

Chị gái chết đi cũng không gây cho Nhâm Dịch Tuấn ảnh hưởng gì, hẳn cứ theo lẽ thường lưu luyến chỗ các cô gái bán hoa. Có lúc cô thật hoài nghi, trong lòng của hẳn rốt cuộc có chị gái hay không, hẳn không phải là quá máu lạnh vô tình chứ?

Nhưng, không có cách nào, cô chính là thích hẳn máu lạnh vô tình như thế.

Lương Tử Ngưng tuyệt đối không hối hận đã tự tay giết chết chị gái cùng với cháu gái của mình, sau cái chết của chị, Nhâm Dịch Tuấn thật sự đưa mắt nhìn về phía cô, đến khi cô mười sáu tuổi, cô đã được như nguyện đem lần đầu tiên của mình cho hẳn.

Nhưng, thế nhưng hẳn lại muốn Lương Tử Ngưng chấp nhận giải phẫu chỉnh hình, biến dáng vẻ của cô thành chị gái. Cô chấp nhận, mỗi nhát dao lướt qua trên mặt cô, cô cảm giác mình ở trong lòng hẳn càng có thêm một phần sức nặng.

Cho tới nay, cô đều hèn mọn như vậy mà yêu hắn, có thể nói không hề có chút tự tôn nào.

“Tử Ngưng, chẳng lẽ em không muốn báo thù cho chị em sao? Là Nhâm Mục Diệu tự tay đẩy chị em vào chỗ chết!” Nhâm Dịch Tuấn vẫn lấy lý do này, thôi miên hận ý của Lương Tử Ngưng với Nhâm Mục Diệu.

Lương Tử Ngưng, đoạt lấy điều thuốc ở ngón giữa của hắn, hít một hơi, nhẹ nhàng phun ra vài vòng khói, “Chỉ cần là anh muốn, em sẽ vì anh thực hiện. Chỉ cần anh muốn em làm, em sẽ làm tất cả.” Cô lại hít một hơi, hướng đến mặt của hắn nhẹ nhàng phun ra.

“Tập đoàn Nhâm thị vốn là của anh! Bọn anh đều là người nhà họ Nhâm, là anh em cùng cha khác mẹ, mẹ của nó năm xưa lợi dụng thể lực gia tộc cướp đi ba anh, lão già kia không ngờ lại cảm thấy mắc nợ nó, lập di chúc, đem toàn bộ cổ phần tập đoàn Nhâm thị để lại cho nó. Dựa vào cái gì chứ? Thật không công bằng!” Oán hận trong đôi mắt bùng lên, hừng hực lửa cháy.

106. Chương 106: Lên Xe Trước Mua Vé Bỏ Sung Sau

“Dịch Tuấn, chỉ cần anh muốn, em đều sẽ đoạt về cho anh.” Lương Tử Ngưng vươn hai cánh tay ôm chặt lấy thân thể cứng ngắc của hắn.

“Tử Ngưng... Hiện giờ chỉ còn em và anh kẻ vai chiến đấu rồi.” Đôi mắt sâu thẳm hiện lên một tia xảo quyệt, hỏi: “Em sẽ không phản bội anh chứ?”

Lương Tử Ngưng không đáp lại hắn, giữ lấy bàn tay to của hắn đặt ở ngực của cô, “Ở nơi này đều là anh.”

“Tử Ngưng!” Hai tay Nhâm Dịch Tuấn giữ chặt, vuốt ve thân thể mềm mại của cô, dường như hắn đối với đáp án này rất hài lòng.

Nhâm Dịch Tuấn như biết thuật thôi miên, đem trái tim cô giữ chặt trong bàn tay mình, không cho cô có một chút sai lầm.

“Ừm...” Lương Tử Ngưng lập tức đáp lời nhiệt tình của hắn.

Không biết là do mang thai, hay là vì tâm tình không tốt, mà trong khoảng thời gian Kiều Tâm Du ở Hy Lạp cả người đều có vẻ lơ đãng, mọi lúc mọi chỗ đều có thể ngủ một giấc.

Nhâm Mục Diệu lo lắng cho sức khỏe của cô, đã cho chậm lại hành trình du lịch, cơ bản là đi tham quan một ngày, lập tức nghỉ ngơi hai ngày. Còn lo lắng Kiều Tâm Du có phản ứng thai nghén nghiêm trọng còn bị say tàu, cho nên cũng không ngồi thuyền đi thăm các đảo nhỏ nữa, ngay cả đảo Mick Nors nổi danh cũng không đi, dù sao sau này vẫn còn cơ hội mà.

Cho nên, bọn họ ở lại Vệ thành tham quan nhà hát ngoài trời Adikarl, cửa chùa, thần miếu Athena, thần điện Pantheno, thần điện Rick, viện bảo tàng Vệ thành, nhà hát Dionysos, thần điện Olympic Zeus...

Người bình thường mất hai ba ngày là có thể tham quan xong bản địa, bọn họ thế nhưng lại mất tận nửa tháng. Trong khoảng thời gian này, Kiều Tâm Du cảm giác như được người nâng niu trong lòng bàn tay. Cô đối với Nhâm Mục Diệu rất lạnh nhạt, đoán chừng oán khí trong lòng kia vẫn còn chưa nguôi, nên còn giận hờn với hắn một chút. Nhưng, tính khí Nhâm Mục Diệu dường như dần dần trở nên mềm hoá đi, mặc kệ Kiều Tâm Du lạnh nhạt đến thể nào, hắn cũng không cấu kình với cô. Truyện Sắc Hiệp -

Ngồi trên máy bay tư nhân, lên đường trở về.

Kiều Tâm Du có cảm giác thêm thối, sau khi tỉnh lại cảm giác buồn ngủ biến mất, nhìn thấy đôi mắt Nhâm Mục Diệu nhìn chăm chăm vào Laptop không rời, có khi vì chăm chú nhìn, có lúc khóe miệng không tự chủ gờ lên, có lúc còn dán lại gần màn hình máy tính để nhìn rõ một chút. Kiều Tâm Du vẫn cho là hắn lạnh nhạt vô tình, không tìm không phỉ, luôn bày ra bộ mặt như bài tú lơ khơ, lần đầu tiên thấy được vẻ mặt hắn phong phú như thế, Kiều Tâm Du không khỏi tò mò rốt cuộc hắn đang xem cái gì.

Cô rón rén bước tới, nhẹ nhàng vỗ một cái vào vai của hắn, “Nè! Anh đang len lén xem cái gì đó?”

Nhâm Mục Diệu lập tức đưa tay đóng Laptop lại, nói lấy lệ: “Không, không có gì.”

“Nếu không có gì, sao anh phải có tật giật mình?” Kiều Tâm Du đưa tay muốn đoạt lấy Laptop trong tay hắn.

“Anh đâu có tật giật mình.” Nhâm Mục Diệu tránh trái, tránh phải, phòng bị không có một chút lơ lỏng.

Kiều Tâm Du không chịu bỏ qua, tiếp tục tranh đoạt với hắn, “Nếu không có tật giật mình, vậy anh đưa Laptop cho em. Nhất định là bên trong có cái gì mờ ám.” Cô đem mấy sợi tóc vướng trên mặt vén qua sau tai, nghi ngờ hỏi: “Anh không phải đang xem web tình dục đấy chứ?” Nhìn thẳng vào mắt hắn thể hiện ra thái độ chắc chắn.

“Bộp!” Một tiếng, lời này rất có lực chấn động, Nhâm Mục Diệu nhẹ buông tay, Laptop đã nằm trên sàn nhà.

“Xem phản ứng của anh, cũng biết bị em nói trúng rồi.” Kiều Tâm Du có chút dương dương đắc ý, tay lạnh lẽo nhặt Laptop lên, mở ra ——

“A? Laptop này chất lượng thật, rơi như vậy mà cũng không có vấn đề gì.....”. Tiếng Kiều Tâm Du càng ngày càng thấp.....

Sao trên màn hình máy tính đều là ảnh của cô? Cảnh này là lúc cô ở thần điện Olympic Zeus ngửa đầu nhìn cột đá.

Cô không ngừng bấm nút xem hình tiếp theo, trong đó đều là hình của cô, có lúc cô đang tham quan, có lúc cô đang ngủ

Kiều Tâm Du nhú mày, hỏi: “Anh muốn đổi nghề làm chó săn sao?”

“Con hôm nay có ngoan không.” Nhâm Mục Diệu vừa ôm eo cô vừa kéo, tay đặt lên bụng ấm áp của cô, lấy cớ chuyển đề tài.

Kiều Tâm Du ngồi trên đùi của hắn, hai cánh tay ôm cổ hắn, “Rất ngoan, hôm nay em không có buồn nôn.” Bàn tay mảnh mai chạm vào lồng ngực của hắn, “Anh không cần hỏi lấy lệ vấn đề của em đâu! Anh chụp ảnh em như vậy, em muốn kiện anh xâm phạm quyền chân dung của em.”

“Anh sẽ bồi thường cho em thật nhiều.” Bàn tay to của Nhâm Mục Diệu nhẹ vuốt bụng cô, mặt mang theo ý cười, “Một nửa gia sản của anh thì thế nào?”

“A?” Kiều Tâm Du bị chuyện cười của hắn làm hoảng sợ, “Chuyện này đùa không vui chút nào.”

Kiều Tâm Du nhớ lại lúc cô ký vào cái gọi là “Hôn ước” kia, trên đó viết rất rõ, lúc chấm dứt quan hệ hôn nhân, Kiều Tâm Du một phen tiền cũng đừng mong lấy được, nếu có con, cô cũng không có quyền nuôi dưỡng đứa trẻ. Thật giống như hắn đem cô thành đồ bỏ đi, không chút thương tiếc ném ra ngoài.

“Anh cảm thấy đã nợ em một hôn lễ.” Tiếng nói thâm trầm vang bên tai cô, chạm thẳng vào trái tim cô.

Hôn lễ? Cô chưa bao giờ hy vọng xa vời như thế.

“Anh cũng không nợ em gì cả” Mà là Kiều Tâm Du cảm giác mình rất hèn mọn, căn bản là không dám yêu cầu xa vời bất cứ điều gì. Cô sợ mình yêu cầu nhiều, sẽ càng mất nhiều.

Cô bây giờ chỉ cầu nguyện đứa nhỏ có thể bình an ra đời, có thể ở bên cạnh hắn nhiều thêm một ngày. Thời điểm hắn còn chưa chán ghét cô, chính cô cũng có được đoạn hạnh phúc ngắn ngủi này. Cho dù ngày nào đó mỗi người một nơi, cô cũng sẽ có một đoạn hồi ức tốt đẹp.

Không biết là bởi vì người đang ở nơi đất khách, hay là vì mang thai mà tâm tình trở nên có nhiều biến hóa kỳ lạ, Kiều Tâm Du luôn cảm thấy tâm trạng hoảng hốt, dường như sắp có chuyện gì đó không tốt xảy ra.

“Tâm Du, chúng ta trở về sẽ lập tức kết hôn.” Nhâm Mục Diệu làm việc luôn luôn độc đoán chuyên quyền, hắn không hỏi một chút ý kiến của Kiều Tâm Du, trực tiếp đưa ra quyết định.

Bàn tay Kiều Tâm Du bao phủ lấy hân, mười ngón đan xen, “Có phải quá vội vàng không?” Lý do này dường như không có sức thuyết phục, “Người ta sẽ nói chúng ta là lên xe trước mua vé bổ sung sau.”

“Chẳng lẽ chúng ta không phải là lên xe trước mua vé bổ sung sau sao?” Trong con người đen sáng như sao xen lẫn ý cười nhạo, “Quyết định vậy đi! Nhân lúc bụng em vẫn chưa rõ, miễn cưỡng còn có thể mặc được áo cưới.”

“Em mặc không nổi áo cưới?” Kiều Tâm Du chu miệng lên, bất mãn nói: “Tại anh hết, một ngày sắp xếp sáu bữa ăn, nên em mới mập.”

107. Chương 107: Em Là Của Anh

Phụ nữ luôn để ý đến vóc người mình.

Trong khoảng thời gian ở Athen, chứng nôn buổi sáng của cô càng ngày càng giảm, khẩu vị cũng tốt hơn lên, một ngày sáu phần ăn, cô vẫn cảm thấy không no, đồ ăn vặt cũng không rời tay. Thật giống heo, không phải ăn thì là ngủ. Vậy nên, thể trọng tự nhiên có phần gia tăng.

“Không có không có, em không mập chút nào cả.” Nhâm Mục Diệu nhéo nhéo gương mặt trắng mềm như trứng gà của cô, “Nhiều lắm là châu tròn ngọc sáng thôi.”

“Nhâm Mục Diệu! Anh lại dám đùa cợt em!” Kiều Tâm Du giận đến quay đầu đi, tầm mắt vừa đúng rơi vào những đám mây ngoài cửa sổ, cảnh sắc ngoài cửa sổ vẫn là một màu trắng, mây khói lượn lờ như thế, cô không phải loại người lần đầu tiên thấy được thì hăng hái lần sau sẽ không. Càng xem nhiều, thì sẽ càng thấy hăng hái hơn. Mà người một khi có được nhiều, sẽ càng cảm thấy chưa đủ, hi vọng được nhiều hơn nhiều hơn nữa. Kiều Tâm Du cảm thấy mình bây giờ trở nên tham lam rồi.

“Em đang nghĩ gì thế?” Nhâm Mục Diệu phát hiện cô bây giờ càng ngày càng thích ngẩn người, hân bắt đầu không hiểu rõ lòng của cô.

Kiều Tâm Du tỉnh táo lại, khoe miệng nâng lên một nụ cười giảo hoạt, “Thật muốn ném anh ra ngoài, tự do rơi xuống đất.”

“Độc nhất là lòng dạ đàn bà, câu nói này không sai chút nào! Xem ra, anh cần phải dạy dỗ em thật tốt.” Giọng nói vừa mới rơi xuống, môi mỏng của hân lập tức chạm vào cánh môi hồng của cô, êm ái di chuyển, đầu lưỡi một vòng lại một vòng liếm quanh môi cô. Biết thân thể của cô đã mềm nhũn, mới triển khai bước kế tiếp.

Kiều Tâm Du cảm giác như dưỡng khí của mình đã bị hân hút hết, hầu như không còn, toàn thân xụi lơ trong ngực hân.

Hân hôn tỉ mỉ, bí mật mang theo hơi thở nóng như lửa, rơi vào trên gương mặt của cô, bên tai, còn có chút trơn mềm trắng nõn, hân nhẹ nhàng gặm nuốt, liếm láp... Kích khởi cảm giác tê dại bên trong thân thể Kiều Tâm Du.

Nhâm Mục Diệu không nhịn được đưa tay thăm dò vào quần áo của cô, vuốt ve lớp da thịt nõn nà, quanh co hướng lên trên, chạm được thứ tròn trĩnh mềm mại xong, hân hướng về nút khóa sau lưng nhẹ nhàng gỡ chúng ra, sau khi thoát được, thứ đẩy đà bị trói buộc lập tức được giải thoát ra ngoài. Bàn tay nóng bỏng của hân đặt lên, khẽ vuốt ve. Cô quả thật rất “châu tròn ngọc sáng”, thứ mềm mại dưới bàn tay của hân càng thêm đầy đặn ngạo nghễ uốn lên.

“Không... Không được...” Kiều Tâm Du bất an giãy dụa thân thể, mong muốn bằng ý chí yếu ớt của mình cố tránh khỏi bàn tay ma quỷ của hân, nhưng giọng nói oán trách của cô nghe vào cũng lại thành mềm mại cùng với mị hoặc, làm cho người ta máu nóng sục sôi.

“Anh sẽ rất cẩn thận... Sẽ không dả thương đến bé cưng...” Nói tới đây, bàn tay Nhâm Mục Diệu đã thăm dò vào quần của cô, trượt đến bụng cô, chậm rãi đi xuống địa phương thần bí...

Kiều Tâm Du nhin không được run rẩy, “Chúng ta đang ở... Phi cơ... A...” Một tiếng yêu kiều phát ra, cô ngay sau đó cắn môi cố nhin. Gò má lập tức bị nhuộm hồng hiện ra vẻ ngượng ngùng, mà Nhâm Mục Diệu cũng không bận tâm để ý đến nữa, tiếp tục ở trên người cô mà đốt lửa.

Đôi môi mỏng của Nhâm Mục Diệu giơ lên một đường cong, hiện ra nụ cười mỉm, thì ra cô căng thẳng vì điều này, “Trên xe, ca-nô còn có thể, phi cơ sao lại không được?”

Ngay sau đó, hấn cho lui những thứ quần áo cản trở kia, da thịt trắng mát như ngọc của cô sau khi được hấn vuốt ve đã hiện ra một màu hồng mê người. Tầm mắt rơi vào “MISS” trên ngực cô, mặt hấn đã hiện lên một nụ cười mỉm đắc ý. Hấn đẩy bung chân của cô ra, để cho cô dạng chân quần ở trên người hấn.

Toàn thân Kiều Tâm Du như nhũn ra chỉ có thể đưa hai cánh tay ôm lấy hấn thật chặt, giống như người sắp chết đuối bắt được chiếc bè gỗ, cũng là hi vọng duy nhất.

Nhâm Mục Diệu vui đầu vào nơi đầy dả của cô, ở trên người cô mà in đầy dấu vết mình chứng cô thuộc về hấn, chớp mũi quanh quần ngữ mùi thơm đặc biệt trên người cô, hoặc giả bởi vì cô có thai, trên người tản ra mùi sữa thơm, ngọt ngào, phơn phớt, như có như không.

“Tâm Du, gả cho anh có được hay không.” Hấn không ngừng dùng lửa nóng của mình liếm liếm nơi đã sớm ướt át mềm mại của cô, giống như đang trên chọc cô, vẫn giữ vững thái độ như gần như xa. -

Nào có ai ở ngay loại tình cảnh này mà cầu hôn? Có người nào lại đi dùng loại phương pháp này để bức hôn sao? Kiều Tâm Du cảm thấy vừa giận, vừa buồn cười.

Hành động cùng xử sự của ác ma này luôn ác liệt như thế, ngay cả cầu hôn cũng không ngoại lệ.

Kiều Tâm Du không muốn mình ở nơi này với ý thức mơ hồ lại trong tình huống như thế này mà bán đi chính mình, ngửa đầu thả ra một tiếng thở gấp, “Không muốn...” Nhưng cảm giác một lần lại một lần ngọn lửa ở trong người mình ngày càng không ngừng làm loạn, cô không nhin được giẫy dụa thân thể, tìm kiếm giải thoát...

“Khẩu thị tâm phi.” Giọng nói thô kệch tiết lộ Nhâm Mục Diệu hấn giờ phút này cũng đã chịu đựng tới cực hạn rồi.

Đôi mắt tối tăm tràn đầy dục hỏa, hấn nâng mông của cô lên, dùng lực của phần thân dưới xuyên qua thân thể cô.

“Em đồng ý cũng gả cho anh, không đồng ý cũng phải gả cho anh! Em là của anh!” Giống như hấn đang cho Kiều Tâm Du một lời tuyên bố, giọng nói cực kì kiên quyết, không cho phép nghi ngờ.

Vừa xuống máy bay, hai người họ ngay sau đó bước ra phi trường.

Kiều Tâm Du trợn tròn mắt, đung đung cánh tay Nhâm Mục Diệu, “Sao nhiều người đón quá vậy, có phải có Đại Minh Tinh tới không?”

Gương mặt Nhâm Mục Diệu tối đen, trở nên nghiêm túc, cảm giác có chuyện không hay sắp xảy ra, hấn dắt tay Kiều Tâm Du, “Chúng ta nhanh về nhà thôi.”

Nào ngờ vừa mới ra khỏi, hàng loạt ký giả từ phía trước hệt như từng ngọn pháo, súng ống, hướng về bọn họ mà xông tới ——

Trong chớp mắt, đèn flash nhanh chóng kết hợp thành một vầng sáng lóa.

“Nhâm tổng giám đốc, thương thế của ngài đã tốt rồi sao? Có để lại di chứng gì không...”

“Nhâm tổng giám đốc, căn cứ vào thông tin quý công ty đã thành công thu mua tập đoàn Vạn Hồng, không biết bước tiếp theo của quý công ty là gây dựng lại tập đoàn Vạn Hồng, hay vẫn giữ nguyên hình thức cũ không thay đổi, ngài sẽ tổ chức lại tập đoàn cấp cao này như thế nào?”

“Nhâm tổng giám đốc, nghe nói tổng giám đốc trước của tập đoàn Vạn Hồng bởi vì phạm tội ngược đãi người mà bị phán năm năm tù, nhưng trước mắt anh ta vẫn còn lẩn trốn. Ngài đã thu mua tập đoàn Vạn Hồng, liệu có khi nào anh ta sẽ tìm ngài mà...”

...

Các ký giả đem tất cả vốn liếng ra, bằng mọi cách chen đến trước mặt hấn giành quyền trực tiếp thu tư liệu.

Cũng vì tránh né việc này mà một người thuộc về công chúng như hấn mới quyết định xuất ngoại, lúc đó hấn tuyên bố là ra nước ngoài tịnh dưỡng thương thể. Mặc dù Nhâm Mục Diệu người đang ở Athen, nhưng đối với công việc hấn cũng không lười biếng chút nào. Có mấy lần Kiều Tâm Du nửa đêm đói bụng tỉnh dậy, còn thấy hấn đang ở trong phòng làm việc mở thiết bị nghe nhìn mà tổ chức hội nghị.

“Nhiều ký giả đón anh như vậy, anh và họ chắc quan hệ thân thiết lắm ha?” Kiều Tâm Du trêu ghẹo hấn, kết quả cô ngay lúc đó bị ký giả bên cạnh đẩy ngã xuống, lão đảo một cái, sắp ngã xuống đất, lập tức cô được Nhâm Mục Diệu kịp thời ôm ngang, giữ lại.

Đôi mắt đen nhánh của hấn bắn ánh sáng lạnh ra khắp bốn phía, hấn ngẩng nhìn xung quanh một lượt, khí tức lạnh như băng của hấn lập tức tản mát ra, các ký giả đang lú lú hủ hủ, từng người một ngay lập tức bị hấn uy hiếp giật mình sợ hãi, rớt rít mà cầm miệng lại.

108. Chương 108: Mang Thai Ngoài Ý Muốn

“Bạn gái của tôi đã có thai, trên đường đi tàu xe mệt nhọc, giờ chúng tôi có thể trở về nghỉ ngơi không?” Ngử diệu trầm thấp lộ ra vẻ rất ư là không vui.

Lời vừa nói ra, hiện trường hỗn loạn lúc này thoáng chốc trở nên an tĩnh lại. Người chung quanh thoáng chốc giật mình, giống như vừa bị đầu độc, họ lùi ra hai bên đường, tự động nhường một lối đi.

“Ký giả vừa rồi là ai thuộc tòa soạn nào?” Nhâm Mục Diệu vừa đi qua, bèn quay đầu lại hỏi quản lý thuộc bộ phận quan hệ xã hội của tòa soạn

Quản lý dĩ nhiên hiểu “ký giả vừa rồi” trong miệng Nhâm tổng giám đốc là ai, chính là tên ký giả lúc này không cần thận dụng phải vợ hấn, “Là ký giả của Nhất Kinh Tế .”

“Đừng để tôi nhìn thấy anh ta lần nữa.” Nhâm Mục Diệu nhàn nhạt nói tiếp một câu, giống như vừa bảo người làm quét dọn vệ sinh vậy, cực kì nhẹ nhõm.

“Tôi đã hiểu.” Quản lý lập tức tiếp thu lời của hấn.

Chân mày thanh tú của Kiều Tâm Du nhíu lại, “Làm vậy không phải là quá mức tuyệt tình sao! Chỉ là.....” Nhưng mới nhìn đến ánh mắt lạnh băng của hấn trong giây lát, cô đành bất đắc dĩ bĩu môi, đem lời phải nói nuốt vào lại trong bụng.

Người ta nói sắc mặt trẻ nhỏ tựa như khí trời tháng sáu, nói gió thì có mưa. Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt Nhâm Mục Diệu, cô nghĩ quả thật so với trẻ nhỏ còn có phần hơn.

“Hello! Tiểu Diệu Diệu, hoan nghênh cậu trở về nước.” Đinh Hạo Hiên đứng bên chiếc xe Maybach tươi rói bước đến bên cạnh hấn, vừa nhìn thấy Nhâm Mục Diệu lập tức kích động, dang rộng hai cánh tay, nhiệt tình chào đón hấn.

“Ghê tởm!” Nhâm Mục Diệu lập tức di chuyển, nghiêng người tránh ra.

Hành động này làm cho Đinh Hạo Hiên vô huyệt, kéo kéo sợi tóc trước trán để che dấu lúng túng, hấn buồn buồn nói: “Không hoan nghênh tôi sao, vậy tôi sẽ cùng với chị dâu.....”

Hấn vừa định xoay người, Nhâm Mục Diệu đã nhanh hơn hấn một bước, lấy cánh tay cản lại, đem Kiều Tâm Du ngăn ở phía sau mình, lạnh lùng hỏi: “Cậu đến đây làm gì?”

“Tôi tới để đón cậu chứ sao, nhưng thật đáng thương, không nghĩ tới tôi lại không được hoan nghênh.” Đinh Hạo Hiên giả vờ ra một dáng vẻ uất ức, hận không được như “Học Lâm muội muội”*, cầm cái khăn tay lau lau khóe mắt.

(*): Học Lâm muội muội hình như là một nhân vật nào đó trong tiểu thuyết ta sẽ tra cứu sau

Nơi này không phải chỗ để nói chuyện phiếm, bọn họ lập tức bước lên xe Maybach của Đinh Hạo Hiên, mà Đinh Hạo Hiên là tài xế.

“Nói đi!” Nhâm Mục Diệu chỉ chỉ những độc giả còn không ngừng chụp hình ở đằng sau xe, “Những thứ này là sao?”

“Ký giả à, đối với những người trong thương trường lại phong lưu như chúng ta, có một ít ký giả thích chạy tới đảo bới mấy vụ tai tiếng tình dục là khó tránh khỏi chứ sao.” Đinh Hạo Hiên giả dối, cười khan hai tiếng.

Nhâm Mục Diệu đem Kiều Tâm Du kéo lại, ngược mắt nhìn Đinh Hạo Hiên trong kính chiếu hậu, “Không cần vòng vo với tôi đâu, thành thật khai báo đi!”

“Ngày hôm qua ở Hoàng Đình tôi uống rượu say, rồi sau đó... Sau đó không cần thận đem thời gian cậu trở về nước nói ra...”

“Tiếp!” Nhâm Mục Diệu buồn bực, âm giọng không khỏi lớn hơn.

Đinh Hạo Hiên giống như con hồ ly giả hoạt, hắn làm bộ như mọi chuyện đều không phải do hắn, Nhâm Mục Diệu hỏi chen vào một chút, hắn mới trả lời một chút, “Còn đem cả tên chuyển bay với chuyện sau khi về nước, cậu sẽ lập tức tổ chức đại hội cổ đông.”

“Cậu thật sự là biết gì nói đó mà khai sạch!”

“Tôi đâu có ngờ đám người đẹp Châu Âu kia lại đem lời nói của tôi bán cho tòa soạn báo chí chứ!” Ánh mắt Đinh Hạo Hiên sáng lên, “Nói cho cậu biết nha, cô gái kia thật rất đoan trang, eo thon nhỏ mông đầy đặn, còn có cúp D nữa...”

“Câm miệng!” Nhâm Mục Diệu nhỏ giọng nói: “Tâm Du đã ngủ rồi.”

Có thể là do lúc trên máy bay hắn đã làm cô quá mệt mỏi, Nhâm Mục Diệu nhẹ nhàng đem cô đang dựa vào bả vai hắn chuyển qua hai chân của mình, vén lại sợi tóc đang bay trên trán cô, một lần lại một lần vuốt ve gò má trắng mịn.

Hô hấp của cô rất cạn rất cạn (ngắn), êm ái phả nhẹ lên mu bàn tay của hắn, mang theo chút hơi ẩm, loại ẩm áp này từ trong tim hóa thành một dòng nước ẩm, lan ra khắp xung quanh.

Trong một gian phòng trọ nhỏ ở Vệ Thành. Mặc dù nhỏ, nhưng nội thất bên trong cực kì cầu toàn. Màu sắc ấm áp trang hoàng khắp nơi, lộ ra một cô gái nhỏ mềm mại, TV đặt trong phòng khách, tường trang trí bằng giấy dán tường màu hồng như tô vẽ thêm từng chút cho tình yêu.

Phòng ngủ đơn giản, theo tông màu trắng, rèm cửa sổ màu vàng nhạt đem ánh mặt trời hòa thuận vui vẻ ngoài cửa sổ ngăn lại, bên trong phòng ngủ chỉ còn là một khung cảnh mờ mờ cùng với một chiếc đèn ngủ màu da cam che khuất đi thứ ánh sáng chói mắt bên ngoài. Y - www.

Trên sàn nhà quần áo tán loạn cùng với đồ lót, trên chiếc giường xóc xệch, đôi trai gái vẫn như cũ chồng lên nhau, giọng nói thở dốc, cùng với tiếng gầm nhẹ khăn đục trong căn phòng lẳng lặng vang vọng, giường phát ra âm thanh như tiếng nhạc đệm “lộc cộc, lạch kạch” không theo quy luật.

Trên vai Nhâm Dịch Tuấn đầy mồ hôi, bắp thịt nhô ra trên cánh tay kèm theo đó là những đường gân màu đỏ, ngang hông hắn được đôi chân ngọc thon dài của cô gái vòng quanh.

Lương Tử Ngưng nhắm chặt hai mắt, yêu kiều cực hạn, đón nhận thứ mạnh mẽ của hắn đánh thẳng vào. Tóc của cô từng sợi một tán loạn ở trên gối, toàn thân căng thẳng, bị hắn định đoạt tới mức thần chí không rõ.

“Em... A... A, Dịch Tuấn, không được, em không được ——” Tiếng nói duyên dáng kêu to liên tục từ trong miệng cô bật ra, đôi tay cùng với hai chân dầy đưa ôm lấy hắn chặt hơn.

“Khẩu thị tâm phi! Đáng bị phạt...” Lời vừa ra, đôi mắt đen u mị lập tức như lóe lên thứ ánh sáng lạnh, hắt ra sức chạy nước rút, mồ hôi bắn ra bốn phía, rơi lên trên bộ ngực sữa của Lương Tử Ngưng, cảnh tượng cực kỳ tuyệt hảo mê người...

Nhâm Dịch Tuấn gầm nhẹ một tiếng, dục vọng của hắn căng đầy giữa hoa kính của cô, thoải mái buông thả tinh hoa đầy lửa nóng. Cô run giọng kêu lên, nhắm chặt đôi mắt lại.

Thân thể người đàn ông ướt đẫm mồ hôi, dần rút lui ra khỏi người của cô, xoay người nghiêng qua một bên, lạnh lùng mà nói: “Kế hoạch nên bắt đầu rồi.”

Lương Tử Ngưng vốn vẫn còn đắm chìm trong làn sóng tình dục chưa lui, gò má màu hồng thoáng chốc trở nên tái nhợt, ngày này vẫn phải tới, mặc kệ cô cố gắng cầu nguyện cho ngày này vĩnh viễn đừng bao giờ tới, nhưng...

Cô trở mình một cái, rúc vào trong ngực hắn, gối đầu lên trái tim của hắn, có thể do thân thể mát mẻ của cô mà lòng hắn đột nhiên có lực nhảy mạnh, “Dịch Tuấn, không cần vội, chúng ta có thể chậm một chút nữa rồi hãy triển khai kế hoạch không?”

Đôi mắt hắn trở nên tà mị cùng với tức giận, hắn giận dữ lạnh lùng hỏi: “Sao em lại nói vậy? Chẳng phải chúng ta đã thương lượng với nhau rồi ư, lẽ nào bây giờ em chưa lâm trận đã muốn rút lui?”

“Không có... Em không có ý đó, chẳng qua là...” Cô đặt tay lên bụng của mình, cắn răng một cái, nói: “Em có thai.”

“Cái gì?!” Nhâm Dịch Tuấn nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt hắn tức giận nhiều hơn là kinh ngạc, gân xanh trên trán nổi lên, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Có phải cô cố ý không? Cô cố ý mang thai đứa nhỏ của tôi, muốn phá hư kế hoạch của tôi?” Hắn dùng một tay bóp chặt chiếc cổ mảnh khảnh của Lương Tử Ngưng.

“Không... Khụ, khụ! Không phải vậy...”

...

109. Chương 109: Bị Buộc Sinh Non

Đôi mắt Nhâm Dịch Tuấn động lại một tầng sương lạnh, tay hắn dùng sức bấu chặt lại, xương ngón tay hắn trắng bệch, lạnh như băng hỏi: “Mỗi lần rõ ràng tôi đều dùng bao, cô đừng có đem lý do việc ngoài ý muốn đáng chết gì đó! Có phải là cô động tay động chân không?”

“Không... Không phải vậy! Khụ, khụ...” Lương Tử Ngưng cảm giác cổ họng có một luồng hơi nóng xông lên cay cay, một loại cảm giác hít thở không thông đánh tới, “Anh có nhớ lần đó đi đảo Mick Nors ở trên thuyền...” Hai tay của cô dùng sức nắm chặt lấy tay hắn, sức của hắn quá lớn, căn bản cô không thể làm nên chuyện gì.

Thì ra trong mắt hắn, tính mạng của cô giống như chuyện vặt, cô yêu hắn như thế, nhưng hoàn toàn không có ý nghĩa...

Trong đôi mắt đẫm lệ của cô phản xạ ra nhàn nhạt ánh mắt bi thương. Cô không giãy dụa nữa, chậm rãi nhắm hai mắt lại...

“Phịch ——” Nhâm Dịch Tuấn buông lỏng, tiện tay vung mạnh, giống như đang vứt đi một con búp bê. Cô thuận thế té lăn trên đất.

Toàn thân cô không còn chút sức, sàn nhà lạnh như băng truyền đến hơi lạnh thấu xương, “Khụ, khụ...” Một tràng ho sặc sụa, cô như đang muốn đem phổi ho ra ngoài luôn, cuối cùng hô hấp cũng có thể truyền đến bầu không khí trong sạch.

“Đứa bé này bao lớn?” Hắn lạnh lùng nhìn cô một cái.

Lương Tử Ngưng cảm thấy còn có hi vọng, kích động nói: “Đã hơn hai tháng, bác sĩ nói đứa nhỏ rất khỏe mạnh.”

“Cũng may, lấy ra rất dễ!” Đôi mắt đen của Nhâm Dịch Tuấn nín lại, lời nói lạnh lùng của hắn đánh tới bên tai cô.

Trong hốc mắt của Lương Tử Ngưng tràn đầy nước mắt, cô bò đến bên giường, nắm lấy chân của Nhâm Dịch Tuấn, cầu khẩn nói: “Dịch Tuấn, van xin anh đừng làm vậy, đây là con của ... Nó có sinh mạng... Chúng ta không cần Tập đoàn Nhâm thị đó cũng được mà, em sẽ sinh đứa bé, một nhà ba người vui vẻ cùng nhau sống có được hay không?”

“A ——” Lương Tử Ngưng kêu lên một tiếng sợ hãi, cô lập tức bị Nhâm Dịch Tuấn lôi dậy, ném vào trên giường, “Tập đoàn Nhâm thị vốn nên thuộc về tôi, là do tình thế bắt buộc!”

Chợt đặt mình đè lên trên người cô, đôi đồng tử trong mắt hắn thiêu đốt nên ngọn lửa khát máu, “Đứa bé này phải chết, bao nhiêu viên đá cản đường, tôi sẽ lấy xuống từng viên một.”

Lương Tử Ngưng liều mạng giãy giụa, khốn khổ cầu khẩn, nước mắt như thác nước mà trút xuống, “Đừng như vậy... Đây là con của anh mà, em muốn đứa con này...”

Vẻ mặt của Nhâm Dịch Tuấn cứng đờ mang theo ánh mắt lạnh lẽo gian tà, hắn dùng chân đẩy ra hai chân của cô, khiến cho hoa kính trắng mịn của cô hiện ra ở trước mặt hắn, đem hai chân cô gác ở bên hông. Đôi mắt đen nhánh thoáng qua một tia tuyệt tình, ôm lấy eo nhỏ của cô kéo nhanh tới thứ to lớn của hắn —— hoàn toàn vùi vào thân thể của cô, không có một chút dè dặt.

“A...” Lương Tử Ngưng thống khổ kêu lên thảm thiết, giống như đang có một cây dao sắc đem thân thể cô mạnh bạo mà rạch ra.

Thống khổ vẫn chưa dừng lại, cô còn chưa kịp thích ứng với thứ khổng lồ của hắn, hắn bắt đầu điên cuồng tiến lên, mãnh liệt giống như hận không thể đem cô đâm xuyên qua.

“Đau, Dịch Tuấn... Xin anh đừng làm vậy... A...” Kèm theo từng tiếng thê lương là tiếng thét, hắn thẳng mạnh vùi sâu vào chỗ sâu nhất, sâu nhất trong thân thể cô ——

Lương Tử Ngưng đau đến sắc mặt tái nhợt, không một chút máu. Giống như một con búp bê sứ, ánh mắt cô tan rã nhìn trần nhà. Đau đến mức như gai đâm thấu xương một trận lại một trận đánh tới, khiến cô phải hôn mê.

Hơi thở kiêu mị, ảm áp vui vẻ dần dần tiêu tán, tất cả đều bị màn đêm u ám nặng nề thế chỗ, bao bọc chặt chẽ không thể thối lui.

Kiều Tâm Du cũng không biết mình làm thế nào mà bước xuống xe, vừa có cảm giác tỉnh lại, đã đến bình minh.

“Ừc, ừc...” Bụng đã hát lên rồi. “vườn không nhà trống”, đứa nhỏ đói bụng sẽ không tốt?

Cô vừa định bò dậy, lại phát hiện ngang hông đã bị một cánh tay bền chắc khóa chặt. Cô nhẹ nhàng xoay người qua bên cạnh, Kiều Tâm Du trừng mắt nhìn Nhâm Mục Diệu ngủ say như một con heo chết. Sau đó ngồi dậy, mở ngăn kéo tủ đầu giường, từ trong bọc lớn lấy ra một loại đồ ăn vặt, cô chọn một bọc khoai tây chiên có vị chanh.

“Crốp, crốp, crốp, ...” tiếng thức ăn thanh thúy phát ra.

“Ăn ngon không?” Bên cạnh đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp.

Kiều Tâm Du chỉnh tiếng vang thấp xuống, đem khoai tây chiên ở bên khố miệng để xuống trước mặt hắn, “Anh muốn ăn sao?” Tròng mắt trong suốt dí dỏm hướng về phía hắn chớp chớp.

“Đồ ăn này không tốt cho sức khỏe.” Đôi mắt Nhâm Mục Diệu lộ rõ vẻ buồn ngủ, hắn lạnh lùng mở miệng nói, nhưng vẫn há to miệng muốn đến gần ăn khoai tây chiên.

Kết quả là lúc miệng chạm đến miếng khoai tây kia, Kiều Tâm Du bèn thu tay lại, ném vào trong miệng chính mình, “Crốp crốp! Crốp crốp!” Cố ý làm cho kêu lớn tiếng, “Đồ ăn không tốt cho sức khỏe anh đừng ăn. Tiếp tục ngủ đi!”

“Em ăn lớn tiếng như vậy, cứ như có xe máy ừ ở bên tai anh, em nói anh có thể ngủ được sao?” Nhâm Mục Diệu soi mói.

“Cái này mà anh cũng nói được, lòng dạ quá hẹp hòi.” Kiều Tâm Du nhanh chóng lấy ra một bọc khoai tây chiên nhét vào trong ngực của hắn, “Vị nguyên chất đó, cho anh”

Chính sách “Hồi lộ” rất hữu dụng, Nhâm Mục Diệu cũng ngồi xếp bằng, xé túi khoai ra, “Anh cảm thấy hình như còn thiếu thiếu cái gì đó?”

“Ừ! Nếu có phim thì”

Lời Kiều Tâm Du vẫn chưa nói hết, Nhâm Mục Diệu đã nhấn xuống một cái nút, ngay sau đó mở ra TV 64 inch LCD.

“Cái này có thể sử dụng được à?” Kiều Tâm Du kinh ngạc hỏi: “Em còn tưởng đây chỉ là đồ trang trí, để căn phòng này có chút hơi hướm khoa học kỹ thuật thôi.”

“Trang trí?” Nhâm Mục Diệu khẽ cau mày, thật bội phục trí tưởng tượng của cô “Em muốn xem phim gì?”

“Ở Nhà Một Mình?”

“Cũ rích”

“Kế hoạch bảo bối.”

“Ngây thơ.”

“Thiên tài bảo bối!”

“Nhàm chán.”

“Ngủ!”

“À..... Hình như không có phim này.”

Kiều Tâm Du đem khoai tây chiên trong tay mình nhét vào trong ngực hắn, chui vào trong chăn, xoay người không để ý tới hắn nữa.

“Sao vậy?” Nhâm Mục Diệu nhẹ nhàng lôi kéo cô ra.

“Anh chuyên chế! Bá đạo! Chuyên quyền!” Kiều Tâm Du bực mình nói.

“Được rồi, em nói đi! Rốt cuộc muốn xem phim gì?”

Kiều Tâm Du bĩu môi, lẩm bẩm nói: “Thám tử lừng danh Conan. Ai ~ anh nhất định sẽ nói phim này ngây thơ, nhàm chán.....”

“Đúng là đủ ngây thơ đủ nhàm chán!” Nhâm Mục Diệu ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn tìm tòi, lục lọi trong danh mục phim, cuối cùng chọn ra thám tử lừng danh Conan.

110. Chương 110: Dưỡng Thương Cùng Tạo Người Không Bài Trừ Lẫn Nhau

Trong căn phòng lớn thỉnh thoảng truyền đến tiếng trẻ con non nớt, còn có tiếng gặm khoai tây chiên “Crốp crốp, Crốp crốp”. Hai người ngồi xếp bằng trên giường, bên cạnh là một đống lớn khoai tây chiên, cùng nhìn chăm chăm trên màn hình TV, cảm thấy thật vui vẻ, phồn thịnh. Thử nghĩ xem, đây là một bức tranh quái dị cỡ nào (^~!).

Trời dần dần sáng, từng tia sáng nhỏ, mềm mại ôn hòa, dần chiếu vào gian phòng.

“Cộc, cộc ——” ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa, “Này! Nhâm Mục Diệu cháu đã dậy chưa?” Tiếng khàn khàn cùng tràn đầy yêu thương.

“Bà nội?” Bà sao lại tới đây vào sáng sớm? Tầm mắt Nhâm Mục Diệu từ TV chuyển sang cửa, “Bà nội, bà vào đi!”

Nhâm Mục Diệu đã sớm có thói quen Bà nội Nhâm không gõ cửa trực tiếp xông vào phòng của hắn rồi, vậy mà bà hôm nay lịch sự như vậy, ngược lại làm cho Nhâm Mục Diệu có chút không quen.

Bà nội đẩy cửa ra, hào hứng bước vào, bộ mặt tức giận, nhưng vẫn là khó có thể che giấu được nụ cười nơi khóe miệng, bà đem một xấp báo chí đưa tới trước mặt Nhâm Mục Diệu, hưng phấn buộc tội hắn “Nói đi! Chuyện này là sao? Cháu dâu có đứa nhỏ, bà lại là người cuối cùng được biết! Là người cuối cùng đó! Những chuyện trên báo chí nói có đúng không?”

Nhâm Mục Diệu lười biếng liếc nhìn sang tờ báo, không muốn nhìn lâu hơn một cái, “Viết cái gì ạ?”

“Một câu nói khá quá thôi —— cháu ở nước ngoài dưỡng thương, cùng với tạo người.”

Dưỡng thương? Tạo người? Kiều Tâm Du có chút phản ứng, “Khụ, khụ, khụ.....” Người xui xẻo, uống nước cũng có thể tắt thở, cho nên cô dễ dàng bị khoai tây chiên làm cho sặc cũng không coi là lạ, “Bà nội à, không phải”

“Cháu dâu, cháu sao thế?” Bà nội Nhâm quan tâm nói.

“Cô ấy muốn nói, thật ra thì công trình ”Tạo Người” đã sớm thành công lâu rồi.” Nhâm Mục Diệu khẽ vượt lưng Kiều Tâm Du, còn thành thật khai báo tiếp một câu, “Hơn ba tháng trước!”

Lời Kiều Tâm Du muốn nói là cái này à? A

“À?” Bà nội Nhâm vui mừng cười to, “Ha ha..... Đợi thêm nửa năm nữa bà lập tức được làm bà cố! Tên của đứa nhỏ đã nghĩ ra chưa, phòng trẻ đã chuẩn bị chưa.....” Bà nội Nhâm kích động không thôi, đột nhiên nghĩ đến một việc, “Đúng rồi, các cháu mau mau làm hôn lễ đi! Các cháu nhìn lại gian phòng này mà xem, trên tường cũng không có tấm hình cưới nào, như thế rất không tốt cho đứa nhỏ sắp ra đời.....” Bà nội Nhâm thao thao bất tuyệt.

Hình đám cưới và Đứa nhỏ thì có quan hệ gì, năng lực Logic của Kiều Tâm Du có hạn, chẳng nghĩ ra được hai thứ này có quan hệ gì với nhau.

“Bà nội, bà không cần phải liệt kê từng món một như thế đâu, trực tiếp tổng kết đi!” Nhâm Mục Diệu biết Bà nội Nhâm một khi đã nói được 50 chữ, tiếp theo sẽ nói 5000 chữ.

“Các cháu mau mau cử hành hôn lễ cho bà!”

“Vô cùng tán thành!”

Kiều Tâm Du gặm khoai tây chiên, uất ức nói: “Anh ấy còn chưa cầu hôn với cháu đó?”

“Chưa có sao?” Đôi mắt sâu thẳm của hắn nhìn về phía cô, “Ngày hôm qua ở trên máy bay.....”

Vừa nhớ tới ngày tình hình trên phi cơ hôm qua, mặt Kiều Tâm Du lập tức đỏ ửng, cô vì không chịu nổi..... đành tùy cơ ứng biến, miễn cưỡng đồng ý.....

“Anh, anh, đó là em bị bức cung! Bị chơi xấu! Không tính!”. Lời Kiều Tâm Du không có chút mạch lạc nào, “Vô duyên vô cớ trở thành cô dâu của anh, há chẳng phải là em bị thua thiệt sao?”

“Không biết là em bị thua thiệt, hay anh bị thua thiệt?”

“Nhâm Mục Diệu! Bây giờ bà nội ra lệnh cho cháu trong vòng một tuần đem chuyện cầu hôn này giải quyết cho xong!” Bà nội Nhâm gấp một cái đi ra khỏi phòng.

“Em sẽ không dễ dàng khuất phục đâu!” Kiều Tâm Du quay đầu đi, tiếp tục say sưa ngon lành xem thám tử lừng danh Conan.

Nhâm Mục Diệu đoạt lấy khoai tây chiên trong tay cô, “Cùng lắm thì phái ra cả tổ chức Ám bắt em lại, trối đến giáo đường thôi!”

“A.....” Lương Tử Ngưng thốt lên một tiếng thê lương, sau đó Nhâm Dịch Tuấn vội rút lui ra khỏi thân thể của cô.

Cô giống như một con búp bê sứ bị vỡ tan tành, lẳng lặng nằm ở nơi đó, im hơi lặng tiếng.....

Mái tóc xốc xếch, trơn ướt từng giọt mồ hôi rớt trên trán Lương Tử Ngưng, sắc mặt trắng bệch, giống như đang muốn cùng khăn trải giường màu trắng hòa làm một thể. Thân thể cô trần truồng ửng ra một màu đỏ hồng, phía trên còn có các dấu hôn ứ đọng. Trong con người tan rã của cô lóe ra ánh sáng mờ mờ, nhưng không có một chút tiêu cự. Chân mày cô khẽ chau chặt lại, toàn thân không nhin được mà phát run.

Cô chỉ cảm thấy thật đau, thật đau, toàn thân đều đau, dường như có một cây dao đang từng nhát cắt đi da thịt của cô. Hạ thể một trận nóng lên rồi phát ra đau đớn, có một dòng nước ấm không ngừng từ trong thân thể chảy ra.....

Là báo ứng sao? Cô tự tay giết chết tỷ tỷ cùng với con của hắn, cho nên con của cô và Nhâm Dịch Tuấn cũng không thể sống được. Đây là trời cao trừng phạt cô sao?

Nước mắt tuôn rơi khẽ quanh co rồi lăn xuống.

Nhâm Dịch Tuấn rất nhanh bỏ đi tắm, lúc hắn trở ra đã mặc quần áo chỉnh tề, lạnh lùng nhìn lướt qua cô, rồi liếc về khoảng máu đỏ tươi trên chiếc giường trắng, con người bỗng chốc nhũn chặt lại, khóe miệng cong lên thành một nụ cười lạnh.

Hắn kéo chân của cô ra, Lương Tử Ngưng giống như một pho tượng gỗ, mặc hắn loay hoay. Máu đang từ từ, từ hạ thể của cô chảy ra, “Xem ra đứa bé này đã không giữ được nữa rồi, mặc quần áo vào đi, đến bệnh viện!” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Nhâm Dịch Tuấn cầm quần áo của cô quăng lên trên người cô, cô đột nhiên giống như bị điện giật, bắt đầu giãy dụa phản kháng, “Đừng, em không muốn đến bệnh viện..... Em muốn Đứa nhỏ này, không cho phép anh làm hại đứa nhỏ.....”

Nhâm Dịch Tuấn không nhin được cầm quần áo, ném mạnh xuống đất, “Con chúng ta sau này vẫn có thể có! Em luôn miệng nói yêu tôi, thì ra Chỉ có thể này thôi sao? Tôi hiểu rồi.” Hắn xoay người hướng về cửa phòng tỏ ý muốn rời đi, hung hăng nói câu cuối, “Sau này tôi không muốn gặp lại em nữa!”

Không muốn gặp lại cô? Hắn không phải là muốn hoàn toàn vứt bỏ cô chứ?

“Không! Dịch Tuấn.....” Lương Tử Ngưng không để ý hạ thể đang truyền tới một loại đau đớn tới mức muốn xé rách người cô, cô xông ra ngoài lao vào phòng khách, từ sau lưng ôm lấy hắn, “Dịch Tuấn, đừng rời xa em..... Em không thể không có anh. Cái thai này em không cần, không cần nữa.....” Cô dốc sức liều mạng mà lắc đầu, từng giọt lệ rơi rớt lăn xuống.

Đồng tử của Nhâm Dịch Tuấn thoáng qua một tia gian tà, hắn xoay người, đỡ lấy bả vai đang run rẩy không ngừng của cô, xoa xoa một chút vệt nước mắt trên mặt cô, “Đứa bé này tới không đúng lúc, nhưng sau này chúng ta sẽ có rất nhiều rất nhiều con.....”

“Ừ!” Giọng nói Lương Tử Ngưng nghẹn ngào, cô gật đầu một cái.

Đến bệnh viện, Nhâm Dịch Tuấn không một chút do dự, lập tức ký tên lên giấy đồng ý giải phẫu.

Lương Tử Ngưng suy yếu nằm trên giường bệnh, không bao lâu sau, y tá lập tức đem thuốc tới.

Cô run run đưa tay cầm lấy thuốc, ngược mắt, quét nhìn đến ánh mắt kiên quyết, tối đen, lạnh lẽo của Nhâm Dịch Tuấn, cô không do dự nữa, kiên quyết ngửa đầu, đem từng viên thuốc trắng nuốt vào.

Vì yêu hắn, cho nên tất cả mọi thứ cô đều sẽ bỏ xuống được.

111. Chương 111: Thủy Tính Dương Hoa (lăng Lơ)

Cơn gió rét đậm giống như dao găm mà thổi qua gò má mềm mại của cô, đỉnh núi ấy từ khi nào đã phủ một màu trắng của tuyết.

Kiều Tâm Du không quên, hôm nay là ngày giỗ của mẹ cô, cũng là một ngày lạnh như thế này, mẹ đã rời cô mà đi, trên mặt đất lạnh như băng, thân thể của bà cũng từ từ trở nên lạnh giá, rồi đông cứng.

Tấm hình trên mộ bia trải qua rất nhiều sương gió, cũng đã trở nên phai nhạt màu sắc tươi sáng ban đầu, nhưng vẻ hiền thực cùng nụ cười dịu dàng trên mặt bà vẫn còn hiện rõ, vẫn như cũ ấm áp động lòng người.

Kiều Tâm Du ngồi xổm người xuống, đặt bó hoa bách hợp trong tay xuống, sau đó dùng khăn tay tỉ mỉ lau sạch bụi bặm trên mộ bia.

“Mẹ, Tâm Du tới thăm mẹ đây. Mẹ biết không? Con đã gặp được người mình yêu.” Giọng của cô êm ái ôn nhu mà uyển chuyển, cô nhếch miệng, mỉm cười thần nhiên, “Tính khí của anh ấy rất bá đạo, quả thật cũng chẳng tốt đẹp gì, lại còn chuyên chế độc tài nữa..... thật sự là có rất nhiều khuyết điểm, nhưng có lúc anh ấy lại giống hệt trẻ con, rất nghịch ngợm lại đáng yêu. Mọi thứ của anh ấy con đều thích, rất thích, rất thích..... Có lẽ, cả cuộc đời này con sẽ không yêu ai khác trừ anh ấy..... Mẹ, không đây hai ngày nữa, con sẽ kết hôn, mẹ yên tâm nhé, con nhất định sẽ hạnh phúc.”

Trong lòng Kiều Tâm Du còn có chút lo sợ cùng bất an, không lẽ là chứng u sầu trước hôn nhân chẳng!

Nhâm Mục Diệu yêu cô sao? Kiều Tâm Du không biết, lòng của hắn như có một tầng sương mù dày đặc bao phủ thật kín, khiến cho người ngoài không thể nhìn ra cũng chẳng thể bắt lấy.

“Anh yêu em” ba chữ này, chưa bao giờ Nhâm Mục Diệu mở miệng nói qua với cô, mặc dù có hoan ái, nhưng mà trừ thân thể kết hợp, linh hồn của bọn họ vẫn còn ngăn cách, rời rạc với nhau. Cho nên, hắn chỉ có kiêu ngạo, ra lệnh cô hoàn thành cái nhiệm vụ “Kết hôn”.

“Tâm Du.” Sau lưng truyền đến giọng nói quen thuộc, ôn hòa, êm tai.

Kiều Tâm Du lập tức xoay người lại, “Anh Phương Đình.” . Sau đó, cô lập tức nhìn về bó hoa tươi trong tay hắn, “Anh tới đây là vì”

“Hôm nay là ngày giỗ của bác gái.” Hắn khom lưng đem hoa đặt xuống. Thật ra thì hàng năm vào ngày này hắn đều tới để bái tế ân nhân đã cứu mạng hắn, cũng hướng về phía Mộ Bia cam kết hắn sẽ chăm sóc Kiều Tâm Du thật tốt.

“Làm sao anh biết?” Kiều Tâm Du có chút kinh ngạc.

Phương Đình xoay người, xoa xoa tóc của cô, “Chỉ cần là chuyện về em, anh đều biết.”

“Anh Phương Đình.....” Kiều Tâm Du cúi đầu, cô cảm thấy mình nợ hắn rất nhiều..., hắn yêu cô, cô không thể nhận nổi, cũng không thể trả lại, “Anh Phương Đình, em sắp kết hôn rồi.”

“Anh biết, Nhâm Mục Diệu có phát thiệp mời cho anh rồi.” Cách làm như vậy, đích thực rất phù hợp với tính tình của Nhâm Mục Diệu, hắn muốn tình địch đối với vợ của mình hoàn toàn chết tâm.

“Anh Phương Đình, anh sẽ đến chứ?”

Hai người bọn họ cùng song hành đi xuống núi, gió cứ thế se lạnh, khiến cánh mũi của Kiều Tâm Du nhói đến mức chuyển thành màu hồng. Đường núi gập ghềnh, cộng thêm những lớp tuyết dày, mấp mô, khó đi như thế nào thì không cần phải nói, mặt đất còn rất trơn trượt. Phương Đình đỡ một bên cánh tay của cô, chậm rãi đi xuống.

“Sẽ đến! Anh rất muốn nhìn thấy dáng vẻ em mặc áo cưới.” Thấy được hình ảnh Kiều Tâm Du có được hạnh phúc, như vậy, hắn cũng rất an tâm.

“Bụng em cũng lớn vậy rồi, áo cưới cứ phải sửa một lần rồi lại một lần, mặc vào khẳng định rất khó coi.” Kiều Tâm Du không nhìn thấy phía trước có một cây đại thụ trên mặt lá của nó còn đọng rất nhiều tuyết, lát sau tuyết trên cây rất nhanh rơi xuống, ngay lập tức, lòng bàn chân của cô ngay lập tức vì đạp trên tuyết mà trơn trượt ——

“A ——” một tiếng kêu chói tai vang lên.

Phương Đình, tay mắt lạnh lẽo, giữ lại cánh tay của cô, dùng sức kéo, Kiều Tâm Du thuận thế ngã ngay vào lòng ngực của hắn.

Cô nhắm chặt hai mắt, há mồm thở dốc, chờ đợi đau đớn, nhưng kết quả cảm giác trên người ngay cả một chút đau đớn cũng không có, chậm rãi mở mắt, cô lập tức thấy được gương mặt rất gần của Phương Đình, miệng hắn khẽ mở, “Đang mang thai, em phải cẩn thận hơn một chút mới đúng chứ.”

“Ừ!” Kiều Tâm Du vừa định đẩy Phương Đình ra, chân cô cố đứng vững, bỗng trước mặt truyền đến giọng nói giận dữ ——

“Các người đang làm gì vậy?!!” Trong con người tối tăm của Nhâm Mục Diệu lập tức bắn ra ánh sáng lạnh khắp bốn phía, toàn thân hắn bao phủ một tầng hơi thở tối tăm, hắn dần dần bước đến gần, dùng một tay kéo Kiều Tâm Du về phía mình.

Lực đạo quá mạnh, thân thể Kiều Tâm Du lắc lư hai cái xong mới đứng vững. Nhâm Mục Diệu dùng một tay giữ thật chặt cánh tay của cô, đem cô ôm vào trong ngực, thị uy đối với Phương Đình nói: “Phương viện trưởng hình như rất rảnh rồi, chạy đến khu nghĩa trang xa xôi này để chữa bệnh, hay là vụng trộm?”

Chân mày Kiều Tâm Du nhíu chặt, “Mục Diệu, anh hiểu lầm rồi! Bọn em chỉ tình cờ gặp nhau thôi.”

“Đúng vậy, quá tình cờ, hai người lại có thể đồng thời cùng đi tảo mộ.”

“Nhâm tổng giám đốc, tôi đến đây chỉ là muốn tế bái với bác Nhâm gái một chút thôi, xin anh đừng suy nghĩ nhiều.” Trên gương mặt sáng rõ của Phương Đình hiện ra vẻ nhần nhện, hắn không muốn làm khó cho Kiều Tâm Du.

(*): vì Kiều Tâm Du đã lấy Nhâm Mục Diệu, nên Phương Đình phải gọi theo họ Nhâm

Đôi mắt đen lạnh của hắn nhíu lại, “Tế bái bác Nhâm? Có phải anh đã quá rảnh rồi rồi không?”

“Nhâm Mục Diệu! Anh có quá rảnh rồi hay không!” Kiều Tâm Du hướng về phía hắn rống to, chẳng lẽ hắn nhất định phải làm cho cô khó chịu sao? Chân cô hướng về phía mu bàn chân của hắn đạp mạnh xuống.

Nhâm Mục Diệu đau, buông lỏng tay ra.

Nhân cơ hội đó Kiều Tâm Du lập tức thoát khỏi bàn tay trói buộc của hắn, “Tôi và anh tốt nhất là nên sống yên bình với nhau, đừng có liên hệ gì cả, hôn lễ đó có lẽ cũng không cần thiết nữa.” Nói xong đôi mắt cô thoáng qua ánh mắt u buồn mà nhìn hắn, sau đó lập tức vội vã đi xuống núi.

“Kiều Tâm Du, cô đứng lại đó cho tôi!” Nhâm Mục Diệu không để ý đau đớn ở chân, lập tức đuổi theo.

Đường núi vô cùng khó đi, bước chân Kiều Tâm Du loạn choạng không yên, cô không cẩn thận bị trượt chân, ngồi chồm hổm ở trên đất.

“A.....” Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, Kiều Tâm Du bỗng thấy trời đất đảo lộn.

Nhâm Mục Diệu ngay lập tức đem cô gánh qua vai, nhét vào trong xe, lập tức khởi động máy.

“Khụ, khụ.....” Kiều Tâm Du cảm giác như toàn bộ mạch máu trên người mình đang đảo lộn, sự khó thở khiến cô vô cùng khó chịu. Hướng về Nhâm Mục Diệu giận dữ hét: “Nhâm Mục Diệu! Anh đừng có làm loại hành động quá mức trẻ con này nữa được không?”

“Cô nói tôi trẻ con? Chúng ta sắp kết hôn, vậy mà cô vẫn còn muốn len lén chạy ra ngoài tìm tình nhân cũ? Một ông chồng tính tình trẻ con có phải nên làm bộ như không thấy hay không?!” Truyện Tiên Hiệp - -Y

Khóe miệng Kiều Tâm Du nhảy lên, thoáng qua một tia châm biếm, “Tại sao anh cứ luôn nghi ngờ em, thì ra cho tới bây giờ anh cũng chưa từng tin tưởng em, cũng không hề yêu em, đã như vậy sao anh còn muốn giữ lại Đứa nhỏ này, tại sao còn muốn cử hành hôn lễ đó với tôi?”

“Có đứa bé này thì tôi có thể trói buộc cô chặt hơn, chỉ cần trong tay tôi có đứa nhỏ, tôi sẽ không sợ cô không ngoan ngoãn nghe lời. Về phần hôn lễ, là tôi muốn bố cáo với thiên hạ, cô là người đàn bà của tôi. Kể nào muốn chết mới dám cùng cô lén phéng!”

112. Chương 112: Uất ức

“Thì ra là đây mới là mục đích của anh sao.” Giọng nói trong trẻo lộ ra nhè nhẹ chua xót. Tại sao bọc bên ngoài mục đích xấu xa này, lại là sự ngọt ngào, như được phủ một lớp kẹo bọc đường. Trong nháy mắt, vỏ bọc đường lập tức có thể bể nát, lộ ra bản chất xấu xí bên trong.

Hôn lễ này chẳng qua là một sợi xích, khiến cô càng bị khóa chặt lại, vĩnh viễn cũng trốn không thoát lòng bàn tay của hắn, vĩnh viễn cũng không có tự do.

Tất cả mọi sự tốt đẹp đều là tưởng tượng của cô, đều là ảo ảnh. Nhẹ nhàng bị gió thổi bay, dễ dàng tan vỡ.

Kiều Tâm Du không thể không nhận ra một sự thật, hắn không hề thương cô, một chút cũng không. Tất cả đều là cô vọng tưởng mà thôi, là cô tự mình đa tình.

Ngoài cửa xe khung cảnh vội vã bị quay ngược lại, Kiều Tâm Du thẩn thờ nhìn ra cửa sổ, băng tuyết bao trùm cả vùng đất, giờ phút này lòng của cô cảm giác như mọi thứ trên đời này đều là sự gian trá.

Trở lại biệt thự, bà nội hào hứng đi ra, “Tâm Du, Nhà Thiết Kế đã sửa xong áo cưới và đem tới đây rồi, cháu mau vào mặc thử xem.”

“Bà nội.....” Kiều Tâm Du tỏ ra biểu tình mất mát, hướng về phía bà nội cười nhạt một tiếng, xoay người nói với Nhâm Mục Diệu: “Chúng ta lên lầu nói chuyện một chút chứ?” Truyện Sắc Hiệp -

Hắn lãnh đạm liếc cô một cái, “Bà nội con có chuyện cần nói với Tâm Du.” Sau đó hắn lập tức dặt tay cô, bước lên lầu, tiến vào phòng ngủ chính.

“Rầm!” Hắn tức giận đóng sập cửa.

“Hôn lễ này hủy bỏ đi thôi.” Kiều Tâm Du suy nghĩ cặn kẽ, lãnh đạm nói.

“Hủy bỏ?” Đôi mắt đen của hắn thoáng nhìn cô, “Tại sao?”

“Bởi vì không cần thiết. Tôi đã ký vào giấy đăng ký kết hôn rồi, hôn lễ chẳng qua chỉ là một hình thức mà thôi.” Kiều Tâm Du lãnh đạm nói, hi vọng đã tan vỡ, lòng của cô đau thật là đau, dường như đang có một thanh dao cùn đâm vào ngực cô, khiến nó đầm đìa máu tươi.

(*): trong convert ghi rõ là “thanh dao cùn”, QT cũng thế, ta cũng không dám sửa.

Nhâm Mục Diệu từng bước từng bước tiến tới gần cô, “Cô không muốn gả cho tôi?”

“Vì tôi nhận ra sự thật, tôi chỉ là đang chuộc tội, mà anh chẳng qua là đang trả thù tôi.” Từ đầu đến cuối đều thế. Tâm cô đau đớn hơn so với nỗi đau trên thân thể gấp trăm ngàn lần. Tại sao hắn lại muốn dùng những thứ hoa ngôn xảo ngữ (lời nói ngọt ngào, tốt đẹp) kia để lừa gạt lòng cô, sao lại tạo nên những kí ức tốt đẹp ấy bắt cô nhớ tới chúng, tại sao hắn lại dần dần đi vào lòng của cô?

Hắn đã từng bước, từng bước một, đem toàn bộ lòng cô mà đoạt lấy, rồi lại ngay lập tức lãnh đạm nói cho cô biết một câu, tất cả đều là cô tự mình đa tình, thật ra thì hắn vẫn luôn chỉ muốn lấy việc hành hạ cô làm thú vui.

“Nhìn bề ngoài cô rất thông minh, nhưng sao lại ngu xuẩn đến thế, đến bây giờ cô mới hiểu được sao? Cô sẽ không hồ đồ cho là tôi đối với cô có tình chứ?” khloe miệng Nhâm Mục Diệu cong lên một đường cong châm biếm.

“Đúng! Là tôi ngu ngốc, là tôi ngu xuẩn!” Dòng nước mắt lạnh trong trẻo dọc theo gương mặt nhỏ nhắn yêu kiều của cô, chậm rãi chảy xuống, giống như một chuỗi ngọc bị đứt, tuôn rơi như mưa, dòng nước mắt vì nhiễm màu xanh ngọc của chiếc áo khoác, trong nháy mắt trở thành một đóa hoa màu đen tuyệt vọng, “Tại sao, tôi biết rõ đó là lỗi của tôi mà, tôi cũng đã ngây ngốc tiếp nhận, chưa bao giờ phản kháng, nhưng tại sao..?”

Nhâm Mục Diệu ngưng tụ lại ánh mắt sắc bén bắn về phía Kiều Tâm Du, tiến lên phía mặt cô rồi dùng một tay giữ lấy cằm dưới của cô, “Hừ! Không ngờ cô còn có thể tỏ ra đáng vẻ tự mình đa tình như thế, ngoài mặt thì cô giả dạng như một nữ sinh nhỏ bé thuần khiết, nhưng từ trong xương tủy của cô lại là vẻ lẳng lơ, phiêu đảng hơn ai hết. Chẳng trách được tên Phương Đình kia lại chung tình với cô như thế, ngay cả khi cô đã kết hôn rồi”

Nước mắt tuôn rơi, đôi mắt cô mơ hồ, cũng mơ hồ nhìn về mặt dữ tợn của Nhâm Mục Diệu, Kiều Tâm Du lắc đầu, khóc không thành tiếng, mơ hồ nói không rõ: “Không phải vậy..... Không phải như vậy.....”

Tay cô bóp chặt lại, gương mặt trắng bệch, lộ rõ vẻ thống khổ.

“Cô chắc tốn không ít công sức để câu dẫn anh ta! Chủ động cởi quần áo câu dẫn anh ta lên giường, hay là hạ thuốc, buộc anh ta đi vào khuôn khổ? Những chiêu này chắc cô rất giỏi sử dụng! Không trách được, trước đây sao cô lại thành thực như thế, thì ra là đã quen việc rồi. Đúng rồi! Khi cô bị đặt ở phía dưới, chắc hẳn người cô rất phóng đảng cùng uốn éo, yêu kiều liên tiếp, cái loại phong thái kiêu mị đó, đích thực có thể khiến cho đàn ông mất hồn, không trách được Phương Đình đối với cô lại nhớ mãi không quên.”

“Anh có thể vũ nhục tôi, nhưng không được vũ nhục anh Phương Đình.” Kiều Tâm Du cắn răng, khó khăn khắc ra những lời này. Cô cảm thấy cằm của mình sắp rách ra. Những thứ ngôn ngữ không chịu nổi kia giống như mưa đá, từng khối từng khối một đánh vào trên người cô, như những cột băng bén nhọn rạch ra da thịt của cô, như những đợt khí lạnh như băng thấm vào xương thịt cô.....

Tay Nhâm Mục Diệu bỗng chốc buông lỏng, con ngươi đen giống như độc dược của hắn lập tức bắn tới bên cô, “Anh Phương Đình? Thật thân thiết.”

Kiều Tâm Du đột nhiên mất đi trọng tâm, té ngã trên nệm, “Anh muốn làm gì tôi cũng được, nhưng xin anh hãy bỏ qua cho anh ấy.” Cô không muốn để cho người vô tội bị liên lụy, bị thương tổn, cô vốn không thiếu những khoản nợ như thế này rồi.

“Cô đang cầu xin tôi bỏ qua cho tình nhân của cô sao?” Đuôi lông mày sắc bén của hắn nhảy lên.

Kiều Tâm Du cảm thấy bụng truyền tới từng trận đau đớn, chân mày cô nhíu chặt, nước mắt lẳng lẳng chảy xuôi, “Anh cho là thế cũng được, phải! Tôi đúng là đang cầu xin anh đó.”

“Cầu xin? Vậy cũng nên cho tôi thấy một chút thành ý chứ?!” Đôi chân thon dài của Nhâm Mục Diệu bước tới, ngồi trên ghế sa lon, nhếch chân lên, “Cho tôi xem một chút thành ý của cô, rồi tôi sẽ quyết định có đối phó với bệnh viện Phương thị hay không.”

Thành ý? Đôi mắt Kiều Tâm Du run rẩy, vài giọt lệ trong suốt rồi rớt lặn xuống, cô di chuyển hai chân, sợ hãi quỳ ở trước mặt của hắn, “Được! Tôi cầu xin anh!” Giọng nói bất khuất thấy rõ không thể tha thứ, thấy rõ rất quật cường.

“Đây chính là thành ý mà cô nói sao? Tôi không cảm giác được.” Nhâm Mục Diệu cầm ly trà thủy tinh lên, nhàn nhả uống nước, bình thản nhìn cô.

“Vậy anh muốn thế nào? Muốn tôi đốt giấy tiền vàng mã cho Lương Tử Oánh sao?”

“Choang ——” ly thủy tinh bị đập xuống sàn nhà, trong khoảnh khắc, tan thành mảnh vụn, phản xạ nên thứ ánh sáng lấp lánh của đèn thủy tinh.

Nhâm Mục Diệu dùng một tay nắm chặt cổ áo của Kiều Tâm Du, “Lương Tử Oánh là do cô hại chết, cô cần bản không có tư cách đốt giấy tang cho cô ấy! Nhớ kỹ! Giá trị duy nhất để cô tồn tại chính là bị tôi

đùa giỡn, cũng chính là cách để cô đền bù sai lầm!”

“Không phải là do tôi hại chết, tại sao toàn thế giới đều muốn quở trách tôi? Đó vốn không phải là lỗi của tôi, nhưng tại sao tất cả trừng phạt đều muốn tôi gánh chịu, tại sao chứ? Bởi vì tôi vừa sinh ra đã không có cha, cũng bởi vì khi tôi năm tuổi mẹ đã xa rời tôi sao? Cũng bởi vì tôi không cha không mẹ, cho nên, mới có thể để cho người người khi dễ, mặc cho người người định đoạt sao.....” Cuộc sống ăn nhờ ở đậu vốn cực kì khổ nạn, mẹ cô mỗi ngày đều nhục mạ, hành hung cô, bị em họ châm biếm giở trò đùa dai, còn có cuộc sống hắc ám trong tù giam hoàn toàn không có ánh mặt trời Tất cả tất cả, giống như từng thước phim thoáng qua trong đầu cô.

113. Chương 113: Mưa Gió Muối Tối

Nhâm Mục Diệu thấy cô gương mặt đẹp của cô hiện đầy nước mắt, con ngươi trong suốt sớm đã bị một làn nước làm cho che khuất, biểu tình dịu dàng của cô lộ ra đầy thương cảm. Hắn cảm giác được lòng của hắn giống như đang bị ong mật đâm vào, cây gai nhỏ đâm thẳng vào trong xương tủy, mỗi một lần hít thở cũng mang theo một lần đau nhói.

Tay của hắn dần dần buông ra, “Trong mấy ngày này cô đừng hòng có suy nghĩ gì! Ngoan ngoãn ngồi đợi ở đây, chuẩn bị làm cô dâu đi!” Hắn hung tợn ném xuống những lời này, sau đó lập tức xoay người rời đi. Tâm trí hắn hiện giờ cực kì rối loạn, cần tìm chỗ để giải tỏa.

Kiều Tâm Du xụi lơ ngồi trên sàn nhà lạnh như băng, trong tay cầm thật chặt khối ngọc màu đen, thứ duy nhất mẹ để lại cho cô, “Mẹ, con phải làm gì đây?”

Cô biết rất rõ yêu thương ác ma là đồng nghĩa với việc “thiệt thân lao đầu vào lửa”, mà cô lại còn không được chùn bước tự chịu diệt vong.

Ác ma vốn là thích, vô tình hay cố ý bắt lấy lòng người, sau đó sẽ lập tức tàn nhẫn tùy ý mà chà đạp.

Kiều Tâm Du giờ mới hiểu được, tự ái của mình trong mắt hắn không đáng giá một đồng.

Bụng truyền đến từng trận từng trận co rút đau đớn, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô đặt lên, “Con à, có phải con cũng đang trách cứ mẹ hay không, mẹ không thể giữ được cha con..... Nhưng mà, mẹ bây giờ chỉ còn có con thôi, thực sự chỉ có con thôi, cho nên con hãy cố gắng ở lại với mẹ có được hay không?”

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống, lập lòe hiện lên ánh sáng nhạt, ánh sáng nhàn nhạt mà tan ra, nhưng thứ không tan được chính là bi thương.....

Trong một vùng hoang vu, tại một căn nhà gỗ nhỏ cũ rách, cột gỗ có chút rửa nát, lão đảo như muốn ngã, đoán chừng nếu gió Tây mãnh liệt thêm một chút nữa, sẽ có thể lập tức thổi ngã căn nhà gỗ nhỏ này rồi.

“A.....” Bên trong truyền đến một tiếng tiếng kêu thảm thiết thê lương, khiến cho người ta run rẩy.

“Vạn Khải Phong, van xin anh bỏ qua cho tôi đi có được hay không?” Trầm Trầm Vân không bao giờ nghĩ đến có một ngày mình sẽ rơi vào trong tay tên tội phạm đang lẩn trốn này.

Sáng sớm hôm nay cô thấy được trên trang bìa của tờ báo ghi tin Nhâm Mục Diệu sắp kết hôn, cô quả thật cũng không thể tin đó là sự thật, không hiểu người đàn bà kia đã làm gì cho hắn, tại sao Nhâm Mục Diệu lập tức có thể mang tất cả mọi thứ dâng tặng cho người đàn bà thấp hèn chết tiệt Kiêu Tâm Du kia.

Còn cô thì sao? Vì Nhâm Mục Diệu, cô đã ra tòa làm chứng, mang theo tiếng xấu ra đường, đồng nghĩa với việc cô không thể tìm một Ông Chủ tốt nữa. Hơn nữa, bởi vì lần sảy thai lúc đó, trời cao đã tước đoạt tư cách làm mẹ của cô. Cô đã bỏ ra rất nhiều..., nhưng tại sao ông trời lại không công bằng với cô như vậy, tại sao người phụ nữ kia không mất mát gì cả, lại có thể có tất cả. Cô thật không cam lòng.

Nhâm Mục Diệu, anh đừng tưởng rằng sau khi cho tôi ba trăm ngàn là có thể bồi thường lại tất cả tổn thất của tôi. Vốn là Trầm Trạh Vậh muốn đi tìm Nhâm Mục Diệu, kết quả, ngay trước tòa cao ốc Nhậh thị, cô đã bị tên Vậh Khải Phong đang lẩn trốn này dùng thuốc mê bắt đến đây

Tên biến thái đáng chết đã lột sạch quần áo của cô, đem tay chân cô cột vào trên ghế, thời tiết đang rất lạnh, khiến trên người Trầm Trạh Vậh nổi lên từng đợt lạnh buốt, lạnh đến mức làm cả người cô cứ run run, răng trên răng dưới liên tục va đập vào nhau.

Lẩn trốn suốt mấy ngày nay khiến chiếc cằm của Vậh Khải Phong vốn trơn bóng, giờ đã mọc đầy râu ria, tóc vì không được chăm sóc nên có vẻ tùy tính xốc xếch, bộ đồ tây trên người đã cũ rách đến mức không thể chịu nổi, trên đó còn dính vào một tầng dơ bẩn, nếu không nhìn kỹ, không chừng còn có thể xem hằn lấm thành tên ăn mày?

Thật không ngờ một người từng là Tiểu Khải lừng danh rầm rộ, là tổng giám đốc tập đoàn Vậh Hồng, hôm nay lại có kết cục suy bại này. Ai

đây chính là kết quả của việc dám trêu chọc đến Nhâm Mục Diệu, vị tổng giám đốc tuyệt tình tàn ác.

“Bỏ qua cho cô?” Trong con người vẫn đục của hắh lóe ra tia sáng khát máu của mãnh thú, ngón tay giữa của hắh đang kẹp một miếng thuốc thơm, khói nhẹ lượn lơ, “Bỏ qua cho cô? Vậh tôi cần gì phải tốn trăm phương ngàn kế bắt cô tới đây?”

“Anh..... Cuối cùng thì anh muốn gì?” Từng cảnh tượng bị lãng nhệch trước đây nhanh chóng hiện lên trong đầu cô, nghĩ lại những chuyện cũ kinh hoàng kia, Trầm Trạh Vậh không nhịn được, toàn thân run lẩy bẩy.

“Tôi muốn gì!” Con người Vậh Khải Phong đỏ bừng quét mắt nhìn cô một cái, “Tôi chỉ muốn lấy một chút tiền bồi thường từ cô, cô hại tôi thê thảm như vậy, cô nói xem tôi có nên lấy chút tiền bồi thường hay không?”

Hắh đến gần Trầm Trạh Vậh, dùng hai ngón tay bóp chặt đầu thuốc lá, dần dần đưa đến gần cánh tay của cô.....

Trầm Trạh Vậh liều mạng giấh giụa, nhưng sợi dây vẫn vững vàng đem cô buộc chặt trên ghế, cô căn bản là không động đậy được, cô sợ hãi mà nhìn chằm chằm vào đầu thuốc lá sắp chạm vào cánh tay mình, vội vàng gậh đầu, “Nên, nên! Anh muốn bao nhiêu?” Khóe mắt cô bắt đầu có nước mắt.

“Không nhiều lắm, 20 triệu.” Vậh Khải Phong lẩn nửa hít vào một hơi thuốc lá.

“20 triệu?” Trầm Trạh Vậh không nhịn được lớn tiếng kêu, “Anh quá tham lam rồi”

“Tôi nghĩ cái tên họ Nhâm kia còn cho cô nhiều hơn ấy chứ” Hắh đưa đầu thuốc lá dí đến gần cánh tay của cô, một tay kia kẹp thẻ ATM, “Nói! Mật mã!”

“Làm sao anh có thể ngân hàng của tôi?.” Trầm Trạh Vậh biết lời này là dư thừa, trên sàn nhà quắh bừa bãi quần áo của cô, còn có ví tiền rỗng tuếch.

Hắh đè mạnh xuống đầu miếng thuốc nóng vào tay cô, “Á ——” Trên làn da trắng nõn bay ra vài vệt khói xanh.

“A.....” Một tiếng kêu thê thảm trong nháy mắt phá vỡ bầu không khí lạnh như băng.

“Tôi nói, tôi nói.....” Trầm Trạh Vậh nghẹn ngào nói.

Vậh Khải Phong ném đầu thuốc lá đã tắt đi, “Cô chịu nói sớm thì đã không cần phải hứng chịu nỗi đau da thịt rồi, không phải sao!”

Da cô vốn đã bị đông cứng tới mức trắng bệch, giờ chỗ da bị phỏng giống như thịt bị thiêu cháy, máu chảy xuống, chung quanh nó lại có một vòng tròn màu đỏ.

Vậh Khải Phong híh mắt, tầm mắt háo sắh tà mị đảo quanh trên người cô.

Cô khắh trương hỏi: “Anh, anh muốn làm gì..... anh không đi rút tiền sao.....”

“Không vội, không vội. Chân máy ATM không dài, sẽ không chạy mất.” Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Trầm TrạM VậN dời tầm mắt xuống dưới, nhìn quần áo trên đất của mình, dò hỏi: “Tiền anh cũng lấy được rồi, có thể trả quần áo lại cho tôi không, tôi thật sự rất lạnh.”

“Cô không mặc quần áo so ra đẹp mắt hơn.” Trong con người lạnh băng lóe ra một ngọn lửa tối đen, hằn dần dần đến gần Trầm TrạM VậN.

Toàn thân cô không khỏi run lên, “Anh muốn làm gì? Tên biến thái này cách xa tôi một chút.....”

“Tiền bạc hay người, tôi đều không bỏ qua!” Gương mặt VậN KhẩI Phong thật ác độc như Hung ThầN Ác Sát, hắN giơ tay tặng cho cô một cái tát, “Con đàn bà thúi, tôi chơi cô, chính là vinh hạnh của cô, cô còn dám đi kiện tôi, nếu không phải tại cô, tôi làm sao có thể trở thành như bây giờ!”

“Không phải tôi cố ý muốn kiện anh, là Nhâm MụC DiệU, chính là Nhâm MụC DiệU, là anh ta ép buộc tôi, tôi không còn cách nào khác. Chúng ta đã từng có với nhau một đứa con, anh bỏ qua cho tôi đi được không, 20 triệu tôi sẽ cho anh. VậN xin anh bỏ qua cho tôi.....” Trầm TrạM VậN bỗng cảm thấy trên mặt có một trận khí cay nóng.

114. Chương 114: Độc Nhất Là Lòng Dạ Đàn Bà

VậN KhẩI Phong đem từng tiếng cầu xin tha thứ của cô ngoảnh mặt làm ngơ, hắN giống như một con mãnh thú đói khát, nhìn thấy thức ăn ngon trước mặt, trong con người nhanh chóng thấp lên thứ ánh sáng nhạt, hắN từng bước từng bước tới gần cô, giang chân mình lên hai chân cô, ngón tay êm ái thoảng qua gương mặt của Trầm TrạM VậN, “Người đẹp ở trước mặt, tôi không chơi, rõ là tôi có vấn đề.”

Da thịt lạnh như băng đụng phải bàn tay ấm áp của hắN, nhưng Trầm TrạM VậN vẫn cảm thấy mình như đang tiếp xúc với khối băng, toàn thân lạnh lẽo, cô không nhận được mà rung mình, “VậN xin anh bỏ qua cho tôi đi, tôi sẽ đưa hết tiền của tôi cho anh.....”

VậN KhẩI Phong đối với miếng thịt béo dằng đến miệng này, sao có thể buông ra, tay hắN đặt lên quả đào lạnh cứng như băng của cô, nắm chặt, mạnh bạo nắn bóp, “Cô không phải là đang rét lạnh sao, được rồi! Tôi lập tức sẽ sưởi ấm cho cô!” HắN nghiêng người, liếm láp cái cổ Trầm TrạM VậN, sau đó há mồm ra, lộ ra hàm răng sắc bén, cắn mạnh xuống.....

“A.....” Toàn thân Trầm TrạM VậN không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho hắN xâm lược. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Cô cảm giác được cổ mình cực kì đau xót, “Ngày mai sẽ là ngày Nhâm MụC DiệU kết hôn, anh có thể đi phá hư hôn lễ của anh ta, khiến cho thể diện của anh ta mất sạch..... Hoặc là, anh có thể bắt cóc người đàn bà KiềU Tâm Du hèn mọn kia, sau đó chẳng những có thể tùy ý đùa bỡn cô ta, còn có thể uy hiếp Nhâm MụC DiệU, bắt Nhâm MụC DiệU đem tập đoàn VậN Hông trả lại cho anh,”

“Độc nhất là lòng dạ đàn bà, lời này không sai chút nào! Tôi nhìn không ra cô lại hận Nhâm MụC DiệU đến vậy! Vậy chúng ta bây giờ là cùng một phe rồi.” Khóe miệng VậN KhẩI Phong cong lên một nụ cười tà ác, bàn tay thô ráp của hắN chậm rãi dời xuống, “Cô đưa ra chủ ý này, quả thực rất đáng để tôi suy nghĩ thật kỹ.....”

Nói xong, tay của hắN đã thẳm dò vào vườn hoa bí mật của cô, lục lọi tìm kiếm, tìm được u kính, đột ngột đâm vào ——

“A ——” Trầm TrạM VậN ngửa đầu hô lên, nhưng ... trong tiếng la nghe không ra nửa phần đau đớn, ngược lại lộ ra vẻ nhẹ nhõm vui sướng.

Lúc thương thế khỏi hắN, sau đó cô cũng có thường xuyên lui tới các câu lạc bộ bán hoa, nhưng cũng không có người đàn ông nào đến gần, chỉ có một số người ở sau lưng cô chỉ chỗ chỗ. Chịu đựng không nổi cô

đơn, cô muốn tìm đến bọn đàn ông khủng bố để phát tiết những tích tụ trong lòng, kết quả là ngay cả đàn ông thấp kém cũng ghét bỏ cô, không người nào muốn qua lại trao đổi với cô.

Có được thứ mình muốn, Trầm Trạh Vậh lập tức nhiệt tình đáp lại, “Ừ..... Mau mau..... Em còn muốn, còn phải.....” Phát ra giọng nói dục loạn yêu kiều.

Bầu trời dần dần bị màn đêm đen đặc bao phủ, kín không chút khe hở, ngay cả một chút ánh sáng cũng không. Mặt trăng đã mất tích, ngay cả những vì sao cũng ẩn dật.

Đền được trong nhà họ Nhâm lại cực kì huy hoàng, chiếu rọi cả tòa nhà theo kiến trúc Châu Âu, đêm đêm đen tối tăm xóa đi.

“Tâm Du, cháu ăn nhiều một chút.” Bà nội Nhâm một mực gấp thức ăn cho Kiều Tâm Du, “Cháu xem mấy ngày nay cháu đã gầy đi nhiều rồi, có phải vì chuẩn bị hôn lễ quá mệt nhọc không?”

Kiều Tâm Du nâng lên khuôn mặt thon gầy của mình, đường cong nơi khoe miệng có chút mất tự nhiên, cô cố nặn ra một nụ cười cứng nhắc, “Bà nội, cháu không sao, không mệt chút nào.”

Cô không muốn ăn chút gì, chỉ vuốt vuốt đôi đũa tinh xảo bằng gốm sứ trong tay.

Bà nội Nhâm nhìn biểu tình gượng cười của cô, tức giận nói: “Cái thằng Nhâm Mục Diệu hư thói kia cũng thiệt là, công ty quan trọng hay là vợ con quan trọng hơn, cả ngày chỉ biết đến công việc với xã giao. Ngày mai là phải cử hành hôn lễ rồi, vậy mà còn chưa trở lại!”

“Bà nội, anh ấy rất bận, hơn nữa bạn bè anh ấy nhiều như thế, nói không chừng anh ấy đã bị bạn bè kéo đi dự ”party” độc thân “gì đó rồi!” Kiều Tâm Du biết Nhâm Mục Diệu rất quan tâm bà nội, không muốn quan hệ thật sự của hai người bị bà nội phát giác, cho nên trước mặt bà bọn họ luôn cố gắng diễn trò.

Bà nội Nhâm tiếp tục gấp thức ăn không biết mệt cho Kiều Tâm Du, “Cái thằng hư hỏng đó ngày nào cũng nửa đêm ba bốn giờ sáng mới về nhà, cháu mà không nói nó! Nó sẽ quen tính nết không chịu sửa đổi, nếu cần thì cháu cứ dùng đến gia pháp dạy dỗ nó.....”

Kiều Tâm Du biết bạn rợn chằng qua là cái cố của Nhâm Mục Diệu, mỗi ngày hẩn về nhà trễ như vậy, chằng qua là muốn trốn tránh cô thôi.

“Bà nội, cháu mới không ở nhà một chút thôi, bà đã muốn dạy hư vợ cháu rồi à!” Nhâm Mục Diệu thần thái sáng láng đột nhiên xuất hiện trong phòng ăn, hẩn bước tới, ôm chầm lấy Kiều Tâm Du, ở trên mặt của cô đặt xuống một nụ hôn, sau đó ngồi bên cạnh Kiều Tâm Du.

Người giúp việc lập tức bước lên mang thêm bát đũa cho hẩn.

Kiều Tâm Du sững sờ, nhưng khi nhìn thấy con người đen xen lẫn ánh mắt lạnh băng khi hôn cô của hẩn, cô bỗng chốc thức tỉnh, “Hôm nay, anh về sớm thế.” Cô cảm giác toàn thân mình cứng đờ, lời nói ra cũng không chút suy nghĩ, chằng qua là đôi môi tự động mấp máy thôi.

“Em đang oán trách anh mấy hôm nay về trễ sao?” Chân mày rậm hình kiếm của hẩn nhảy lên.

“Oán trách cháu cũng phải thôi!” Bà nội cảm phần nói: “Dù bận cách mấy, cũng không thể để Kiều Tâm Du ở nhà một mình như vậy! Cháu có biết không, phụ nữ mang thai rất yếu ớt, luôn cần nhiều người quan tâm.”

“Cháu đã mời hai y tá tới trông chừng cô ấy rồi mà.” Hẩn vui đầu ăn, “Ừ! Món thịt bò xào này không tồi.”

“Thằng nhóc hư thói này, có biết quan tâm đến vợ hay không, cháu xem Tâm Du đã gầy đi một chút rồi!” Bà nội đối với đứa cháu nội tính khí bướng bỉnh như hẩn, đã giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhâm Mục Diệu ngẩng đầu, qua loa liếc nhìn cô một cái.

Hẩn đã mấy ngày không nhìn thấy cô rồi? Cô hình như thật sự gầy đi không ít, cằm càng thon nhọn hơn, mà trên gương mặt nhỏ lại có chút tái nhợt, ánh mắt như nước trong veo hiện giờ càng thêm lớn, chớp chớp, bật ra thứ ánh sáng nhạt.

Hắn nhớ rất rõ lúc ở Athen đã đem cô nuôi mập lên không ít, sao mới có mấy ngày vừa qua lại gầy xuống rồi?

“Gầy, càng đẹp mắt hơn chứ sao.” Nhâm Mục Diệu gấp cho Bà nội Nhâm món bà thích ăn nhất Tôm Ruốc Thạch Anh, “Bà nội, bà quá lo rồi. Cô ấy giảm cân vì muốn trở thành một cô dâu xinh đẹp vào ngày mai, hiệu quả không tệ chứ hả!”

“Thằng hư này, cháu nói gì hả!” Bà nội oán trách nói.

Nhâm Mục Diệu ngồi bên cạnh cô, cảm thụ được khí chất lạnh lùng trên người hắn, Kiều Tâm Du như đứng trên đồng lửa, cả người không được tự nhiên, để đũa xuống, “Bà nội, cháu no rồi, cháu đi nghỉ ngơi trước.”

Kiều Tâm Du vừa định đứng lên, Nhâm Mục Diệu lại đề bả vai cô xuống, “No rồi sao?” Mắt hắn nhìn quanh những món ăn trong chén cô, “Em ăn ít như vậy, nếu có lời đồn truyền ra ngoài, người ta còn tưởng Nhâm Mục Diệu anh ngược đãi em đó? Ngồi xuống ăn cho anh xem, đem những thứ này nuốt hết cho anh!”

“Thằng hư này, cháu có biết nói chuyện hay không hả!” Bà nội thay Tâm Du bắt bình.

“Bà nội, anh ấy chỉ là sợ cháu nửa đêm đói chết thôi.” Kiều Tâm Du cúi đầu, che giấu con người trong suốt không biết từ lúc nào đã được phủ một tầng hơi lạnh của chính mình, cô cầm đũa lên đem những thức ăn kia nhét vào miệng.

115. Chương 115: Lãnh Tuyệt (thật Lạnh)

Bà nội Nhâm thấy cô ăn như hổ đói, vội vàng đưa lên một chén canh, “Con ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn.”

“Ăn đi!” Một miếng chân giò Thạch Anh được gấp vào đĩa của Kiều Tâm Du, Nhâm Mục Diệu thờ ơ nhìn cô một cái.

Mùi dầu béo ngậy, khó chịu phát ra từ chân giò làm khuấy động lên từng trận đảo lộn trong dạ dày Kiều Tâm Du “Ừa ——” một cơn khí nóng hướng thẳng lên trên cổ họng cô.

“Thật xin lỗi!” Cô vội vàng che miệng, chạy nhanh về phòng vệ sinh.

Mang thai cũng được bốn tháng rồi, đáng lẽ ra cô phải không còn nôn nữa, hoặc chí ít cũng phải giảm bớt rồi mới đúng. Nhưng phản ứng nôn mửa của Kiều Tâm Du lại ngày càng nhiều.

Nhâm Mục Diệu nghiêng mắt, lười liếc nhìn cô, xong xuôi hắn tiếp tục ăn cơm, còn ăn một cách say sưa ngon lành.

Bà nội Nhâm thở mạnh ra, rồi vuốt vuốt đôi đũa trong tay, “Thằng hư này, nó là vợ của cháu, mà cháu cũng không thèm quan tâm sao!”

“Phụ nữ có thai, nôn mửa rất bình thường mà.” Nhâm Mục Diệu bình thản nói: “Bà nội à, đầu bếp nấu món ăn này không tệ, bà nên ăn nhiều một chút đi.”

Bà nội Nhâm hung tợn trừng mắt liếc hắn một cái, rồi đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh.

“Ừa..... ủa” Cô nôn tất cả những món ăn khi nãy còn “ăn như hổ đói” ra, nhưng vẫn còn chưa đủ, lại thêm một trận co rút dạ dày kéo tới, khiến tất cả dịch mật còn lại cũng được phun ra ngoài.

Kiều Tâm Du vì không muốn bà nội lo lắng, nên khóa cửa phòng vệ sinh lại.

Bà nội Nhâm chỉ có thể đứng ngoài cửa mà gõ, “Tâm Du, cháu mau mở cửa cho bà đi.”

“Bà nội, con..... ủa..... Không sao.....” Nôn mửa làm sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy.

Chất lỏng sền sệt xen lẫn từng vệt máu, mấy ngày nay cô đều nôn ra máu. Có thể vì phản ứng nôn mửa quá kịch liệt, tiếp đến, bụng cô lại truyền đến một cơn đau đốn vì co rút.

Kiều Tâm Du nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng hơi nhô lên, “Con à, con nhất định phải kiên cường với mẹ nha!”

Ngoài cửa, truyền đến tiếng “lách cách” của chìa khóa, Kiều Tâm Du vội vàng mở cửa, bàn tay cô giữ chặt nắm cửa lạnh như băng, lại còn khê run lên, “Tại sao lại là anh.....”

Gương mặt tuần tú của Nhâm Mục Diệu vẫn bình tĩnh, “Bà nội bảo tôi tới xem xem cô nôn xong chưa.”

“Bà nội đâu?” Kiều Tâm Du không dám ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt của hắn quá mức sắc bén, đâm thẳng vào lòng dạ yếu đuối của cô, khiến cho nó vậy máu.

“Đi ngủ rồi, mọi người đang ăn cơm, mà cô lại chạy tới nơi đây nôn mửa, thử hỏi còn ai muốn ăn nữa chứ!”. Giọng trách cứ của hắn cứ như cơn gió lạnh vào mùa đông, khiến lòng cô hoàn toàn đóng thành băng.

Kiều Tâm Du cúi đầu không thể thấp hơn nữa, “Lần sau tôi sẽ chú ý.”

“Sau này, cô không cần phải dùng cơm với chúng tôi nữa.” Nhâm Mục Diệu lãnh đạm nói.

“Ừ!” Cô nặng nề gật đầu hai cái.

Nhâm Mục Diệu đối với phản ứng nhẫn nhục chịu đựng của cô cảm thấy rất tức giận, cô đang dùng cách nhẫn nhịn mà im lặng phản kháng hắn sao?

“Cô không phải rất thích ngủ sao! Vậy cô mau đi dùng cơm với chị Vương và mấy người giúp việc đi, ăn xong thì đi ngủ sớm.”

Muốn cô cùng ăn cơm với những người giúp việc kia. Tại sao hắn lại lựa chọn loại phương thức này mà vũ nhục cô? Chà đáp tự ái của cô không nói làm gì, nhưng hắn lại còn muốn cô bẽ mặt?

“Tôi biết rồi.” Kiều Tâm Du cắn chặt môi, cố gắng giữ cho giọng của mình có vẻ tự nhiên, cùng chút khinh thường. Dòng nước lạnh như băng từ trong hốc mắt trực xông ra, nhưng cô không thể khóc, không thể ở trước mặt hắn mà khóc, cô không thể để cho hắn nhìn thấy đáng vẻ yếu thế của mình được. Chẳng qua, thứ nước mắt mặn mặn, lại chua chát ấy sắp không thể nhìn được nữa rồi, cô đi lên trước ——

Lúc cô sắp vòng qua người Nhâm Mục Diệu, lại bị thân hình cao lớn của hắn cản lại, ngăn cản đường đi của cô, “Cô không có gì để nói ư?”

“Không có.”

“Cô.....” Nhâm Mục Diệu càng ngày càng muốn phát hỏa, mấy ngày nay hắn cố ý ở lại công ty rất khuya mới về nhà, hắn cố ý thờ ơ cô, muốn cô nhận lỗi với hắn, kết quả —— cô lại đứng đưng với hắn.

“Tôi mệt rồi.....” Kiều Tâm Du vòng qua hắn, đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Đôi con ngươi sâu thẳm vội lướt qua thân hình mảnh mai kia, nhưng chỉ mới dừng lại một chút, ánh mắt hắn có chút mờ mịt, tim chợt bị một lưỡi dao sắc bén đâm xuống, đau đớn không dứt.....

Trở về phòng, Kiều Tâm Du rửa mặt, thay chiếc áo ngủ bằng vải cotton rồi chui vào chăn. Khép mắt, trong đầu cô đều là những ánh mắt cùng với gương mặt tức giận của hắn mấy ngày qua, bên tai còn vang vọng giọng nói lạnh lùng của hắn.

Kiều Tâm Du cảm thấy thật lạnh, toàn thân cô không ngừng run rẩy, cảm giác lạnh từ từ, từ dây thần kinh của cô mà thấm ra bên ngoài. Cô ôm chặt lấy bản thân mình, đem chính mình co rúc lại, dường như chỉ có như thế, cô mới có thể có cảm giác an toàn hơn.

Nhâm Mục Diệu trong phòng làm việc bên cạnh uống rất nhiều rượu, nhưng cảm giác khó chịu kia không hề tiêu giảm đi chút nào, ngược lại càng uống càng rõ ràng hơn.

Đôi mắt lạnh chợt lóe lên, “Xoảng ——” ly thủy tinh đã được ném đến bên vách tường, trong khoảnh khắc bể tan thành những mảnh vụn.

Hắn chợt đứng lên, đi tới phòng ngủ chính, mở cửa, bên trong lập tức truyền đến tiếng hít thở nhỏ nhẹ, trong không khí nhàn nhạt mùi thơm, cùng với mùi trên người cô giống nhau như đúc.

“Hừ ——” . Đôi môi mỏng giương lên.

Hắn biết, mỗi đêm khuya hắn trở về phòng ngủ, cô rõ ràng còn tỉnh, lại giả vờ ngủ. Được thôi! Hắn sẽ cho cô giả bộ tiếp, xem cô có thể giả bộ tới khi nào? Nhâm Mục Diệu vén chăn lên, chui vào, bực mình mà đem cả người lạnh như băng của hắn dựa sát vào cô thật kín, hưởng thụ nhiệt độ ấm áp trên người cô.

Kiều Tâm Du nhắm chặt hai mắt, cảm giác được sau lưng mình có mùi rượu kèm theo đó là hơi thở tức giận của hắn, chất cồn trong rượu dường như đang làm hắn tức giận nhiều hơn, hô hấp nóng bỏng cứ phả vào bên chiếc cổ trắng của cô. Nhưng người hắn lạnh quá, lạnh như băng, hắn ôm chặt lấy cô, Kiều Tâm Du cảm giác lưng mình ngày một lạnh, khí lạnh dần dần chiếm lĩnh bản thân cô, giống như cô đang rơi vào địa ngục.

Vẫn không có phản ứng gì, để xem cô có thể giả bộ tới khi nào!

Nhâm Mục Diệu không đạt được mục đích thì không bao giờ chịu bỏ qua, bàn tay lạnh như băng của hắn dò vào áo ngủ cô, chậm rãi dời lên trên, thành công chiếm lấy thứ tròn tròn mềm mại.

Hắn đã được như ý nguyện nghe được một tiếng tiếng hít thở sâu vào của cô, dường như loại phản ứng này vẫn chưa thể thỏa mãn hắn, hắn cũng không tính tha cho cô dễ dàng. Bàn tay thô ráp, tiếp tục vuốt ve da thịt nõn nà, cùng với thứ màu đỏ thắm trên quả đào.....

Toàn thân Kiều Tâm Du căng thẳng, nhịp tim cô nhanh chóng tăng nhanh, mặt đã đỏ hết lên, bàn tay cô giữ chặt bàn tay thô ráp của hắn, “Đừng.”

Đôi môi mỏng của Nhâm Mục Diệu dán chặt vào lỗ tai cô, “Đã tỉnh rồi sao? Thế nào, không tiếp tục giả vờ ngủ nữa sao!” Lời nói đen tối của hắn xen lẫn hơi thở ấm áp, khiến Kiều Tâm Du cảm giác được cô lúc này đang đứng ở giữa hai tầng lạnh và nóng, cực kì đau khổ, giãy vò.

116. Chương 116: Tự Biết Rõ

“.....” Kiều Tâm Du không biết nói gì, cô không nhúc nhích, vẫn trầm mặc.

“Thế nào?”. Ngữ điệu Nhâm Mục Diệu lộ rõ vẻ mỉa mai, hắn xoay người cô lại, đè lên người cô, “Giận tôi, không thèm để ý tới tôi sao?”

Đầu Kiều Tâm Du nghiêng về một bên, “Không có.”

“Không? vậy mà tôi có cảm giác cô đang giận tôi đấy. Cô đang trách tôi mấy ngày nay đã tỏ ra lạnh nhạt với cô?” . Con người u tối của hắn nhú lại, ánh mắt lạnh cùng với bên nhọn tán ra xung quanh, bàn tay dùng lực ——

“Xoạt ——” . Áo ngủ tơ tằm bị xé thành những mảnh nhỏ dưới bàn tay hắn.

“Đừng mà, đừng!” Giọng Kiều Tâm Du hốt hoảng như những hạt ngọc vội vã lăn xuống trên mặt đất, hỗn loạn, mất đi quy luật.

Mấy ngày trước, cô giống như một u hồn vô định, không nói năng không cảm giác, người ta nói cái gì, cô làm cái đó, không kiêu ngạo không tự ti, nhưng quan trọng nhất là Nhâm Mục Diệu không thể bắt được hồn phách của cô. Hiện giờ cô phản ứng như vậy, ít nhất có thể nói rõ một điều, cô còn có thể sợ. Tính ham chơi của Nhâm Mục Diệu nổi lên, tay hắn không an phận hướng về phía bụng dưới của cô mà chạy tới, cảm nhận dưới bàn tay hắn là phần bụng của cô đã hơi nhô lên. Miệng hắn đến gần bên tai Kiều Tâm Du, nhẹ nhàng thổi khí, phun ra hơi thở nóng rực, “Nói đi! Đừng cái gì?”

Kiều Tâm Du quơ tay loạn xạ, hai cánh tay mảnh khảnh, khéo léo đối chọi với những bắp thịt tinh trắng của hắn, quả thật chính là lấy trứng chọi đá, đau đớn chỉ thuộc về cô mà thôi, “Tôi không muốn anh chạm vào tôi”

“Không muốn tôi đụng chạm tới cô?”. Trong đôi mắt tối tăm của Nhâm Mục Diệu bỗng chốc thấp lên một ngọn lửa, “Cái chính là tôi muốn chạm vào cô, đoạt lấy cô! Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ mãi không quên cái tên Phương Đình của cô đúng không? Có phải chỉ có anh ta mới có thể thỏa mãn nhu cầu của cô không, tư vị của anh ta có thể khiến cô khó quên sao? Bất quá, cô bây giờ chỉ có thể để một mình tôi ”chơi” thôi. Mang theo con của tôi đi ngoại tình, cô không cảm thấy bẩn à, con của tôi trong bụng cô nói không chừng cũng cảm thấy ghê tởm tới mức muốn nôn đó.....”

“Tôi không có! Tại sao từ trước tới giờ anh cũng chưa từng tin tưởng tôi? Tại sao anh luôn nghĩ tôi hạ tiện đến mức không thể chấp nhận như vậy? Bởi vì anh từ đầu đến cuối chỉ xem tôi như một Con Búp Bê mà thôi, đúng không, anh đối với một Con Búp Bê cần gì phải để tâm đến, dù sao thì cũng có thể tùy thời tùy ý mà vứt bỏ, thay một con khác mà!” Từng lời nói giống như những cây đinh đâm vào trái tim cô, theo từng nhịp tim đập mà càng đau hơn.

“Cô biết rõ nhĩ! Biết rất rõ, vậy sao còn phải phạm tới đại kỵ của tôi, phản kháng tôi chứ? Cô muốn kiểm nghiệm xem cô trong lòng tôi quan trọng, đáng giá tới mức nào sao? Xin lỗi, ở trong lòng tôi, cô chẳng là gì cả! Cô biết loại đàn bà nào là thông minh nhất không? Chính là loại biết người biết ta, không cần hy vọng xa vời hay vọng tưởng quá nhiều.” Nhâm Mục Diệu vặn bung nắp đui của cô ra, bàn tay hấn đi vào trong khu vực tối tăm thần bí.....

Kiều Tâm Du khép mắt, toàn thân cô cứng đờ mà nằm giữa, con người trong suốt, thần thúy giờ đã trở nên trong, dường như một dòng suối trong, giờ đã biến thành vũng nước lặng.

Cánh môi tái nhợt hé mở, “Anh làm ơn nhanh một chút.” Cô thật giống như đang hoàn thành một loại công việc được bổ nhiệm, không hề làm ra bất kỳ loại phản kháng nào. Cô nên thử một lần, làm loại đàn bà thông minh như trong miệng hấn nói, tự biết mình, biết người, không cần hy vọng xa vời hay vọng tưởng quá nhiều.

Là cô quá hy vọng xa vời, là cô tự mình đa tình, cho nên hiện giờ rất đáng đời cô, “gieo gió gặt bão” mà.

Nếu như không yêu hấn như vậy, cũng sẽ không đau đớn như thế chứ?

Loại phản ứng này, ngược lại khiến Nhâm Mục Diệu cực kì sửng sốt, hấn cho là Kiều Tâm Du sẽ phản kháng, nhưng cô..... Cô cứ như vậy, khiến Nhâm Mục Diệu cảm thấy càng tiếp xúc càng phiền muộn, càng khiếp đảm.

Cô phải như một bông hoa bách hợp mang theo gai nhọn, phải có vẻ bề ngoài tao nhã mỹ lệ, tính tình dịu dàng nhã nhặn lịch sự, nhưng cũng rất bướng bỉnh, mang theo vẻ quật cường. Cô bây giờ sao lại chịu thua hấn như thế, “cái gai” của cô đâu rồi? Nguồn:

Nhâm Mục Diệu vẫn muốn hoàn toàn thuần phục cô, nhưng bây giờ..... Hình như đây không phải là điều hấn mong muốn .

Gương mặt hấn như một thanh đao sắc cực kì lạnh lùng, con người đen cau chặt, “Đừng có bày ra bộ mặt chết rồi đó cho tôi xem, thật mất hứng!” Nhâm Mục Diệu xoay người nằm nghiêng một bên.

“Anh muốn tôi mỉm cười nhẹ, hay phải cười to, cười nịnh nọt, hay.....” Kiều Tâm Du giống như một nhân viên bán hàng, hỏi thăm vị “Khách hàng” quen biết bên cạnh, giúp mình có thêm kinh nghiệm.

“Đủ rồi!” Nhâm Mục Diệu giận đến mức lồng ngực hấn cứ phập phồng không thôi, “Hôm nay tôi không có hứng.”

“Vậy, tôi có thể đi ngủ rồi chứ?” Kiều Tâm Du dò hỏi giống như bản thân cô là người máy.

Ánh sáng lạnh bắn ra tán loạn khắp đôi mắt của hấn, Nhâm Mục Diệu sắp tức điên lên rồi, “Cút! Cô có thể cút đi rồi ——”, hấn nhắm mắt làm ngơ.

“Vậy tôi nên cút đi đâu?” Kiều Tâm Du chán nản ngồi dậy, mặt cô tái nhợt không chút cảm xúc. Cô cố gắng đem áo ngủ đã bị xé đến rách nát khoác lên người.

Nhâm Mục Diệu cầm lên một điều thuốc nơi đầu giường, hấn đốt lên, hút một hơi, phun ra những làn khói nhân nhạ, “Phòng khách! Sau này cô đừng đặt chân đến gian phòng này nữa!”

Nghe được mùi thuốc lá, Kiều Tâm Du ghét loại mùi vị này, cô không khỏi nhú mày. Cô nhớ rất rõ, lúc Nhâm Mục Diệu ở Athen hơn một tháng, hẳn chưa từng rút ra một điếu thuốc nào, cô còn tưởng hẳn thật sự bỏ chúng rồi.

Đoạn kí ức ở Athen thật sự giống như một giấc mơ, hẳn dịu dàng, cẩn thận săn sóc cô, nhưng tất cả, đúng thật là một giấc mơ, quá mức mờ ảo, quá mức hư ảo rồi, thật giống. Lúc nó phải chấm dứt, giấc mộng sẽ lập tức vỡ tan — tất cả trở về thực tế tàn khốc.

Giống như một câu truyện cổ tích, ma pháp đã biến đổi hẳn thành một vương tử, nhưng đến nửa đêm, mười hai giờ qua đi, vương tử lần nữa sẽ biến trở về thành ác ma.

Kiều Tâm Du nhận rõ một sự thật, thực tế chính là thực tế, không giống như trong chuyện cổ tích, luôn sẽ có một kết cục hoàn mỹ hạnh phúc.

“Hiểu rồi.” Kiều Tâm Du bò xuống giường, chân không giẫm lên sàn nhà lạnh như băng.

Từng bước từng bước rời khỏi gian phòng.....

Nhâm Mục Diệu nhìn bóng lưng cô run rẩy không dứt, hẳn như muốn xông tới ôm cô, nhưng loại xung động này lập tức bị cảm giác phần uất chế ngự.

Hắn không biết mình tại sao phải tức giận như vậy, là vì cô cùng với Phương Đình gặp mặt nhau sao. Hay vì một nguyên nhân nào khác. Hay là vì cô có thể chia sẻ tất cả mọi chuyện của mình cùng với Phương Đình, bao gồm cả ngày giỗ của mẹ cô, còn với hắn, cũng vẫn chỉ ngậm miệng không nói?

Kiều Tâm Du không thêm tí nhiệm vụ, dù hẳn đã đồng ý phản bội Lương Tử Oánh, tự trách chính mình mà đón nhận cô, tại sao cô phải xây nên bức tường ngăn cách giữa hai người, đẩy hẳn ra ngoài?

Nhâm Mục Diệu thật không biết những giá trị, những kiên trì, hẳn bỏ ra có đáng giá hay không.....

Bên trong phòng tràn ngập mùi thuốc lá, giữa ngón tay hắn có một ngọn lửa nhỏ màu đỏ, ánh sáng chợt tắt đi, bóng đêm xông tới hết như những phiến muộn, u ám của hắn lúc này.

117. Chương 117: Kinh Tâm Động Phách Đích Mỹ (thật Sự Rất Rung Động Lòng Người)

Cô giống như một khinh khí cầu bị xì hết hơi, dựa vào cửa, mềm nhũn mà trượt xuống, xụi lơ ngồi trên sàn nhà lạnh như băng, nước mắt trong khoảnh khắc từ trong vành mắt mà rơi ra.....

Nhẹ tay vuốt ve phần bụng đã nhô lên của mình, “Con à, mẹ biết khi mình khóc sẽ thật không tốt cho con. Nhưng con ơi, tha thứ cho mẹ lần này có được không, thật ra thì mẹ không kiên cường như vậy đâu, giả vờ thật sự rất mệt mỏi, rất mệt Rõ ràng là quan tâm, lại phải làm bộ như bất mãn, rõ ràng đau thấu tâm can, lại phải tỏ ra như không có cảm giác gì..... Mẹ sẽ khóc một lát, sau khi khóc rồi mẹ sẽ không lại vì ông ấy mà đau đớn nữa, không đáng..... Thật không đáng.....” Giọng nói càng ngày càng nghẹn ngào, nước mắt trong suốt nhỏ xuống sàn nhà, văng tung tóe như đang tỏ ra bi thương vô tận.

Bóng đêm vô tận giống như một loại thuốc màu vĩnh viễn cũng không thể tan đi, thật đậm, khiến người ta không thể thở

Bên phía kia của cánh cửa, một thân người cao to màu đen đang cùng với màn đêm hòa làm một thể, giống như hẳn vốn chính là một phần của bóng đêm. Đôi mắt màu đen lóe ra những tia sáng ngọc, hẳn chậm rãi đưa ra cánh tay thon dài, đặt lên trên cửa, khẽ run một chút, rồi thu tay về, xoay người dựa vào cánh cửa, con người đen chán nản mà rũ xuống —

Một bên cửa là một loại đau triệt nội tâm, ai kia đang nỉ non mà khóc, còn phía bên kia cánh cửa thì cực kì, cực kì yên tĩnh cùng với trầm mặc — khoảng cách ngăn trở giữa hai người bọn họ chỉ là một cánh cửa thôi sao?

“Cốc, cốc!”. Sau hai tiếng gõ cửa, lập tức truyền đến tiếng cánh cửa bị đẩy ra.

“Cút!” Một giọng nói thô bạo đột nhiên vang lên, ngay sau đó là một cái gối đầu lập tức bị ném ra ngoài, khí giận của hắn quả nhiên không nhỏ.

Bà nội Nhâm lập tức nói, “Ồi! Thằng hư này, cháu muốn tập kích bà nội à!” Nhìn chung quanh một chút, “Ừa? Tâm Du đâu?”

“Phòng khách!” Nhâm Mục Diệu lãnh đạm trả lời, trở mình một cái, hắn vùi đầu vào trong chăn tiếp tục ngủ.

“Phòng khách? Hi hi.....” Bà nội Nhâm che miệng cười trộm, nhưng tiếng cười vẫn bật ra khỏi miệng, “Thằng quỷ này, cháu có phải là quá ”cái đó” không..... thật là, phụ nữ có thai không thể quá ”cái đó” được đâu..... Cháu nên kiểm chế tình cảm của mình.....”

Nhâm Mục Diệu có chút không chịu được nữa, hét lên: “Bà nội, bà có thể đi rồi.”

“Được! Bà đi gọi Tâm Du dậy. Cháu cũng nhanh dậy đi, hôm nay là đám cưới của cháu đấy.” Bà nội xoay người, bước ra ngoài, miệng còn không ngừng lẩm nhẩm, “Tối hôm qua không phải là hai đứa chia phòng ngủ sao! Không có vận động, sao thằng nhóc hư này còn mệt mỏi như vậy cả?”

Bà nội Nhâm gõ cửa phòng khách, “Tâm Du à, cháu mau rời giường đi thôi”

Bên trong truyền đến tiếng mặc quần áo “xột xoạt”, cửa lập tức mở ra, “Bà nội, bà không cần phải gọi cháu dậy đâu, như thế cháu thật không phải phép.”

”Ai

lớn tuổi rồi, ngủ không được.” Cháu dâu mình thật ngoan, Bà nội Nhâm ngẩng đầu, “Tâm Du, mắt cháu sao thế?”

Kiều Tâm Du dùng tay dụi dụi, che lại ánh mắt sưng đỏ, khóe môi cố cong lên một đường cong, “Hơi sưng một chút..... Bà nội bà biết mà, phụ nữ có thai rất dễ bị bệnh phù .” Tùy tiện tìm đại một lý do lấp liếm cho qua, “Bà nội, con còn chưa đánh răng rửa mặt.”

“Được được, con đi đánh răng rửa mặt đi.” Bà nội phất tay một cái, nhìn phía sau bóng lưng của Kiều Tâm Du, lặng lẽ nói thầm: “Phụ nữ mang thai tuy có bệnh phù, nhưng sao mình chưa từng nghe thấy qua là có phù ở mắt? Chẳng lẽ là triệu chứng đặc thù cho vài trường hợp? Xem ra mình phải đi hỏi ông già Mã kia mới được.” Bà nội lẩm bẫm.

Kiều Tâm Du dùng nước đá đắp lên mắt, khiến chỗ sưng phù bớt đi không ít. Lúc Kiều Tâm Du xuống lầu, ở đầu thang lại gặp được Nhâm Mục Diệu.

Đầu cô thoáng chốc trống rỗng, ngay cả tầm mắt cũng không biết quét về phía nào, trong lúc quần bách mà đứng tại chỗ, cúi đầu, nhìn chằm chằm vào chân mình.

“Tối hôm qua ngủ có ngon không?” Nhâm Mục Diệu mở miệng, sâu trong giọng nói nam tính lộ ra mùi rượu đậm đà.

Kiều Tâm Du vẫn duy trì động tác lúc đầu, “Ừ!”

Lạnh nhạt thăm hỏi, giống như người xa lạ. Trong một đêm, bọn họ đã hóa thành những người xa lạ cần phải hỏi thăm khách sáo lẫn nhau rồi.

Nhâm Mục Diệu thấy cô câu nệ, đôi mắt lạnh chợt lóe lên, tay hắn dút vào trong túi quần, di chuyển đôi chân bước xuống dưới.

Chân Kiều Tâm Du mới vừa nâng lên một bước, trong đầu cô đột nhiên nhớ lại lời hắn nói tối hôm qua, theo như hắn nói muốn cô tránh cho hắn không cảm thấy buồn nôn, Kiều Tâm Du lập tức đem chân thu về, xoay người lại.

“Sao cô không xuống!”. Giọng nói truyền đến từ sau lưng lộ rõ vẻ không chút kìm chế.

“Nhìn thấy tôi sẽ khiến anh cảm thấy không muốn ăn mà, cho nên.....”

Cô vẫn chưa nói hết, một giọng nói lạnh băng lập tức cắt đứt lời của cô, “Tùy cô!”

Kiều Tâm Du đóng băng tại chỗ, con người dần dần rũ xuống, che giấu ưu thương bên trong.

Rất nhanh thợ trang điểm đã tới, cô mặc áo cưới vào, trang điểm thật tinh xảo, dưới tác dụng của phấn lót và má hồng, vẻ tái nhợt trên mặt cô đã được che lấp, hiện lên thần thái sáng láng, cùng đôi mắt mị hoặc, hạnh phúc của một cô dâu

Hạnh phúc? Tất cả chỉ là giả dối thôi, vẻ hoa lệ chỉ là bề ngoài, một khi bị rách, nó lập tức sẽ lộ ra vẻ xám xịt, vẫn đục bên trong.

Thì ra là hạnh phúc cũng có thể nguy trang.

“Cô chủ, cô thật xinh đẹp, cô là cô dâu xinh đẹp nhất mà tôi từng thấy đó.” Cô thợ trang điểm không chút nào tiếc rẻ sự biểu dương của mình.

“Cám ơn!” Kiều Tâm Du lễ phép đáp lại.

Một anh thợ trang điểm khác lập tức bước tới phá vỡ cuộc đối thoại “Cô chủ, theo tôi thấy da của cô rất đẹp, rất mềm mại, cô thường dùng loại mỹ phẩm gì?”

Cái thân phận “vợ chủ tịch tập đoàn Nhâm thị” này, đích thực rất “cao cao tại thượng”, khiến ai cũng muốn nịnh bợ.

Kiều Tâm Du cố nặn ra một nụ cười nhàn nhạt, cô thật không có tinh lực ứng phó những lời nịnh nọt của bọn họ.

“Woa, đại mỹ nhân!”. Giọng nói hưng phấn của Đinh Hạo Hiên truyền vào, “Anh trước tiên muốn thay Tiểu Diệu Diệu vào thăm cô dâu xinh đẹp này một chút.” Bộ đồ Tây được may tay, vừa khít với thân người Đinh Hạo Hiên, không chút gò bó, làm lộ ra vẻ mị lực của hắn. Mê đảo một đám thợ trang điểm ngay tại chỗ.

Nhìn dung nhan bình thường của cô, đã là “Hoa sen tinh khiết, một vẻ đẹp hết sức tự nhiên”, đủ để làm điên đảo mọi người rồi. Không nghĩ tới, khi thêm vào những món trang sức trang nhã, con người trong suốt được đánh màu xám khói, ánh mắt lưu chuyển, thật có thể đem bóng tối lùi đi. Bộ áo cưới trắng như tuyết bao bọc dáng người thon nhỏ, lưu chuyển của cô, thiết kế lộ ra phần xương quai xanh, làm lộ ra da thịt trắng muốt phía trước ngực, như có thể lập tức tan ra, hoa văn hoa bách hợp trước ngực, càng làm tôn thêm vẻ đẹp của cô — sau khi được trang điểm, dung nhan của cô càng rung động lòng người.

118. Chương 118: Bắt Cóc

“Tâm Du, em là cô dâu xinh đẹp nhất anh từng thấy đó.” Đinh Hạo Hiên nghiêm mặt nói, con người sâu thẳm không hề chớp mắt mà ngắm nhìn cô, hần đột nhiên khụy người xuống, lại gần lỗ tai Kiều Tâm Du, “Anh thật có chút đồ kỵ với Nhâm Mục Diệu!”

“Đinh Hạo Hiên! Cậu có thể đi rồi!” Nhâm Mục Diệu đứng ở cửa, con người ngưng đọng một màn sương lạnh, hoàn toàn không có loại thần thái vui sướng, khấn trương của một chú rể. Ngược lại, lại giống như đang hoàn thành một cuộc xã giao hơn.

“Được rồi!” Vẻ mặt nghiêm túc lập tức bị nụ cười không chút kềm chế được mà xóa đi.

Lúc Nhâm Mục Diệu liếc mắt nhìn Kiều Tâm Du, hắn không kìm chế được mà lướt nhìn từ đầu đến chân cô, cô lẳng lặng ngồi ở trước gương trang điểm, trên mặt không có một tia biểu tình nào, nhưng vẻ đẹp của cô thật giống như một đứa trẻ. Khiến cho người ta có thể vì vậy mà quên cả thở, áo cưới thuần khiết màu

trắng như Thiên Sứ, cả người cô như đang tỏa ra ánh hào quang, khiến xung quanh trở nên quá mức ảm đạm vì thứ ánh sáng chói mắt của cô.

Đôi mắt sáng của Kiều Tâm Du nhìn mãi vào gương, bởi vì bên trong có đôi mắt sáng ngời khác xa mọi ngày của ai đó.

“Tiểu Diệu Diệu, đi thôi.” Đinh Hạo Hiên lôi lôi cánh tay của hắn kéo ra ngoài, không quên nói lời cáo biệt trước khi đi với Kiều Tâm Du, “Tâm Du, chúng tôi đi tới giáo đường chào hỏi với các vị khách trước, lát nữa sẽ có người tới dẫn em tới giáo đường nhé.”

Đinh Hạo Hiên thấy Nhâm Mục Diệu vẫn còn lù lù bất động, tiếp tục nhìn chằm chằm Kiều Tâm Du, không ngừng thúc giục, “Cậu xem đủ chưa? Cô ấy vốn đã là người của cậu rồi, đợi đến tối cậu tha hồ mà ngắm..... Đi thôi, đi thôi.....”

Nhâm Mục Diệu nhếch miệng, do dự liên tục nói: “Tôi sẽ ở giáo đường đợi cô” Bấy chữ này giống như không thuộc về cổ họng của hắn, lời nói ra thật phi thường khó khăn.

“Ừ!” Kiều Tâm Du quay đầu, sau đó lộ ra một nụ cười rực rỡ, như đóa hoa bách hợp trong nháy mắt bỗng bừng nở rộ, dường như hạnh phúc sắp tràn ra khắp trên mặt cô rồi.

Nhưng, từ sâu trong đáy lòng, cả hai người đều biết rõ, trong đó có bao nhiêu chân thật.

“Cô chủ, xe hoa Nhâm tổng giám đốc phái tới đang đậu ở bên ngoài chờ cô.” Một thợ trang điểm nói.

“À!” Đang soi gương như đi vào cõi thần tiên, Kiều Tâm Du đột nhiên bị tiếng nói này làm thức tỉnh, “VẬY chúng ta đi thôi.”

Kiều Tâm Du đứng lên, sau lưng lập tức có người đỡ làn váy phía đuôi lên cho cô.

Một chiếc xe hoa Lincoln đậu ở trước cửa, phía trên được điểm trang bằng những đóa hoa hồng, từng đóa hoa hồng được kết chung lại với nhau thành một rừng hoa, còn có hai con Búp Bê đáng yêu, đang hạnh phúc ôm nhau.

Nhìn thật kĩ, chúng thật có điểm giống với cô và Nhâm Mục Diệu. Khóe miệng Kiều Tâm Du tự nhiên cong lên, nụ cười thuần chất hiện lên trên mặt cô.

Xe hoa chậm rãi khởi hành, cảnh vật ngoài cửa xe nhanh chóng quay ngược lại. -

Kiều Tâm Du không biết là vì mình quá kích động, hay đã quá vội vàng, cô cảm thấy thời gian xe chạy đã qua thật lâu, thật lâu, nhưng sao vẫn chưa tới giáo đường?

Ngoài cửa xe, những mảng cỏ khô vàng, đã sớm mất đi màu xanh biếc đầy sức sống. Từng ngọn cỏ vàng, khê va vào nhau “xào xạc” càng khiến cho không khí lạnh lẽo của mùa đông càng thêm sâu sắc.

Hình như có gì đó không đúng! Đường đi sao càng ngày càng vắng vẻ, giống như đang ở khu ngoại thành, ngoại trừ những mảng cỏ lớn khô vàng còn có những hàng cây trụi lủi ở hai bên đường, căn bản là không thấy một tòa nhà nào.

Tài xế đi nhầm đường sao? Kiều Tâm Du gõ gõ mặt kính cách âm, “Ồ! Có phải các anh đi nhầm đường rồi không?”

Hai tài xế phía trước không thềm để ý tới cô, đối với lời nói của cô chỉ ngoảnh mặt làm ngơ.

Kiều Tâm Du đập mạnh xuống miếng kính cách âm, “Đường này không giống như đang tới giáo đường? Chúng ta đi nhầm rồi, phải không?”

“Không nhầm đâu!” Người đàn ông áo đen lãnh đạm trả lời, “Đến nơi cô sẽ biết.”

Kiều Tâm Du càng ngày càng cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn về phía sau, cô phát hiện những người thợ trang điểm đi theo xe đã biến mất, không khỏi hoảng hốt, “Các anh là ai? Muốn đem tôi đi đâu?”

“Bị cô ta phát hiện rồi.” . Người đàn ông áo đen đang lái xe nói.

“Ngu ngốc! Dù sao cô ta sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra thôi.”

“Các anh mau thả tôi xuống!” Kiều Tâm Du cời giầy, muốn đánh vào đầu bọn họ.

Nhưng vừa định vung lên, lập tức bị người đàn ông mặc áo đen ở bên cạnh tài xế bắt được.

“Bà cô này ồn ào quá, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, là lập tức muốn động tay động chân, để cho cô ta im lặng chút đi!”. Người lái xe lên đưa cho hắn ta một chiếc khăn tay.

Người đàn ông áo đen dùng một tay kéo Kiều Tâm Du qua, một chiếc khăn tay ướt bưng kín mũi miệng của cô, lập tức một luồng khí tràn ngay vào mũi cô, hai chân cô dần dần nhũn ra, ý thức mơ hồ, rơi vào một màn đêm u ám.

Bên ngoài giáo đường, trải dài những hàng xe nổi tiếng, Bentley, Bugatti Veyron, Ferrari..... Không khó mà nhận ra địa vị cùng với thân phận của những vị khách bên trong.

Hôn lễ của chủ tịch tập đoàn Nhâm thị, thu hút vô số ký giả cũng như truyền thông, nhưng bảo vệ vẫn giữ được trật tự cần có, Nhâm Mục Diệu an bài tổ chức Âm bảo đảm an toàn, chủ yếu nhất là, không muốn hình ảnh của hôn lễ bị đăng lên báo. Nếu không phải là vì để ý tới mặt mũi của Nhâm Mục Diệu, Âm Dạ Tuyết đã muốn phá vỡ thành viên của tổ chức đi giải quyết đám chớ sẵn kia rồi.

Có tổ chức Âm trấn giữ, những ký giả với những thiết bị “đạn pháo” chỉ có thể đứng bên ngoài cửa giáo đường, hướng về phía những người trong giới thượng lưu tham gia hôn lễ mà chụp hình. Bất quá có những tấm hình này, cũng đủ để suy đoán hôn lễ này có bao nhiêu long trọng rồi.

Giáo đường bị ngàn vạn đóa hoa bách hợp mới nở được nhập từ Hà Lan điểm trang cho, phải nói nơi đây dường như thiên đường vậy, mùi thơm ngọt ngào tràn ngập suốt từng góc giáo đường, những sợi ruybăng bay múa khắp nơi, những quả bóng màu hồng được bơm căng..... Khắp nơi tràn đầy hơi thở hạnh phúc.

“Nhâm Mục Diệu!” Đinh Hạo Hiên khó giữ vẻ nghiêm túc, trên mặt hiện lên một tầng u ám, “Xảy ra chuyện rồi.” Hắn nói nhẹ bên tai Nhâm Mục Diệu.

Hắn lập tức ngừng cuộc đối thoại với vị doanh nhân đối diện, khách sáo nói, “Cám ơn ngài đã tới dự hôn lễ của tôi, xin phép tôi có chút chuyện.”

Nhâm Mục Diệu lôi kéo hắn ra một góc, “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Chúng tôi nhận được tin tài xế lái xe cho Tâm Du bị người khác đánh ngất rồi ném vào ven đường, cô ấy đã lên xe hoa, nhưng không biết đã bị đưa đi đâu.”

Con người Nhâm Mục Diệu ngưng tụ nên một tầng hắc khí càng ngày càng dày đặc, dường như hắn đang muốn giết người, cau mày hỏi: “Lập tức khởi động hệ thống truy tìm vị trí của chiếc Lincoln kia.”

“Được! Tôi sẽ làm ngay.”

“Không cần đâu!” Con người đen lạnh lẽo chợt lóe lên, “Người bắt cóc Tâm Du khẳng định đã biết trên xe có vệ tinh định vị. Tên đó chắc chắn đã tháo chúng xuống rồi.”

“Vậy làm sao bây giờ? Còn hôn lễ.....”

119. Chương 119: Đàm Phán

“Chờ đi!”. Đôi môi mỏng, sắc sảo của Nhâm Mục Diệu lập tức khắc ra một chữ, hắn hơi nháy mi, “Kẻ bắt cóc Tâm Du, nhất định là có mưu đồ, cứ thoải mái mà chờ hắn liên lạc.”

“Cậu đã đoán ra được chuyện này là do ai làm ư?”

“Trừ anh ta ra còn ai vào đây?” Âm Dạ Tuyết mặc bộ đồ Tây toàn màu đen, giống như chính hần vốn xuất thân từ trong bóng tối, cả người vĩnh viễn luôn được bao phủ bởi một tầng khí âm u quỷ dị, “Anh ta sẽ không dễ dàng từ bỏ Vạn Hồng đâu.”

Con người đen như đá Hắc Diệu của hần lóe lên ánh sáng âm lệ, “Muốn bắt một người, chúng ta cần tăng cường lực lượng một chút, chiếm lợi thế trước.”

Âm Dạ Tuyết lập tức gật đầu.

“Là ai chứ?” Đinh Hạo Hiên không hiểu hai người bọn họ đang nói chuyện bí hiểm gì.

“Vạn Thiến Thiến.”

Trong căn nhà gỗ nhỏ cũ rách, nơi góc tường đã có mấy cái lỗ thủng, từng đợt gió lạnh mãnh mẽ ùn ùn mà thổi vào, nhiệt độ bên trong căn nhà gỗ nhỏ chợt giảm xuống.

Khí lạnh từ tứ chi của cô xông thẳng lên trên, Kiều Tâm Du cảm giác toàn thân mình vô lực, giống như bị một tảng đá lớn đè ép, không thể động đậy. Đôi mắt cô một mỗi run rẩy, bên tai truyền đến giọng nói chuyện đứt quãng.

“Khải Phong, cô ta còn chưa tỉnh lại à? Có phải đã hít Đy-Ê-te quá nhiều không?” Trầm Trạ Vn ngồi trên hai chân Vạn Khải Phong, nửa dựa trên lồng ngực của hần, cách nói chuyện phi thường cẩn thận.

Vạn Khải Phong dùng một tay tùy ý đùa bỡn nửa thân trên cùng với đầu vú của Trầm Trạ Vn, một tay khác nắm đùi gà, mãnh liệt cắn một cái, “Không cần vội.”

“Anh uống ly rượu cho ấm người nhé.” Trầm Trạ Vn ném qua tia nhìn yêu mị, nâng ly rượu lại gần bên miệng của hần, “Thời gian càng kéo dài, sẽ khiến Nhâm Mục Diệu càng dễ dàng kiểm soát được tình huống, chỉ sợ hần đã sớm an bài xong mọi việc rồi.”

“Vậy em muốn sao?”

“Chúng ta ra tay trước, để hần ứng phó không kịp!” Trầm Trạ Vn lắc lắc thân thể thon thả, cô đứng lên, cầm một thùng nước đá đã đặt sẵn trên đất —

“Ào —” đợt nước lạnh như băng dội thẳng lên đầu Kiều Tâm Du. Trầm Trạ Vn vỗ vỗ tay, “Anh xem, cô ta đã tỉnh rồi đó, mau gọi điện thoại cho Nhâm Mục Diệu đi!”

Một giọt rồi một giọt nước lạnh như băng đá nhỏ xuống, toàn thân cô ướt đẫm, Kiều Tâm Du cảm giác mình như đang lọt vào hầm băng, hơi lạnh giống như những lời nói ác độc xông thẳng vào tận xương tủy của cô, cảm giác lạnh, dần gặm nuốt lấy cô, toàn thân cô đau nhức Sự đau đớn thấu xương lan tràn khắp nội tạng của cô, khiến cơ thể Kiều Tâm Du lập tức kích thích, mở mắt ra, nhìn động tác mập mờ ôm nhau của Vạn Khải Phong và Trầm Trạ Vn. Mặt cô tái nhợt không có lấy một tia biểu tình.

“Không muốn biết chuyện gì đang xảy ra sao?” Trầm Trạ Vn lấy tư thái của một kẻ kiêu ngạo hỏi.

Bị trói ở trên ghế, Kiều Tâm Du lập tức ý thức được tình cảnh bây giờ, ánh mắt lạnh nhạt ngấm nhìn bốn phía, “Không hề, không phải chỉ là ”ngư tầm ngư mã tầm mã” sao!”

“Cô —” Trầm Trạ Vn giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô muốn hung hăng dùng hai bàn tay dạy bảo Kiều Tâm Du, nhưng điện thoại gọi đến bên Nhâm Mục Diệu bỗng dừng được tiếp thông.

“Nhâm Mục Diệu, thật không ngờ, sẽ có ngày vợ của mày cùng với đứa nhỏ lọt vào tay tao.....” Vạn Khải Phong lấy phương thức ngẩng cao đầu mà bọn giặc cướp trong phim Hồng Kông thường dùng để biểu đạt thích thú.

Điện thoại di động bên kia truyền đến giọng nói lãnh đạm, “Nói đi, muốn gì?”

“Thật thẳng thắn!” Vạn Khải Phong vừa nghĩ tới việc mình có thể lấy lại tất cả, hần không khỏi đắc chí, “Tao muốn lấy lại đồ của tao — tập đoàn Vạn Hồng.”

“Có thể. Nhưng tao muốn biết hiện giờ cô ấy có an toàn hay không?”

Vạn Khải Phong đẩy Trầm Trạ̣m Vn đang nghe lén từ n̄y giờ ra, sau đó đ̄a bàn tay lại gần Kiều Tâm Du, ra lệnh: “Nói hai câu đi.”

Toàn thân ướt đ̄m, Kiều Tâm Du lạnh c̄ng, cô không ngừng run r̄y, kh̄ nḡng đầu lên, hàm răng cô vì lạnh mà va lập cập vào nhau, cánh môi đã có chút chuyển thành màu xanh, nhưng trong con người lại lộ ra ánh mắt b̄ng bình, lạnh lùng tức giận liếc h̄n ta một cái.

“Tôi bảo cô nói chuyện!” Vạn Khải Phong không muốn tốn thời gian với cô, tay h̄n chợt nắm một túm tóc của cô lôi kéo. Y - www.

“A.....” Kiều Tâm Du bị đau, kêu kh̄ một tiếng, hít sâu mấy hơi, hướng về phía điện thoại di động lãnh đạm kh̄c ra bốn chữ, “Còn chưa chết đâu.”

“Mày nghe rồi đấy, cô ta vẫn bình yên vô sự, nếu mày không thể thỏa mãn yêu cầu của tao..... Tao không bảo đảm một giây tiếp theo cô ta có thiếu một ngón tay, hay một đoạn chân nào hay không!? Mày biết đó, dù gì thì hiện giờ tao vẫn còn là một tù phạm đang bị truy n̄a, cho nên chuyện gì tao cũng có thể làm được!”. Trong con người Vạn Khải Phong như lóe ra hơi thở khát máu.

“Thì sao! Dù sao thì tao - Nhâm Mục Diệu từ trước đến giờ không bao giờ làm ăn lỗ vốn, nếu mày đã muốn trả cho tao một người thiếu mất những đoạn tay chân, vậy tao cũng sẽ đem cả tập đoàn Vạn Hồng của mày làm cho sụp đổ tan tành không còn một mảnh..... Chuyện này đối với tao mà nói rất dễ dàng” . Giọng của Nhâm Mục Diệu mang theo vài phần lạnh băng, khiến khí thế khinh thường, ngạo nghễ ương ngạnh của Vạn Khải Phong hoàn toàn bị đè nát.

“Tao muốn một tập đoàn Vạn Hồng hoàn hảo như lúc ban đầu!” Vạn Khải Phong nhếch nh̄c hướng tới điện thoại di động hét lớn một tiếng. Trong lòng h̄n tính toán, chỉ cần Trầm Trạ̣m Vn tự mình đi sửa lỗi khai, thì tội danh của h̄n sẽ không được thành lập, lập tức lại được tự do như trước, nếu còn có thể lấy lại được tập đoàn Vạn Hồng từ tay Nhâm Mục Diệu, vậy thì, h̄n lại có thể tiếp tục trải qua cuộc sống xa hoa đồi trụy, hàng đêm sa đ̄a, thối nát, như trước đây.

“Bíp ——” Điện thoại di động truyền đến một tràng tiếng kêu.

“Chuyện gì xảy ra? Anh ta nói thế nào?” Trầm Trạ̣m Vn vội vàng hỏi.

“Nó ngắt điện thoại rồi.” Vạn Khải Phong lập tức gọi lại, nhưng đối phương đã tắt máy.

Hành động đột ngột này của Nhâm Mục Diệu khiến cho bọn họ chợt dạ không dứt.

Đôi mắt lạnh lẽo, mờ mịt như được nḡm chìm trong màn sương của h̄n bỗng nhìn thẳng về phía trung tâm máy chủ, hỏi: “Tra được nơi nào rồi sao?”

Một cô gái với vẻ đẹp lạnh như băng, mái tóc dài đen mượt rủ xuống đến thắt lưng bước đến, cô mặc bộ quần áo đen bao bọc quanh vóc người uyển chuyển, ngũ quan xinh đẹp làm cho người ta không cách nào dời đi tầm mắt của bản thân, cô chính là đệ nhất sát thủ tổ chức Ấm —— Dạ Mị, ánh nhìn yêu mị của cô kh̄ nhìn sang điểm đỏ cứ chớp động trên màn hình máy tính, “Họ đang ở Đông Giao.”

“Lên đường đi! Đúng rồi, Vạn Thiển Thiển đâu?”

Cô tiện tay vén lộn tóc rũ trước trán, một động tác đơn giản nhưng cũng đã rất phong tình vạn chủng, “Đang ở trong cốp xe sau của tôi, hiện giờ vẫn còn đang an giấc.”

Nhâm Mục Diệu không khỏi dùng ánh mắt chuẩn như chim ưng của h̄n quan sát cô, rất khó mà tưởng tượng được, cô gái này chỉ tồn nửa giờ đồng hồ lập tức có thể hoàn thành việc tìm kiếm và bắt cóc Vạn Thiển Thiển. Không trách được Ấm Dạ Tuyệt nói chỉ cần một mình cô ấy là đủ rồi, đủ để lấy “một chọi mười”.

“Có thể đi rồi chứ?” Cô đã quen bị người ta quan sát như thế, nên chẳng lạ gì với ánh mắt của Nhâm Mục Diệu, cô chủ động bắt chuyện, trong con người mang theo vẻ đùa cợt, “Vợ của ngài còn đang chờ ngài đó!”

“Hi vọng cô sẽ không làm hỏng chuyện.” Nhâm Mục Diệu tức giận nói.

“Ngài không cần phải lo lắng, khả năng diễn xuất của tôi vốn không chê vào đâu được!” Cánh môi đỏ thắm nhếch lên một đường cong tự tin, trong nháy mắt như lập tức biến cô trở thành một đóa Mạn Đà La (Mandala)* vô cùng xinh đẹp, tinh tế và cực kì mê đắm lòng người .

(*): một loài hoa đẹp nhưng cực độc, sau khi giải độc thường được dùng làm thuốc, hoa có nhiều màu và nhiều chủng loại khác nhau

(Hoa Mandala - Mạn Đà La)

(Hắc Diệu Thạch, loại đá thường được ví với ánh mắt của Nhâm Mục Diệu)

120. Chương 120: Hai Nữ Nhân Đấu (cuộc Đọ Sức Giữa Hai Người Phụ Nữ)

“Tại sao điện thoại của Nhâm Mục Diệu đột nhiên lại gọi không được?” Vạn Khải Phong đã thử gọi mấy lần, nhưng điện thoại của Nhâm Mục Diệu vẫn vậy. Không nhin được, hắn quăng điện thoại xuống đất, miệng lẩm bẩm những câu thô tục.

Hai tay Trầm Trạh Vậh khoanh trước ngực, đôi môi hồng vẫn giữ nguyên độ cong châm biếm, “Xem ra..... Cô đối với anh ta chẳng là gì cả!”

Gương mặt Kiều Tâm Du tái nhợt không có lấy một tia biểu tình, đôi con ngươi trong suốt, lạnh lùng lướt nhìn cô ta một cái, “Cô nói rất đúng, cho nên hai người (ngu ngốc) bắt lầm rồi.”

“Chát!” Trầm Trạh Vậh trở tay tát cô một bạt tay, “Cô đừng đắc ý, chắc cô cho rằng Nhâm Mục Diệu sẽ buông tha cho tập đoàn Vạn Hồng mà cứu cô? Sự nghiệp đối với anh ta mà nói là tất cả, phụ nữ đối với anh ta chỉ như cỏ dại, bất kỳ lúc nào cũng có thể vứt bỏ.”

“Tôi biết chứ.” Kiều Tâm Du lãnh đạm gạt đầu, khẽ mở cánh môi đã trở nên bầm tím, “Kết quả của cô không phải là một ví dụ thực tế sao! Cô thật đúng là một bằng chứng thép đấy!”

Trong con ngươi Trầm Trạh Vậh bùng lên một ngọn lửa, ngay lập tức cô gơ tay, hướng tới gò má Kiều Tâm Du, “Chát ——” một âm thanh thanh thúy lại vang lên. Truyện Sắc Hiệp -

Kiều Tâm Du cảm giác trong miệng đang phát một loại mùi vị tanh nồng, giọt máu đỏ tươi từ khóe miệng của cô quanh co nhỏ xuống. Gương mặt tái nhợt hiện giờ lại vừa đỏ vừa sưng.

“Con đàn bà chết tiệt, nếu không phải vì mày, tao làm sao lại rơi vào tình trạng này!” Trầm Trạh Vậh nghiêng răng nghiêng lợi nói, gân xanh trên trán nổi lên, đáng vẻ dữ tợn.

Kiều Tâm Du cắn môi, cảm giác trên mặt một trận cay nóng đau đớn, “Tôi tặng cho cô bốn chữ —— tự làm tự chịu!”

“Ha ha.....” . Tiếng cười lạnh lạnh lại như đang khóc không thành tiếng bật ra từ cánh môi của cô ta, giống như loại âm thanh quỷ dị, cực kì đáng sợ, “Bây giờ mày đang nằm trong tay tao đây, còn dám cậy mạnh? Tao sẽ tặng cho mày một cái chết cực kì thảm khốc!”

“Bây giờ phải làm sao?”. Vạn Khải Phong gấp đến độ giống như một con kiến đang nằm trên chảo nóng, hoàn toàn không rảnh hơi, nhàn tản để nghe hai ả đàn bà này gây gổ.

Trầm Trạh Vậh lạnh lùng liếc mắt nhìn Vạn Khải Phong, sau đó lại nhìn Kiều Tâm Du một chút, khóe miệng nâng lên nụ cười lạnh, “Khải Phong!”, Cô giương lên ánh mắt yêu mị, rồi tặng cho hắn một nụ cười câu hồn.

“Cái gì?!” Hắn tức giận nói.

“Có muốn vui đùa một chút, thưởng thức mùi vị từ người đàn bà của Nhâm Mục Diệu không?” Trầm Trạh Vậh liếc xéo Kiều Tâm Du một cái, trên mặt mang theo nụ cười lạnh, “Lần trước anh đã không ăn được rồi, hẳn vẫn còn nhớ mãi không quên đấy chứ!”

Con người dâm tà của Vạn Khải Phong đe dọa nhìn Kiều Tâm Du, dục hỏa dần dần lưu chuyển.

Trầm Trạ̣m Vn cũng biết hấn ta không qun được nửa người dưới của mình, cô nâng lên gương mặt non nớt của Kiều Tâm Du, “Anh xem một chút đi, dng dấp của cô ta thật tinh xảo, lại cực kì tươi ngon, còn có nước da rất non mịn, vóc người của cô ta thì.....” Trầm Trạ̣m Vn giống như má mì của tiệm kĩ viện đang một mực đề cử hoa khôi.

“Soạt ——” áo cưới của cô bị móng tay cô ta xé mạnh, tạo nên vết thương đỏ thẫm, lộ ra một mảng lớn da thịt bị đóng băng đến cứng ngắc, lại cực kì trắng muốt giống như gôm sứ, nhẵn nhụi trơn mềm, phía trên còn điểm trang bởi những giọt nước lấm tẩm, dường như một bông hoa thủy tiên màu trắng, trên cánh hoa còn được điểm xuyết thêm một vài bọt nước.

Vạn Khải Phong nuốt vài hớp nước miếng, trong con người lóe ra loại ánh sáng dâm tà.

“Hình như anh chưa bao giờ chơi đùa với phụ nữ có thai? Nghe nói phụ nữ có thai đặc biệt rất nhạy cảm đấy!” Trầm Trạ̣m Vn biết tính Vạn Khải Phong, càng biến thái hấn càng thích.

Bụng chợt co rút đau đớn, Kiều Tâm Du hít một hơi khí lạnh, chậm rãi ngẩng đầu lên, cắn môi nói: “Tôi khuyên cô một câu, Nhâm Mục Diệu không thích hàng đã xài rồi. Hàng đã hư thì không còn giá trị, anh ta sẽ rất khinh thường, đối với anh ta mà nói một chút tác dụng cũng không có. Hàng đã xài rồi, không phải à?” Kiều Tâm Du khiêu khích, trừng mắt liếc nhìn Trầm Trạ̣m Vn đang làm mưa làm gió.

“Tao cũng không tin mày ở trong lòng Nhâm Mục Diệu lại có phần quan trọng!”

“So với cô thì quan trọng hơn!” Cho dù đang ở trong tình thế nguy hiểm, nhưng Kiều Tâm Du một chút cũng không muốn nhượng bộ.

Kiều Tâm Du ngoài miệng nói chắc như vậy, nhưng trong lòng lại run rẩy mấy phần.

Cô có một tia mong đợi, Nhâm Mục Diệu hấn có thể đang nghĩ tới cô, nhưng..... Tất cả hình như đều chỉ là suy nghĩ của riêng mình cô thôi. Hấn căn bản cũng không đem chuyện sống chết của cô đặt vào mắt, hấn không do dự ngắt điện thoại di động, giống như đang muốn xóa đi tất cả các mối quan hệ giữa cô và hấn. Thực tế tàn khốc đang ở trước mắt cô, không thể không khiến cô lần nữa nhận rõ sự thật này, cô đối với hấn mà nói —— cái gì cũng không phải.

“Kiều Tâm Du! Tao phải cho mày nếm trải gấp bội những cơn đau mà tao đã phải chịu đựng!”. Trong con người Trầm Trạ̣m Vn rừng rực lửa, vung lên ống tay áo, trên lớp thịt trắng nõn gồ ghề đầy rẫy các vết sẹo đủ loại.

“Tạo hình giải phẫu da không sửa hết được à?” . Con người Kiều Tâm Du lạnh nhạt lướt qua, “Xin lỗi nhé, tôi không phải bác sĩ chỉnh hình, cô cho tôi xem cũng vô dụng thôi.”

“Mày.....” Trầm Trạ̣m Vn giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, quay đầu lại chằm chọc Vạn Khải Phong, găm hết lên: “Anh đúng là một kẻ hèn nhát, chỉ là một ả đàn bà thôi, vậy mà cũng không dám ”thượng“.”

“Ai nói tôi không dám!”. Tự ái đàn ông của hấn không cho phép bị giẫm đạp, Vạn Khải Phong trừng phải kẻ khích tướng của cô, chậm rãi đến gần Kiều Tâm Du, trong con người lóe ra dục hỏa, “Không phải chỉ là một ả đàn bà thôi sao!”

“Suy nghĩ một chút đến tập đoàn Vạn Hồng của anh đi! Nếu anh đụng tới tôi, Nhâm Mục Diệu liệu vẫn sẽ đem tập đoàn ấy chuyển nhượng lại cho anh sao” Kiều Tâm Du thông qua quyền lợi duy nhất này, mà tranh thủ hy vọng mong manh.

Trầm Trạ̣m Vn hưng phấn lấy ra một ít đồ vật, “Em đã sớm thay anh chuẩn bị xong dụng cụ rồi!” Nến, roi da, còng sắt..... Phong phú cái loại “hình cụ” đặt sẵn trên bàn.

Cô cúi người kẻ sát bên tai Kiều Tâm Du, “Tao đã chịu đủ các loại đau đớn cùng khuất nhục, hiện giờ cũng nên để cho mày nếm thử một chút, cứ từ từ hưởng thụ đi”

Bên ngoài căn nhà gỗ nhỏ có hai bóng người đang nín thở mà tập trung tư tưởng, người con gái lạnh lùng xinh đẹp đang lấy ra một khẩu súng bạc trong đôi bốt da, lúc này đang muốn lắp thiết bị giảm thanh vào.

“Không cần thiết!” Nhâm Mục Diệu lập tức ngăn trở cô.

“Yên tâm đi, kĩ thuật bắn của tôi rất hoàn hảo, sẽ không làm bị thương vợ của ngài đâu.”

Nhâm Mục Diệu giảm thấp giọng nói: “Cảnh sát sẽ lập tức đến ngay thôi!”. Gần đây tổ chức Ám đã gây đủ phiền phức, không cần thêm vào chuyện này nữa.

Ánh mắt yêu mị miễn cưỡng đảo qua, thu hồi súng lục, đôi môi anh đào bật ra một tiếng thở dài, “Cách làm việc của các anh thật phiền toái, vốn chỉ cần ”một phát” là xong! Thiệt là, giờ lại phải “đi đường vòng”!”

“Ngài thật muốn xem vợ mình bị tên khốn kiếp kia lăng nhục à?” .Dạ Mị ý tứ hỏi hẩn một câu.

Ngay sau đó, một chiếc ủng da màu đen cao bảy tấc lập tức một cước đá văng cánh cửa gỗ nhỏ ——

121. Chương 121: Chết Tâm

Vạn Khải Phong đang xé rách chiếc áo cưới của Kiều Tâm Du, vải vóc ướt nhẹp giống như một khối băng lạnh. Tiền nào của nấy, một chút cũng không sai, áo cưới đắt giá này chất lượng rất tốt, khó xé vô cùng.

“Không, đừng.....” Kiều Tâm Du giùng giàng, hy vọng có thể qua hành động này mà chạy thoát. Nhưng, sợi dây thừng vẫn siết sao buột chặt cổ tay và mắt cá chân cô.

Bất ngờ, “Rầm” một tiếng, cánh cửa cũ nát đã bị đá văng ra, chậm rãi lăn vòng vài cái, sau đó ngã ầm trên mặt đất.

Một cô gái với vóc người thon gầy cất bước đi vào, chân mày cô nhíu lại, “Thật xin lỗi, đã quấy rầy đến mọi người.”

Vạn Khải Phong dừng tay lại, sững sờ nhìn cô gái lạnh lùng xinh đẹp trước mắt.

“Cô là ai?” Trầm Trạ Vân trừng mắt liếc nhìn tên vô tích sự - Vạn Khải Phong.

Dạ Mị lười phải trả lời cô ta..., đôi mắt tối tăm lạnh băng của cô ngưng mắt tỉ mỉ quan sát Kiều Tâm Du, cô có chút tò mò, cô gái cực kì quan trọng trong lòng Nhâm Mục Diệu là người như thế nào? Quả nhiên rất không tầm thường, cho dù bị trói, cho dù đang ở trong tình thế nguy hiểm, trên người cô ta vẫn toát ra một loại khí chất nhàn nhã mẫu mực, giống như một đóa hoa quỳnh, dù thân mình đang trong đêm tối, nhưng nó vẫn tỏa hương hoa sâu kín nhàn nhạt đủ để cho lòng người rung động.

“Vạn Khải Phong, đã lâu không gặp.” Nhâm Mục Diệu lạnh như băng nghiêm mặt đi tới, gương mặt hẩn không một chút biểu tình hay sắc thái nào, làm cho người ta thật nhận không ra cái cảm giác đang cực kì u ám lúc này.

Kiều Tâm Du bỗng dưng ngẩng đầu lên, cô có chút không tin, dùng sức nháy mắt hai cái, là hẩn, thật sự là hẩn. Không phải ảo ảnh, sẽ không vỡ nát. Hẩn tới cứu cô sao!?

Cảm giác lạnh dường như đang dần dần tiêu tán.

Con người trong suốt nhìn chăm chăm vào hẩn, nhưng đôi mắt đen lạnh băng của hẩn không hề nhìn cô lấy một lần, một giây ngắn cũng không, giống như việc cô ở chỗ này là quá ư bình thường.

“Dùng dao tương đối mau hơn!” Trầm Trạ Vân mang theo nụ cười lạnh đem dao gọt trái cây đưa cho hẩn ta.

“Nhâm Mục Diệu! Cuối cùng mày cũng tới, tao còn tưởng mày thật sự không cần người đàn bà này nữa chứ!” Người đời có câu, “kẻ thù gặp nhau, gương mặt hai bên lập tức chuyển đỏ”, Vạn Khải Phong nhìn thấy tên Nhâm Mục Diệu - người đã dùng một tay hại hẩn lâm vào tình cảnh này, lửa giận lập tức phát hỏa.

Đôi môi mỏng như thanh kiếm của Nhâm Mục Diệu khẽ nâng lên, một nụ cười châm chọc lập tức xuất hiện, “Đàn bà? Tao chưa bao giờ thiếu.” Cánh tay hẩn khẽ cong, Dạ Mị lập tức hiểu ý, khoác lên cánh tay của

hắn, nửa dựa vào trong ngực hắn, “Không nghĩ tới Vạn Khải Phong, mày cũng có lúc thiếu phụ nữ, nếu mày thích, cứ lấy đi. Chỉ là tao không ngờ mày lại có hứng thú với ”giày rách.“” Nhâm Mục Diệu cảm thán lắc đầu một cái, khóe miệng cười trộm.

Giày rách? Khoe miệng tím bầm của Kiều Tâm Du khẽ run, cô cong lên một nụ cười mỉm tự giễu, hốc mắt tràn đầy những giọt nước trong. Thì ra cô là giày rách, khi đã bị hắn đùa bỡn đủ, sẽ bị hắn tùy thời mà vứt đi.

Nghe được lời nói lãnh khốc của Nhâm Mục Diệu, mặt của Trầm Trạh Vân lúc chuyển thành đen, lúc lại thành màu đỏ, bởi vì cô chính là “giày rách” đã bị Nhâm Mục Diệu vứt bỏ.

“Tao không tin mày một chút cũng không thêm để ý đến ả đàn bà này!”, Trong tay Vạn Khải Phong chỉ có duy nhất lợi thể này, hắn trăm ngàn khổ cực bắt cóc ả ta, chẳng lẽ giờ này ả lại không có một chút giá trị lợi dụng nào sao?

“Đàn bà này tao đã chơi chán rồi, tao đang muốn mau chóng thoát khỏi cô ta, nhưng cô ta lại dùng đứa nhỏ trời buột tao, tao vốn là một đứa cháu hiếu thuận, bị bà nội ép không thể làm gì, cho nên tao chỉ có thể cười cô ta thôi. Tao mãi vẫn không có cơ hội nói cho ”em ấy” hiểu, giờ thật cảm ơn mày đã cho tao cơ hội này!” Nhâm Mục Diệu nâng lên chiếc cằm của Dạ Mị, bức bách cô nhìn chăm chú vào hắn, “Mị nhi, trong lòng anh chỉ có em thôi, bây giờ hắn là em đã có thể hiểu tâm ý của anh rồi chứ! Người đàn bà này chỉ là vợ trên danh nghĩa của anh thôi. Em thử nghĩ xem, anh làm sao lại có thể yêu hung thủ đã giết hại Tử Oánh chứ?”

Lời nói của Nhâm Mục Diệu đều là nói cho Vạn Khải Phong nghe, nhưng từng chữ từng câu đã khắc sâu vào trong lòng Kiều Tâm Du. Hắn vẫn tàn nhẫn như vậy, đột nhiên quan tâm cô, rồi lại tình cờ dịu dàng, đáng yêu như một đứa trẻ..... Từng điểm từng điểm xâm chiếm lòng của Kiều Tâm Du, khi cô hoàn toàn vì hắn trầm luân, hắn tàn nhẫn vô tình hóa giải mọi mật ngọt bên ngoài, để cho cô thấy rõ những thứ mục nát chân thật bên trong. Đây chỉ là một trò chơi của hắn, thứ hắn “chơi” không chỉ có thân thể của cô, còn có lòng của cô nữa.

Kiều Tâm Du hiện giờ đã hiểu rồi, đây mới là cách hắn trả thù.....

Vết thương trên người có thể khép lại, nhưng một khi tâm cô đã vỡ nát thì không cách nào nữa chữa trị.

Nước mắt lạnh như băng tràn đầy hốc mắt cô, nhưng nó dường như đã ngưng trệ, không thể nào chảy xuống. Kiều Tâm Du hiểu, thì ra để tâm chết là một cảnh giới tối cao, chỉ chảy máu, không có đau đớn; còn cảnh giới tối cao của bị thương, chính là dù muốn khóc, nhưng không có nước mắt.....

“Cho dù mày không muốn người đàn bà này, nhưng đứa bé trong bụng của cô ta là của mày, mày không thể không cần!” Vạn Khải Phong không thể tin được sự thật này, giờ đây hắn chỉ có thể “tùy cơ ứng biến”, không thể để cho tập đoàn Vạn Hồng, thứ vốn đã có thể vào trong tay hắn, trong nháy mắt lập tức biến thành ảo ảnh.

Hắn hơi choáng váng cầm con dao gạt trái cây sáng lóe, chỉ ngay bụng của cô, “Đây chính là mẹ của con mày đấy.”

“Không sao cả!” Ánh mắt chuẩn như chim ưng của Nhâm Mục Diệu bắn thẳng đến cây dao kia, hắn cất giọng cười nhạt, “Đàn bà vì tao mà sinh con vốn có rất nhiều, sao tao phải quan tâm tới cô ta chứ!” Con người tối tăm lóe ra những tia sáng nhỏ lạnh, dường như lập tức có thể đem người ta đóng băng, “Xuống tay đi! Nếu không có đứa bé này, vừa đúng có thể giải quyết tất tần tật những chuyện phiền phức! Tao còn muốn cảm ơn mày, không nghĩ tới cho dù tao đã lấy đi tập đoàn Vạn Hồng của mày, mày còn có thể thay tao giải quyết các chuyện phiền toái.....”

“Ha ha..... Kiều Tâm Du, không ngờ chúng ta lại là đồng loại, mày cần gì phải ”chó chê mèo lắm lông” chứ?” Trầm Trạh Vân cười đến độ sắp ngã, khóe mắt lấm tấm những giọt nước mắt trong suốt.

Từng câu từng chữ của Nhâm Mục Diệu giống như có ma chú, khiến cho bàn tay của Vạn Khải Phong khẽ run lên, hắn không biết nên tiếp tục uy hiếp, hay cứ như vậy buông tha, nhưng cái ý “buông tha” ấy vừa tới, hắn lập tức hiểu ra rằng hắn đã hoàn toàn thua.

Đứa nhỏ là trói buộc của hắn, là thứ cô dùng để trói buộc hắn. Đầu cô nóng lên, hỗn độn không thể chịu nổi việc tiếp nhận loại ý thức này. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Kiều Tâm Du ngẩng đầu lên, chiếc kẹp tóc rơi xuống ngay, búi tóc đẹp lúc này giờ đã xơ xé không thể chịu nổi, gương mặt trắng bệch, dường như hoàn toàn trong suốt, giống như ảo ảnh, chỉ cần một cơn gió nhẹ nhàng thổi, sẽ lập tức tan thành mây khói. Khỏe miệng của cô nâng lên thành một nụ cười thanh nhã, lại có một phần thể lương, một phần lạnh nhạt, một phần xa xăm.....

“Nếu là như vậy! Phiên toái này tôi sẽ thay anh giải quyết cho thật tốt.....” Cô bỗng chốc khép lại đôi mắt, đột ngột di chuyển, lao thẳng thân mình về phía lưỡi dao sắc bén kia——

122. Chương 122: Bị Thương

Hình ảnh khủng khiếp bất ngờ xảy ra trong nháy mắt.

Dường như thời gian đã đóng băng, không khí cũng ngưng đọng lại ——

Con dao lạnh như băng đâm sâu vào trong thân thể Kiều Tâm Du, những giọt máu đỏ tươi văng ra khắp nơi, rất nhanh, mùi máu tanh tràn ngập khắp căn phòng.

“Tâm Du!” Giọng nói Nhâm Mục Diệu kinh sợ gọi cô, hắn đã khắc chế không được sự tỉnh táo của bản thân mình nữa rồi, hắn lao mình qua, một cước đạp văng Vạn Khải Phong.

Lúc Kiều Tâm Du sắp bị đâm bởi con dao trong tay Vạn Khải Phong, trong nháy mắt Dạ Mị đá giày cao gót của mình ra, trúng ngay vào mu bàn tay của Vạn Khải Phong, khiến mũi nhọn của con dao trong tay hắn lệch đi một khoảng, nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật là Kiều Tâm Du đã bị thương.

Đôi chân thon dài xinh đẹp của Dạ Mị đạp thật mạnh, “Rắc rắc” cánh tay Vạn Khải Phong lập tức vang lên âm thanh thanh thúy. Cô dường như cảm thấy vẫn chưa đủ, linh hoạt xoay người một cái, quăng hắn ngã xuống đất, dùng một cước giẫm lên trên mặt của hắn, bàn chân cọ tới cọ lui tới khi gót giày của cô có được một khối da của hắn.

Đau đến mức khiến Vạn Khải Phong cứ kêu “á, á, á” khi nằm trên mặt đất.

Cảnh sát đang mai phục ở bên ngoài nghe được tiếng đánh nhau bên trong, lập tức vọt vào.

“Tâm Du, Tâm Du.....” Nhâm Mục Diệu tháo ra sợi dây đang buộc chặt cô, nâng lên gương mặt bị đánh đến sưng, khẽ gọi: “Tâm Du, em có nghe anh nói không?”

Máu đỏ tươi lập tức nhuộm đẫm chiếc áo cưới bị rách đến tan tành, giống như một bông hoa lau trắng* đang nở rộ, rồi dần dần bị nhuộm đỏ bởi máu, tươi rồi đến chói mắt.

(Hoa Lau Trắng)

Nhâm Mục Diệu dùng bàn tay chặn lại vết thương của cô, nhưng dòng máu nóng bỏng vẫn mãi miết chảy ra, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đầy hai tay hắn, một chút máu đang chảy ra từ trong kẽ tay hắn.

Hắn cảm giác như tim mình sắp ngừng đập rồi, kể từ khi Tâm Du nghiêng thân mình về hướng con dao kia, trong nháy mắt, Nhâm Mục Diệu cảm giác như tâm mình đã chết.

Gương mặt trắng bệch không một chút máu, mí mắt Kiều Tâm Du suy nhược rung động mấy cái, chậm rãi tạo ra một khe hẹp, đôi môi tím khô khốc hé mở: “Như vậy..... Anh, anh đã có thể..... Thoát khỏi.....” Dùng hết tất cả hơi sức nói xong những lời này, Kiều Tâm Du rơi vào hôn mê.

Giọng nói đứt quãng, cực kì yếu ớt. Nhưng, từng chữ thật giống như cột băng đâm vào trong lòng của hắn, tạo nên một loại đau nhức khiến Nhâm Mục Diệu cảm giác tim mình gần như đã bị vết sạch tới mức rỗng tuếch.....

“Nhâm tiên sinh, cảm ơn ngài đã trợ giúp cảnh sát lùng bắt tên tù vượt ngục Vạn Khải Phong.” Cảnh sát đem Vạn Khải Phong trở lại.

“Nhâm Mục Diệu! Tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu!” Vạn Khải Phong giống như kẻ điên hướng về hắc kêu gào, nhưng vẫn bị cảnh sát lôi đi, một cuộc sống lâu dài tại nhà giam vẫn còn đang chờ đợi hắc trải qua.

Một cảnh sát đi về phía Trầm Trầm Vân, nước mắt rất nhanh từ trong hốc mắt cô chảy ra ngoài, “Phịch” một tiếng, cô quỳ xuống, ôm lấy chân Nhâm Mục Diệu, “Diệu! Van xin anh, van xin anh bỏ qua cho em có được không? Em bị tên biến thái Vạn Khải Phong kia đầu độc, cho nên mới làm như vậy Những thứ này đều không phải là chủ ý của em, thật đó..... Em bị tên Vạn Khải Phong ép buộc. Van xin anh! Tha thứ cho em.....” . Lời nói của Trầm Trầm Vân không chút mạch lạc, rõ là cầu xin tha thứ.

Con người lạnh băng hướng về phía cảnh sát đảo qua một vòng, “Cô ta là đồng phạm!”

Người cảnh sát kia bị hơi thở thô bạo tảo sát ra từ phía của Nhâm Mục Diệu làm cho giật mình, lập tức đem Trầm Trầm Vân lôi đi.

“Đừng bắt tôi, tôi không muốn ngồi tù.....”

Nhâm Mục Diệu ôm chặt Kiều Tâm Du, hết như nắm tay hắc buông lỏng, cô sẽ lập tức biến mất.

“Nhâm tiên sinh, tôi đã gọi xe cứu thương rồi.” Dạ Mị lần đầu tiên thấy một người đàn ông mạnh mẽ như hắc thế nhưng trong con người tối tăm cũng có thể ngưng tụ thành một loại bi thương không thể tan.

Cô không biết, nếu như mình bị thương, “anh ta” liệu có thể sẽ để xuống lớp vỏ nguy trang bên ngoài, vì cô mà thương tâm không?. Con người của Dạ Mị bỗng lóe ra một loại ánh sáng yêu mị cùng với ảm đạm.

“Vị trí vết thương của cô ấy không phải ở chỗ hiểm, sẽ không có vấn đề gì đâu.” Dạ Mị không biết nên an ủi hắc như thế nào, nên cô dùng thái độ khách quan nhất có thể.

Rõ ràng, cô gái này rất yêu Nhâm Mục Diệu, tại sao cô ta lại phải lao mình về phía con dao kia? Chân mày Diệp Mi khẽ chau chặt, cô vẫn không hiểu. Có phải hay không, trong tình yêu trí thông minh của con người luôn là số nhỏ, làm việc rất ấu trĩ? Như vậy, có khi nào sẽ có một ngày, cô cũng sẽ vì “hắc” mà làm một việc ngu dốt như vậy?

Ai

than thở một câu, rõ ràng chỉ cần dùng “một phát” là có thể giải quyết mọi vấn đề, tại sao lại phải làm cho phức tạp như thế cơ chứ? (cereniti: exactly ^, ta thích Dạ Mị rồi đấy, mọi người nghĩ ra ai là người Dạ Mị thương chưa)

Nhâm Mục Diệu cảm hận cái bệnh viện Phương thị này nhất, nhưng nó cũng là nơi gần đây nhất, cho nên Kiều Tâm Du vẫn bị đưa tới nơi này.

Hành lang Bệnh viện im ắng, ánh sáng trắng từ đèn chiếu thẳng vào sàn nhà sáng loáng, phản xạ nên thứ ánh sáng lạnh, ý lạnh một tia rồi một tia chiếu thẳng vào con người Nhâm Mục Diệu

Nhâm Mục Diệu một mình ngồi trên chiếc ghế ngoài phòng mổ, con người đen không hề chớp mắt nhìn vào hai tay của mình, máu đỏ thấm trên tay hắc đã bị thứ ánh sáng từ đèn chiếu vào tạo thành một màu đen. Con người đen của hắc bị một tầng sương mù dày đặc bao quanh khiến cho người ngoài nhìn không ra một tia cảm xúc bên trong, gương mặt tuần tú giống như được điêu khắc thành, cực kì cứng ngắc cũng lạnh lùng.

“Cô ấy sẽ không có việc gì đâu, tôi về trước phục mệnh đây.” Biết Nhâm Mục Diệu sẽ không đáp lại, Dạ Mị xoay người rời đi. Dù sao nhiệm vụ của cô cũng đã hoàn thành, không biết chuyện trở thành như vậy, Ám Dạ Tuyết có thể trừng phạt cô hay không đây?

Vừa nghĩ tới Ám Dạ Tuyết, trên mặt Dạ Mị lập tức hiện lên một nụ cười hiền hòa, bước chân không khỏi nhanh hơn. (cereniti: đáp án của câu trên chính là anh Dạ Tuyết)

“Chuyện gì đã xảy ra?”. Chân trước Dạ Mị mới vừa nhấc lên, Phương Đình lập tức chạy tới.

Hắn mới vừa làm xong giải phẫu, chiếc áo đầy vết máu loang lổ do phẫu thuật còn chưa kịp cởi xuống, trong con người hiện đầy tia máu, một dáng vẻ mệt mỏi. Vừa mới giải phẫu thần kinh, mở não rạch sọ, vừa nhìn về phía kính hiển vi, đứng mổ trong mười giờ. Phương Đình hiện giờ vô cùng cần giấc ngủ, nhưng khi nghe đến chuyện Kiều Tâm Du bị đâm thì hắn lập tức chạy tới.

“.....” Nhâm Mục Diệu dường như đang đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không nghe được bất kỳ giọng nói nào, hoàn toàn không để ý đến Phương Đình.

Phương Đình cởi bỏ chiếc áo ngoài cùng với găng tay đầy máu do phẫu thuật, thân thể như nhũn ra, ngồi ở bên cạnh hắn.

Một đôi giày da bóng loáng chậm rãi đến gần Nhâm Mục Diệu, đôi bàn tay Đinh Hạo Hiên bỏ vào trong túi, thản nhiên nhìn hắn một cái, “Tiệc cưới đã xong, khách cũng đã về rồi, tôi đã hạ lệnh, ngày mai sẽ không có một nhà truyền thông nào dám đăng chuyện này lên. Còn bà nội, tôi cũng đã phái người đưa bà về rồi.”

Đến giờ Đinh Hạo Hiên vẫn không tin được mọi chuyện vừa xảy ra, sáng sớm hôm nay hắn còn nhìn thấy Kiều Tâm Du, cô đang mặc chiếc áo cưới xinh đẹp, trên mặt tràn đầy hạnh phúc..... Tại sao, còn chưa qua một ngày, cô đã bị thương?

Tâm khê run, khiến Đinh Hạo Hiên cũng đứng không yên, thân thể cao to của hắn dựa vào vách tường.

...

123. Chương 123: Đau Lòng

Ánh sáng trong treo lạnh lùng nhàn nhạt phản chiếu lên thân thể ba người, tạo thành một bức họa yên tĩnh, mọi thứ dường như đã dừng lại. Chỉ có tiếng hít thở nhàn nhạt cùng tiếng không khí lướt qua là di động.

Trong bầu không khí lạnh băng nhàn nhạt mùi thuốc khử trùng, còn có mùi máu tươi.

Nhâm Mục Diệu ngậy ngậy nhìn đôi tay mình, con người hắn mơ hồ đã bị màn đêm nuốt chửng, rõ ràng hắn chưa từng để ý một việc nào như vậy, rõ ràng tim của hắn đã đóng băng theo thì thể thật lạnh của Lương Tử Oánh, tại sao, tại sao khi hắn trở mắt nhìn con dao găm sắc bén kia cắm vào trong thân thể của cô, trong nháy mắt, hắn lại đau như vậy, giống như thứ mà con dao kia đâm vào thật sự là thân thể của hắn.

Sẽ không đâu! Cô trong lòng của hắn sẽ không quan trọng như vậy đâu.

Nhâm Mục Diệu một mực phủ nhận sự thật này, bởi vì nếu thật như thế thì trái tim của hắn đã vượt rào rồi. Hắn rõ ràng vẫn nắm giữ quyền chủ đạo trong trò chơi này. Hắn đối với cô có một chút khác thường, có lẽ là vì chưa từng tiếp xúc qua cô gái nào như vậy chẳng, có lẽ là vì lần đầu trải qua loại cảm giác mới mẻ như vậy, có lẽ là vì đề nghị lúc trước Ám Dạ Tuyệt đã đưa ra cho hắn, vì muốn bắt lòng cô làm tù binh cho nên..... Nhâm Mục Diệu cố tìm đủ loại lý do để giải thích loại cảm giác này.

Lúc bắt đầu là hắn muốn trả thù cô, trong trò chơi này, hắn đã không muốn thua tim của mình.

Hôn nhân? Tình yêu? Đều là hư ảo, chỉ có những kẻ ngu ngốc mới vui vẻ chịu đựng, hắn - Nhâm Mục Diệu không cần thứ tình yêu ngu ngốc đó!

Hắn sẽ không quên, ở sâu trong trí nhớ, cha mẹ lần lượt cãi vã, lần lượt đánh nhau..... Tâm hồn hắn khi còn nhỏ là do từng mảnh, từng mảnh kí ức bị thương kia ghép lại.

Cửa phòng giải phẫu đột nhiên bị đẩy ra, ba người đàn ông cao to vội giành chủ quyền được vây quanh vị bác sĩ.

“Thế nào rồi?” Phương Đình vội vàng hỏi.

Bác sĩ kéo xuống khẩu trang, Quý Kiệt Tích nhìn ba gương mặt tuần tú khăn trương tới mức buồn cười này, “Các anh đừng làm vẻ mặt nghiêm trọng như vậy có được hay không, như thế thật khiến tôi cảm thấy mình quan trọng đấy, tôi sẽ xấu hổ.” Hấn đùa cợt, nhả nhặn mỉm cười.

“Thương thế của Tâm Du thế nào rồi?” Nhâm Mục Diệu lạnh giọng, đủ để đem nước đông thành khối băng.

Quý Kiệt Tích gãi gãi đầu, “Lưỡi dao cách thai nhi nửa tắc, cho nên đứa bé rất an toàn.” Hấn trả lời kiểu ông nói gà bà nói vịt.

“Thương thế của Tâm Du như thế nào?” Đinh Hạo Hiền lặp lại lời Nhâm Mục Diệu nói.

“Dao chỉ cắt rách lớp da bên ngoài, không phải là đâm sâu vào . Cho nên vết thương không sâu, không có thương tổn đến nội tạng, nhưng vết thương rất dài, may 20 mũi.” Quý Kiệt Tích còn dùng đồng hồ đeo tay diễn tả chiều dài của vết thương.

Phương Đình khẽ cau mày, nghi ngờ hỏi: “Chỉ vá lại vết thương, loại giải phẫu nhỏ như vậy, mà cậu cần tốn nhiều thời giờ vậy sao?”

“Vì phải vá lại vết thương cho đẹp một chút chứ sao!” Quý Kiệt Tích dương dương đắc ý cười một tiếng, ánh mắt yêu mị, có ý quyến rũ ba gương mặt tuần tú trước mắt.

“Khi nào cô ấy tỉnh?” Nhâm Mục Diệu cảm thấy bác sĩ này rất không đáng tin.

“Vì bị lạnh, cho nên hiện giờ cô ấy đang sốt cao.”

Ngoài cửa sổ bóng đêm tràn ngập, thành phố bị vẽ xa hoa truy lạc bao vây, cực kì rực rỡ, hoàn toàn không biết ở một nơi nào đó bầu không khí lại cực kì tịch mịch, không bị vẻ phồn hoa, rực rỡ ấy ảnh hưởng.....

Đêm mùa đông, luôn là lạnh lẽo hiu quạnh, gió lạnh mãnh liệt lạnh đến thấu xương. Nhâm Mục Diệu đứng lên đem cửa sổ đang hở ra một chút đóng lại.

Trên gương mặt tao nhã của Kiều Tâm Du hiện lên vẻ ửng hồng, không biết là vì sốt cao, hay là bị Trầm Trâm Vân đánh. Môi của cô có chút tím, cùng với trắng bệch, phía trên còn nứt ra một lớp da.

Hai mắt cô nhắm chặt, lông mi dài nhỏ khẽ run, cô giống như đang ngủ không yên giấc.

Nhâm Mục Diệu vươn tay, thăm dò một chút nhiệt độ trên trán cô, vẫn còn nóng, giống như đang muốn đốt cháy không khí. Bàn tay Nhâm Mục Diệu không lập tức rời đi, chỉ êm ái vuốt ve gò má nóng hổi của cô, cảm giác mềm mại tinh tế, hết như một loại thạch trái cây.

Cô dường như đang mơ thấy ác mộng, đột nhiên vươn tay gắt gao níu lấy bàn tay Nhâm Mục Diệu, cánh môi trắng bệch hé mở, “Mẹ, đừng bỏ con..... Mẹ, mẹ tỉnh dậy đi có được hay không.....” Giọng nói đứt quãng từ trong miệng bật ra, trong giọng nói lộ ra cảm giác thê lương tuyệt vọng, giống như toàn bộ thế giới của cô đã sụp đổ

“Tâm Du, tỉnh lại đi.....” Hấn nhẹ nhàng lay người cô, hi vọng có thể cứu cô ra khỏi ác mộng.

Hô hấp nóng bỏng chạm vào trên tay Nhâm Mục Diệu, hấn cảm thấy trong lòng bàn tay cô đang toát ra mồ hôi lạnh, hấn muốn thoát ra khỏi bàn tay cô, để lau mồ hôi giúp cô.

“Đừng đi, đừng đi.....” Kiều Tâm Du lẩm bẩm nói.

Nhâm Mục Diệu ngồi xuống bên giường, con ngươi sâu thẳm, tối tăm tới mức không thấy đáy, hấn không hề chớp mắt ngưng mắt nhìn cô, dường như muốn học cách hiểu cô, cũng học cách hiểu mình.....

“Ư.....” Kiều Tâm Du thống khổ rên rỉ một tiếng, tỉnh dậy lập tức cảm giác toàn thân ê ẩm, cùng đau nhức.

Mở ra đôi mắt vô lực, nhìn chung quanh một chút, căn phòng xa lạ, trần nhà trắng như tuyết, đèn treo đơn giản, vách tường màu trắng, “Đây là đâu?”. Lời vừa ra khỏi miệng, cô mới phát hiện giọng mình đang khàn khàn, giọng nói thô kệch như tiếng vịt kêu.

Động tĩnh rất nhỏ, cũng đủ để giấc ngủ đang rất cạn của Nhâm Mục Diệu biến mất, “Em đã tỉnh rồi?” Giọng nói có chút kích động.

Nghe được bên tai truyền đến giọng nói quen thuộc, người Kiều Tâm Du như bị một dòng điện lưu chảy qua, toàn thân cô không nhịn được run lên, ý thức mơ hồ, kí ức giống như băng ghi hình lập tức lướt qua trí óc cô.

“Đứa nhỏ.....” Cô run rẩy sờ sờ bụng của mình.

Nhâm Mục Diệu sợ cô chạm phải vết thương của mình, ngay lập tức giữ lấy tay cô, “Đứa nhỏ không có chuyện gì, con dao không làm thương tổn đến đứa bé.” Truyện Tiên Hiệp - -Y

Kiều Tâm Du cảm giác tay vì bị hấn cầm nhiệt độ chợt giảm xuống, cô lạnh run rút nó trở lại, đôi mắt cô chậm rãi khép, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, cô bình thản nói: “Đã làm anh thất vọng rồi.”

“Tình huống ngày hôm qua quá đặc thù, lúc đó chẳng qua là kế hoạch để cứu em” Nhâm Mục Diệu vội vàng giải thích, những lời khi đó không phải là xuất phát từ tâm hắc.

Nhưng, Kiều Tâm Du không muốn nghe.

“Đủ rồi!”. Giọng Kiều Tâm Du cao lên mấy deciben, vẫn như cũ khàn khàn, khó nghe, “Tôi không muốn nhớ lại những chuyện phát sinh ngày hôm qua nữa, anh làm ơn đừng nhắc lại, được không?”

Kiều Tâm Du bịt kín lỗ tai, những lời hắc nói ngày hôm qua như muốn “lăng trì” cô, vết thương vẫn còn đang chảy máu, cô không muốn đã đau lại càng đau hơn.

...

124. Chương 124: Bảo Bảo Không Khỏe

“Cộc, cộc!” Phương Đình đứng ở cửa phòng bệnh, mặt hắc lộ rõ vẻ lo lắng, con người vốn tràn đầy ánh sáng giờ đã bị một tầng mây đen bao phủ chặt chẽ.

Nhâm Mục Diệu nhàn nhạt liếc hắc một cái.

Phương Đình đi tới, thăm dò nhiệt độ trên trán Kiều Tâm Du, “Hết sốt rồi. Tâm Du, vết thương còn đau không?”

Cô thần thờ lắc đầu một cái, chỉ có trái tim vẫn không ngừng co rút đau đớn.

Con người Phương Đình mờ mịt, hơi thở hắc ảm đạm, “Nhâm tiên sinh, kiếm một chỗ đi, tôi có lời muốn nói với anh.”

“Em trước tiên nghỉ ngơi thật tốt đi đã, chút nữa bọn anh sẽ trở lại thăm em.” Bàn giao toàn bộ mọi việc, Nhâm Mục Diệu đi theo Phương Đình ra khỏi phòng bệnh.

Bọn họ đi tới phòng làm việc của viện trưởng.

Phương Đình cầm bản kiểm nghiệm trên bàn, “Ngày hôm qua, vì lo lắng cho đứa bé của Tâm Du, cho nên tôi đã làm kiểm tra nước ối, kết quả —— dương tính.”

Con người Nhâm Mục Diệu ngưng tụ nên một tầng mây đen, “Anh có ý gì?”

“Đứa nhỏ trong bụng Tâm Du có triệu chứng của bệnh Đường Thị Tổng Hợp, cũng gọi là chứng Mông Cổ Chủng Hình, Tiên Thiên Ngu Hình. Những đứa trẻ mắc bệnh này trí lực rất thấp, bề ngoài dị dạng, trưởng thành chậm, tuổi thọ cũng không cao. Sản phụ lớn tuổi hoặc là phụ nữ trong gia tộc có lịch sử bị bệnh có thai, hoặc phụ nữ mang thai lúc tâm tình không tốt, thì tỷ lệ sinh ra đứa trẻ mắc chứng Đường Thị khá cao.”

Nhâm Mục Diệu bĩu môi một cái, con người đen âm trầm như màn đêm, “Tỷ lệ bao nhiêu?”

“Mặc dù không thể nói là trăm phần trăm, nhưng vì lần bị thương này, do tác dụng của thuốc tê, cộng với các loại thuốc tiêu viêm cho nên..... Đứa nhỏ ở trong cơ thể mẹ vì phải hấp thu những thứ thuốc còn sót lại này, chắc chắn sẽ không khỏe mạnh.”

“Ừ!” Nhâm Mục Diệu cảm giác lòng mình khẽ run, khí lạnh xông thẳng vào trong lòng hần.

“Đừng nói cho Tâm Du biết, tôi sợ cô ấy sẽ không chịu nổi sự thực này.”

Nhâm Mục Diệu rất khó tưởng tượng, nếu Kiều Tâm Du chăm sóc một đứa bé có trí lực thấp, bề ngoài dị dạng, đối với cô ấy mà nói có phải hay không chính là một loại hành hạ. Mà đối với đứa bé kia mà nói, phải sống dưới ánh mắt khác thường của mọi người, phải chăng cũng là một loại đau khổ.

Môi mỏng mím chặt lại như dao, Nhâm Mục Diệu cắn môi nói: “Đứa bé này không thể giữ được!” Hần và Kiều Tâm Du rồi sẽ có đứa trẻ khác.

“Tuy rằng nên để đứa bé ”sẩy” mất sớm thì tốt hơn, nếu như thể sức khỏe của thai phụ sẽ sớm khôi phục lại, tỉ lệ nguy hiểm cũng nhỏ. Nhưng với tình trạng bây giờ của Tâm Du, sức khỏe cô ấy quá yếu rồi, còn đang bị thương nữa, sẽ chịu không được giải phẫu sinh non.”

“Biết rồi.” Con người ảm đạm, phủ một tầng sương mù, làm cho người ta nhìn không thấu lòng của hần, “Lập tức cho Tâm Du làm thủ tục xuất viện đi.”

“Nhâm tiên sinh!”. Chân mày Phương Đình nhăn lại.

“Tâm Du là vợ của tôi, Phương viện trưởng có quá quan tâm đến cô ấy hay không?” Nhâm Mục Diệu nói xong lời này, lập tức xoay người ngay sau đó.

Mỗi lần hần thấy Phương Đình quan tâm Kiều Tâm Du như vậy, hần lại tức giận. Tiếp tục ở lại bệnh viện này, sẽ không tránh được Phương Đình mỗi ngày đi “Kiểm tra phòng”, vì để tránh cho đêm dài lắm mộng, nên chặn đường lui tới của hai người họ thì tốt hơn.

Nhâm Mục Diệu đi tới ngoài phòng bệnh của Kiều Tâm Du, hít sâu một hơi, giấu vẻ âm trầm trong đôi mắt, cố nặn ra một nụ cười mỉa mai, đang muốn đẩy cửa đi vào, bên trong bỗng truyền đến giọng nói chuyện nhỏ ——

“Con à, tha thứ cho mẹ có được không, không phải mẹ muốn đẩy con về phía nguy hiểm..... Chỉ là, cha con không cần con, ông ấy hận con..... Nếu quá trình con ra đời và lớn lên không có cha, con có hận mẹ không.....”

Bản lưng gầy của Kiều Tâm Du dựa vào đầu giường, tay từng chút khẽ vuốt ve phần nhô lên của bụng mình, trong con người phản chiếu nên những đợt sóng sáng, ánh mắt từ ái. Từng đợt sáng của mặt trời chiếu vào cửa sổ, vấy vào lên trên mặt của cô, giống như đang khiến làn da cô thêm phần mềm mại và sáng bóng.

Dường như, Kiều Tâm Du cảm nhận được hơi thở quen thuộc, đầu cô hướng ra cửa, lẳng lặng nhìn hần.

Con người đen xoay chuyển một cái, lập tức đem về cứng ngắc che giấu đi, lạnh lùng che giấu tất cả, hần cất bước đi vào, “Hôm nay... xuất viện.”. Giọng nói bá đạo không cho người khác có dị nghị cùng với nghi vấn.

Hần chỉ là theo lễ phép hướng Kiều Tâm Du giao phó một câu mà thôi.

Kiều Tâm Du cúi đầu, chân mày nhíu chặt, “Ừ!” Thấp giọng đáp lại một câu.

Cô không có tư cách chất vấn, hay phản đối quyết định của hần. Chỉ nên làm một con rối, mặc cho chủ nhân chi phối.

Trầm mặc một trận lâu, sự lúng túng giữa hai người ngày càng nhiều.

Nhâm Mục Diệu đi tới bên cửa sổ, nhìn khung cảnh mùa đông phiến muộn, cô tịch bên ngoài.

Kiều Tâm Du nghiêng người, nhắm mắt, giả bộ ngủ.

“Những lời tôi nói lúc ở căn nhà gỗ đều là vì cứu em, vì để cho Vạn Khải Phong rồi rầm, để cho anh ta luống cuống tay chân, vậy mới có sơ hở, khiến Dạ Mị bắt kịp cơ hội chính xác để cứu em. Kế hoạch diễn ra rất

tốt, không nghĩ tới em lại.....” Nhâm Mục Diệu đợi cô mở miệng hỏi chuyện ngày hôm qua, nhưng hần chờ thật lâu, lâu tới mức kiên nhẫn của hần cũng đã tiêu biến một cách quỷ dị rồi. Hần dần dần chột dạ, phỏng đoán rằng Kiều Tâm Du đã đem mọi lời hần nói tin là thật.

Hần đang giải thích với cô sao? Tại sao khi cô nghe vào lại không có cảm giác như vậy.

“Xin lỗi! Tôi đã phá tan kế hoạch của anh rồi.” Kiều Tâm Du vẫn như cũ đưa lưng về phía hần. Nguồn truyện: Y

Cứu cô? Cứu cô, mà có thể chê bai cô như thế? Cứu cô, mà có thể chà đạp tự ái của cô như thế? Cứu cô, mà có thể làm tổn thương cô như thế?

Cứu cô? Một lý do thật rất chính đáng, khiến hành vi lãnh khốc vô tình của hần được phủ lên một lớp vàng kim chói lọi.

“Cứu” trong lời nói của hần, chính là nghiền nát, làm bấn lòng của cô, đổi về một khối thân thể không linh hồn.

“Tôi đã giải thích với cô thật rõ ràng, sao cô còn cố chấp không tha thứ cho tôi!” Tức giận khiến giọng nói Nhâm Mục Diệu cường ngạnh khí phách.

“”Tha thứ” đối với anh mà nói có quan trọng không?” Kiều Tâm Du lạnh lùng nói.

Hần nháy lên đôi mắt, “Kiều Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu thét lên.

Kiều Tâm Du lạnh như băng, lại quật cường như thế, khiến hần không biết phải làm sao với cô bây giờ?

Nhâm Mục Diệu nói một, không người nào dám nói hai.

Mặc dù đợt giải phẫu của Kiều Tâm Du vẫn chưa qua 24h, cần phải tĩnh dưỡng, nhưng khi Nhâm Mục Diệu ra lệnh một tiếng, mọi người vẫn phải cho phép cô về nhà họ Nhâm, không người nào dám ngăn trở.

Hần đã an bài hai bác sĩ tư nhân, còn có một vị Doanh Dưỡng Sư phụ trách dinh dưỡng cho người bệnh.

“Tôi muốn ở phòng khách!” Nhâm Mục Diệu đang bế Kiều Tâm Du đi tới phòng ngủ chính, nhưng cô đột nhiên lên tiếng, giọng nói yếu ớt nhưng kiên quyết.

“Lý do?” Nhâm Mục Diệu sưng sốt một chút, hỏi.

“Sẽ làm tôi cảm thấy được ”tương đối tự tại“.”

125. Chương 125: Xuất Nhĩ Phản Nhĩ (nói Một Đẳng Làm Một Nẻo)

“Tôi không muốn cho cô thứ ”tự tại” đó!” Nhâm Mục Diệu khó chịu nói, không để ý tới cô càng không thèm hỏi cô.

Hai chân Kiều Tâm Du đá lung tung, hỏi ngược lại: “Hôm trước rõ ràng anh bảo tôi ngủ ở phòng khách mà? Anh, anh, con người anh sao thích nói một đẳng làm một nẻo thế!”

Đôi mắt xinh đẹp của Nhâm Mục Diệu chột lóe, “Tôi chính là thích nói một đẳng làm một nẻo đấy.” Một bộ biểu tình thẳng thắn, hùng hồn kèm xô lá, đuôi chân mày thẳng như thanh kiếm của hần giương lên, “Thì sao?”

Kiều Tâm Du giận đến bĩu môi, hung tợn trừng mắt liếc hần một cái.

Nhâm Mục Diệu cẩn thận đặt cô lên giường, đắp chiếc chăn êm ái lên cho cô, “Tôi phải về công ty, có chuyện gì em cứ gọi bác sĩ và y tá!”

Kiều Tâm Du dường như hờn dỗi, cô chôn chặt mình trong chăn, bao bọc mình toàn diện không chút khe hở, tỏ vẻ không để ý đến hấn.

Nhâm Mục Diệu nhìn biểu hiện như trẻ con của cô, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, im lặng thở dài, con người vẫn bị bao phủ bởi một màu đen. Vươn tay muốn vuốt ve mái tóc dài phiêu dạt của cô, nhưng bàn tay nóng ấm của hấn bỗng dừng lại trong bầu không khí lạnh băng, hơi nóng dần dần tan đi..... Hấn không biết, chờ Kiều Tâm Du bồi dưỡng thân thể tốt lên, rồi sẽ mở miệng thế nào để nói cho cô biết về chuyện sinh non?

Lẽ tất nhiên, hấn phải ra loại quyết định ác độc ấy, hiện giờ hấn không cần phải đối xử tốt với cô. Nếu không, hấn không thể hạ được quyết tâm, không đưa ra được quyết định.

Bàn tay đang dừng lại trên không thu trở lại, Nhâm Mục Diệu lặng lẽ đứng dậy rời đi.

Trong phòng làm việc Nhâm tổng giám đốc, nhiệt độ chợt giảm xuống, mặc dù không khí ẩm áp vẫn đang chậm chậm thổi, nhưng người ngoài vẫn cảm giác được khí lạnh đang toát ra từ ba người.

“Cậu định làm thế nào?” Luôn luôn ít lời, Ám Dạ Tuyết mở miệng trước, phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

“Đợi cô ấy dưỡng tốt thân thể, sau đó giải phẫu.” Nhâm Mục Diệu lạnh nhạt, giọng nói bình tĩnh hết như đó là chuyện của người ngoài.

Đinh Hạo Hiên mặt âm trầm, cất lời, “Phẫu thuật sinh non? Kiều Tâm Du có thể tiếp nhận sao?”

“Không chấp nhận, cũng chỉ có thể tiếp nhận!” Nhâm Mục Diệu nhấn mạnh, giọng nói kiên quyết dị thường.

“Có lẽ, cậu có thể khuyên giải cô ấy. Để cho cô ấy biết đứa trẻ bị hội chứng Down, chủ động tiếp nhận giải phẫu.” Đinh Hạo Hiên nói lên ý kiến.

Nhâm Mục Diệu lắc đầu một cái, “Không thể.”

Nhâm Mục Diệu rất hiểu Kiều Tâm Du, cho dù cô ấy biết đứa bé này không khỏe mạnh, nhưng chắc chắn cô vẫn kiên quyết sinh nó ra. Bởi vì cô ấy sẽ cảm thấy lần này chính cô đã đưa đứa bé vào chỗ nguy hiểm, cho nên để đền bù thiệt hại, dù biết phải chăm sóc đứa bé này cả đời, Kiều Tâm Du vẫn sẽ sinh nó ra.

“Cậu cần gì phải làm vậy, như thế chỉ khiến cho Kiều Tâm Du hiểu lầm cậu bức tử đứa nhỏ, cô ấy sẽ càng hận cậu hơn.” Đinh Hạo Hiên vừa nghĩ tới Kiều Tâm Du sắp sửa phải chịu đựng thống khổ, con người sáng trưng lập tức mờ đi.

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu khẽ nâng lên, nụ cười rõ vẻ nhạt nhẽo, “Hận tôi, sẽ tốt hơn.”

Không khí trong phòng làm việc ngày càng ngọt ngào, cảm giác như không thể thở nổi, nhưng một tiếng đập cửa kinh thiên đã phá vỡ nó.

“Rầm ——” Dạ Mị hùng hồ “ra sân”

“Nhâm tiên sinh, cô thư kí của ngài thật lẩm lờ, tôi chẳng qua là có chút chuyện cần vào thôi! Vậy mà, cô ta lại hỏi đi hỏi lại có một chuyện, hỏi thì hỏi đi, hỏi xong rồi, cũng không chịu cho tôi vào” Dạ Mị mặc trang phục màu đen, vẫn như cũ, mái tóc dài của cô thoải mái tung bay, hiên ngang mạnh mẽ.

“Dù gì thì cô cũng đã vào rồi, không phải sao.” Ám Dạ Tuyết cúi đầu tỉ mỉ thưởng thức trà, tầm mắt vẫn chỉ rơi vào trên ly trà, thủy chung không thêm liếc nhìn cô một cái.

“Làm thế nào cô vào được?” Đinh Hạo Hiên liếc nhìn Nhâm Mục Diệu, cô thư kí ấy quả đúng là “Môn Thần” cực kì lẩm lờ, nếu không phải mỗi lần hấn vào mà không đùa đùa Mỹ Nam Kế với cô ấy một chút, thì làm sao hấn có thể dễ dàng như vậy mà tiến vào. Nhưng Dạ Mị không có Mỹ Nam Kế để mà đùa, vậy cô ta dùng chiêu gì, Đinh Hạo Hiên không khỏi tò mò.

Dạ Mị giơ tay lên, dương dương tự đắc giơ quả đấm trong tay, “Một quyền xuất ra, lập tức giải quyết xong mọi chuyện.”

“Ha ha.....” Đinh Hạo Hiên cất tiếng cười to, vỗ vỗ bả vai Ám Dạ Tuyết, “Không hổ danh là thủ hạ của cậu, ra tay rất ư là có phong cách ”Ám Dạ Tuyết“, ha ha.....”

Sắc mặt Âm Dạ Tuyết âm trầm, chậm rãi phủ bàn tay Đinh Hạo Hiên xuống, từ tốn nói: “Cậu cũng muốn ném thử tư vị của quả đấm à?”

Nghe vậy, Đinh Hạo Hiên lập tức khép lại miệng, phải biết một quyền của Âm Dạ Tuyết, người không chết thì cũng tàn phế. Đinh Hạo Hiên cũng không muốn vì mình nói nhiều mấy câu, đã gây thảm kịch cho bản thân.

“Cô vào đây làm gì?” Âm Dạ Tuyết lạnh lùng hỏi, lưỡi nhác liếc xéo cô một cái.

Dạ Mị một tay đẩy Đinh Hạo Hiên đang đứng bên cạnh Âm Dạ Tuyết ra, lập tức bước tới, lắc nhẹ bờ vai của hắn, mềm mại đáng yêu khẽ gọi một tiếng, “Tuyết

”

Giọng nói mị hoặc này, không khiến Âm Dạ Tuyết tỏ chút phản ứng nào, ngược lại khiến Đinh Hạo Hiên toàn thân trở nên mềm yếu, chân đứng không vững.

“Bình thường một chút đi!” Âm Dạ Tuyết cau kinh ra lệnh.

Nghe xong lời này, sắc mặt Dạ Mị trầm xuống, khuôn mặt lãnh mỹ ngưng đọng thành một loại cảm giác oán hận, “Sao anh lại bảo tôi đi Ý!”

“Nhiệm vụ!” Âm Dạ Tuyết thủy chung giữ vững sắc mặt không chút cảm xúc như một tờ giấy trắng.

“Rõ ràng là anh muốn đuổi tôi đi! Tôi chỉ khi dễ cô ấy có một chút, vậy mà anh đã vội vã đuổi tôi đi sao? Anh còn dám nói không có chút ”tâm ý” với cô ấy ư!” Dạ Mị tức giận nói.

“Dạ Mị!” Âm Dạ Tuyết nhếch lên cặp chân mày lạnh băng, “Cô hôm nay nói nhiều quá rồi.”

Âm Dạ Tuyết vừa nghe đến “cô ấy”, tâm tình lập tức có phần phật phồng (cereniti: convert ghi là phật phồng, QT cũng vậy, theo ta nghĩ chắc là “hồi hộp”, hay sao sao ấy, trời tuy hiểu nhưng vốn từ của mình ít quá, có ai có từ nào hợp không?).

Ngực vì chứa đầy khí giận, nên chúng có phần trở nên căng cứng, con ngươi của Dạ Mị lập tức hạ xuống, “Tôi sai rồi.” Dù miệng nói ra những lời này, nhưng thái độ của cô vẫn như cũ không kiêu ngạo, không tự ti.

“Cô nên về chuẩn bị một chút đi!” Âm Dạ Tuyết lần nữa hạ lệnh, vẻ mặt lãnh khốc tuyệt không thay đổi.

“Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.” Dạ Mị đang muốn rời đi, thì bị Nhâm Mục Diệu gọi lại.

“Vạn Thiển Thiển đâu?” Nhâm Mục Diệu vốn muốn bắt cô ta dùng để uy hiếp Vạn Khải Phong, không ngờ là không cần dùng tới.

“Á?” Dạ Mị kêu lên một tiếng sợ hãi, “Tôi quên khuấy đi mất, cô ta bây giờ vẫn còn đang ở cốp xe sau của tôi.....” BẠN đang đọc truyện được copy tại Y

Đinh Hạo Hiên bật thốt lên, “Cái này mà cũng có thể quên?”

Dạ Mị lập tức khôi phục thái độ bình thường, vén một lọn tóc dài qua vai, lạnh lùng nói: “Mới có một ngày thôi mà, không chết được đâu.”

Nhâm Mục Diệu thở dài một tiếng, lắc đầu, “Nếu đã vô dụng, vậy thả cô ta đi đi.”

“Lập tức đi ngay!” Vừa dứt lời, người đã đi tới cửa.

Chờ Dạ Mị đi ra, Đinh Hạo Hiên không nhịn được bèn hỏi: “Cô ấy thật sự là đệ nhất sát thủ của tổ chức Âm sao? Hay tổ chức của cậu vốn không có người nào nữa ngoài cô ấy?”

126. Chương 126: Thần Thương Khẩu Chiến (miệng Đầu Miệng)

Ám Dạ Tuyệt nói một cách ảm ỷ: “Cậu thuê cô ta giết chính cậu đi, sẽ lập tức biết năng lực của một sát thủ.”

“Ý kiến hay! Không cần phải khoa trương vậy đâu, nếu tình hình kinh tế của cậu đang có chiều hướng đi xuống, vậy cứ để tôi thuê cho nhé.” Nhâm Mục Diệu mượn cơ hội giễu cợt hắt ta.

Đinh Hạo Hiên tức giận, gương mặt càn quét nhìn hai gương mặt tuần tú.

Kiều Tâm Du nhìn vào chiếc chén sứ, một màu nâu đỏ, hết như một vũng nước cạn dơ, cảm giác ghê tởm xông thẳng lên trên cổ họng cô, mùi thuốc bắc đậm đặc dần dần tản ra bốn phía.

Cô lập tức bít chặt lỗ mũi, hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

Vị Doanh Dưỡng Sư đầy kinh nghiệm đứng một bên, cung kính giới thiệu: “Đây là cháo thảo dược Huyết Yến, đối với việc dưỡng thương và làm lành vết thương, bổ huyết và dinh dưỡng, hiệu quả cực kì tốt và rõ rệt.”

“Huyết Yến? Chính là máu đàm của Chim Yến xuất ra từ việc ho khan sao.....” Kiêu Tâm Du lần đầu tiên nhìn thấy loại “thực phẩm dinh dưỡng” trân quý như vậy, tuy cô có kiến thức hiểu biết về nó nhưng, “Vật này có thể ăn sao?”

Vừa nghĩ tới “đàm”, Kiêu Tâm Du không nhịn được nôn ọe.

“À.....” Vị Doanh Dưỡng Sư bác học đa tài bối rối giải thích, “Ồ..... tôi có thể giải thích.” .

“Thật ghê rợn! Tôi không ăn đâu!” Kiêu Tâm Du đem chén cháo thảo dược Huyết Yến đẩy ra xa xa.

“Cô chủ, nhưng tiên sinh đã hạ lệnh, vì để cho sức khỏe của cô sớm khỏe lại, mọi thức ăn của cô đều được chế biến theo sách Điều Lý Dinh Dưỡng.” Doanh Dưỡng Sư có chút khó xử.

Kiều Tâm Du nhìn vị Doanh Dưỡng Sư khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, gần với tuổi của mẹ cô, cô cũng không muốn làm khó bà ấy, “Vậy, vậy, bà có thể len lén đem nó đổ đi, à khoan! Nếu đem đổ thì thật tiếc, bà đã nói nó rất dinh dưỡng mà, vậy bà uống đi, bà không nói, cháu cũng không nói, sẽ chẳng ai biết đâu.....” Kiêu Tâm Du đang liều lĩnh mạo hiểm thuyết giảng ý tưởng độc đáo của mình, kết quả ... cửa đột nhiên truyền đến một tiếng cạch —— -

“Không tệ không tệ! Ý tưởng này thật sự không tệ! Không ngờ em còn dám nghĩ đến chuyện tìm đồng lõa lừa gạt tôi nữa đấy!” vẻ mặt Nhâm Mục Diệu âm trầm đi vào.

Mùi thuốc bắc nồng nặc tràn ngập từng góc trong gian phòng này. Loại mùi vị này thật sự rất khó ngủ! Nhâm Mục Diệu không khỏi nhíu mày.

Kiều Tâm Du liếc mắt nhìn hắn, bộ mặt không chút che giấu tâm trạng mình không vui, cô chu môi, nghiêng rằng nghiêng lợi tỏ vẻ tức giận.

Đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy, như phát ra hơi thở thần bí làm cho con người ta có cảm giác nhìn không thấu, dám khi dễ hắn, sự uy nghiêm, lạnh lẽo của hắn càng tăng cao, càng thêm phần khí thế uy hiếp.

Tầm mắt hai người giao nhau, tuy không lóe ra tia lửa, nhưng mùi khói thuốc súng từ từ tràn ngập khắp căn phòng.

Nhâm Mục Diệu thu hồi tầm mắt trước, “Bà đi xuống đi!” . Hắn lãnh đạm nói với vị Doanh Dưỡng Sư.

Doanh Dưỡng Sư thấy không khí giữa hai người có phần không tốt, lập tức nhanh chân chạy mất, giống như muốn chạy thoát khỏi một trận hoạ hoạn, cực kì vội vàng.

Kiều Tâm Du tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, kéo chăn lên, muốn tiếp tục nằm xuống ngủ.

Nhâm Mục Diệu lập tức lạnh băng ra lệnh: “Ăn nó trước đã!”

“Muốn ăn, anh ăn đi!” Kiều Tâm Du cố chấp như một đứa trẻ giận dỗi, “Tôi biết rõ anh chán ghét tôi, nhưng cũng không cần ”chỉnh” tôi tới mức này chứ!”

“Em nói tôi đang ”chỉnh” em? Đôi mắt sâu của Nhâm Mục Diệu toát ra tia lửa, hân đặc biệt điều động một vị Doanh Dưỡng Sư tới chăm sóc sức khỏe của cô, thế nhưng cô lại không phân biệt tốt xấu, không để ý tới hành động tốt đẹp của hân, còn nói hân ”chỉnh” cô.

“Còn không phải à? Anh nhìn xem đây là cái gì!” Kiều Tâm Du khuấy động lên một chút thứ kì lạ trong chén súp, mùi thuốc bắc lập tức bay ra.

“Đây là gì?” Nhâm Mục Diệu lại gần, liếc mắt nhìn.

”Là Huyết Yến

” Âm thanh Kiều Tâm Du run rẩy.

Tưởng có thứ gì kì lạ, thì ra là cái này, “Huyết Yến, rất bổ cho thân thể, chuyện bình thường thôi. Nhân lúc còn nóng, mau ăn hết đi!”

“Bình thường?” Trên mặt Kiều Tâm Du hiện lên vẻ u ám, cô cảm thấy đầu những người này mới không bình thường đấy? Cô xoay đầu, “Tôi không ăn!”

“Ăn!” Nhâm Mục Diệu cúi kính nói, giọng lộ ra mấy phần không kiên nhẫn.

“Không ăn!” Kiên quyết không cúi đầu trước thế lực của ác ma.

“Không ăn đúng không, vậy em muốn tôi cạy miệng em ra rồi đổ chúng vào sao?”

Kiều Tâm Du mím chặt miệng, con ngươi trong suốt hiện lên một làn nước, hết như nai con, cực kì diễm đạm đáng yêu.

Nhâm Mục Diệu thở dài một cái, ngừng thở, cầm lên chén cháo uống vào một hớp.

Kiều Tâm Du vui vẻ, tên này quả nhiên không bỏ được thứ Huyết Yến trân quý như thế, nên tự mình hưởng dụng. Cô vừa định vỗ tay khen ngợi “Tráng Sĩ”, kết quả ——

Gương mặt tuấn tú của hân dần dần đến gần cô, Kiều Tâm Du muốn trốn tránh, nhưng chỉ vừa cử động mạnh một chút, lập tức làm đau vết thương trên bụng, một cơn đau nhói lập tức được kích thích. Muốn tránh nhưng không thể tránh, cánh môi Kiều Tâm Du chỉ có thể bị hân chiếm lấy.....

Một thứ mùi tanh nồng nhanh chóng quanh quẩn ở chóp mũi của cô, Kiều Tâm Du ngậm chặt miệng, không để cho gian kế của hân được như ý. Con ngươi Nhâm Mục Diệu càng thêm phần tối tăm, cắn mạnh một cái vào đôi môi hồng, thừa dịp cô kêu đau, linh hoạt dùng lưỡi cạy ra hàm răng cô, Huyết Yến nồng đậm dần dần trượt vào trong miệng của cô, Nhâm Mục Diệu lo lắng cô không chịu nuốt xuống, nên triển miên hôn cô.

Một ý nghĩ xảo trá lướt qua trí óc, Kiều Tâm Du dùng lưỡi đem đồ hân đẩy qua làn nữa đẩy trả lại cho hân, Nhâm Mục Diệu biết dụng ý của cô, lập tức phản kích.....

Cứ như vậy, môi lưỡi quấn quít, một trận “Thần thương khẩu chiến (miệng đấu miệng)” lâu dài lập tức được triển khai.

Trải qua một phen tác chiến trăm ngàn cực khổ, chén cháo thảo dược Huyết Yến cuối cùng cũng được giải quyết hết. Kết quả chính là, hai bên đều tổn hại, Kiều Tâm Du uống vào không ít, nhưng cô cũng không để cho Nhâm Mục Diệu tốt hơn, hân bị buộc uống một phần.

Đôi môi Kiều Tâm Du bị hân giày vò tới mức sưng đỏ, tức giận trợn trừng mắt nhìn hân. Dùng sữa tươi súc miệng, xóa đi mùi vị ghê tởm này.

Chân mày Nhâm Mục Diệu nhíu chặt, “Mùi vị này rất kì quái sao?”

“Dĩ nhiên rất kì quái!” Kiều Tâm Du nghiêm túc giải thích: “Máu đàm của chim Yến xuất ra lúc ho khan, anh dám nói vị này không kì dị sao?”

Gương mặt tuần tú của Nhâm Mục Diệu cứng đờ, lập tức từ hồng chuyển sang xanh, sau đó lập tức biến thành màu đen, “Em! Một ngày ba phần, đừng mong trốn!” Nói xong, hắn sải bước chạy nhanh về phòng vệ sinh.

Lần đầu tiên Kiều Tâm Du nhìn thấy “Sắc thái rực rỡ” của hắn, không nhìn được mà cười: “Nếu anh có thể giúp tôi ăn, tôi lập tức sẽ thuận theo một chút.”

Rất nhanh, Nhâm Mục Diệu từ phòng vệ sinh đi ra, mặt có chút tái nhợt, nhưng khí thế vẫn như cũ hiên ngang, “Tôi chỉ muốn thân thể em sớm khỏe lại thôi.”

127. Chương 127: Chân Tướng Không Thể Chấp Nhận

Khóe miệng Kiều Tâm Du giương lên một nụ cười nhạt, cười đến mức kì dị, cười đến mức giả dối. Cô cũng không biết vì sao đột nhiên cảm thấy lời nói của Nhâm Mục Diệu thật nực cười, để cho cô có loại cảm giác chồn đến nhà gà chúc tết.

Chân mày lạnh băng của Nhâm Mục Diệu vặn thành một đường, “Em không phải rất lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng sao! Đã như vậy em nên chăm sóc thân thể mình cho thật tốt mới phải. Cái này không ăn, cái kia không ăn, vậy đứa trẻ sao có thể hấp thu tốt dinh dưỡng.....”

Đứa trẻ? Nhắc tới bé con, vẻ mặt Kiều Tâm Du hơi sững sờ, tay đặt lên bụng của mình, nhẹ nhàng vuốt ve, dường như khi làm như vậy bé con sẽ có thể cảm thấy cô thật dịu dàng.

Tức chết đi được! Sao hắn tự dưng lại dùng đứa bé này làm cái cớ để Kiều Tâm Du điều dưỡng thật tốt thân thể chứ, mà mục đích thật sự của hắn chính là lấy xuống đứa bé này. Nhâm Mục Diệu đột nhiên cảm thấy mình giống như dao phủ, dùng chính đôi tay mình chấm dứt sinh mạng đối phương, bàn tay hắn nhuộm đầy máu tươi.

Trái tim bỗng nhiên đau nhói.

Nhưng câu nói Nhâm Mục Diệu dùng kia thật sự rất hữu hiệu, bất kể là uống loại cháo hay canh nào kì quái hơn nữa, cô vì bé cưng trong bụng, mà cố bóp mũi, đổ thuốc xuống, mặc dù có lúc, uống xong lập tức nôn ra, nôn xong lại uống nữa. Nhưng thuốc đắng dã tật, cháo thật sự rất hiệu quả, còn rất ư là rõ ràng, khí sắc Kiều Tâm Du càng ngày càng tốt, mà tốc độ vết thương lành lại cũng rất mau.

Một ngày rồi một ngày cứ thế trôi qua, vẻ lo lắng trên mặt Nhâm Mục Diệu ngày càng rõ rệt, hắn thật sợ ngày đó đến, khiến cho hắn phải làm một việc hoàn toàn lãnh khốc và vô tình.

Nhâm Mục Diệu trở mình, vẫn không cách nào ngủ được. Cả đêm chưa chợp mắt, đèn nơi đầu giường vẫn sáng, Nhâm Mục Diệu xoay người ý muốn xuống giường.

Mặc dù hắn rất cẩn thận, nhưng vẫn đánh thức Kiều Tâm Du, cô nói lầm bầm: “Mới sáu giờ sáng, sao anh lại dậy?”

Giọng nói của cô rất tinh táo, không có lấy một tia buồn ngủ.

“Sao em cũng dậy sớm thế?”

Kiều Tâm Du uyển chuyển kêu một tiếng, “Mấy ngày nay, cả ngày lẫn đêm tôi đều nằm trên giường, trừ ngủ chính là ngủ, anh tưởng tôi còn có hứng thú muốn ngủ nướng à?”

“Nhưng, vết thương của em còn chưa.....”

Kiều Tâm Du biết hắn lại muốn dạy bảo mình, vội vàng cắt ngang, “Quá nhàm chán.”

“Vậy em muốn làm gì, tán gẫu à?”

“Lấy sách cho tôi đọc để giải ”buồn” đi!”

Nhâm Mục Diệu quyết định đùa bỡn cô, “Sách của tôi, đoán chừng em xem xong càng muốn ngủ!”

“Làm sao có thể! Anh có biết sách là lương thực tinh thần chính của tôi không, tôi vừa nhìn thấy sách thần thái sẽ lập tức sáng láng, tinh thần càng phấn chấn.....”

Lúc Kiều Tâm Du còn đang khoác lác, Nhâm Mục Diệu đã đứng dậy đi tới bên phòng làm việc.

Với một chút “công phu”, Nhâm Mục Diệu đã đưa đến một đồng sách, “Em xem đi!”

Sách đầy rẫy, lung tung nằm trên giường, Kiều Tâm Du cầm lên một quyển sách gần mình nhất, tựa sách được ghi bằng tiếng Anh, “Principles of Economic nguyên lý kinh tế học.” Kiều Tâm Du lập tức mở ra, bên trong quả nhiên đều là tiếng Anh, không cần lật những cuốn còn lại, cũng biết toàn bộ vẫn là tiếng Anh.

Kiều Tâm Du nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Anh cố ý ”chỉnh” tôi đúng không, thừa biết Anh vẫn là điểm yếu của tôi, cho nên.....”

“Tôi đã nói rồi, sách của tôi, em xem sẽ càng muốn ngủ.” Nhâm Mục Diệu nhún nhún vai, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Y - www.

Kiều Tâm Du đột nhiên liếc thấy một quyển sách, bên trong đang kẹp thứ gì đó, cô với tay tới, là một xấp hình. Kiều Tâm Du nhanh chóng lật lên, phát hiện nhân vật chính trong những tấm hình này đều là cùng một người.

Gương mặt xinh đẹp, nụ cười dịu dàng, khi cười má lúm đồng tiền càng thêm sâu, nụ cười giống như mật ngọt đang tan ra. Có tấm khi cô ấy đang nghỉ ngơi, có tấm cô ấy đang chơi cùng cún cưng, có tấm cô ấy đang dùng cơm

Những tấm hình này được Nhâm Mục Diệu kẹp trong những cuốn sách mà hắn không đọc nữa, đáp án đương nhiên đã được miêu tả một cách thật sinh động, người này chính là —— Lương Tử Oánh.

Hắn không muốn nhìn thấy những tấm hình này, vì khi nhìn thấy chúng những kí ức thương tâm lại lần nữa xuất hiện, cũng không thể vứt bỏ, cho nên chỉ có thể giấu ở một nơi nào đó khiến cho mình quên lãng.

“Em đang xem gì vậy?” Giọng nói của Nhâm Mục Diệu đột nhiên truyền đến.

Kiều Tâm Du có chút chột dạ, tay cô run lên, kết quả những tấm hình kia lại từ trong tay cô rơi xuống, tán lác trên chăn.

Con người đen của Nhâm Mục Diệu chợt rét lạnh, gân xanh lập tức nổi lên, “Sao cô lại lục đồ của tôi! Cô tưởng cô là ai vậy!”

“Tôi không có lục, là từ trong sách rơi ra, tôi thật sự không cố ý.....” Kiều Tâm Du bị ý lạnh trong lời nói của hắn làm cho giật mình, cô giải thích không chút mạch lạc.

Nhâm Mục Diệu tức giận lườm cô một cái, đi lên nhặt từng tấm hình của Lương Tử Oánh.

Kiều Tâm Du biết dù mình giải thích nhiều hơn nữa, thì cũng chỉ là dư thừa, cô không nói tiếp nữa. Muốn giúp hắn xếp lại hình, kết quả tay còn chưa chạm được, một cái tay khác bỗng chốc đưa qua giành quyền chiếm giữ chúng.

“Không được phép, chúng sẽ bị cô làm cho ô uest.” Lời nói lạnh băng.

Kiều Tâm Du trợn mắt ngẩn ra, tâm có chút lạnh run.

Hắn lại có thể dùng “ô uest” để nhục nhã cô? Thì ra địa vị của cô trong lòng hắn, thật không sánh nổi với những tấm hình vô tri vô giác này.

Kiều Tâm Du tức giận kéo chăn lên, nằm xuống, giấu mình vào trong chăn. Trong hốc mắt cô bỗng hiện lên một màng nước, rồi từng giọt từ từ lăn xuống ——

Nhâm Mục Diệu ngưng mắt nhìn phần chăn bị đội lên, chân mày khẽ nhíu.“Thật xin lỗi, tôi đã nặng lời.”

“.....”

Hồi lâu sau, trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở nhàn nhạt, Nhâm Mục Diệu lặng lẽ xoay người rời đi ——

Nhâm Mục Diệu xuống lầu nhìn thấy bác sĩ tư nhân đã tới, đang ngồi trên ghế sa lon dùng trà.

“Nhâm tiên sinh.” Vị bác sĩ cung kính chào hân.

“Tình trạng sức khỏe của cô ấy gần đây thế nào?” Nhâm Mục Diệu mỗi ngày đều sẽ hỏi câu này.

“Vết thương khôi phục rất tốt, sức khỏe cũng dần dần chuyển biến tốt.....”

Những thứ này Nhâm Mục Diệu đều có thể thấy được, không nhìn được hân cắt đứt lời ông, trực tiếp hỏi việc hân quan tâm nhất: “Còn bao lâu nữa thì có thể làm loại giải phẫu sinh non?”

“Bộp ——” tiếng của một quyển sách rơi xuống đất.

Chân mày Nhâm Mục Diệu nhíu chặt, nhanh chóng chạy lên lầu hai.

Kiều Tâm Du lẳng lặng ngã ngồi ở cửa phòng làm việc, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt dờ dẩn, giống như đã bị mất đi hồn phách. Cô giương lên đôi mắt tan rã của mình mà liếc nhìn Nhâm Mục Diệu, sau đó lập tức lóe ra thứ ánh sáng trong, cô thử đứng lên, nhưng hai chân cô lại cứ như nhũn ra khiến cô ngồi liệt mình tại chỗ.

...

128. Chương 128: Sinh Non

“Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu khê kêu lên một tiếng, tiến lên đỡ Kiêu Tâm Du dậy.

Kiều Tâm Du giùng giàng đẩy tay hân ra, bởi vì chạm đến vết thương, một trận đau nhức kịch liệt giống như dòng điện bỗng chốc chảy qua toàn thân cô, cô loạn choạng lui về phía sau mấy bước.

Con người trong suốt như thủy tinh, cực kì óng ánh, ẩn hiện lên tia huỳnh quang, cô nhìn thẳng vào hân, hỏi: “Giải phẫu sinh non? Anh nói thật sao?” Kiêu Tâm Du cho là mình nghe nhầm, bèn lặp lại một lần nữa.

Đôi mắt sâu thẳm của hân bỗng chốc ngưng trệ, thẳng tắp nhìn cô.

Nước mắt trong suốt dần lặn xuống, lạnh băng, “Thì ra anh vẫn còn giữ cái mưu đồ ấy đối với đứa bé này.....” Thân thể mỏng manh của cô lao đảo mấy cái, miễn cưỡng dựa vào vách tường mới có thể đứng lên, hệt như chiếc lá mùa thu nhẹ hẫng, “Đúng! Đứa bé này là trời buộc của anh, là gánh nặng của anh, làm sao anh có thể lưu nó lại chứ? Ha ha..... Là do tôi quá ngu, tin lời của anh..... Ha ha.....”

Cánh môi trắng bệch thoáng hiện lên một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, tiếng cười của cô thật thê lương, thật đau buồn, thất vọng.....

“Tâm Du.” Nhâm Mục Diệu nhìn dáng vẻ này của cô, cảm giác như trái tim bị một tảng đá đè ép, khiến hân thở không thông, “Đừng như vậy, có được hay không?”

“Vậy anh muốn tôi như thế nào?” Kiêu Tâm Du cuồng loạn hướng về hân gào thét, “Ngoan ngoãn đem con lấy ra?” Nước mắt trong khoảnh khắc tuôn trào, thân thể cô gầy yếu xụi lơ, ngã trên nền đất.

“Tâm Du, bình tĩnh nghe tôi nói, đứa bé này chúng ta phải lấy ra, sau này chúng ta sẽ còn có những đứa con khác” Nhâm Mục Diệu chỉ còn biết lấy cớ này để an ủi cô.

“Van xin anh, đừng lấy con của tôi ra..... Tôi cần đứa con này.....” Kiêu Tâm Du ôm lấy hai chân của hân, hệt như chiếc bè gỗ cứu mạng trong biển rộng, “Tôi chỉ liếc mắt nhìn hình của Lương Tử Oánh mà thôi, vậy mà anh nỡ tước đoạt con của tôi sao? Anh tàn nhẫn lắm, anh có thể lấy xuống đôi mắt của tôi, nhưng xin đừng giết chết con tôi.....” Giọng nói đứt quãng, cô để xuống tất cả tôn nghiêm, khôn khổ cầu khẩn hân.

Nhâm Mục Diệu phát hỏa, quát: “Không liên quan gì đến những tấm hình kia hết! Tôi muốn lấy đứa bé này ra, bởi vì cô căn bản không xứng để sinh con của tôi!” Hấn quyết tuyệt nói, giọng nói kiên quyết không có một chút dị nghị.

Kiều Tâm Du khẽ ngẩng đầu lên, gương mặt đẹp lóe lên những tia sáng từ nước mắt, lẩm bẩm nói: “Đứa bé này thật sự không thể lưu lại sao.”

Con người đen ngưng tụ nên một màn đêm, Nhâm Mục Diệu gật đầu một cái.

“Được, tôi hiểu rồi.” Kiều Tâm Du đột nhiên biến đổi thành một người hoàn toàn khác, cực kì lạnh nhạt, không chút hơi thở. Cô thỏa hiệp, hoàn toàn thỏa hiệp, không phản kháng nữa, bởi vì khi đối đầu với hấn, Kiều Tâm Du chỉ có thể thua, như vậy không bằng nên thua thứt thời một chút.

Nhâm Mục Diệu bế cô lên, “Cô có thể nghĩ thông suốt là tốt.”

“Bây giờ nên lập tức làm giải phẫu sinh non thôi”. Con người dờ dẫm không chút ánh sáng.

“Bây giờ? Nhưng sức khỏe của cô.....”

Khuôn mặt tái nhợt, không có lấy một tia biểu tình, bên trong lộ ra một phần gan dạ cùng cô độc, “Đừng để tôi hối ỷ.”

“Được.” Nói ra chữ này xong, lòng Nhâm Mục Diệu bỗng chốc dao động.

Xe chậm rãi chạy đi, những hàng cây trơ trụi ngoài cửa sổ tuyệt không thay đổi, dần lui về phía sau.

Trong xe ngưng đọng nên một tầng khí lạnh, dù có truyền thêm nhiều khí ấm hơn nữa, thì cũng không thể làm tan chúng.....

“Tâm Du, có muốn suy nghĩ lại không, sức khỏe của cô liệu có thể tiếp nhận loại giải phẫu này sao?” Nhâm Mục Diệu vẫn có chút lo lắng.

Đầu Kiều Tâm Du dựa vào lớp kính thủy tinh, toàn thân cô như nhũn ra, lười biếng nói: “Không sao.”

Bên trong xe lần nữa lâm vào một bầu không khí yên lặng.

Xe tới trung tâm chợ, ngay giờ đi làm cao điểm, những dòng xe chạy qua chạy lại nối đuôi nhau không dứt.

“Anh hận tôi vậy sao?” Kiều Tâm Du đột nhiên hạ thấp giọng tự lẩm bẩm.

Hoảng hồn, Nhâm Mục Diệu không nghe rõ, hỏi: “Cô nói gì?”

“Sống trong thù hận, hấn anh rất mệt, đúng không? Có phải nếu tôi chết rồi, anh sẽ có thể dễ xuống tất cả thù hận?”. Giọng nói Kiều Tâm Du cực kì thấp, giống như những lời này đều là nói cho chính cô nghe.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một chiếc đèn đỏ, Nhâm Mục Diệu lập tức đạp thắng xe.

Xe mới vừa dừng hẳn, Kiều Tâm Du lập tức cởi dây an toàn, cô mở cửa xe, chạy nhanh xuống lòng đường, lọt vào trong dòng xe cộ đông đúc.

“Tâm Du! Có muốn làm gì?” Nhâm Mục Diệu lập tức đuổi theo, nhưng Kiều Tâm Du đã chạy tới dòng đường bên kia, Nhâm Mục Diệu vội vã chạy tới, cố đi qua dòng xe cộ cản trở.

Nhưng khoảng cách giữa cô và hấn vẫn không thể gần hơn, lần đầu tiên Nhâm Mục Diệu có loại cảm giác bất lực.

Kiều Tâm Du nhìn dòng xe đang chạy thật nhanh, cô hít sâu một hơi, đáy mắt ẩn hiện nên một vẻ thê lương, dường như đang đưa ra một loại quyết định thật dứt khoát.

“Tâm Du, cô muốn làm gì?” Nhâm Mục Diệu tức giận, gân xanh nổi lên trên trán, giận dữ hét.

Cô gái này lại dám đùa bỡn hấn, khó trách cô lại ngoan ngoãn đáp ứng như vậy, thì ra cô đang muốn tìm cách để có thể hoàn toàn thoát khỏi hấn.

“Nếu em có thể giống như cô ấy chết đi, anh có thể bỏ qua cho em không?” Tay cô vuốt ve phần bụng hơi nhô lên, lướt nhìn dòng xe cộ đi qua đi lại không dứt.

Hắn không buông tha cho đứa bé này, mà cũng không thể buông tha cho cô, như vậy cũng tốt, cô và Đứa nhỏ đều sẽ có bạn, cũng không cô đơn rồi. Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Chết? Quá tiện nghi cho cô! Tôi muốn cô sống không bằng chết, muốn nhanh được giải thoát ư, không dễ dàng như vậy đâu!” Trong con người chớp động nên những tia sáng giận dữ, khóe miệng ẩn hiện nên một nụ cười lạnh.

“Dùng hai sinh mạng để bồi thường tổn thất cho Lương Tử Oánh, còn chưa đủ sao?” Sâu kín trong giọng nói lộ ra vẻ ưu thương, cùng với lạnh lẽo không dứt.

“Chưa đủ! Chết quá tiện nghi cho cô, cô phải ở lại, mặc cho tôi hành hạ!” Hắn mấy lần thử xông tới đến bên cô, nhưng dòng xe của những người vội vã đi làm vẫn chạy nhanh không dứt. Giống như một dòng sông sâu, ngăn trở hai người.

“Thực mệt mỏi.....” Đáy mắt cô thoáng hơi lạnh, “Thật xin lỗi, em không thể làm cho anh quên đi thù hận. Thật xin lỗi, em không thể để cho anh hành hạ đến tận hức. Thật xin lỗi, em không có cách nào không chế mình, em yêu anh.....” Nói xong, cô luyện tiếu liếc nhìn hắn một cái, rồi thả người vào dòng xe đang chạy.

“Ầm——” âm thanh chói tai phá vỡ sắc trời ảm đạm.....

Trong thoáng chốc, cả thế giới đều trở nên cực kỳ an tĩnh, lại có chút khác thường

Dòng xe cuối cùng cũng ngừng lại, tiếng kèn liên tiếp hết vang. Tiếng người nói chuyện ầm ĩ, tiếng chuông điện thoại rít rít hỗn loạn..... Nhưng một tiếng cũng không thể lọt được vào tai Nhâm Mục Diệu.

Nhâm Mục Diệu lắng nghe nhịp tim của mình, một tiếng rồi một tiếng đập nhưng hoàn toàn trống rỗng, có một cây gai đang đâm sâu vào tim hắn, thật chặt, kèm theo mỗi nhịp tim, cây gai sắc bén lại đâm sâu vào trong từng mảnh xương thịt của hắn.

129. Chương 129: Anh Có Ý Với Cô Ấy, Đúng Chứ!?

Toàn thân Nhâm Mục Diệu cứng ngắc, lê bước chân nặng nề, chậm rãi đi tới.....

Từng bước từng bước, giống như đang đập lên tim hắn, từng bước một khiến lòng hắn quặn đau.

Kiều Tâm Du lẳng lặng nằm trên nền đất lạnh băng, gương mặt trắng bệch như một con búp bê trắng tinh xảo vô hồn, im hơi lặng tiếng. Sợi tóc đen xốc xếch rơi trên mặt đường, chiếc váy màu trắng trên người cô bị nhuộm thành màu đỏ tươi, giống như một ngọn lửa cháy nóng bỏng, đỏ đến kinh tâm, đỏ đến táo bạo, đỏ đến chói mắt.....

Nhâm Mục Diệu bước đến, ôm lấy thân thể mềm mại vô lực trước mặt, “Tâm Du, Tâm Du..... em tỉnh dậy đi, em sẽ không có chuyện gì đâu em mở mắt đi có được không.....”

Cảnh tượng năm năm trước một lần nữa lại tái hiện, khiến cho kí ức thảm khốc vốn đã được vùi sâu trong trí nhớ hắn, cứ như vậy mà vùng lên. Nhưng, lần này so với lần trước còn đau đớn hoàn toàn hơn gấp nhiều lần.

Như có một bàn tay với những cặp móng vuốt sắc bén đang chặt chẽ bấu vào tim của hắn, thật chặt khiến cho nó đau đớn, chảy máu, cho đến khi khô kiệt.....

Hắn ngơ ngẩn luống cuống, chỉ chặt chẽ ôm lấy Kiều Tâm Du, “Anh ra lệnh cho em, không cho phép em có chuyện gì..... Có nghe hay không, cả đời này em đều thuộc về anh, vĩnh viễn cũng trốn không thoát!”

“Tiên sinh, bởi vì vợ của ngài bị va chạm mạnh, nước ối đã vỡ, cần lập tức lấy thai nhi ra, xin anh ký tên ở phía trên.”

Con người tối tăm, tịch mịch của Nhâm Mục Diệu giờ càng thêm trống rỗng không chút tiêu cự, trên tờ giấy có những dòng chữ màu đen mờ nhạt, Nhâm Mục Diệu nắm chặt cây bút trên tay, bàn tay đang dính đầy máu tươi của hắn lập tức nhuộm đỏ chúng.

Run rẩy viết ngoáy xuống tên của mình, “Tôi muốn cô ấy không có vấn đề gì..... Nếu không, tôi sẽ phá hủy bệnh viện này!”

“Vâng, vâng!” Bác sĩ bị sự thô bạo của hắn hù dọa, khúm núm gật đầu.

Thân thể cao to nghiêng người dựa vào vách tường lạnh băng, ánh đèn yếu ớt, ầm ầm chiếu lên gương mặt tuấn tú hệt như được điêu khắc bằng đá cẩm thạch của hắn, lộ rõ vẻ mất mát, đau thương, vô định, buồn phiền.....

“Thật xin lỗi, em không có cách nào khống chế mình, em yêu anh.....” Giọng nói sâu sắc, có chút khàn khàn của Kiều Tâm Du vẫn đang vọng về bên tai hắn, từng lời từng lời giống như mảnh băng sắc bén, lần lượt ghim vào máu thịt của hắn.

“Thật xin lỗi, em không có cách nào khống chế mình, em yêu anh.....”

Điều này sao có thể? Nhâm Mục Diệu thật không thể tin được. Hắn là ác ma, mạnh bạo, cường thế đẩy cô vào địa ngục, khiến cho cô nếm đủ thống khổ. Nhâm Mục Diệu vẫn cho là cô hận hắn, hận đến mức ước gì hắn có thể chết đi. Cô làm sao lại có thể yêu hắn?

Nhâm Mục Diệu hoàn toàn không nghĩ rằng trong thứ trò chơi trả thù này, hắn sẽ lấy được lòng của cô, hắn không nghĩ sẽ lại chơi đến mức thực tế như thế, làm cô đau đớn đến hoàn toàn như vậy.....

Tất cả đều mất đi khống chế, hoàn toàn mất kiểm soát.

Bởi vì luôn ngạo nghễ, Nhâm Mục Diệu chắc chắn mình có thể nắm trong tay tất cả, nhưng ... hiện giờ hắn đã hiểu rõ một điều, hắn không thể giữ được tim của mình. Chứng kiến hình ảnh chiếc xe đụng vào người Kiều Tâm Du trong nháy mắt, hắn cảm giác lòng mình cũng đã chết theo cô vào lúc ấy, lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ hãi, cũng là lần đầu tiên hắn lại sợ hãi thứ gọi là “cái chết”, cùng cảm giác mình quá ư nhỏ bé như vậy.

Hắn yêu cô, Nhâm Mục Diệu không muốn trốn tránh, càng không muốn phủ nhận.

Nhưng, tại sao lại phải dưới tình huống này, hắn mới có thể hiểu rõ lòng mình đây?

Sâu trong không khí hiện lên mùi máu tanh, một tầng rồi một tầng bị thương bao bọc thật chặt lấy Nhâm Mục Diệu. Tự trách, áy náy, hối hận..... những ý nghĩ hệt như những đợt sóng biển đang đánh tới, ép hắn thật chặt hơn bao giờ hết.

Không biết qua bao lâu, đèn bên ngoài phòng giải phẫu đã tắt, cửa bị đẩy ra.

Khoảng thời gian chờ đợi này, khiến Nhâm Mục Diệu có cảm giác hệt như mấy thế kỷ đã trôi qua, từng giây từng phút đều là đau khổ.

Thứ nước biển lạnh băng chậm rãi nhỏ xuống, theo chiếc ống trong suốt chảy vào trong mạch máu của cô.

Kiều Tâm Du lẳng lặng nằm trên giường, gò má trắng bệch không có lấy một tia huyết khí, mơ hồ trong suốt, lại có chút hư ảo. Con người đen nặng nề của hắn chỉ chăm chú nhìn cô, hắn rất sợ một khi mình nhắm mắt, cô sẽ biến mất ngay.

Nhâm Mục Diệu cầm lên bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, dán chặt vào hai má của mình, cảm nhận được tay cô thật lạnh, “Tâm Du, thật xin lỗi..... Là anh quá mức cường thế, là anh quá ngu ngốc, là anh..... Tất cả tất cả đều là lỗi của anh.....” Nguồn truyện: Y

Bất kể Kiều Tâm Du có thể nghe thấy hay không, hắn vẫn không ngừng lẩm bẩm. Dường như làm như vậy, là có thể giảm bớt từng đợt đau nhói trong tâm cô.

“Nhâm Mục Diệu!” Khắp người Đinh Hạo Hiên tràn đầy khí giận, hấn đi vào “Lần này cậu thật quá đáng!”

Đinh Hạo Hiên vừa nghe tin lập tức chạy tới. Hấn dùng một tay xốc lên cổ áo Nhâm Mục Diệu, giận dữ quát: “Chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Cậu rốt cuộc muốn thương tổn cô ấy đến mức độ nào nữa!”

Vốn cho là, Đinh Hạo Hiên vĩnh viễn đều chỉ có một dáng vẻ cà lơ phất phơ, bất cần đời, không nghĩ tới hôm nay hấn sẽ vì Kiều Tâm Du mà nổi giận đùng đùng với Nhâm Mục Diệu.

Trong trí nhớ của Nhâm Mục Diệu, hấn đã cùng Đinh Hạo Hiên quen biết lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy dáng vẻ nổi giận của cậu ta.

Nhâm Mục Diệu chán chường, nháy lên ánh mắt chua xót, “Cậu muốn đánh thì đánh đi! Tôi vốn rất đáng đánh.....”

Hấn vừa dứt lời, Đinh Hạo Hiên khế cắn môi, không khách khí hướng một quyền đánh tới ngực của hấn, “Cậu thật sự rất đáng đánh!” Đinh Hạo Hiên buông lỏng tay ra.

Nhâm Mục Diệu chán nản ngồi xuống, “Tất cả đều là lỗi của tôi, tất cả đều là lỗi của tôi.....”

“Cậu đã biết mình sai, vậy thì buông tay đi!” Cơn giận của Đinh Hạo Hiên vẫn còn chưa tiêu biến, lạnh lùng liếc hấn một cái.

“Tôi không thể!” Nhâm Mục Diệu nói như đinh đóng cột.

Lúc hấn không biết được tâm ý của Kiều Tâm Du hấn đã không thể, giờ đã hiểu rõ tâm ý của cô, Nhâm Mục Diệu càng không muốn buông tay. Nếu nói có nợ phải trả, hấn thật sự phải bồi trả lại cho Kiều Tâm Du thật nhiều, thật tốt.

“Đã như vậy rồi! Chẳng lẽ cậu còn chưa hành hạ cô ấy đủ sao? Đủ rồi, tất cả đều đã đủ rồi. Vụ tai nạn xe cộ kia vốn không phải là lỗi của cô ấy, tại sao cậu lại muốn đem tất cả lỗi lầm đổ hết lên đầu cô ấy, cũng bởi vì cô ấy là người sống sót trong trận tai nạn kia sao? Cậu hận vì người sống là cô ấy, mà không phải là Lương Tử Oánh sao? Cho nên cậu có thể xem tính mạng của cô ấy như chuyện vặt, tùy ý mà chà đạp.....” Đinh Hạo Hiên tức giận, hấn chỉ vì Kiều Tâm Du mà bất bình thay cô.

Con người đen nhánh ánh lên loại tia sáng âm đạm, u buồn, “Không liên quan gì đến vụ tai nạn xe cộ kia, cũng chẳng liên quan gì đến Lương Tử Oánh cả..... Tôi vẫn sẽ không buông tha cho cô ấy!”

“Thứ mà cậu đem đến cho cô ấy trừ thống khổ vẫn chỉ là thống khổ, đã như vậy, mà cậu vẫn không có ý định buông tay ư.....”

“Cậu..... Cậu có ý với cô ấy, đúng không?” . Ánh mắt hấn đột nhiên tan rã, đôi con người sắc bén như chim ưng của hấn bỗng bắn tới người Đinh Hạo Hiên.

130. Chương 130: Tại Sao Tôi Không Chết!?

Nhâm Mục Diệu căng thẳng chỉ ngón trỏ về phía Kiều Tâm Du đang nằm lẳng lẳng trên giường.

“Phải! Tôi thừa nhận, tôi có ý với cô ấy, tôi thích cô ấy, thì sao!”. Con người Đinh Hạo Hiên sáng ngời lóe ra thứ ánh sáng lấp lánh, “Lần đầu tiên gặp mặt, tôi đã có ý với cô ấy rồi, nhưng ”vợ bạn không thể lén“, cho nên tôi nhẫn nhịn! Nhưng bây giờ, cậu cần bản không hề xem cô ấy như vợ của cậu, đã vậy tôi cũng không cần phải nhẫn nhịn tiếp nữa. Tôi muốn theo đuổi cô ấy!” Đinh Hạo Hiên trực tiếp biểu đạt nội tâm của mình.

“Cậu.....” Nhâm Mục Diệu giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi không cho phép! Cô ấy chỉ thuộc về một mình tôi thôi, ai cũng không thể giành!”

“Đã vậy, sao chúng ta không ”thử“ một chút?” Đinh Hạo Hiên khiêu khích.

“Ồn quá.....” Trong lúc hai người đang “giường kiểng ra trận”, một giọng nói yếu ớt đột nhiên vang lên.

Bởi vì công dụng của thuốc tê dần dần biến mất, Kiều Tâm Du cảm giác toàn thân mình giống như bị xé tan, đau đớn kịch liệt giống như những đợt sóng biển liên tục đánh vào người cô, khi lý trí của cô hồi phục, lập tức nức nở nghẹn ngào nói: “Đau.....”

“Tâm Du, em tỉnh rồi?” Nhâm Mục Diệu kích động chạy đến bên giường của Kiều Tâm Du, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của cô.

Con người trong suốt bỗng chốc trở nên to, thoáng qua một tia sáng sợ hãi, cô hít vào một hơi lạnh, hết sức há mồm, hỏi: “Sao anh lại ở chỗ này? Đây là đâu?” Giọng nói yếu ớt hết như tiếng vo ve của ruồi muỗi, hơi thở khẩn trương có chút rối loạn.

“Ở đây là bệnh viện.....” Đinh Hạo Hiên đi tới bên cô, “Sau khi em bị tai nạn đã được đưa tới nơi này.”

Bỗng dưng, con người sáng ngời của cô lập tức trở nên ảm đạm, giống như một mảnh mây đen che đầy bầu trời đầy sao sáng, Kiều Tâm Du vươn tay, cánh tay mảnh khảnh mềm mại không nhận được mà run rẩy, bình thần đặt lên phần bụng của mình, ánh mắt hơi chậm lại, hết như một vũng nước, cô ngây ngô nhìn trần nhà, “Đứa nhỏ đã không còn, Đứa nhỏ cứ như vậy mà đi rồi.....”

“Tâm Du, em đừng như vậy, sau này chúng ta sẽ lại có những đứa con khác.” Nhâm Mục Diệu biết cô không chấp nhận được loại sự thực này, hấn vội vàng khuyên cô.

Đôi tay Kiều Tâm Du chặt chẽ nắm lấy ống tay áo của Nhâm Mục Diệu, xương ngón tay trắng bệch, gân xanh xuyên thấu qua lớp da trong suốt, “Bây giờ, mọi thứ đều đúng như anh mong muốn, Đứa nhỏ không còn nữa, anh hài lòng rồi chứ?” Kiều Tâm Du điên cuồng gào lên, giọng nói giống như tấm kính thủy tinh vỡ nát thành những mảnh vụn, chấn động như thế, đau nhói nhẩn tâm như thế.

Từng giọt nước mắt trong suốt, giống như những hạt trân châu trên râu chuỗi bị đứt dây, rơi rớt lặn xuống.

“Tại sao, tại sao tôi không chết..... Tại sao không để cho tôi chết cùng với Đứa nhỏ Tôi van anh, bỏ qua cho tôi đi có được không, giải thoát cho tôi có được không..... Tại sao anh phải cứu tôi, cứ để cho tôi chết đi, thì tốt hơn..... Tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy, ngay cả cái quyền được chết cũng không cho tôi, tại sao.....” Giọng nói thê lương giống như con dao găm, từng dao từng dao mà “lãng trì” lấy lòng của Nhâm Mục Diệu.

“Tâm Du, thật xin lỗi..... em cảm hận anh cũng được, nhưng em đừng lấy chính bản thân mình ra mà hằn hận.....” Nhâm Mục Diệu ôm lấy thân thể thon gầy đang run rẩy không dứt của cô.

“Tôi hận anh, nhưng tôi càng hận chính tôi hơn.....” . Giọng của Kiều Tâm Du càng ngày càng yếu, một loại cảm giác hít thở không thông bỗng chốc đánh tới, khung cảnh trước mặt cô bỗng tối sầm, rồi cô té xỉu trong lòng ngực Nhâm Mục Diệu.

“Bác sĩ! Bác sĩ!” Nhâm Mục Diệu vội vàng nhấn nút gọi nơi đầu giường.

Trong phòng bệnh, hoa bách hợp nở rộ, tỏa ra thứ mùi thơm nhàn nhạt, dần hòa tan vào mùi thuốc tẩy trùng trong căn phòng.

Con người trong như nước của Kiều Tâm Du đã sớm mất đi ánh sáng, đôi mắt của cô như được phủ lên một lớp màng, mờ mờ hờn độn không rõ. Thẩn thờ nhìn ra cửa sổ, một bầu trời sáng trong như đã được gột rửa từ khi nào, một màu lam sạch sẽ, không chứa lấy một tia tạp chất.

“Tâm Du, em có đói không? Có khát không?” Hôm nay Nhâm Mục Diệu vẫn không đi làm, vẫn ở lại bệnh viện, một tắc cũng không rời cô.

Trước kia Kiều Tâm Du ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng lần này, cô lên tiếng, “Tôi muốn gặp con tôi.”

“Tâm Du, em.....” Hàng chân mày đen nhú lại càng thêm chặt.

Nhâm Mục Diệu hiểu cô muốn nhìn thấy thứ gì, nhưng quả thật thứ đó quá ư là “huyết tinh*”.

(*): đẫm máu, nồng nặc mùi máu, tanh nồng

“Tôi muốn nhìn thấy con tôi.” Trong nháy mắt, nước mắt từ trong khóe mắt của cô lẳng lặng chảy xuống, “Anh biết không? Tôi vẫn nghĩ Đứa nhỏ vẫn còn đang nằm trong bụng tôi, có lúc tôi còn có thể cảm thấy nhịp tim đập của bé con, xin anh..... hãy để cho tôi gặp mặt nó, để tôi có thể xác định một điều, để tôi có thể tiếp nhận loại sự thật này, có được không?”

“Cái đó.....” Nhâm Mục Diệu hít sâu một hơi, “Huyết tinh như vậy, em cũng muốn xem ư?”

“Ừ!” Kiều Tâm Du gật đầu, “Nó là con tôi, nó đã nằm trong bụng tôi hơn bốn tháng, làm bạn với tôi cũng chừng ấy thời gian. Thanh kim loại lạnh như băng ấy đã từng chút từng chút một chia rẽ hai người bọn tôi, ép nó phải rời xa tôi, anh có biết điều ấy tàn nhẫn cỡ nào không.....” Kiều Tâm Du nghĩ tới đây, nước mắt đã rơi như mưa, khóc không thành tiếng.

“Được!” Nhâm Mục Diệu đã không cho phép các y bác sĩ tự xử lý, hần yêu cầu họ ướp lạnh đứa nhỏ.

Hần nợ đứa bé này quá nhiều, hần không thể tuyệt tình đến mức không lướt nhìn bé con một lần.

Lúc bác sĩ cầm lấy hộp sắt tiến vào phòng bệnh, khi ấy Kiều Tâm Du còn đang lẳng lặng nằm trong ngực Nhâm Mục Diệu mà rơi lệ, sau đó lập tức ngồi thẳng lên, ngược cổ mà nhìn.

“Cô à, xin chuẩn bị tâm lý cho thật tốt.” Bác sĩ cảm thấy rất kỳ quái, lần đầu tiên hần nhìn thấy một người yêu cầu bệnh viện bảo quản xác thai nhi, lại còn yêu cầu chủ động được nhìn thấy nó. Hầu hết, các cặp cha mẹ vì cảm thấy quá áy náy với đứa trẻ, hần không thể nhanh một chút mà quên mất chuyện này.

Hần đem hộp sắt mở ra ——

Bên trong là huyết dịch* màu đỏ giờ đã biến thành màu đen, cùng từng khối thịt nhỏ được ngâm với máu

(*): máu

Phần nào là tay của Đứa nhỏ, phần nào là chân của Đứa nhỏ đây?

Kiều Tâm Du che miệng, không nhìn được mà khóc nghẹn ngào.

“Đây là một bé trai.” Bác sĩ công thức hóa nói, vẫn không quên an ủi một câu, “Tiên sinh và cô đều còn trẻ, sau này rồi sẽ có đứa bé khác. Lần mang thai sau cả hai nhớ chú ý và điều dưỡng thật tốt, như vậy sẽ giảm bớt tỷ lệ đứa trẻ mắc chứng Đường Thị Tổng Hợp.”

“Cái gì Đường Thị Tổng Hợp? Đứa nhỏ của tôi vốn rất khỏe mạnh, sao lại có thể mắc phải căn bệnh này?”

Nhâm Mục Diệu hung hăng trừng mắt liếc nhìn bác sĩ, hần nói quá nhiều rồi.

Bác sĩ nhận được ánh mắt lạnh như băng, cùng sắc bén như thanh kiếm của Nhâm Mục Diệu, bèn khúm núm nói: “Không có gì, không có gì! Tôi phải đi kiểm tra các phòng bệnh rồi, xin phép.” Nói xong, hần lập tức lách người, rời đi.

“Nhâm Mục Diệu! Anh giải thích rõ ràng cho tôi, chứng Đường Thị Tổng Hợp là sao, anh nói rõ cho tôi, đừng coi tôi như đứa trẻ ba tuổi, tha hồ mà đùa bỡn như vậy!”

131. Chương 131: Lời Cam Kết Tù Tiễn

Kiều Tâm Du kéo kéo áo của Nhâm Mục Diệu, con người nhấp nháy, bên trong chứa đầy nghi vấn.

“Tâm Du, đừng kích động!” Nhâm Mục Diệu ôm lấy thân thể của cô, “Không nên suy nghĩ quá nhiều, là bác sĩ đó lắm lần thôi.”

“Con chúng ta bị hội chứng Đường Thị Tổng Hợp, đúng không?” Kiều Tâm Du tiếp tục phỏng đoán, “Vậy nên anh mới ép tôi lấy đứa trẻ ra, bởi vì anh không thể dễ dàng buông tha cho một đứa trẻ thiếu sót như vậy!”

“.....” Con người đen tĩnh mạch trầm xuống, Nhâm Mục Diệu không biết nói gì.

“Hung thủ là tôi, là tôi bức tử nó” Nước mắt tuôn rơi, cô nức nức nở nở nói: “Là tôi không bảo vệ tốt Đứa nhỏ, là tôi không thể làm một người mẹ tốt, cho nên con mới mắc bệnh ấy Là tôi ích kỷ, chỉ muốn giải thoát chính mình mới để cho con, để cho con.....” Cô bắt đầu gào khóc, đem tất cả tất cả bi thương hóa thành những giọt lệ chua xót

Nhâm Mục Diệu khẽ vuốt ve lưng cô, “Không phải lỗi của em, là anh, là anh không tốt.” Hắn cảm thấy những giọt nước mắt lạnh băng của cô đang dần dần thấm ướt áo của hắn, đầu vai càng ngày càng ướt, như đang thấm vào thân thể của hắn, thấm ướt tim của hắn.

“Tại sao tôi vẫn còn sống? Đáng lẽ, tôi nên cùng Đứa nhỏ đi đến nơi đó hức..... Mẹ đã rời bỏ tôi rồi, ngay cả Đứa nhỏ cũng không muốn ở bên tôi.....”

“Tâm Du, khóc nhiều không tốt.” Nhâm Mục Diệu dùng khăn lông lau chùi nơi khóe mắt đang không ngừng chảy xuống những giọt lệ, “Anh sẽ không bao giờ không cần em cả, anh vĩnh viễn sẽ ở đây, ở bên cạnh em.....”

Kiều Tâm Du chợt đẩy hắn ra, “Anh gạt tôi, anh cứ một lần lại một lần lừa gạt tôi, anh rốt cuộc muốn lừa gạt tôi bao nhiêu lần nữa, anh muốn biến tôi thành cái gì? Là một đứa ngốc tùy thời đùa bỡn, là một con bò tha hồ trên cột sao? Tôi sẽ không ngây ngốc tin tưởng anh đâu, sẽ không bao giờ tin anh.....”

“Tâm Du, lần này anh nghiêm túc!” Ở trên thương trường Nhâm Mục Diệu luôn thành thạo, nhưng trong phương diện tình cảm, hắn quả thật chỉ là một đứa trẻ con một tuổi còn ngây ngô, căn bản cũng không biết xử lý thế nào, chỉ ngây ngốc cho một cam kết. -

Kiều Tâm Du bình tĩnh lại, lạnh lẽo trần thuật: “Nếu tôi nhớ không lầm, vào ngày đầu tiên tại Thánh Thác Rini, anh đã từng đáp ứng sẽ không buông tay tôi ra, kết quả là gì? Còn chưa tới một ngày, ở trên đỉnh núi anh cứ như vậy, dễ dàng buông tay tôi ra, sau đó tôi lập tức gặp phải..... Hừ! Cam kết của anh quá mức tùy tiện, không chút trọng lượng, giống như những bọt nước hư ảo, nhẹ nhàng chạm một cái đã vỡ tan, hết như chỉ cần bóng lưng Lương Tử Oánh xuất hiện, cái gì anh hứa cũng biến thành ảo ảnh, tất cả cam kết cũng tùy thời mà tan biến.”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.....” Nhâm Mục Diệu ôm chặt cô, chỉ có như vậy hắn mới có thể cảm thấy Kiều Tâm Du tồn tại, có thể cảm nhận được từng nhịp tim của cô.

Nhâm Mục Diệu chỉ cần nghĩ tới chuyện Kiều Tâm Du gặp phải đêm hôm đó, nhịp tim không lý do mà gia tốc, cảm giác sợ hãi lan tràn. Bắt được bóng lưng của Lương Tử Oánh đối với hắn thật quan trọng như vậy sao? Phải chăng loại cảm giác tiếc nuối không giữ được cô ấy lúc trước, đã khiến Lương Tử Oánh trở thành một vết sẹo trong lòng hắn.

Có lẽ, nếu cô ấy không rời đi, cảm giác trong lòng hắn cũng sẽ không khắc sâu như vậy. Cái chết của cô ấy, sự rời đi của cô ấy đã hóa thành một loại nỗi tiếc nuối chiếm cứ lấy lòng hắn.

Sau khi khóc đủ, tâm tình của Kiều Tâm Du buông lỏng không ít, nhưng khi cô đối diện với Nhâm Mục Diệu, sắc mặt vẫn chẳng tốt hơn chút nào.

Tại thời khắc mấu chốt này, khi cả người Kiều Tâm Du chịu đủ thương tích, tâm tình cô khẳng định vô cùng yếu ớt. Đinh Hạo Hiên quyết định thi thố tài năng, tranh thủ sớm ngày mà “công thành đoạt đất”.

“Tiểu Du Du, anh lại tới nè!” Đinh Hạo Hiên lộ lộ đầu ra sau cửa, hướng cô nháy mắt một cái, liên tiếp giả trò quỷ.

Kiều Tâm Du nhìn hắn, tâm tình không khỏi tốt hơn, hỏi: “Tại sao mỗi lần anh đến đều thần thần bí bí như vậy?”

Cô nhìn hắn đang cẩn thận từng li từng tí đi tới, đề phòng Nhâm Mục Diệu, giống như hắn là một tên trộm, hết nhìn đồng rồi lại quan sát tay.

Đinh Hạo Hiên sau khi điều tra tất cả, mới an tâm, thoải mái lớn tiếng nói, “Em không biết đâu, Nhâm Mục Diệu cậu ta rất hẹp hòi, cậu ta nghiêm túc ra lệnh cấm anh tới thăm em. Không cho anh vào đây, anh không có cách nào, chỉ có thể lợi dụng lúc cậu ta đi làm việc len lén tới thăm em thôi.”

Khó trách! Miệng Kiều Tâm Du cong lên, tức giận nói: “Cứ coi lời của anh ta là cái rắm đi, người anh đến thăm là em, không phải là anh ta. Hừ! Chắc chắn anh ta ghen tỵ đấy.”

Người ta không phải ghen tỵ, mà là “ghen”. Dĩ nhiên, Đinh Hạo Hiên còn lâu mới nói cho cô biết, “Tiểu Du Du, em đoán xem hôm nay anh mang tới cho em cái gì?”

“Cái gì thế?” Giọng Kiều Tâm Du không chút chờ mong, ngược lại, lại có một ít sợ hãi (e ngại).

Đinh Hạo Hiên vì muốn có được lòng của Kiều Tâm Du, mà biến đổi đa dạng cách lấy lòng.

.....

Có một lần tặng hoa, người ta thường đều tặng một bó hoa, kết quả hần thích chơi lập dị, tặng cho cô một sự bất ngờ. Để khi Kiều Tâm Du mở mắt tỉnh dậy, đã phát hiện mình đang nằm trong một bụi hoa hồng.

Đinh Hạo Hiên đột ngột nhảy ra ngoài, dang tay ra, “Tiểu Du Du, thích không?”

“Đây là thứ gì!” Có mùi hoa nhàn nhạt, cô tức giận quát: “Anh muốn biến giường em thành nhà tang lễ, còn em chính là linh cữu à”

Linh cữu? Trán Đinh Hạo Hiên đầy hắc tuyến. Đoán chừng, đến đời sau hần cũng không dám tặng hoa cho con gái nữa.

.....

Đinh Hạo Hiên lấy tinh thần Tiểu Cường (gián) đánh mãi không chết, hần xuất kích lần nữa. Hần cảm thấy Kiều Tâm Du, một mình ở trong phòng bệnh, khẳng định sẽ rất buồn bực, nên muốn từ điểm này đột phá, tiến công.

“Gâu, gâu, gâu.....” Một con Chihuahua đáng yêu từ ngoài cửa chạy vào, theo sát phía sau chân Đinh Hạo Hiên.

Kiều Tâm Du liếc chú chó một cái, lại liếc nhìn Đinh Hạo Hiên một cái, “Anh mang theo con của anh đi tản bộ à?”

“Không phải.” Đinh Hạo Hiên ý vị sâu xa nói, lắc đầu một cái, “Anh dẫn nó đi tìm mẹ.”

“Nhâm Mục Diệu - anh ta nghĩ gì vậy, sao lại nuôi thú cưng ở bệnh viện chứ.” Kiều Tâm Du thở phò phò nói.

“Gì cơ?” Đinh Hạo Hiên có chút không hiểu.

Kiều Tâm Du nháy mắt, hỏi: ” Anh không phải nói Chihuahua đang tìm mẹ sao? Đây không phải là bệnh viện của nhà họ Nhâm sao?”

Đinh Hạo Hiên nghĩ xong mắt trợn trắng, nổi đóa nói: “Anh là ba của nó đó!”

”A

thì ra là không phải Chihuahua tìm mẹ, nguyên lai là anh phải tìm vợ à?” Kiều Tâm Du dường có chút hiểu rõ rồi.

Đinh Hạo Hiên còn chưa kịp hỏi cô có nguyện ý làm mẹ của Chihuahua hay không, thì bên ngoài lập tức truyền đến giọng nói kêu la thúc giục, “Tiên sinh, anh không được phép mang theo thú cưng tới bệnh viện, xin anh mau ra ngoài đi.....”

132. Chương 132: Quấn Bách

Một đoàn y tá được huy động đến bắt lại chú chó Chihuahua, khung cảnh thật hỗn loạn.

Kiều Tâm Du bất đắc dĩ lắc đầu một cái, thầm cầu nguyện trong lòng là Đinh Hạo Hiên sẽ không tiếp tục bày ra trò quái quỷ gì nữa.

Đáng tiếc, cầu nguyện của cô không có tác dụng, Đinh Hạo Hiên đối với chuyện tán gái luôn tuyệt đối bất khuất. Và thế là, hấn lại xuất hiện.

“Tiểu Du Du, em đoán thử xem, hôm nay anh mang tới cho em cái gì?”

Kiều Tâm Du lắc đầu một cái, ý của cô không phải là không biết, mà là không cần nữa, đồ của anh mang tới cho cô đủ loại phiền toái rồi.

“Anh biết em không đoán được mà!” Đinh Hạo Hiên từ phía sau lấy ra một bình thủy, “Anh vừa nấu cho em một nồi cháo, em nhất định phải nếm thử đây nhé!”

“Đinh Hạo Hiên, sao cậu lại ở đây?” Nhâm Mục Diệu đột nhiên xuất hiện ở cửa. Hấn quên cầm theo một phần giấy tờ, nên mới trở về, không ngờ tới hấn lại bắt gặp được cảnh tượng Đinh Hạo Hiên đang cố lấy lòng vợ của mình.

Hấn vốn cho là lời Đinh Hạo Hiên nói hôm đó chỉ là lời nói lẫy, vì đồng tình nên mới có thể nói mình có ý với Kiều Tâm Du, nhưng, bây giờ nhìn lại, hấn ta là nghiêm túc.

Nhâm Mục Diệu lập tức đề cao cảnh giác, “Bây giờ không phải là giờ làm việc sao, đáng lẽ cậu phải ở phòng làm việc mới đúng, tới nơi này làm gì?”. Giọng nói lạnh băng lộ ra mấy phần chất vấn, còn có mấy phần là khinh thường.

Dù gì cũng không phải “vụng trộm bị bắt quả tang”, hấn vốn quang minh chính đại theo đuổi Kiều Tâm Du, cho nên Đinh Hạo Hiên thẳng tính, hùng hồn đưa lên chiếc bình thủy, “Tôi mang bữa sáng tới cho Tiểu Du Du, thế nào?” Bày ra dáng vẻ khiêu khích.

Gân xanh trên trán Nhâm Mục Diệu nổi lên hai cái, hấn đi lên, bất ngờ đoạt lấy bình thủy trong tay Đinh Hạo Hiên, “Không nghĩ tới, cậu đường đường là chủ của tập đoàn Đinh Đạt, thế nhưng lại chịu làm nhân viên giao thực phẩm. Vừa đúng lúc, tôi còn chưa kịp dùng bữa sáng, đang đói đây!”

Xoáy mở nắp, một mùi hương là lạ lập tức xông vào mũi.

“Này! Cậu làm gì đấy, đây là thức ăn tôi đặc biệt chuẩn bị cho Tiểu Du Du mà.”

“Sức khỏe của cô ấy còn chưa kịp khôi phục, không thể ăn lung tung.” Con người đen sáng trong liếc nhìn Kiều Tâm Du một cái, “Em không cần để ý, để anh uống cái này cho”

Kiều Tâm Du cầu cũng không được, vội vàng gạt đầu, “Không cần khách sáo!”

Nhâm Mục Diệu hít sâu một hơi, mở to miệng, đổ xuống ——

“Nhâm Mục Diệu, sao cậu có thể làm vậy!” Đinh Hạo Hiên cảm giận.

Nhớ lại chuyện đã qua, hấn cảm thấy sao lấy lòng Kiều Tâm Du lại khó khăn đến thế? Lần thứ nhất không được, coi như là ngẫu nhiên; lần thứ hai không được, coi như là không khéo; lần thứ ba không được, vậy chỉ có thể coi như vận khí của hấn không tốt.

Nhâm Mục Diệu uống một hơi hết sạch, chân mày khẽ nháy lên, “Mùi vị sao có vẻ là lạ.” Y - www.

“Làm sao có thể chứ? Đây chính là thịt bò thượng đẳng đó, còn có bạch hoa cúc, Bạch Cương tằm, Bạch Thược, hạt ý dĩ, hạnh nhân, hải táo, đậu phộng, rễ sắn, táo đỏ, đậu đỏ..... Cuối cùng còn cho thêm Quế Hoa Mật Đề Hương nữa.” Ánh mắt đào hoa của hấn đột nhiên thoáng qua một tia sáng lấp lánh, “Nói cho cậu biết nha, cháo này có công dụng điều lý nội tiết tố của phái nữ, hợp cho việc dưỡng dung, còn có công hiệu mang tới cho phụ nữ một bộ ngực lớn tuyệt đẹp.”

“Hi hi ——” Kiều Tâm Du không nhịn được cười trộm ra tiếng. May mắn may mắn, cô không ăn chén cháo “Đa Chúc Năng” này.

Sắc mặt Nhâm Mục Diệu càng ngày càng tối, giống như được điêu khắc bởi những đường cong sắc bén từ đá cẩm thạch, hần nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ nói: “Đinh Hạo Hiên!”

Đinh Hạo Hiên vẫn không nhịn được tiếp tục trêu ghẹo: “Sắc mặt của cậu sao đột nhiên tệ vậy, không phải là ngộ độc thức ăn chứ? Đúng là tôi có kêu đầu bếp kết hợp ba loại cháo thành một, để đạt tới ba loại công hiệu, nhưng sẽ không ngẫu nhiên biến nó thành thuốc độc chứ?”

“Chắc không phải đâu! Cậu vốn thường như vậy mà, đoán chừng là do khí nóng trong người cộng với nổi giận thái quá mà nên, sau này nếu có nấu cháo cho cậu ta ăn em nên bỏ thêm một chút cây Kim Ngân nhé.”

Kiều Tâm Du cố đè nén không để mình cười to, bấu chặt miệng, cười trộm.

Nhâm Mục Diệu lạnh lùng liếc nhìn hai người kia, sau đó mang chiếc bình thủy trống không tới cho Đinh Hạo Hiên, hướng phía hần rống to: “Bây giờ cậu có thể cút đi rồi!”

Đinh Hạo Hiên linh hoạt, nghiêng người xoay chuyển một cái, tránh thoát khỏi cơn tập kích của Nhâm Mục Diệu, hần ve vẩy tay với Kiều Tâm Du, “Tiểu Du Du, Bye bye, ngày mai gặp.” Nháy mắt đã chạy trốn mất.

Kiều Tâm Du lễ phép cũng đưa tay ra, hướng về hần ta vẫy vẫy. Nhưng khi cảm thấy một ánh mắt sắc bén đang đâm về phía mình, Kiều Tâm Du vội len lén liếc mắt nhìn hần một cái, sau đó cứng đờ để tay xuống.

“Cậu ta đã tới mấy lần rồi?” Giọng nói nghiêm túc lạnh băng, hệt như đang thẩm vấn phạm nhân là cô.

Chân mày Kiều Tâm Du rũ xuống, nhàn nhạt hồi đáp: “Ba lần.”

“Ba lần?” Chân mày rậm sắc bén dường như kiếm của hần nhú chặt, “Nói vậy, cậu ta mỗi ngày đều tới? Cậu ta tới đây làm gì?”

Khả năng của Đinh Hạo Hiên thật tốt, dám che mắt hần, đi “thăm” vợ của hần. Nhâm Mục Diệu không khỏi phải suy nghĩ lại, sao hần lại làm bạn với tên này.

“Anh ấy đến thăm bệnh.” Kiều Tâm Du ghét giọng nói chất vấn của Nhâm Mục Diệu, hệt như đang coi cô là vợ nhỏ có đàn ông bên ngoài vậy. Lòng cô có chút tức giận, một chuỗi lửa nhỏ đang hùng hực thiêu đốt.

“Anh hỏi cậu ta tới nơi này làm gì! Không phải mỗi ngày đều mang bữa ăn sáng tới cho em đấy chứ?” Giọng nói đề cao mấy dexiben, trong giọng nói truyền ra mùi thuốc nổ.

Kiều Tâm Du lặng lẽ nói: “Lần đầu tiên, tặng hoa; lần thứ 2, mang tới cún con; lần thứ ba, anh thấy rồi đó.” Cô giống như đang trả lời câu hỏi của thầy giáo, cứng ngắc máy móc mà trả lời hần?

“Hoa cùng với chó đâu?” Nhắm mắt làm ngơ, những thứ đồ này tuyệt không thể lưu lại.

“Hoa đưa cho bệnh nhân phòng khác rồi, cún con thì bị y tá đuổi ra ngoài.”

Nhâm Mục Diệu nghe câu trả lời này, chân mày đang khóa chặt đầy mưu kế của hần lập tức giãn ra, “Hoa nên để dưới đất mà chà đạp, về phần chó, cứ đưa tới phòng bếp, làm thịt, rồi đưa lên bàn cơm.”

“Anh thật tàn nhẫn. Chó Chihuahua chỉ lớn bằng lòng bàn tay, thịt còn chưa tới hai miếng, vậy mà anh còn hung ác muốn xuống tay.....” Bởi vì ngồi hơi lâu, nên cô cảm thấy phần eo có chút đau nhức, sắc mặt cô lập tức hiện vẻ đau đớn.

Nhâm Mục Diệu đi tới, không nói gì, đôi tay của hần lập tức mò vào bên trong áo của cô, giúp cô xoa bóp.

Bàn tay ấm áp, êm ái xoa xoa phần eo của cô, tay của hần giống như có chứa ma lực, phần đau nhức nơi thắt lưng dần dần tiêu biến.

Nhâm Mục Diệu cảm thấy dưới bàn tay hần là lớp da thịt nhẵn nhụi trơn mềm, vòng eo mảnh khảnh không đầy hết nắm tay của hần, bèn bật thốt lên, “Gầy quá.”

Kiều Tâm Du buồn buồn nói: “Vậy anh đi tìm những cô gái xinh đẹp đấy đi, Trầm Trầm Vân cũng không tồi đâu, thịt trên người cô ta khá nhiều, lại còn lớn nữa.....”

“Kiều Tâm Du!” Vừa nhắc tới Trầm Trầm Vân, sắc mặt Nhâm Mục Diệu lập tức rét lạnh, tiếp theo bắn tới bên cô một luồng ánh sáng băng giá.

133. Chương 133: Bị Người Khác Bắt Gặp

Kiều Tâm Du bĩu môi, đôi con ngươi trong vắt vụt sáng, một dáng vẻ vô tội, nhẹ giọng thăm nói: “Bộ tôi nói sai sao? Hừ, đàn ông đúng không ai tốt cả.”

“Này! Tay anh đang sờ vào đâu thế!” Kiều Tâm Du không nhận được, sợ hãi kêu ra tiếng, cô không biết tay của hắn từ khi nào đã chạy tới ngực của mình.

Con ngươi tỉnh mạch của Nhâm Mục Diệu khẽ nhếch lên, ẩn chứa bên trong là nụ cười giảo hoạt, “Đang thăm dò lượng thịt trên người em?” Nói xong, bàn tay của hắn phủ lên phần đầy đặn trắng nõn của cô, khẽ vuốt ve, “Đừng tự ti thế chứ, size ”thịt” của em cũng không nhỏ, nếu không sao anh dám công bố ”kết quả giám định” chứ?”

Sau khi Kiều Tâm Du mang thai thì ngực của cô lại đột nhiên căng trướng, nhưng hắn cũng đâu cần phải trên chọc cô như thế. Bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên ngực hắn, thử dò xét, xoa xoa mà sát hai cái, “Í? hình như cháo của Đinh Hạo Hiền có tác dụng rồi! Nó trở nên lớn hơn rồi nè.”

Nhâm Mục Diệu dưới hành động vuốt ve của cô bỗng dâng lên dục hỏa, nhưng khi nghe cô nói xong. Đôi mắt hắn bỗng trở nên tối mịt, “Em dám đùa cợt anh?”

“Ai bảo anh động tay đông chân!” Kiều Tâm Du bị gò bó bèn giãy dụa một chút, bàn tay nhỏ bé đẩy đẩy muốn thoát khỏi hắn, “Anh buông tôi ra đi!”

“Em cũng đã sờ anh rồi, giờ coi như là huề nhau!”

“Huề? Cái này cũng có thể coi như...”

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu nâng lên, cong thành một nụ cười xấu xa. Nghiêng người, chộp lấy đôi môi anh đào đang lẩm nhẩm, đây luôn là phương pháp tốt nhất khiến cho cô im miệng.

Mùi vị quen thuộc, đã lâu không nếm thử, xúc cảm sâu lắng, trong nháy mắt đã thấp lên ngọn lửa sâu kín trong cơ thể Nhâm Mục Diệu. Hắn quên mình, chăm chú liếm láp, khẽ cắn, gặm nuốt... Triền miên xoay chuyển.

“Ừ... Đừng như vậy..., Mục Diệu...” Kiều Tâm Du phản kháng, giọng đứt quãng lập tức bị Nhâm Mục Diệu nuốt vào trong bụng, thừa dịp cô mở miệng, chiếc lưỡi của hắn lập tức nhảy vào thưởng thức hơi thở mùi đàn hương từ trong miệng cô, lật khuấy nên hương vị ngọt ngào...

Kiều Tâm Du cảm thấy hô hấp mình càng ngày càng gấp rút, lòng cô cương quyết cự tuyệt, nhưng thân thể lại không tự chủ được, dường như đang bị hắn đầu độc, mặc cho hắn chi phối. Đầu lưỡi hắn truy đuổi chơi đùa, đùa bỡn cô, làm như nó chính là một cuộc quyết đấu giữa hai người.

“Kiều tiểu thư, thuốc của cô...”

Lúc bước vào, y tá nhìn thấy hai người đã ngã xuống giường kịch liệt hôn nhau nóng bỏng, “Xin lỗi, thật xin lỗi, hai người tiếp tục đi...” Gương mặt cô y tá bỗng chốc đỏ bừng, lập tức lui ra ngoài, nhưng ngay sau đó lại trở lại, “Thật xin lỗi, đã quấy rầy hai người, nhưng sau khi sinh non, hai người không thể... cái đó, phải đợi một tháng... Tiên sinh, xin anh chịu khó nhẫn nại, nếu không nhận được có thể tự...”

“Rầm ——” một cái gối lập tức bay tới đầu của vị y tá cao quý, cô ta lập tức cong chân lên bỏ chạy.

Nhâm Mục Diệu bèn buông tha cho cánh môi tinh tế, căng mọng của cô, nhưng vẫn như cũ ôm cô, hô hấp thô trọng nóng bỏng của hắn nhào vào bên tai Kiều Tâm Du, khiến khuôn mặt vốn đã chuyển thành màu hồng của cô lại càng thêm đỏ.

Kiều Tâm Du đẩy đẩy hắn, “Anh thật không muốn suy nghĩ một chút về lời đề nghị vừa rồi của cô y tá sao?”

“Đề nghị gì?” Khuôn mặt Nhâm Mục Diệu tối đen, giọng nói khàn đục nặng nề, dường như phản ứng sinh lý còn chưa kịp thối lui.

“Tự... An ủi...” Kiều Tâm Du nhẹ giọng kéo dài giọng nói, khi thấy đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu phát ra ánh lửa giận dữ, lập tức nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không cười anh đâu.”

“Kiều Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu giận dữ hét lên, đôi mắt chim ưng của hắn căng ra rõ rệt, môi mỏng cong lên thành một nụ cười xấu xa, “Em muốn giúp anh sao? Anh không ngại...” Nói xong, Nhâm Mục Diệu vì muốn trêu chọc cô, cố ý nắm lấy tay của cô, hướng tới bộ vị nóng bỏng của mình...

“Khụ, khụ...” Ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng ho khan.

Đầu Kiều Tâm Du chậm rãi ngước nhìn về phía cửa ——

Năm sáu bác sĩ, sau lưng còn có bảy tám y tá, một đội ngũ thật hùng dũng long trọng.

Kiều Tâm Du bỗng chốc rút tay về, rút đầu mình sâu vào trong chăn, ngưỡng chết được, sau này không còn mặt mũi gặp người rồi.

Đôi mắt Nhâm Mục Diệu lộ rõ vẻ vừa mất đi một khoản lợi tức, hắn liếc mắt về phía cửa, mặt âm trầm bò xuống giường, rất bình tĩnh tự nhiên, giống như không có chuyện gì xảy ra, “Có chuyện gì sao?”

Nhóm thầy thuốc này vốn do Nhâm Mục Diệu bảo viện trưởng tìm đến, họ toàn là danh y, vậy mà giờ hắn lại hỏi lý do mà họ tới đây ư.

“Chúng tôi đến khám bệnh cho vợ của anh.” Một người phụ nữ khoảng trung niên không sợ khí chất uy nghiêm của hắn nói.

Ánh mắt Nhâm Mục Diệu đảo quanh, “Anh, anh, cả anh nữa, có thể rút đi rồi.” Nói vài ba lời xong, hắn đã đem đuổi các bác sĩ nam đi, hắn còn lâu mới để cho mấy tên đàn ông kia nhìn thấy thân thể của Kiều Tâm Du, một cái nhìn cũng không được.

Bà bác sĩ kia đứng yên không nhúc nhích, cũng không vào phòng bệnh, càng không đi ra ngoài.

Nhâm Mục Diệu nóng nảy, quát: “Làm gì mà đứng yên thế!”

“Sao anh còn không rút đi?” Bà bác sĩ bày ra dáng vẻ “nếu anh không đi, tôi sẽ không vào khám chữa bệnh cho vợ anh”.

“Nhâm tiên sinh, lúc bác sĩ khám cho bệnh nhân, người ngoài không được phép vào.” Cô y tá bên cạnh giải thích. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Chân mày tuấn mỹ của Nhâm Mục Diệu héch lên, “Tôi là người ngoài sao? Cô ấy là vợ của tôi!”

“Cô ấy là vợ của anh thì sao, hiện giờ cô ấy là bệnh nhân của tôi? Bệnh nhân đang ở bệnh viện, đương nhiên phải để cho tôi chăm nom, cô ấy bị sinh non mới được một tuần, vậy mà anh còn muốn..... Là một người chồng tốt, đáng lẽ anh phải dịu dàng săn sóc cho cô ấy mới đúng, không phải sao? Vậy nên, mời anh nhanh chóng rút ra ngoài đi, tôi còn phải thay băng, đổi thuốc cho cô ấy nữa.....”

Lần đầu tiên Nhâm Mục Diệu biết được mùi vị của kinh ngạc là gì, hắn hậm hực ra khỏi phòng bệnh, mặt hung tợn trừng trừng nhìn bà bác sĩ kia.

“Rầm!” Bác sĩ không chút lưu tình đóng sầm cửa, còn kéo rèm cửa sổ lại, chặn tất cả tầm nhìn theo dõi của hắn.

Lúc Nhâm Mục Diệu trở lại phòng bệnh, bà bác sĩ kia đã đi rồi, Kiều Tâm Du vẫn như cũ rút đầu trốn ở trong chăn.

Nhâm Mục Diệu kéo kéo chăn của cô, “Em vốn gốc gác rồi, giờ nếu khiến cho bản thân mình bị ngộp đến mức não thiếu dưỡng khí sẽ càng thêm gốc, đến lúc đó phải làm sao đây?”

“Hức, hức, tôi không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi.....” Bị một người bắt gặp cũng thôi đi, ngay sau đó còn bị một đám người bắt gặp, bây giờ chắc chắn tin này đã lan truyền khắp bệnh viện rồi, ai cũng biết hết rồi, “Tại anh hết! Thối hão sắc không đổi!” Giọng nói âm ức của Kiều Tâm Du từ trong chăn truyền ra.

“Tâm Du, ngày mai chúng ta sẽ xuất viện về nhà nghỉ ngơi có được không? Anh đã bàn với viện trưởng.....” Lúc này Nhâm Mục Diệu đã đến phòng làm việc của viện trưởng thương lượng chuyện này rồi.

Kiều Tâm Du bỗng đứng xóc chân lên, lộ ra gương mặt bị ngộp đến mức đỏ rực, “Tôi... tôi không muốn... trở về... nơi đó.” Giọng âm trầm lộ ra mấy phần bất an, nhưng rất kiên quyết.

134. Chương 134: Đột Nhiên Tổ Tình

Chân mày đen nhảy lên, biểu hiện tâm tình không vui lập tức bộc lộ lên trên mặt hắn, rất dễ nhận thấy hắn không hài lòng với phản ứng này của Kiều Tâm Du. Hắn đã quen với việc tự mình quyết định mọi chuyện, dĩ nhiên không thể tha thứ cho việc người khác phản đối mình. Hắn nắm lấy cổ tay Kiều Tâm Du, ép hỏi: “Em nói cái gì?”

“Tôi không muốn về.” Chân mày thanh tú của cô nhíu lại.

“Tại sao không muốn về nhà?” Nhâm Mục Diệu không hiểu lòng của cô rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

“Nhà? Ha ha...” Khóe miệng Kiều Tâm Du nâng thành một nụ cười khổ sở, “Đó mà là nhà sao? Đó chẳng qua là nhà tù dùng để giam cầm tôi mà thôi. Tôi không muốn trở lại cái nhà tù kia, anh nên biết, tôi đã chịu đựng đủ rồi, nếu anh cảm thấy không thoải mái, còn chưa giỡn đủ, vậy anh còn chiều gì thì nhanh nhanh mà dùng đi! Rồi sau đó hãy đáp lễ cho tôi bằng một sự giải thoát...” Kiều Tâm Du chậm rãi nhắm hai mắt lại, cô dùng sự thần phục của mình bức bách Nhâm Mục Diệu khó khăn buông tay.

Tay Nhâm Mục Diệu không nhịn được bóp mạnh, hắn muốn bóp vỡ xương của cô gái nhỏ này ra xem thử bên trong là loại đá cứng đến mức nào. Hắn cố hết sức đè nén xuống cơn tức giận tột cùng của mình, “Được! Nếu nhà họ Nhâm đã để lại cho em những hồi ức không tốt, vậy chúng ta dọn sang chỗ khác. Anh còn một căn biệt thự ở Hoa viên An Cảnh, chúng ta dọn đến đó ở có được không?”

“Tôi không đùa đâu!” Trên gương mặt trắng nõn của Kiều Tâm Du hiện lên vẻ nghiêm túc, thậm trọng “Tôi xin anh, bỏ qua cho tôi đi có được không? Tôi biết anh đã trả cho cậu tôi năm ngàn vạn, tiền đó coi như tôi nợ anh, từ từ tôi sẽ trả hết cho anh... Tôi chỉ muốn có sự tự do của mình, tôi muốn mình có thể thoải mái hít thở không khí...”

“Xoảng——” Nhâm Mục Diệu giận dữ phát tay, khiến ly thủy tinh bên cạnh rớt xuống sàn nhà, “Chẳng lẽ ở cùng tôi em không có tự do sao? Ở cùng tôi em không thể thoải mái hít thở không khí ư? Ở cùng tôi khiến em khó chịu tới mức muốn chết, không thể chấp nhận được ư!”

“Phải!” Kiều Tâm Du ngẩng đầu lên, không sợ ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt trong đôi mắt đen của hắn, “Tôi ở chung nhà với anh như thế có thể gọi là lẽ tự nhiên à? Ngay cả gặp mặt anh Phương Đình cũng không thể, chúng tôi vốn là quan hệ bạn bè bình thường, nhưng anh lại không chấp nhận. Phải! Anh đã trói buộc tôi như thế, đối mặt với tính tình muốn gió có mưa thô bạo của anh, tôi thật sự khốn khổ thở nổi. Đối mặt với anh, tôi phải từng giây từng phút cẩn thận, sợ lỡ như mình bước sai bước, đặt chân nhầm vào khoảng đất ”địa lôi” của anh. Sống chung với anh thật sự khiến tôi có cảm giác hít thở không thông.”

Đây là lần đầu tiên Kiều Tâm Du lớn mật như vậy, cô đem suy nghĩ thật trong lòng mình, không chút che giấu mà nói ra, cô đang vì tự do của mình mà cố gắng đấu tranh lần cuối cùng.

Từng chữ từng câu giống như từng cây kim châm bén nhọn sắc lạnh đâm vào lòng Nhâm Mục Diệu, khiến lồng ngực đang đè nén lửa giận của hắn trào ra ngoài, “Đứng! Anh vốn không muốn cho em tự do, bởi vì anh muốn em hoàn toàn thuộc về một mình anh thôi. Mỗi lần nhìn thấy em có thể thoải mái cười to với Phương Đình, trong lòng anh lập tức cảm thấy khó chịu, bởi vì em chưa từng cười với anh như thế, anh ganh tỵ với anh ta. Phải! Anh muốn hung dữ với em, muốn quản thúc em. Từng tiếng nói cử động của em, đều có thể dễ dàng khơi lên lửa giận trong lòng anh, làm chấn động đến tâm tình của anh, khiến anh không cách nào khống chế được tâm tình của mình. Có lẽ, là vì anh quá để ý đến em... Bởi vì, anh yêu em...”

Kiều Tâm Du nghe được lời hần nói xong lập tức choáng váng, cả người giống như bị người ta điểm huyết, không nhúc nhích được. Mắt mở to, ngây ngô trừng trừng nhìn hần, thật vất vả mở miệng của mình, giọng nói một lần nữa bật ra, “Anh mới vừa nói cái gì?” Giọng nói run rẩy, căn bản cũng không giống như từ trong cổ họng cô phát ra.

“Anh muốn nói cho em biết...” Nhâm Mục Diệu đưa ra hai cánh tay, đem thân thể gầy yếu của cô ôm chặt vào lòng, môi mỏng dán chặt vào lỗ tai của cô, “Bởi vì yêu em, nên anh mới uống phải dấm chua của Phương Đình, mới có thể để ý đến từng thái độ của em như vậy...”

“Anh yêu tôi?” Kiều Tâm Du nháy mắt hai cái, con ngươi trong suốt tràn đầy vẻ không tin, “Anh đang đùa với tôi sao? Chuyện này căn bản là không thể nào, anh đang đùa cợt tôi phải không, chẳng lẽ anh đã quên Lương Tử Oánh rồi sao? Tôi là kẻ thù của anh, làm sao anh có thể yêu tôi...” Dần dần khôi phục lý trí, Kiều Tâm Du đối với lời hần nói xì mũi coi thường, hoàn toàn không tin.

Nhâm Mục Diệu vịn hai vai của cô, buộc cô nhìn vào mắt hần, “Lương Tử Oánh là quá khứ của anh, nhưng cô ấy đã qua đời, đây là sự thật, dù là ai cũng không thể thay đổi được, nếu tất cả đều đã qua, vậy tại sao anh phải dây dưa với quá khứ chứ. Bây giờ, anh còn phải cảm ơn cô ấy, cảm ơn cô ấy đã đưa em đến bên cạnh anh. Anh vẫn luôn lấy Lương Tử Oánh làm cái cớ, dùng nó để trả thù em, nhưng dần dần lý do này đã biến đổi, anh lại vẫn cố dùng nó để ép em ở bên anh. Là anh ích kỷ, luôn đem Lương Tử Oánh ra làm lá chắn, vì anh không thể tự nói với mình là anh yêu em, nhưng thật sự anh đã không còn cách nào không chế mình...”

“Tôi, tôi có thể tin tưởng anh sao? Tôi còn có thể tin tưởng anh sao?” Bị thương, đau đớn thấu tâm can, đã khiến cô mất đi năng lực phán đoán, phân biệt thật giả.

Kiều Tâm Du tựa lên đầu vai hần, nước mắt lẳng lặng chảy xuống, lần này không phải bởi vì tâm cô đau, mà là luống cuống. Cô chỉ muốn mình có thể lẳng lẽ yêu hần là đủ rồi, chưa từng hy vọng xa vời là có thể được hần yêu, một chút cũng không. Chuyện lần này, đã khiến lòng cô hoàn toàn chết tâm, sao hần cố tình ngay lúc này trêu chọc cô đây?

Cô thật sợ mình sẽ dao động lần nữa, đã Vạn Kiếp Bất Phục một lần, còn phải trình diễn thêm một lần nữa sao?

“Có lẽ, anh đã nhầm rồi, đây không phải là yêu, mà là vì tôi ở chung với anh đã lâu, nên anh đối với tôi tương đối quen thuộc thôi. Anh không phải luôn coi tôi là con búp bê sao, con người một khi đã có sự quen thuộc với ai đó thì dù là một con búp bê cũng sẽ thấy có tình cảm.” Kiều Tâm Du không tin ác ma với trái tim lạnh như băng kia, còn có tình cảm.

“Sao em không tin anh?” Chân mày đen của Nhâm Mục Diệu vặn thành một đường, cô gái bướng bỉnh này thật khó trị.

“Bởi vì lời nói của anh không có độ tin cậy!” Giọng Kiều Tâm Du có chút ghen ngào.

Nhâm Mục Diệu dường như lần đầu tiên gặp phải vấn đề khó giải quyết, đôi tay hần gãi gãi mái tóc ngắn cùn của mình, buồn rầu nói: “Phụ nữ thật phiền phức.”

“Mới một khắc trước anh còn nói yêu tôi, một khắc sau đã chê tôi phiền phức, thì ra anh thật sự đang đùa cợt tôi.” Kiều Tâm Du cố ý khiêu khích châm chọc hần.

Nhâm Mục Diệu giận đến sắp phát điên lên rồi, lập tức vén chăn của cô ra, đem Kiều Tâm Du bế lên.

“Này! Anh muốn làm gì? Muốn ”bắt cóc” tôi hả?” Kiều Tâm Du khản trương nói.

“Chúng ta về nhà! Bồi dưỡng tình cảm thật tốt!” Truyện Sắc Hiệp -

“Không cần, tôi không muốn về nhà, anh mau buông tôi ra”

135. Chương 135: Cảm Động

“Em không muốn về nhà? Chẳng lẽ là muốn mỗi ngày đều bị mấy đợt người tới ”tham quan” phòng sao? Anh thì không sao...” Trong đôi mắt đen nhánh của Nhâm Mục Diệu tràn đầy ý cười.

“...” Kiều Tâm Du vừa nghĩ tới chuyện vừa xảy ra hôm nay, hai gò má cô lập tức đỏ bừng lên, đối mặt với hạng người vô lại như thế, cô chỉ còn biết giận đến mức nghiêng răng.

Đem Kiều Tâm Du nhốt trong nhà xong Nhâm Mục Diệu mới thoáng cảm thấy có chút an toàn.

Nhưng Kiều Tâm Du vẫn không mở lòng mình ra, cô có thể cảm giác được Nhâm Mục Diệu đang sửa chữa lỗi lầm của mình, nhưng lại không cách nào tiếp nhận tình của hắn.

Từng đợt bị thương, đã sớm làm cho cô mất đi niềm tin với hắn, cô hèn nhát chỉ dám ẩn núp trong chiếc vỏ bọc của chính mình, đem từng vết thương trong lòng bao bọc lại dưới lớp vỏ cứng cáp, dường như chỉ có vậy mới có thể bảo vệ cô không bao giờ bị tổn thương thêm lần nào nữa.

Nhưng từ sâu trong đáy lòng lại có phần cảm động, khiến lòng Kiều Tâm Du có chút lằng lằng, Kiều Tâm Du vốn không bao giờ nghĩ đến hắn có thể để xuống nỗi căm hận thấu xương của mình.

Vốn tưởng rằng Lương Tử Oánh sẽ trở thành vách ngăn lớn nhất ngăn cách giữa hai người bọn họ, nhưng giờ đây thứ ngăn cản giữa hai người họ lại chính là cửa ải của chính bản thân mình.

Sức khỏe Kiều Tâm Du dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của hắn đã từ từ khôi phục, nhưng nó cũng tỉ lệ thuận với sự bất an trong lòng cô, sự quan tâm chăm sóc của hắn, giống như những giọt mật ngọt trôi cô lại thật chặt. Cũng dường như độc được, từng chút từng chút một thấm vào đáy lòng cô, mềm hoá đi pháo đài trong lòng cô...

Cô thật sự sợ không thể khống chế được chính mình, không có cách nào quản được trái tim của mình.

Nhâm Mục Diệu thất càn vặt, nhìn Kiều Tâm Du đang xoa xoa lồng ngực (tim) của chính mình, chân mày hắn nhíu chặt, nghiêng người, ân cần hỏi: “Sao vậy? Tim em đau à?”

“Không có, không có gì?” Kiều Tâm Du lập tức thu tay về, vô thức trả lời hắn.

Nhâm Mục Diệu ghét loại phản ứng hồ hững như thế của cô, “Mấy ngày nay em chỉ ở trong nhà chắc cũng buồn chán lắm phải không, để anh dẫn em ra ngoài đi dạo nha.”

Vừa nghe nói có thể ra ngoài, trong mắt Kiều Tâm Du thoáng qua một tia mừng rỡ, nhưng ngay sau đó lại lập tức trầm xuống, “Sẽ không như lần trước chứ, anh đưa đến công viên xong, sau đó nhờ chị Vương trông chừng tôi, rồi lại bảo tài xế đến đón tôi về?” Sau khi nói xong, Kiều Tâm Du cảm giác lời nói này dường như đang biểu lộ sự lệ thuộc của mình đối với hắn, vội vàng cải chính: “Ý tôi là, thật ra thì như vậy cũng không sao! Công việc của anh quan trọng hơn.”

“Hôm nay anh rảnh.”

“Thật sao?” Giọng nói trong vắt, không che giấu được sự phấn khích.

Nhâm Mục Diệu vuốt một cái lên chiếc mũi xinh xắn của cô, “Mau dậy đi! Đúng rồi, anh còn phải giúp em mặc quần áo nữa, đúng không? Giờ anh đã rất nhàn nhuyên rồi!” Hắn không che giấu chút nào ý muốn trêu chọc cô.

Trong lúc Kiều Tâm Du dưỡng thương, Nhâm Mục Diệu cực kì phát huy chủ nghĩa Đại Nam Tử của mình, hắn quyết không cho người khác nhìn thấy được thân thể Kiều Tâm Du, đến cô giúp việc cũng không thể, thế nên từ việc thay quần áo, đến lau người cho cô hắn đều tự thân tự lực làm. Mỗi lần đều khiến cho Kiều Tâm Du siêu cấp lúng túng, đỏ bừng cả khuôn mặt mà không dám nói, cô hận không thể dùng một quyền đánh cho mình bất tỉnh.

Hắn biểu lộ ra vẻ hứng thú, khoái chí nói: “Em cũng có ngày hôm nay?”

Nhớ lại lần trước lúc Nhâm Mục Diệu giả bộ gãy tay gãy chân, Kiều Tâm Du càng thêm tức, biết vậy cô chẳng thêm làm, cũng do cô nhất thời muốn trêu chọc đùa bỡn hắn, nên bây giờ mới hại đến mình Vạn Kiếp Bất Phục*, bị hắn ăn sạch sành sanh lúc trước đã không nói gì, giờ còn bị hắn trả thù, cố ý trêu đùa cô.

(*): muôn đời, muôn kiếp không thể thay đổi chuyện trước đây, không thể quay lại, không thể thay đổi

Vừa nghe đến lời nói nhạo báng của hắn, mặt Kiều Tâm Du thoáng chốc đỏ bừng, đẩy hắn ra, “Tôi không phải trẻ con, tự tôi có thể làm mà! Anh mau rút ra chỗ khác.....”

Đến lúc Kiều Tâm Du ăn mặc chỉnh tề bước ra khỏi phòng thay đồ, Nhâm Mục Diệu đột nhiên phủ lên vai cô một cái áo khoác trắng tinh, “Trời bên ngoài rất lạnh, em nên mặc nhiều áo một chút.” Hắn cúi đầu, kiên nhẫn cài lại phần ống tay áo của cô, rồi quàng cho cô một cái khăn quàng cổ màu lam.

Kiều Tâm Du cảm giác mình như mình là đứa trẻ trong tay hắn, nhưng loại cảm giác được hắn chăm sóc như vậy thật không tệ chút nào.

Ngoài xe, gió biển se lạnh, nhưng không khí bên trong xe thật ấm áp, lại thoang thoảng mùi hương hoa.

Kiều Tâm Du dùng sức ngửi ngửi hai cái, cố tìm kiếm xem mùi hoa từ đâu tới, xoay xoay người, quay đầu nhìn lại, phát hiện trên băng ghế sau có hai bó hoa bách hợp lớn, hoa rất đẹp, phía trên còn dính những bọt nước, hệt như chúng chỉ vừa mới được hái xuống.

Hắn chuẩn bị từ khi nào?

Kiều Tâm Du ngại ngùng, nói: “Sao anh lại tặng hoa cho tôi? Còn mua hai bó nữa, thật lãng phí, một bó là đủ rồi.....”

“Không phải cho em.....”

“A?” Kiều Tâm Du đờ người, bực tức hỏi: “Có hai bó hoa, mà một bó cũng không thể chia cho tôi sao?”

“Cái này.....” Nhâm Mục Diệu thở dài, “Lần sau, anh sẽ tặng cho em một gian nhà kính trồng toàn hoa.”

“Hừ!” Kiều Tâm Du quay đầu đi, “Anh chưa tặng hoa cho tôi lần nào, giờ lại nói thế, làm như tôi như đang ép anh tặng vậy, một chút thành ý cũng không có. Người như Đinh Hạo Hiên còn tặng tôi một giường hoa tươi đấy.....”

Bầu không khí bên trong xe dần dần có chút bức bách, chân mày đen của Nhâm Mục Diệu khẽ nhíu chặt, “Em có biết nói tới người đàn ông khác trước mặt chồng mình là rất không tốt không?”

“Chồng tôi, ai vậy?” Kiều Tâm Du lạnh lùng liếc hắn một cái.

“Là anh. Tên được viết rất rõ trên giấy đăng ký kết hôn, em không thể chối cãi được đâu!”

Kiều Tâm Du đánh chết cũng không thừa nhận, “Cái danh hiệu này là do anh tự phong thôi, còn tờ giấy đăng ký kết hôn đó là anh bắt tôi ký mà.”

“Dù sao đi nữa, có hiệu lực về mặt pháp lý là được rồi.”

Kiều Tâm Du thấy hắn lái xe lâu như vậy, càng về sau đường đi càng vắng vẻ, “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Trong đầu cô lập tức hiện lên tám chữ to “Hoang giao dã ngoại, giết người vứt xác*.” Nơi càng vắng vẻ, càng không có chuyện tốt lành gì.

(*): ở nơi hoang vắng, giết người vứt xác

“Tới nơi em sẽ biết thôi!” Nhâm Mục Diệu mập mờ.

Kiều Tâm Du nhìn khung cảnh hoang vu đơn lạnh ngoài cửa sổ, mặc dù những lớp tuyết trắng đã tan đi, nhưng Kiều Tâm Du vẫn nhìn ra, “Đây là nghĩa trang?”

“Anh vẫn chưa chính thức đến gặp mẹ em, anh thật không phải là con rể tốt.”

Một dòng nước ấm bất ngờ tràn vào tim Kiều Tâm Du, rồi lan ra khắp thân thể. Cô thật không ngờ hẳn sẽ nghĩ tới điều này, hẳn luôn luôn bá đạo, lấy mình làm trung tâm, cũng không thèm nghĩ tới suy nghĩ của đối phương, nhưng lần này lại có thể nghĩ đến cô.

Đường lên núi có chút gập ghềnh, Nhâm Mục Diệu ôm chặt cô, cẩn thận chậm rãi lên núi.

Khi Kiều Tâm Du nhìn thấy bia mộ của mẹ mình lập tức có chút kinh ngạc, bên cạnh mộ của mẹ cô từ khi nào đã có thêm một bia mộ nhỏ “Ồ, đây là...”

136. Chương 136: Trái Tim Anh Không Bao Giờ Đổi Thay

Mộ nhỏ bằng đá cẩm thạch không được khắc bất kì chữ nào, trơn bóng, sạch sẽ.

“Đây, không phải là...” Giọng nói Kiều Tâm Du có chút run rẩy.

Nhâm Mục Diệu nhàn nhạt gật đầu một cái, “Đúng! Nơi này chính là nơi chôn cất con của chúng ta.” Giọng nói của hắn dần dần âm trầm, “Nó là con của chúng ta, nhưng chúng ta đã không thể bảo vệ con thật tốt, không thể đưa con đến thế giới này. Nhưng dù gì nó cũng đã từng đến nơi này, đã từng tồn tại, là một sinh mệnh đứng nghĩa, chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không quên, cho nên anh đã lập...”

“Cám ơn anh.” Kiều Tâm Du không cách nào kềm chế sự cảm động của mình, khoác lên cánh tay của hắn, “Cám ơn anh đã làm vì em.”

Kiều Tâm Du hiểu được sự đau đớn, bất lực của hắn, lẫn suy nghĩ của hắn, hắn đang muốn bóng ma mà Đứa nhỏ để lại trong lòng cô vơi đi, để cô có thể mở lòng mình ra.

Hai bó hoa bách hợp được đặt trước hai bia mộ, hương thơm nhàn nhạt dần dần hòa lẫn vào từng đợt gió lạnh thấu xương, khiến bầu không khí lạnh băng có được một mùi thơm nhẹ, giống như hương vị mật ngọt của mùa xuân.

Nhâm Mục Diệu khom lưng, thi lễ, “Mẹ, thật xin lỗi, vì đã trễ như vậy rồi con mới đến gặp mẹ. Đầu tiên con muốn cảm ơn mẹ, vì đã sinh ra một cô gái tốt như cô ấy để bổ khuyết vào phần trống trải trong cuộc sống của con. Tại nơi này, con xin cam đoan với mẹ, Kiều Tâm Du – cô ấy sẽ là người mà con dùng cả đời để yêu thương, để bảo vệ.”

Mũi cô nghẹn lại, lệ nóng tràn đầy trong hốc mắt Kiều Tâm Du.

“Sao vậy?” Nhâm Mục Diệu nhìn thấy cô vuốt mắt bèn hỏi.

“Cát bay vào mắt rồi.” Giọng nói nức nở nghẹn ngào đã biến mất, nhưng cô vẫn cựa mạnh, “Mắt em đau...”

Nhâm Mục Diệu lấy tay của cô ra, “Để anh giúp em thổi mắt một chút như vậy sẽ tốt hơn.”

Động tác êm ái, lần nữa kích thích tuyến lệ của Kiều Tâm Du, lệ nóng liên tục lăn xuống, rồi lại bị khí lạnh làm cho lạnh dần.

“Em không có khóc, là do cát bay vào mắt, cho nên, nước mắt mới chảy xuống, hơn nữa còn không ngừng lại được...”

Nhâm Mục Diệu đau lòng, đem cô kéo vào trong ngực, bàn tay thô dày lau đi nước mắt của cô, “Bây giờ, cát đã trôi đi chưa?”

Nếu cô không muốn hẳn vạch trần điểm mềm yếu của cô, vậy hẳn sẽ chiều theo cô.

“Rồi!” Kiều Tâm Du gật đầu một cái, nước mắt lạnh như băng, nhưng lòng cô lại rất ấm áp, “Con ở cùng với mẹ, như vậy mẹ cũng sẽ không còn cô đơn rồi...”

“Đúng thế!” Giọt lệ mặn chát thấm ướt ngón tay của hắn, ý thức được trách nhiệm của mình càng thêm một phần sức nặng.

Nhâm Mục Diệu lấy ra một chiếc hộp nhỏ làm bằng nhung từ trong túi mình, “Em có thể đeo nó không? Nó chỉ thuộc về một mình em thôi.”

Chiếc hộp từ từ mở ra, một chiếc nhẫn đính đá đang lấp lửng nằm bên trong, lóe sáng ra thứ ánh sáng chói mắt, xung quanh thân chiếc nhẫn là những đường hoa văn hình hoa bách hợp tinh xảo.

Nhâm Mục Diệu cầm chiếc nhẫn lên, lúc đang muốn đeo vào tay Kiều Tâm Du thì ——

Kiều Tâm Du đột nhiên thấy phía sau chiếc nhẫn có một chuỗi chữ cái, cô đưa nó lại gần mắt mình, “MHNC? Nghĩa là gì?”

Sao hắn lại có sở thích khắc chữ phía sau trang sức vậy chứ? Lần trước là dây chuyền “MISS” khắc tên viết tắt của hắn, còn lần này...

“MHNC” không phải lại là tên viết tắt nữa chứ?

Trên gương mặt của Nhâm Mục Diệu hiện lên một nụ cười rục rịch: “My heart never change.”

“My heart never change.” Kiều Tâm Du sững sờ lặp lại một lần nữa, trong phút chốc cô rung động, tim của cô cũng đập chậm hơn vài nhịp.

Trái tim anh không bao giờ thay đổi.

Đây là lời cam kết hắn cho cô sao? Một lời thề cả đời.

“Để anh đeo vào cho em.” Nhâm Mục Diệu cầm lên bàn tay mảnh khảnh của cô, chiếc nhẫn chậm chậm được lồng vào ngón giữa*, ngón tay có đường mạch máu nổi thẳng tới tim cô.

(*): trong convert ghi là ngón giữa, QT cũng vậy nên mình giữ nguyên

Cơn gió lạnh đơn độc mùa đông vẫn xào xạc thổi, đem những đợt cỏ khô vàng thổi đến mức nghiêng ngả tứ phía, những nhánh cây trụi lõi khẽ chấp chớn trong gió.

Trong khung cảnh yên tĩnh, một đôi tình nhân đang thâm tình ôm nhau, dường như toàn bộ những màu sắc đẹp nhất trên thế giới đều đang tập hợp lại trên người bọn họ.

Kiều Tâm Du cảm thấy giờ phút này mình thật hạnh phúc, lòng cô ngọt như mật, dường như hạnh phúc trong lòng cô phút chốc đều có thể trào ra ngoài. Đồng thời cô cũng sợ, sợ mình một khi có quá nhiều hạnh phúc, thì sẽ càng phải trả một giá cao hơn.

Vào giờ phút này, trời đất đều tĩnh lặng, chỉ có hai trái tim đang đập cùng một nhịp với nhau bay múa.....

Trở lại.

Vừa xuống máy bay, Lương Tử Ngưng không chịu được mà duỗi ra cái lưng mệt mỏi. Cô đeo một chiếc khẩu trang thật dày, rất sợ có người quen nhận ra gương mặt năm năm trước đã biến mất này.

Lòng tràn đầy vui mừng, cô lập tức khoác lên cánh tay Nhâm Dịch Tuấn, “Dịch Tuấn, chúng ta đừng về khách sạn nữa, ra ngoài chơi một chút đi? Rồi đi lâu như vậy, nơi này chắc hẳn đã thay đổi rất nhiều!”

Nhưng lời nói của cô không hề được Nhâm Dịch Tuấn đáp trả lại bằng một sự đồng ý, ngược lại là một ánh mắt lạnh, “Chúng ta trở về để chơi đùa sao? Đừng quên kế hoạch của chúng ta!” Lời nói lạnh nhạt, Lương Tử Ngưng ngay lập tức cảm thấy khoảng cách giữa hai người ngày càng bị kéo ra thật xa, thật xa, hẳn bây giờ chỉ coi cô như thủ hạ của mình, tùy ý chi phối, nói khó nghe một chút, hẳn coi cô như một con cò, một con cò có thể tùy ý hắn mà hi sinh.

Nhưng Lương Tử Ngưng lại rất yêu hắn, tuy biết mình đang bị hắn lợi dụng nhưng cũng cam tâm tình nguyện.

Một khi đã bước lên mảnh đất này, thì cuộc chiến sẽ phải bắt đầu, còn phải đối mặt với người kia. Nhâm Dịch Tuấn không nhin được sự kích động cùng với hưng phấn, cộng thêm chút lo lắng. Hắn sợ sẽ giống như lần trước, cẩn thận cách mấy cũng có sơ sót, rồi thua dưới tay hắn ta.

“Dịch Tuấn, em biết anh ngồi máy bay suốt một ngày hiện giờ rất mệt mỏi, hay chúng ta đến khách sạn nghỉ ngơi trước đi!” Cô khéo léo thuận theo hắn. Bởi vì Lương Tử Ngưng không biết mình còn có thể ở bên hắn bao lâu, cô sẽ rất nhanh bị hắn đem tặng cho người đàn ông khác. Và bây giờ, thời gian đang dần đếm ngược.

Hiện giờ Lương Tử Ngưng cảm thấy có chút may mắn vì đã mang thai con của hắn, tuy sau đó đã hư mất. Nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc cô có thêm một tháng ở bên hắn mà điều dưỡng. Sau đó lại có thêm một tháng để nghỉ ngơi sau khi làm phẫu thuật vá lại màng trinh.

Cô đã cố gắng cầu nguyện ngày này vĩnh viễn không bao giờ tới, nhưng thời gian vẫn cứ thế ngày từng ngày qua đi, nó không vì một cô gái nhỏ như cô mà dừng lại, ngày này vẫn phải tới. Cô không có lấy một tia cảm giác mất mát, hoặc có lẽ sự đau đớn ấy chẳng qua là một thứ cảm giác bình thường đã tồn tại trong lòng cô bấy lâu nay, nó đã bám rễ ăn sâu vào lòng cô, cho nên cô lựa chọn cách thản nhiên đón nhận nó.

Nếu tình yêu phải cần biểu đạt, thì cô lựa chọn loại phương thức này để biểu lộ tình yêu mà cô dành cho hắn.

137. Chương 137: Cảm Động

Trong khung cảnh yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến âm thanh ngắt quãng của những cành cây đang xào xạt, Kiều Tâm Du đứng bên cửa sổ.

Bầu trời ban đêm thật yên bình, một màu đen tuyền, dường như bị nhuộm bởi mực đen. Những chiếc đèn đường tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo, lại nhàn nhạt màu vàng, trong thứ ánh sáng nhỏ nhoi ấy từng bông tuyết nhỏ lặng lẽ rơi xuống...

“Tuyết rơi rồi!” Kiều Tâm Du mừng rỡ điên cuồng như một đứa trẻ, cô mở cửa sổ ra, vươn tay.

Một đóa rồi một đóa bông tuyết bay tới bàn tay của cô, truyền đến chút hơi lạnh, trong nháy mắt sau đã tan thành nước. Tuyết rơi như những chiếc lông ngỗng bay lả tả, mang theo chút gió biển lạnh lẽo thổi vào căn phòng, mơn những lọn tóc của cô khiêu vũ.

Tắm xong, Nhâm Mục Diệu từ phòng tắm đi ra, bất ngờ nhìn thấy một màn này ——

Ánh đèn ấm áp, thuận hòa nghiêng bóng vẩy vào trên người cô, khắp người cô như đang tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt, trở thành một điểm sáng duy nhất trên toàn thể giới.

Gương mặt xinh đẹp tinh xảo đang ngẩng đầu ngắm nhìn những bông tuyết đang bay xuống, bông tuyết từ ngoài cửa sổ bay vào, đang bay múa bên cạnh cô, đảo quanh người cô, từng lọn tóc dài đen nhánh sáng mềm đang khẽ bay múa theo bông tuyết. Cô giống như tinh linh của tuyết, thuần khiết, sạch sẽ, làm cho người ta quên mất cả hít thở.

“Coi chừng cảm lạnh.” Nhâm Mục Diệu bước lên trước đóng cửa sổ lại, bởi vì khí ẩm bên trong phòng mở rất vừa, cho nên những bông tuyết kia rất nhanh bị hòa tan, để lại từng vệt nước nhỏ trên sàn nhà.

Lúc này, Kiều Tâm Du mới phát hiện đến sự tồn tại của Nhâm Mục Diệu, cô quay đầu nhìn Nhâm Mục Diệu một cái, chân mày khẽ cau chặt, “Sao anh không mặc quần áo?”

Cô nhìn thấy phần hông tinh tráng nhỏ hẹp của Nhâm Mục Diệu chỉ được quấn quanh bởi một cái khăn tắm, bèn ngượng ngùng, lập tức quay đầu đi.

“Vợ chồng già cả rồi, em còn xấu hổ sao?” Nhâm Mục Diệu cầm lên bàn tay mảnh khảnh của cô lên, bàn tay cô ướt ươn, lạnh như băng.

“Làm gì có? Ai nói em xấu hổ, em chỉ là Chỉ là sợ anh bị cảm lạnh thôi.”

Nhâm Mục Diệu nâng bàn tay cô lên, đưa một cái hôn âm áp rơi vào mu bàn tay cô, “Em xem, tay em lạnh cả rồi.” Nói xong, hấn khom lưng ôm lấy Kiều Tâm Du.

“Anh muốn làm gì, mau buông em xuống, em có chân mà, em có thể tự đi!” Kiều Tâm Du đánh vào ngực của hấn, tỏ vẻ phản kháng.

“Anh còn có thể làm gì? Tất nhiên là đi ngủ rồi.” Hấn nhếch miệng, ôm lấy thân thể mềm mại để xuống, thân người cao lớn của hấn áp lên người cô, hai tay không chút khách khí dờ vào áo ngủ, “Để anh xem thử vết thương của em?”

“Không cần! Vết sẹo giống như con rết vậy, khó coi lắm, anh đừng nhìn.” Hai cánh tay Kiều Tâm Du lập tức ôm chặt lấy người, không cho hấn được như ý.

Con người tối tăm của hấn nhìn chằm chằm vào người cô, mở hai tay của cô ra, “Không có gì khó nhìn cả, thật đó.” Bàn tay ấm áp nhẹ nhàng cởi bỏ áo ngủ của cô, tầm mắt rơi vào trên bụng cô, nhìn vào vết sẹo thật dài kia, nó đã hoàn toàn khép lại, mặc dù được khâu rất tốt, nhưng vẫn không cách nào xóa đi tất cả các dấu vết, giống như tội lỗi của hấn vậy, không có cách nào xóa đi hoàn toàn.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo của cô, “Từ nay về sau, anh sẽ không để cho em chịu bất kỳ một tổn thương nào nữa.”

Kiều Tâm Du xấu hổ khép mắt, mí mắt khẽ run, khiến cặp lông mi dài nhỏ cũng vậy vậy.

Đôi môi mỏng của hấn hiện lên một nụ cười, tay Nhâm Mục Diệu không rời đi, tiếp tục lưu luyến làn da trắng nõn như ngọc của cô, trượt đến phía sau lưng cô, cởi ra chiếc áo ngực.

Tầm mắt nóng bỏng của hấn lướt qua người cô, đập vào mắt là hai khối tròn mềm mại, da thịt nõn nà như tuyết, trên hai khối tròn ngọc là hai nụ hoa màu hồng mê người

Nhâm Mục Diệu ngừng thở, con người thâm trầm dừng lại ở trên người của cô.

“Dừng!”. Khí lạnh chợt công kích vào ngực khiến Kiều Tâm Du hoảng hốt, vội vàng kéo chăn qua người, che giấu đi thân thể đang phơi bày. Cô biết hấn sẽ không chỉ đơn thuần mà “nhìn” cô mà thôi đâu, “Dừng vậy mà, bác sĩ đã căn dặn”

Ở thời khắc mấu chốt, lời khuyên tại bệnh viện là bia đỡ đạn tốt nhất.

“Anh đã nhịn gần 1 tháng rồi, cũng nên được hưởng ”khoan hồng” một chút phải không?” Hơi thở ấm áp của hấn phả vào khu vực giữa cổ và gáy của Kiều Tâm Du, mang đến cho cô một trận cảm giác tê dại.

Kiều Tâm Du thở hổn hển, lắc lắc chiếc eo nhỏ nhắn, muốn trốn tránh sự vuốt ve của hấn, nhưng bàn tay đặt bên hông đã giam cầm cô lại, khiến cô không thể động đậy, một bàn tay khác chậm rãi từ trên bụng dờ xuống, lướt quanh phần mông tròn đầy đặn, lòng bàn tay của hấn, mang đến từng đợt khoái cảm.

“A ư! A..... Ừ.....” Kích thích truyền đến từng tác da thịt, làm cô rên lên những thanh âm mềm mại, cô cố cắn chặt đôi môi đỏ mọng không để cho chúng bật ra.

“Em thật đẹp.....” Hấn khàn đục nói, môi mỏng dán lên đôi môi hồng của cô, tỉ mỉ nếm cực phẩm thơm ngọt.

Da thịt của cô bỗng đỏ ửng, mồ hôi từng giọt nhỏ xuống. Lòng bàn tay mềm mại dán lên ngực của hấn, da thịt của hấn thật bền chắc, dưới từng đợt vuốt ve của cô, một loại cảm giác khác thường dần được kích thích, “Mục Diệu.....”

Tiếng gọi thân mật, như đang mời mọc hấn.

“Tâm Du, nói ”em yêu anh” đi.” Giọng nói khàn khàn lướt quanh tai cô, như đang đầu độc cô.

Kiều Tâm Du không kiên nhẫn được mà giãy dụa thân thể, “Mục Diệu, em..... em yêu anh.....”

Con người chưa đầy kích tình, lộ ra một chút vui mừng, hấn kéo khăn tắm xuống, không chút chờ đợi đem thứ lửa nóng đang chờ muốn vận động dờ vào thân thể cô thật sâu, “Tâm Du, anh cũng yêu em.....”

Khoái cảm như lửa, len lén cháy trong người cô, cô cao giọng thở gấp, đầu trống rỗng, thiếu chút nữa đã muốn hôn mê bất tỉnh.

Đôi môi cô khẽ run lên, cô không ngừng thở ra những đợt khí nóng, hoa kính cô rút nhanh, “giữ nó” càng thêm chặt.

“Tâm Du.....” Giọng nói hần thô trọng, con người đen khóa chặt lại nhìn cô, mãnh liệt ở trong cơ thể cô gây ra những đợt vui sướng. Hần nâng thẳng người, ôm eo nhỏ của cô, khiến phần đang ở trong cơ thể cô càng thêm sâu. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Hơi thở hoan ái tràn ngập bốn phía, hai bàn tay cô bắt lực nắm chặt lại, phát tiết khoái cảm trong người cô như ngựa hoang mất cương.

“Đừng sợ, theo anh.” Hần khàn đục nói, ôm chặt eo thon của cô, kéo cô lại gần hơn. Mồ hôi dọc theo làn da ngăm đen của hắn, rơi vào khối trắng nõn trên ngực cô, tạo thành một hình ảnh tuyệt hảo.

Kích tình càng thêm tàn nhẫn, hần hưng mãnh chạy nước rút, xâm nhập vào thân thể của cô.

Kiều Tâm Du vô ý thức đáp lại, toàn thân cô mềm yếu, không làm được gì, chỉ có thể vòng tay qua cái cổ cường tráng của hắn, yêu kiều kêu lên liên tiếp.

Mỗi động tác, cô đều tự nhiên phối hợp với bước tiến của hắn. Từ hô hấp của cô, đến tiếng nói nhỏ của hắn; từ mỗi rung động của cô, đến sự an ủi của hắn; từ trầm luân của cô, đến sự quên mình của hắn. Toàn thân hắn căng thẳng, gào thét ra tiếng, đắm sâu vào trong cơ thể cô đến nơi sâu nhất, buông thả nhiệt năng ——

138. Chương 138: Đêm Cuối Cùng

Trong không khí tràn ngập hơi thở mập mờ, từng đợt sóng nhiệt cuộn cuộn bay lên, một lớp lại một lớp đem hai người bao bọc lại. Bầu không khí kiều mị không làm tan được sự lưu luyến cùng tình yêu nồng nàn...

“Pính pong, pính pong...” Chuông cửa vang lên.

Nơi này là phòng ở của Nhâm Dịch Tuấn, mặc dù đã lâu không về, nhưng thời gian trước hắn đã báo cho công ty quét dọn tới, cho nên lúc quay lại, lập tức có thể vào ở.

Nhâm Dịch Tuấn để cây viết lên trên bàn máy tính, lười biếng mở cửa, lạnh lùng liếc nhìn Lương Tử Ngưng đang ở ngoài.

“Thế nào? Không cảm thấy tò mò sao?” Lương Tử Ngưng đi vào.

“Trừ em ra, còn ai biết anh ở đây?” Chân mày Nhâm Dịch Tuấn khẽ nhíu chặt, “Anh không phải đã chuẩn bị sẵn một phòng trọ nhỏ cho em rồi sao, sao em còn tới đây?”

Cô kéo khẩu trang trên mặt xuống, “Yên tâm đi, không ai phát hiện ra đâu.” Giơ lên cái bọc trong tay, “Anh xem, em mang đến cái gì này?”

Một chai rượu đỏ, còn có nguyên liệu nấu ăn.

Cô rất tự nhiên đi tới phòng bếp, giống như chính mình là Nữ Chủ Nhân ở nơi này, “Em muốn làm thịt bò bít tết, anh thích tiêu hạt đen hơn hay thì là hơn, hay sao?” Cô cầm tạp dề lên.

“...” Mặt Nhâm Dịch Tuấn tối đen, tay hắn xoa xoa chân mày, lộ ra hơi thở bất mãn.

Lương Tử Ngưng mặc kệ hắn có đáp lại hay không, tiếp tục nói: “Em biết anh thích vị hạt tiêu đen hơn, chín bảy phần, đúng không? Còn có gan ngỗng nữa, rồi canh rau, một bữa ăn tối perfect!” Cô không khỏi cảm thấy đắc chí.

“Đủ rồi!” Một tiếng tức giận lạnh lùng vang lên, cắt đứt lời nói của Lương Tử Ngưng, “Để đồ xuống, sau đó em có thể đi. Đừng quên buổi phỏng vấn ngày mai! Còn nữa..., sau này đừng tới đây, nhớ! Bắt đầu từ bây giờ chúng ta là người xa lạ!”

“Dịch Tuấn...” Lương Tử Ngưng bị lời nói lạnh băng của hắn làm cho tim nhói đau, từng quả trái cây cùng rau dưa rất nhanh rơi xuống đất, “Dịch Tuấn, ngày mai chúng ta hãy là người xa lạ được không, tối nay cho em ở lại đây đi! Coi như đây là đêm cuối cùng có được không?”

Phụ nữ luôn biết cách vận dụng ưu thế của mình, cô chậm chậm đi về phía hắn, tiện tay cởi xuống quần áo trên người, mặc dù bầu không khí lạnh băng khiến cô run cầm cập, nhưng cô cố gắng cố giữ vững trấn tĩnh.

Con người Nhâm Dịch Tuấn nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính xách tay, lưỡi phải liếc nhìn cô một cái.

Khi Lương Tử Ngưng đi tới trước mặt hắn, toàn thân đã không còn mảnh vải che thân, cô đẩy chiếc máy tính xách tay trên đùi hắn xuống, dang chân quần quanh đùi của hắn.

“Anh cứ như vậy buông em ra sao? Xin anh hãy để lại cho em một buổi tối thật đẹp được không...” móng tay màu đỏ vẽ vẽ từng vòng tròn quanh ngực hắn. Cô muốn hắn, cô luôn luôn chủ động tranh thủ từng chút một, cánh tay trắng nõn ôm cổ của hắn, chủ động đưa lên đôi môi mềm đỏ thắm.

Nhâm Dịch Tuấn không cự tuyệt, mặc cho nụ hôn của cô rơi vào đôi môi lạnh như băng của mình.

Đôi mắt Lương Tử Ngưng khẽ mở ra, cô cho là mình đã có được sự đồng ý của hắn, càng thêm lớn mật mót vào môi của hắn, giãy dựa vòng eo nhỏ nhắn, liếm liếm làn da nhạy cảm, cởi ra áo sơ mi của hắn, bàn tay nhỏ bé dò xét đi vào, vuốt ve từng múi bụng rắn chắc.

“Dịch Tuấn, em muốn..... Cho em.....” Cô yêu kiều, hy vọng có thể thấp lên ngọn lửa trong lòng hắn, cùng nhau cháy.

Thất lực truyền đến chút sức lực, trong giây lát, Lương Tử Ngưng bị hắn đè ở trên người, khoe miệng cô cong lên một nụ cười, đôi tay hắn vuốt ve lưng cô.

Ngón tay Nhâm Dịch Tuấn xoa xoa khu vực thần bí, đôi mắt hắn bỗng dưng căng thẳng, ngọn lửa đang thiêu đốt trong nháy mắt bị một chậu nước lạnh dập tắt.

Lương Tử Ngưng thấy đôi mắt Nhâm Dịch Tuấn ngày càng tối đen, dường như có dự cảm xấu, cô nóng nảy, nắm lại bàn tay hắn, đặt tại bộ ngực của mình, ngay vị trí của trái tim, “Dịch Tuấn, tất cả của em đều là của anh, nó cũng là của anh.”

Bỗng chốc, Nhâm Dịch Tuấn đứng lên, “Em muốn làm gì? Muốn tôi đâm rách tầng lá mỏng manh kia, sau đó lại trì hoãn thêm một tháng? Em căn bản cũng không muốn giúp tôi đoạt lại Tập đoàn Nhâm thị đúng không?”

“Không, em không có.” Lương Tử Ngưng ngồi yên, nắm lấy cánh tay của hắn, “Dịch Tuấn, em rất vui khi có thể giúp anh đoạt lại Tập đoàn Nhâm thị, anh phải tin tưởng em. Em chỉ không kìm chế được, không thể tưởng tượng được sau này khi không có lồng ngực của anh sẽ như thế nào, em còn có thể ngủ yên sao? Nằm cạnh bên người đàn ông khác, em còn có thể nằm sao?”

Nhâm Dịch Tuấn đem cô ôm vào lòng, “Anh biết để em làm chuyện này sẽ khiến em rất uất ức, em đáp ứng anh, giúp anh có được tập đoàn Nhâm Thị được chứ, đến lúc đó anh nhất định sẽ cưới em, vị trí vợ của Tổng giám đốc sẽ là của em.”

Nước mắt trong suốt từ trong hốc mắt của cô lăn xuống, giọng nói run rẩy: “Dịch Tuấn, cảm ơn anh.....” Thật ra thì cô muốn nói, cô vốn cũng không cần cái chức vị vợ của Tổng Giám Đốc Tập đoàn Nhâm thị, cái gì vợ Tổng giám đốc cơ chứ, cô chỉ muốn ở bên cạnh hắn thôi, không danh, không phận, cũng không sao.

Nhưng, cho dù là yêu cầu nhỏ bé hèn mọn tới mức nào, cô biết hắn cũng sẽ không thỏa mãn cho cô, cho nên cô lựa chọn nghe theo hắn, tuyệt đối phục tùng hắn.

Cũng bởi vì một nguyên nhân —— cô yêu hắn.

Ba chữ thật đơn giản, cô thậm chí cam tâm tình nguyện vì hấn mà chết, bây giờ chỉ là đi câu dẫn một người đàn ông, cô sao lại không làm được.

“Được rồi, đừng khóc nữa. Lập tức quay về, chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn ngày mai đi, đừng để mất sừng tấy, đừng giống chị em, thất bại trong gang tấc.”

“Vâng!” Cô chỉ là một công cụ, ngay cả tư cách nói lên tâm tình của mình cũng không có. Cô khom lưng, nhặt quần áo đang rơi dưới đất lên, mau chóng mặc vào không chút để ý, “Dịch Tuấn, em còn có thể tìm anh không..... Ở đây, sau khi màn trình bị hấn ta đâm phá.....”

Chân mày Nhâm Dịch Tuấn khẽ nhếch lên, lạnh nhạt nói: “Có thể, nhưng phải thật cẩn thận.”

“Đây chẳng phải là cuộc tình bí mật sao?” Lương Tử Ngưng nín khóc mỉm cười, “Chơi sẽ rất vui.”

Mặc xong quần áo, cô nhón chân lên, nhanh chóng để lên môi hấn một nụ hôn, “Em nhất định sẽ cố gắng gấp bội, mau chóng hoàn thành nhiệm vụ, để chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau, không bao giờ rời xa.”

Con người đen nhánh thoáng hiện ánh sáng lạnh, cầm tay của cô lên, “Em nhìn xem, đây là cái gì? Nhâm Mục Diệu không thích phụ nữ sơn móng tay màu đỏ đâu. Còn nữa..., trên người không được phép có mùi nước hoa quá nồng, nó không thích đâu.”

“Anh làm em đau.” Lương Tử Ngưng lạnh run, rút tay mình về, “Em biết rồi, ngày mai em sẽ chú ý.” Trong đôi mắt cô lóe lên tia lạnh, thoáng qua thứ ánh sáng bi thương, rồi từ từ trở nên âm đạm.....

139. Chương 139: Mơ Hồ Bất An

“Để em làm xong bữa cơm này được không?” Lương Tử Ngưng sợ hấn không đáp ứng, lập tức thêm vào một câu, “Làm xong em sẽ lập tức rời đi ngay.”

Chân mày lạnh băng của hấn nhíu chặt, bắt đầu dĩ gạt đầu một cái.

Về mặt Lương Tử Ngưng như hoa lê trong mưa*, môi cô vẽ ra thành một nụ cười mỉm rực rỡ, như ánh mặt trời rực rỡ nhất từ trước đến giờ. Cô giống như đem sự đồng ý thỏa mãn nhỏ nhoi này trở thành một đại ân huệ trời ban.

(*): lê hóa đài vũ trước đây dùng để diễn tả vẻ mặt đẹp khi rơi lệ của Dương quý phi, sau này dùng để diễn tả nét đẹp của người con gái

Trong phòng bếp thoát ra âm thanh miêng bò bít tết đang rán, trong không khí phiêu đảng tạo nên mùi thơm ngào ngạt. Nhưng, những thứ này cũng không hấp dẫn được sự chú ý của Nhâm Dịch Tuấn, toàn bộ tầm mắt của hấn chỉ nằm trên màn hình chiếc máy tính xách tay. Đây là tài liệu mà hấn đã nhờ thám tử điều tra trước đây không lâu, mặc dù hấn đã xem trên trăm lần rồi, nhưng đối với cô gái này, hấn vẫn hiểu kỳ không thôi.

Trên màn hình máy tính hiện lên những bức hình của Kiều Tâm Du, những bức hình lần đầu tiên được chiếu trên chuyên mục “nhân vật YI”

“Cô rốt cuộc là một cô gái như thế nào?” Nhâm Dịch Tuấn không khỏi tự lẩm bẫm, hấn dễ dàng nói ra suy nghĩ trong lòng mình

Nhớ đến lần đầu tiên gặp mặt tại Thành Thác Rini, cô yếu đuối như vậy, trong trẻo như vậy, yên bình như vậy... con người của cô thật dung hòa, đôi mắt thật huyền bí, khí chất lại cực kì đặc biệt làm cho người ta cảm thấy không thể nhìn thấu cô, rồi không tìm lại được, muốn khám phá con người cô...

“Nhâm Mục Diệu!” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi tức giận khắc ra cái tên này. Tại sao hấn ta có thể có tất cả, còn hấn lại không có gì cả, tại sao?

Trong con người tối tăm, lửa ghen tị bùng hực thiêu đốt, khoe miệng cong lên thành một nụ cười tà mị, “Nhâm Mục Diệu, chỉ cần là vật của mày, tao đều cảm thấy hứng thú, cô gái này chẳng phải cũng là của mày sao! Hiện giờ, tao rất hiếu kỳ về mùi vị của cô ta đấy.” Trong tay hắn là một tạp chí kinh tế, mà nhân vật trong trang bìa chính là Nhâm Mục Diệu.

“Rệt ——” . Gương mặt đẹp trai, anh tuấn, có mấy phần giống hần trên trang bìa bị xé thành hai nửa

“Dịch Tuấn, em nấu xong rồi, anh đang xem cái gì à?” Nhâm Dịch Tuấn không biết từ lúc nào Lương Tử Ngưng đã đứng ở phía sau hắn.

Lương Tử Ngưng rất tò mò, hắn đang nhìn cái gì mà chăm chú như vậy, vòng qua người hắn, cô thấy được trên màn hình máy tính kia là một khuôn mặt nhu hòa, tinh xảo, lại có mấy phần dịu dàng, sâu trong lòng cô một mùi vị chua chát khó chịu bỗng xuất hiện, “Dịch Tuấn, cô ta là...?” Bàn tay ướt của cô chỉ về màn hình.

Lúc ngón tay cô sắp chạm phải màn hình, lập tức bị Nhâm Dịch Tuấn phát hiện, hắn đóng lại máy tính, “Cô ta là đối thủ của em!”

Việc Nhâm Dịch Tuấn để ý tới cô ta! Khiến Lương Tử Ngưng Tâm cảm thấy bất an, chung sống vài chục năm với hắn, cô đương nhiên hiểu rõ Nhâm Dịch Tuấn, rất chắc chắn.

Không được! Nhâm Dịch Tuấn là của cô, cô khó khăn lắm mới có được hắn, cô không thể dễ dàng tha thứ cho bất kỳ ả đàn bà nào dám giành Nhâm Dịch Tuấn của cô.

“Dịch Tuấn, lúc ở Thánh Thác Rini, anh bảo em đi hấp dẫn sự chú ý của Nhâm Mục Diệu. Là để anh gặp cô ta ư?”

Một ánh mắt lạnh quết về phía cô, lạnh đậm nói: “Em quản quá nhiều rồi đó.”

“Em chỉ muốn biết rõ một chút về đối thủ của mình thôi! Anh cảm thấy giữa em và cô ta, đàn ông sẽ thích ai hơn?” Cô thử dò xét, lần đầu tiên cô có loại cảm giác bị áp bức, cô cảm giác được sự tồn tại của người phụ nữ này, sẽ là chướng ngại lớn nhất ngăn cản cô và Nhâm Dịch Tuấn.

“Em nói thử xem?”. Đôi môi mỏng của hắn cong lên thành một nụ cười, tay của hắn lướt qua gương mặt của cô, “Được rồi, không còn sớm nữa, em mau về đi!”

Ánh sáng trắng ấm áp rải vào khắp căn phòng, nhẹ nhàng trong không khí còn sót lại một ít hơi thở hoan ái.

“Ừ...” Kiều Tâm Du thì thầm một tiếng, mở ra đôi mắt mộng lung, ngắm nhìn khung cảnh tuyết trắng ngoài cửa sổ

Cô vui vẻ bước xuống giường, tùy ý khoác một chiếc áo vào người, rón ra rón rén đi tới trước cửa sổ, nhìn cảnh tượng đẹp đẽ chỉ có một màu trắng xóa kia, “Woa...” Một tiếng cảm thán bật ra miệng.

Nhâm Mục Diệu bị âm thanh xột xột xoạt xoạt đánh thức, mở mắt ra, nhìn cô đang khoác áo sơ mi trắng của hắn, lộ ra đôi chân dài mảnh khảnh, dưới ánh sáng mặt trời, và góc độ mà Nhâm Mục ngắm nhìn cô, chiếc áo sơ mi cô đang khoác trên người lại trở nên trong suốt, lộ ra từng đường cong, không chút che giấu.

Trong lúc Kiều Tâm Du ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ không chút chớp mắt, Nhâm Mục Diệu lặng lẽ đi tới bên cạnh cô, bắt ngờ bế cô lên.

“A.....” Kiều Tâm Du kêu lên một tiếng, “Anh làm gì thế, muốn làm em sợ sao.”

“Là em quá chăm chú đến mức mất hồn đấy chứ.” Nhâm Mục Diệu đặt cô về trên giường, đôi mắt sắc bén của hắn lại quan sát áo sơ mi trên người cô.

Kiều Tâm Du nhìn tầm mắt của hắn, sau đó sợ hãi, kéo kéo áo sơ mi lại, cố che lấp bắp đùi đang lộ ra của mình, “Gì thế, em chỉ mặc đồ của anh một chút thôi, anh sẽ không hẹp hòi như vậy chứ?”

Đầu hắn tiến tới, dán vào lỗ tai của cô nói: “Em có biết phụ nữ khi mặc áo sơ mi của đàn ông rất quyến rũ hay không, em đang dụ dỗ anh sao?” Đầu lưỡi của hắn nhẹ nhàng liếm hôn lỗ tai mềm mại của cô.

Bỗng chốc, mặt Kiều Tâm Du trở nên đỏ hồng, cô dùng sức đẩy hấn ra, “Em không có.”

Nhâm Mục Diệu lưu manh nói: “Không sao, chỉ cần anh coi nó trở thành thành ý của em là được rồi.” Ngắm nhìn đôi môi anh đào, Nhâm Mục Diệu không nhịn được ý muốn thưởng thức chúng.

Dán lên cánh môi của cô, cảm giác mềm mại xen lẫn hương thơm, khiến hấn yêu thích không thôi, dường như thưởng thức bao nhiêu cũng không đủ.

“Ừm....., anh còn phải đi làm.....”

Nhâm Mục Diệu ngẩng đầu, đứng lên, thở dài nói: “Sức khỏe của em mới vừa khôi phục, tối hôm qua lại quá vất vả rồi. Nên anh sẽ ”vì nghĩa quên thân“, bỏ qua cho em lần này. Nhớ! Sau này đừng có giở trò câu dẫn anh, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em như lần này đâu.”

Hấn thật có “thành ý”! Thật vô liêm sỉ, Kiều Tâm Du giận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Trước khi ra khỏi nhà, Kiều Tâm Du đem cặp công văn đưa cho hấn, sửa sang cravat cho hấn một chút, “Nhớ về sớm nhé!”

Một bàn tay chợt nắm lấy eo Kiều Tâm Du, dùng lực, khiến cô ngã vào ngực Nhâm Mục Diệu, giọng nói dịu dàng: “Em nhớ anh sao? Vậy, đến thăm anh đi.” Truyện Tiên Hiệp - -Y

Tầm mắt Kiều Tâm Du dừng lại nơi cổ áo của hấn, hai tay cô tiếp tục sửa cổ áo của hấn, “Không cần, em sợ sẽ ảnh hưởng đến công việc của anh.”

“Không sao.” Hấn chậm rãi nói: “Không nhìn thấy em, anh từng giờ từng phút nhớ tới em, như vậy thì càng ảnh hưởng công việc của anh hơn. Nếu em chịu tới, thì sẽ an ủi phần nào nỗi khổ tương tư của anh.”

“Có người kia?” Kiều Tâm Du không nghĩ tới, hấn sẽ nói những lời buồn nôn như vậy, còn ngay lúc đồng người nữa chứ.

“Yên tâm, bọn họ không nghe đâu.” Hấn đem trán mình tới gần cô, nhìn vào mắt cô, ép hỏi: “Em có đồng ý không?”

140. Chương 140: Lần Đầu Gặp Mặt

Các cô giúp việc làm bộ như không nghe thấy gì, cầm khăn tiếp tục lau nhà, và đổ thủy tinh. Còn tài xế, đang đứng trước cửa, thì ngửa đầu nhìn về phía chân trời, dù bầu trời hiện giờ đang cực kì âm u, không biết hấn ta đang nhìn cái gì nhỉ.

“Được rồi, được rồi! Em sẽ mang cơm tới cho anh. Anh muốn ăn gì?”

“Em.....” Nhâm Mục Diệu đến gần lỗ tai cô, nói nhỏ.

“Nhâm Mục Diệu!” Kiều Tâm Du tức giận, dậm chân, hấn lại trêu cô.

Đôi tay Nhâm Mục Diệu mạnh mẽ vòng qua chiếc eo thon của cô, “Được rồi, được rồi, anh sẽ không trêu chọc em nữa. Món gì cũng được, bảo đầu bếp chuẩn bị, không cho phép em động chân, động tay.”

“Sao? Anh ghét món em làm, rất khó ăn sao?”

“Anh chỉ sợ em mệt thôi.” Nhâm Mục Diệu cúi người muốn hôn cô.

Kiều Tâm Du cố ý tránh né, “Đừng, bên cạnh còn có người đó?”

“Yên tâm, bọn họ không thấy đâu.” Khẽ hôn đôi môi hồng.

Kiều Tâm Du buồn bực, mọi người không điếc cũng không mù, làm sao lại không nghe, không thấy gì được đây? Cái tên Nhâm Mục Diệu này, lại đem cô xem như con nít ba tuổi tha hồ mà đùa bỡn nữa rồi.

Trong căn phòng hội nghị to lớn, một hàng người đại diện cho tập đoàn đang ngồi ngay thẳng, lúc nhìn thấy một bóng người cao to đi tới, đều đồng loạt đứng lên, “Chào ngài, Nhâm tổng giám đốc.”

“Mọi người ngồi đi!” Khóe miệng Nhâm Mục Diệu cong thành một nụ cười nhạt, vẻ vui sướng trên mặt không chút che giấu, dù muốn cũng không giấu được.

Hắn ngồi vào vị trí lãnh đạo, thư ký lập tức đưa lên một xấp tài liệu, “Tổng giám đốc, đây là tư liệu của những người dự phỏng vấn hôm nay.”

Hôm nay Tổng giám đốc thật kỳ quái, thường ngày tổng giám đốc luôn chỉ có một bộ mặt lãnh đạm và cứng đờ, hôm nay, khóe miệng lại luôn mỉm cười.

Nhâm Mục Diệu nhận lấy tài liệu, tiện tay lật xem một chút, rồi nhìn vào đồng hồ đeo tay, “Trễ vậy rồi à, mau bắt đầu đi.”

Nhân tài mà chính tay Nhâm Mục Diệu tuyển dụng, dĩ nhiên không phải là những người tâm thường, càng không thể là sinh viên mới tốt nghiệp, còn chập chững bước vào xã hội. Tập đoàn Nhâm Thị đang trên đà phát triển, lại vừa đem tập đoàn “Vạn Hồng” sáp nhập vào, biến nó trở thành công ty dưới trướng của hắn, vậy nên nhu cầu cần tới những vị quản lý và nhân viên càng ngày càng cao. Cho nên mới phải thông báo ra tin tức, tập đoàn Nhâm Thị cần tuyển dụng nhân tài, với mức lương hậu hĩnh. Mục tiêu rất rõ ràng, chính là vì muốn khai thác tài nguyên.

Đưa ra câu hỏi với mấy thí sinh xong, hứng thú cùng với sự hăng hái của Nhâm Mục Diệu ngày càng vơi đi, trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh Kiều Tâm Du.

Hắn đang muốn để lại công việc cho cấp dưới, trở lại phòng làm việc chat webcam với Kiều Tâm Du.

Vừa định đứng dậy đi ra ngoài, đột nhiên, một hình bóng quen thuộc xuất hiện, ánh mắt Nhâm Mục Diệu ngưng trệ, vẻ mặt cứng đờ, hắn không nhận được, hỏi: “Cô là ai?”

Trang điểm nhẹ nhàng, gương mặt nhỏ xinh đáng yêu, bộ đồ công sở mộc mạc, Lương Tử Ngưng nhớ rõ lời khuyên của Nhâm Dịch Tuấn, bắt chước tỉ mỉ đến từng động tác của Lương Tử Oánh, nhưng cô ghét loại cảm giác không phải chính mình này.

Cô là cô, chị ta là chị ta, tại sao cô phải dùng hết sức đi bắt chước chị ta chứ, chẳng lẽ giá trị tồn tại của cô chỉ có thể là thể thân của Lương Tử Oánh sao? Tại sao chị ta dù đã chết, lại vẫn còn ảnh hưởng tới cuộc sống của cô.

“Xin chào, Nhâm tổng giám đốc, tôi là Lương Tử Ngưng, tốt nghiệp ở.....” Lương Tử Ngưng cứng đờ nói lời Nhâm Dịch Tuấn đã dạy cô chuẩn bị.

Lời giới thiệu của cô, khiến hắn hoảng hốt, nghe gì cũng không rõ, ánh mắt sáng quắc ngưng trệ nhìn mặt của cô, trong miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Lương Tử Ngưng, Lương Tử Ngưng.....”

“Tổng giám đốc, ngài có cái gì muốn hỏi không?” . Phụ tá bên cạnh hỏi hắn.

“Nói! Cô và Lương Tử Oánh có quan hệ gì?” Ánh mắt lạnh nhìn thẳng vào cô. Nguồn truyện: Y

Lương Tử Ngưng đã dự đoán trước được phản ứng của hắn, gương mặt vốn đã biến mất trên đời, giờ lại xuất hiện trước mặt, nếu nói không kinh ngạc mới là lạ đó.

“Lương Tử Oánh là chị của tôi.” Nhiều thêm một câu, “Là chị ruột.”

“Cô ấy chưa bao giờ nói qua, mình còn có một người em.”

Nụ cười tiêu chuẩn trên mặt Lương Tử Ngưng dần dần trở nên cứng ngắc, vẻ ác độc chợt lóe lên, “Chị ấy phải nói à, anh quen thuộc với chị tôi đến mức chị ấy có thể nói tất cả mọi thứ về mình cho anh biết sao.”

Đúng! Lương Tử Ngưng đã sớm biết ở trong mắt chị ta, cô chỉ là một vật thừa thãi, có cũng được mà không có cũng không sao. Hồi còn ở cô nhi viện, vì cô còn quá nhỏ, nên được viện trưởng chăm sóc tương đối nhiều, vậy nên cô thường có được những đồ ăn vặt ngoài ý muốn, nhưng mỗi lần đều sẽ bị Lương Tử Oánh cướp đi. Mà Nhâm Dịch Tuấn, cũng bị chị ta cướp mất. Cho nên đối với cái xưng hô “chị” này, một chút tình cảm cô dành cho “chị ta” cũng không có

Người đàn ông trước mắt này rất giống Nhâm Dịch Tuấn, trên người toát ra hơi thở kinh người, nhưng khi chất vương giả, tôn quý lại có phần hơn. Một người đàn ông xuất chúng như thế, lại toàn tâm toàn ý sủng ái “chị ta”, một kẻ đã chết, lòng Lương Tử Ngưng sinh ra một loại cảm giác ghen tỵ.

“Cô có ý gì?” Nhâm Mục Diệu thoáng chốc cảm thấy cô gái này thật không đơn thuần. Mặc dù gương mặt cô ta giống Lương Tử Oánh như đúc, nhưng trong đôi mắt lại có quá nhiều tạp chất.

“Anh không biết gì về chị ấy sao? Quá khứ của chị ấy? Chị ấy lớn lên ở cô nhi viện, cha mẹ vì tai nạn xe cộ mà qua đời, trước khi biết anh còn bị ép tới quầy bán rượu.....”

“Đúng! Tôi không biết hết về cô ấy, những điều cô vừa nói, một chút tôi cũng không biết.” Nhâm Mục Diệu đe dọa nhìn cô, “Nhưng, thế thì sao? Thứ tôi yêu, chính là con người của cô ấy, tôi không quan tâm tới quá khứ của cô ấy.”

Lương Tử Ngưng môi run run, đáy mắt thoáng qua vẻ bi thương. Tại sao hắn lại si tình với Lương Tử Oánh như vậy, chị ta cho tới bây giờ cũng chưa từng thật lòng với hắn, Lương Tử Oánh căn bản không xứng với hắn.

“Tôi cảm thấy, kiếp này, chị tôi được anh yêu như vậy, thật là hạnh phúc.” Lương Tử Ngưng vừa nắm chặt tay thành hai quả đấm, vừa nói lời trái lương tâm.

“Cô muốn đến làm việc ở ngành nào?” Nhâm Mục Diệu không để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, gọn gàng dứt khoát hỏi.

Lương Tử Oánh đã sớm dự liệu được, khi cô nói về chị, thì việc nhận vào làm sẽ rất dễ dàng. Bởi vì hắn ta cảm thấy đã để cho chị cô thua thiệt, nên sẽ cố đền bù cho chị ấy thông qua cô. Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Nhâm Dịch Tuấn, vì để sớm hoàn thành nguyện vọng của hắn, cô cũng không cần thiết giả vờ từ chối, “Tôi muốn làm thư ký của anh.”

“Được.” Nhâm Mục Diệu sáng khoái đồng ý, chăm sóc tốt cho em của Lương Tử Oánh, cảm giác áy náy trong lòng hắn sẽ giảm bớt đi phần nào, “Ngày mai, cô có thể tới làm.”

“Được, tôi rất mong đến ngày mai.” Lương Tử Ngưng mỉm cười thắng lợi, xoay người rời đi.

Những người thuộc ban quản trị kế bên không nhìn được, mở miệng: “Tổng giám đốc.....”

141. Chương 141: Gặp Thoáng Qua

Kiều Tâm Du đi vào tòa cao ốc Nhâm Thị, sàn nhà trơn bóng sạch sẽ phản chiếu nên nụ cười dịu dàng, xinh đẹp của cô. Nhưng, đôi mắt trong suốt của cô bỗng dưng ngưng trệ, thái độ dần dần trở nên cứng đờ, cô trở mắt nhìn người kia đến nỗi quên mất hô hấp.

Lương Tử Ngưng đang đi thẳng về phía cô ta, lúc cô nhìn thấy Kiều Tâm Du, tầm mắt không kìm lại được, ngược nhìn Kiều Tâm Du, quan sát con người cô. Gương mặt này là gương mặt cô đã nhìn thấy trên màn hình máy tính của Nhâm Dịch Tuấn, chỉ cần là chuyện về Nhâm Dịch Tuấn, cô đều nhớ kĩ.

Lúc hai ánh mắt giao nhau, Kiều Tâm Du giật mình, cô quan sát người ta như vậy, thật không phải phép rồi, nhanh chóng dời đi tầm mắt, cô cúi đầu đi qua. Cô ấy tại sao lại giống Lương Tử Oánh đến thế? Vì sao cô ấy lại xuất hiện ở nơi này?. Lòng Kiều Tâm Du bị vây chặt bởi những dấu chấm hỏi liên tiếp.

Lương Tử Ngưng đã đi ra khỏi tòa nhà, nhưng cô vẫn suy nghĩ mãi về lần gặp gỡ kia. Cô ta chính là người phụ nữ hiện nay của Nhâm Mục Diệu ư? Hắn không phải rất yêu chị cô sao, làm sao lại dễ dàng đón nhận cô gái khác như vậy? Có lẽ mình phải điều tra thật kĩ về cô ta

“Thưa cô, tổng giám đốc đã thông báo, khi nào cô tới, cứ trực tiếp đến văn phòng làm việc của tổng giám đốc, ở đó chờ ngài ấy, ngài ấy sẽ lập tức đến ngay.” Giọng nói của thư ký thật cung kính, hăng hái dẫn Kiều Tâm Du đến phòng làm việc.

Kiều Tâm Du ngồi trên ghế sa lon, trong đầu đều là hình ảnh của cô gái kia, cô gái kia sao lại giống Lương Tử Oánh như vậy. Vì sao cô ấy lại xuất hiện ở nơi này đây?

Một loại cảm giác bất an không ngừng khuấy động trong lòng Kiều Tâm Du, khiến tâm trí cô không chút yên ổn.

“Tâm Du.” Nghe thư ký thông báo Kiều Tâm Du đã tới, hần lập tức đem công việc phỏng vấn giao cho cấp dưới, vội vã chạy tới phòng làm việc, rồi lại thấy cô ngồi trên ghế sa lon ngẩn người.

Phải mất mấy giây sau, Kiều Tâm Du mới phản ứng được, hướng về phía Nhâm Mục Diệu cười nhạt, “Em mang bữa trưa đến cho anh, còn có một chút bánh ngọt nữa.”

Nhâm Mục Diệu bước tới bên cạnh cô, vòng tay qua, đem cô ôm vào lòng, “Lúc này, em đang suy nghĩ gì vậy, ngay cả anh gọi em cũng không nghe?”

“Không có, không có gì! Anh đói bụng không?” Kiều Tâm Du lập tức nói sang chuyện khác. Ba chữ “Lương Tử Oánh” là cấm kỵ giữa hai người, bọn họ đã rất vất vả mới có thể đánh vỡ rào chắn tâm lý để tiếp nhận đối phương, cô không muốn vì một chuyện nhỏ như vậy mà ảnh hưởng tới mối quan hệ này.

“Không đói, chỉ nhớ em thôi.” . Hần vừa nói, vừa hôn lên gương mặt cô, “Làm sao đây, anh bây giờ rất mê muội em, chỉ cần không nhìn thấy em, anh sẽ thất hồn lạc phách.....”

“Thật dẻo miệng!” Kiều Tâm Du đỏ mặt, thật có chút không chịu nổi hần.

“Anh đã nợ em một thứ?” Nhâm Mục Diệu đột nhiên nghiêm nghị nói.

Cô khẽ cau mày, thắc mắc hỏi: “Thứ gì?”

“Một hôn lễ. Lần trước vì Vạn Khải Phong và Trầm Trầm Vân bắt cóc em, làm cho hôn lễ của chúng ta không thể thuận lợi cử hành.....”

Đôi tay Kiều Tâm Du ôm eo của hần, lắc đầu một cái, “Em không quan tâm, không có hôn lễ cũng không sao.” Có tim của hần là đủ rồi, hôn lễ chỉ là hình thức, Kiều Tâm Du thật không để ý.

“Không được! Người con gái của Nhâm Mục Diệu anh sao lại không có một hôn lễ long trọng được! Mọi chuyện em hãy giao cho anh, anh sẽ bảo vệ em thật tốt, bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện như lần trước.”

Kiều Tâm Du khép mắt, dựa đầu vào ngực hần, lắng nghe nhịp tim đập mạnh mẽ của hần, quanh quẩn bên chóp mũi cô là mùi hương đặc trưng của phái nam. Đột nhiên cô cảm thấy chỉ cần có lồng ngực to lớn ấm áp này, cũng tương đương với có toàn thể giới.

“Tâm Du, anh muốn em làm cô dâu hạnh phúc nhất thế giới.” Nhâm Mục Diệu chống cằm lên đầu cô, nắm ngón tay của hần vuốt nhẹ mái tóc tơ dài mềm mại.

Kiều Tâm Du hít sâu một hơi, “Em đã là cô gái hạnh phúc nhất rồi.”

Viện điều dưỡng* Nhâm Thị, tọa lạc tại nơi có khung cảnh xinh đẹp nhất Đông Giao, là viện điều dưỡng được xếp vào hạng nhất nhì nơi đây, phong cảnh tươi đẹp thuận hòa, có vườn hoa. Quan trọng nhất là cách quản lý tại nơi này cực kì tốt và đầm ấm, khiến mỗi vị khách tới đây đều có cảm giác như ở nhà.

(*): trong convert ghi là liệu dưỡng viện, QT dịch viện điều dưỡng, theo mình nghĩ chắc là viện dưỡng lão, nhưng do mình sợ có thể hai thứ không giống nhau, nên quyết định để theo QT

Bà nội Nhâm thích náo nhiệt, cho nên, mặc dù Nhâm Mục Diệu đã mua cho bà một tòa biệt thự, với khung cảnh hấp dẫn động lòng người, bà vẫn thích ở tại viện điều dưỡng này hơn.

Một cái hòn non bộ, một con đường mòn nhỏ, đình đài cho khách nghỉ chân, cầu nhỏ nước chảy, khung cảnh đất Giang Nam vốn chỉ nằm trên giấy, giờ lại được tái hiện sinh động tại đây. Ở trong đình, còn có bảy tám

ông già bà lão đang ngồi vây quanh tâm tình, với từng tràng tiếng cười đã thành công phá vỡ sự yên tĩnh trong đình viện.

“Bà nội!” Nhâm Dịch Tuấn sải bước đi tới.

Bà nội Nhâm vừa nghe được giọng nói này, lập tức kích động, bà đứng lên, “Tiểu Tuấn, cái thằng này, rong chơi ở bên ngoài đã bao lâu rồi, giờ mới biết trở lại gặp bà à!” Bà nội Nhâm nhón chân lên, vỗ vỗ sau lưng hắn.

“Bà nội, cháu rất nhớ bà.” Hắn cúi người xuống, ôm lấy Bà nội Nhâm.

Bà nội Nhâm lập tức đẩy hắn ra, sắc mặt ngưng trệ, nghiêm túc ép hỏi: “Ra ngoài nhiều năm như vậy, đã lấy vợ chưa? Sinh con chưa?”

Nhâm Dịch Tuấn cũng biết, khi gặp bà, hắn sẽ bị oanh tạc như thế, bèn cười lắc lắc đầu.

“Cái thằng hư, sao lại như vậy! Cháu xem em cháu kìa, nó đã cưới một người vợ hiền thực, thông thạo, xinh đẹp, rộng lượng, nếu không phải thể chất con bé quá yếu, bị sảy thai, mấy tháng nữa em cháu đã làm cha rồi.”

Vì không để cho Bà nội Nhâm lo lắng, Nhâm Mục Diệu cùng Kiều Tâm Du đã thương lượng với nhau, là sẽ không đem sự thật về chuyện sinh non nói cho bà nội biết, chỉ nói là vì sức khỏe Kiều Tâm Du quá yếu ớt, nên mới sảy thai.

Vừa nghe Bà nội Nhâm đề cập đến Nhâm Mục Diệu, vẻ mặt Nhâm Dịch Tuấn trở nên đông cứng, đôi mắt ảm áp khi nãy giờ đã kết lên một tầng băng lạnh.

Bà nội Nhâm nhìn phản ứng của hắn, bèn thở dài một tiếng, sao bà nghĩ mãi mà không ra lý do hai anh em họ “Thủy Hỏa Bất Dung” đây? Từ nhỏ đến lớn, bọn chúng đều biết đến sự tồn tại của đối phương, nhưng chưa từng gặp nhau lấy một lần. Cho dù là ở tang lễ của ba bọn chúng, cả hai đều lựa chọn không xuất hiện.

“Tiểu Tuấn! Ân ân oán oán đã là chuyện đời trước rồi, mẹ cháu cũng qua đời rồi, mà mẹ của thằng kia cũng đã không còn, nó là một đứa nhỏ đáng thương, những chuyện không vui kia cháu cũng nên buông xuống đi.”

“Để xuống?” Nhâm Dịch Tuấn nở một nụ cười hài hước, “Sao toàn thế giới này ai cũng cảm thấy thiếu nợ nó vậy?” Nhâm Dịch Tuấn không hiểu, đáng lẽ hắn đã có một gia đình hạnh phúc rồi, nếu không phải năm đó tập đoàn Nhâm Thị tài chính bất ổn, thì làm sao ba hắn sẽ cùng mẹ giả vờ ly hôn, cưới cô vợ thiên kim Dương Tâm Nguyệt chứ? Người đàn bà đó đã phá hư hạnh phúc của gia đình hắn, nhưng tại sao lão già đáng chết kia còn dằn dặt u mê đem tập đoàn Nhâm Thị giao cho con trai của Dương Tâm Nguyệt!?

Hắn không cam lòng!

142. Chương 142: Gặp Lại Ân Nhân Cứu Mạng

“Bà nội!” Giọng nói trong trẻo của Kiều Tâm Du truyền đến.

Bà nội Nhâm thấy Kiều Tâm Du thì vui vẻ ra mặt, nắm lên cổ tay Nhâm Dịch Tuấn “Kia là vợ của Nhâm Mục Diệu, cháu có nhìn thấy không, sau này cháu cũng phải tìm một người vợ như vậy về cho bà nghe chưa!?”

Kiều Tâm Du sau khi rời khỏi công ty Nhâm Thị, vội tới nơi này, cô còn đem bánh ngọt tự mình làm mang đến cho bà nội nếm thử. Thấy người bên cạnh bà nội, cô bỗng cảm giác có chút quen thuộc, “Anh, anh..... Có phải chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?”

“Tiểu Tuấn, cháu đã từng gặp con bé à?” Bà nội kinh ngạc nhìn Nhâm Dịch Tuấn.

Đôi mắt Nhâm Dịch Tuấn hoàn toàn không có chút xoay chuyển, chỉ nhìn chăm chăm vào Kiều Tâm Du, hàm ý sâu xa nói, “Có lẽ vậy.”

“A!” Kiều Tâm Du bất ngờ, sợ sệt nói: “Tôi nhớ rồi, anh đã từng cứu tôi lúc ở Thánh Thác Rini. Thật không ngờ, chúng ta lại có duyên gặp nhau tại nơi này.”

“Anh chồng cứu em dâu? Rất khéo.....” Bà nội không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Nhâm Dịch Tuấn, “Không phải ư!?”

“Anh chồng?” Kiều Tâm Du quay đầu nhìn hẩn, “Anh là anh hai của Nhâm Mục Diệu? Sao tôi chưa từng nghe nói tới?” Không trách được, vì sao cô lại cảm thấy ánh mắt của hẩn rất quen thuộc. Ánh mắt của anh em bọn họ giống nhau như đúc, đều đen nhánh và sắc bén.

Về mặt Nhâm Dịch Tuấn trở nên âm trầm, hẩn không nói một lời nào, nhưng tầm mắt vẫn dừng lại trên người Kiều Tâm Du.

“Chuyện chẳng có gì đâu, hai đứa tụi nó hề gặp nhau là đối đầu, chẳng xem ai vừa mắt mình cả.” Bà nội thẳng thắn.

Kiều Tâm Du đột nhiên nhớ lại chuyện thân thế của Nhâm Mục Diệu mà bà từng nói với cô, “Hai người không phải là anh em ruột, đúng chứ?” Cùng cha khác mẹ, việc không cùng một dòng máu đã khiến cho mối quan hệ của hai người khó xử như thế.

Đề tài này dường như đánh trúng phải cấm kỵ của hai người (Bà nội Nhâm và Nhâm Dịch Tuấn), không ai mở miệng, chỉ yên lặng.

“Thật xin lỗi, tôi đã nhắc đến chuyện này.....” Kiều Tâm Du ấp úng nói.

“Không sao!” Về mặt lạnh như băng của Nhâm Dịch Tuấn giờ mới có chút biểu cảm, “Cháu còn có chuyện phải làm, bà nội, lần sau cháu sẽ tới thăm bà.” Hẩn dường như không muốn ở chỗ này thêm một giây nào nữa, nói xong, lập tức xoay người rời đi.

Kiều Tâm Du sững sờ nhìn bóng lưng hẩn rời đi, hỏi: “Bà nội, tính anh ấy luôn như vậy sao?”

“Ừ! Con đừng nghĩ chi cho mệt. Hôm nay con tới thật đúng lúc, chúng ta cùng đi gặp bác sĩ Mã đi!” Bà nội lôi kéo tay Kiều Tâm Du.

Kiều Tâm Du lập tức nhớ tới chuyện lần trước, vội vàng lùi lại, “Bà nội, cháu không có bệnh gì, không cần khám đâu.”

“Ai nói nhất định phải có bệnh mới đi khám!” Bà nội vui vẻ nhìn cô, rồi dần dần di chuyển tầm mắt của mình xuống dưới, cuối cùng dừng ở trên bụng cô, “Cháu không muốn nhanh có em bé sao!”

Đôi tay Kiều Tâm Du cầm hai túi thuốc nặng trĩu, cô mệt mỏi đi vào đại sảnh, thấy Nhâm Mục Diệu đang ngồi ở trên ghế sa lon đọc báo, lập tức vui mừng nói: “Hôm nay anh về sớm thế?”

Hôm nay, khi hẩn nhìn thấy gương mặt giống Lương Tử Oánh như đúc. Cả người Nhâm Mục Diệu rất hoảng hốt, cùng với mờ mịt không dứt, hẩn cảm giác có chút lo sợ bất an, vì muốn nhìn thấy Kiều Tâm Du, cho nên buông xuống tất cả công việc, tan ca sớm, kết quả cô lại đi ra ngoài.

“Em đi đâu vậy, sao về trễ thế?” Nhâm Mục Diệu không thả xuống tờ báo trong tay, hẩn lười phải liếc nhìn cô, trong giọng nói cũng lộ ra nhàn nhạt khí giận cùng phiền muộn.

Kiều Tâm Du ném hai túi thuốc tới bên cạnh hẩn, “Nhiệm vụ mới của bà nội, anh nên hoàn thành tốt đi.”

“Gì đây?” Nhâm Mục Diệu thấy những thứ thuốc này xong, chân mày lập tức nhíu chặt, “Sẽ không phải là mấy thứ Dâm Dương Hoắc, Dương Khởi Thạch, Tiên Mao, Rau Hẹ Tử, Dê Hồng Thiên..... đấy chứ”

Kiều Tâm Du bất đắc dĩ gật đầu, “Chắc cũng không sai bao nhiêu đâu. Em đã hết sức từ chối, nói không cần rồi, nhưng bà nội cứ cố chấp nhét vào tay em, bà còn nói ... bà còn nói muốn.....” Lời kể tiếp cô xấu hổ quá, nên không thể mở miệng được, “à ờ” cả nửa ngày vẫn không mở miệng được.

“Bà còn nói cái gì?”

“Bà còn nói, nếu em dám trả lại những thứ thuốc này, bà sẽ cử người tới, hạ xuân..... được.....” Nói tới chỗ này, cổ Kiều Tâm Du ửng hồng cả rồi.

Đôi mắt Nhâm Mục Diệu nháy mắt lóe lên tia sáng, hần ngưng mắt nhìn Kiều Tâm Du còn đang quần bách kia, “Bà nội thật là ”ăn no rồi việc” không có chuyện làm, đâu cần dùng tới khoản chi phí lớn thế? Chỉ là một đứa cháu nội thôi mà, không phải sao, chúng ta tặng cho bà là được, mọi chuyện sẽ tốt ngay.”

“Hả?” Cái này có thể nói cho, là có thể cho sao? Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Lúc Kiều Tâm Du còn đang trong trạng thái kinh ngạc, trời đất bỗng chốc quay cuồng, sau đó cô đã nằm trong ngực Nhâm Mục Diệu, “Này! Anh mau thả em ra!”

“Đây là nhiệm vụ quan trọng mà bà nội giao cho anh.....” Khóe miệng hần bỗng cong lên thành một nụ cười lưu manh, rồi bế cô đi tới lầu hai.

Bàn tay nhỏ bé của Kiều Tâm Du đánh liên tục vào lồng ngực tinh trắng của hần, “Bữa tối còn chưa ăn, anh mau buông em xuống!”

“Trước khi ăn cơm vận động một chút có lợi cho tiêu hóa.....”

Hoan ái đi qua, Kiều Tâm Du chảy mồ hôi đầm đề, cô vùi vào lồng ngực bền chắc của Nhâm Mục Diệu, “Mục Diệu, hôm nay em đi thăm bà nội, bỗng gặp được một người.” Kiều Tâm Du cứ do dự mãi, cô không biết có nên nói với hần việc này không, nhưng cô nhớ hần đã từng nói, cả hai nên thẳng thắn với nhau, không nên có bất kỳ bí mật nào, cho nên vẫn lên tiếng.

“Là ai? Anh có biết không?” Giọng nói Nhâm Mục Diệu khàn đục, mang theo cảm giác tình dục mê ly.

“Là người đã từng cứu em ở Thánh Thác Rini, thật khéo, anh ấy chính là Nhâm Dịch Tuấn.”

Nghe được ba chữ “Nhâm Dịch Tuấn”, toàn thân Nhâm Mục Diệu cứng đờ, lửa nóng trong mắt hần lập tức đọng lại thành một tầng băng lạnh, “Em nói anh ta lúc ở Thánh Thác Rini đã từng cứu em?” Sâu kín trong giọng nói, có loại cảm giác giống như dã thú gặp phải kẻ địch, không khỏi đề cao cảnh giác.

“Đúng vậy! Nếu không có anh ấy, em có thể.....” Kiều Tâm Du hi vọng thông qua chuyện này, hiểu lầm mà Nhâm Mục Diệu đối với anh ta có thể giảm đi, chuyện giữa hai anh em họ cô cũng có chút bất đồng.

“Anh ta không phải người tốt, em không được đến gần anh ta biết không.” Nhâm Mục Diệu cắt đứt lời cô..., hiển nhiên hần không muốn nghe tiếp, lập tức dán cái mác kẻ xấu lên người Nhâm Dịch Tuấn.

Kiều Tâm Du có chút bất mãn, cô uốn éo người, muốn cách xa hần một chút, “Anh luôn ”độc tài” như vậy, đánh giá rất không công bằng. Huống chi anh ấy còn là người thân của anh.....”

“Anh ta không phải người thân của anh, anh không có người anh như thế, chưa từng có!” Đôi mắt Nhâm Mục Diệu lập tức hiện lên một tầng khí giận lạnh như băng, hần hậm hực bước xuống giường, bước vào phòng thay quần áo, sau khi ăn mặc chỉnh tề, đã đi tới cửa ra vào.

“Mục Diệu, anh phải đi đâu à?” Kiều Tâm Du quần chân ngồi dậy.

“Hóng mát một chút!” Lạnh lùng nói ra ba chữ, sau đó hần xoay người rời đi.

143. Chương 143: Trúng Bẫy

“...” Kiều Tâm Du cố hết sức nghĩ cách giữ hần lại, nhưng từng câu từng chữ như được cắm chặt vào cổ họng, lời gì cũng không thể phát ra, chỉ có thể ngây ngốc đứng nhìn hần rời đi, dần dần mất hần trong bóng tối.

Đôi mắt trong suốt của cô bỗng bị một màng nước phủ lên, hơi thở hoan ái nồng đậm khi nãy vẫn còn đang phiêu đảng trong không khí, tại sao chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Nhiệt độ trong căn phòng chợt giảm xuống cấp tốc, Kiều Tâm Du vẫn giữ nguyên tư thế, giống như một người bị điểm huyết đạo, không cách nào nhúc nhích.

Cô không hiểu tại sao, cô chỉ nhắc tới ba chữ “Nhâm Dịch Tuấn” thôi, sao hần lại tỏ ý chán ghét như vậy. Bọn họ đã trải qua rất nhiều chuyện, khó khăn lắm mới có thể đến với nhau, cô tự cho là tình cảm giữa cả hai đã rất sâu đậm rồi, nhưng thật không ngờ, chỉ cần ba chữ “Nhâm Dịch Tuấn” cũng đã đủ phá đi tình cảm giữa hai người, thì ra tình cảm giữa bọn họ nhìn bề ngoài thì rất chắc chắn, nhưng thật ra chỉ như một bức tượng rỗng, một khi bị đánh thẳng vào, lập tức sẽ vỡ tan.

Gió lạnh thổi ào ào qua quang cảnh thành phố xa hoa trụi lạc...

Cảnh tượng trong câu lạc bộ “Hoàng Đình” thật náo nhiệt, ánh đèn lấp la lấp lánh khắp nơi, chiếu thẳng vào các cô gái với lớp trang điểm đậm, cùng với những người đàn ông tuấn tú.

Nồng nặc mùi rượu và mùi thơm của nước hoa, son môi.

“Thêm một ly!” Nhâm Mục Diệu cũng không biết mình đã uống mấy ly, hần tâm phiền ý loạn muốn mượn rượu giải sầu.

Hôm nay sao lại có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy, đầu tiên là gặp phải Lương Tử Ngưng, từ giờ sẽ mỗi ngày xuất hiện trước mặt hần, thỉnh thoảng sẽ gián tiếp nhắc hần nhớ sự tồn tại của chị cô ấy, mà hần thì lại đang sống cùng với hung thủ giết hại Lương Tử Oánh, hơn nữa hần còn yêu tên hung thủ này. Việc ngoài dự đoán nhất chính là, Nhâm Dịch Tuấn trở lại, Nhâm Mục Diệu hiểu rất rõ con người hần ta, hần ta trở lại khẳng định sẽ không có chuyện gì tốt đẹp. Hần ta tại sao lại không gặp Nhâm Mục Diệu hần trước, mà lại gặp Kiều Tâm Du?

Một ly rồi lại một ly Whisky xuống bụng hần, thứ cồn cay này càng khiến lòng của hần loạn hơn.....

Trong một góc u ám, có hai bóng người đang dựa sát vào nhau thật chặt.

“Nó đang ngồi ở đó, lát nữa em nhớ bỏ cái này vào ly rượu của nó, sau đó dẫn nó vào phòng.” Nhâm Dịch Tuấn bình tĩnh ra lệnh, rồi nhét một viên thuốc vào trong tay cô.

Lương Tử Ngưng giống như pho tượng gỗ, kinh ngạc mà nhìn sâu vào hai mắt của hần, hi vọng từ trong đó nhìn ra được một chút quan tâm. Nhưng cho dù cô có nhìn chuyên chú đến cỡ nào, thì một chút cô cũng không bắt được.

“Mau đi đi!” Nhâm Dịch Tuấn đẩy cô về hướng Nhâm Mục Diệu.

Hần cứ như vậy đem cô gái của mình mạnh mẽ đẩy cho người đàn ông khác, mặc cho hần ta ôm vào trong ngực sao?

Đôi mắt Lương Tử Ngưng tràn đầy vẻ mất mát, hai tay cô nắm chặt thành quyền, hận không thể bóp nát viên thuốc ấy. Nhưng cô vẫn đi về phía Nhâm Mục Diệu.

“Sao chỉ có một mình anh ở đây uống rượu giải sầu? Có thể mời tôi uống một ly không?” Lương Tử Ngưng mặc kệ hần có đồng ý hay không, cô ngồi xuống bên cạnh hần, giơ cao đôi chân lên.

Bởi vì hần chán ghét loại trang phục lòe loẹt, cho nên Lương Tử Ngưng chỉ có thể bắt chước chị cô, mặc những bộ quần áo trang nhã, ngọt ngào, cũng không lộ da thịt nhiều.

Nhâm Mục Diệu không để ý tới cô, tiếp tục uống rượu.

“Tử lượng không tệ! Anh đối với chị Lương Tử Oánh cũng lãnh đạm như vậy sao?”

Lương Tử Ngưng biết ba chữ “Lương Tử Oánh” sẽ có thể đưa tới sự chú ý của hần.

Đôi mắt mang theo vẻ mê ly mông lung của người say, Nhâm Mục Diệu nhìn về phía cô, “Sao lại là cô?”

Lương Tử Ngưng vốn cho là hần đã say đến không biết trời đất, sẽ đem cô trực tiếp trở thành Lương Tử Oánh. Nhưng xem ra, hiện giờ hần vẫn còn rất tỉnh táo.

“Chẳng lẽ tôi không thể tới nơi này sao? Chị tôi chưa từng tới đây?”

Nhâm Mục Diệu lắc đầu một cái, “Tử Oánh sẽ không xuất hiện ở những nơi như thế này.”

Lương Tử Ngưng không nhịn được, cười khẽ một tiếng, “À, anh biết chị tôi là người như thế nào sao? Tôi đã xa cách chị mình lâu quá rồi, anh có thể nói cho tôi biết một chút về chị ấy không?”

“Cô ấy rất hiền lành, rất trong sáng, giống như một Thiên Sứ” Nhâm Mục Diệu ngửa đầu uống tiếp thêm một ly Whisky.

Hiền lành, trong sáng? Những lời này có thể dùng để miêu tả chị ta sao, thật rất buồn cười. Khóe miệng Lương Tử Ngưng khẽ nhếch khi nghe xong lời của hần, đôi mắt cô liếc về một góc đang phát ra ánh sáng lạnh đằng kia, tỏ ý hiểu.

Lương Tử Ngưng thừa dịp Nhâm Mục Diệu sơ ý, bỏ thuốc vào trong ly rượu của hần, lắc lắc hai cái, thuốc nhanh chóng hòa tan, hoàn toàn dung hợp vào rượu, cô đưa rượu lên, “Anh hiểu rõ chị ấy như vậy, xem ra, anh thật sự rất thích chị ấy.....”

Nhâm Mục Diệu không chút phòng bị, cầm ly rượu lên, uống sạch.

“Nghe nói, anh đã có vợ rồi, cô ấy là một người như thế nào?” Lương Tử Ngưng nhìn hần uống xong, khóe miệng không khỏi cong lên thành một nụ cười mỉa.

“Là một cô gái khiến cho người khác phải đau lòng, là một cô gái khiến cho người ta muốn bảo vệ.....” Trán Nhâm Mục Diệu đột nhiên như bị xé rách, rất đau, hần vuốt vuốt vị trí mi tâm ở giữa hai mắt nhưng không có tác dụng.

Tác dụng của thuốc phát tác cực kì nhanh, Lương Tử Ngưng tiến lên trước, “Anh làm sao vậy?”

“Không sao, không có gì.” Nhưng sự đau đớn kịch liệt khiến giọng nói của hần hoàn toàn vô lực, mí mắt càng ngày càng nặng nề, ý thức dần dần mất đi.....

Bên tai không ngừng truyền đến giọng nói của một cô gái, “Này! Anh làm sao vậy, tỉnh dậy đi”

Bởi vì Nhâm Mục Diệu say đến không biết trời trăng gì, mà Lương Tử Ngưng lại không đỡ nổi hần nên Nhâm Dịch Tuấn đành ra tay, đưa hần lên trên giường.

Sắc mặt của hần tối đen, tức giận nói: “Thuốc sẽ không khiến nó ngất như vậy đâu, mà sao bây giờ nó lại có dáng vẻ này?”

“Chắc tại em mời anh ta uống nhiều rượu quá!” Lương Tử Ngưng đã sớm nghĩ ra cái cớ tốt này, khiến Nhâm Dịch Tuấn an tâm.

“Bộp!” Một gói thuốc được ném lên khay trà, “Đây là thuốc giải rượu, pha với nước, rồi cho nó uống..., không được làm hư chuyện! Hiểu rõ chưa!”

“Vâng!”

“Rầm!” một tiếng, lòng của Lương Tử Ngưng run rẩy không dứt.

Cửa phòng bị hần vô tình mà đóng lại.

Cô nắm thật chặt gói thuốc kia, xương ngón tay trắng bệch, cả người không kim lại được mà run rẩy, một giọt lệ lập tức rơi xuống.

Nhâm Mục Diệu căn bản không phải vì say rượu mà bất tỉnh, mà là do cô đổi thuốc thành thuốc ngủ.

Hần có thể vô tình bức bách cô lên giường với một người xa lạ, nhưng cô thật không thể chấp nhận được để người đàn ông khác đụng chạm vào người cô.

Tại sao, cô đã bỏ ra tất cả, nhưng vẫn không đổi được lòng của hần, dù là một chút xíu cũng không.

Dù biết hai đầu cán cân của tình yêu vĩnh viễn không cách nào có được sự thăng bằng, nhưng, Lương Tử Ngưng muốn dùng thật lòng của mình khiến hắn rung động, làm tan đi tảng băng cứng trong lòng hắn.

144. Chương 144: Giả Tạo

Nhưng, cô bây giờ giống một kẻ ngốc vậy. Chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, cô sẽ ngay lập tức phấn đấu quên mình, xông về phía trước, cam tâm làm con cờ trong tay hắn. Quay đầu lại, cô không có gì cả, cho dù là một lời hứa hư ảo cũng không có.

Lương Tử Ngưng nhìn Nhâm Mục Diệu đang ngủ say trên giường, bàn tay sờ sờ vào gương mặt tuần tú của hắn, “Tôi thật đổ kỵ với Lương Tử Oánh khi chị ta có được một người yêu mình sâu nặng như thế... Nếu tôi có thể gặp anh sớm một chút, nếu tôi có thể yêu anh thì tốt biết mấy, lúc đó... tôi sẽ không ”bi ai” như thế này!”

Tiếng nói dần dần nghẹn ngào, cô chậm rãi cởi váy và quần lót ra. Mí mắt run rẩy không dứt, khiến những giọt nước trong hốc mắt không ngừng chảy xuống dọc theo khuôn mặt tái nhợt...

Bàn tay cô run rẩy chậm rãi dò xuống hạ thân mình, cắn môi thật chặt, ngón tay dần dần thăm dò vào... lọt sâu vào trong thân thể của cô, chạm tới tầng màng trinh giả dối.

Cắn răng một cái, ngón tay dùng lực —— trong nháy mắt, một cảm giác đau đớn tê liệt lan ra khắp toàn thân, cánh môi bị cắn tới mức chảy máu, ngón tay cô bỗng nóng lên, một chất lỏng ấm áp dọc theo ngón tay lập tức chảy xuống, rơi trên chiếc giường đơn, một vũng máu màu đỏ thắm, thật chói mắt, khiến ánh mắt của cô bỗng trở nên nhức nhối.

“A, ư, hức...” Lương Tử Ngưng khóc rống lên thành tiếng.

Áo quần vương vãi trên sàn nhà, chăn giường xóc xếch, khiến người ta vừa nhìn vào là có thể hiểu chuyện gì đã xảy ra ngày hôm qua, một sự chuẩn bị rất tỉ mỉ.

“Ừ.....” Nhâm Mục Diệu hừ nhẹ một tiếng, trán truyền đến cảm giác tê nhức, theo thói quen hắn khẽ vuốt ve cô gái trong ngực mình, nhưng hôm nay lại cảm giác có gì đó là lạ, nhưng sự mát mẻ cùng với mùi thơm này là của phụ nữ. Nhâm Mục Diệu bỗng dưng mở mắt, đẩy cô gái trong ngực mình ra, “Sao lại là cô?”

Bởi vì động tác của Nhâm Mục Diệu quá đột ngột, Lương Tử Ngưng lại không có chút phòng bị, lập tức bị rơi ra khỏi chăn, chạm xuống sàn nhà lạnh như băng. Cả người cô trần trụi, trực tiếp tiếp xúc với sàn nhà lạnh cóng, thoáng chốc tỉnh táo ngay. Nguồn:

“Nói! Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?” Chân mày kiếm màu đen của hắn nhíu chặt, đôi mắt hiện lên vẻ khát máu.

Lương Tử Ngưng không coi ai ra gì, đứng lên, nhặt lại từng phần quần áo rơi trên sàn nhà, “Ngày hôm qua, anh uống rất nhiều, nhìn tôi thành ra chị, sau đó...” Trước mặt Nhâm Mục Diệu cô thản nhiên mặc quần áo.

Đôi con ngươi tinh mịch bỗng dưng hơi khựng lại, tầm mắt hắn rơi vào bên trong bắp đùi cô, vết máu đỏ thẫm như đang vạch trần rõ tội lỗi của hắn, Nhâm Mục Diệu lập tức vén chăn lên, trên ga trải giường màu tuyết trắng quả nhiên có mấy đóa mai đỏ.

“Xin lỗi!” Nhâm Mục Diệu lấy từ trong túi quần trên đầu giường ra một quyển chi phiếu, “Nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền?”

“Đối với phụ nữ sau khi lên giường với anh, anh luôn dùng tiền đuổi họ đi sao? Vậy còn chị của tôi? Chị ấy đáng giá bao nhiêu con ngựa*, giá của tôi bằng với chị ấy là được.” Lương Tử Ngưng bước tới bên cạnh hắn, nhặt kẹp tóc rơi ở phía dưới lên, “Hi vọng ngày hôm qua, mùi vị của tôi không khác biệt lắm so với chị ấy.”

(*): tiền Nhân Dân Tệ

“Thật xin lỗi, tôi chỉ có thể dùng tiền để đền bù cho cô.” Nhâm Mục Diệu sau khi nhận thức được mọi chuyện, lập tức khôi phục vẻ bình thường kiêu ngạo như mọi ngày, dường như chuyện này chẳng qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn nhưng đã nằm trong dự liệu của hắn.

Hắn ký nhanh một tờ chi phiếu, ném về phía cô, “Tôi không muốn có người thứ ba biết chuyện này.”

Lương Tử Ngưng nhặt tờ chi phiếu dưới đất lên, “Một trăm ngàn? Đây là phí bịt miệng? Hay phí phục vụ?”

“Tùy cô!” Nhâm Mục Diệu giơ tay lên, liếc mắt nhìn đồng hồ, “Cô có thể đi rồi, hôm nay tôi cho cô nghỉ một ngày.”

“Hi vọng anh vĩnh viễn nhớ rõ ngày hôm nay.” Lương Tử Ngưng vẫy vẫy tờ chi phiếu trong tay rồi đi ra.

Nhâm Mục Diệu nhìn bóng lưng cô rời đi, đôi mắt âm trầm của hắn thoáng hiện lên ánh sáng sắc bén như kiếm.

“Két ——” mở cửa phòng nhà trọ ra, Lương Tử Ngưng lê thân thể mệt mỏi của mình vào.

“Về rồi à.” Xa xăm, giọng của một người đàn ông lập tức truyền tới, Nhâm Dịch Tuấn đang nằm trên ghế sa lon, trên người chỉ đắp vện vện một cái chăn.

Hắn thức trắng cả đêm ngồi đây đợi cô sao? Hắn vẫn còn để ý cô sao?

Lương Tử Ngưng cảm thấy trái tim mình đột nhiên được một dòng nước ấm bao phủ, cô ném túi xách trong tay, đá bay đôi giày trên chân ra, chạy như bay đến bên người Nhâm Dịch Tuấn, lập tức nhào vào ngực của hắn, “Anh chờ em sao?”

“Em nói xem?” Hắn vén tóc cô lên, “Mọi chuyện tiến triển thuận lợi chứ?”

Câu trả lời này khiến Lương Tử Ngưng lập tức ngã vào hầm băng, điều hắn quan tâm là “đại sự”, không phải cô.

Lương Tử Ngưng ngồi im, vẻ mừng rỡ ban nãy giờ đã trở thành hư không, đôi mắt cô rĩ xuống, thất vọng, như đang trả lời cấp trên, cô máy móc nói: “Tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh, anh ta cho em một trăm ngàn.” Cô bước tới, nhặt túi xách lên, lấy ra tờ chi phiếu đưa cho hắn.

Thật châm chọc, hắn giống như má mì, dẫn khách tới giới thiệu cho cô, sau đó cô đưa tiền kiếm được đưa cho hắn.

“Em giữ đi!” Loại đồng tiền dơ bẩn, sỉ nhục người dùng nó như vậy, Nhâm Dịch Tuấn tất nhiên sẽ không lấy.

Bén nhảy, Nhâm Dịch Tuấn đã nhận ra phản ứng lãnh đạm của Lương Tử Ngưng, hắn tiến lên, ôm cô vào lòng, “Thật xin lỗi, đã làm em uất ức...”

Lời an ủi đơn giản, nhưng cũng đủ cho Lương Tử Ngưng cảm thấy thỏa mãn.

Nước mắt uất ức của cô rơi tán loạn, “Anh không ghét bỏ em chứ? Ghét bỏ em vì đã dơ bẩn?”

“Không đâu, vĩnh viễn cũng sẽ không.” Nhâm Dịch Tuấn cúi đầu, lau đi dòng lệ nóng, “Em vĩnh viễn là của anh.”

Nói xong, hắn bế Lương Tử Ngưng, đi về phía phòng tắm...

Nhâm Mục Diệu đột nhiên rất nhớ Kiều Tâm Du, hắn cấp tốc lái xe trở lại biệt thự.

Ánh mặt trời nhàn nhạt, rải vào gian phòng, ở trong không khí tạo thành từng làn ánh sáng.

Kiều Tâm Du nằm nghiêng trên giường, hai cánh tay lộ ra ngoài chăn, gập khúc đặt ở đầu giường bên cạnh. Gò má cô trắng nõn mềm mại lại loáng thoáng vết khô của nước mắt.

Nhâm Mục Diệu cảm thấy như có một con dao đang đâm vào tim hần, hần nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Ừ... Đừng làm rộn!” Cô phát tay nói.

Không nghĩ tới tay của cô vừa đứng vững mạnh vào mặt Nhâm Mục Diệu, “Chát ——” Một âm thanh giòn giã vang lên.

Kiều Tâm Du hít sâu một hơi, mở mắt, thấy gương mặt tuần tú của hần thật gần mình, nháy mắt hai cái, “Mục Diệu, anh dậy rồi à?” Không đúng, hần tối hôm qua đi ra ngoài mà, cô chu môi lẩm bẩm nói: “Anh về hồi nào vậy?”

145. Chương 145: Thẳng Thắn

Đôi mắt đen như Hắc Diệu Thạch lóe ra tia sáng trầm tĩnh mơ hồ, “Xin lỗi đã đánh thức em.” Ngón tay hần xoa xoa gò má mềm mại của cô.

“Mùi rượu nồng quá.....” Kiều Tâm Du phát tay, “Anh uống rượu à?”

“Ừ!” Nhâm Mục Diệu đứng thẳng người, tránh né tầm mắt của cô, “Anh đi tắm trước.”

“Anh có gì muốn nói với em à? Hôm qua... em không biết mối quan hệ giữa anh và anh ta không tốt, cho nên mới...” Kiều Tâm Du à... ờ không biết nói gì, cô đang cố hết sức giải thích, nhưng lại sợ nói ra “ba chữ kia”, chọc hần nổi giận không chút lí do thêm lần nữa.

“Hôm qua là anh không tốt.” Nhâm Mục Diệu ngồi xuống một bên giường của cô, “Em muốn biết chuyện giữa anh và Nhâm Dịch Tuấn sao?”

Kiều Tâm Du thật không ngờ, hần lại chủ động mở miệng nói tới Nhâm Dịch Tuấn, đôi mắt sáng trong của cô nhìn chăm chăm vào hần.

“Anh ta là con trai của Nhâm Thư Trạch và Nghiêm Anh Từ, bọn họ vốn là một gia đình hạnh phúc, nhưng vì một cuộc khủng hoảng tài chính, nên ngân sách của tập đoàn Nhâm Thị bị thâm hụt nặng nề, ông ta vì công ty, nên đành phải giả vờ ly hôn với Nghiêm Anh Từ, quyết tâm theo đuổi mẹ anh Dương Tâm Nguyệt, sau đó thì được tập đoàn Dương Thị giúp đỡ thoát khỏi nguy cơ phá sản. Người đàn ông đó sau khi cưới mẹ anh vẫn còn cùng Nghiêm Anh Từ âu yếm qua lại, vương vấn nhau không dứt, mẹ anh bị hai người bọn họ ép đến hóa điên, đến giờ vẫn còn bị nhốt trong bệnh viện tâm thần, ông ta lại lập tức đem Nghiêm Anh Từ về nhà, còn muốn anh gọi bà ta là ”mẹ“. Đó là lần đầu tiên anh gặp ”Nhâm Dịch Tuấn“. Nhâm Mục Diệu lặng lẽ kể lại nỗi hận trong lòng hần giống như một sợi dây thừng với những nút thắt rối rắm trói hần lại thật chặt.

Kiều Tâm Du biết tuy hần kể chuyện này với giọng điệu rất thoải mái, nhưng sâu trong tim, hần vẫn chỉ như một đứa trẻ, chỉ có thể dùng vài ba lời nói đơn giản, dễ hiểu để diễn tả nỗi đau của mình, Kiều Tâm Du rất hiểu, từ khi còn bé cô cũng thiếu hụt tình thương của cha mẹ, cảm giác đó giống như bị toàn thể giới ghét bỏ.

“Em biết không? Ông trời vẫn có mắt, lúc Nhâm Thư Trạch và Nghiêm Anh Từ đi du lịch, máy bay của họ gặp nạn, hai người bọn họ cùng lúc mà ”đi đời“. May là năm đó, ông ngoại anh nhờ việc đáp ứng bỏ vốn vào tập đoàn Dương Thị, đã đổi lấy được việc Nhâm Thư Trạch đồng ý để lại tập đoàn Nhâm Thị cho con của Dương Tâm Nguyệt, cho nên anh mới có quyền thừa kế. Nhưng, tên Nhâm Dịch Tuấn kia, lại hoàn toàn không có ý định buông tha cho tập đoàn Nhâm Thị. Anh khẳng định lần này anh ta trở về là vì muốn thôn tóm tập đoàn Nhâm Thị.”

“Mục Diệu, cảm ơn anh, cảm ơn anh vì đã nói cho em biết điều này.” Kiều Tâm Du biết hẳn nói chuyện này với cô, là có ý muốn cho cô biết cô ở trong lòng hẳn quan trọng đến cỡ nào, “Yên tâm, em vĩnh viễn sẽ ở bên anh.” Kiều Tâm Du để cảm mình tựa lên vai của hẳn.

“Anh hi vọng dù ở bất kỳ thời điểm nào, em vẫn mãi tin tưởng anh.” Nhâm Mục Diệu nói đầy hàm ý.

“Vâng! Em vĩnh viễn tin tưởng anh.” Nhưng, xin anh đừng phụ lòng tin của em. Kiều Tâm Du âm thầm cầu nguyện trong lòng.

Lương Tử Ngưng chính thức đảm nhiệm chức vụ thư kí của Nhâm Mục Diệu đã được mấy ngày, nhưng trừ những tiếp xúc cần thiết về mặt công việc, hai người họ hoàn toàn không có bất kì giao tiếp nào, giống như chuyện ngày đó hoàn toàn không xảy ra.

Đối với tài liệu nội bộ của Nhâm Thị, một thư kí nhỏ như cô căn bản là không thể chạm tới. Mà Nhâm Mục Diệu, cũng không cho cô có cơ hội đến gần tủ tài liệu. Mọi thứ vẫn không có chút tiến triển.

“Ừ... Ừ... Dịch Tuấn, mau mau, em còn muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa...” Giọng nói kiều mị, kích động, đầy ái muội của cô gái xen lẫn trong không khí.

Người đàn ông và cô gái hoàn toàn trần truồng quấn lấy nhau, mồ hôi ướt đẫm, thở gấp liên tục, tạo nên một bức tranh kiều diễm đầy thanh sắc.

“A...” Thét lên một tiếng, sóng gió qua đi, mọi thứ dần dần trở nên yên tĩnh.

Nhâm Dịch Tuấn xoay người nằm ngang bên cạnh cô, há mồm thở dốc.

Một buổi tối yên bình và ngọt ngào, ánh trăng sáng nhẹ nhàng chiếu vào căn phòng hẹp như những giọt thủy ngân đang rơi vãi. Nguồn truyện: Y

“Tử Ngưng, tiếp tục như vậy cũng không phải là cách”. Kết thúc một cuộc “sóng triều”, giọng Nhâm Dịch Tuấn khàn đục, đầy mê tình, hẳn chọn ngay lúc này chạm đến đề tài nhạy cảm đầy nội tâm của Lương Tử Ngưng.

Lương Tử Ngưng xoay người nằm lên trên người hẳn, ngón tay cô vẽ những vòng tròn trên khuôn ngực hẳn, “Anh đang trách em không cố gắng sao? Anh có biết em đã “cầu tình” anh ta như thế nào không? Em ở trong phòng làm việc cởi hết quần áo, kết quả, hoàn toàn ngược lại, ngay cả một cái liếc nhìn cũng không có, trong đầu anh ta toàn là hình bóng của con dâm phụ kia.” Dĩ nhiên, sự thật là không có chuyện đó, để ứng phó với hẳn, mỗi ngày cô đều nói nhăng nói cuội.

“Nó không thích loại phụ nữ phong tình, sao em lại không nhớ?”. Đôi mắt lạnh của hẳn bắn ra những tia sáng lạnh như băng.

“Em đã ngây thơ (thanh thuần), đã rụt rè, đã tỏ vẻ ám hiệu... Nhưng cái tên Nhâm Mục Diệu đầu heo kia vẫn thờ ơ, không còn cách nào khác em mới ra hạ sách này.” Lương Tử Ngưng nằm trên người của hẳn, sợi tóc của cô rối xuống, khẽ đáp lên người hẳn, “Anh nói xem, em nên làm gì đây?”

“Sao lại có thể như vậy, gương mặt em giống Lương Tử Oánh như đúc, nó làm sao lại không có chút động lòng?” Chẳng lẽ kế hoạch của hẳn, ngay từ lúc bắt đầu đã sai rồi?

Không thể nào, kế hoạch này hẳn đã chuẩn bị rất kĩ, làm sao lại không thành công được, sẽ không đâu, Nhâm Mục Diệu không thể đấu lại hẳn. Sớm muộn gì tập đoàn Nhâm Thị cũng sẽ trở thành vật trong túi họ.

“Có lẽ, Lương Tử Oánh ở trong lòng Mục Diệu không quan trọng đến mức như anh nghĩ; có lẽ, người vợ hiện giờ của anh ta đã làm cho anh ta hoàn toàn quên mất Lương Tử Oánh rồi.” Lương Tử Ngưng nghiêng người, muốn hôn lên môi của hẳn.

Nhưng, Nhâm Dịch Tuấn lại xoay người qua một bên, khiến cho Lương Tử Ngưng ngã nhào. Đôi mắt đen tối của hẳn bỗng hiện ra tia sáng lạnh, “Không đến gần nó được ư, tất cả đều là ngụy biện!”

Không hiểu sao khi nghe Lương Tử Ngưng nói về Kiều Tâm Du, lòng hẫng lại khó chịu, bực bội như vậy, giống như món đồ quý giá của mình đã bị người khác đoạt lấy.

Lương Tử Ngưng sợ mất đi sự tín nhiệm của hã, vội vàng hỏi: “Vậy em phải làm gì?”

“Tìm cách vào nhà của nó.” Giọng nói dứt khoát, như Cấp trên đang ra lệnh cho cấp dưới vậy.

“Vào nhà của anh ta? Điều này, sao có thể?” Lương Tử Ngưng cắn môi, lộ ra vẻ khó xử.

Chẳng lẽ bảo cô ngủ với đàn ông khác còn chưa đủ, giờ lại muốn cô vô liêm sỉ đi dây dưa quyến rũ đàn ông của người ta, biến hã thành của riêng mình?

Nhâm Dịch Tuấn đi tới bên cạnh cô, “Một cô gái thông minh sẽ biết cách” Ngón tay của hã điểm lên trán cô, “Chỉ cần em suy nghĩ cộng thêm một chút nỗ lực, anh tin tưởng chút chuyện nhỏ này sẽ không làm khó được em!”

146. Chương 146: Giá Đưa Mình Tới Cửa Quá Rẻ

“Nhâm tổng giám đốc, đây là giấy tờ ngài cần.” Lương Tử Ngưng cố gắng thả chậm tốc độ nói, bắt chước giọng điệu dịu dàng của chị.

“Ừ, đặt ở bên cạnh là được rồi.” Nhâm Mục Diệu dùng giọng điệu công thức hóa trả lời, rồi vui đầu vào công việc, căn bản là không thèm ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Lương Tử Ngưng để giấy tờ trong tay xuống, xoay người định đi, hít sâu một hơi, cô dừng lại bước chân, “Chẳng lẽ anh không có gì muốn nói với tôi sao?”

“Không có, cô đi đi!” Nhâm Mục Diệu dường như đang cố ý muốn tránh xa cô.

“Hôm nay là ngày giỗ của chị tôi, anh thật bạc tình, mới đó mà đã quên mất không còn một mống!” Lương Tử Ngưng thở dài một tiếng.

“Cám ơn cô nhắc nhở.” Giọng Nhâm Mục Diệu lãnh đạm xem cô như người xa lạ bình thường mà đối đãi, “Giờ cô có thể đi chưa?”

Hã nói thế, Lương Tử Ngưng càng không muốn ra ngoài, thật vất vả mới có cơ hội ở riêng với hã, tất nhiên cô phải nắm bắt lấy, “Sao anh lại lạnh lùng với tôi như vậy, là vì chuyện hôm đó sao?”

“Không phải.” Nhâm Mục Diệu tiếp tục phê duyệt giấy tờ, trong câu nói lạnh lùng lộ ra chút không bình tĩnh.

Lương Tử Ngưng to gan đi đến bên cạnh hã, cô nghiêng người, áp mình vào ngực của hã, “Có lẽ, anh có thể lấy lý do mình say khướt mà dễ dàng quên đi chuyện hôm đó, nhưng em lại không thể...”

“Cút ngay!” Hã dùng giọng nói bực tức nhất có thể trong đời mình, đôi con ngươi thâm thúy phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Cả người Lương Tử Ngưng run rẩy, nhưng cô vẫn như cũ dựa vào người hã, đôi mắt tối đen “Tại sao, tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy, em biết anh chỉ coi em như chị, nhưng yêu cầu của em không cao đâu, chỉ cần anh có thể để em lại bên người, không danh không phận cũng không sao cả...”

Đôi mắt tĩnh mịch tối đen của hã bỗng chốc rét lạnh, lóe lên ánh mắt khinh bỉ “Cô thật sự là em gái của Lương Tử Oánh ư? Tại sao so với cô ấy, cô lại khác biệt một trời một vực vậy.” Giọng điệu của hã xen lẫn hài hước mỉa mai.

Lương Tử Ngưng cắn môi, vì đại nghiệp của Nhâm Dịch Tuấn, cô phải nhịn, cô phải câu dẫn Nhâm Mục Diệu đến cùng, “Anh mở miệng là nói yêu chị em, nhưng xem ra anh vốn dĩ không hề yêu chị ấy, chẳng qua là không có được người nên mới tiếc nuối. Nhâm Mục Diệu anh sao lại chịu chấp nhận thua chứ, hiện giờ em đang đứng ở ngay đây, anh hoàn toàn có thể đem em trở thành chị mà...”

Nhâm Mục Diệu lạnh lùng phúi xuống bàn tay cô đang đặt trên người hắn, “Chủ động đưa tới cửa, cái giá này quá rẻ rồi.”

Hắn sai bước đi tới cửa phòng làm việc, “Được rồi, cô đã có thể đi.”

“Cạch ——” Cửa vừa mở ra, Kiều Tâm Du lại vừa đứng đang đứng bên ngoài.

Hai tay Kiều Tâm Du đang cầm đồ, lúc này cô định mở cửa, không nghĩ tới, cửa đột nhiên lại mở ra, nhìn thấy Nhâm Mục Diệu, khuôn mặt nhỏ bé của cô lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ, “Mục Diệu, sao trùng hợp vậy...”

Tầm mắt Kiều Tâm Du dừng lại trên mặt Nhâm Mục Diệu, cảm giác được vẻ mặt hắn hơi bất thường, ấp úng hỏi: “Sao vậy?”

Nhâm Mục Diệu không ngờ Kiều Tâm Du đang ở ngoài cửa, lớp băng cứng trên mặt hắn lập tức tan ra, thay vào đó là ánh mặt trời ấm áp, hắn ôm thân thể mảnh mai của cô, “Tâm Du, anh rất nhớ em.”

“Sao?” Kiều Tâm Du cảm thấy hôm nay Nhâm Mục Diệu có điểm quái lạ.

Nhâm Mục Diệu nâng mặt cô lên, môi hắn hôn vào gương mặt ấm áp của cô, xúc cảm mềm mại, mịn màng, lại dần hồi giống như thạch hoa quả, cứ thế Nhâm Mục Diệu được nếm thử hắn yêu thích nhất – “miệng”, hắn không coi ai ra gì triển miên ôm hôn cô, đầu lưỡi êm ái liếm từng đường cong nơi môi cô.

Kiều Tâm Du theo lẽ tự nhiên nhón chân lên nghênh đón nụ hôn của hắn, hơi thở nhàn nhạt của đàn ông quanh quẩn nơi chóp mũi cô, “Ừ...” Cảm giác không khí càng ngày càng vui đi, tay cô không tự chủ vòng qua sau lưng hắn...

“Bịch ——” Một xấp giấy tờ dày trên bàn làm việc rơi xuống đất, Lương Tử Ngưng vội vàng ngồi xổm xuống nhặt.

Thật chói mắt, ánh mắt thâm tình tha thiết của hai người họ, lại còn ôm nhau hôn, thật sự rất chói mắt. Tại sao người khác lại có thể dễ dàng có được hạnh phúc của mình, còn cô thì phải cố gắng ngàn lần vạn lần, nhưng hạnh phúc cứ mãi nằm ngoài tầm với, vĩnh viễn như thế, dường như khói sương.

Cô ghen tỵ, vô cùng ghen tỵ!

“Mục Diệu, ở đây còn có người!” Đôi tay Kiều Tâm Du đẩy đẩy ngực hắn ra, người này sao cứ thích ở trước mặt người khác biểu diễn màn ân ái ái ái thế.

Đôi mắt như đêm đen, liếc nhìn về phía bàn làm việc, sự chế nhạo lập tức hiện lên ngay trong ánh mắt. Nhâm Mục Diệu chính là muốn biểu diễn cho Lương Tử Ngưng xem, bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể hiểu, hắn đang dùng hành động của mình cự tuyệt cô.

Hắn yêu cô gái trước mắt này, cho nên, sẽ không làm chuyện có lỗi với cô. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

“Tổng giám đốc, tôi đã thu dọn giấy tờ xong rồi, tôi đi trước.” Lương Tử Ngưng quần bách, bức ép mình bước ra ngoài.

Lúc Kiều Tâm Du nhìn rõ Lương Tử Ngưng, gương mặt cô trở nên đông cứng, tái nhợt, đôi mắt cứ nhìn chăm chăm vào cô ta, giống như đang bị cô ta hấp dẫn, căn bản là không cách nào dời đi.

“Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu ở bên tai cô nhẹ giọng gọi một tiếng, “Em có gì muốn hỏi, thì cứ trực tiếp hỏi đi.”

Nhâm Mục Diệu không chút khách sáo, mở hộp cơm cô mang tới, mọi hương vị đều có đủ, mùi thơm lại hấp dẫn mê người. Tuy là món ăn gia đình, nhưng từng món đều được làm rất tỉ mỉ. Cá trong món Ngư Hương Nhục Ti được băm và ướp với năm hương rất kĩ. Còn tôm trong Gia Tráp Tương Hà cũng đã được lột vỏ nằm yên trong nước sốt cà. Cánh gà trong Khả Nhạc Kê Sí thì đã được rút xương. Nhâm Mục Diệu có thể cảm nhận được tâm ý của cô gái nhỏ này khi chuẩn bị những món ăn tràn đầy mỹ vị cho hắn.

Kiều Tâm Du vờ như không có thắc mắc gì, cô giúp hắn lấy cháo gà ra ngoài.

Nhâm Mục Diệu cắn cái cánh gà trong món Khả Nhạc Kê Sí, chất thịt tươi ngon mềm nhẵn, đầy hương vị, “Người mới vừa rồi là Lương Tử Ngưng, cô ấy là em gái của Lương Tử Oánh.” Nhâm Mục Diệu vốn không có ý định giấu giếm cô, cho nên dù cô không hỏi, thì hẳn vẫn sẽ nói.

“À!” Mặc dù ngoài miệng Kiều Tâm Du không nói gì, nhưng, nhưng trong nội tâm cô lại vui mừng rạo rức. Không ngờ tới Nhâm Mục Diệu sẽ chủ động nói cho cô biết những chuyện này, đây chẳng phải là nói, hẳn thật sự rất quan tâm cô sao?

Phản ứng của Kiều Tâm Du lạnh nhạt như vậy, khiến Nhâm Mục Diệu thất vọng, “Em thật không chút để ý sao? Chồng của em ưu tú như vậy, ngộ nhờ bị cô ấy câu dẫn đi thì.....”

“Hừ!” Kiều Tâm Du hừ một tiếng, sau đó gấp một con tôm lên nhét vào miệng hẳn, “Thế thì em sẽ lại câu dẫn anh về!”

147. Chương 147: Không Hẹn Mà Gặp

“Vậy anh rất mong đợi bị em câu dẫn.” Nhâm Mục Diệu mỉm cười, nuốt vào con tôm Kiều Tâm Du dứt cho, “Đúng là cần phải có một chút ”nguy cơ“ mới được, em xem, giờ em đã chịu dứt cơm cho anh ăn rồi nè. Xem ra, anh phải ”chế tạo“ thêm mấy”

Kiều Tâm Du lấy cùi chỏ đung một cái vào ngực của hẳn, “Anh dám! Nếu anh dám chế tạo ”nguy cơ“, em sẽ lập tức ”vượt tường“*.”

(*): ngoại tình

“Cũng không sao! Em vượt tường một tắc, anh lại đem tường dời đi một thước; em dám vượt tường một thước, anh sẽ đem tường dời đi một trượng...”

Cái này gọi là “đạo cao một thước, ma cao một trượng”* ư, Kiều Tâm Du bỗng có loại cảm giác “đời thật trắc trở”.

(*): núi cao còn có núi cao hơn

“Cô ấy thật sự muốn câu dẫn anh à!?” Kiều Tâm Du nghiêm nghị hỏi. -

“Anh ưu tú thế này, bất kì cô gái nào cũng muốn câu dẫn anh cả.” Nhâm Mục Diệu tràn đầy tự tin nói, sao hẳn lại có cảm giác những lời này quen thuộc thế nhỉ.

“Anh đừng có trộm lời của Đinh Hạo Hiên như thế!”

Chẳng trách Nhâm Mục Diệu cảm thấy quen tai, xem ra đúng thật là “gần mực thì đen gần đèn thì sáng”.

“Anh hoàn toàn không ý gì với cô ấy cả.” Nhâm Mục Diệu nói rất minh bạch.

Mặc dù Nhâm Mục Diệu đã nói thẳng với cô mọi chuyện, nhưng Kiều Tâm Du vẫn mơ hồ cảm thấy bất an. Cô cảm thấy mình bây giờ quá mức hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi khiến cô có loại cảm giác hư ảo, không chân thật, cô tự cảnh báo chính mình, mỗi một bước đều phải thật cẩn thận, dường như chỉ cần một thoáng thất thần, mọi thứ sẽ lập tức vỡ nát.

Ra khỏi tòa cao ốc Nhâm Thị, tài xế đã chờ cô sẵn ở ngoài cửa lớn. Như thường ngày, lúc đi ngang qua siêu thị, tài xế cho xe dừng lại, để Kiều Tâm Du vào trong mua thực phẩm.

Cuộc sống của Kiều Tâm Du bây giờ rất đơn giản, như một người vợ đúng nghĩa, buổi sáng cô chuẩn bị quần áo cho hẳn, tiễn hẳn đi làm. Sau đó, chuẩn bị bữa trưa, mỗi ngày đều tự mình đến công ty đưa cho hẳn. Trên đường về nhà thì lại mua sẵn nguyên liệu nấu thức ăn cho hôm sau, đến chiều cô sẽ vui mình trong phòng làm việc vẽ những bản thiết kế. Vì chuyện sinh non mà cô đã bỏ lỡ kì thi nghiên cứu sinh lần này, cô quyết định sẽ vì kì thi năm sau mà cố gắng.

Kiều Tâm Du không phát hiện, lúc cô bước vào siêu thị, một người đàn ông mặc áo gió màu đen cũng đi sát sau lưng cô. Cô đẩy xe đẩy, đi nhanh như con thoi vào giữa quầy hàng thực phẩm.

“Ngày hôm qua đã ăn cá rồi, hôm nay ăn thịt heo đi, còn ngày mai thì ăn thịt bò, được lắm...” Cô nho nhỏ nói thầm trong miệng, sau đó xoay người đi về quầy thịt tươi, kết quả ——

“Rầm ——” cô đụng vào chiếc xe đẩy phía sau. Kiều Tâm Du vội vã xoay người, nên không phát hiện có người sau lưng mình. Đồ bên trong chiếc xe đẩy của người kia bị đổ ra hết.

“Thật xin lỗi, xin lỗi...” Cô liên tiếp nói xin lỗi, ngồi xổm người, cúi xuống giúp hắn nhặt đồ.

“Kiều Tâm Du!” Người kia kinh ngạc gọi to tên của cô.

Kiều Tâm Du chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt sâu lại có loại cảm giác thần bí không thể diễn tả bằng lời, chân mày kiếm màu đen đậm mang vẻ quyết đoán, ngũ quan cứng cáp, tuấn mỹ, hấp dẫn ánh mắt của mọi người xung quanh.

“Nhâm Dịch Tuấn, thật trùng hợp, không ngờ lại gặp anh ở đây.” Kiều Tâm Du máy móc nhặt đồ dưới đất, bàn tay đột nhiên chạm phải một gói hàng, sờ sờ bên trong thì nó lại mềm mềm, Kiều Tâm Du chăm chú nhìn, “Anh xác định, khẳng định, nhất định cần phải mua cái này sao? Cái này không có cánh, có cánh vẫn tốt hơn.”

Một gói băng vệ sinh được giơ ngang trước mặt hắn.

“Cái này... Khụ, khụ...” Nhâm Dịch Tuấn dùng việc ho khan để che giấu sự khó xử của chính mình, hắn vì “chế tạo” cuộc “gặp gỡ” này, nên mới đi theo cô rồi quơ đại vài thứ, kết quả lại cầm nhầm một gói băng vệ sinh mà không biết, “Chắc là nó vô tình rơi xuống, rồi lọt vào trong xe hàng thôi.” Nhâm Dịch Tuấn bịa ra một lý do.

“Anh không cần xấu hổ đâu.” Kiều Tâm Du nhặt xong đồ thì đứng lên, “Đàn ông mua đồ dùng cho phụ nữ không có gì đáng để xấu hổ cả, Nhâm Mục Diệu đã từng mua giùm tôi rồi, anh mua giùm bạn gái sao?” Nhớ đến lần “bà đi” ghé thăm đó, dáng vẻ quần bách của hắn, khiến Kiều Tâm Du cảm thấy buồn cười.

Nghe được ba chữ Nhâm Mục Diệu kia, Nhâm Dịch Tuấn lập tức nghiêm mặt, “Tôi không có bạn gái.”

Kiều Tâm Du nhận ra được mình nói sai, vội vàng nói lảng sang chuyện khác, “Anh tới đây mua đồ, vậy chắc anh cũng ở gần đây hả?”

“Ừ! Cô có muốn tới nhà tôi không, sẵn tiện nói chuyện một chút?” Đôi mắt đen nhánh của hắn chăm chú nhìn cô, khóe miệng cong lên thành một nụ cười, giống với niềm vui khi con mồi mà hắn muốn đã mắc câu.

“Không, không được!” Kiều Tâm Du vội vàng từ chối, nếu để Nhâm Mục Diệu biết, lấy hiểu biết của cô về tính tình nóng như lửa của hắn, thì hắn nhất định giận đến mức nổi trận lôi đình.

“Vậy cô mời tôi uống cà phê đi, dù gì thì tôi cũng là ân nhân cứu mạng của cô.”

Kiều Tâm Du xoay người nhìn người tài xế đang chờ mình bên ngoài, gương mặt tinh xảo của cô hiện lên vẻ bất đắc dĩ

“Trên lầu hai có quán cà phê, một ly cà phê sẽ không làm trễ nãi thời giờ của cô đâu.” Vừa nói xong hắn đã nắm tay kéo Kiều Tâm Du đi lên lầu hai.

Trong quán cà phê điệu nhạc Blouses nhẹ nhàng khẽ vang lên, mùi cà phê thơm nồng xen lẫn trong không khí.

“Tiên sinh, tiểu thư, xin hỏi anh chị muốn dùng gì?”

“Một ly cà phê Lam Sơn, và một ly Cabo Keno.” Không đợi Kiều Tâm Du mở miệng, hắn đã tự tiện quyết định. Điểm này rất giống Nhâm Mục Diệu, cực kỳ cường thế bá đạo, thích khống chế, nắm chặt mọi thứ trong tay.

Thật đúng là anh em.

Khóe miệng Kiều Tâm Du khẽ cong lên, một nụ cười nhạt lập tức xuất hiện.

“Cô cười cái gì?” Nụ cười của cô khiến lòng Nhâm Dịch Tuấn có chút rung động nhẹ nhàng.

“Không có, không có gì.”

Nhâm Dịch Tuấn liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, cảm thấy đã đến lúc, hắn đặt điện thoại di động lên bàn, đứng dậy, “Tôi đi rửa tay một chút.”

“À!” Cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ sát tường, mỗi người đi đường với mỗi gương mặt khác nhau đang đồng loạt thở ra khí nóng*, sắc mặt mỗi người cũng không giống nhau, vội vã bước đi. Kiều Tâm Du đột nhiên cảm thấy mình thật nhỏ bé, ở nơi này, trong biển người mênh mông, cô chỉ là một hạt cát.

(*): vào mùa đông, khi thở người ta thở ra luồng khí nóng nhìn thấy được

Đột nhiên, một khúc nhạc piano truyền tới tai cô, loại nhạc này so với điệu nhạc Blouses đang phát trong quán cà phê, có chút không hợp.

Cô vội vàng tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, thấy chiếc điện thoại di động trước mắt mình đang lóe lên, Kiều Tâm Du nghiêng người nhìn hai chữ “Khẩn Cấp” đang hiện lên trên màn hình. Đây là cuộc điện thoại khẩn gọi cho Nhâm Dịch Tuấn?

Kiều Tâm Du nhìn về hướng toilet, nhưng không thấy bóng người của hắn. Thở dài một cái, cô nhấn xuống phím nhận cuộc gọi, “A lô!” Cô chờ đối phương đáp lại, nhưng đầu điện thoại bên kia trừ tiếng thở hổn hển, không còn bất kì giọng nói nào khác

148. Chương 148: Bị Tính Toán

“A lô! A lô! Nhâm Dịch Tuấn tiên sinh hiện không có ở đây, xin hỏi anh (chị)* có chuyện gì quan trọng, cần tôi chuyển lời lại giúp không?”

(*): convert ghi “người”, tức chỉ chung cho “anh” lẫn “cô”

Kiều Tâm Du vừa nói xong. Kết quả, đầu kia lập tức truyền đến ngay một tiếng “píp”, kết thúc cuộc điện thoại.

Ở phòng rửa tay, trong tay Nhâm Dịch Tuấn đang cầm chiếc máy ghi âm ghi lại cuộc điện thoại khi nãy, khóe miệng cong lên thành một nụ cười tà mị, rồi nhấn xuống nút “stop” của chiếc máy.

“Người gì kỳ cục!” Kiều Tâm Du thở dài, sau đó để chiếc điện thoại di động lại lên trên bàn.

“Sao vậy?” Nhâm Dịch Tuấn đi về phía cô.

Kiều Tâm Du chỉ chiếc điện thoại di động, “Xin lỗi, lúc nãy tôi đã nghe điện thoại của anh.” Chân mày cô khẽ nhíu lên, “Người đó thật là kỳ, tôi đã hỏi nhiều lần, nhưng người đó hoàn toàn không mở miệng.”

“Tôi đi gọi điện một chút.” Nhâm Dịch Tuấn cầm điện thoại lên, hắn đi tới một góc nhỏ để nói chuyện, sau một lúc lâu, hắn bước đến bên Kiều Tâm Du nói lời xin lỗi, “Xin lỗi, công việc của tôi có chút rắc rối, tôi phải đi xử lý gấp.”

“Vậy anh mau đi đi!” Dù gì Kiều Tâm Du cũng “tâm không cam, lòng không nguyện” bị hắn kéo tới đây uống cà phê.

Nhâm Dịch Tuấn vội vã thanh toán tiền, rồi rời đi.

Kiều Tâm Du nhìn bóng lưng lúc rời đi của hắn, mặc dù đôi mắt hắn rất giống Nhâm Mục Diệu, đều tối đen, giống như Hắc Diệu Thạch, nhưng đôi mắt đó lại có quá nhiều tạp chất, khiến cho người ta không thể nào nhìn thấu bản chất của hắn.

Màn đêm buông xuống, bóng tối lập tức thâm tím lấy bầu trời xanh.

Đêm tối yên tĩnh, gió lạnh thổi từng cơn.

Những thức ăn mỹ vị trên bàn dần dần nguội ngắt, mùi thơm cũng lắng xuống. Hoa hồng trong bình cũng dần phai nhạt hương thơm, ngọn đèn cầy đang cắm trên chân nến cao cũng sắp bị đốt cháy hết, một giọt rồi một giọt sáp nến đang chảy dọc theo chiếc chân nến bằng bạc, nhỏ xuống lên trên bàn, như từng giọt nước mắt đang rơi. Ngọn lửa nhỏ đang bùng cháy càng làm nổi bật lý rượu đỏ sáng bóng.

Lương Tử Ngưng mặc áo lót khô gọt, gần như hoàn toàn được làm bởi những sợi tổng hợp trong suốt, khi cô mặc nó lên người thật giống như đang không mặc gì, căn bản là không ngăn được cái lạnh của gió rét. Cô thu người ở trên ghế sa lon mà run lấy bầy, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa, tha thiết mong mỗi bóng dáng người nào đó có thể xuất hiện. Y - www.

Sao hôm nay hân không tới?

Lương Tử Ngưng càng ngày càng cảm thấy bất an, phải chăng gương mặt này đã không còn giá trị lợi dụng, Nhâm Dịch Tuấn đã vứt bỏ cô rồi?

Không được, Nhâm Dịch Tuấn là của cô, cô tin tưởng sẽ không có cô gái nào có thể ngu ngốc như cô, hy sinh nhiều thứ như thế chỉ vì hân.

Lương Tử Ngưng luống cuống, mù mờ, cô đột nhiên rất nhớ hân, hi vọng hân có thể ban cho cô một chút an ủi cùng với dũng khí.

Cô lập tức nhấn xuống những phím số quen thuộc trên điện thoại di động, “Píp, píp ——”, lo lắng chờ đợi điện thoại được tiếp thông.

Chỉ chốc lát, khi Lương Tử Ngưng đã cho là điện thoại không được ai đó nhận, thì nó bỗng dưng được tiếp thông.

“Dịch Tuấn.....” Giọng cô êm ái, trầm thấp gọi tên hân.

Kết quả đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng một cô gái, “A lô! A lô! Nhâm Dịch Tuấn tiên sinh hiện không có ở đây, cô có chuyện gì quan trọng, cần tôi chuyển lời lại giúp không?”

“Cách ——” Bàn tay Lương Tử Ngưng run lên, chiếc điện thoại di động rơi xuống đất.

Kiều Tâm Du, giọng nói này là của Kiều Tâm Du, sao cô ta lại ở bên Nhâm Dịch Tuấn, đầu cô lộ ra ngoài cửa sổ, những ngọn đèn rực rỡ đã được bật lên, một bầu không khí thật vui mừng cùng với ấm áp.

Một loại khí lạnh từ miệng của Lương Tử Ngưng dần dần thoát ra, “Kiều Tâm Du!” Cô tức giận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi. Chân không bước tới bên bàn ăn, cầm lên chai rượu, sau đó ngửa đầu, dốc sức uống.

Cô muốn say, rất muốn say đến bất tỉnh. Sau đó có người nói cho cô biết, tất cả những chuyện này không phải là thật, không phải là sự thật.....

Ngà ngà men say, bước chân cô vô lực, thân thể rã rời, miệng không ngừng thao thao bất tuyệt, “Nhâm Dịch Tuấn! Anh là một kẻ bạc tình bạc nghĩa, anh đã... phụ lòng mong đợi của tôi! Chỉ vì anh, tôi đã tâng tặn lương tâm, giết chết chị cùng với cháu ruột của mình. Chỉ vì anh, tôi từ bỏ bản thân mình, biến mình thành một người khác, tình nguyện trở thành cái bóng của chị ta. Chỉ vì anh, tôi đã biến mình thành một dâm phụ, câu dẫn đàn ông của người ta..... Anh, anh bây giờ lại đang ôm ấp ả đàn bà - Kiều Tâm Du kia, anh thật sự... phụ lòng tôi..... Điều tôi muốn không nhiều, thật không nhiều..... tôi không cần anh phải đối xử tốt với tôi, nhưng ít nhất, chỉ cần trong lòng anh có chút hình bóng của tôi thôi”

Nước mắt như có chút đỏ lại thật ấm, liên tục trào ra.....

Lương Tử Ngưng ngửa đầu uống một hớp rượu, bước chân vô lực, lại lảo đảo, dốc dốc xuống chai rượu, “Gì vậy? Tại sao lại không có rượu.” Tiện tay vứt bỏ nó.

Cô xộc xệch đi tới quầy rượu, lấy xuống một chai khác, người lảo đảo, lúc sắp ngã xuống, cô bắt được khăn trải bàn.

“Xoảng ——” Chén đĩa, ly rượu, bình hoa, nền rớt xuống đất.

Cây nến sắp cháy hết, bỗng chạm được vào khăn trải bàn, dễ dàng bắt lửa, lửa cứ thế mà lan tràn, đốt cháy đi cành hoa hồng, hoa hồng được lửa đốt cháy càng thêm đỏ, thật nóng bỏng và chói mắt.....

“Ha ha.....” Lương Tử Ngưng lắng nhìn ngọn lửa đang nhảy múa.....

Cô cầm chiếc điện thoại đã rớt xuống trên sàn nhà, bấm dây số kia một lần nữa.

“Píp, píp ——” . Tiếng “píp” cứ kéo dài, không ai bắt máy.

Lòng của Lương Tử Ngưng dần dần lạnh, rồi đóng băng, dường như có một cây búa nặng trĩu đập xuống trái tim cô khiến nó vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, hoàn toàn nát vụn.

Cô lại lật xem các dây số trong danh bạ, từng cái tên một đi qua, nhưng chẳng có ai gọi là thân thích, quen thuộc. Cô thật sự rất bi ai, luôn lấy Nhâm Dịch Tuấn làm thành cả thế giới của mình, giờ nó đã mất đi. Khi thấy được một cái tên, mắt cô bỗng sáng lên, không do dự, nhấn xuống ——

Tiếng hít thở nặng nề, hòa lẫn không khí mờ ám, cùng với tiếng thở gấp, hòa tan vào nhau, trình diễn nên một khúc nhạc yêu thương.

Đột nhiên, một đoạn nhạc chuông du dương, dễ nghe, êm ái vang lên, giống như đang muốn làm nhạc đệm cho bản nhạc yêu thương này.

“Ừ..... Mục Diệu, điện thoại.....” Ý loạn tình mê, nhưng Kiều Tâm Du vẫn đốc thúc hần nhanh đi nghe điện thoại.

“Không cần! Giờ này, chắc chắn là không có chuyện gì quan trọng đâu, mặc kệ nó đi!” Nhâm Mục Diệu vui đầu vào cổ của cô, liếm láp hôn nhẹ làn da mịn màng, thơm tho như phấn.

Nhưng đoạn nhạc cứ kéo dài mãi, đối phương hoàn toàn không có ý từ bỏ.

Kiều Tâm Du đẩy đẩy hần, “Anh mau đi nhận đi!”

“Shit!” Nhâm Mục Diệu mắng một tiếng, xoay người, với tay lấy chiếc điện thoại trên đầu giường. Ai muốn chết à, giờ này lại dám can đảm gọi điện thoại tới, Nhâm Mục Diệu nghĩ ngày mai lập tức phải đi lóc thịt, xào kẻ đó, như xào cá xào tôm.

Ấn xuống phím nhận, “A lô!”. Hần tức giận nói.

149. Chương 149: Tình Yêu Là Nặng Như Vậy

Thông, nó đã thông rồi. Đầu bên kia điện thoại như truyền đến giọng nói bất ngờ.

Lương Tử Ngưng vốn không mong đợi gì, nhưng cô thật không ngờ hần lại nghe điện thoại, “Khụ, khụ ——” nhiều khói quá, khiến cô sặc sụa, men say làm cô choáng váng ngã trên sàn nhà, “Tại,..... Tại sao không có ai quan tâm tôi, tại sao..... Tại sao anh ta lại muốn vứt bỏ tôi, tại sao..... rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì chứ?”

Đồ gia dụng chung quanh đã bị cháy hết, lửa nhanh chóng lan ra xung quanh, khói tràn ngập khắp căn phòng, lửa cũng đã tràn ra ngoài cửa sổ.....

Hàng xóm xung quanh nhìn thấy cảnh này, bèn vội vã gọi điện thoại cho đội phòng cháy chữa cháy.

Chân mày Nhâm Mục Diệu co rút lại, âm trầm nói: “Lương Tử Ngưng! Cô đang làm gì vậy hả?!” Hần gầm nhẹ một tiếng, giọng nói trầm thấp lộ ra vẻ khinh thường.

Kiều Tâm Du trừng mắt nhìn, vẻ ửng hồng trên mặt vẫn chưa biến mất, “Mục Diệu, sao thế?”

“Không có gì!” Nhâm Mục Diệu cau mày, mang theo một chút khinh thường, sau đó chuẩn bị cúp điện thoại, nhưng, đầu dây bên kia bỗng truyền đến tiếng còi xe cảnh sát chói tai.

“Khụ, khụ..... Tôi biết, trên thế giới này không có ai quan tâm tới tôi..... Ai cũng muốn vứt bỏ tôi.....” Lương Tử Ngưng, giơ tay lên, kéo chai rượu kể bên mình qua, uống một hớp, lửa nóng phản chiếu vào đôi mắt cô, chiếu sáng cả khuôn mặt cô, không khí chung quanh càng ngày càng ít, lửa nóng, khói dày xông thẳng vào mũi, khiến cô sặc sụa, không nhịn được mà ho khan, “Khụ, khụ.....”

“Gì? Lương Tử Ngưng cô nói nhanh lên!” Nhâm Mục Diệu nghe được đầu bên kia có tiếng vật bị thiêu đốt “răng rắc”, còn có tiếng còi xe cảnh sát, bèn có chút lo lắng.

“Anh quan tâm tôi sao? Khụ, khụ..... Không có ai quan tâm tôi..... Vậy để tôi chết đi, được rồi.....” Lương Tử Ngưng té lên trên sàn nhà nóng bừng, lông mi suy nhược khẽ lay động.

Những chiếc xe cứu hỏa dừng bên ngoài tòa chung cư, nhanh chóng khiến những người đang ngủ say xung quanh bị tiếng ồn đánh thức, chạy ra ngoài xem cảnh náo nhiệt, đẩy áp người đứng trước khu nhà, ngẩng đầu nhìn lên lầu mười, nơi đang không ngừng tỏa ra các luồng khói đen kịt.

“Lương Tử Ngưng, đã xảy ra chuyện gì?” Nhâm Mục Diệu lập tức xoay người xuống giường.

“Mục Diệu?” Kiều Tâm Du tỏ vẻ không hiểu nhìn Nhâm Mục Diệu.

“Lương Tử Ngưng hình như xảy ra chuyện rồi, cô ấy là em gái Lương Tử Oánh, anh không thể bỏ mặc cô ta được, em hiểu không?” Nhâm Mục Diệu đã mặc quần áo xong.

“Ừ!” Kiều Tâm Du ngồi dậy, “Để em đi cùng anh, được không?”. Đôi mắt trong suốt lộ ra tia thỉnh cầu.

Nhâm Mục Diệu lặng lẽ gật đầu, sau đó lập tức gọi cho quản lý bộ phận nhân sự, hỏi địa chỉ nhà của Lương Tử Ngưng.

Trong màn đêm đen kịt, một điểm sáng đang hùng hực bùng cháy, một đôi mắt sắc bén như được phủ bởi màng sương đang không chớp mắt nhìn khung cảnh phía đối diện, nơi có chiếc cửa sổ đang hùng hực tỏa ra các luồng khói đen, đôi môi mỏng sắc bén hiện lên nụ cười lạnh, “Đàn bà, chính là như vậy, không cho cô ta chút ”gợi ý“*, thì không thể xuất ra toàn lực.”

(*): trong convert ghi là “không cho cô hạ điểm rất liệu”, ta không hiểu lắm, nhưng ta nghĩ edit như vậy thì gần đúng ^^, ai có ý khác không!?

“Tuấn, anh đang xem gì thế?” Một cô gái đáng người xinh đẹp bước tới, ôm lấy hán từ sau lưng, nhẹ tay vuốt ve cơ ngực của hán.

“Kịch hay!” Vẻ châm biếm hiện lên trong đôi mắt đen lạnh lùng. Nguồn truyện: Y

Cô gái kia cầm lên điều thuốc ở ngón giữa của hán, hít một hơi, mở ra đôi môi, chậm rãi thở ra làn khói, khói nhẹ lượn lờ lẫn quẩn trong không khí, rồi dần tan biến, “Anh tìm em là vì muốn em cùng anh xem vở kịch vui này sao?”

“Dĩ nhiên không phải!” Vừa dứt lời, Nhâm Dịch Tuấn ôm lấy cô gái, tầm mắt lạnh lùng quét qua biển lửa, rồi xoay người đi về chiếc giường lớn.....

Một chiếc xe Benz màu đen, như một thanh kiếm sắc bén đang lướt nhanh trong màn đêm, hướng về nơi ở của Lương Tử Ngưng.

Cả tòa chung cư hốt hoảng, một nhóm người đang chen chúc lẫn nhau hóng xem cảnh náo nhiệt.

Nhâm Mục Diệu bảo vệ Kiều Tâm Du mà chen vào, gặp được một lính cứu hỏa, bèn kéo lại, cúi kính hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lính cứu hỏa bị ánh mắt sắc bén, cùng với sự thô bạo của hắn làm cho giật mình, “Ngọn lửa rất lớn, từ phòng khách mà lan ra xung quanh, cánh cửa phòng chống trộm không vỡ được, nên chúng tôi vẫn chưa thể đi vào dập lửa.”

“Đáng chết!” Nhâm Mục Diệu khê nguyên rủa một tiếng, hắn cầm điện thoại di động lên, gọi vào dãy số kia, nhưng nó đã bị tắt máy.

“Tâm Du, em ở đây chờ anh một lát.” Nhâm Mục Diệu sải bước nhanh, vượt qua dãy phân cách.

Kiều Tâm Du lập tức bước lên một bước, níu chặt lại cánh tay hắn, “Không! Mục Diệu, nguy hiểm lắm, anh không nên vào đó?”

Lính cứu hỏa lập tức bước tới ngăn cản Nhâm Mục Diệu.

“Cô ấy là em gái của Lương Tử Oánh, anh phải cứu cô ấy, bảo đảm an toàn cho cô ấy, em hiểu không?”

Kiều Tâm Du có cảm giác mình không thể thả tay hắn ra, cô có cảm giác, nếu buông tay ra, cô sẽ không bao giờ có thể cầm tay Nhâm Mục Diệu lần nữa, “Em không hiểu! Em biết anh yêu Lương Tử Oánh, nhưng đó chỉ là em gái của cô ấy mà thôi, tại sao anh lại muốn..... Tại sao lại muốn mạo hiểm đi cứu cô ấy?”

Chẳng lẽ đây chính là yêu ai yêu cả đường đi sao? Kiều Tâm Du đột nhiên cảm thấy mình thật đáng thương, cô vẫn tưởng rằng mình đã là tất cả của hắn, không nghĩ tới, mình ở trong tim hắn lại nhỏ bé như vậy, nhỏ bé đến mức chỉ cần là chuyện có liên quan đến Lương Tử Oánh, đều sẽ quan trọng hơn cô.

“Tâm Du, giờ là lúc nào rồi! Em đừng cố tình gây sự có được không?” Nhâm Mục Diệu muốn thoát khỏi tay cô, nhưng cô cứ nắm chặt như vậy, hắn sợ mình không thoát được, ngược lại sẽ khiến cô bị thương.

“Em cố tình gây sự? Anh nói em cố tình gây sự sao, em chỉ là Chỉ là không muốn thấy anh bị bất kỳ nguy hiểm gì, em chỉ là để ý tại sao anh lại quan tâm cô ấy như vậy, em chỉ”

“Bởi vì anh yêu em, nên anh có cảm giác anh đã khiến cho Lương Tử Oánh phải chịu thiệt thòi. Đây coi như là đền bù cho cô ấy, để chúng ta có phần yên tâm thoải mái khi ở bên nhau, em hiểu không?”

Nhâm Mục Diệu chính là vì chuyện này, thay vì nói là hắn cảm thấy thua thiệt thay cho Lương Tử Oánh, thì không bằng nói, hắn đang thay Kiều Tâm Du chuộc tội.

Cảm giác chua xót trong lòng Kiều Tâm Du mơ hồ đánh úp tới, đây không phải là lỗi của cô, nhưng cô lại cứ khẳng khái nhận lấy. Chuyện này không liên quan gì tới Nhâm Mục Diệu, nhưng bây giờ lại khiến hắn sống trong sự tự trách, bởi vì hắn yêu cô, thì ra là vì hắn yêu cô, cho nên phải chịu một loại gánh nặng lớn trong lòng như thế.

Bàn tay Kiều Tâm Du dần dần buông lỏng, “Vây, anh đi đi!” Chỉ cần có thể khiến tâm hắn nhẹ nhõm hơn, Kiều Tâm Du không muốn viện cớ, cố chấp mà phản đối hắn.

150. Chương 150: Hỏa Hoạn

“Cẩn thận.....” Giọng nói yếu ớt nhẹ nhàng tan vào bầu không khí lạnh băng.

Cảnh sát tại hiện trường vốn phản đối Nhâm Mục Diệu đi vào, nhưng sự tình của Lương Tử Ngưng lại cực kì nghiêm trọng, cô không ngừng quấy nhiễu những lính cứu hỏa đang ở trong phòng dập lửa, cho nên họ chỉ còn cách để Nhâm Mục Diệu vào, nhưng vì bảo đảm an toàn, hắn phải mặc bộ đồ phòng cháy chữa cháy.

“Các người ra ngoài! Khụ, khụ..... Tất cả rút ra ngoài cho tôi..... Anh ấy nhất định sẽ tới cứu tôi, tôi chắc chắn, anh ấy nhất định sẽ tới, anh ấy sẽ không bỏ rơi tôi cho dù là vì chuyện gì! Ai cản các người vào, đi ra đi.....” Lương Tử Ngưng giống như người điên, cô ném từng chai rượu ở bên cạnh mình về phía cảnh sát, nhiệt độ khiến da cô bị bỏng đến đỏ lên, cô cầm một mảnh thủy tinh bên chân mình, đưa lên trên cổ tay “Các người tiến thêm một bước, tôi sẽ rạch xuống!”

Bị Lương Tử Ngưng uy hiếp, lính cứu hỏa chỉ dám đứng ở trước cửa, báo cáo nhanh tình huống trước mắt cho cấp trên, chờ đợi chỉ thị.

“Lương Tử Ngưng! Đủ rồi, đừng làm loạn nữa!”

Giọng nói quen thuộc, lời nói lạnh băng, nhưng tiết lộ sự quan tâm của mình đối với cô, đôi mắt chán nản của Lương Tử Ngưng thoáng chốc sáng lên, “A.....”

Nhưng khi nhìn thấy Nhâm Mục Diệu, đôi mắt sáng rõ rất nhanh tắt ngúm, vẻ mặt cô cứng lại, tại sao không phải là hắn? Sao không phải là hắn chứ?

“Ha ha.....” Lương Tử Ngưng cất tiếng cười to lên, cô thật ngốc, thật ngu, cô biết rất rõ con người kia tâm địa sắt đá, lạnh khốc vô tình đến chừng nào, hắn căn bản không đem việc chết sống của cô để vào trong mắt, cô còn ở đây hồ đồ chờ mong gì cơ chứ, “Ha ha.....” Tiếng cười của cô thật thê lương*.

(*): thê lương = lạnh lẽo, vắng lặng, cô đơn

“Tôi biết hôm nay là ngày giỗ của Lương Tử Oánh, nhưng cô đâu cần phải bi thương như thế, người đã qua đời lâu rồi, nỗi buồn của cô cũng phải vơi đi thôi!” Nhâm Mục Diệu cố gắng an ủi, nhưng kết quả lại càng kích động tâm tình của cô.

“Ha ha! Thật châm chọc!” Lương Tử Ngưng ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt của cô trống rỗng, “Đây là báo ứng, là báo ứng!” Đúng sáu năm trước, cô đã phá hư thắng xe của Lương Tử Oánh, biến nó thành một vụ tai nạn giao thông “một xác hai mạng”. Báo ứng giờ đã tới với cô, không ngờ, cô đã làm đến bước này, nhưng vẫn không có được hắn.

Tay Lương Tử Ngưng chỉ vào bầu trời, “Có phải chị đang cười tôi không? Phải rồi! Chị nhất định là đang cười tôi!” Uống công cô bày mưu tính kế giết Lương Tử Oánh, mặc dù chị ta đã chết, nhưng vẫn sống trong lòng người đàn ông kia. Đúng, rõ ràng là chị ta đang sống, chẳng qua là sống trong lòng của Nhâm Dịch Tuấn thôi. Chẳng lẽ, lòng đàn ông chỉ có thể chứa chấp người chết sao?

“Chết, chết! Tôi chết rồi sẽ có thể khiến anh nhớ đến tôi!” Lương Tử Ngưng vì say khướt, nên càng không ngừng tự lẩm bẩm, cầm lên mảnh thủy tinh, không chút do dự cắt mạnh xuống cổ tay mình.

Nếu cắt vỡ mạch máu, thì cảm giác gì cũng biến mất, dòng máu nóng bỗng ào ào chảy ra, khoe miệng cô cong lên, cười thản nhiên, “Lần này..... Anh có thể nhớ đến tôi cả đời!”

Thân thể mềm mại như lá rụng mùa thu, chậm chạp, bay xuống, bay xuống.

“Lương Tử Ngưng!” Nhâm Mục Diệu chỉ cho là cô ta uống say rượu rồi làm loạn mà thôi, không nghĩ tới, cô ta thật sự cắt cổ tay mình, sự việc tới quá đột ngột, không chút báo trước.

Hắn chạy nhanh tới, ôm lấy cô, “Lương Tử Ngưng! Tỉnh dậy đi!”

Lương Tử Ngưng suy yếu, vô lực mở mắt ra, nở ra nụ cười hư ảo, hốc mắt cô tràn đầy nước, dường như đang nhìn thấy vẻ mặt gấp gáp của Nhâm Dịch Tuấn, yếu ớt nói: “Em biết, anh thật sự quan tâm em mà.....” Nụ cười hàm chứa hạnh phúc, cô nhẹ nhàng rơi vào hôn mê.

Khi Nhâm Mục Diệu bế Lương Tử Ngưng người đầy bụi bẩn đi ra ngoài, Kiều Tâm Du cuối cùng cũng thở phào một cái thật mạnh, vội vàng chạy tới, “Mục Diệu, cô ấy sao rồi?”

Kiều Tâm Du bỗng nhìn thấy dòng máu đang ào ào chảy nơi cổ tay Lương Tử Ngưng, dọc theo bàn tay, cuối cùng lan tới đầu ngón tay, nhỏ xuống từng giọt.

“Cô... cô ấy sao.....” Kiều Tâm Du hít vào một hơi khí lạnh, cầm tay của Lương Tử Ngưng lên.

Nhân viên cấp cứu lập tức chạy tới, Nhâm Mục Diệu đặt Lương Tử Ngưng lên trên cáng.

Nhâm Mục Diệu đột nhiên xoay người, ôm Kiều Tâm Du vào trong ngực thật chặt, “Lúc này, anh đột nhiên cảm thấy sợ hãi, anh cứ nghĩ lỡ như cô ấy là em.....”

Nhâm Mục Diệu không biết vì sao trong tình huống khẩn cấp này, hắn còn có thể mất hồn. Khói mù mịt, lửa cháy khắp bốn phía, khiến tầm mắt hắn trở nên mơ hồ, trong một thoáng, hắn như có thể nhìn thấy Kiều Tâm Du đang ở trong biển lửa, một thoáng kia, tim của hắn như muốn ngừng đập.

“Anh không muốn thấy bất kì ai biến mất nữa, anh rất muốn giữ người đó lại nhưng bắt buộc dĩ đành buông tay, cảm giác đó giống như chết đi một lần..... Em vĩnh viễn đừng rời xa anh...” Nhâm Mục Diệu ôm chặt lấy cô, thật chặt, không buông tay ra.

“Sẽ không, vĩnh viễn cũng không.” Kiều Tâm Du ngửi mùi tro nồng trên người hắn, lòng bỗng cảm thấy khổ sở.

Nếu như trời cao lại tàn nhẫn như vậy, nếu quả thật sẽ có một ngày như vậy, Kiều Tâm Du sẽ nghĩ cách khiến cho hắn tự “xoay người” rời đi*. Một mình cô sẽ âm thầm chịu đựng tất cả, còn hơn để cho hắn tự hận mình, một mình tưởng nhớ cô, cả đời đau thương khổ sở vì tưởng nhớ.

(*): ý của Kiều Tâm Du là muốn Nhâm Mục Diệu tự mình đồng ý chia tay cô, không nhớ về cô

Biết Lương Tử Ngưng một mình sẽ lẻ loi cô đơn, Nhâm Mục Diệu cùng với Kiều Tâm Du bèn tới bệnh viện.

Trải qua bảy tám canh giờ cấp cứu, Lương Tử Ngưng mới thoát khỏi nguy hiểm.

Điều này cũng làm cho Kiều Tâm Du và Nhâm Mục Diệu thở phào nhẹ nhõm.

“Mục Diệu, anh nghĩ vì sao cô ấy lại muốn..... muốn tự sát?” Mặc dù cô biết Nhâm Mục Diệu đối với chuyện vừa rồi vẫn còn rất hoảng hốt, nhưng cô vẫn có chút tò mò, một cô gái như vậy vì chuyện gì lại có thù hận lớn đến thế?

“Không rõ lắm.....” Mặc dù Nhâm Mục Diệu ngoài miệng nói vậy, giọng nói lại có chút khinh thường, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút bất an. Truyện Sắc Hiệp -

Nhâm Mục Diệu ôm lấy thân thể cô thật chặt, tim của hắn đang run rẩy, tại sao loại cảm giác bất an đó lại mãnh liệt đến vậy.

Sáng sớm, bầu trời mờ mịt, sương mù mờ mờ bao phủ chặt chẽ lấy tòa chung cư.

Ở căn phòng bị hỏa hoạn tối hôm qua, khí nóng vẫn còn tỏa ra nhàn nhạt.....

Tại cánh cửa sổ ở căn phòng đối diện, từng giọt sương không biết từ khi nào đã tạo thành những hạt châu, Nhâm Dịch Tuấn đứng bên cửa sổ nhìn về phía căn phòng đã cháy đen kia, đôi mắt hắn như toát ra luồng khí lạnh, môi mỏng khẽ nâng lên tạo thành một nụ cười châm biếm, tay hắn cầm một ly rượu đỏ, thứ chất lỏng màu đỏ, rực rỡ, đậm màu ấy dường như máu, lại như tản ra mùi thối nát, mục rữa của thịt sống để lâu ngày.

151. Chương 151: Mơ Hồ Không Đành Lòng

Nhâm Dịch Tuấn ngửa đầu, uống cạn dòng rượu đỏ lạnh như băng, khóe miệng khẽ cong lên, đôi con ngươi dường như cũng được phủ một tầng băng lạnh, dường như được nhuộm bởi thứ rượu đỏ kia, tỏa ra màu lửa nóng, toàn thân tràn đầy khí u ám.

Ngón tay khẽ động, ly thủy tinh trong tay rơi xuống đất, “Xoảng ——” vỡ tan thành những mảnh nhỏ, chất lỏng còn sót lại trong ly rượu tràn ra ngoài, khiến những mảnh vỡ ấy như được nhuộm bởi máu tươi.

Hắn ngồi chồm hổ xuống, nhặt lên những mảnh vụn trên sàn, cầm thật chặt một mảnh, khiến nó làm rách da hắn, đâm vào trong lòng bàn tay hắn, từng giọt máu nóng bỗng tanh nồng nhỏ xuống.

“Tuấn, anh làm gì ở đây thế? Anh bị làm sao vậy?” Cô gái với vóc người cao gầy đi tới bên cạnh hắn, vội vàng ngồi chồm hổ xuống, muốn gỡ tay hắn ra. -

Nhâm Dịch Tuấn vẫn bóp chặt tay của mình, “Tôi muốn xem máu của mình ruốt cuộc là có màu gì, đen hay đỏ” Hắn chậm rãi giơ tay lên, một giọt rồi một giọt máu đậm rục rờ rơi xuống, “Xem ra vẫn còn là màu đỏ, vẫn còn cứu được, đúng không?”

“Ai ——” cô gái kia thở dài một hơi, “Anh thực ra vẫn chưa tàn nhẫn đến mức không còn tim mà, cần gì phải làm vậy? Hơn nữa, tình huống bây giờ vốn là do anh tự nguyện sắp đặt?”

Nhâm Dịch Tuấn ném mảnh kính trong tay mình đi, đôi tay hắn nắm chặt bả vai của cô, lắc lắc người của cô, “Cô không hiểu! Không hiểu gì cả! Tôi không thể buông tay, cho dù phải đưa ra cái giá cao như thế nào, tôi vẫn không thể buông tay!”

Máu tươi dọc theo bả vai trắng nõn của cô gái mà chảy xuôi xuống, màu sắc tươi rói của nó dưới làn da trắng nõn của cô, càng thêm chói mắt.

Cô gái kia chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh hắn, chờ tâm tình hắn bình phục, mới chậm rãi mở lời, “Vậy bước kế tiếp, anh không được phép thất bại, nhớ suy nghĩ thật kỹ càng, chắc hẳn anh cũng không hi vọng làm tổn thương người anh không muốn, đó là kì vọng của anh, không phải sao? Phải xuống đôi bàn tay đang ở trên bờ vai mình, cô đứng lên, ”Em đi lấy hộp sơ cứu.”

Tổn thương người mà mình không muốn..... Là cô ấy? Đúng không?

Nhớ tới gương mặt trong sáng, tao nhã, xinh đẹp kia, một dòng nước ấm áp bỗng tràn vào lòng hắn, nhưng ngay lập tức lại xuất hiện thêm loại cảm giác xấu xa, nặng nề, là hắn lợi dụng cô.

Cô đơn thuần, yếu đuối như vậy, sao có thể tự bảo vệ được mình.

Đôi mắt lạnh của Nhâm Dịch Tuấn mơ hồ xuất hiện một ánh đen, đôi tay hắn nắm chặt, xương ngón tay trắng bệch nổi lên cùng với gân xanh, dường như đang cố chịu đựng một nỗi đau khổng lồ, dòng máu đỏ càng bị kích thích mà chảy xuôi xuống theo ngón tay.

“Tâm Du, Tâm Du.....” Cánh môi mỏng của Nhâm Dịch Tuấn hé mở, không ngừng bật ra cái tên này.

Một tiếng rồi một tiếng làm nhịp tim hắn nhảy lên, như đang gõ mạnh vào buồng tim của hắn.

Ngày hôm qua sau khi ở bệnh viện chờ cuộc giải phẫu hoàn thành, thì trời đã có chút sáng, sau đó lại làm các loại thủ tục. Đến năm giờ sáng, bọn họ mới về tới nhà, cả hai người cũng tương đối mệt mỏi, nên vừa mới ngã đầu xuống lập tức ngủ ngay.

Lúc mở mắt ra, Nhâm Mục Diệu phát hiện cô gái nhỏ của hắn không biết từ lúc nào đã không còn nằm trong ngực mình, hắn xuống lầu, nhìn thấy cô đang mặc áo ngủ vùi mình trong phòng bếp.

Mái tóc dài đen nhánh mềm mại như tơ, được một cây viết đơn giản uốn thành một búi tóc, vài sợi tóc nhỏ tự nhiên rơi xuống trên má. Mọi thứ cực kì đơn giản nhưng lại khiến cô trông cực kì nổi bật.

Nhâm Mục Diệu không nhận được, hắn bước tới, đôi tay vòng qua eo nhỏ nhắn của cô từ sau lưng, “Nấu món gì vậy?”

Hắn chồm qua người cô, ngửi mùi thơm bốc ra từ trong nồi.

Kiều Tâm Du có chút giật mình, nhưng khi hơi thở quen thuộc tràn vào lòng cô, cô lập tức có loại cảm giác an toàn, khoe miệng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, “Anh đoán thử xem?”

“Chắc không phải là.....” Trên mặt Nhâm Mục Diệu xuất hiện một nụ cười nhẹ đùa cợt, “Dâm Dương Hoắc, Dương Khởi Thạch, Tiên Mao, Rau Hẹ Tử, Dê Hồng Thiên.....đấy chứ”

Kiều Tâm Du giờ mới hiểu được, một lần sơ ý sẽ mang đến hậu quả gì, chuyện nhỏ như vậy, mà hắn lại luôn “khắc ghi” trong lòng, thỉnh thoảng lại mang nó ra kể khổ, giễu cợt cô.

“Hừ!” Kiều Tâm Du thở mạnh, cô bĩu môi, “Anh chỉ biết mấy món đó! Có phải anh rất nhớ mùi vị của Dâm Dương Hoắc, Dương Khởi Thạch, Tiên Mao, Rau Hẹ Tử, Dê Hồng Thiên..... hay không? Trong nhà còn nhiều lắm! Em có thể hầm cách thủy một ngày ba phần cho anh uống, thêm cả bữa trà chiều cùng với ăn khuya cũng được.”

“Anh chỉ sợ em vất vả thôi.....” Nhâm Mục Diệu dán chặt bên tai của cô, trong lời nói có ẩn ý.

“Không vất vả đâu, em thân là vợ hiền gương mẫu, thì phải vậy thôi!”

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu cong thành một nụ cười, “Ý của anh là, ngộ nhờ những thứ Dâm Dương Hoắc, Dương Khởi Thạch, Tiên Mao, Rau Hẹ Tử, Dương Hồng Thiên kia..... Hiểu quả quá mạnh mẽ, khiến anh ”làm” em mệt muốn chết thì sao?”

“Nhâm Mục Diệu!” Kiều Tâm Du nhắc chân lên, không chút lưu tình cho hắn một đáp!

Nhâm Mục Diệu vội vàng nhắc chân lên, vẻ mặt dữ tợn, lớn tiếng kêu đau, “Em mưu sát chồng hả?!”

“Người như anh chết không có gì đáng tiếc!” Kiều Tâm Du bực tức, hừ nhẹ một câu, sau đó, nôi canh bắt đầu sôi trào, cô cẩn thận vớt lớp bọt trên bề mặt.

“Thơm quá!” Nhâm Mục Diệu đưa đầu tới.

Kiều Tâm Du nhìn vẻ mặt thèm chấy nước miếng của hắn có chút buồn cười, cố nén lại, lãnh đạm nói: “Anh đừng hòng! Không có phần anh đâu!”

“Tại sao?” Biểu tình Nhâm Mục Diệu giống như đứa trẻ không được cho kẹo, “Anh là chồng em mà!”

“Chẳng lẽ anh quên lần ”ăn vụng” trước sao?” Kiều Tâm Du vừa nhớ tới chuyện lần trước, nụ cười lập tức xuất hiện trên mặt “Món cháo có thể điều chỉnh nội tiết tố, lại có công hiệu làm đẹp, dưỡng nhan, mang đến bộ ngực lớn tuyệt đẹp ấy!”

Như trong dự đoán, sắc mặt Nhâm Mục Diệu lập tức trầm xuống, lạnh lùng lườm cô một cái, “Anh thấy em không cần phải điều chỉnh nội tiết tố gì đâu, da em đẹp như vậy, cũng không cần dưỡng nhan. Về phần bộ ngực thì Có lẽ em không có cảm giác gì, nhưng đối với người trực tiếp tiếp xúc như anh mà nói, thì anh vô cùng hài lòng, cho nên em cũng không cần.....”

“Keng ——” Thìa trong tay Kiều Tâm Du rơi xuống đất, hắn vừa đến, cô lập tức rớt một nùi, Kiều Tâm Du trực tiếp hạ lệnh đuổi khách “Anh lập tức, ngay lập tức cút ra ngoài cho em!”

152. Chương 152: Tình Định Gặp Mặt

Nhâm Mục Diệu thấy Kiều Tâm Du giận đến mức gương mặt đỏ bừng, tâm không cam lòng không nguyện thối lui ra khỏi phòng bếp, chân mới vừa bước ra một bước, lại vội vàng thu hồi, hỏi: “Em còn chưa nói cho anh biết, cháo này vì ai mà nấu.” Gương mặt đầy mùi dấm.

“Dù sao cũng không phải cho anh!” Kiều Tâm Du hướng hắn hừ một tiếng, từ từ khuấy nồi cháo đặc, “Là cho Lương Tử Ngưng..., cô ấy đang cần người chăm sóc, một mình trong bệnh viện, thật đáng thương.....”

“Hiền lành, bé ngoan.” Nhâm Mục Diệu ôm cô vào lòng, như lông vũ, cực kì êm ái, hắn hôn vào trán cô.

“Đưa điện thoại di động cho tôi! Tôi muốn gọi điện thoại.....”. Tỉnh dậy sau cuộc phẫu thuật, Lương Tử Ngưng lại điên cuồng găm thét hướng với các y bác sĩ.

“Lương tiểu thư, bệnh viện có quy định không thể gọi điện thoại!”

Lương Tử Ngưng không để ý sức khỏe cực kì yếu ớt sau khi giải phẫu của mình, cô nhỏ cây kim truyền nước biển trên tay ra, “Vậy bây giờ, tôi lập tức xuất viện là được chứ gì! Thế thì các người có muốn nhúng tay vào cũng không được!”

Cô vén chăn lên, vội vã muốn xuống giường, kết quả hai chân cô lại cứng ngắc và nặng nề, căn bản là không có cách nào linh hoạt mà di chuyển, cô phí sức xuống giường, nhưng chân vừa chạm đất, lại nhũn ra, té xuống.

“Lương tiểu thư!” Y tá vội vã chạy tới đỡ cô, một lần nữa chuẩn bị vô nước biển cho cô.

“Các người không cần lo cho tôi! Để tôi chết đi.....” Lương Tử Ngưng đẩy mạnh các y tá ra, ngồi liệt trên mặt đất giá lạnh, nước mắt rơi như mưa, “Sao các người không cho tôi xuất viện, sao không cho tôi gọi điện thoại.....”

Phần băng gạc trên cổ tay bỗng bị nhiễm đỏ, sắc mặt Lương Tử Ngưng trắng bệch, như một con rối mất dây, toàn thân vô lực, cúi gằm đầu, không chút sinh khí.

“Lương tiểu thư, vết thương trên cổ tay cô đang chảy máu, xin hãy để chúng tôi băng bó lại cho cô, được không.” Y tá thấy tâm tình của cô kích động như thế, bèn dùng giọng ôn hòa nói chuyện với cô.

Hết như đang dụ dỗ một đứa trẻ con, cô ấy cẩn thận từng li từng tí đến gần Lương Tử Ngưng, bỗng đôi tay loạn Lương Tử Ngưng vì đề phòng mà vùng loạn, “Cút! Tất cả các người cút ngay cho tôi!”

“Không ngờ ở đây lại náo nhiệt như thế.”

Giọng nói dịu dàng, thanh nhã truyền đến, như tiếng hót chim Hoàng Oanh trong rừng sâu, rất êm tai dễ nghe, làm như có thể điều khiển tâm hồn của con người, khiến mọi người trong phòng đột ngột ngừng lại động tác, quay đầu nhìn về phía cửa phòng bệnh.

Trên người cô mặc một bộ đồ bình thường, áo khoác ngoài vàng nhạt, cổ quấn một chiếc khăn quàng màu trắng để giữ ấm. Trang phục đơn giản, mộc mạc, nhưng khi chúng được mặc trên người cô lại có vẻ cực kỳ trang trọng mà thanh lịch

“Cô tới đây làm gì?” Lương Tử Ngưng yếu ớt, dùng đôi mắt hung tợn của mình nhìn cô.

“Thăm bệnh.” Kiều Tâm Du không quan tâm tới thái độ không hoan nghênh của Lương Tử Ngưng, thản nhiên đi vào, đem bình thủy đặt lên trên tủ đầu giường. Sau đó ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, “Sao thế? Cô thích ngồi trên đất sao? Nhưng tôi không thích nói chuyện với cô như vậy, ngồi chồm hổm lâu, chân sẽ tê đấy.”

“Mắc mớ gì phải tới thăm tôi!” Lương Tử Ngưng hướng về phía cô, tức giận nói. Cúi đầu quan sát mình một chút, cô cảm thấy mình thật khó coi.

Giờ phút này đầu tóc xốc xếch, khí sắc siêu kém, sắc mặt ố vàng, chần chẫn so với Kiều Tâm Du cách xa vạn dặm. Cô không muốn mình phải làm nền cho sắc đẹp của Kiều Tâm Du.

“Đỡ tôi lên!” Cô thử đứng lên, đã thử 2 lần nhưng vẫn bị thất bại. Không còn cách nào khác, cô đành nhờ y tá bế bên mình giúp một tay.

Nằm lại trên giường, Lương Tử Ngưng thấy cô vẫn còn không đi, lập tức mở miệng, “Sao cô còn chưa đi, nhìn thấy cô, trong người rất không thoải mái!”

“Tôi có hầm cháo gà sâm cho cô, cô mất máu nhiều như vậy, nên điều dưỡng nhiều một chút.” Kiều Tâm Du múc ra một chén, bưng tới cho cô.

Đôi mắt lạnh của Lương Tử Ngưng thoáng nhìn, “Đừng làm bộ tốt bụng!” Tay vùng lên ——

Kiều Tâm Du không lường trước được việc Lương Tử Ngưng sẽ đánh đổ chén cháo, chưa kịp tránh, chén cháo gà nóng đã đổ xuống ngay trên tay cô.

“A ——” Kiều Tâm Du kêu lên một tiếng, hất mạnh tay, dồn dập hít vào một hơi khí lạnh, “Cô làm gì vậy!”

“Tôi làm sao biết cô có bỏ thuốc độc nào vào trong đó không, lỡ như uống xong, tôi bị tiêu chảy hoặc cả người nổi đầy mụn nhọt thì sao?”

Hai tay Kiều Tâm Du bị phỏng nên đỏ bừng, như có một cây kim đang đâm vào từng tấc da thịt, cô tức giận nói: “Không biết phân biệt tốt xấu!”

Y tá bên cạnh mang tới một chậu nước lạnh, Kiều Tâm Du để tay vào, cơn đau mới dần dần dịu xuống.

“Tôi biết cô đến đây là muốn xem cái dáng vẻ ”thật tức cười” của tôi, được rồi, cô xem xong rồi đấy, tôi thăm thương như vậy, cô hài lòng chưa, giờ cô có thể cút nhanh rồi!” Giọng Lương Tử Ngưng dồn dập, cô

dừng lại một chút, đột nhiên như nghĩ đến cái gì, “Nhớ chuyển lời này giùm tôi, bảo anh ấy tới thăm tôi, nếu không..... Anh ấy nên tự biết hậu quả.”

Lương Tử Ngưng không phục, rõ ràng Nhâm Dịch Tuấn vốn là của cô, tại sao bây giờ cô phải thông qua người phụ nữ khác, nhờ ả ta chuyển lời giùm, giống như cô mới chính là người thứ 3 giữa họ vậy.

Cô ta giống như đã ăn phải thuốc nổ, hỏa lực mười phần, Kiều Tâm Du không khỏi cảm thấy nghi ngờ, cô và Lương Tử Ngưng chỉ có thể coi là lần thứ hai gặp mặt, sao cô ta lại hận cô nhiều như vậy.

“Buồn cười, cô là gì chứ? Tại sao tôi phải chuyển lời giùm cô!” Kiều Tâm Du cảm thấy cô gái này hình như là đang cố tình gây sự, thật buồn cười, cô có ý tốt, đến bệnh viện thăm cô ta, vậy mà bây giờ, cô ta lại xem cô thành người giúp việc, tùy ý sai bảo.

“Cô..... đàn bà như cô thật không biết xấu hổ, cô đừng hòng cướp anh ấy khỏi tay tôi, anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra, người anh ấy yêu thật sự chính là tôi. Anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ vứt bỏ cô, trở lại bên cạnh tôi thôi!”

Lương Tử Ngưng nói xong một hơi, Kiều Tâm Du lập tức ngăn ra, trong lòng bỗng xuất hiện một vướng mắc, cô ta và Nhâm Mục Diệu rốt cuộc là có mối quan hệ gì? Từ giọng nói của cô ta, cô cảm giác mối quan hệ của hai người họ rất không bình thường.

Gương mặt tinh xảo, tươi đẹp dần dần đông cứng, đôi mắt trong suốt bỗng xuất hiện một tia sáng tối đen.

“Thật xin lỗi, đã quấy rầy cô nghỉ ngơi. Hôm nay, tôi thật không nên tới.” Nói xong, Kiều Tâm Du xoay người vội vã rời đi.

Cô sẽ không quên ánh mắt tối hôm qua của Nhâm Mục Diệu khi hắn muốn xông lên cứu Lương Tử Ngưng, cố chấp như thế, kiên định như thế..... Có lẽ, trong lòng hắn, cô thật không bằng người con gái có gương mặt quen thuộc - Lương Tử Oánh.

“Tiểu thư, vết phồng trên tay cô còn chưa xử lý.....” Sau lưng cô, cô y tá cầm thuốc bôi trị phồng kêu lên.

Kiều Tâm Du nóng lòng muốn biết đáp án, cô hốt hoảng, vội vàng, bước chân hoàn toàn không có ý muốn dừng lại.

153. Chương 153

Kiều Tâm Du vội vã chạy tới tòa cao ốc Nhâm thị, không gõ cửa, đi thẳng vào.

Nhâm Mục Diệu cho gọi tất cả các quản lý, xí nghiệp liên quan tới dự án “Ngân Nguyệt Hồ” đến, bầu không khí nghiêm túc làm việc cực kỳ cao độ. Đột nhiên, “Cạch ——” một tiếng, cửa mở ra, quản lý cao cấp của công ty vội vã quay đầu lại nhìn cô.

Kiều Tâm Du trợn tròn hai mắt, khẽ trở mắt nhìn trong chốc lát, sau đó cấp tốc lui trở về, “Thật xin lỗi, xin lỗi, các anh cứ tiếp tục!”

Đôi mắt chim ưng dữ tợn của hắn xuất hiện, tầm mắt dừng lại trên người của Kiều Tâm Du, “Hội nghị hôm nay tạm dừng ở đây đi, ngày mai tiếp tục!”

Nhâm Mục Diệu và cấp dưới làm việc với nhau đã lâu, dĩ nhiên là biết, cũng hiểu cách nhìn mặt mà nói chuyện, bọn họ mau chóng cầm lên giấy tờ, vội vã rời đi.

Nhưng bọn họ nghĩ mãi mà không ra, người luôn luôn lấy sự nghiệp làm trọng như tổng giám đốc, hôm nay lại có thể vì vợ mà cho dừng lại hội nghị!?

“Em không quấy rầy đến công việc của anh chứ?” Kiều Tâm Du như đứa trẻ bị bắt quả tang đang làm chuyện sai trái, cúi đầu thật thấp, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn.

“Em cứ nói đi?” Nhâm Mục Diệu đứng lên, đi tới bên cạnh cô, rất tự nhiên mà đưa tay ra, muốn đem cô ôm vào lòng.

Kiều Tâm Du đẩy hẳn ra, “Em có chuyện muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?” Nhâm Mục Diệu không hài lòng với hành động của cô, chân mày khẽ cau chặt.

“Em vừa đi gặp Lương Tử Ngưng.” Về mặt Kiều Tâm Du nặng nề, “Cô ấy nói muốn gặp anh.” Giọng nói yếu ớt, dường như rất khó để bật ra từng câu một.

Nhâm Mục Diệu có chút shock, âm điệu hơi cao lên, “Sao lại muốn gặp anh?”

Kiều Tâm Du mấp máy miệng, đôi mắt tối đen của cô nhìn chằm chằm vào hắn, như đang muốn từ trong đôi mắt hắn tìm ra chân tướng, bình thần nói: “Cô ấy nói, em đã đoạt anh từ trong tay cô ấy, anh phải là của cô ấy, anh sớm muộn gì cũng sẽ về bên cạnh cô ấy.....” Kiều Tâm Du không kiên cường như trong tưởng tượng của mình, khi cô chính miệng nói ra những lời đó, lòng cô cực kì đau đớn, ngực như đang bị khoét đi từng chút một.

“Hừ, cô ta cố tình gây sự thôi!” Nhâm Mục Diệu chê cười một tiếng, tức giận nói, quay đầu nhìn chằm chằm vào Kiều Tâm Du, “Em tin lời của cô ta sao?”

Kiều Tâm Du dừng một chút, đôi mắt trong khẽ dao động, môi mỏng khẽ run, “Không thể không tin được.”

Không phải là vì “giác quan thứ sáu” của phụ nữ, mà là vì ánh mắt chân thành, tha thiết của cô ấy, trong đôi mắt đó toát ra thứ cảm giác thê lương, hèn mọn, khẩn cầu..... Đó là tình yêu thật sự, không phải diễn xuất.

Vì tình yêu, tính mạng đã được cô ấy xếp vào sau cùng, vậy liệu còn thứ gì quan trọng hơn nữa.

“Em không tin anh?” Nhâm Mục Diệu nghe được năm chữ kia, hắn thật sự muốn gõ đầu cô ra, xem xem bên trong đang chứa đựng những gì.

Toàn thế giới, ai cũng có thể hoài nghi hắn là một người không bao giờ động chân tình, nhưng cô thì không thể! Nhâm Mục Diệu đã loại bỏ bao nhiêu chướng ngại trong lòng, mới có thể toàn tâm toàn ý tiếp nhận cô, dùng tính mạng của mình mà yêu cô.

“Tin anh? Anh thật sự nghiêm túc muốn em tin anh sao, cô ấy dùng lời lẽ sắc bén chân thật nói em đoạt đi anh đấy.....” Kiều Tâm Du thống khổ, châm biếm chính bản thân mình, tay liên tục đánh vào hai bên thái dương “Anh nói cho em biết đi, em nên tin ai đây, anh nói cho em biết đi.....”

Nhâm Mục Diệu thấy vẻ mặt thống khổ, rối rắm của cô, tim hắn cũng nhói đau, hắn nắm chặt hai tay của cô, không để cho cô tự đánh mình, “Em không có lòng tin với chính bản thân mình sao? Em cảm thấy em dù đang ở vị trí này của anh, vẫn chưa đủ sao?” Nhâm Mục Diệu đặt tay cô vào bên ngực trái của mình.

“Đúng! Em chính là không có lòng tin với bản thân mình! Cô ấy là Lương Tử Ngưng, là người có gương mặt đã khiến cho anh thương nhớ suốt sáu năm. Cũng là người đã sớm cắm rễ sâu vào trong lòng anh, mà em.....” Ánh mắt của cô mờ mịt trống rỗng, mặc dù mê luyến nhiệt độ nơi lòng bàn tay của hắn, nhưng cô vẫn lắc đầu một cái, lui về sau một bước, “Em, cái gì cũng không có. Có lẽ là do anh lầm lẫn, vì anh cảm thấy có lỗi với em, nên mới đem sự áy náy của mình lầm tưởng là tình yêu..... Em không cần, thật sự không cần, thứ tình yêu bố thí đó.....”

Nhâm Mục Diệu tức giận, hắn thật không ngờ cô lại có loại ý nghĩ này, hướng về cô quát: “Bố thí? Em nghĩ Nhâm Mục Diệu anh là nhà từ thiện à, chỉ cần phụ nữ nhỏ xuống hai giọt nước mắt, anh sẽ lập tức ”bố thí” ư.” Truyện Tiên Hiệp - -Y

Hắn đè nén xuống lửa giận, sợ mình không cẩn thận, sẽ đốt thuốc nổ, đả thương cô. Đốt một điếu thuốc, hít một hơi, mùi thuốc lá nhàn nhạt xông vào mũi, giọng nói chậm lại, “Lương Tử Oánh và Lương Tử Ngưng là hai người khác nhau, anh chưa già cả đến nỗi mắt mờ không biết cách phân biệt. Còn nữa..., rõ ràng, Lương Tử Oánh đối với anh mà nói đã trở thành quá khứ, anh muốn buông tha cho chính mình, cho nên, em cũng đừng khiến bản thân mình thêm phiền rối rắm.....”

Đôi mắt trong của Kiều Tâm Du chớp động như có ánh sáng, “Anh thật sự có thể để xuống sao?”

Nhâm Mục Diệu dập tắt đèn thuốc trong tay, nâng gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp, tinh xảo của cô lên, “Mặc dù, chúng ta không có một cuộc gặp gỡ hoàn mỹ, nhưng anh sẽ có thể cùng em cố gắng có một kết cục thật hoàn mỹ.”

Đôi mắt Kiều Tâm Du chớp động, con ngươi khê run, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt chảy xuống — nhỏ xuống lên mu bàn tay hắn, cảm giác lạnh lẽo từ mu bàn tay lan tràn ra, dần dần thâm nhập vào tim hắn.

Nhâm Mục Diệu cúi đầu, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi giọt lệ của cô, đem nó hút vào trong miệng, vị mặn nhàn nhạt, lại hơi chát — đây chính là mùi vị chua xót trong lòng cô chăng! Hắn sẽ nhớ mãi mùi vị này.

“Tại sao..... sao anh ấy không nhận điện thoại, sao anh ấy không đến gặp tôi, anh ấy sẽ không vứt bỏ tôi đâu.....” Lương Tử Ngưng co người, ngồi trên đầu giường, tay ôm lấy hai chân mình, ánh mắt ngốc trệ, nghiêng nghiêng ngược nhìn trần nhà trắng như tuyết, miệng càng không ngừng nhắc đi nhắc lại câu nói trên.

Một bóng lưng cao to, màu đen đang lảng lảng đứng nghiêm bên ngoài cửa sổ, đôi mắt sắc bén lại nhuộm ánh lạnh, nhìn chằm chằm thẳng vào cô.

“Tiên sinh, anh tới thăm Lương tiểu thư sao?” Y tá đi ngang qua hắn có chút ngạc nhiên, hắn đã đứng bên ngoài lâu rồi, nhưng lại không vào, cũng không rời đi.

“Không phải.” Hắn lạnh lùng đáp lại, sau đó xoay người rời đi.

“Thật là! Nếu không phải đến thăm bệnh, thì vào đây làm chi cơ chứ?” Y tá đứng ở chỗ của hắn khi này, từ đây, ngoại trừ có thể nhìn vào phòng của Lương Tử Ngưng, thì còn có thể nhìn thấy gì nữa.

Y tá đẩy cửa bước vào, “Lương tiểu thư, ăn cơm đi.” Cô đặt hộp đồ ăn lên bàn.

“Anh ấy có phải đã vứt bỏ tôi, không quan tâm tôi nữa không.....” Lương Tử Ngưng đột nhiên nín lấy ống tay áo cô y tá.

“Không đâu! Cô ăn cơm trước đi được không, cô ăn xong, anh ấy sẽ tới thăm cô.”

154. Chương 154: Tin Dữ

“Không phải vậy! Các người đang gạt tôi, anh ấy sẽ không đến, anh ấy vốn cũng không quan tâm đến chuyện sống chết của tôi, bởi vì tôi đối với anh ấy mà nói, đã mất đi giá trị lợi dụng.....” Lương Tử Ngưng càng nói càng kích động, “Các người đều gạt tôi, gạt tôi.....”

Mặc dù trong tiềm thức, Lương Tử Ngưng một mực phủ nhận sự thật này, nhưng thực tế tàn nhẫn đang ở trước mắt cô, áp bức cô không thể không thừa nhận. Một khi cô hoàn toàn tỉnh táo, toàn bộ tinh thần cô cũng lập tức sụp đổ, Lương Tử Ngưng cảm thấy toàn thân mình không còn chút hơi sức nào, khung cảnh trước mặt bỗng tối sầm, cả người cô mềm nhũn, ngã xuống.

“Lương tiểu thư! Lương tiểu thư!” Y tá vội vàng gọi tên cô.

“Cô ấy bị sao thế, chuyện gì xảy ra?” Nhâm Mục Diệu được y tá trưởng gọi đến bệnh viện. Hắn vốn có thể mặc kệ cô, nhưng Nhâm Mục Diệu vì lòng trắc ẩn, không thể tuyệt tình như thế.

Y tá trưởng biết người đang ở trước mắt này có cổ phần ở bệnh viện, là ông chủ trong “bóng tối”, cô ngại thân phận của hắn nên có chút nơm nớp lo sợ, “Hôm nay, Lương tiểu thư đột nhiên té xỉu, kiểm tra mới biết cô ấy mang thai.”

Con ngươi đen của Nhâm Mục Diệu hơi nhú lại, tinh táo hỏi: “Đã bao lâu?!”

“Bốn tuần. Mặc dù sức khỏe Lương tiểu thư bây giờ rất yếu, nhưng đứa trẻ trong bụng cô ấy rất khỏe mạnh.....” Bác sĩ còn muốn thao thao bất tuyệt, nhưng người Nhâm Mục Diệu lại toát ra luồng khí phiền não, ngẫm tỏ ý không muốn nghe.

Chân mày rậm đen của hấn nhíu chặt, “Bản thân cô ấy có biết không?”

Bác sĩ gật đầu một cái, “Lương tiểu thư vốn có ý coi thường mạng sống của mình, nhưng sau khi cô ấy biết mình mang thai, tâm tình lập tức ổn định trở lại.”

“Tôi muốn đứa trẻ của cô ấy biến mất!” Trong con ngươi tối tăm lóe ra tia sáng sắc bén như dao, “Về phần làm thế nào, chắc không cần tôi nhiều lời, đúng không!?”

Đứa bé bị dị dạng, thai vị không đúng..... Dù loại lý do, tùy tiện lấy một cái, là có thể quang minh chính đại lấy đứa nhỏ trong bụng của cô ta ra.

“Nhâm tiên sinh, bây giờ còn chưa được, vì lần trước Lương tiểu thư tự cắt cổ tay mình, cho nên cô ấy đã mất máu quá nhiều rồi.”

“Vậy cô đợi đến lúc thích hợp rồi làm ngay cho tôi!” Nhâm Mục Diệu không nhận được, hướng về phía cô ta giận dữ thét gầm, “Còn nữa! Chuyện cô ta mang thai tuyệt đối phải giữ bí mật! Nhớ bảo mấy cô y tá kín miệng.” Về mặt của hấn như đang ở trên thương trường tác chiến, cực kì nghiêm túc.

Bác sĩ bị sức uy hiếp của hấn làm cho giật mình, gật đầu liên tục.

Ra khỏi phòng làm việc của bệnh viện, Nhâm Mục Diệu không muốn tới phòng bệnh nhìn Lương Tử Ngưng một cái, hấn đi đường vòng tránh phải đi qua phòng của cô.

Nhâm Mục Diệu trở lại nhà họ Nhâm, nơi này trước kia vốn là một khoảng không gian đen kịt, đối với hấn mà nói nó chỉ là một tòa biệt thự, và hấn chính là chủ nhân, so với khách sạn, cũng chẳng khác gì mấy. Nhưng, sau khi cô gái nhỏ kia đến, nơi này dần dần có hơi người, có ấm áp, có cảm giác gia đình. Mỗi khi đêm tối, luôn có ánh đèn chờ hấn trở về, chỉ có Nhâm Mục Diệu biết, cái mà Kiều Tâm Du thấp sáng, không chỉ có mỗi căn phòng này, mà còn có trái tim tối đen, lạnh băng của hấn.

Nhìn ánh đèn ấm áp trong phòng khách, hơi nóng của thức ăn từ trên bàn tỏa ra, lo lắng trong lòng hấn lập tức biến mất.

Hấn bước vào phòng ngủ, một màn đêm đen nhánh, lạnh băng.

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu cong lên thành một nụ cười mỉm, hấn bình thản, quay đầu nhìn lại, cửa phòng làm việc có ánh sáng, hấn đi tới.

Ánh đèn sáng loáng tràn ngập từng góc phòng làm việc, Kiều Tâm Du đang mang một đôi mắt kính gọng đen, tay cầm bút, đầu ngọn bút bay múa trên giấy, “Soạt soạt soạt” dưới ngòi bút một đường cong đẹp đẽ bỗng hiện lên.

Cô cúi đầu, một lọn tóc đen từ tai rớt xuống, đen như mực. Đôi mắt sáng trong của cô, rạng rỡ mà nhìn chăm chăm vào giấy vẽ, cẩn thận tỉ mỉ đưa bút, gương mặt chuyên chú, hoàn toàn không phát hiện ai đó đang bước đến gần.

“Đang vẽ gì vậy?” Nhâm Mục Diệu đi tới bên cạnh cô, khi nói chuyện, đầu hấn cúi xuống, chăm chú nhìn bản thiết kế.

“Á!” Kiều Tâm Du bị hấn dọa cho hết hồn, vội vàng vỗ vỗ lồng ngực của mình, “Anh muốn hù chết em à!”

Kiều Tâm Du quay đầu nhìn hấn, thấy tầm mắt hấn đang dừng trên bản thiết kế của mình, cô lập tức lấy tay che lại, “Không được nhìn! Không được nhìn!”

“Tưởng em có chút năng lực, không ngờ lại khó coi như vậy.” Nhâm Mục Diệu thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô, bỗng cảm thấy buồn cười, “Anh đã đem bản vẽ của em ghi tạc vào đầu rồi, em cho rằng bây giờ che đây còn tác dụng sao?”

Kiều Tâm Du thở mạnh một hơi, cô thả tay xuống, “Em muốn kiện anh tội ăn cắp bản quyền!”

“Em bây giờ cùng lắm cũng chỉ có thể gọi là ”tay mơ“, càng không phải là một ”đại tác phẩm!“” Nhâm Mục Diệu véo mạnh vào chiếc mũi cao của cô, “Em thật muốn làm một nhà thiết kế trang sức?”

“Anh không cần nhìn em với ánh mắt ”chó chê mèo lùn” kia đâu!” Kiều Tâm du cầm bút lên, sửa những điểm lỗi trên bản thiết kế, “Em không chỉ muốn trở thành một nhà thiết kế trang sức, em còn muốn có một nhãn hiệu của riêng mình.” Hi vọng về tương lai, khiến con người Kiều Tâm Du như phát ra những tia sáng nhỏ. Truyện Sắc Hiệp -

“Vậy anh vô cùng mong đợi tới ngày ấy, chỉ cần em dừng để anh đợi đến mức tóc hoa râm là được.” Tầm mắt Nhâm Mục Diệu đột nhiên chuyển từ bản vẽ sang Kiều Tâm Du, “Anh là chồng em, phải chăng em cũng nên tặng anh một bản thiết kế ”độc nhất vô nhị“, chứng tỏ chút tình yêu?”

Kiều Tâm Du chống cằm, nghiêm túc suy nghĩ một thoáng, bèn gật đầu, “Ý kiến rất hay, đáng để em suy nghĩ! Anh đã có nhẫn rồi, không thể mang nhẫn ở cả hai tay được, nếu làm thế thì thật buồn nôn, kiểu như ”nhà giàu mới nổi” vậy, ra cửa cũng không an toàn. Nếu là dây chuyền, vòng tay, lắc chân, những đồ kiểu phụ nữ như thế, càng không thích hợp với anh. Nghĩ tới nghĩ lui, em thấy chỉ có vòng Kim Cô là thích hợp với anh nhất thôi!”

“Em dám trêu chọc anh?”

“Vòng Kim Cô không được sao? Chỉ cần em niệm chú, anh sẽ chạy không thoát khỏi lòng bàn tay em!” . Năm ngón tay Kiều Tâm Du dần dần dùng sức co lại nắm chặt, như đang nhốt hắc trong lòng bàn tay mình.

“Em dám ví chồng mình là khỉ hả! Thật sự ”vô pháp vô thiên“.” Hắc thọc lét Kiều Tâm Du.

Kiều Tâm Du tránh trái tránh phải, không quên phản kích, nhưng vẫn đấu không lại hắc, “Ha ha..... Anh ghét Ngộ Không sao, ha ha..... Chẳng lẽ anh lại thích Trư Bát Giới, em không ngại thiết kế cho anh một cái bàn cào.”

“Vợ không ngoan là lỗi của chồng”! Xem hôm nay anh dạy dỗ em thế nào!”

155. Chương 155: Mười Đồi

“Con à, con phải khỏe mạnh lớn lên có biết không, có như vậy ba của con mới có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh mẹ.....” Sau mấy ngày điều dưỡng, khuôn mặt vốn tái nhợt của cô đã có chút hồng hào, khỏe mạnh. Tay cô nhẹ nhàng xoa xoa phần bụng còn bằng phẳng của mình, miệng khẽ mỉm cười một lần rồi lại một lần.

Bỗng dưng, có một bóng người nhanh chóng đi vào gian phòng của cô hết như một tia chớp, tay hắc kéo ngược rèm cửa, “Xoạt ——” rèm cửa sổ bị vén ra hoàn toàn.

“Tử Ngưng” Giọng nói trầm thấp có chút mơ hồ, giống như từ một khu rừng rậm tối tăm xa xăm bay tới.

Lương Tử Ngưng khi nghe được giọng nói này, phản ứng đầu tiên là hơi sững sờ, mắt cô bỗng trợn to, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, “Dịch Tuấn, là anh sao? Thật sự là anh sao, anh đã đến gặp em thật sao? Không! Không thể nào.....” Cô dùng sức lắc đầu, “Anh ấy sẽ không trở lại, mình đã không còn giá trị lợi dụng, anh ấy đã vứt bỏ mình rồi!”

“Tử Ngưng!” Chân mày Nhâm Dịch Tuấn dần dần khóa chặt, hắc tiến lên ôm cô vào trong ngực, “Anh đã đến gặp em rồi, em có biết anh cố kìm chế để mình không đến thăm em khó khăn đến mức nào không, nhưng vì không thể khiến cho kế hoạch của chúng ta thất bại trong gang tấc, anh chỉ có thể làm như vậy.”

Lương Tử Ngưng cảm nhận được lồng ngực ấm áp của hắc, ngửi thấy được mùi vị trên người của hắc, cô cuối cùng cũng tin tưởng Nhâm Dịch Tuấn đang “chân chân, thật thật” xuất hiện trước mặt cô, tất cả đều là thật.

“Dịch Tuấn, chúng ta đã có con rồi, anh sờ thử một cái xem, bé con đang ở trong bụng em đây.” Lương Tử Ngưng như đang vội vàng tranh công, nắm lại bàn tay của hắn, để nó lên bụng của cô, trên mặt lộ ra một nụ cười sáng lạn, “Đây là con của chúng ta, anh cảm nhận được sự tồn tại của con không?”

Gương mặt tuấn tú của Nhâm Dịch Tuấn trầm xuống, thật ra thì hắn đã sớm biết tin cô mang thai, nhưng lại cảm thấy thắc mắc, vì sao cô lại chậm chạp không chịu ra chiêu bắt Nhâm Mục Diệu phải chịu trách nhiệm với mình, nếu làm như vậy, theo lẽ thường, Kiều Tâm Du sẽ lập tức rời xa hắn ta.

Nhưng, hắn đợi một ngày, rồi lại một ngày, Lương Tử Ngưng vẫn không có bất kì hành động nào, Nhâm Mục Diệu vẫn mỗi ngày đi làm, mà Kiều Tâm Du vẫn mỗi ngày nấu “cao lương mỹ vị” cho hắn ta, rồi lại tự mình đưa đến công ty cho hắn. Nhìn bọn họ gắn bó như keo như sơn, Nhâm Dịch Tuấn càng ngày càng trở nên nóng nảy và bất an, hắn vì đợi không nổi nữa, nên mới tới đây gặp Lương Tử Ngưng, nếu cô không chịu hành động, vậy thì hắn chỉ còn cách phải ép cô.

Nhâm Dịch Tuấn bỗng chốc rút tay về, lạnh lùng hỏi “Em xác định nó là con của anh, mà không phải là của Nhâm Mục Diệu sao? Anh không chấp nhận làm một người cha hào phóng đâu.”

“Là của anh, nó nhất định là của anh!” Lương Tử Ngưng biết Nhâm Dịch Tuấn đang hoài nghi cô, cô hết sức nghĩ cách chứng minh đứa bé này là của hắn, xem ra chỉ còn cách thành thật khai báo, “Thật ra thì..... Em chưa từng cùng Nhâm Mục Diệu lên giường. Đêm đó, thuốc anh cho em, em đã lén đổi thành thuốc ngủ. Về phần..... màng trinh, là em tự mình đâm thủng nó. Bởi vì em không thể dễ dàng để cho người đàn ông khác ngoài anh chạm vào thân thể mình. Em chỉ một lòng một dạ với anh thôi, Dịch Tuấn, hãy tin em có được không. Anh ta không hề chạm vào em, đứa bé này chỉ có thể là con của anh.”

“Chát ——” Nhâm Dịch Tuấn vung tay lên, một cái tát rơi vào gương mặt mềm mại của cô.

Theo quán tính, Lương Tử Ngưng ngã xuống trên giường, một vết máu lập tức xuất hiện trên khóe miệng, mặt cô vừa đỏ vừa sưng. Cô lấy tay che phần gò má nóng bỏng của mình, hốc mắt bỗng hiện lên một mảng nước, “Anh đánh em! Là vì em không chịu cùng người đàn ông khác lên giường, hay vì anh vẫn nghi ngờ đứa bé này không phải con anh!”

“Miệng em nói yêu anh, chấp nhận hy sinh tất cả vì anh. Nhưng sự thật là gì? Em không nghe lời anh, thế thì sao anh có thể tin tưởng em. Mỗi lần, anh đều dùng bao mà, em hãy thành thật nói cho anh biết đứa bé này là từ đâu mà có!” Nhâm Dịch Tuấn giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, hắn cảm giận hướng cô rống to.

Lương Tử Ngưng lặng lẽ cúi đầu, “Là em, là vì em ra tay, dùng kim đâm thủng một lỗ nhỏ ở phía trên. Đứa bé đầu tiên đã không còn, em lại nghĩ nếu có một đứa trẻ khác phải chăng em cũng có thể trì hoãn một thời gian, để anh không tặng em cho người ngoài.....” Giọng nói của cô cực kì yếu ớt, nhỏ bé hết như tiếng muỗi kêu.

“Con đàn bà chết tiệt!” Nhâm Dịch Tuấn tiến lên, bóp chặt cổ họng của cô, hắn vẫn cho là người phụ nữ này là con rối ngoan ngoãn nghe lời nhất, có thể mặc hắn khống chế tất cả, không nghĩ tới, ả ta lại âm thầm điều khiển, khống chế hắn.

“Ặc, khụ..... Dịch Tuấn, anh thật muốn giết em sao?” Lương Tử Ngưng cảm thấy chỗ cổ họng bị hắn nắm truyền tới một loại đau đớn tan nát cõi lòng, không khí không thể thuận lợi chảy vào, lời nói không cách nào rành mạch, “Có thể, có thể, chết ở trong tay anh, em thật hạnh phúc.....” Cô chậm rãi nhắm mắt lại, chờ đợi không khí bị rút hết.

Giống như con báo săn mồi, đôi mắt hắn bắn ra ánh sáng khát máu sắc bén, tay của hắn đột nhiên buông lỏng, rồi lại nắm chặt lại thành hình quả đấm, gân xanh nổi rõ, “Cô có chết, cục diện bây giờ cũng không thể thay đổi được!” Hắn đang đọc truyện được copy tại Y

“Khụ, khụ.....” Không khí trở lại, Lương Tử Ngưng ho khan sặc sụa, cô nhào qua bắt được cánh tay Nhâm Dịch Tuấn, “Dịch Tuấn, lần này em nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, anh muốn em làm gì, em nhất định sẽ làm nấy, anh phải tin em.” Lương Tử Ngưng giống như người chết chìm, gắt gao bắt lấy bè gỗ cứu lấy tính mạng mình trước hắn.

“Được, anh sẽ cho em một cơ hội! Lần này nếu em hoàn thành tốt, tương lai chúng ta, ”một nhà ba người”

sẽ có thể vĩnh viễn hạnh phúc, mãi mãi bên nhau.” Hân vươn tay, vuốt ve gò má sưng đỏ của cô, “Vừa rồi anh giận quá, có đau không?”

Mặt Lương Tử Ngưng dính vào lòng bàn tay lạnh như băng của hân, rồi lại bị đôi mắt đen như ngọc của hân đầu độc, bèn lắc đầu một cái,

“Không đau!”

Trên con đường yên tĩnh, dọc hai bên đường chính là cây ngô đồng của Pháp, trên cành cây nhẵn nhụi lấp lánh một màu xanh biếc tươi mới. Cuối con đường, có một tòa biệt thự theo phong cách Châu Âu, với vườn hoa kiểu cách tinh xảo, ngoài hồ bơi sóng nước mênh mông. Kiến trúc duy chỉ một màu trắng, đang đắm chìm, hấp thu, phản xạ ánh sáng giống như chính bản thân nó đang phát sáng, rồi tỏa ra những quang sáng êm dịu xung quanh

“Anh uống sữa tươi đi!” Kiều Tâm Du tranh thủ nói.

“Đó là thức uống chỉ dành cho phụ nữ.” Nhâm Mục Diệu đẩy ly sữa nóng về lại phía Kiều Tâm Du. Giơ tay lên, cầm lấy ly cà phê, tiếp tục xem tờ báo trong tay.

“Uống cà phê không tốt! Trong cà phê có hàm lượng caffeine cao, gây ra bệnh tim.....” Kiều Tâm Du giống như một chú vẹt, líu ríu bên cạnh hân không ngừng, liên tục liệt kê những điều không tốt khi uống cà phê.

Dù sao, Kiều Tâm Du mỗi ngày đều nói những lời này, Nhâm Mục Diệu đã sớm thành thói quen, cô một mình mở buổi tọa đàm “kiến thức nên biết để có một sức khỏe tốt”, còn hân thì tiếp tục chăm chú đọc những tin tức nóng về kinh tế hiện nay trên tờ báo.

156. Chương 156: Không Thể Không Để Ý

Đợi đến khi hân uống sạch ly cà phê, cô cũng cầu nhàu xong rồi.

Một tay Nhâm Mục Diệu cầm lấy tờ báo, tay kia lấy ly sữa tươi còn ấm đưa cho Kiều Tâm Du, “Em nói lâu như vậy, chắc khát nước rồi hả!! Thấm giọng chút đi rồi hãy tiếp.”

Kiều Tâm Du nhận lấy ly sữa, uống một hớp, tiếp tục nói: “Chẳng lẽ khi ở vườn trẻ, thầy giáo không dạy cho anh biết là không thể vừa đọc sách vừa ăn sao.....”

“Thứ anh xem không phải là sách, mà là báo. Anh không có ăn, mà là uống” Nhâm Mục Diệu nghiêm túc nói.

“Báo cũng là sách, ăn chính là uống, về tính chất nó đều như nhau mà, anh đừng có ngại biện, anh rõ ràng là đang làm hai việc cùng lúc!”

Nhâm Mục Diệu tiếp tục bới móc lời của cô, “Anh không có ”làm hai việc cùng lúc“, anh dùng mắt nhìn, dùng miệng ăn, còn phải dùng lỗ tai nghe. Cho nên là ”làm ba việc cùng lúc“.”

“Được, anh ”đa dụng một lúc“, vậy còn không nhanh để tờ báo xuống, cầm lấy cái sandwich phô mai này giải quyết nhanh đi.”

“Nếu em có thể im lặng một chút, được như thế, anh lập tức có thể từ bỏ ”làm ba việc cùng lúc“, thành một lòng một việc rồi.”

“Anh ghét em nói nhiều!?” Kiều Tâm Du bĩu môi, tỏ vẻ uất ức nói: “Em chỉ lo lắng cho sức khỏe của anh thôi, em chỉ vì anh mà suy nghĩ.....”

“Ai ~” Nhâm Mục Diệu than thở một tiếng, đứng lên, ôm eo nhỏ của cô, sau đó hôn lên cánh môi mềm mại, phương pháp này luôn là phương pháp hữu hiệu nhất khiến cô im miệng.

“Ừ.....” Kiều Tâm Du không thể lên tiếng phản kháng, chỉ có thể đánh vào bả vai của hấn, cô lại bị hấn sờ sảng rồi. Xem ra hấn siêu cấp thích ăn đậu hũ, vậy hôm nay cô sẽ chuẩn bị một bữa tiệc toàn đậu hũ cho hấn, đậu hũ Ma Bà, rau trộn đậu hũ, canh đậu hũ, đậu hũ dồn thịt, cả món chao đậu hũ tiếng tăm lừng lẫy nữa.

Trong lúc ôm hôn triền miên, Kiều Tâm Du vẫn còn có thể tiếp tục chìm đắm trong suy nghĩ về thực đơn hôm nay.

Nhâm Mục Diệu đột nhiên buông lỏng cô ra, khẽ nhấp môi, “Em uống sữa tươi?”

“Đúng vậy!” Vẫn còn đang ở trong trạng thái hoảng hốt, Kiều Tâm Du vô thức đáp: “Là anh bảo em uống để nhấp giọng mà!”

Khuôn mặt Nhâm Mục Diệu tối đen, đi vào phòng tắm, vội vàng dùng nước súc miệng.

Từ nhỏ hấn đã rất ghét uống sữa tươi, giống như người ta ghét ớt xanh vậy, vừa ngửi tới mùi vị này, hấn đã cảm thấy ghê tởm.

“Anh dị ứng với sữa tươi sao?” Thấy hấn lập tức nhú chặt chân mày, sắc mặt xanh xao, Kiều Tâm Du lo lắng, nên mới theo hấn vào đây. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Cô đã từng nghe qua dị ứng phấn hoa, đậu phộng, hải sản..... nhưng dị ứng sữa tươi thì... chưa từng

Nhâm Mục Diệu súc miệng xong, lại tiếp tục bóp kem lên bàn chải, một lần rồi lại một lần chải sạch hàm răng, không xóa sạch cái vị sữa kia, hấn sẽ không cam lòng.

“Anh có muốn em gọi cấp cứu không?” Kiều Tâm Du tự trách nhìn hấn, vội xoay người rời đi.

Vì hôn, mà lây dính một chút xíu sữa tươi, rồi phải vào bệnh viện, không trở thành chuyện cười của thế kỷ mới là lạ. Nhâm Mục Diệu vội vàng túm lại tay cô, trong miệng vẫn còn bọt, nói: “Anh rất rất rất ghét sữa tươi, mùi vị ghê tởm của nó khiến anh muốn nôn, biết chưa?”

“Em đã biết anh kiêng ăn giống như trẻ con rồi, đã vậy sao anh không nói sớm.”

“Anh nói rồi, thì em sẽ không cảm râm mỗi ngày bên tai anh nữa, cũng sẽ không nhìn thấy được biểu hiện quan tâm này của em nữa.”

Con người Kiều Tâm Du khẽ nhú lại, “Thì ra anh mỗi ngày đều xem lời em nói thành một vở diễn? Anh thật xấu xa!” Những quả đậu nhỏ giống như hạt mưa liên tục rơi vào người của hấn.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại di động bỗng từ trong phòng khách truyền đến.

“Anh nghe điện thoại chút, chờ lát nữa anh sẽ để cho em đánh đủ.” Đánh gì cơ chứ, so với gãi ngứa cho hấn thì chẳng khác mấy.

Nhâm Mục Diệu cầm điện thoại di động lên, sau khi điện thoại được tiếp thông, chân mày hấn khẽ siết chặt, vẻ mặt càng ngày càng nghiêm trọng.

“Sao vậy?”

“Công ty có chuyện.” Hấn nhặt lấy chùm chìa khóa trên khay trà thủy tinh, rồi vội vã đi ra ngoài.

Kiều Tâm Du quay đầu liếc mắt nhìn cặp sandwich vẫn chưa được hấn nuốt trôi kia, thì thầm một câu, “Chuyện quan trọng tới mức nào mà ngay cả ăn chút đồ ăn sáng cũng không được.”

Thở dài một hơi, cô cúi đầu, nhìn thấy túi giấy tờ màu vàng trên khay trà, “Sao anh ấy lại quên đem túi giấy tờ quan trọng như vậy?”

Kiều Tâm Du lập tức lấy bọc gói lại sandwich, rồi cầm lên túi giấy đuổi theo hấn. Nhưng Nhâm Mục Diệu đã lái xe đi, cô lập tức gọi điện thoại di động cho hấn, mà đường dây lại bận. Cho nên Kiều Tâm Du vội bảo tài xế đưa cô đi.

“Cậu Vương, có thể lái nhanh hơn một chút không?.” Kiều Tâm Du không ngừng thúc giục.

“Cô chủ, không phải lỗi của tôi, mà là vì cậu chủ lái xe quá nhanh, tốc độ lái xe của cậu ấy đã đến mức siêu tốc, vì lý do an toàn, tôi không thể tăng tốc độ hơn nữa.”

Nhâm Mục Diệu lái xe gấp thế kia, là vì công ty xảy ra chuyện vô cùng nghiêm trọng à?

Kiều Tâm Du không khỏi lo lắng thay cho hắn.

Nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ nhanh chóng bay vọt qua, chiếc xe thể thao Lamborghini màu vàng của Nhâm Mục Diệu thì lại giống như một tia sáng, lướt cực nhanh, Kiều Tâm Du chỉ có thể nhìn nó đi càng lúc càng xa, mơ hồ biến thành một cái bóng màu vàng.

“Không đúng, nếu đến công ty thì phải quẹo phải chỗ ngã tư chứ, nhưng xe cậu chủ lại quẹo trái.” Tài xế hướng về Kiều Tâm Du báo cáo.

“Vậy chúng ta cũng quẹo trái đi!” Đây không phải là đường đến bệnh viện sao, lòng Kiều Tâm Du khẽ run, một bầu không khí lạnh lẽo ập vào lòng cô, “Chúng ta đến bệnh viện đi!”

Về mặt khẩn trương lúc sáng của Nhâm Mục Diệu là vì vậy ư, nói vậy hắn rất quan tâm Lương Tử Ngưng. Kiều Tâm Du biết Lương Tử Ngưng bây giờ là bệnh nhân, hơn nữa cô ấy hiện giờ rất lẻ loi, cô ấy không có lấy một người thân để giúp đỡ hay chăm sóc cho cô ấy, cô không nên so đo chuyện này mới phải. Nhưng khi nghĩ tới lý do Nhâm Mục Diệu khẩn trương là vì cô, lòng của cô giống như bị một tảng đá đè lên, thật nặng nề, ngột ngạt.

“Chuyện gì xảy ra?” Ánh mắt nghiêm túc của Nhâm Mục Diệu nhìn chăm chăm vào bác sĩ.

Dưới ánh nhìn soi mói, sắc bén của Nhâm Mục Diệu, bác sĩ run rẩy nói: “Là..... vì khi chúng tôi báo cho Lương tiểu thư chuyện thai nhi bị dị dạng, phải làm giải phẫu sinh non, thì cô ấy bắt đầu chửi bới, không chịu phối hợp thực hiện các bước chuẩn bị trước giải phẫu.”

“Đồ vô dụng!” Gương mặt tuần tú của hắn lập tức bị một tầng khí đen, mịt mù bao phủ “Chút chuyện nhỏ mà làm cũng không xong.”

157. Chương 157: Lương Tử Ngưng Trả Thù

Lương Tử Ngưng thuận tay cầm lên bình hoa thủy tinh nơi đầu giường, giây tiếp theo, các đóa hoa hồng lập tức bay tới bên cửa.

“Xoảng——” Nhâm Mục Diệu mới vừa đi tới cửa, thì một bình hoa đã ập tới bên gương mặt lạnh lùng của hắn, gặp nguy không loạn, người hắn khẽ né sang bên cạnh, tránh được đợt tập kích của bình hoa.

Bình hoa thủy tinh ngay bên chân của hắn bể tan tành thành những mảnh vụn, những mảnh vụn trong suốt dưới sự khúc xạ của ánh mặt trời, lóe ra những tia sáng lấp lánh. Những đóa hồng mềm mại kiêu diễm được ngâm trong nước, bể tan thành những cánh hoa vụn, khẽ rơi.

Đôi mắt lạnh lùng quét nhìn phòng bệnh cực kì bừa bộn, khóe miệng khẽ cong lên, tạo thành một nụ cười lãnh khốc tuyệt tình, “Không tệ! Xem ra sức khỏe của cô khôi phục rất tốt.”

Nhâm Mục Diệu giơ chân lên, đôi giày da thủ công lóe lên ánh sáng lạnh như băng, bước qua chiếc bình hoa vỡ, đi tới bên cô.

“Anh, anh tới đây nhất định là để giết hại con tôi, van xin anh đừng qua đây!” Lương Tử Ngưng như gặp phải Quỷ La Sát, cô hét hoảng nhảy xuống giường, cuộn mình trốn trong góc tường, cô co người lại thành một khối, thân thể không nhịn được mà run lấy bầy.

“Với tình huống bây giờ, đứa bé này không thể không lấy ra!” Lời Nhâm Mục Diệu nói ra cực kì lãnh khốc, nhưng trên mặt lại không hề có một chút cảm xúc không đành lòng. Y - www.

“Đứa bé này là hi vọng của tôi, không thể lấy ra, không thể lấy ra.....” Lương Tử Ngưng như một đứa trẻ bị mất đi linh hồn, đầu tóc cô rối bời mà phủ lên đôi gò má trắng bệch, cô bắt lực lắc đầu, động tác như cái máy, không ngừng lắc đầu, trong miệng vẫn nhắc đi nhắc lại câu nói trên .

Cô chỉ biết, nếu đứa bé này không còn, thì đối với Nhâm Dịch Tuấn mà nói, một chút giá trị lợi dụng cô cũng không có. Vậy thì, cô sẽ thật sự hoàn toàn mất đi Nhâm Dịch Tuấn.

Nhâm Mục Diệu thấy cô có chút bình tĩnh lại, lập tức báo cho y tá bên cạnh, “Đánh thuốc mê cô ta, rồi trói đến phòng giải phẫu là được.”

“Không!” Lương Tử Ngưng nhào tới, quỳ gối trước mặt Nhâm Mục Diệu, ôm lấy hai chân của hắn, “Van xin anh, đừng làm hại tới đứa bé này, nó là con của chúng ta”

“Bộp——” ngoài cửa, một bóng người mềm mại mảnh khảnh, đôi mắt to sáng ngời, khuôn mặt trắng bệch, cô đứng ở nơi đó, hai bàn tay mềm mại không xương của cô vẫn đang run run.

Nhâm Mục Diệu quay đầu lại, lúc nhìn thấy Kiều Tâm Du, lòng hắn hốt hoảng, hỗn loạn, “Tâm Du!”

Hắn muốn đi tới bên cô, nhưng khi chân hắn khê nâng lên, lập tức bị Lương Tử Ngưng ôm chặt vào trong ngực.

“Chẳng lẽ anh quên đêm hôm đó rồi sao? Em biết anh chỉ vì uống rượu say, mà nhìn lầm em là chị, nhưng đoạn tình cảm kia thật sự đã xảy ra. Anh xem, trời cao cuối cùng đã chiếu cố tới em, cho em mang thai con của anh, để em thay chị mà ở bên cạnh anh, chăm sóc anh? Em không quan tâm dù mình có trở thành kẻ thế thân.” Lương Tử Ngưng len lén nhìn về phía cửa, xem phản ứng của Kiều Tâm Du, ai bảo người đàn bà này lại muốn tranh giành Nhâm Dịch Tuấn với cô, cô muốn cô ta phải trả một cái giá thật lớn.

Nếu Kiều Tâm Du đoạt đi người đàn ông của cô, vậy cô sẽ để cho cô ta ném thử một chút mùi vị khi người đàn ông của mình bị người phụ nữ khác cướp đoạt.

Giọng nói réo rắt của Lương Tử Ngưng, từng lời từng tiếng như sấm nổ bên tai đánh vào lòng cô, chấn động tới mức khiến đầu óc cô trống rỗng, sững sờ đứng yên tại chỗ

“Cô nói đủ chưa!” Nhâm Mục Diệu khom người hung hăng đẩy cô ta ra, vội vàng đi tới bên Kiều Tâm Du.

“Tâm Du, em đừng nghe cô ta nói bậy, em nghe anh giải thích có được không?.”

Khóe mắt cô thoáng hơi lạnh, Kiều Tâm Du dùng đôi mắt sáng trong nhìn hắn, cánh môi trắng bệch khê nâng lên, lộ ra nụ cười mỉa mai, “Anh quên mang theo giấy tờ, nên em mang nó tới cho anh.....” Cô không muốn tiếp nhận sự thật này, cô lựa chọn tránh né nó, vờ như không nghe thấy gì cả, cô cúi đầu, nhìn vũng nước trên đất, giấy tờ đang ngấm trong nước, bên cạnh còn có đóa hoa hồng tươi đẹp đến mức chói mắt.

“Tâm Du.....” Phản ứng này của Kiều Tâm Du khiến Nhâm Mục Diệu càng thêm lo lắng.

“Anh xem, em thật dần! Chút chuyện nhỏ này mà cũng làm không xong.” Cô ngồi chồm hổm xuống đem giấy tờ nhặt lên, nước dọc theo túi giấy tờ mà nhỏ giọt xuống, hết như những giọt lệ, “Thật xin lỗi, nó lại thành ra như vậy. Em thật sự vô dụng, chuyện gì cũng làm không xong.....” Lẩm bẩm nói, giọng của cô dần dần nghẹn ngào, những giọt nước mắt thê lương lá tả rớt xuống, lặng lẽ chảy dọc theo gương mặt tái nhợt của cô.....

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.....” Từng giọt nước mắt của cô, giống như từng viên đá đập vào trái tim của hắn, hắn ôm chặt cô vào trong lòng, giống như chỉ có vậy, mới có thể cảm thấy cô đang chân thật tồn tại.

Lương Tử Ngưng đi tới, “Phịch” một tiếng, quỳ xuống bên Kiều Tâm Du. Mặc dù trong lòng, cô ngàn vạn lần không muốn, nhưng vì giữ được sinh mệnh của đứa bé này, cô không thể không hy sinh tôn nghiêm của mình, “Kiều Tâm Du, tôi biết rõ chị sẽ không thể tha cho đứa bé này, nhưng đứa bé này vô tội, đây là một sinh mạng mới được ra đời, tôi van xin chị có thể để cho nó một con đường sống không? Tôi chưa từng có ý nghĩ muốn can thiệp vào cuộc sống của hai anh chị, đứa bé này sẽ càng không ảnh hưởng đến cuộc sống của hai người, chị có thể tiếp tục làm bà Nhâm, đứa bé này cũng sẽ không trở thành con riêng, tôi chỉ hi vọng chị có thể cho đứa bé này một con đường sống....”

Nước mắt nhanh chóng làm tầm mắt của cô mờ hồ, “Tôi không biết, cô đừng hỏi tôi, tôi thật sự không biết.....”

Làm hại tới đứa bé này, cô làm không được, cô cũng không thể trở mắt nhìn Nhâm Mục Diệu làm như vậy. Nhưng, khi cô vừa nghĩ tới việc Nhâm Mục Diệu có con với cô gái khác, tim cô nhói đau đến mức sắp hít thở không thông.

“Cô câm miệng cho tôi! Cút ngay!” Nhâm Mục Diệu không muốn nhìn thấy Kiều Tâm Du bị bức tới mức phải thống khổ như thế, toàn bộ bức xúc lập tức đổ lên trên người Lương Tử Ngưng.

“Để em yên tĩnh một chút có được không!?” Kiều Tâm Du đẩy Nhâm Mục Diệu ra, “Em cần yên tĩnh một chút.” . Đôi mắt trong veo như nước của cô dao động những bi thương.

Nhâm Mục Diệu chậm rãi buông lỏng tay, hấn lưu luyến, dường như chỉ cần hấn vừa buông lỏng, hấn vĩnh viễn sẽ không níu giữ được cô.

Trong nháy mắt, Kiều Tâm Du xoay người, lệ đã tràn đầy hốc mắt cô lập tức tuôn rơi, bàn tay cô nhẹ nhẹ xoa xoa tim mình, mở ra đôi chân cứng đờ của mình mà bước ra ngoài, bước tiến của cô càng lúc càng nhanh, càng ngày càng gấp rút, như không thể chờ đợi mau chóng thoát khỏi nơi làm người ta hít thở không thông này.

Hoa viên sau bệnh viện rậm rạp cây cối, dưới một cây nhãn, trong một góc tối, Kiều Tâm Du đang ngồi trên băng đá lạnh như băng, người cô co lại, toàn thân không ngừng run rẩy.

158. Chương 158: Đau Lòng

Tại sao phải như vậy, tại sao?

Cô bây giờ giống như một kẻ dư thừa, Nhâm Mục Diệu có thể trở về thời điểm sáu năm trước rồi, hấn có cô gái thương yêu hấn, mà người kia lại giống Lương Tử Oánh như đức, cô ấy còn có con với hấn nữa. Tất cả đều hoàn mỹ, thời gian như đang quay ngược lại. Điều bất đồng duy nhất, chỉ có cô mà thôi.

Thế giới của hấn có thể trở về như trước, nhưng thế giới của cô lại không cách nào trở lại. Kí ức đen tối trong nhà tù, vĩnh viễn tồn tại sâu trong trí nhớ của cô. Cô còn mất đi cả tim mình, đoán chừng cũng không thể tìm lại được.

“Kiều Tâm Du, sao cô lại ở đây?”

Đỉnh đầu truyền đến một giọng nói mạnh mẽ của đàn ông.

Kiều Tâm Du lập tức xoay người, lau lệ nơi khóe mắt, nụ cười tiêu chuẩn lần nữa xuất hiện trên mặt cô. Sau đó cô quay lại nhìn hấn, “Nhâm Dịch Tuấn, thật khéo! Sao anh lại tới bệnh viện?”

“À! Một người bạn của tôi bị bệnh, tôi tới thăm.” Đôi con ngươi tối tăm của hấn dần bị một lớp khí lạnh phủ lên.

Mặc dù Kiều Tâm Du đang cực lực đè nén đau thương của cô, nhưng hành lông mi nhỏ dài bị thấm nước càng thêm đen, làn nước bập bênh trong đôi con ngươi, đã làm lộ ra nỗi bi thương trong lòng cô.

“Tôi ngồi đây thì có sao không?” Nhâm Dịch Tuấn lễ phép hỏi một tiếng.

Kiều Tâm Du lắc đầu một cái, “Ngồi đi!” Cô dời người sang bên cạnh, chừa chỗ cho hấn.

“Cô đứng lên chút đi!” Nhâm Dịch Tuấn lấy khăn quàng cổ trên người xuống.

Kiều Tâm Du ngậy ngốc đứng lên, sững sờ nhìn hấn phủ chiếc khăn quàng lên trên băng ghế đá, cô vội vã ngăn cản, “Này, vậy không tốt lắm đâu!”

“Băng ghế đá lạnh như vậy, sẽ làm cô ngã bệnh mất.” Nói xong, hắn ấn bả vai Kiều Tâm Du xuống, ép cô ngồi lên trên khăn quàng cổ của hắn.

Nhâm Dịch Tuấn chưa từng có hành vi tử tế, quan tâm người khác như thế, nhưng khi hắn nhìn thấy Kiều Tâm Du, hắn lại không nhận được ý nghĩ muốn đem cô nâng niu trong lòng bàn tay, quan tâm cô, che chở cô.

“Cám ơn!” Kiều Tâm Du ngập ngừng nói.

“Cô gặp phải chuyện gì sao?” Hắn rất tự nhiên mở miệng, hỏi thăm cô mọi chuyện. Khẩu khí quen thuộc như đang hỏi thăm cuộc sống của một người bạn đã lâu không gặp.

“Không có, không có gì.” Kiều Tâm Du vẫn có chút đề phòng với hắn, cô không muốn đem tất cả mọi chuyện nói cho hắn biết.

“Sao, không muốn nói cho tôi biết à? Tôi đoán tám phần là do Nhâm Mục Diệu khi dễ cô rồi.” Nhâm Dịch Tuấn chắc chắn nói.

Vừa nhắc tới Nhâm Mục Diệu, nỗi đau bứt đi phần nào lúc này lại bắt đầu nhói lên, mũi cô bỗng đau xót, nước mắt lẳng lặng chảy xuôi xuống, “Anh đừng nhắc tới anh ấy có được không, tôi không muốn nghe”
Nguồn truyện: Y

Mặc dù đã cố gắng đè nén xuống, nhưng nước mắt vẫn giống như những hạt trân châu bị đứt dây, liên tục rơi xuống. Kiều Tâm Du dùng sức lau nước mắt, nhưng vừa lau xong một đợt, một đợt nước khác lại tuôn ra. Dù cô cố gắng cỡ nào, vẫn không thể lau hết chúng, như vết thương trong lòng, không thể nào kín miệng.

Nhâm Dịch Tuấn vỗ vỗ bả vai của mình, “Cho cô mượn dựa một chút!”

“Không cần!” Giọng nói nghẹn ngào mang nặng âm mưu.

”Ai

” Nhâm Dịch Tuấn thở dài một tiếng. Cô rõ là mềm yếu, tại sao lại muốn giả bộ kiên cường chứ?

Nhâm Dịch Tuấn không để ý tới phản kháng của Kiều Tâm Du, ôm trọn cô vào trong ngực mình, khẽ vuốt nhẹ lưng cô, “Nếu muốn khóc thì cứ thoải mái khóc đi, như thế lòng cô còn có thể dễ chịu hơn một chút, cứ khóc lớn lên!”

“Ừ hức” Đè ép nhiều bi thương trong lòng như vậy, hắn cũng nên buông thả chúng một thoáng, nếu cứ tiếp tục đè nén, thì khi tích tụ nhiều cũng sẽ thành bệnh.

Kiều Tâm Du đầu tiên là nhỏ giọng khóc sùt sùi, nhưng đau thương cứ liên tục tràn ra từ sâu trong đáy lòng cô, rồi cô vứt đi sự e dè của mình, lên tiếng khóc lớn.

Vài tia ánh mặt trời xuyên thấu qua những cành cây dày đặc, rơi vào trên người của cô, phủ lên người cô một tầng sắc mê ly.

Vườn hoa vắng vẻ, thật lẳng lặng mà lặng lẽ.

Nhưng đáy lòng cô lại không cách nào yên bình như thế, những đợt sóng dữ cứ liên tục ập tới.....

Mọi thứ thật bừa bộn, như có một vụ cướp vừa diễn ra.

Ánh mắt Nhâm Mục Diệu nhìn chăm chăm vào phương hướng Kiều Tâm Du rời đi, khí giận phủ đầy lên đôi mắt u tối của hắn, lửa giận tán loạn.

Song Lương Tử Ngưng vẫn quỳ trên mặt đất, chân cô có chút tê dại, cô đưa tay lồi lồi ống tay áo của Nhâm Mục Diệu, “Van xin anh, tha cho con của chúng ta có được hay không?”

Nhâm Mục Diệu chột vung tay lên, “Chỉ có đứa nhỏ do Tâm Du sinh ra mới là con của tôi, về phần đứa trẻ này, đó chỉ là một kết quả ngoài ý muốn.”

“Thế nhưng đứa bé đã chân thật tồn tại.”

“Tôi sẽ không để cho nó sống sót!” Nói xong câu đó, hắn hất tay rời đi.

Lương Tử Ngưng ngồi liệt trên mặt đất lạnh băng, hai tay cô chống trên đất, một giọt lệ lăn xuống, “Con ơi, mẹ phải làm gì để cứu con đây? Mẹ nên làm gì mới có thể giúp ba con đây?”

Đầu hắn ngập đầy lửa giận, trong đầu Nhâm Mục Diệu không ngừng hiện lên vẻ mặt bi thương của Kiều Tâm Du, hắn hốt hoảng gọi điện thoại cho cô, nhưng chẳng có lần nào thông. Hắn giống như một con ruồi mất đầu, gặp người nào cũng kéo qua hỏi một chút, dường như, thế giới của hắn đã hỗn loạn rồi.

Khi hắn đi tới vườn hoa nhỏ phía sau bệnh viện, lập tức nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia thế nhưng lại đang rúc đầu vào trong ngực của người đàn ông khác, hắn tức giận, hùng hực khí thế bước tới, nắm chặt áo của tên đàn ông kia, rồi đâm mạnh vào mặt hắn ta.

“Nhâm Mục Diệu, anh làm gì ở đây!” Kiều Tâm Du hướng phía hắn rống to, mặt cô đầy nước.

Kéo Kiều Tâm Du qua, lấy thân mình chắn ngang người cô, tuyên rõ quyền sở hữu, hướng về phía Nhâm Dịch Tuấn căm giận nói: “Đáng đánh!”

Nhâm Dịch Tuấn ưu nhã lau vết máu nơi khóe miệng, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt đe dọa nhìn Nhâm Mục Diệu, “Không ngờ chỉ có mấy năm không gặp, mày đã trở nên bạo lực như vậy!”

Trong nháy mắt, Nhâm Dịch Tuấn ngẩng đầu, đôi mắt thâm thúy của hắn ta cũng lập tức bắn ra tán loạn những tối tăm cùng với lạnh lẽo. Ánh mắt hai người giống nhau như đúc, Nhâm Mục Diệu lập tức ý thức được thân phận của hắn.

Cánh môi mỏng của Nhâm Mục Diệu khẽ nâng lên, tạo thành một nụ cười châm biếm, “Mày nói tao sao? Thích cảm dỗ phụ nữ có chồng, quả không hổ danh là con của một bà mẹ ”vụng trộm” chuyên nghiệp!”

Đôi mắt lạnh như băng hùng hực lửa giận, Nhâm Dịch Tuấn không cách nào đè nén xuống lửa giận của mình, “Mẹ mày mới là đồ đàn bà hạ tiện, đi cướp chồng của người khác!” Hắn xông lên phía trước, lưu loát đưa qua một đấm ——

Nhâm Mục Diệu nhanh nhẹn xoay người, tránh được nắm đấm của hắn ta, ngay sau đó, hắn ra một cú đá vào ngay lồng ngực của Nhâm Dịch Tuấn

159. Chương 159: Nên Buông Tay

Thấy hai người cứ liên tục đánh nhau, Kiều Tâm Du thật sự không chịu được, hướng về hai người bọn họ rống to: “Các anh đủ chưa! Dừng đánh nữa!”

Tình địch gặp mặt đã hết sức đỏ mắt, huống chi hai người bọn họ còn có mối thù sâu nặng như vậy, càng sẽ không bỏ qua cho đối phương. Hung hăng ra quyền, liên tục tung ra những cú đá đầy lực, một đấm rồi lại một đá càng lúc càng tàn nhẫn hơn.

Dĩ nhiên hai người cũng không ai buông tha cho ai, khóe miệng Nhâm Mục Diệu bật ra tia máu, mà trên gò má của Nhâm Dịch Tuấn cũng đã xuất hiện vết bầm tím.

Nhâm Mục Diệu thừa dịp Nhâm Dịch Tuấn tránh né, bay người tới, đâm thật mạnh thẳng vào mặt của hắn ta.

Kiều Tâm Du nhào tới trước mặt của Nhâm Dịch Tuấn, “Không được!”

Nhâm Mục Diệu nhìn thấy Kiều Tâm Du đột nhiên xuất hiện trước tầm mắt mình, hắn rất sửng sốt, quả đấm vừa đứng dừng lại ngay trước gương mặt thanh tú của cô, “Em lo cho tên đó?”

Cánh môi trắng bệch giương nhẹ, lãnh đạm cười một tiếng, “Đủ chưa, các anh là con nít lên ba sao?”

“Tâm Du, cô tránh ra!” Nhâm Dịch Tuấn lau chùi mồ hôi hột trên trán mình xong, đôi mắt khát máu của hắn lập tức bắn ra ánh nhìn bén nhọn hết như mũi kiếm về phía Nhâm Mục Diệu.

“Tâm Du? Cách gọi thật thân thiết, hai người từ lúc nào lại có mối quan hệ tốt như vậy.” Một nụ cười khinh miệt lập tức xuất hiện trên gương mặt căng cứng của Nhâm Mục Diệu.

“Đây là chuyện giữa tao với Tâm Du, không mượn mày xen vào?” . Chân mày sắc bén của Nhâm Dịch Tuấn nhú lên, tỏ ý khiêu khích, cùng với vẻ bất mãn.

“Cô ấy là vợ tao, tao có quyền biết mọi chuyện về cô ấy. Còn mày, chỉ là kẻ xa lạ trên đường mà thôi.”

“Nếu tao là người xa lạ, sao mày phải để ý đến mối quan hệ giữa tao và Tâm Du.”

.....

Tâm tình Kiều Tâm Du còn chưa thoát khỏi bi ai cùng với đau thương, giờ cô lại bị Nhâm Mục Diệu chất vấn, đầu cô sắp hỏng mất rồi.

“Đủ rồi!” Kiều Tâm Du tức giận hét lớn một tiếng, thấy hai người căm mồm nhìn mình, chân mày cô nhíu chặt, “Hai người cứ ở chỗ này mà tiếp tục tranh cãi đi!”

Kiều Tâm Du bỏ lại những lời này, sau đó lập tức xoay người rời đi.

“Tâm Du!”

“Tâm Du!”

Hai người trăm miệng một lời gọi tên của Kiều Tâm Du. Nhưng Nhâm Mục Diệu lại nhanh hơn một bước, hắn tiến lên, nắm chặt lấy bàn tay mảnh khảnh, mềm mại của Kiều Tâm Du.

“Chúng ta cùng về nhà đi!” Nhâm Mục Diệu không cho Kiều Tâm Du có cơ hội cự tuyệt, trực tiếp lôi cô rời đi.

Cầm chặt lấy bàn tay cô, cảm nhận được nhiệt độ lạnh như băng, cái lạnh như được xuyên thấu vào tâm, như thể chết lặng, như thể tràn ra từ trong trái tim của chính cô.

Một đôi mắt âm trầm, gắt gao nhìn bóng lưng đang tay trong tay rời đi của hai người họ, đáy mắt mờ mịt cùng với tối đen, hắn mong muốn đến cỡ nào người đang ở bên cạnh Kiều Tâm Du kia là hắn.

Một trận gió lạnh thổi qua, cuốn theo từng đợt lá rụng của cây nhãn, thì ra cũng có cây vào lúc đầu xuân lại bắt đầu rụng lá

Nhâm Dịch Tuấn vẫn cô độc, trong góc tối đó chỉ có một mình hắn. Nhưng kể từ lần đầu nhìn thấy Kiều Tâm Du, hắn đã bị nụ cười nhạt của cô chinh phục, ác ma đột nhiên muốn rời bỏ thế giới Hắc Ám, vì như vậy sẽ gần cô hơn một chút.

Kiều Tâm Du cùng với Nhâm Mục Diệu rời đi là vì không muốn nhìn thấy hai người bọn họ đánh nhau, gây gổ thêm nữa.

Bầu không khí buồn bã tràn ngập trong xe, hàng ghế ngồi bọc da thật sự tỏa ra một loại mùi nồng nặc khó ngửi, điều này càng khiến cho bầu không khí bên trong xe càng thêm phần bức bối.

Trầm mặc yên tĩnh, hai tay Nhâm Mục Diệu nắm chặt lấy tay lái, đôi con ngươi nhìn chằm chằm phía trước. Kiều Tâm Du nhắm mắt lại, chịu đựng một trận rồi lại một trận cảm giác đảo lộn trong lồng ngực.

“Em không có gì muốn hỏi anh sao?” Nhâm Mục Diệu muốn giải thích với cô chuyện xảy ra vào ngày hôm đó, nhưng Kiều Tâm Du lại chần chừ mãi không hỏi hắn, hắn chỉ còn cách mở miệng, bắt đầu trước.

“Không có.” Giọng Kiều Tâm Du lạnh nhạt, như đang nói chuyện với một người xa lạ.

“Chẳng lẽ em hoàn toàn không muốn biết chuyện xảy ra giữa anh và Lương Tử Ngưng sao?”

“Vậy anh muốn em làm sao!” Đôi mắt Kiều Tâm Du bỗng dưng mở ra, trong vắt và lấp lánh ánh sáng, “Anh muốn em cãi nhau với anh như loại đàn bà chanh chua, sau đó quăng chậu nước lạnh vào người anh, ném

vật dụng, đồ đạc trong nhà? Hay anh muốn em tới bắt gian tại trận anh đang ở cùng một chỗ với cô ta, sau đó đem tội ác của anh lan truyền khắp nơi? Hay là muốn em..... cũng ra ngoài ngoại tình giống như anh, cởi mở một chút, vui đùa cùng tất cả mọi người hay sao?”

Nhâm Mục Diệu tức giận đập mạnh chân ga, cây kim chỉ đồng hồ càng lúc càng hướng nhanh về phía vạch bên phải, tốc độ ngày càng mau, “Kiều Tâm Du!” Hắn nghe không nổi nữa, hừ mạnh một tiếng.

“Hay anh muốn em yếu đuối, mỏng manh một chút, biểu diễn tiết mục nổi tiếng một khóc, hai náo, ba treo cổ, mặt dày mày dạn cầu xin anh, vạch rõ giới tuyến với vợ nhỏ.” Khóe miệng Kiều Tâm Du nâng lên thành một nụ cười tự giễu, “Người ta ưu tú như thế, lại có tiền có thế, nuôi một hai phụ nữ là chuyện rất đổi bình thường, em có thể kiêu ngạo vì đây thật là một ân huệ lớn mà trời ban cho em, sao em lại có thể chỉ trích, trói buộc cấm cản anh đi ngoại tình chứ? Vợ hiền gương mẫu phải làm như thế mới đúng! Em hẳn là nên tự trách chính mình, phải chăng vì mị lực của em không đủ, nên không thể giữ được chồng.....” Truyện Sắc Hiệp -

“Đừng nói nữa!”

“Không phải anh bảo em nói sao?” Mặt Kiều Tâm Du tái nhợt không có lấy một tia biểu tình, cô cắn môi, đau xót, cắn đến rách lớp da ngoài, đâm vào trong thịt, mùi máu tươi tràn khắp khoang miệng, thở dài một tiếng, “Có lẽ..... Chúng ta nên kết thúc đi.”

Cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo khiến lòng cô không ngừng rối rắm, khi nói ra những lời này, lòng của cô như bị đập tan thành những mảnh vụn, nhưng thực tế tàn khốc, ép cô không thể không đưa ra loại lựa chọn này.

“Em nói cái gì?!” Gân xanh nổi đầy lên trán Nhâm Mục Diệu, hắn hướng cô rống to.

“Két——” hắn chợt đập mạnh thắng xe, bánh xe cùng với mặt đất ma sát vào nhau tạo ra những âm thanh chói tai.

Chiếc Lamborghini văng vàng dừng ngay trước cửa nhà họ Nhâm.

Kiều Tâm Du lập tức mở cửa xe, bước xuống, hít sâu vào một hơi không khí trong sạch, cổ tay cô bỗng bị ai đó nắm chặt lại.

Đôi mắt tối tăm của Nhâm Mục Diệu toát ra một ngọn lửa đen, ép hỏi: “Em! em mới vừa nói gì?”

Kiều Tâm Du dùng hết sức muốn tránh thoát mở tay của hắn ra, “Chúng ta nên ... nên kết thúc đi! Em nên buông tay thôi! Em thật sự quá mệt mỏi, yêu anh thật sự rất mệt mỏi, rất mệt.....”

“A ——” Kiều Tâm Du hoảng sợ kêu to, sau đó cô bị Nhâm Mục Diệu bế lên.

“Cái gì gọi là kết thúc? Trong từ điển của Nhâm Mục Diệu anh không có hai chữ này!” Nhâm Mục Diệu ôm cô đi lên lầu.

160. Chương 160: Trong Mắt Của Em Chỉ Có Thể Có Anh

“Khốn kiếp! Anh mau thả em xuống, thả em xuống!” Trên đường đi Kiều Tâm Du không ngừng kêu ầm lên.

Người giúp việc đang quét dọn phòng ốc len lén liếc mắt nhìn họ một cái, rồi vội vàng cúi đầu, tiếp tục làm việc. Bọn họ dĩ nhiên biết cái gì nên nghe, cái gì nên nhìn.

“Rầm!” Nhâm Mục Diệu dùng một cước đá văng cánh cửa.

“Phịch!” Ném Kiều Tâm Du lên giường, tháo cravat, vò vò mái tóc, khiến cho mái tóc ngắn thêm phần rối loạn. Nói thẳng ra bây giờ, hắn đã không còn kềm chế được mình nữa, cực kì cuồng bạo.

Kiều Tâm Du chống người ngồi dậy, nhìn thấy gương mặt gay gắt nghiêm trọng, lạnh lùng, cùng với vẻ bức người của hắn, bèn cúi đầu, không dám nhìn.

Nhâm Mục Diệu tức giận không nhẹ, hắt thở dốc ra tiếng, cổ đè nén xuống ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt trong lồng ngực, bước đến gần Kiều Tâm Du, nắm chặt hai vai của cô, quát: “Kết thúc? Em dám có ý nghĩ muốn kết thúc với anh sao?!”

“Vậy anh muốn em phải làm sao?” Kiều Tâm Du ngửa đầu, đôi mắt trong veo của cô nhìn thẳng vào đôi con ngươi tối tăm của hắn, “Hai người ngay cả con cũng đã có rồi, anh còn muốn em phải làm sao đây?”

Nhâm Mục Diệu cởi áo vest khoác ngoài trên người xuống, tiện tay ném qua một bên, sau đó tiếp tục cởi bỏ quần áo.

“Anh..... Anh làm gì vậy!” Kiều Tâm Du sợ hãi nhìn hắn, cô từ từ lui mình về phía đầu giường.

Nhâm Mục Diệu nhào tới, đè lên người Kiều Tâm Du, “Em đã để ý đến đứa bé đó như vậy, vậy chúng ta cũng sinh một đứa đi!”

“Không cần! Anh buông tôi ra!” Kiều Tâm Du ra sức quơ hai tay của mình, nhưng rất nhanh, hai tay cô đã bị Nhâm Mục Diệu tóm lại, đặt lên trên đỉnh đầu.

“Không phải em để ý đến chuyện Lương Tử Ngưng có con sao? Vậy bây giờ anh sẽ cho em.....”

Vừa dứt lời, Kiều Tâm Du lập tức cảm thấy phần vải trên eo mình bị hắn kéo căng.

“Soạt——”, áo sơ mi trên người cô bị hắn xé rách.

Trong đôi mắt tối tăm của hắn hùng hực lửa, hắn cúi đầu, thô lỗ hôn mạnh lên cổ của cô, mặt cô, bên tai, trước ngực chiếc cằm lúm túm râu ria của hắn lướt nhẹ lên da thịt cô, khiến người cô như bị điện giật.

“Van xin anh, đừng vậy mà.....” Hắn bây giờ hệt như một con dã thú bị chọc giận điên cuồng, phóng túng, buông thả, hung mãnh, toàn thân được bao phủ bởi một loại hơi thở khát máu.

” Đừng vậy là như thế nào?” Đôi mắt đen tối của hắn bỗng xuất hiện ánh mắt sắc lạnh, “Là như vậy phải không?” Hắn xoa xoa phần đầy đặn của cô theo hình vòng cung, lòng bàn tay thô ráp của hắn vuốt ve làn da nhạy cảm của cô.

“Hay là như vậy?” Bàn tay từ từ trượt xuống, kéo quần lót của cô ra.....

“Đừng, đừng làm vậy.....” Kiều Tâm Du khẽ hô ra tiếng, người cô kịch liệt run rẩy, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, hốc mắt đầy nước.

Trông thấy đôi con ngươi nhuộm đầy lửa dục vọng của Nhâm Mục Diệu, cô vội xoay gương mặt thanh tú của mình sang hướng khác, nhưng một bàn tay to của hắn đã giữ cằm của cô lại, không cho cô dời đi tầm mắt của mình.

“Nhìn anh đi!” Nhâm Mục Diệu tựa vào bên tai cô, hơi thở nóng rực, giọng kích tình, “Trong mắt em chỉ có thể có anh thôi!”. Giọng nói bá đạo như muốn xuyên thấu vào trong xương thịt của Kiều Tâm Du.

“A.....” Kiều Tâm Du dưới sự vuốt ve không ngừng của hắn, cô không nhịn được, bật lên những tiếng rên rỉ trầm thấp. Cô chỉ có thể kẹp chặt hai chân, nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại ngăn cản cô, chân của cô căn bản không có cách nào khép lại.

“Em không phải muốn có đứa trẻ sao? Anh thỏa mãn nguyện vọng của em, sao em lại nói không cần!?” Hắn gầm nhẹ ra tiếng, phần hông trắng kiện của hắn đè mạnh xuống, khiến dục vọng của hắn xỏ xuyên qua nơi mềm mại của cô.

Cô mãnh liệt lắc đầu, cảm thụ cơn đau đớn cùng với hưng phấn truyền tới, ôm thật chặt lấy hắn, nhắm chặt hai mắt, chịu đựng loại sức mạnh to lớn ở giữa hai chân, phát ra giọng nói rên rỉ mê đắm lòng người.

Những động tác mạnh mẽ không ngừng tiến vào thân thể mềm mại của cô, mồ hôi của hắn nhỏ xuống trên người cô, dung hợp vào mồ hôi của cô.

“Ừ..... Em hận anh.....” Kiều Tâm Du mê loạn la lên, một giọt lệ tách ra khỏi khóe mắt rồi khẽ lăn xuống, lập tức rơi vào chiếc gối, lưu lại một dấu vết mờ mờ.

Nhâm Mục Diệu đối với sự kêu gào của cô, ngoảnh mặt làm ngơ, không còn chút tàn khốc hay tỉnh táo nào, trong mắt hắn chỉ có ham muốn, thứ cuồng dã càn rỡ cứ chiếm đoạt lấy niềm vui thích từ trong cơ thể cô. Đầu tiên là đem dục vọng cứng rắn của mình chậm chạp thối lui khỏi cơ thể, lúc tưởng chừng như muốn rời khỏi cô, thì hắn lại bắt đầu hung hăng xò xuyên qua nơi hoa kính mềm mại, mạnh mẽ đâm sâu vào.

Trong căn phòng tối đen không ngừng truyền đến từng tiếng gầm nhẹ, thở gấp, cùng với yêu kiều..... lại thoang thoang một loại cảm giác bị thương.....

Tất cả những điều này đối với Kiều Tâm Du mà nói, nó giống như một loại hình phạt tàn khốc nhất.

Nhâm Mục Diệu xoay người, kiệt sức nằm sang bên cạnh, ánh mắt tối đen trống rỗng nhìn Kiều Tâm Du, một chút đau nhói thoáng qua lòng hắn, “Ngủ đi!” Giọng nói khàn khàn cũng tràn đầy dịu dàng.

Hắn cầm chăn đắp lên thân thể trần trụi của cô, thấy những dấu hôn bầm tím chằng chịt trên ngực cô, tầm mắt mau chóng chuyển sang nơi khác.

Kiều Tâm Du trợn to hai mắt, mờ hồ nhìn trần nhà, mặc cho thứ ánh sáng chói lọi trên ấy chiếu thẳng vào trong mắt mình, chậm rãi mở miệng, nói: “Anh biết không, bây giờ em cảm thấy mình thật dư thừa! Bây giờ, anh có thể hạnh phúc đến nhường nào, Lương Tử Oánh anh hằng nhớ nhưng bao nhiêu năm, giờ đã trở lại bên cạnh anh, đứa con mà anh mất đi trước đây cũng đã trở lại. Thế giới của anh đã trở về sáu năm trước rồi, đây không phải là ước mơ mà anh hằng tha thiết, mong chờ sao! Chỉ cần, chỉ cần em biến mất khỏi thế giới của anh, tất cả sẽ lập tức hoàn mỹ.”

Nhâm Mục Diệu không ngờ trong đầu cô gái nhỏ này lại có suy nghĩ như vậy, hắn vừa tức giận, vừa đau lòng. Bởi vì cho đến giây phút cuối cùng, cô cũng suy tính cho hắn, mà không phải là cho bản thân cô, tìm của hắn vì cô mà nhói đau.

“Không thể quay lại được nữa rồi, bởi vì cô ấy không phải là Lương Tử Oánh, bởi vì trong lòng anh không thể không có em.” Nhâm Mục Diệu ôm cô vào trong ngực, dán chặt vào thân thể trần trụi của cô, để cô cảm nhận được nhịp tim của mình, mỗi nhịp tim của hắn đều vì cô mà đập.

“Nhưng, chúng ta cũng không thể trở lại như trước được nữa! Dù Lương Tử Oánh đã không còn tồn tại giữa chúng ta, nhưng Lương Tử Ngưng vẫn đang chân thật tồn tại, hướng chỉ trong bụng của cô ấy còn..., còn có con của anh” Giọng nói Kiều Tâm Du dần dần thấp xuống, dường như cô vẫn không có đủ dũng khí để nói ra cái thực tế tàn khốc này.

Chuyện xảy ra hôm nay như một giấc mộng, buổi sáng hai người vẫn còn tốt đẹp, nhưng khi nghe được câu nói kia ở bệnh viện, thế giới của cô trong khoảnh khắc lập tức sụp đổ. Thì ra, cái gọi là hạnh phúc lại chênh vênh như thế, chỉ cần một thoáng vô ý, nó sẽ lập tức rơi xuống vực sâu không đáy. -

“Tin anh đi, được không? Anh sẽ xử lý tốt tất cả!” Nhâm Mục Diệu vén sợi tóc vô ý rơi trên trán cô ra sau tai, “Chúng ta sẽ tốt thôi.”

“Xử lý? Anh thật muốn ép Lương Tử Ngưng sinh non sao? Sao anh có thể tàn nhẫn như thế, đó là con của anh!” Kiều Tâm Du đẩy Nhâm Mục Diệu ra, lùi người qua phía bên kia giường, giống như bàn tay của hắn là đôi móng vuốt nhuộm đầy máu của dã thú.

161. Chương 161: Thay Mặt (Đại Diện)*

(*): bản convert ghi “Đại Lý”, QT dịch “Thay Mặt, Đại Diện”, thật sự thì ta muốn ghi nó thành “Đẻ Mướn, hoặc Đẻ Thuê” cơ ^^

“Đứa bé đó không thể giữ được! Giữ lại, nó sẽ trở thành cái gai ngăn trở giữa hai ta, anh không thể cho phép cái gai kia tồn tại!”

“Tại sao anh lại muốn phạm sai lầm, tại sao anh lại muốn người khác phải gánh chịu thống khổ! Đứa bé kia vô tội! Nó là một sinh mạng vừa mới được ra đời, sao anh lại nhẫn tâm bóp chết nó!” Kiều Tâm Du siết chặt cái chân, cô vô lực lắc đầu, không thể tưởng tượng được hắn có thể làm ra loại chuyện tàn nhẫn như vậy.

“Em cho rằng anh muốn mọi chuyện thành ra như vậy sao? Hôm đó, khi em nhắc tới Nhâm Dịch Tuấn, em có biết cảm giác khi nghe chính miệng cô gái mình yêu mền nhắc tới tên kẻ thù là như thế nào không!? Vì thế mà anh đến câu lạc bộ “Hoàng Đình” uống rượu, không ngờ lại gặp phải Lương Tử Ngưng, anh căn bản không hề quan tâm đến sự có mặt của cô ấy, tiếp tục uống rượu, sau đó anh say khướt, kí ức của anh về khoảng thời gian còn lại hoàn toàn trống rỗng, giống như đoạn thời gian đó hoàn toàn không tồn tại..... Ha ha! Vậy mà lại “nhô” ra một đứa con..... Thật hoang đường, đến bây giờ anh vẫn không có cách nào tiếp nhận sự thật này!”

Kiều Tâm Du lần đầu tiên thấy Nhâm Mục Diệu như vậy, hắn không còn đáng vẻ kiêu ngạo cao cao tại thượng nữa, thì ra hắn cũng có lúc thất bại, cũng có lúc luống cuống. Là do cô tự mình hình tượng hóa hắn quá mạnh mẽ, sự thật là hắn không mạnh mẽ đến vậy, hắn luôn luôn ngụy trang cho chính bản thân mình, không ngừng ép buộc mình phải che giấu một bộ mặt khác của bản thân, không bao giờ để người khác phát hiện.

“Nhưng, thực tế vẫn là thực tế, nó đang hiện diện ngay trước mắt chúng ta, chúng ta không thể không tiếp nhận.” Kiều Tâm Du đến gần hắn, “Chúng ta hãy cùng nhau chấp nhận sự thật, được không?”

“Nhưng, em lại muốn ”kết thúc“! Không phải em muốn bỏ mặc anh sao, để anh một mình đối mặt với sự thật tàn nhẫn ấy!”

Không dè nén được bi thương, nước mắt cô rơi xuống, cô lắc đầu, “Em thật không biết mình nên làm gì bây giờ, em thật sự không biết..... Em còn có thể tin tưởng anh sao? Tương lai của chúng ta sẽ có kết cục tốt đẹp sao?”

Giọt lệ trong suốt của cô thật giống như H₂SO₄ đậm đặc, nhỏ lên trái tim Nhâm Mục Diệu, đốt cháy trái tim của hắn.

Nhâm Mục Diệu ôm thân thể mềm mại run rẩy không dứt của cô vào lòng, bàn tay hắn lồng vào bàn tay cô, mười ngón tay đan xen nhau thật chặt, thật khớp với nhau, cứ như nó là một thể. Đầu hắn tựa lên bờ vai trắng nõn của cô, thở ra hơi thở nóng rực lướt trên làn da trắng hồng, “Hãy tin anh, anh sẽ xử lý tốt chuyện này, Lương Tử Ngưng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng ta đâu.”

Kiều Tâm Du đưa ra hai cánh tay trắng nõn của mình, vòng qua cổ của hắn, “Đừng làm thương tổn đến đứa trẻ có được không? Đứa bé vô tội.....” Đôi mắt cô dập dờn những đợt sóng nhỏ, lông mi hạ xuống “Em đã không có năng lực bảo vệ tốt cho con của mình, mất đi đứa con, đó là một loại thống khổ, em đã từng làm mẹ, em biết nỗi đau khi xa cách với một phần máu thịt của cơ thể..... Coi như chúng ta vì đứa trẻ này mà tích đức có được không, đừng làm hại đến đứa nhỏ trong bụng của Lương Tử Ngưng.....”

“Ý em là muốn để cho cô ấy sinh đứa trẻ ra?” Chân mày Nhâm Mục Diệu khẽ siết chặt, “Em không lo lắng Lương Tử Ngưng sẽ dùng đứa bé làm cái cớ để trối buột anh sao?”

“Không có người mẹ nào có thể nhẫn tâm lợi dụng chính con ruột của mình cả.....” Kiều Tâm Du nhìn ra được Lương Tử Ngưng rất yêu đứa bé kia, biểu tình ấy tuyệt đối không phải là diễn xuất.

Đôi mắt Nhâm Mục Diệu tản ra một làn mây đen, ánh nhìn đen tối hết như Hắc Diệu Thạch, “Tâm Du, em có muốn nuôi đứa trẻ đó không?”

“Cái gì?” Kiều Tâm Du đối với vấn đề này có chút mơ hồ, cô suy nghĩ hồi lâu, “Ý anh là.....”

“Đúng! Để Lương Tử Ngưng sinh đứa bé này ra sau đó cắt ngay!”

“Chuyện này..... Như thế có quá tàn nhẫn với cô ấy hay không.” Kiều Tâm Du có chút lo lắng

Nhâm Mục Diệu cúi đầu, vuốt ve bên tai của cô, cánh môi mỏng di chuyển khắp đầu vai của cô, êm ái dịu dàng như lông vũ, hít sâu một hơi mùi thơm nhàn nhạt thanh nhã của cô vào lồng ngực, thở ra khí nóng quanh quẩn trên da thịt của cô, giọng nói của hắn dần dần có chút khàn khàn, “Anh sẽ khiến cô ta cam

tâm tình nguyện sinh con ra xong là lập tức chạy lấy người! Hiện giờ, cô ấy cùng lắm cũng chỉ là một kẻ mang thai hộ, em là người duy nhất trong lòng anh.....”

Đầu của hắn chôn trên cổ của cô, những nụ hôn nóng bỏng liên tục rơi xuống, dày đặc như những hạt mưa, từng chút, từng chút một, như là một loại ẩn ký, tuyên bố quyền sở hữu của riêng mình hắn.

Kiều Tâm Du vốn đã nghĩ tới việc thu dọn quần áo, rồi lập tức rời đi, nhưng cô bây giờ, thật sự rất mềm yếu, thật sự rất vô dụng, căn bản là đã lâm vào thế bí, không còn loại quyết tâm rời khỏi hắn nữa. Hiện giờ cô đã biết rõ rồi, bản thân đã rơi vào tay giặc, hơn nữa còn hoàn toàn không có ý muốn trốn thoát. Hắn từ trong vô thức đã chiếm lấy từng góc trong trái tim cô, Kiều Tâm Du thật không biết phải làm gì nếu có một ngày hắn bảo cô rời đi, khi ấy liệu trái tim cô còn có thể đập nữa hay không!?

Nếu như yêu một người là cần phải biết nhẫn nhịn, khoan dung, thông cảm..... thì Kiều Tâm Du cảm giác mình có thể làm được, bởi vì cô yêu hắn, chỉ cần có thể ở bên cạnh hắn là tốt rồi. Cô không thể quá tham lam, vì khi con người ta có lòng tham không đáy, sẽ vĩnh viễn không cảm thấy hạnh phúc.

Mặc dù lòng cô ngập đầy những khổ sở và chua xót, Kiều Tâm Du vẫn mặc kệ tất cả, nuốt chúng vào lòng.

Sáng sớm, một luồng ánh sáng mặt trời ấm áp len lén chiếu vào phòng ngủ, tạo thành một đường sáng chiếu trên sàn nhà lạnh như băng.

Nhâm Mục Diệu cẩn thận rút cánh tay của Kiều Tâm Du ra.

“Ừ.....” Kiều Tâm Du dường như cảm nhận được động tĩnh, lẩm bẩm một tiếng, sau đó lại dán chặt người mình vào lồng ngực ấm áp của Nhâm Mục Diệu, mè nheo mấy cái, rồi lại tiếp tục ngủ, cứ như một nàng mèo con dịu dàng.

Nhâm Mục Diệu thấy cô lệ thuộc vào mình như thế, khóe miệng không khỏi cong lên, hiện ra một nụ cười chói lọi.

Liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, hắn thở dài một tiếng, hắn cũng muốn ôm cô tiếp tục ngủ, nhưng có một số việc, hắn không thể không làm, hắn rón rén bước xuống giường.

Kiều Tâm Du cảm giác sau lưng mình chợt lạnh, đột nhiên mất đi cảm giác an toàn, choàng tỉnh dậy, thấy Nhâm Mục Diệu đã ăn mặc chỉnh tề, lẩm bẩm nói: “Anh phải đi làm à!”

Nhâm Mục Diệu bước tới, vén những sợi tóc đang rơi tán loạn trên trán cô, hạ xuống một nụ hôn, “Anh có vài việc phải làm, em ngủ thêm một lát đi.”

“Vâng.....” Kiều Tâm Du bĩu môi, lập tức nhắm mắt lại, vì mệt mỏi nên cô rất nhanh chóng tiến vào mộng đẹp.

Nhâm Mục Diệu đi tới cửa, quay đầu lại ngắm nhìn gương mặt xinh xắn, trắng nõn của Kiều Tâm Du, lẩm bẩm nói: “Chúng ta sẽ hạnh phúc! Nhất định”

Giống như trao cho cô một lời thề, giờ đây nó đã thực sự khắc sâu vào trong tâm trí của hắn.

162. Chương 162: Dọn Vào Nhâm Trạch*

(*): nhà họ Nhâm, cư xá nhà họ Nhâm

Lương Tử Ngưng ôm hai chân, cả người cuộn lại thành một khối, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, rèm cửa sổ che khuất phần khung cảnh bên ngoài, ánh mắt cô mờ mịt, trống rỗng.....

Cô núp trong một góc tối, giấu mình vào bóng đêm, giờ đây cô giống như đã cùng bóng tối hợp lại thành một thể.

“Cốc, cốc” Cửa phòng bệnh mở rộng ra, Nhâm Mục Diệu chỉ gõ cửa cho có thôi.

Lương Tử Ngưng quay đầu, lạnh nhạt nhìn hắn, tiếp tục ngăn người.

Nhâm Mục Diệu di chuyển đôi chân cao to của mình, bước vào, liếc mắt nhìn cô một cái, “Kí vào hợp đồng này đi!”

Một bản hợp đồng được ném lên trên giường, Lương Tử Ngưng nhìn thoáng qua, “Đây là cái gì?”

“Không phải cô muốn giữ lại đứa trẻ sao!”

Nghe đến đó, Lương Tử Ngưng bỗng dưng quay đầu, đôi mắt đờ đẫn ánh lên tia hi vọng, kích động nói: “Anh nói thật sao?”

“Ký xong hợp đồng này, con của cô mới có thể giữ lại!” Giọng Nhâm Mục Diệu lạnh nhạt, bày ra biểu tình không chút bình tĩnh, dường như không muốn kì kéo dài dòng với cô.

“Hợp đồng? Trong đó viết cái gì?” Lương Tử Ngưng cầm lên tập giấy trắng nặng trĩu, chăm chú nhìn kỹ.

“Cô không cần xem đâu!” Nhâm Mục Diệu không muốn dư hơi giải thích với cô từng chút một, hắn đi tới trước cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời xanh biếc bao la, một màu xanh thăm đậm vào mắt hắn, nhuộm lấy ánh mắt của hắn, biến nó trở thành một màu xanh đậm, tối đen.

Lương Tử Ngưng đọc nhanh như gió qua một lần, “Anh..... Ý anh là muốn biến tôi trở thành người mang thai hộ.....” Giọng nói của cô có chút run rẩy, dường như không có cách nào tiếp nhận loại đề nghị này.

“Đúng! Chẳng lẽ cô còn muốn tôi phải cưới cô sao. Tôi chỉ có thể nhượng bộ đến mức này thôi, thân phận của cô sẽ chỉ là một kẻ mang thai hộ, sau khi sinh xong đứa trẻ, tôi sẽ cho cô ba mươi triệu, và cô phải vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt tôi.” Đây là giải pháp thỏa đáng nhất mà hắn có thể nghĩ ra, vừa không làm tổn thương đến đứa bé, mà cũng không chia rẽ hắn và Kiều Tâm Du.

Lương Tử Ngưng dần dần dùng sức nắm chặt lấy bản hợp đồng trong tay, tờ giấy trong tay cô dần dần trở nên nhăn nhúm, “Anh muốn dùng ba mươi triệu để mua đứa bé này sao?”

“Cô hiểu như vậy cũng được!” Nhâm Mục Diệu lấy ra cây bút máy Montblanc từ trong túi áo, “Xem xong rồi chứ, ký đi!”

Lương Tử Ngưng bỗng chốc ngửa đầu, nhìn vào đôi mắt tối đen của hắn, “Tôi chỉ có một yêu cầu!”

Chân mày Nhâm Mục Diệu dần dần siết chặt, tỏ vẻ không vui, đôi môi mỏng hé mở, “Cái gì?”

“Trong thời gian tôi mang thai, tôi muốn có nơi ở tạm!”

Lương Tử Ngưng không quên giá trị của mình, đứa con này được “hắn” đồng ý giữ lại là vì nó có thể giúp cô tiếp cận Nhâm Mục Diệu dễ dàng hơn. Dù sao, từ giờ cho đến lúc sinh, cô còn một đoạn thời gian “rảnh rỗi”, chỉ cần trộm được tài liệu cơ mật của tập đoàn Nhâm Thị, khiến Nhâm Dịch Tuấn có thể đánh thắng trận này, vậy thì họ sẽ có thể vĩnh viễn bên nhau.

Ngộ nhỡ thất bại..... Thứ mà cô mất đi không chỉ là đứa con, mà còn có cả Nhâm Dịch Tuấn nữa..... Không được! Tuyệt đối không thể được! Cô tuyệt đối không cho phép mình thất bại.

“Về phần chỗ ở, cô có thể yên tâm, tôi sẽ an bài cho cô ở lại viện điều dưỡng Nhâm Thị, sẽ có y tá chăm sóc cô, cô cứ thoải mái ở đó đến lúc sinh con.” Nhâm Mục Diệu hiện giờ chỉ coi cô như một công cụ “sản xuất” người.

“Tôi muốn sống cùng nhà với anh, tâm tình của phụ nữ lúc mang thai có ảnh hưởng rất lớn tới đứa trẻ, tôi vẫn còn đang trong trạng thái căng thẳng và lo lắng, ngộ nhỡ đứa trẻ sinh ra mắc phải chứng trầm uất thì làm sao? Hơn nữa, chẳng lẽ anh không lo lắng tôi ra ngoài ăn nói lung tung sao? Nếu vậy chẳng những sẽ phá hư tình cảm vợ chồng giữa anh và Kiều Tâm Du, mà còn có thể ảnh hưởng đến uy tín cũng như danh tiếng của công ty anh.”

“Có thể!” Đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu xoay chuyển, nâng cằm cô lên, đôi mắt sắc bén bắn ra ánh sáng lạnh khắp bốn phía, “Tôi không tin cô lại dám giả trò gì dưới sự kiểm soát theo dõi chặt chẽ của tôi. Cô

nên biết điều, đừng động tới một sợi tóc của Kiều Tâm Du, nếu không, tôi sẽ tặng cho cô cùng với đứa trẻ trong bụng một cái chết thật thê thảm!” Đọc Truyện Kiềm Hiệp Hay Nhất:

Nhâm Mục Diệu đột nhiên buông lỏng cầm cô ra, nhét cây bút vào trong tay cô, “Ký đi!”

Lòng của Lương Tử Ngưng tràn đầy khí lạnh, tại sao người đàn ông của cô lại không thể đối với cô tốt như vậy. Cô đưa bàn tay run rẩy của mình, cầm lấy bút máy lạnh như băng, chọt cắn môi, ký tên.

Chữ kí xốc xếch, thể hiện rõ giờ phút này, lòng cô mỗi lúc một hỗn loạn.

Lạch cạch lạch cách ——

Bên ngoài phòng liên tục truyền đến tiếng nói ầm ĩ.

“Ừ.....” Kiều Tâm Du từ trong giấc mộng tỉnh lại, bất mãn kêu lên: “Chị Vương, chị đang làm gì vậy?”

Chờ một lúc, không ai đáp lại cô, những tiếng huyền não vẫn tiếp tục truyền đến.

Kiều Tâm Du chui ra khỏi chiếc tổ ấm áp của mình, tiện tay phủ thêm một cái áo ngủ, ra ngoài xem thử.

Vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy mười cái rương lớn bày đầy trước cửa.

“Cái này..... là gì đây?”

“Chị Nhâm, chị khỏe chứ!” Lương Tử Ngưng từ dưới lầu bước từng bước một lên, trên vai khoác một cái áo mỏng, tay cầm chiếc túi nhỏ hiệu LV, ngón trỏ đeo một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, trang phục cực kì quý phái bức người.

Thái độ Lương Tử Ngưng không kiêu ngạo, không tự ti, thấy rõ là đang khiêu khích.

“Cô Sao cô lại ở đây?” Đôi mắt Kiều Tâm Du sáng bừng, trợn to, lướt nhìn những chiếc rương lớn nhỏ khắp hành lang, “Chuyện này rốt cuộc là sao?”

“Chẳng lẽ Diệu chưa nói với cô sao? Anh ấy đã đồng ý cho tôi sống ở đây, thoải mái dưỡng thai, sinh một đứa trẻ mập mạp cho anh ấy.” Lương Tử Ngưng đường hoàng đứng trước mặt cô, đôi mắt dừng lại ở một điểm, nhìn chăm chăm vào từng vết tích nhỏ trên cổ cô.

Kiều Tâm Du nhìn theo tầm mắt của cô ta, sau đó không tự nhiên vén mái tóc dài lên phía trước, cố gắng che kín những dấu hôn kia, “Cô nói là Nhâm Mục Diệu đồng ý để cô chuyển vào đây?”

“Bằng không thì thế nào?” Cô ta đi qua mấy cái rương, “Tôi đương nhiên là có quyền sống ở đây, tôi bây giờ là ”mẹ quý nhờ con“, phải xa hoa một lần cho biết chứ.” Cô ta vênh váo đắc ý trừng mắt nhìn Kiều Tâm Du.

Kiều Tâm Du cười nhẹ, nhướn mày, “Vậy cô cứ từ từ chuyển đồ đi, dù sao phòng trống ở đây cũng nhiều lắm, thêm một người cũng chẳng sao.”

Kiều Tâm Du đuổi cái lưng mệt mỏi, xoay người về phòng ngủ chính, chuẩn bị ngủ thêm một lát.

“Đợi đã...!” Lương Tử Ngưng ở sau lưng cô nói: “Tôi muốn chuyển vào gian phòng này!”

“Việc này..... Lương tiểu thư, đây là phòng ngủ của cậu chủ và cô chủ.” Người giúp việc bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở cô ta.

Giọng nói lạnh lạnh của Lương Tử Ngưng vang lên, “Thì sao! Tôi muốn ở phòng đó, lỡ như buổi tối đứa nhỏ nhớ cha thì sao? Ngủ ở đây sẽ giúp cho cha con họ gia tăng thêm chút tình cảm?”

163. Chương 163: Hai Cô Gái, Một Căn Phòng

Sắc mặt Kiều Tâm Du trầm xuống, xoay người, đôi mắt trong veo như nước của cô đe dọa nhìn Lương Tử Ngưng, nói: “Bây giờ mà bắt đầu dưỡng thai có phải sớm quá hay không?” Khóe miệng chậm rãi cong lên, tạo thành một nụ cười châm chọc, “Cô muốn củng cố tình cảm cho hai cha con bọn họ, cũng phải hỏi xem người cha có đồng ý hay không nữa chứ.”

Kiều Tâm Du khinh miệt liếc cô ta một cái, sau đó xoay người đi vào bên trong.

“Đứng lại!” Lương Tử Ngưng kéo Kiều Tâm Du lại, “Tôi muốn ngủ ở gian phòng này! Chỉ vì đứa nhỏ tôi đang mang là của Nhâm Mục Diệu, cho nên cô ghen ghét, không để cho được như ý đúng không!?”

Kiều Tâm Du lười biếng liếc nhìn cô ta một cái, cô thật sự không muốn cãi nhau với cô gái này, “Đừng có quấy rầy giấc ngủ của tôi!” Cô ngáp một cái, đi về phía phòng khách.

“Cô” Lương Tử Ngưng vốn muốn cãi vã một trận với cô, không ngờ tới cô lại dễ dàng đồng ý như vậy, điều này khiến Lương Tử Ngưng không có chút cảm giác thắng lợi nào cả, dù gì thì cô cũng là người quang minh chính đại bước vào nhà họ Nhâm, ngoại trừ việc giúp Nhâm Dịch Tuấn có được tài liệu cơ mật, cô còn muốn khi dễ Kiều Tâm Du nữa!

“Cái gì!” Đinh Hạo Hiên quát to một tiếng, “Cậu lại để cho hai người phụ nữ sống trong cùng một mái nhà?!” Ánh mắt của hắn trợn tròn, thiếu chút nữa là rớt xuống.

Người luôn luôn trầm mặc ít nói như Âm Dạ Tuyết cũng mở miệng, “Không thể không bội phục dũng khí của cậu.”

“Bất đắc dĩ thôi!” Nhâm Mục Diệu quét mắt nhìn hai đồng chí, một kẻ tí ta tí tửn rõ là đang vui sướng khi người khác gặp nạn; còn một người vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng, không thêm quan tâm đến.

Đinh Hạo Hiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Này! Nuôi những hai người phụ nữ trong nhà, trái ôm phải ấp, cảm giác khá lắm đây! Không ngờ nha, khẩu vị của cậu chớp mắt một cái bỗng trở nên biến thái đến vậy, lại muốn chơi 3P*.” Đinh Hạo Hiên nhìn gương mặt u ám của hắn lúc này, chỉ muốn nhạo báng hắn.

(*): “chơi” hai cô gái một lúc

Nhớ tới lần trước, chỉ vì có chút “ý” với chị dâu, tên này đã lập tức ăn tận ba thùng dấm chua, coi hắn như kẻ thù. Ngẫm lại mà xem, nếu hắn không gây một chút áp lực, nói không chừng tên này vẫn còn đang cố làm ra vẻ thanh cao, không chịu biểu lộ tâm ý của mình cho Kiều Tâm Du biết đấy chứ!

Vì tình nghĩa bạn bè, hắn đã chịu nhục, vui buồn lẫn lộn đến cỡ nào. Dĩ nhiên, thái độ lúc ấy của hắn không phải là hoàn toàn giả tạo, sự thật là hắn cũng có chút thật tâm.

“Đinh Hạo Hiên!” Nhâm Mục Diệu quay người lại, đánh mạnh một quyền vào ngực Đinh Hạo Hiên, thù mới cộng hận cũ nên sức lực không hề nhỏ.

Đinh Hạo Hiên không nghĩ đến việc Nhâm Mục Diệu lại hạ độc thủ như thế, thành ra cũng không kịp né tránh, hứng trọn quả đấm, “Khụ, khụ ——” hắn vỗ vỗ lồng ngực.

Người này giờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên - Âm Dạ Tuyết bỗng mở miệng nói: “Nhâm Mục Diệu, cậu ra tay nặng quá rồi đó, có khi nào gây ra nội thương cho cậu ta không?.”

“Không có nội thương đâu, cùng lắm là ngực bị dị dạng chút thôi. Để tôi giới thiệu cho cậu mấy tay bác sĩ chỉnh hình giỏi, muốn ngực cao lên hay thấp xuống, tùy cậu, mọi chi phí tôi chi hết, chỉ cần đừng rêu rao ra ngoài là tôi không chịu bồi thường là được.”

Độc! Tuyệt đối đủ độc! Không nghĩ tới Nhâm Mục Diệu lại gian tà như thế.

“Khụ, khụ..... Nhâm Mục Diệu, cậu điên rồi!” Xem ra, Đinh Hạo Hiên không phải bị đánh đến bị thương, ngược lại, là bị chọc giận đến mức xuất huyết nội.

Hiện giờ hẳn biết, ngọn núi kia cao đến cỡ nao rồi, ngàn vạn lần không thể xúc phạm người có quyền thế, lại còn cường hào ác bá nữa.

“Được rồi, vào vấn đề chính đi!” Âm Dạ Tuyết không có hứng thú tiếp tục thưởng thức màn trình diễn “hát nói” của hai người kia, sắc mặt cứng đờ, khí thế bức người bao quanh lấy hắn, tạo thành một kết giới bất khả xâm phạm, nghiêm nghị nói: “Cứ để tôi điều tra tất cả là được. Nếu biết được động cơ của anh ta, vậy bước tiếp theo, cậu định sẽ làm gì?”

Đôi mắt lạnh lùng của Nhâm Mục Diệu trở nên căng thẳng, gương mặt tuấn tú như được điêu khắc ngưng tụ nên một màn sương mù, đôi môi mỏng khẽ mở, thong thả khạc ra bốn chữ, “Bắt rùa trong rọ.”

“Xem ra cậu ta đã có kế hoạch rồi, Âm Dạ Tuyết, hai chúng ta cần gì phải gấp chứ!” Đinh Hạo Hiên đi tới cửa cầm áo khoác lên, “Âm Dạ Tuyết, tôi nghĩ chúng ta nên đi đi thôi! Tôi rất muốn chơi đùa với con gái nuôi của cậu. Quả thật là một cô bé bướng bỉnh nha, da thật non, vừa trơn vừa mịn.....” Đinh Hạo Hiên tiến vào khu vực “cho trí tưởng tượng bay xa”.

Đôi mắt Âm Dạ Tuyết trầm xuống, một loại khí tức thô bạo, u ám tràn ra ngoài, rồi một bóng đen bỗng bay tới——

“A ——” Tiếng kêu của Đinh Hạo Hiên vang lên đến tận mây xanh.

“Tốt nhất cậu đừng có ý nghĩ tư tưởng đến cô ấy!”

Không ai thấy rõ Âm Dạ Tuyết ra tay như thế nào, động tác nhanh nhẹn lạnh lợi như một tia sáng.

Một đám kia của Nhâm Mục Diệu là do hắn lơ là sơ suất nên mới không tránh được, nhưng một đám này của Âm Dạ Tuyết dù hắn có cố gắng thế nào cũng không thể tránh. Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Khụ, khụ ——” Đinh Hạo Hiên ho khụ không dứt, tại sao cứ hắn liên tục bị đánh vậy chứ. Chắc là do hôm nay khi ra cửa, quên không nghiên cứu ngày hoàng đạo, tám phần là hôm nay không nên nói tới phụ nữ rồi.

Ai ~ mới mở miệng một chút đã mang họa vào thân.

“Này! Hai người các cậu khi dễ bạn bè thế à!” Đinh Hạo Hiên tức giận không dứt.

“Bởi vì cậu đáng ăn đòn!” Âm Dạ Tuyết nhàn nhã khoác áo vest lên vai, biểu tình hung ác vừa rồi dường như không hề tồn tại.

“Đồng ý!” Nhâm Mục Diệu đứng cùng chiến tuyến với Âm Dạ Tuyết.

Đinh Hạo Hiên không nghĩ tới hai tên đồng đảng kia của hắn, lại là loại người không có nhân tính như vậy. Hắn chỉ nói đùa chuyện hai người phụ nữ kia thôi mà, kết quả lại bị cho ăn hai quả đấm, thật đáng thương cho hắn! Tay hắn xoa xoa ở ngực, tỏ vẻ mặt đau khổ, “Không ổn rồi, tôi bị xuất huyết nội rồi, các cậu mau giúp tôi gọi xe cứu thương đi.....” Ra sức cầu xin, Đinh Hạo Hiên nằm trên mặt đất hét to.

Nhâm Mục Diệu lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, vẫn ngồi yên trên ghế làm việc, cầm giấy tờ cẩn thận đọc rồi phê duyệt.

Âm Dạ Tuyết thì lại lười liếc nhìn hắn ta, đôi chân dài cao to của hắn bước thẳng qua người Đinh Hạo Hiên, mở cửa phòng làm việc ra.

“Này! Các cậu không có lương tâm hả! Dù gì chúng ta cũng có vài chục năm tình nghĩa, thế mà lại thấy chết không cứu!”

“Tự cứu mình đi!” Âm Dạ Tuyết keo kiệt, vứt cho hắn ta bốn chữ, sau đó lập tức bước ra khỏi phòng làm việc.

“Tôi thấy giọng cậu khỏe như vậy, không chết được đâu! Hơn nữa, người tốt sống không thọ, kẻ gieo họa lại sống ngàn năm, mà một kẻ vừa gieo họa còn ác mồm như cậu ít nhất cũng có thể sống đến tận ngàn năm, vạn năm chứ chẳng chơi!” Đôi mắt Nhâm Mục Diệu vẫn chỉ nhìn chằm chằm vào giấy tờ, không thèm ngẩng đầu nhìn hắn ta lấy một cái.

Đinh Hạo Hiên cảm giác mình quá ư đáng thương, ra sức diễn xuất như thế, vậy mà hai tên kia cũng không thèm phối hợp, nhìn hắn lấy một lần. Không phải là cảm thấy không cần diễn nữa, mà là Đinh Hạo Hiên

không còn mặt mũi diễn nữa rồi, hấn bò dậy, phúi phúi bụi bặm trên người, ngấm lại bản thân mình, hấn – đẹp trai khôi ngô, khí chất tao nhã, là tổng giám đốc tập đoàn Đinh Đạt, không ngờ cũng có lúc chật vật như vậy, thật đáng thương mà.

164. Chương 164: Biền Khéo Thành Vụng*

(*): gần nghĩa với câu “chữa lợn lành thành lợn què”

“Cậu đang khen tôi, hay châm biếm tôi thế?” Đinh Hạo Hiên nâng cằm lên, cố làm ra vẻ trầm tư.

“Cậu nói thử xem?” . Đuôi chân mày kiếm của hấn nhảy lên.

Đinh Hạo Hiên thở dài một cái, “Lời từ miệng cậu bay ra khẳng định là không có gì tốt cả!”

“Cậu tự mình hiểu lấy!”

Nhâm Mục Diệu vừa cùng hấn tranh cãi, vừa nhanh chóng xem giấy tờ.

“Mục Diệu! Cậu không cảm thấy làm vậy, sẽ gây tổn thương cho Kiều Tâm Du sao?” Đinh Hạo Hiên mặc dù biết khi hấn nhắc tới ba chữ “Kiều Tâm Du” sẽ khiến cho Mục Diệu tức giận, nhưng khi hấn nghĩ tới việc Kiều Tâm Du phải chịu uất ức, lòng hấn lập tức cảm thấy phiền muộn, khiến hấn không nói không được.

Thật sự vậy, ba chữ này đối với hấn lực ảnh hưởng khá lớn, Nhâm Mục Diệu lập tức ngẩng đầu nhìn thẳng hấn ta bằng một ánh mắt lạnh, “Vợ của tôi nếu phải chịu uất ức thì hấn phải do người chồng là tôi đây quan tâm, tập đoàn Đinh Đạt của cậu sắp đóng cửa à, thành ra cậu mới nhàn rồi tới mức không có chuyện gì làm, rảnh quá nên muốn tham gia vào chuyện nhà người khác?”

Cũng vì lần trước Đinh Hạo Hiên thể hiện tình ý đối với Kiều Tâm Du, cho nên bây giờ mới “tốt” như vậy, Nhâm Mục Diệu đối đãi hấn không khác gì tình địch.

“Vậy cậu nhất định phải quan tâm cô ấy nhiều hơn!” Đinh Hạo Hiên bị đôi mắt lạnh như băng của hấn ta nhìn tới, tim tự nhiên đập nhanh, mở cửa, vì an toàn của bản thân, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Ngủ lâu thêm một giấc, Kiều Tâm Du cuối cùng cũng ngủ đủ, cô ngồi dậy, thỏa mãn duỗi cái lưng mỏi của mình.

“Ông ọc, ông ọc.....” Trong bụng truyền đến âm thanh kêu gào.

Kiều Tâm Du xoa xoa bụng, nhìn thời gian hiển thị trên di động, mười hai giờ, vừa đúng giờ dùng cơm trưa.

Kiều Tâm Du xuống giường, rửa mặt qua loa rồi đi xuống lầu, mùi thơm nồng của thức ăn lập tức bay tới, cô không thể chờ đợi hơn được nữa lập tức tiến vào phòng ăn.

Trên chiếc bàn dài kiểu Châu Âu bày đầy đồ ăn ngon, toát ra hương vị mê người.

Nụ cười mỉm trên mặt Kiều Tâm Du khi nhìn thấy bóng dáng người kia dần dần đông cứng, chỗ ngồi của cô chủ đã bị một người khác ngồi lên, và cô ta còn đang vênh mặt sai bảo người giúp việc gấp thức ăn, mức canh cho cô ta.

Kiều Tâm Du lạnh lùng lườm cô ta một cái, kéo cái ghế gần nhất, rồi ngồi xuống.

Người giúp việc bên cạnh lập tức mang thêm bát đũa tới cho cô

Lương Tử Ngưng coi thường nhìn cô một cái, giọng lạnh lạnh chói tai, “Ngủ ngon ghê nhỉ, giờ mới xuống giường à.”

“Tôi muốn ngủ tới khi nào thì tùy tôi, chưa tới phiên cô để ý đâu! Đồ mang thai hộ!” Kiều Tâm Du thật sự không thể chịu nổi loại phụ nữ luôn tự cho mình là đúng như cô ta, cô cố ý thêm vào bốn chữ “Đồ mang thai hộ” để cô ta tự nhận thức địa vị của mình ở đây.

((G3m: chắc, mình rất muốn dùng “Đồ đẻ mượn”, nhưng thôi, có 3 chữ))

Kiều Tâm Du thấy cánh gà nướng ngon mềm bốc mùi thơm, bèn gấp lên một cái cánh, không cần vì cô gái này mà bỏ đi bữa ăn ngon.

“Cám ơn cô đã nhắc nhở! Tôi biết mình là phụ nữ có thai, đã vậy sao còn phải ăn những loại thức ăn kém dinh dưỡng này chứ” Lương Tử Ngưng để xuống con tôm ruốc đã bóc vỏ đang được gấp giữa đôi đũa thủy tinh, “Tôi muốn ăn vi cá, tổ yến, bào ngư.....”

“Được thôi! Cái gọi là vi cá, không phải là xương Sa Ngư sao. Còn cái gọi là tổ yến, không phải là nước miếng chim Yến ư. Về phần bào ngư, nó mềm nhũn như tai người vậy. Đúng rồi, cũng nên mua Tuyết Cáp đi ha, nhưng lỗ như nguồn gốc của nó không rõ thì nguy to, vì đó chính là ống dẫn trứng của cóc. Còn có, nghe nói giá trị dinh dưỡng của Ngư Tiên cũng lớn, nhưng nó lại là bộ phận sinh dục của bò. Dù sao thì những thứ đó người cũng không ăn, nhưng nếu cô thích, vậy thì chị Vương à, mỗi ngày hãy nấu cho cô ấy ăn đi!” Kiều Tâm Du thở ra một hơi, vui đầu tiếp tục thưởng thức đồ ăn ngon.

Người giúp việc đang đứng ở bên cạnh rồi rít che miệng cười trộm.

“Cô” Lương Tử Ngưng tức giận tới mức muốn nổ tung.

“Cô cái gì mà cô! Nếu cô muốn ăn thì ăn đi, còn không muốn thì lập tức đem đồ! Đừng ở chỗ này ra về Cô chủ giá lâm. Tôi không mềm yếu vậy đâu, có thể mặc cho cô khi dễ. Cô nên biết, con của cô là do tôi cầu xin Nhâm Mục Diệu giữ lại, đừng để cho công sức của tôi uổng phí!” Kiều Tâm Du nở nụ cười nhàn nhạt về phía cô ta.

“Tôi” Lương Tử Ngưng bỗng đứng đứng lên, “Hừ! Đừng tưởng cô có thể ngồi lâu ở vị trí bà Nhâm này!” Lương Tử Ngưng ác độc trừng mắt nhìn cô một cái.

Quyết tâm của cô càng thêm phần kiên định, cô nhất định phải hủy hoại Nhâm Mục Diệu, người đàn bà này một khi không có Nhâm Mục Diệu chống đỡ, xem cô ta phách lối được bao lâu.

Sau khi Lương Tử Ngưng rời đi, Kiều Tâm Du nhìn cao lương mỹ vị trên bàn, nhưng trong lòng lại phiền muộn không dứt, ăn cũng không thấy ngon. Mặc dù đã no rồi, nhưng cô vẫn liên tục nhét thức ăn vào miệng, dường như muốn hóa bị phần thành thức ăn mà tiêu biến đi.

Sau bữa trưa, theo lẽ thường Kiều Tâm Du sẽ ngủ trưa chốc lát, nhưng vì hôm nay cô ngủ quá nhiều, nên không còn cảm thấy buồn ngủ nữa.

Cô vào phòng làm việc, lại thấy Lương Tử Ngưng đang ngồi trên bàn làm việc, bấm bấm laptop.

“Tích, tích, tích.....” Vội vàng nhấp chuột. Song chân mày Lương Tử Ngưng lại nhíu chặt, cánh tay khẽ run, khiến người ta có một loại cảm giác cô đang lén lút.

“Cô ở đây làm gì?” Kiều Tâm Du tức giận nói.

Giọng nói bất ngờ xuất hiện, khiến Lương Tử Ngưng cả kinh, cánh tay run lên, “Cộp” một tiếng, con chuột hồng ngoại rơi xuống đất. Trong thoáng chốc, sắc mặt cô ta trắng bệch, rõ là có tật giật mình.

Kiều Tâm Du đi tới, khom lưng nhặt lên con chuột, “Cô vui lòng đừng động vào laptop của tôi, không đúng! Phải là đừng động vào mọi thứ của tôi!”

“Laptop này của cô?” Lương Tử Ngưng kinh ngạc, trong giọng nói lộ ra tia mất mát.

“Sao? Chẳng lẽ cô không phải đang muốn biết đời sống riêng tư của tôi à? Cô tốt nhất đừng làm ra loại chuyện mất đạo đức như thế.” Kiều Tâm Du đem Laptop dời về phía mình, bật laptop lên, lập tức nhìn thấy cửa sổ của thanh công cụ tìm kiếm tài liệu. Truyện Sắc Hiệp -

Lương Tử Ngưng bình tĩnh lại, “Tôi nhầm chán, muốn chơi game máy tính thôi, không được à..., chẳng lẽ cô muốn hạn chế tự do của tôi.”

“Tôi chưa từng có ý nghĩ muốn hạn chế sự tự do của cô, chỉ là..... Hiện giờ cô là phụ nữ có thai, máy tính có tia phóng xạ cao, đối với Đứa nhỏ không tốt, cô nên ít tiếp xúc với nó thì hơn. Vì vậy, sau này tôi sẽ cài mật mã vào máy tính. Nếu cô cảm thấy nhàm chán, có thể nghe nhạc, hoặc đọc một chút sách dưỡng thai!” Nói đến đây Kiều Tâm Du đột nhiên nhớ đến cái gì đó, cô lập tức cúi người xuống, lấy ra một bộ sách dày ở tầng cuối của kệ sách.

“Đây là những sách mà phụ nữ có thai cần đọc!” Kiều Tâm Du bất kể Lương Tử Ngưng có nhận hay không, trực tiếp đem sách nhét vào trong ngực của cô ta.

Những sách này đều là sách cô xem trong thời gian mang thai lúc trước, vì Đứa nhỏ không còn, nên Nhâm Mục Diệu sợ cô nhìn thấy chúng lại nhớ tới Đứa nhỏ, thế nên hẩn tự mình thu gom lại rồi giấu chúng ở một góc khuất

...

165. Chương 165: So Với Trong Tưởng Tượng Thì Hải Hòa Hơn

Nếu không phải là vào một buổi tối Kiều Tâm Du không ngủ được, nghe có tiếng động trong phòng làm việc bên cạnh, cô cũng sẽ không biết hẩn lạng lẽ vì cô mà làm những chuyện này.

“Trừ những bộ sách này, tôi còn giúp cô đăng kí tham dự một lớp múa bụng, hay một lớp yoga dành cho phụ nữ có thai.”

“Cái gì múa bụng, yoga?” Gương mặt Lương Tử Ngưng toát lên vẻ khó chịu.

“Múa bụng và yoga rất tốt cho việc sinh nở.....” Kiều Tâm Du vừa nói vừa cài mật mã cho máy tính.

Lương Tử Ngưng tức giận ném mạnh quyển sách lại trên bàn, “Cô dám chi phối tự do của tôi?”

“Tôi không có! Chẳng lẽ cô không muốn sinh ra một đứa trẻ khỏe mạnh sao? Dù sao tôi cũng đã đăng kí, tham gia hay không là chuyện của cô!” Kiều Tâm Du dọn dẹp lại bàn, lấy ra bản thiết kế cô còn chưa hoàn thành.

Lương Tử Ngưng đứng yên tại chỗ, lướt nhìn quanh gian phòng làm việc này, bốn phía toàn sách là sách. Trên bàn chỉ có một máy tính, Lương Tử Ngưng lúc còn làm thư kí cho Nhâm Mục Diệu đã kiểm tra thử máy tính tại văn phòng của hẩn, bên trong chỉ có vài bảng ghi chép kế hoạch hằng ngày của công ty, còn có một ít báo cáo tài chính. Vì vậy, cô nghĩ tài liệu quan trọng của công ty chắc hẩn là nằm trong chiếc laptop tùy thân của hẩn.

“Laptop của Nhâm Mục Diệu đâu?” Lương Tử Ngưng thuận miệng nói ra suy nghĩ trong đầu.

Kiều Tâm Du không nghĩ tới cô ta vẫn còn trong phòng làm việc, thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên, “Cô có thể đi hỏi thẳng anh ấy, nhưng trong laptop của Mục Diệu chắc chắn chẳng có game nào đâu.”

Lương Tử Ngưng ý thức được mình đã tiết lộ quá nhiều chuyện, vội vàng lấp liếm, “Chẳng lẽ cả game ”Plans vs Zombie” cũng không có sao? Đó là game đang rất thịnh hành mà.”

Kiều Tâm Du trợn trắng mắt nhìn cô ta, “Cô nghĩ nó rất tốt sao! Cô chơi loại game có nhạc nền kinh khủng đó chẳng lẽ không sợ Đứa nhỏ bị hù dọa mất ư, cô không sợ tương lai con của mình lớn lên sẽ trông giống cương thi, hành động cũng giống cương thi à!”

Kiều Tâm Du bắt đầu luyện thuyên, vì dù gì cô cũng đã một lần không bảo vệ tốt con của mình. Mặc dù cô rất không thích Lương Tử Ngưng, nhưng sự quan tâm của cô dành cho đứa trẻ là thật lòng.

Trong đầu Nhâm Mục Diệu lẫn quẩn lời nói của Đinh Hạo Hiên, hắn đồng ý để cho Lương Tử Ngưng chuyển vào nhà họ Nhâm đã đủ uất ức cho Kiều Tâm Du, lỡ như Lương Tử Ngưng còn gây khó dễ cho cô nữa, thì chắc..... cô gái nhỏ này nhất định sẽ đem toàn bộ uất ức nuốt vào trong bụng.

Mặc dù tất cả đều là vì trò chơi “Bắt rùa trong rọ”, nên hắn mới chuẩn bị nhiều thứ như vậy, cố gắng làm cái rọ “đẹp” một chút, mới có thể khiến cho con rùa kia đầu óc choáng váng mà chạy vào, có như vậy trò chơi này mới thú vị.

Nhưng, thân xác Nhâm Mục Diệu đã chạy tới bên Kiều Tâm Du trước cả suy nghĩ rồi, còn chưa hết giờ làm việc, hắn đã giao việc lại cho cấp dưới, rồi vội vã chạy về nhà.

Vào nhà, mọi thứ vẫn yên tĩnh như thường ngày.

Yên tĩnh như vậy ngược lại lại khiến Nhâm Mục Diệu cảm thấy kinh ngạc, trong lòng có chút không thoải mái. Hắn giống như muốn thấy cảnh hai người phụ nữ vì hắn mà đánh nhau, như thế lòng hắn mới có thể thoải mái một chút.

“Cô chủ đâu?” Nhâm Mục Diệu hỏi cô giúp việc bên cạnh.

“Trong phòng làm việc ạ.”

“Ừm..... Còn Lương Tử Ngưng?”

“Trong phòng ngủ.”

Không trách được hắn lại không nghĩ thấy mùi khói thuốc súng trong tường tượng, thì ra là hai người đang ở hai nơi khác nhau. Thế thì hai người bọn họ cũng có thể hòa bình một chút.

Nhâm Mục Diệu nhẹ nhàng đi vào phòng làm việc, vì không muốn cô phát hiện, hắn đã cởi giày ở cửa ra vào, xách trên tay, rón ra rón rén bước tới.

Kiều Tâm Du hết sức chăm chú vào bản vẽ, trong phòng làm việc, ngoại trừ tiếng sột soạt của cây bút lướt trên bản vẽ, chỉ còn dư lại tiếng hít thở nhỏ nhẹ của cô.

“Em yêu, em quá cực nhọc rồi, hay là sau này em hãy làm trụ cột nuôi sống gia đình đi!” Nhâm Mục Diệu đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh cô. Bọn đang đọc truyện được copy tại Y

“A!” Kiều Tâm Du sợ hãi, tay run lên, đánh rơi cây bút. Cô vỗ vỗ ngực, nhìn nụ cười cùng với vẻ mặt lưu manh của Nhâm Mục Diệu, cau gợn nói: “Này! Anh có biết hù dọa cũng có thể làm chết người không hả!?”

Nhịp tim chợt gia tốc, khiến huyết áp Kiều Tâm Du tăng cao, hô hấp dồn dập, không ổn.

Nhâm Mục Diệu vốn chỉ muốn trêu chọc cô, không ngờ hắn lại hù dọa cô tới mức này, hắn áy náy ôm lấy cô, “Thật xin lỗi, anh cứ tưởng tâm tình em hôm nay không tốt, nên mới trêu chọc em chút thôi.”

“Đúng! Tâm trạng em hôm nay rất kém, tâm tình bây giờ lại càng kém, quả thật là tệt hết chỗ nói rồi.” Trước mặt người thân, cô không chút câu nệ mà phát tiết tất cả ra ngoài, đôi mắt sáng trong của Kiều Tâm Du có chút xa xăm.

Nhâm Mục Diệu ngồi vào ghế làm việc, đặt Kiều Tâm Du lên trên đùi mình, “Thật xin lỗi, đã để cho em chịu uất ức.”

“Biết là tốt rồi!” Kiều Tâm Du xem bàn tay ấm áp của hắn trở thành khăn tay lau nước mắt bên khóe mắt mình.

“Em không muốn biết lý do anh đồng ý để cho Lương Tử Ngưng chuyển vào sao?” Giọt lệ trong suốt của cô dính trên tay hắn, khiến Nhâm Mục Diệu cảm nhận được tư vị khổ sở của cô.

Kiều Tâm Du bĩu môi, “Anh không nói em cũng đoán được, chẳng lẽ anh lại hào phóng đến mức cho cô ta vào ở trong nhà sao, nhất định là cô ta mặt dày mày dạn yêu cầu!” Kiều Tâm Du cảm thấy “cái ghế” này không tệt, mềm mại thoải mái, điều chỉnh tư thế ngồi một chút, xoa xoa vai, nũng nịu nói: “Vai em mỏi quá nè!”

Nhâm Mục Diệu ngoan ngoãn vươn tay, bóp vai cho cô, “Anh bảo cô ta kí một bản hợp đồng, cô ấy không muốn gì thêm, ngoại trừ yêu cầu này.....”

“Gần quan được ban lộc, vậy mới có thể dễ dàng câu dẫn anh!” Lời nói của Kiều Tâm Du lộ ra vẻ chua chát.

“Sao vậy? Tức giận sao?” Nhâm Mục Diệu vuốt nhẹ lên mũi cô, “Em không tin tưởng chồng yêu của mình à, yên tâm đi! Thỏ sẽ không ăn cỏ gần hang!”

“À? Vậy em có phải ”cỏ gần hang” không?”

“Không phải!” Nhâm Mục Diệu cúi đầu, dán chặt lên lỗ tai của cô, nghiêm mặt nói: “Em là cỏ trong ổ của anh, tùy thời tùy chỗ đều có thể ăn.....” Đầu lưỡi êm ái của hắn ở bên tai cô vẽ một vòng tròn, hắn biết nơi này là chỗ nhạy cảm của Kiều Tâm Du, cố ý thổi một hơi thổi ấm áp tới bên tai cô, liếm láp vành tai cô.

Một cảm giác tê dại từ sâu trong thân thể lan tràn ra, Kiều Tâm Du mỉm cười, hai tay đẩy hắn ra, “Được rồi, được rồi..... Đừng như vậy..... Tha cho em đi.....”

...

166. Chương 166: Nữ Nhân Tâm Kế

“Khụ, khụ!” Ngoài cửa truyền đến tiếng ho khan.

Hai người không để ý đến tiếng động ngoài cửa, tiếp tục. Nguồn:

Nhâm Mục Diệu cũng không định dễ dàng bỏ qua cho Kiều Tâm Du, nụ hôn nóng bỏng dần dần dời xuống, lưu luyến quanh quẩn ở trước ngực Kiều Tâm Du.

“Ngừng lại..... đừng vậy mà.....” Kiều Tâm Du la hét, đôi tay lại vòng lên cổ Nhâm Mục Diệu.

Lương Tử Ngưng không thể đứng nhìn nổi, bất chợt đập một cước lên cửa, “Rầm ——” cửa đập vào vách tường.

Nhâm Mục Diệu ngẩng đầu, trong đôi con ngươi tối tăm chớp động lên ánh lạnh, “Không ai dạy cho cô biết phải gõ cửa sao?” Trong giọng nói lộ ra vẻ không vui.

“Không phải là tôi không gõ cửa, mà là lỗ tai của các người có vấn đề.” Lương Tử Ngưng khoanh tay trước ngực, dáng vẻ vênh váo tự đắc, giống như cô mới chính là vợ cả, tình cờ bắt quả tang chồng mình đang thân mật với vợ nhỏ.

“Anh à, chúng ta tiếp tục đi!” Kiều Tâm Du hướng về Nhâm Mục Diệu nở nụ cười câu dẫn mỉa mai, “Nếu cô ấy thích xem cảnh vợ chồng chúng ta ân ái, vậy chúng ta hào phóng một chút, biểu diễn cho cô ta thưởng thức đi.”

Kiều Tâm Du cười nịnh nọt, nâng một chân mảnh khảnh của mình qua, khiến hai chân cô tách ra, dang qua trên đùi Nhâm Mục Diệu, ngồi đối diện Nhâm Mục Diệu, chậm rãi cởi áo ngủ trên người, làm lộ ra làn da trắng như tuyết.

Nhâm Mục Diệu lần đầu tiên thấy Kiều Tâm Du như vậy, trong nhất thời hắn cũng trở mắt nhìn cô, một luồng khí nóng đánh thẳng vào tâm trí.

“Anh nhanh một chút có được không, người ta còn đang chờ thưởng thức kia!” Kiều Tâm Du len lén hất mặt, liếc cô ta một cái.

Sắc mặt Lương Tử Ngưng cứng ngắc, đứng ngơ người ở cửa, đi không được, ở cũng không xong.

“Tâm Du, đừng nghịch nữa.” Nhâm Mục Diệu hiểu dụng ý của Kiều Tâm Du, cô chỉ là hơi tức giận Lương Tử Ngưng nên mới làm ra loại hành động trẻ con như thế, hắn dĩ nhiên cũng ngượng ngùng phối hợp.

Khóe miệng Kiều Tâm Du nhếch lên thành một nụ cười xấu xa, “Vị ở cửa kia ơi, cho xin một tròng pháo tay nhé, hiện giờ Nhâm tiên sinh có chút xấu hổ rồi.”

Một mũi tên bắn rơi hai chim, đồng thời cười đùa cả hai người bọn họ, thật là hả giận .

Lương Tử Ngưng ngăn người tại đó, từng hình ảnh khi cô cùng Nhâm Dịch Tuấn hoan ái lần lượt hiện lên trong đầu cô, nhưng hiện giờ..... hốc mắt cô bỗng chua xót.

“Hừ!” Khí thế không suy nhược, Lương Tử Ngưng rên lên một tiếng, quay đầu rời đi. Lần này có chút lễ phép, cô không quên đóng cửa lại cho hai người bọn họ.

“Ai ——” Kiều Tâm Du thở phào nhẹ nhõm một cái thật to, “Cuối cùng cũng đi.” Cô lập tức đem áo ngủ mặc vào.

Thấy đôi mắt tối đen của Nhâm Mục Diệu không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào mình, Kiều Tâm Du dùng hai tay nắm chặt lấy cổ áo, “Anh nhìn gì vậy?”

“Nhìn vóc người của em!” Một chút bồn chồn hiện lên trên mặt hắn.

“Cũng đâu phải lần đầu tiên.....” Kiều Tâm Du nói thềm một câu, muốn từ trên đùi của hắn xuống. Kết quả, vòng eo thon của cô lập tức bị Nhâm Mục Diệu ôm vào trong ngực. Kiều Tâm Du bất mãn nói: “Làm gì vậy, mau buông em ra.”

“Hôm nay anh thật sự mở rộng tầm mắt, lần đầu tiên thấy em mịn hoặc như thế, còn cởi áo nói dây lưng trước mặt anh nữa chứ. Xem ra, việc anh cho Lương Tử Ngưng chuyển vào, không tệ như trong tưởng tượng!”

“Anh muốn chọc tức chết em có phải không!” Kiều Tâm Du thở phì phò nói, bởi vì tức giận, cô há mồm thở dốc, ngực phập phồng, “Anh mau để em xuống!”

“Vợ anh đã thịnh tình mời, anh làm sao để cho em thất vọng chứ, đúng không!”

Đầu Nhâm Mục Diệu dần dần lại gần môi Kiều Tâm Du, cô lập tức lấy tay ngăn cản nụ hôn của hắn, “Nếu cô ta không có ở đây, vậy cũng không cần phải tiến hành đâu.”

“Cần người xem sao?” Một nụ cười gian xảo hiện lên trên mặt Nhâm Mục Diệu, “Chúng ta xuống phòng khách dưới lầu biểu diễn đi, ở đó người xem không chỉ có một nha!”

“Nhâm Mục Diệu!” Kiều Tâm Du tức giận rống to.

Lúc Nhâm Mục Diệu và Kiều Tâm Du xuất hiện ở phòng ăn, Lương Tử Ngưng đã ngồi ở đó rồi, cô ta lấy sơn móng tay đỏ bôi trét lên móng tay mình, dáng vẻ buồn chán đến chết, không nhìn được.

Thấy Nhâm Mục Diệu tới, người làm mới bắt đầu mang thức ăn lên.

“Sao cô lại ngồi đó!” Đôi mắt Nhâm Mục Diệu lộ ra chút tức giận, khinh thường.

“Chủ nhà mãi chưa xuống lầu, kẻ ăn nhờ ở đậu tôi đây đành ngồi tạm, chờ các người làm xong chánh sự không được sao.....”

Nhâm Mục Diệu xanh mặt, hắn căn bản không có tâm tình nghe cô ta oán trách, “Ý tôi là sao cô lại dám ngồi vào vị trí của Cô chủ.”

Song, Kiều Tâm Du chỉ cười nhạt một tiếng, dáng vẻ như chẳng có vấn đề, xoay người, sửa sang lại cổ áo cho Nhâm Mục Diệu, “Nếu ngồi ở đó có thể khiến tâm tình cô ấy tốt hơn, ăn nhiều thêm một chén cơm, thì cứ để cô ấy ngồi đi. Ngồi đâu cũng như nhau thôi mà, Mục Diệu, đúng không!” Đôi mắt sáng trong hướng về hắn chớp chớp.

Nhâm Mục Diệu quay đầu lại nhìn người giúp việc, “Chuẩn bị hai phần ăn đưa lên phòng ngủ!” . Đôi mắt âm áp của hắn khi chuyển sang Lương Tử Ngưng, trong nháy mắt lập tức trở nên lạnh băng, khẽ nguyên rửa một tiếng, “Mặc kệ cô!”

Nhâm Mục Diệu dắt tay Kiều Tâm Du rời khỏi phòng ăn.

Kiều Tâm Du kéo hần lại, nụ cười rục rờ hiện đầy trên mặt, chỉ tay về phía Lương Tử Ngưng, “Hi hi..... Cô ấy đã chuyển vào phòng ngủ chính rồi.”

Đôi mắt thâm thúy của hần nhúu chặt, nhìn chăm chăm Kiều Tâm Du, muốn nhìn thấu ý nghĩa của nụ cười trong mắt cô, “Em có ý gì vậy?”

“Em có ý gì cơ chứ?” Kiều Tâm Du cong miệng lên, gãi gãi đầu, “Cô ấy nói làm thế sẽ tăng thêm tình cảm cha con cho hai người.”

“Cho nên, em nhường gian phòng của mình cho cô ta?”

Kiều Tâm Du trước gật đầu một cái, sau đó lại lắc đầu.

“Rốt cuộc là em đang nghĩ gì trong đầu vậy hả?” Nhâm Mục Diệu để ý chuyện này là vì hần không muốn Kiều Tâm Du chịu bất kỳ một uất ức nào. Kết quả thì sao? Đúng như trong tưởng tượng của hần, Lương Tử Ngưng khi để cô. Nhưng mà, cô gái này lại không thêm để ý, còn cười vui vẻ như vậy. Không biết phải nói là cô không có đầu óc, hay là cô không có tim đây?

“Anh muốn em nói thật sao?” . Đôi mắt trong veo như nước chớp động, đôi lông mi dài nhỏ vẫy vẫy hai cái, “Thật ra thì, lúc ấy do quá mệt, nên em không có tinh lực cùng cô ấy khai chiến! Không nghĩ tới, lúc tỉnh dậy, em đã mất đi lãnh thổ rồi..... Em không phải cố ý!” Cô vì khó xử, nên không ngừng gãi đầu.

“Gì?” Lương Tử Ngưng đứng lên, “Cái gì khai chiến, tôi có khai chiến với cô không? Hơn nữa, khi tôi nói muốn ngủ ở gian phòng này, không phải là chính cô lập tức phũ mông một cái xoay người rồi đi sao! Con đàn bà chết tiệt, giờ lại muốn trả đũa.....” Lương Tử Ngưng giống như một người phụ nữ chanh chua, chửi rủa liên tục, vừa mở miệng, là bô bô không ngừng.

167. Chương 167: Tất Cả Là Vì Anh

“Đói quá!” Kiều Tâm Du ngồi xuống, trực tiếp dùng tay cầm lên một miếng Đại Bài vẫn còn đang tỏa hương thơm, cô không quên mời Nhâm Mục Diệu, “Anh đói bụng không, ăn một chút đi!”

Một miếng Đại Bài được đặt vào tay hần “Mau ăn đi! Đừng lo lắng.” Kiều Tâm Du ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tức giận của Nhâm Mục Diệu, cô nhếch miệng, cúi đầu hỏi: “Anh không phải là đang giận em vì không giữ được gian phòng ấy đó chứ!?”

“Không có!” Nhâm Mục Diệu đưa miếng Đại Bài lên, hung hăng cắn một cái.

“Vậy anh giận gì?” Kiều Tâm Du liếm ngón tay dính đầy dầu mỡ rất tự nhiên, “Hay anh lo chúng ta không có phòng ngủ!? Yên tâm đi, phòng khách nhiều như thế, chúng ta lâu lâu đổi một lần thử xem.....”

“Em xem nơi này là khách sạn sao?” Chân mày Nhâm Mục Diệu khẽ cau chặt, thật không biết trong đầu cô gái này đang suy nghĩ gì nữa. Có lúc thông minh lại xảo quyệt; không cho người ta chiếm chút tiện nghi nào, có lúc lại ngu ngu dần dần, để cho người ta thoải mái đùa bỡn.

Kiều Tâm Du cầm lên một cái đùi gà, cắn một cái, nói lầm bầm: “Khách sạn không tốt sao? Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau cũng là ở khách sạn mà!”

“Khụ, khụ!” Nhâm Mục Diệu mắt tự nhiên ho khan, lần đầu tiên gặp mặt? Hai người “không tốt” như thế, lại còn “xấu mặt” nữa chứ..... Còn tưởng rằng cô đã quên mất rồi.

Kiều Tâm Du dùng bàn tay dính đầy mỡ cầm bát canh lên, nhưng vì tay quá trơn nên không bưng lên được, không để ý tới cái khăn bên cạnh, cô lau thẳng lên áo của Nhâm Mục Diệu, “Mượn dùng một chút nha!”

Nhâm Mục Diệu nhìn gương mặt thú vị của Kiều Tâm Du, tảng đá lớn trong lòng lập tức được để xuống, dường như chỉ cần Lương Tử Ngưng không gây áp lực cho Kiều Tâm Du, chỉ cần cô có thể vui vẻ là tốt rồi — như vậy cảm giác áy náy trong lòng Nhâm Mục Diệu cũng bớt đi không ít.

Người giúp việc lấy bát đĩa đặt ở một bên, nhưng hai người vẫn trực tiếp dùng tay ăn.

“Khụ, khụ!” Lương Tử Ngưng xem thường, liếc mắt nhìn hai người bọn họ một cái, đứng lên, “Tôi no rồi!”

Kết quả, không người nào để ý tới cô, sự tồn tại của cô hết như không khí.

“Tâm Du, em nếm thử con tôm ruốc này xem, thịt rất mềm!” Nhâm Mục Diệu đem con tôm đã bóc vỏ bỏ vào miệng Kiều Tâm Du.

“A ——”.

Nhâm Mục Diệu nhét con tôm vào miệng cô, “Mùi vị thế nào?”

.....

Lương Tử Ngưng đứng ở cửa phòng ăn, nhìn hai người bọn họ như keo như sơn, một cảm giác khổ sở bỗng tràn vào lòng. Nếu có một ngày cô có thể cùng Nhâm Dịch Tuấn hạnh phúc như thế, thì cho dù bây giờ, phải bỏ ra nhiều hơn nữa cô cũng tình nguyện.

Trên mặt Kiều Tâm Du vẫn treo một nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong lòng lại là tận cùng khổ sở. Cô cho là mình đã giả bộ rất khá rồi, nhưng che giấu ưu thương ngoài mặt thì có thể, còn thống khổ trong đáy lòng thì lại không cách nào che giấu. Đè nén đau thương bên ngoài mặt, nhưng ưu thương ở đáy lòng lại dần dần lên men, từ từ lan tràn.....

Cô khổ như vậy, mệt như vậy, chỉ vì muốn giảm bớt một chút áy náy trong lòng Nhâm Mục Diệu.

Nếu phần khổ sở này nhất định cần phải có người đến gánh chịu, vậy thì Kiều Tâm Du hi vọng đó là cô.

Thừa dịp phòng làm việc không có ai, cô đi vào, thấy laptop màu đen của Nhâm Mục Diệu đang nằm trên bàn làm việc, lòng kích động không thôi, lập tức ấn xuống nút mở máy ——

Mười mấy giây mở máy ngắn ngủn đối với cô mà nói thật dài như một thế kỷ. Đôi mắt một lát lại liếc về phía cửa, một lát lại nhìn vào màn hình.

Thật vất vả đợi máy khởi động, nhưng nó lại nhảy ra một hộp thoại.

“Mật mã mở máy? Là gì đây?” Lương Tử Ngưng nói thầm một câu.

Không dám suy đoán lung tung, cô lập tức lấy điện thoại di động ra, thật nhanh bấm xuống dãy số quen thuộc.

Sau hai tiếng pip, máy đã được tiếp thông, điện thoại di động đầu bên kia truyền đến một giọng nói phẫn uất, “Anh đã nói em đừng suốt ngày gọi điện cho anh mà.....”

Vừa bắt đầu đã nhục mạ cô, trái tim Lương Tử Ngưng có chút băng giá, cô muốn nghe một câu quan tâm của hắn cỡ nào, cho dù là lời giả dối trái lương tâm cũng được, nhưng là.....

Giấu đi sự mất mát, “Anh yên tâm, Nhâm Mục Diệu và Kiều Tâm Du đang ở phòng ăn ăn cơm.”

“Có chuyện gì?”

“Em đang mở máy tính của Nhâm Mục Diệu, nhưng anh ta cài mật mã mở máy, em không biết phải làm thế nào.....”

“Thử sinh nhật Kiều Tâm Du xem, 0316.”

Lương Tử Ngưng sững sốt, Nhâm Dịch Tuấn sao lại nhớ ngày sinh nhật của cô ta, hơn nữa còn không chút nghĩ ngợi mà nói. Lương Tử Ngưng nhớ hẳn chưa bao giờ để ý tới sinh nhật của cô, mỗi lần cô đều mong mỗi hắn có thể nhớ tới, nhưng vào ngày sinh nhật của cô, hắn lại không nói câu nào, cô đầy hi vọng đợi đến mười hai giờ đêm, rồi tâm cũng dần dần lạnh. Ngày hôm sau nói cho hắn biết hôm qua là sinh nhật cô, hắn cũng chỉ nói sẽ tặng quà, đền bù cho cô sau.

“Này! Em còn nghe chứ?”

“Ừ.....” Lương Tử Ngưng hồi hồn, nhàn nhạt đáp lại: “0316, em biết rồi.” Trong giọng nói của cô tràn đầy vị chua xót.

Cô lập tức bấm bốn con số này trên bàn phím, kết quả một dấu chéo đỏ lập tức xuất hiện, “Dịch Tuấn, mật mã sai rồi”

“Xem ra không phải..... Vậy đi, anh sẽ viết một chương trình phá hư mật mã bảo vệ của nó. Ngày mai tìm cách ra gặp anh.” Giọng ra lệnh, lạnh lùng, ngoài ra không còn gì khác.

“Dịch Tuấn, em nhớ anh lắm.....” Lương Tử Ngưng còn chưa nói hết lời, đầu bên kia đã tắt máy.

Lương Tử Ngưng đột nhiên cảm thấy mình lại quá hy vọng xa vời rồi, cô không phải đã quá hiểu rõ tính hẩn sao?

Cô biết hẩn tàn khốc vô tình như thế, nhưng vẫn không chút chùn bước yêu hẩn, cũng biết mọi thứ như thế này đều là do cô tình nguyện!

“Ha ha.....” Lương Tử Ngưng cười tự giễu, trong tiếng cười tràn ngập vị chua xót.

Cô đóng mạnh máy tính, sau đó để máy vào chỗ cũ, thổi lui ra khỏi phòng làm việc, tiến vào phòng ngủ chính.

Nhâm Mục Diệu ngẩng đầu, vừa đứng liếc thấy bóng dáng lén lút kia, đôi mắt tối đen của hẩn chợt lóe, khóe miệng khẽ gợn lên, một loại khí chất lạnh nhạt, ung dung, vương giả vẹn toàn.

“Mục Diệu, đừng ngó người như thế, mau ăn đi! Món cá hun khói này rất ngon.” Kiều Tâm Du nhét một miếng cá vào trong tay hẩn.

...

168. Chương 168: Thông Cảm Ngập Tràn

Bước vào gian phòng ngủ, cô rất nhanh bị một màn đêm tối đen, mờ mịt bao chặt lấy.

Ở một nơi xa lạ, không khí cũng ngập tràn vị xa lạ. Tất cả đều xa lạ.....

Thân thể mềm mại của Lương Tử Ngưng chậm rãi khuyu xuống, ngồi trên nền đất, cuộn người thành một khối, dựa vào bên hông giường, người cô không ngừng run rẩy. Tay phải vuốt ve vết thương trên cổ tay trái, một vết sẹo thật sâu. Vết thương ngoài da đã khép lại, nhưng vết thương trong lòng thì sao? Nó vẫn còn đang bị nhiễm trùng, rửa nát, mỗi lúc một sâu hơn.....

“Con ơi, con nói xem mẹ phải làm gì? Phải làm gì đây? Tại sao tình yêu của mẹ phải mệt mỏi như vậy, khổ cực như vậy..... Tại sao? Con ơi, con nói cho mẹ biết đi có được không.....”

Những giọt nước mắt ẩm áp cứ tuôn rơi, nhỏ giọt xuống sàn nhà lạnh băng, văng lên những bọt nước tí tách

Nửa đêm.

Bóng đêm tràn ngập, tất cả chìm vào trong yên lặng.

Có thể do hôm qua ăn quá nhiều nên cô có chút cảm thấy khát nước, bèn đi ra ngoài rót nước uống..., lúc đi qua phòng ngủ chính, Kiều Tâm Du nghe được tiếng khóc nửa nở bên trong.

Vì lòng hiếu kỳ, Kiều Tâm Du chậm rãi tới gần, tai dán vào cánh cửa gỗ, bên trong truyền đến giọng nói nức nở nghẹn ngào.

Đáy lòng Kiều Tâm Du khẽ run lên, cô không khỏi tự hỏi, có phải việc cô làm hôm nay rất quá đáng không? Nhưng, bảo cô phải chia sẻ chồng mình cho người khác, thật lòng cô làm không được, thật sự không được.

Thật ra thì, cô ấy cũng là một người đáng thương, hai chị em cùng sống nương tựa lẫn nhau, lẻ loi hiu quạnh lớn lên. Mà, chị cô ấy đã rời cô ấy đi, cho nên hiện giờ cô ấy thật sự chỉ còn lại một mình.

Cô ấy không phải là vì tương lai phải rời xa đứa trẻ của mình, nên mới thương tâm như vậy chứ.....

Đôi con người trong suốt của Kiều Tâm Du rung động, tâm hồ cũng nhộn nhạo gợn sóng —— có lẽ, cô chính là một người ích kỷ, cô mới chính là người nên rời đi.

Như vậy, đối với Đứa nhỏ và mọi người đều tốt.

Hoặc giả Nhâm Mục Diệu thật không có cách nào đưa ra loại quyết định hung ác này, vậy thì hãy để cô tự mình quyết định đi!

Đợi đến khi Đứa nhỏ sinh ra, cô sẽ rời đi, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của Nhâm Mục Diệu, giống như chưa từng xuất hiện qua.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống, lặng lẽ, im hơi lặng tiếng toát ra một tầng ưu thương.....

Chờ Kiều Tâm Du ổn định lại tâm tình, trở lại gian phòng. Nhâm Mục Diệu đã tỉnh ngủ, mở ra đôi mắt lim dim nhìn cô, lười nhác đem cô ôm vào lòng, “Đi đâu vậy?”

“Khát quá nên em đi uống chút nước.” Kiều Tâm Du cắn môi, “Em đánh thức anh à? Hay là không quen giường, nên ngủ không thoải mái?” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Đều không phải! Là bởi vì, không có em bên cạnh anh.....” Giọng trầm thấp lộ ra vẻ bồn chồn, hấn vùi đầu trong cổ Kiều Tâm Du, hít sâu một hơi, ngửi mùi thơm thoang thoảng trên người cô.

“Dừng!” Đáy mắt có chút khổ sở, nhàn nhạt hỏi: “Mục Diệu, chúng ta có đối xử tệ với cô ấy quá không?”

“Ai?” Nhâm Mục Diệu ngẩng đầu, chống lên thân thể, ngược mắt nhìn cô.

“Lương Tử Ngưng.” Kiều Tâm Du thấy đôi mắt Nhâm Mục Diệu dần đông cứng, lập tức giải thích: “Thật ra thì chúng ta có thể xem cô ấy như khách mà đối xử. Không cần phải đề phòng cô ấy khắp nơi, xem cô ấy như Tiểu Tam.”

“.....” Chân mày Nhâm Mục Diệu nhíu lại, không nói gì.

Kiều Tâm Du giơ tay lên, vuốt ve gò má lạnh lẽo của hấn, “Cô ấy thật ra rất đáng thương..... chúng ta thương hại cô ấy một chút có được hay không?”

“Anh chỉ sợ em bị thiệt thòi, phải chịu uất ức.....” Nhâm Mục Diệu nắm lấy bàn tay mảnh khảnh, mềm mại, nhỏ bé của cô, hôn xuống lòng bàn tay cô.

Kiều Tâm Du lắc đầu, “Không đâu..... Chỉ cần ở nơi này vĩnh viễn có em” Kiều Tâm Du đặt tay lên lồng ngực bên trái của hấn, cảm nhận lực đập bên trong.

“Nơi này vĩnh viễn đều có em!” Nhâm Mục Diệu cúi người chiếm lấy đôi môi hồng.

Chiếc lưỡi ẩm áp mà ướt át chậm rãi tiến vào, tuần tra khắp môi cô, thăm dò, lật khuấy nên mùi vị ngọt ngào, mềm mại. Kiều Tâm Du không chút kháng cự, chậm rãi khép mắt, mặc cho hấn hôn bừa bãi, cả người dựa vào người của hấn, đáp lại nhiệt tình của hấn.

Giờ phút này, ít nhất là vào giờ phút này, cô chứng minh được một điều, hấn vẫn còn ở bên cạnh cô.

Kiều Tâm Du không muốn cùng với Lương Tử Ngưng xảy ra xung đột, cô lựa chọn né tránh. lúc Lương Tử Ngưng đang dùng bữa ăn sáng, thì cô ở phòng ngủ ngủ..... Dù sao, không gặp cô ấy vẫn tốt hơn.

Kiều Tâm Du nhìn đồng hồ báo thức, không sai biệt lắm, khi Lương Tử Ngưng muốn ra ngoài tản bộ, cô cũng vừa đi xuống lầu.

Đi tới phòng khách, cô nhìn thấy Lương Tử Ngưng đã trang điểm đẹp đẽ, mặc một chiếc váy màu đỏ, bên ngoài khoác một chiếc áo nhỏ màu đậm, tay cầm túi xách, như đang đi xem mắt một ai đó.

“Cô ra ngoài à?” Kiều Tâm Du thuận miệng hỏi.

“Chẳng lẽ trong gia quy của nhà họ Nhâm có quy định tôi không thể ra ngoài sao?” Khi Lương Tử Ngưng thấy trên mặt Kiều Tâm Du thoáng qua vẻ không tự nhiên, rồi lập tức dùng vẻ mặt cao ngạo che giấu.

“Không có không có! Cô cứ thoải mái đi đi, không ai hạn chế tự do của cô cả! Chỉ là, tôi cũng đang muốn ra ngoài, không bằng đi chung cho có bạn!” Kiều Tâm Du nghĩ thầm, một phụ nữ có thai đi ra ngoài mà mang giày cao gót như vậy, cô có chút lo lắng thay cho cô ta, cô nên đi cùng cô ta để có gì còn có thể giúp được.

“Không cần!” Lương Tử Ngưng vội vàng hốt hoảng nói, giọng nói giương cao hơn, “Ý tôi là tôi ra ngoài gặp bạn, cô không biết họ, có đi thì cũng chỉ quấy rầy chúng tôi nói chuyện phiếm.....”

“Bạn? Vừa đúng, tôi không có nhiều bạn bè, biết thêm vài người cũng không tồi! Cô giúp tôi được không!?”

Thấy Kiều Tâm Du phải ra ngoài, theo chức trách, chị Vương lập tức đem túi cùng với áo khoác tới cho Kiều Tâm Du .

Kiều Tâm Du xốc lên túi xách, ôm lấy cánh tay Lương Tử Ngưng đi ra ngoài, “Cô còn chưa mua quần áo cho bà bầu đúng không? Vừa hay, hôm nay chúng ta đi dạo rồi mua luôn. Đúng rồi! Còn phải mua đồ dùng chống khúc xạ nữa.....”

Kiều Tâm Du liên tục lẩm bẩm, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ âm u trên mặt Lương Tử Ngưng.

Ngồi vào xe hơi, sau Lương Tử Ngưng có chút đứng ngồi không yên, tay không ngừng vòng vòng quanh dây túi xách, “Lát nữa dừng ở phần đường dành cho người đi bộ là được.”

“Sao cô lại đi bộ ở đó? Vậy sao được, chỗ đó đông người như vậy, ngộ nhỡ bị người đụng phải thì biết làm sao bây giờ?”

Lương Tử Ngưng đột nhiên quay đầu lại, dùng đôi mắt lạnh băng, đe dọa nhìn Kiều Tâm Du.

“Cô nhìn cái gì?” Kiều Tâm Du bị ánh mắt của cô ta làm cho có chút không tự nhiên

....

169. Chương 169: Lúng Túng Gặp Nhau

“Sao cô đột nhiên trở nên ân cần như vậy.....” Lương Tử Ngưng tỏ vẻ mặt khinh bỉ.

Chân mày Kiều Tâm Du nhíu lại một chút, “Chẳng lẽ cô nghĩ tôi sẽ hại cô?”

“Cô đối xử tốt với tôi như vậy, khiến tôi cảm thấy sợ hãi trong lòng.” Lương Tử Ngưng thẳng thắn, “Sau khi tới phần đường dành riêng cho người đi bộ, tôi muốn xuống xe!”

Tài xế dừng lại, Lương Tử Ngưng nhanh chóng xuống xe, đóng mạnh cửa lại.

Kiều Tâm Du cũng xuống xe theo, phất tay một cái với tài xế, “Khi nào tôi gọi điện, anh hãy tới đón chúng tôi.”

“Sao cô cứ như âm hồn không tan đi theo tôi vậy hả?!” Lương Tử Ngưng dừng bước, hung tợn trừng mắt liếc Kiều Tâm Du đang theo sát sau lưng cô.

Lương Tử Ngưng càng không để cho cô đi cùng, Kiều Tâm Du càng cảm thấy trong lòng cô ta như có quỷ. Khóe miệng lặng lẽ gợn lên, một nụ cười nhạt xuất hiện trên mặt, “Không phải cô nói khi tôi đối xử ân cần với cô, cô cảm thấy sợ hãi sao! Cũng đúng lúc, tôi muốn cô cảm thấy sợ.” Miệng cố ý toét ra, lộ ra một nụ cười mỉa tiêu chuẩn với tám cái răng.

“Cô.....” Lương Tử Ngưng có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, đôi mắt siết chặt, nhìn chăm chăm Kiều Tâm Du, nếu ánh mắt có thể giết người, đoán chừng Kiều Tâm Du đã bị ánh mắt ác độc của cô róc xương lóc thịt rồi. “Nếu cô thích theo đuôi tôi như vậy, tôi cũng không ngại!”

“Gì mà theo đuôi, khó nghe vậy! Nói bám như gấu koala được rồi.” Kiều Tâm Du lập tức đuổi theo cho kịp bước chân của cô ta. Cô gái này thật lợi hại, mang giày cao gót cao như vậy mà bước đi thật nhanh, Kiều Tâm Du không thể không bội phục công lực của cô ta.

Trong không khí thoang thoang mùi thơm cà phê, mang theo tiếng đàn dương cầm du dương, lặng lẽ, êm dịu, cho con người ta một cảm giác thoải mái.....

Kiều Tâm Du thoáng nhìn xung quanh, “Cô không phải nói đi gặp bạn sao, vậy bạn của cô đâu?”

Lúc này Kiều Tâm Du nghe qua là biết đó chỉ là cái cớ, giọng cô ta mất tự nhiên lại ừm à mãi như vậy mà, hơn nữa, cô ta sống ở nước ngoài lâu như thế, thì làm sao có bạn bè thân trong nước được chứ.

Kiều Tâm Du chính là muốn biết, người quan trọng nào lại khiến Lương Tử Ngưng để ý như vậy, lại còn ăn mặc rất ư là tỉ mỉ, hơn nữa còn lén lút gặp gỡ như thế.

Lương Tử Ngưng liếc mắt nhìn đồng hồ trên điện thoại di động, “Còn sớm, chắc họ còn đang trên đường đi.”

”A

” Kiều Tâm Du đem kéo dài âm giọng, “Dù sao hôm nay cũng không phải Chủ nhật, trên đường sẽ không quá kẹt xe, chắc cũng không trễ lâu đâu nhỉ.” Hàm ý sâu xa rằng cô ta nên lấy một cái cớ khác đi.

“Chắc vậy!” Lương Tử Ngưng nói chuyện có chút lo lắng, sự sốt ruột biểu hiện rõ ra ngoài, thỉnh thoảng nhìn chung quanh, sau đó càng không ngừng đùa bỡn với chiếc điện thoại di động.

Kiều Tâm Du chống cằm, tầm mắt bắn thẳng về phía cô ta, suy nghĩ nhất cử nhất động của cô ta.

Lương Tử Ngưng quay đầu lại, muốn chống lại tầm mắt của Kiều Tâm Du, bực mình hỏi: “Cô đang nhìn cái gì?”

“Nhìn cô” Thấy cô ta bối rối, cô đột nhiên cảm thấy rất muốn trêu chọc cô ta. Kiều Tâm Du phát hiện nếu cô phải đợi Nhâm Mục Diệu lâu như vậy, hẳn cô cũng sẽ bực mình như cô ta.

“Tôi có gì đáng để cô nhìn?!” Lương Tử Ngưng tức giận liếc cô một cái.

“Tôi thấy cô rất khẩn trương, có phải cô đang có cảm giác như đứng trên đồng lửa không?”

Khóe miệng Lương Tử Ngưng nhếch thành một nụ cười trộm, “Ha ha..... Khẩn trương? Thật buồn cười, tôi khẩn trương khi nào?”

Giọng nói vội vàng, lại nói nhanh như bão, quả thật chính là giấu đầu lòi đuôi.

Thời gian vẫn còn sớm, vì chưa đến xế chiều, nên người trong quán cà phê không nhiều lắm. Đột nhiên, một bóng dáng cao to màu đen xuất hiện bên cửa quán cà phê, gương mặt lạnh lùng lại đẹp hết như được điêu khắc nên, cả người tản ra một loại khí tức, khiến người khác phải cách xa vạn dặm.

Khí tức lạnh lùng, nhưng hẳn lại lập tức trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người, hết như một nhân vật nổi tiếng vốn chỉ có thể nhìn thấy trên TV.

“Oa nha..... đẹp trai quá!” Nhân viên phục vụ si mê bùng lên cà phê, tay cô ta phát run.

“Này, này, này”. “Này” nửa ngày, vẫn không thể khiến nữ phục vụ tỉnh táo trở lại. Đôi mắt thâm thúy lạnh như băng của hắn như có thể đầu độc người ta, lại như toát ra những ánh mắt giận dữ, độc ác, tàn bạo

Đôi tay của nhân viên phục vụ run rẩy không dứt khiến cà phê đổ ra ngoài, dọc theo mặt bàn mà chảy xuôi xuống, vấy vào chiếc áo khoác trắng tinh trên người Kiều Tâm Du, biến nó thành màu nâu, đậm như mực vẽ.

“Tâm Du, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây.” Nhâm Dịch Tuấn đi tới bên người Kiều Tâm Du, cầm khăn giấy trên bàn, trong lòng là muốn giúp cô lau, nhưng bàn tay hắn đột nhiên dừng lại, nhét khăn giấy vào trong tay của cô, “Cô lau đi!”

“Mỗi lần gặp phải anh đều không có chuyện tốt lành gì!” Kiều Tâm Du đứng lên, lau chùi đại khái vết bẩn, “Chắc anh là Thiên Sát Cô Tinh trong truyền thuyết.”

Không nghĩ tới, mọi thứ đột nhiên trở nên yên tĩnh, một ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt hắn, “Đúng! Tôi chính là Thiên Sát, nên mới khắc chết ba mẹ.”

“Thật xin lỗi, tôi không có ý đó.” Kiều Tâm Du ngập ngừng, nói xin lỗi.

“Vậy cô mời tôi uống cà phê đi!” Nhâm Dịch Tuấn không thêm trưng cầu ý kiến của Kiều Tâm Du, hắn tự ý ngồi xuống, chỉ chỉ Lương Tử Ngưng hỏi: “Cô ấy là ai?”

Kể từ lúc Nhâm Dịch Tuấn vừa xuất hiện ở quán cà phê, tầm mắt Lương Tử Ngưng chưa từng dời khỏi người hắn. Rõ ràng là quen biết nhau, nhưng giờ lại giả bộ như chưa từng gặp mặt, Lương Tử Ngưng cúi đầu, che giấu đi đôi mắt đã ướt ướt, nhưng sâu tận đáy lòng, nỗi chua xót đang lan tràn.....

“Lương Tử Ngưng.” Kiều Tâm Du giới thiệu sơ lược.

Nhâm Dịch Tuấn mặc dù là anh em với Nhâm Mục Diệu, nhưng hai người lại Thủy Hỏa Bất Dung, Kiều Tâm Du cũng không biết mình nên lấy thân phận gì để đối mặt với hắn. Em dâu? Hắn còn không nhận Mục Diệu là em trai mình, nói chi là em dâu. Bạn bè sao? Cô và hắn chỉ gặp nhau có mấy lần, đối với hắn, cô căn bản còn chưa hiểu rõ, nhiều lắm cũng chỉ là người xa lạ. Hơn nữa quan hệ giữa hắn và Nhâm Mục Diệu lại đối lập, khiến Kiều Tâm Du đối với hắn càng thêm lúng túng.

“Phục vụ, cho một ly cà phê Blouse Mountain, một ly Cabo Keno và một ly trà sữa.”

“Cô còn nhớ tôi thích cà phê Blouse Mountain?” Nhâm Dịch Tuấn có chút mừng rỡ. Nguồn:

Kiều Tâm Du nhàn nhạt liếc hắn một cái, “Bởi vì Mục Diệu cũng thích uống nó.”

Nụ cười nhạt trong nháy mắt trở nên đông cứng, rồi trở nên lạnh như băng.

170. Chương 170: Đầu Đường Cãi Vã

Phục vụ lập tức đưa cà phê tới, Nhâm Dịch Tuấn lạnh lùng liếc nhìn một cái, rồi vội vàng đẩy nó ra khỏi tầm nhìn, làm như nó rất chướng mắt.

“Không phải anh thích nó sao?” Kiều Tâm Du kinh ngạc vì hành động này của Nhâm Dịch Tuấn.

Lương Tử Ngưng ngồi yên một bên, trầm mặc không nói gì, cô nhìn hai người kia, anh một lời, em một câu, quả thật không để ý tới sự tồn tại của cô, cô cũng đem trà sữa đẩy ra, “Xin lỗi, tôi không uống trà sữa.”

“Cô có thai, không thể uống cà phê.”

“Đừng có tự mình làm chủ người khác!”

Kiều Tâm Du bực mình thầm nói: “Không biết phân biệt tốt xấu.”

Thấy hai người bùng nổ khí thế như vậy, Nhâm Dịch Tuấn có thể tưởng tượng ra được một chút cuộc sống hiện giờ của Nhâm Mục Diệu, nụ cười trộm lạnh như băng lập tức tan ra.

Dưới bàn. Chân của hắn chạm rài đến gần Lương Tử Ngưng, lặng lẽ đá cô.

“Anh.....” Lương Tử Ngưng rùng mình, tầm mắt chuyển sang trên người Nhâm Dịch Tuấn.

(*): trong convert ghi “người”, chỉ chung cho anh và cô, ở đây là LTN gọi NDT, nhưng KTD hiểu nhầm

“Cô cái gì mà cô, cô còn là một người mẹ tốt sao? Không chú ý ăn uống của mình còn chưa tính, còn vọc laptop, mang giày cao gót. Thật không biết trong lòng cô có để ý đến đứa bé hay không.....” Đầu Kiều Tâm Du ngập đầy lửa giận.

Lương Tử Ngưng sững sờ nhìn Nhâm Dịch Tuấn.

Nhâm Dịch Tuấn nháy mắt hai cái, bảo cô đưa tay xuống mặt bàn.

Trong nháy mắt Lương Tử Ngưng chạm được vào bàn tay lạnh như băng của hắn, kịp thời chiếm lấy bàn tay hắn, nắm lại thật chặt, không muốn để cho hắn rút về. Lòng ngón tay cô khẽ vuốt ve từng đầu ngón tay hắn, tham lam luyện tiếu ấm áp nơi bàn tay hắn.

Một ánh mắt lạnh bắn tán loạn tới bên Lương Tử Ngưng, cô cắn môi một cái, lã chã - chực khóc, chậm rãi buông lỏng tay ra, lưu luyện không muốn rời.

Kiều Tâm Du thấy dáng vẻ sắp khóc của Lương Tử Ngưng, lại tự trách, có phải giọng điệu của mình quá nặng nề không, có phải cô đã nói quá nghiêm khắc rồi? Kiều Tâm Du không ngừng kiểm điểm.

“Các cô cứ từ từ tán gẫu, tôi có việc, đi trước.” Nhâm Dịch Tuấn bỗng đứng đứng lên.

“Tạm biệt.” Mỗi lần đều đột nhiên xuất hiện, lại đột ngột rời đi như vậy, dù sao Kiều Tâm Du cũng đã quen, người này luôn cho người ta cảm giác thần bí.

Đôi mắt Lương Tử Ngưng ngập đầy lệ, lập lòe lấp lánh, như có ngàn vạn ngôn ngữ muốn nói rồi lại không cách nào mở miệng. Tầm mắt cô mơ hồ nhìn bóng người sắp rời đi kia.

“Lương Tử Ngưng, lúc này lời nói của tôi hơi quá, cô đừng để trong lòng nhé.” Dĩ hòa vi quý, Kiều Tâm Du thật không muốn ồn ào với cô ta, như thế sẽ làm khó Nhâm Mục Diệu. Nếu trong hai người, sẽ có lúc nhất định phải có một người nhượng lời, vậy hãy để cô chịu uất ức, dù sao cô cũng không có đang mang thai, sẽ không vì tức giận mà ảnh hưởng đến đứa trẻ.

Ánh mắt ngây ngốc của Lương Tử Ngưng nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt cô như một làn nước lạnh, không chút gợn sóng

“Lương Tử Ngưng!” Kiều Tâm Du hơi cao giọng gọi tên cô.

“Tôi muốn về.” Lương Tử Ngưng lấy lại tinh thần, đứng lên, đi về phía cửa ra vào.

Cô muốn nhìn thấy bóng dáng kia thêm một chút, chỉ cần nó có thể động lại trong mắt cô thêm một giây, một giây là tốt rồi, cô xông ra ngoài ——

“Này! Chờ tôi một chút, tôi còn chưa tính tiền.”

Đứng nghiêm ở đầu phố, Lương Tử Ngưng mờ mịt nhìn chung quanh, nhưng vẫn không thấy được bóng dáng quen thuộc kia.

Bóng dáng đó đã biến mất, thật vất vả mới có thể gặp mặt một lần, lại bị người đàn bà kia phá hư.

Gió lạnh thổi qua, dừng lại trên đôi mắt cô, khiến đôi mắt cô khó kiềm lại được sự ưu thương, những giọt lệ cứ rồi rớt lẫn xuống.

Khi Kiều Tâm Du đi tới, đã nhìn thấy hai hàng nước mắt trong suốt của cô ta đang khẽ rơi, hơi sững sờ, chú ý tới người đi đường đang không để ý nhìn sang bên này, cô cười ngây ngô nói: “Hi hi..... Người mang thai đều tương đối dễ đa sầu đa cảm!” Cô dắt tay Lương Tử Ngưng, “Tôi đã gọi cho tài xế rồi, anh ấy sẽ dùng xe ngay đầu đường phía trước.”

“Cút ngay!” Lương Tử Ngưng chợt rút tay ra khỏi Kiều Tâm Du, “Tất cả đều tại cô, tại cô! Là cô đoạt đi tất cả mọi thứ của tôi!”

Kiều Tâm Du không nghĩ tới tâm tình của cô ta đột nhiên có thể kích động như vậy, bước chân không vững, lui về phía sau hai bước.

Trong con người của Lương Tử Ngưng bùng lên lửa giận, cô không định dễ dàng bỏ qua như vậy cho Kiều Tâm Du, cô bỗng đứng tiến lên, đôi tay bóp chặt lấy cổ Kiều Tâm Du, “Đều là do cô, là cô phá hư cuộc đời của tôi! Cô trả lại mọi thứ cho tôi, trả lại cho tôi đi!”

“Khụ, khụ.....” Một cảm giác đau đớn từ cổ truyền đến, “Cô..... Cô điên rồi sao..... buông, buông tôi ra.....” Từng chữ giống như đang bị kim kẹp, cố gắng thoát ra nơi cổ họng, vô cùng khó khăn.

Kiều Tâm Du ra sức nắm chặt lấy tay cô ta, giùng giàng.

Mọi người xung quanh vây lại xem càng ngày càng nhiều, chỉ chỉ chỗ chỗ, nghị luận âm ỉ, ai cũng đều tỏ thái độ “thêm chuyện, không bằng bớt chuyện”, không ai tiến lên ngăn cản.

“Thì ra cô gái này cướp đàn ông của người ta, Ai! Đáng người xinh đẹp như vậy, thì ra là hồ ly tinh.”

“Đáng đời! Loại đàn bà này sống trên đời cũng chỉ gieo họa thôi!”

“Người ta cũng có thai rồi, còn tới phá hư gia đình của người ta, thật không biết xấu hổ”

.....

Từng tiếng chê cười phong phú như những con dao sắc bén đâm vào lòng Kiều Tâm Du.

Hồ ly tinh? Gieo họa? Không biết xấu hổ?

Cô thật sự là hạng người như vậy sao? Cô rốt cuộc đã làm sai điều gì? Tại sao toàn thể giới đều trách cô?

Ai có thể nói cho cô biết, cô nhẫn nhục chịu đựng đến nước này rồi, vậy cô còn có thể làm gì nữa đây?

“Khụ, khụ.....” Kiều Tâm Du chậm rãi nhắm mắt lại, đau đớn thấu xương, nhanh chóng làm cô ngất xỉu.

“Lương Tử Ngưng! Mau dừng tay!” Một tiếng trách mắng trầm thấp vang lên.

Lương Tử Ngưng quay đầu lại, nhìn thấy bóng người kia, lập tức buông tay ra, không tự chủ được đi về phía hần.....

Kết quả, Nhâm Dịch Tuấn hoàn toàn không để cô vào trong mắt, hần chạy tới đỡ Kiều Tâm Du, “Tâm Du, cô có sao không?”

Lương Tử Ngưng lặng lẽ xoay người, tầm mắt của hần từ khi nào đã có sự tồn tại của Kiều Tâm Du. Còn cô thì sao? Là cái bóng, hay là không khí. Ở trong lòng hần, cô chỉ là loại người có cũng được, không có cũng chẳng sao ư?

“Khụ, khụ.....” Kiều Tâm Du ho khan mãnh liệt, cô cảm thấy cổ họng mình đang kịch liệt truyền tới những cơn đau đớn, “Cám ơn anh, anh lại cứu tôi thêm một lần.” . Giọng nói yếu ớt, khàn đục.

Bình tĩnh lại, Kiều Tâm Du cảm thấy ổn, tay vịn mạnh vào vách tường đứng lên. Cô không thể tiếp tục ở lại đây mặc cho người ta lên án nữa, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Lương Tử Ngưng, “Cô nên biết rõ một điều, là cô chen vào giữa tôi và Mục Diệu, tôi đồng ý để cho cô sinh con, đối với cô đã là một ân huệ lớn rồi, vậy mà cô còn không biết xấu hổ!”

...

171. Chương 171: Uy Hiếp Hôn Ước (ép Buộc Đính Hôn)

Kiều Tâm Du bỏ lại những lời này xong rồi xoay người rời đi.

Đi bộ đến đầu đường, cô nhìn thấy xe nhà đang đợi, ngồi vào ghế sau, lãnh đạm khắc ra hai chữ, “Đi đi!”

“Nhưng, nhưng Lương tiểu thư còn chưa.....”

“Nếu cô ấy có đầu óc, hẳn sẽ biết thuê xe!” Trong nháy mắt, sự tức giận ngập tràn cùng với chua xót hóa thành nước mắt, những giọt lệ liên tục rơi xuống, kết thành một chuỗi hạt.

Đám người vừa rồi, khi thấy một trong hai đương sự đã đi, thì cảm thấy tiết mục không còn gì đặc sắc nữa, cũng vội vã quay đầu bỏ đi. Chỉ có Lương Tử Ngưng vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, cùng với kẻ có bộ mặt tối tăm thô bạo - Nhâm Dịch Tuấn.

Đôi mắt đen chợt lóe lên tia lạnh, “Đi thôi! Tìm một chỗ nói chuyện.” Hắn tiến lên kéo Lương Tử Ngưng tới nhà hàng Nhật gần đó.

Cửa phòng ăn riêng biệt đóng lại.

Giọng nói trầm thấp, giận dữ của Nhâm Dịch Tuấn vang lên, “Giúp tôi làm chuyện này, cô cảm hận lắm à!”

“Đúng vậy!” Ngồi đối diện Nhâm Dịch Tuấn - Lương Tử Ngưng hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào đôi mắt đen của hắn, “Đúng vậy, em vô cùng căm giận! Anh không chỉ lợi dụng em, còn lợi dụng con của chúng ta.....” Giọng nói Lương Tử Ngưng dần dần trầm thấp xuống, không còn uy lực như lúc đầu, dần dần có vẻ sợ hãi.

Nhâm Dịch Tuấn bỗng đứng đứng lên, thân hình cao to của hắn che phủ đi tầm nhìn của Lương Tử Ngưng, ngón tay thon dài nâng cằm của cô, đẩy nó lên, ép cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen tối của hắn.

Khóe miệng giương lên thành một nụ cười tà ác lạnh lùng, “Lợi dụng? ”Được anh lợi dụng là phúc khí của em” câu nói này là của ai?”

“Lúc đó, em nghĩ trong lòng anh chỉ có em, nhưng Nhưng bây giờ, em đã không còn tin tưởng nữa .”

“Ha ha..... Lương Tử Ngưng cũng có lúc không tự tin ư?” Trong giọng nói đầy mùi vị khinh miệt.

“Chẳng lẽ anh đối với người đàn bà dê tiện Kiều Tâm Du không có một chút hảo cảm nào sao? Nếu không, tại sao lúc em bóp cổ cô ta, anh sao phải đột nhiên xuất hiện. Anh chưa đi khỏi đó tại sao lại không ra gặp em?” Lương Tử Ngưng nói ra tất cả những uất ức trong lòng, cả những lời nói chất chứa trong đáy lòng của cô mấy ngày qua, cô đã kìm nén chúng quá lâu đến mức không thể hít thở rồi.

“Cô còn chưa làm vợ tôi, mà đã muốn quản thúc mọi chuyện của tôi rồi sao?” Ánh sáng lạnh trong mắt lóe lên, lộ ra điểm không vui, hắn chợt nắm chặt cằm của cô, “Tôi chỉ thích loại phụ nữ mà mình có thể nắm trong lòng bàn tay, quá cứng đầu cứng cổ..... Cô nghĩ tôi có cần không?”

“Răng rắc” khớp xương cằm vang dội.

“Cô lo nhanh chóng trộm tài liệu cơ mật của tập đoàn Nhâm Thị đi! Đừng động vào một ngón tay của Kiều Tâm Du, nếu thế thì tôi biết làm sao đây? Nhâm Mục Diệu, nó sẽ khiến cô thành như thế nào? Nó có tổ chức Âm chống đỡ cho mình, cô tốt nhất đừng gây ra phiền toái!” Nhâm Dịch Tuấn biết hiện giờ không thể làm bị thương cô ta, nên buông lỏng tay ra.

“Anh..... Đau lòng cho em, khi em tổn thương Kiều Tâm Du ư?!. Sau khi em lén trộm được tài liệu cho anh, mọi giá trị của em đối với anh đều sẽ hết sạch, đến lúc đó em không tin anh còn có thể để em ở bên cạnh anh, em cần một sự bảo đảm.”

Lông mày Nhâm Dịch Tuấn khẽ nâng lên, “Cô uy hiếp tôi?”

“Em yêu anh, sao dám uy hiếp anh?” Lương Tử Ngưng quynh rũ cười nói: “Em muốn đem tài liệu cơ mật của Nhâm Thị đổi lấy một tờ giấy thỏa thuận kết hôn.”

“Giấy thỏa thuận kết hôn? Tôi sẽ vì cô mà suy nghĩ.”

“Không chỉ vì em, mà còn vì đứa bé này nữa.....” Lương Tử Ngưng tay đặt lên bụng, nhếch lên lông mày, “Con của chúng ta, em muốn cho con có một gia đình hoàn chỉnh.”

“Chỉ là một tờ giấy đăng ký kết hôn thôi, hoàn toàn có thể!” thái độ Nhâm Dịch Tuấn thái độ, cứ như đó là chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

“Trên tờ giấy thỏa thuận kết hôn, anh phải đồng ý có cùng với em một đứa con, nếu ly hôn anh phải đem tất cả tài sản của anh chuyển nhượng cho em vô điều kiện.”

“Cô.....” Nhâm Dịch Tuấn không nghĩ tới cô gái bướng bỉnh mà hấn tận mắt nhìn thấy cô lớn lên này, không biết từ lúc nào đã đủ lông đủ cánh, lột xác, nhanh nhẹn nhanh miệng như thế.

“Sao? Anh không dám sao? Em vì anh hy sinh nhiều như thế, chỉ hy vọng có thể vĩnh viễn ở bên anh thôi, chẳng lẽ yêu cầu này của em quá cao à?” Lương Tử Ngưng khẽ cười một tiếng, đứng lên, giẫm lên cái chiếu cói Tatami, đi vòng qua cái bàn, tới bên người Nhâm Dịch Tuấn, nhào vào trong ngực của hắn, “Anh biết không? Em không muốn, giữa tình yêu của hai chúng ta tồn tại một cái gông xiềng. Nhưng, em hi vọng tình cảm của mình được bảo đảm, có như vậy, anh mới vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh em.”

Cho dù cô chỉ có thể buộc được thân xác của hắn ở bên cạnh mình, Lương Tử Ngưng cũng cam tâm tình nguyện.

Lần đầu tiên nhìn nhìn thấy Nhâm Dịch Tuấn, tâm cô đã bị hắn trói mắt rồi, thế giới của cô chỉ quay quanh hắn. Lương Tử Ngưng cô nếu không có hắn, tim còn có thể đập sao, còn có thể thở sao?

Ích kỷ cũng tốt, ngu ngốc cũng được, cô chỉ muốn Nhâm Dịch Tuấn thuộc về một mình cô thôi.

“Có thể!” Đôi môi mỏng lạnh lùng khẽ giương lên, đưa tay vuốt ve gương mặt của cô, “Cứ coi như là em đang chủ động cầu hôn với anh.”

Xúc cảm nơi ngón tay hắn truyền tới, khiến lòng Lương Tử Ngưng nhất thời rung động, đôi mắt dần dần mê ly, quyến rũ nhìn hắn, “Dịch Tuấn, em rất nhớ anh”. Giọng nói kiều my, âm giọng kéo dài, làm cho người nghe cảm thấy mềm yếu đến tận xương.

Nhâm Dịch Tuấn vuốt một cái lên mũi cô, “Thật là một tiểu yêu tinh!”

Dục hỏa đã lâu không được phóng thích thiêu đốt toàn bộ thân thể Lương Tử Ngưng, cô khó chịu, thối lui nhanh trở ngại trên người, áp mình về phía Nhâm Dịch Tuấn.

Hắn ôm thân thể mềm mại của Lương Tử Ngưng, vuốt ve, xoa nắn nơi đầy đà mềm mại của cô.

“Ừ..... Dịch Tuấn, em muốn..... Ừ.....” đôi mắt dính vào tình dục, Lương Tử Ngưng dán vào người Nhâm Dịch Tuấn thật chặt, cọ xát vào thân thể tinh trắng của hắn, hi vọng có thể được cho nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

-

Lúc này, Lương Tử Ngưng đã không còn một mảnh vải che thân, nhưng quần áo của Nhâm Dịch Tuấn lại không rơi ra cái nào cả.

“Rẹt ——” cửa đột nhiên bị kéo ra, cô phục vụ mặc chiếc áo ki-mô-nô tinh xảo, khi nhìn thấy tình huống bên trong, mặt nhanh chóng đỏ ửng, luôn miệng nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.....”

Cô lập tức đóng cửa lại, ở ngoài cửa nhẹ giọng hỏi: “Thức ăn lát nữa sẽ đem lên, hay bây giờ ạ?”

“Bây giờ!” Giọng nói lạnh lùng của Nhâm Dịch Tuấn vang lên.

“Vậy tôi lập tức mang thức ăn tới, không cản trở hai vị nữa.” Cô phục vụ đạp xuống đôi guốc gỗ, nhanh chóng rời đi.

...

172. Chương 172: Bí Mật Tổ Chức Hôn Lễ

Lương Tử Ngưng lập tức dùng ánh mắt u oán nhìn Nhâm Dịch Tuấn, đáng vẻ chưa thỏa mãn dục vọng, “Dịch Tuấn.....”

“Ồ đây đều là cửa giấy, chẳng lẽ em muốn tất cả mọi người đều biết chúng ta đang làm gì bên trong sao? Ăn nhanh đi, rồi đổi sang một chỗ an toàn.”

“A!” Nụ cười rực rỡ lập tức hiện lên trên mặt của Lương Tử Ngưng.

“Này! Tên chết bầm kia, có chuyện gì quan trọng mà tìm đến hai người bạn rận chúng tôi đây vậy, mà cậu lại còn cứ ngồi đó làm việc, không thèm đón tiếp hai đứa tôi nữa, cậu đó, nói gì đi chứ.” Mới ngồi một phút, ghế sa lon còn chưa ấm, Đinh Hạo Hiên đã bắt đầu không nhịn được. Y - www.

Ngồi ở bên cạnh – là kẻ lạnh lùng ít nói - Ám Dạ Tuyết đang lau chùi cây súng Silvery White của mình.

Nhâm Mục Diệu để xuống cây viết trong tay, ngẩng đầu, “Chờ cậu mở miệng.”

“Từ khi nào thì tôi được vinh dự trở thành MC của hội nghị Tam Nhân đây!” Đinh Hạo Hiên ngượng ngùng gãi đầu.

“Không phải là MC trong hội nghị Tam Nhân, mà là hôn lễ!” Nhâm Mục Diệu thận trọng nói.

“MC của hôn lễ? Đại gia nào có thể mời được tổng giám đốc tập đoàn Đinh Đạt tới đây làm MC vậy?”

“Tôi!” Nói đến hôn lễ, khoe miệng Nhâm Mục Diệu lộ ra một nụ cười.

Sắc mặt Đinh Hạo Hiên cứng đờ, “Cậu kết hôn với ai! Còn Tiểu Du Du làm sao đây? Tôi muốn kiện cậu trùng hôn!”

“Cốp!” Ám Dạ Tuyết đưa tay qua, lấy súng gõ một cái lên đầu của hắn.

Đinh Hạo Hiên xoa xoa chỗ bị đánh, “Này! Sao cậu lại đánh lên đầu tôi!”

“Thử xem đầu cậu có rỗng không!?” Lúc Ám Dạ Tuyết nhạo báng người khác, giọng điệu vẫn lãnh đạm “Sự thật chứng minh, so với rỗng cũng không sai biệt lắm.”

Ám Dạ Tuyết quay đầu, liếc mắt nhìn Nhâm Mục Diệu, “Diệu, để cậu ta làm MC, cậu không sợ hôn lễ của mình bị cậu ta làm hỏng mất sao?”

“Tôi chính là muốn cậu ta nhìn thấy toàn bộ quá trình hôn lễ giữa tôi và Tâm Du.” Trên gương mặt tuấn tú của Nhâm Mục Diệu hiện lên một nụ cười gian tà.

Bất tình địch làm người điều khiển chương trình, chiều này của Nhâm Mục Diệu quả thật độc ác! Không chỉ phải mỉm cười nói suốt buổi hôn lễ, mà còn phải chúc phúc cho hai người bọn họ.

Quá mức đau lòng!

“Tôi xin nghỉ bệnh!” Đinh Hạo Hiên phát tay nói.

“Không phê chuẩn!”

Đinh Hạo Hiên liếc mắt nhìn Ám Dạ Tuyết thờ ơ lãnh đạm kia “Tại sao phải là tôi? Cậu có thể nhờ Ám Dạ Tuyết mà, có thể khiến cho Đại ca của tổ chức Ám làm MC cho cậu, thế thì cậu tha hồ tự mãn rồi.”

“Cậu ta có nhiệm vụ khác!”

“Làm gì? Không phải là hoa đồng chứ?” Nói tới đây, Đinh Hạo Hiên còn phối hợp phá lên cười.

“Cốp!” Lại bị Ám Dạ Tuyết gõ một cái lên đầu.

Đinh Hạo Hiên dậm chân giận dữ, “Này! Ám Dạ Tuyết, cậu biến cây súng lục thành búa như thế, là quá miệt thị cây súng lục đấy.”

“Tốt thôi!” Ám Dạ Tuyết nắm chặt súng lục, nhắm ngay đỉnh đầu Đinh Hạo Hiên, ngón tay bóp chặt cò súng, “Như vậy thì chắc hẳn không miệt thị cây súng lục chứ”

“Cậu Cậu thật đúng là” Đinh Hạo Hiên sợ tới mức trốn luôn sau lưng Nhâm Mục Diệu.

Ám Dạ Tuyết dường như đã chơi đủ, hắn thu hồi cây súng lại.

“Ám Dạ Tuyết là người làm chứng cho hôn lễ giữa tôi và Tâm Du.” Nhâm Mục Diệu mặt cười hi hi nhìn Đinh Hạo Hiên, “Như vậy hôn lễ mới có thể đảm bảo!”

Đinh Hạo Hiên giơ ngón tay cái lên, “Cao minh, thật rất cao minh.”

Bắt Đinh Hạo Hiên làm MC, tiêu diệt đi tên tình địch trước mắt này. Để Đại ca của tổ chức hắc đạo Ám - Ám Dạ Tuyết làm chứng cho hôn lễ, thì còn ai dám làm tình địch của hắn nữa chứ, cứ như vậy, đám tình địch sau này cũng bị quét sạch.

“Hôn lễ chừng nào cử hành, để tôi còn báo cho thư ký để trống lịch một ngày cho cậu.” Đinh Hạo Hiên nói với giọng rộng lượng.

“Mười sáu tháng ba, sinh nhật Tâm Du. Tôi muốn dành một bất ngờ cho cô ấy, cho nên tất cả đều được giữ bí mật! Tôi không muốn gặp phải chuyện như lần trước.”

“Đã có vết xe đổ rồi, để phòng ngừa cô dâu không tới, tôi nghĩ nên chuẩn bị sẵn một xe đón dâu hờ.....” Đinh Hạo Hiên cười trộm nói.

“Cốp!” Một hạt dẻ rang vẽ đường đáp trúng ngay đầu Đinh Hạo Hiên, “Ngậm cái mồm quạ đen của cậu lại đi!”

Đinh Hạo Hiên xoa đầu, tại sao người bị đánh luôn là hắn.

“Này! Chuyện của Nhâm Dịch Tuấn đã an bài thỏa đáng chưa?” Mặt Nhâm Mục Diệu lạnh như băng, không có lấy một tia biểu tình.

Đinh Hạo Hiên vừa nhìn thấy Nhâm Mục Diệu chuyển tầm mắt sang nhìn hắn, lập tức nói: “Chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ thời gian đến thôi. Đúng rồi.....” Đinh Hạo Hiên dáng vẻ đùa cợt, nghiêm trang hỏi: “Cái chiêu ”đập nổi chìm thuyền” có nguy hiểm quá không, ngộ nhờ sự việc vượt ra khỏi tầm kiểm soát.....”

“Cậu cảm thấy có khả năng này sao?” Nhâm Mục Diệu bình tĩnh, dường như đối với trận đánh này, hắn đã nắm chắc phần thắng.

“Ngộ nhờ thất bại, cậu chỉ còn hai bàn tay trắng cũng không sao.” Tay Đinh Hạo Hiên khoác lên bả vai Nhâm Mục Diệu, “Đến công ty giải trí của tôi đi! Tôi nhất định sẽ chịu chi một món tiền khổng lồ biến cậu trở thành siêu sao quốc tế”

Nhâm Mục Diệu hất tay hắn ra, “Chúng ta đánh cược đi, có dám không?”

“Cược thì cược! Ai sợ ai!” Bị Nhâm Mục Diệu khiêu khích, máu hiếu thắng của Đinh Hạo Hiên lập tức nổi dậy.

“Nếu tôi thua, tôi sẽ làm theo lời cậu nói, bán mình đến công ty giải trí của cậu. Còn như tôi thắng, cậu phải làm tiểu cân ban của tôi một tháng.”

“Tiểu cân ban?” Đinh Hạo Hiên đối với từ này không có khái niệm.

Người sắp bị người khác cho là không khí - Ám Dạ Tuyết lên tiếng, “Tiểu cân ban, nói dễ hiểu một chút, chính là người giúp việc. Cậu ta bảo cậu làm gì, thì cậu phải làm cái nấy.”

“Tôi đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Đinh Đạt, mà phải làm người hầu à, tiền cược có quá lớn không đây?”

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu xuất hiện một nụ cười gian xảo, “Không hề! Cậu ngẫm lại mà xem, tiền cược của tôi chẳng phải lớn hơn sao, phải bán mình đây?” Dĩ nhiên loại chuyện như vậy tuyệt đối không thể nào xảy ra.

“Cũng đúng!” Đinh Hạo Hiên gật đầu một cái, nhưng khi hắn liếc thấy nụ cười tà ác bên khóe miệng của Nhâm Mục Diệu, trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Ngồi trên ghế sa lon, Ám Dạ Tuyết gật đầu rồi lắc đầu một cái, thấp giọng rên rỉ, “Ai!” Xem ra trình độ giám định của hắn cũng không sai chút nao, đầu óc của cái tên Đinh Hạo Hiên này thật rộng tuếch.

Nhâm Mục Diệu vừa muốn tổ chức một bữa tiệc hoành tráng, vừa muốn tổ chức một hôn lễ yên bình, cho nên hấn tan việc trễ một chút.

(*): hoành tráng

Liếc nhìn gian phòng ngủ chính quen thuộc, nhưng bên trong lại tối đen như mực. Hấn xoay người, không thể chờ đợi muốn nhìn thấy Kiều Tâm Du.

Nhà? Không phải là một gian phòng, mà là nơi có cô

173. Chương 173: Tái Khởi Tranh Chấp

Căn phòng bên trong được ánh sáng màu lam yếu ớt chiếu rọi, giờ đây nó hết như một hồ nước lặng lẽ Vì Kiều Tâm Du sợ bóng tối, nên Nhâm Mục Diệu gắn những chiếc đèn đêm ở từng góc của căn phòng. Như thế thì cho dù chỉ có một mình cô ở đây, cô cũng không cảm thấy sợ.

Tiếng sột soạt che giấu đi tiếng hít thở nhàn nhạt của Kiều Tâm Du, Nhâm Mục Diệu cởi áo vest xuống, bò lên giường, đưa đầu mình lại gần cô, hỏi:

“Tâm Du, em đang ngủ sao?”

“.....” Trừ tiếng hít thở nhỏ nhẹ, thì không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại hấn.

Gương mặt Nhâm Mục Diệu hiện lên vẻ ảm áp, hấn cười một tiếng, đang muốn xoay người đi thay quần áo, kết quả cánh tay hấn lập tức bị một bàn tay nhỏ bé mềm mại kéo lại.

“Đừng rời khỏi em”. Giọng điệu dịu dàng như những đám mây mềm mại lơ lửng trên không trung, nhẹ nhàng khuất phục trái tim của Nhâm Mục Diệu

Nhâm Mục Diệu cho là cô nằm mơ, hấn đưa tay gỡ tay cô ra.

Kiều Tâm Du bỗng chốc ngồi dậy, vòng đôi tay mình qua eo Nhâm Mục Diệu “Đừng bỏ em mà.”

Nhâm Mục Diệu cảm thấy lưng mình nóng lên, thân thể mềm mại của cô truyền đến một mùi thơm thanh nhã, “Yên tâm đi, anh vĩnh viễn cũng không bỏ em.”

Đôi con ngươi tối tăm của hấn bỗng xoay chuyển, “Em giả bộ ngủ! Lại dám trêu chọc anh.....”

“Bất ngờ trêu chọc một chút, để cho anh động não nhiều hơn, phòng ngừa khi về già trở thành si ngốc.” Kiều Tâm Du ở trước mặt hấn, luôn cố gắng đè nén nỗi khổ sâu trong lòng mình.

Nhâm Mục Diệu cứng chiều vuốt mũi cô, “Em càng ngày bất trị, coi trời bằng vung.” Hấn buông lỏng cô ra, “Anh đi thay đồ.”

“Đừng đi!” Kiều Tâm Du giống như gấu koala gấu gao ôm chặt dây dưa hấn, “Đừng rời xa em mà.”

Việc hồi sáng giống như một sợi dây leo mang theo gai, quấn quanh Kiều Tâm Du thật chặt, tận sâu trong đáy lòng cô dâng lên một loại cảm giác mất mát khó hiểu, cảm giác mình không chút trọng lượng, trôi lơ lửng trên không trung, dật dờ không có chỗ nương tựa.

Nhâm Mục Diệu cảm thấy người cô khẽ run, một cảm giác lạnh từ trên người cô đang dần dần lan tràn, Nhâm Mục Diệu vòng hai cánh tay của mình qua, ôm cô thật chặt, “Được!” Hấn nhắc chân lên, chui vào chiếc ổ ảm áp, đem thân hình nhỏ nhắn mềm mại của cô ôm vào lòng.

Kiều Tâm Du ở trong ngực hấn cọ sát mấy cái, điều chỉnh tư thế của mình.

“Tâm Du, có phải hôm nay xảy ra chuyện gì không? Làm sao vậy?” Nhâm Mục Diệu mơ mơ hồ hồ cảm thấy cô có chút khác thường.

“Không có!” Kiều Tâm Du cảm nhận được ầm áp truyền đến từ sau lưng mình, cô chậm rãi khép lại đôi mắt, tâm trạng bất an được buông thả, nhịp tim dần dần trở nên ổn định, hô hấp cũng nhẹ nhàng, ung dung, “Đột nhiên phát hiện em yêu anh rất nhiều, làm sao bây giờ? Yêu anh như vậy, ngộ nhỡ không còn yêu nữa, anh nói xem trái tim em khi ấy liệu có ngừng đập theo không.....”

Nhâm Mục Diệu nghe được lời thổ lộ của cô, trong lòng ngoài ngọt ngào, còn có cảm giác lòng mình càng thêm bất an, vòng tay của hắn càng hẹp lại, “Anh không cho phép em dừng lại có biết hay không!” Hắn dùng giọng ra lệnh nói.

“Ừ!” Kiều Tâm Du trái lương tâm gật đầu, cô không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu. Vết bầm tím trên cổ cô truyền đến từng chút một đau đớn, giống như thứ bị bóp chặt không phải là cổ họng của cô, mà là tương lai của cô cùng với Nhâm Mục Diệu.

Thật sự rất mệt mỏi, rất mệt..... Cô không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu.....

Nhưng, bây giờ còn có thể có được lồng ngực ầm áp này là tốt rồi.

Ánh mặt trời ầm áp từ ngoài cửa sổ rơi vào, đem toàn bộ bóng đêm trong căn phòng xua tan, mơ hồ cũng đem bóng tối của người đang vui mình trong chăn xua tan đi, khiến cô trở mình một cái.

“Mục Diệu, anh còn ở đây sao?” Kiều Tâm Du duỗi tay về phía bên cạnh, nơi đó đã không còn ai, chỉ có chút dư âm ầm áp, cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt quen thuộc, vẫn như cũ quanh quẩn nơi chóp mũi của cô.

Gần đây hắn thật bận rộn như vậy sao? Buổi tối, rất khuya mới về nhà, sáng sớm lại vội vã rời đi.....

Đột nhiên cô cảm thấy thời gian gặp hắn thật ít.

Kiều Tâm Du bò xuống giường, nhìn đồng hồ. Không biết Lương Tử Ngưng đã rời giường chưa, ngày hôm qua cô vì hờn dỗi, bắt taxi về trước. Đến khi Kiều Tâm Du vào gian phòng ngủ, cô ta vẫn chưa trở về. Truyện Sắc Hiệp -

Mới vừa đẩy cửa ra đi ra ngoài, cô đã nhìn thấy một bóng người đang lén lút ra khỏi phòng làm việc.

“Lương Tử Ngưng, cô làm gì ở đây?”

Giọng nói bất ngờ, dọa Lương Tử Ngưng giật mình, sắc mặt của cô nhất thời trắng bệch. Ngơ ngác đứng nghiêm tại chỗ, tay nắm chặt cái USB, không muốn bị người ta phát hiện.

Động tác thật nhỏ nhưng hấp dẫn sự chú ý của Kiều Tâm Du, cô hỏi: “Cô làm gì ở đây? Trong tay cô đang cầm gì đó!” Kiều Tâm Du cấp tốc đi lên.

Lương Tử Ngưng nhìn thấy Kiều Tâm Du đi tới, vội vàng lui về phía sau, “Không có gì, tôi không có cầm gì hết.....” Lời nói vấp vấp lại nhanh, rõ ràng là nói cho người khác biết mình đang nói dối.

Kiều Tâm Du đi ngang qua cửa phòng làm việc, nhìn vào bên trong, thấy ngay chiếc laptop màu đen của Nhâm Mục Diệu đang mở. Đáy lòng có mấy phần hiểu rõ, suy đoán nói: “Cô động tới máy laptop của Mục Diệu? Đưa USB trong tay cô cho tôi!”

“Không, không! Cái này không thể đưa cho cô!” Lương Tử Ngưng đi nhanh về phía đầu cầu thang.

Kiều Tâm Du bước xa tiến tới, dùng một tay kéo lại tay của cô ta, “Cô đưa USB cho tôi nhanh lên, tôi sẽ không để cho cô làm ra chuyện gây khó dễ cho Nhâm Mục Diệu đâu!”

“Không! Tôi không bao giờ đưa nó cho cô!” Cô ta nhất quyết nắm chặt USB trong tay.

“Tại sao cô lại làm như vậy!” Kiều Tâm Du thấy cô ta đang đứng ở đầu bậc cầu thang, cảm thấy bây giờ đây đưa quá rầy động chạm tới cô ta là vô cùng không an toàn, bèn vội vàng buông lỏng tay ra.

Kết quả, vì Kiều Tâm Du đột nhiên buông tay, khiến Lương Tử Ngưng đột ngột bị mất điểm tựa, ngã nhanh về phía sau ——

“A ——” Kiều Tâm Du hít sâu một hơi lạnh, đôi con ngươi trong trẻo bỗng dưng tròn trịa, tay che miệng, hơi lạnh từ lòng bàn chân bỗng chốc lan nhanh ra khắp toàn thân.

Lương Tử Ngưng giống như chiếc lá mùa thu rơi, nhẹ nhàng bay nhảy..... Cuối cùng im hơi lặng tiếng rơi xuống trên sàn nhà lạnh băng.

“Cứu mạng! Mau cứu người đi!” Kiều Tâm Du nhanh chóng chạy vội xuống lầu dưới, ngồi chồm hổm xuống, thăm dò thương thế của Lương Tử Ngưng, “Lương Tử Ngưng, cô mau tỉnh lại đi, cô cảm thấy thế nào?”

Kiều Tâm Du cảm thấy trái tim mình không ngừng run rẩy.

“Khụ, khụ.....” Lương Tử Ngưng chợt phun ra mấy ngụm máu tươi.

Một dòng máu tươi ầm ập chợt chảy ra từ dưới thân thể cô, màu máu tươi đến mức làm tim Kiều Tâm Du đau nhói, cô hoảng loạn, tầm mắt cô bị nước mắt làm mờ đi, “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Kiều Tâm Du không biết mình có nên chạm vào Lương Tử Ngưng hay không, tay cô bị nhiễm một màu máu, máu dính chặt vào tay cô hệt như keo, Kiều Tâm Du có cảm giác như mình chính là hung thủ giết người.

174. Chương 174: Thâm Sâu Tự Trách

Lương Tử Ngưng muốn mở miệng nói chuyện, nhưng khi miệng cô mở miệng, chỉ có máu loãng trào mạnh ra khỏi miệng.....

“Tôi không cố ý, thật không cố ý.....” Kiều Tâm Du dùng đôi mắt trong suốt của mình nhìn cô ta, cô ta gây yếu vô lực, đáy mắt tràn đầy tức giận và u oán.

Từng giọt nước ầm ập trào ra khỏi hốc mắt Kiều Tâm Du, một giọt rồi một giọt rơi xuống.

Lương Tử Ngưng nằm trên sàn nhà lạnh như băng, cô cảm giác có một loại đau đớn xé rách tâm can đang từ hạ thể dần dần tràn ra khắp toàn thân, một luồng nhiệt nóng đang từ trong thân thể cô chảy xuống.

Cô dùng bàn tay nhuộm đầy máu níu thật chặt ống tay áo Kiều Tâm Du, “Cứu..... Cứu, con.....” Cô yếu đuối nói không lưu loát hết câu.

Cô cảm giác đứa bé đang dần dần rời xa cô, không thể! Cô không thể không có đứa bé này.

Đứa bé là cầu nối cuối cùng giữa cô và Nhâm Dịch Tuấn, không có đứa bé này, Nhâm Dịch Tuấn sẽ hoàn toàn vứt bỏ cô.....

Dần dần, cô cảm thấy mình bị một màn đêm bao phủ lấy, ý thức dần dần bắt đầu mơ hồ.

“Lương Tử Ngưng, cô mau tỉnh lại đi!” Bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu gào nghẹn ngào, nhưng màn đêm nặng nề vẫn kéo tới, và cô đã ngã vào trong bóng tối vô biên vô tận ấy.....

“Chuyện gì xảy ra!” Nhâm Mục Diệu vừa nhận được điện thoại, lập tức tạm ngừng hội nghị, mau chóng chạy tới.

Nhìn thấy bóng dáng cô độc mảnh khảnh yếu đuối của Kiều Tâm Du đứng ngoài phòng giải phẫu, cô đang dùng hai cánh tay ôm lấy chính mình, không ngừng run rẩy. Cô như ngã vào hầm băng, một tầng rồi một tầng cảm giác lạnh băng bao bọc lấy cô.

“Tâm Du.” Nhâm Mục Diệu trầm thấp kêu lên một tiếng, đem cô gái khiến người ta động lòng thương xót này ôm vào người, “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Mục Diệu! Em không cố ý, em thật sự không cố ý” Kiều Tâm Du không ngừng ập a ập úng, đôi tay cô dính đầy máu, cô giơ hai tay mình lên, “Mục Diệu, làm sao bây giờ? Rất nhiều rất nhiều máu, cô ấy sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Không có!” Nhâm Mục Diệu thấy đáng vẻ kinh hoàng luống cuống của cô, biết cô đang sợ hãi, hấn ôm cô vào lòng, khẽ vuốt vuốt lưng cô, “Có rất nhiều bác sĩ danh tiếng đang giúp đỡ cô tay, cô ta sẽ không sao đâu.....” Nhâm Mục Diệu không ngừng an ủi cô, hấn hi vọng làm thế có thể khiến cho cô bình tĩnh lại.

Đột nhiên, một vị bác sĩ từ bên trong đi ra.

Kiều Tâm Du đẩy Nhâm Mục Diệu ra, chạy tới, “Bác sĩ, cô ấy sao rồi?” Cô vội vã hỏi.

Bác sĩ lắc đầu một cái, tháo xuống khẩu trang, thở dài một tiếng, “Ai! Rất tiếc, vì bị va chạm mạnh nên tổn thương rất lớn..... Tôi rất tiếc, đứa trẻ trong bụng Lương Tử Ngưng đã không còn nhịp tim.....”

“Không thể nào, làm sao có thể?” Kiều Tâm Du ngỡ ngàng luống cuống lắc đầu, hai mắt trống rỗng, tia sáng trong mắt biến ảo khôn lường, cô không thể tin được sự thật này.

Cô đã một lần trải qua nỗi đau khôn khổ khi mất đi đứa con, và giờ đây cô lại tận mắt nhìn thấy một sinh mệnh biến mất bởi chính đôi tay mình.

“Tiên sinh, nếu anh là người nhà của cô ấy, xin hãy ký tên ở đây, sau đó chúng tôi sẽ lập tức lấy đứa trẻ ra khỏi tử cung của Lương tiểu thư.” Bác sĩ đưa lên một tờ đơn chấp thuận cho giải phẫu.

Đây không phải là lần đầu tiên Nhâm Mục Diệu ký tờ đơn này, ký tên vào đây xong, cũng đồng nghĩa với việc một sinh mạng bé nhỏ sẽ biến mất.

Đôi mắt lạnh băng của Nhâm Mục Diệu liếc nhìn nó, không suy nghĩ nhiều, hấn lấy cây bút trong túi ra, múa bút thành văn, bút phong mạnh mẽ, thể hiện bản tính tàn bạo cùng vẻ kiêu căng nơi con người hấn.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể! Sẽ không.....” Kiều Tâm Du như mất đi hồn phách, từng bước từng bước lui về phía sau tới khi lưng cô đụng phải vách tường cứng rắn lạnh như băng. Sau đó, cô như bị rút hết khí lực, mềm nhũn khuỵu xuống, ngồi sững sờ trên nền đất. Miệng vẫn không ngừng thảm thì.

“Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu đi tới, thấy đáng vẻ thất hồn lạc phách của cô, hấn cũng không biết nên làm gì. Chỉ ôm cô vào lòng thật chặt, cho cô cảm giác sau lưng luôn có một nơi mạnh mẽ để dựa vào.

Kiều Tâm Du kéo ống tay áo của hấn lại gần, “Mục Diệu! Em thật sự không cố ý đâu, em không ngờ mọi chuyện sẽ thành như thế này.” Ngữ điệu của cô chậm chậm mà dồn dập, giọng nói càng ngày càng nghẹn ngào, “Em thấy cô ấy ra khỏi phòng làm việc, lén lút cầm USB trong tay, em đoán chắc chắn cô ấy đã sao chép một bản tài liệu quan trọng nào đó.”

“Em vì chuyện này mà xảy ra tranh chấp với cô ấy?” Đôi mắt tối tăm của Nhâm Mục Diệu ánh lên tia nhìn dữ tợn mà lạnh băng, một luồng ánh sáng lạnh bắn tán loạn ra bốn phía.

“Em không có tranh chấp với cô ấy, em chỉ muốn..... Chỉ muốn lấy USB ra khỏi tay cô ấy, thật đó! Mục Diệu, anh tin em đi có được không, em thật sự không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như vậy, lúc nhìn thấy cô đứng ở cạnh cầu thang, nếu cố giật nó ra khỏi tay cô ấy, em sợ sẽ nguy hiểm, nên em mới buông tay, không ngờ..... Thật sự, em không cố ý.....”

Những giọt lệ óng ánh không ngừng đảo quanh trong vành mắt của cô, hai mắt cô mơ hồ, nhưng bóng dáng Nhâm Mục Diệu phản chiếu trong mắt cô lại hoàn toàn không mờ nhạt, sắc mặt hấn càng ngày càng trầm xuống, một ngọn lửa giận lạnh cứng dường như sắp phun trào ra.

Kiều Tâm Du đọc được suy nghĩ từ trong sắc mặt của hấn, thì ra..... hấn vẫn không tin cô.

“Em có cần vì một chút chuyện nhỏ như vậy mà tranh chấp với cô ta không!” Ý lạnh trong lời nói của Nhâm Mục Diệu dường như một cây thương bắn về phía Kiều Tâm Du. -

Đây là bước quan trọng phải đi trong bàn cờ mưu đồ của hấn, tất cả mọi chuyện đều đã nằm trong lòng bàn tay, thật không ngờ đột nhiên lại xảy ra chuyện này. Ngộ nhờ bước đi này có vấn đề, thì hậu quả gây ra có thể khiến ván bài của hấn thua hoàn toàn? Lửa giận của Nhâm Mục Diệu lập tức bùng lên.

Sắc mặt trắng bệch của Kiều Tâm Du đông cứng lại, giống như chạm phải điện, đôi mắt trong suốt trợn to, không có sức sống, “Thật xin lỗi.....” Cô duỗi cánh tay lạnh băng của mình đẩy hấn ra, dựa vào vách tường đứng lên.

Lệ trong hốc mắt cô tràn ngập, cuối cùng cũng không đè nén nổi, một giọt rồi một giọt lăn xuống, dần dần biến thành dòng suối nhỏ uốn lượn trên gương mặt tái nhợt của cô.

Từ sáng đến giờ Kiều Tâm Du vẫn chưa ăn gì cả, tuột huyết áp cộng thêm thiếu máu, khiến cô ngồi xổm một lát rồi đứng lên lập tức bị chóng mặt, trước mắt cô là một màu tối đen.

Nhâm Mục Diệu nhìn thấy thân mình cô hơi hơi lung lay, hấn tiến lên đỡ cô, “Tâm Du.”

“Em không sao!” Kiều Tâm Du gạt tay hấn ra, “Để em yên tĩnh một chút.”

Kiều Tâm Du vô lực đứng lên, cước bộ chậm rãi đi về phía cửa chính của bệnh viện.

175. Chương 175: Để Lại Thư Trốn Đi

Đôi đồng tử lênh bênh những tia sáng hết như làn nước thu, đáy mắt cô phủ dày một loại cảm giác ưu thương, thật đậm, không thể tan.

Dòng nước từ trong vòi chậm rãi chảy xuôi xuống, cột nước trong veo ấy rơi vào đầu ngón tay mềm mại không xương của Kiều Tâm Du, xuyên qua giữa kẽ tay, dần dần cọ rửa đi những vết máu khô khốc. Y - www.

Bàn tay trắng muốt dính vào một giọt nước ấy dường như trong suốt, như có thể nhìn được từng mạch máu dưới da, dường như cô có thể cảm nhận được dòng máu đang chảy trong huyết quản mình.

Đúng! Chính đôi tay này đã hại chết đứa con trong bụng Lương Tử Ngưng!

Kiều Tâm Du giống như nổi điên, cô ra sức chà xát hai tay của mình. Đồ đầy dung dịch rửa tay lên bàn tay, dùng toàn bộ sức lực của mình đè nắn, nhào nặn ra rất nhiều lớp bọt nhũn nhụi mềm mại, nhưng cô vẫn cảm thấy chưa sạch, lấy ra một lọ dung dịch khử trùng từ phòng bếp, đổ trên tay, cảm giác được một luồng nhiệt nóng ào tới, bèn liều mạng chà xát.....

Hai bàn tay trắng nõn của cô dần dần sưng đỏ vì bị chà xát mạnh, dường như nó đã bị nứt nẻ.

Nhưng, cô vẫn không dừng lại, bất kể dù tẩy hay rửa thế nào, cũng rửa không sạch tội ác trên tay cô.

Hạnh phúc thật sự rất giống những hạt cát chảy trong lòng bàn tay, càng dùng sức bắt chúng lại, thì lớp cát chảy xuôi xuống theo từng khe tay càng nhanh.

Nhâm Mục Diệu đợi đến khi Lương Tử Ngưng giải phẫu hoàn thành, sau khi biết không còn gì đáng ngại, hấn vội chạy nhanh về công ty. Bởi vì hôm nay đột ngột rời đi, nên công việc của hấn càng thêm chất đống. Khi hết bận rộn, hấn ngẩng đầu lên đã thấy cảnh tượng ngoài cửa sổ tối đen như mực, ánh đèn nê-on sáng không ngừng lóe lên. Từ góc nhìn này, cảnh đêm trắng lệ ấy như những ngôi sao đêm của bầu trời đã rơi xuống trên mặt đất.

“Tâm Du, Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu bước nhanh vào biệt thự, bầu không khí lạnh lẽo khiến hấn bỗng nhiên cảm thấy bất an, hấn đi khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của Kiều Tâm Du.

Phòng ngủ, phòng làm việc, phòng vệ sinh, phòng bếp..... nơi có thể tìm hấn đều đã tìm hết nhưng không hề nhìn thấy cô.

“Tâm Du! Anh đếm tới ba, em mau ra đây cho anh!” Nhâm Mục Diệu cao giọng, rống to trong phòng ngủ.

Cần nhắc đến chuyện tôn trọng quyền riêng tư của chủ nhân, tất cả người làm đều sống riêng tại một biệt viện phía sau biệt thự, vì thế dù âm giọng có lớn đến cỡ nào, phía sau cũng nghe không được.

Đôi mắt nhuộm đầy sương lạnh của hấn liếc thấy một phong thư trên đầu giường, hấn bước nhanh tới, mở ra —— trong đó là tờ giấy đăng kí kết hôn hấn đã buộc cô kí, cùng với một phong thư.

Nét chữ xinh đẹp tinh tế, mỗi một đường bút đều dùng sức viết ra, cứ như đây là từng lời được khắc vào trái tim cô, là suy nghĩ trong lòng cô.

”Mục Diệu:

Mặc dù đã sớm biết sẽ có ngày này, nhưng lúc cầm bút lên em vẫn không ngờ nó lại nặng như vậy, khi viết em cũng không nghĩ nó lại khó khăn như thế.

Nghĩ kĩ lại, việc chúng ta gặp nhau, yêu nhau, giống như một giấc mộng kì ảo, không chút chân thật.

Lần đầu tiên gặp nhau, anh đã làm ra loại chuyện tàn nhẫn như vậy với em, vốn em cho rằng sau ngày đó, cuộc sống toàn một màu xám của em sẽ càng thêm trở nên âm u không có ánh mặt trời. Kết quả... đó lại là sự bắt đầu của một bước ngoặt trong cuộc sống. Dần dần em nhận ra được những đáng yêu đằng sau cá tính bá đạo của anh, dần dần hiểu rõ anh ngoài mặt lạnh lùng tàn nhẫn còn có cả nhiệt tình... Tất cả tất cả, dần dần hòa tan đi khoảng cách giữa em và anh, tâm của em không tự chủ được muốn đến gần anh. Ngay lúc đó, em có một hi vọng vô cùng nhỏ bé, rằng chỉ cần có thể im lặng thích anh ở trong lòng là tốt rồi. Nhưng, anh ngày càng đối xử tốt với em, khiến em hoàn toàn không giữ được trái tim mình.

Anh biết không? Thích căn bản không phải chỉ là chuyện của hai người. Lương Tử Ngưng không phải là vật cản giữa hai chúng ta, bởi vì cho dù không có cô ấy đi chẳng nữa, thì sau này trong cuộc sống cũng sẽ có thể xuất hiện Lương Tử Ngưng thứ hai, Lương Tử Ngưng thứ ba. Điều này có thể nói rõ, tình yêu của chúng ta thật sự rất mong manh, căn bản là chịu không nổi bão táp mưa sa. Chuyện lần này dường như chỉ là một khảo nghiệm nho nhỏ, vậy mà anh, và em, cũng không chịu đựng được. Em mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi, anh nói em ích kỷ cũng được, nói em mềm yếu cũng không sao, nhưng em thật sự muốn buông tay.

Bởi vì không có cách nào ngừng yêu anh, cho nên em đành lựa chọn cách rời đi. Chỉ có như vậy... Tình yêu của em dành cho anh mới có thể dần dần lắng xuống.

Còn nữa, nhớ chăm sóc Lương Tử Ngưng thật tốt!

Xin lỗi, sự xuất hiện của em đã làm đảo lộn cuộc sống của anh, hi vọng sau khi em rời đi, cuộc sống của anh sẽ có thể khôi phục lại bình yên như trước.”

“Ngu ngốc! Đứa ngốc này!” Long mi đen của Nhâm Mục Diệu nhú chặt, đôi con ngươi đen thăm thẳm thật giống như một hồ băng. Ngón tay thon dài của hắn dùng lực, đem tờ giấy mềm bóp chặt lại thành một khối.

Vậy là ý gì, thâm tình thổ lộ với hắn một phen, sau đó đem tàn cuộc vứt bỏ lại cho hắn, chia tay mà không nói trước một lời?

Đem lòng của hắn trộm đi, sau đó lại sáng khoái phui mông một cái chạy lấy người?

Làm gì có chuyện tốt như thế!

“Kiều Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thuốc mê dần dần tan, từng cơn từng cơn đau đớn khoan vào tim lan đến tận xương, Lương Tử Ngưng dần dần tỉnh táo lại.

Yếu ớt mở ra đôi mắt, cảnh sắc mơ hồ có vẻ ngày càng rõ ràng, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng anh tuần quen thuộc, cô hơi sững sờ, khóe miệng nâng lên thành một nụ cười khổ, “Phải chăng mình vẫn còn đang nằm mơ, mình sắp chết rồi, nên ông trời mới cho mình một giấc mộng đẹp trước khi ra đi này.” Giọng nói yếu ớt - nhỏ như tiếng muỗi kêu, như được xuyên thấu qua từ một màn sương mù dày đặc, lại có vẻ như không chân thật.

Đôi mắt lạnh như băng của Nhâm Dịch Tuấn đang ngắm nhìn cảnh đêm sáng chói ngoài cửa sổ, vừa nghe được tiếng động, hắn lập tức đem tâm mắt chuyển dời sang Lương Tử Ngưng, chân mày kiếm của hắn nhíu lên, “Em đã tỉnh?”

“Dịch Tuấn, thật là anh sao?” Cảm giác mơ hồ nơi đáy mắt giống như làn sương dần dần tiêu tán, cô thấy rõ hẳn, hơn nữa còn cảm nhận được luồng khí lạnh lẽo toát ra từ người hẳn, giờ cô có thể khẳng định, cô vẫn chân thật tồn tại.

Lương Tử Ngưng kích động muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân cô giống như bị một tảng đá lớn đè lên, nặng nề không thể tưởng, căn bản là không cách nào nhúc nhích.

“Không nên cử động, em vừa mới giải phẫu.” Thanh âm lạnh lẽo lãnh đạm của Nhâm Dịch Tuấn vang lên. Dù là lời quan tâm, nhưng khi nó được thốt ra từ trong miệng của hẳn, lại cực kì lạnh lùng.

Nhưng với Lương Tử Ngưng thì cảm động không thôi, cô chậm rãi mở ra bàn tay phải đang nắm thật chặt của mình, máu đỏ bên trong đã khô, USB màu bạc cũng bị lấy dính vết máu, bởi vì nắm quá chặt, USB trong tay cô đã gây ra mấy vết hằn sâu, thứ dưới lớp da tay mỏng manh kia chính là nhiệt huyết của cô.

“Tất cả tài liệu cơ mật của tập đoàn Nhâm Thị đều nằm trong đây.” Lương Tử Ngưng nhếch lên đôi môi trắng bệch của mình, lộ ra nụ cười hạnh phúc khi hoàn thành sứ mệnh. Cô muốn tự tay giao nó về trong tay hẳn, nhưng, cô bây giờ, ngay cả chút hơi sức để gơ tay lên cũng không có.

176. Chương 176: Con Đã Không Còn

Đôi mắt tối tăm của Nhâm Dịch Tuấn bỗng bừng bừng sáng, hẳn cầm lên chiếc USB nhỏ nhắn nhẹ tênh trong tay cô, nhưng đối với Lương Tử Ngưng mà nói, nó lại ngàn vạn nặng nề.

“Dịch Tuấn.....” Lương Tử Ngưng yếu ớt gọi tên hẳn.

“Yên tâm đi! Sau khi thành công, chúng ta lập tức sẽ kết hôn.” Lời nói lãnh đạm, không nghe ra được bên trong có mấy phần thành ý.

Trên mặt Lương Tử Ngưng lộ ra ánh sáng hạnh phúc, bởi vì cô rất hiểu cá tính của Nhâm Dịch Tuấn, chỉ cần hẳn đồng ý cam kết, hẳn nhất định sẽ thực hiện.

“Dịch Tuấn, em tin rằng không bao lâu nữa, một nhà ba người chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau.”

Đôi con ngươi đen của Nhâm Dịch Tuấn bị một màng sương lạnh phủ lên, lẳng lặng nói: “Đứa bé đã không còn.”

“...” Đôi mắt hơi suy yếu của Lương Tử Ngưng bỗng chốc trợn to, gương mặt trắng bệch hiện lên vẻ kinh ngạc, ngay sau đó là chuyển biến thành ưu thương tột cùng, cánh môi trắng bệch run rẩy không dứt, lắc đầu, “Không đâu, con của chúng ta rõ ràng đang ở trong bụng em, con không bị sao cả, anh gạt em...”

“Em tỉnh táo một chút đi!” Nhâm Dịch Tuấn hướng về phía cô quát, “Đứa bé thực sự đã không còn! Em không muốn thừa nhận cũng được, nhưng đó là sự thật!”

“Là Kiều Tâm Du! Chính người đàn bà đề tiện đó đã hại chết con chúng ta, Dịch Tuấn, anh trả thù cho con của chúng ta có được không, em muốn người đàn bà kia phải sống không bằng chết.....” Lương Tử Ngưng đem ưu thương bi phần tích tụ đầy trong đáy lòng chuyển hóa thành hận ý, lửa nóng hừng hực bùng cháy trong mắt cô, hận không thể ăn tươi nuốt sống Kiều Tâm Du. Nguồn truyện: Y

Nhâm Dịch Tuấn thấy Lương Tử Ngưng âm ngoan hiểm ác như thế, chân mày khẽ chau chặt, lãnh đạm nói: “Chuyện này cũng chỉ là ngoài ý muốn.....”

“Không phải là ngoài ý muốn, chính Kiều Tâm Du đẩy em xuống Là cô ta hại chết con của chúng ta.....” Lương Tử Ngưng liến thoắng không ngừng, thần trí cô dường như có chút tan rã.

“Em đừng nói nữa! Duyên phận của chúng ta với đứa bé này đã cạn, em không cần phải đau lòng nhiều như thế. Sau này chúng ta sẽ có rất nhiều đứa khác.” Nhâm Dịch Tuấn cố nán lại an ủi cô, vỗ vỗ phía sau lưng cô.

Từng giọt lệ theo đôi mắt được thắp sáng bởi ngọn lửa đen tối của cô dần dần tuôn trào, “Dịch Tuấn..... Chẳng lẽ anh không hận cô ta sao? Chính cô ta đã giết chết con của chúng ta, chẳng lẽ anh còn muốn bảo vệ cô ta sao? Em đã ở bên cạnh anh chăm sóc anh bao lâu nay, chẳng lẽ lại thua kém một người chỉ mới gặp anh vài lần, số lần lại chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay?”

Đôi con ngươi của hắn lóe lên tia sáng đen, Nhâm Dịch Tuấn không muốn ở đây bàn luận về vấn đề rối rắm này với cô, chậm rãi nói: “Em vừa mới giải phẫu, sức khỏe còn rất yếu, nghỉ ngơi thật tốt đi!”

Nhâm Dịch Tuấn đắp chăn cho cô, vén sợi tóc rơi lạc trên trán cô qua, “Đừng suy nghĩ nhiều quá, nghỉ ngơi cho thật tốt đi.”

Lương Tử Ngưng bị vẻ dịu dàng bất ngờ của Nhâm Dịch Tuấn làm dời đi lực chú ý, cô giống như một cô gái nhỏ ngây thơ đang say đắm với mối tình đầu, gương mặt cô ửng hồng, thẹn thùng gật đầu, nhắm mắt lại.

Đôi con ngươi của Nhâm Dịch Tuấn bỗng chốc thoáng qua một tia sáng đen, tay hắn nắm chặt chiếc USB lạnh như băng, thứ được đổi lấy bằng sinh mạng của chính con hắn. Hắn sẽ bắt Nhâm Mục Diệu trả giả lại tất cả, cũng sẽ bồi trả lại gấp bội cho cô.

Chỉ cần là thứ của Nhâm Mục Diệu, hắn sẽ không từ mọi thủ đoạn để đoạt lấy.

Chẳng hạn như tập đoàn Nhâm Thị, và Kiều Tâm Du.

“Rầm ——” một xấp giấy tờ bị ném mạnh trên sàn nhà.

“Cút! Chuyện nhỏ thế này mà cũng xử lý không xong! Các người ở đây làm gì thế hả, chẳng lẽ tôi trả lương cao như vậy chỉ để thuê một đám Phế Vật à!” Nhâm Mục Diệu như một ngọn núi lửa đang bộc phát, lửa nóng ngùn ngụt hướng về cô Thư Ký mà bùng cháy

Đầu cô Thư Ký cúi xuống đất đến không thể thấp hơn được nữa, cả người không nhin được mà phát run, môi cắn chặt, nước mắt lăn qua lăn lại trong hốc mắt.

Gần đây, tổng giám đốc giống như đã ăn phải thuốc nổ, thỉnh thoảng cứ nổ tung. Thân là thư ký, cô chính là người đầu tiên trực tiếp hứng phải uy lực của đại pháo này.

“Bốp! Bốp! Bốp!” Đinh Hạo Hiên vỗ tay nghênh ngang bước tới, “Tiểu Diệu Diệu, giờ tôi càng ngày càng phát hiện ra rằng cậu chẳng những có thể ”xuất khẩu thành thơ“, mà còn có thể đối phó với cấp dưới thật quyết đoán, thật sự là cường thế hung hãn, tuyệt đối có thể bảo vệ thân phận uy nghiêm của tổng giám đốc. Xem ra tôi nên học tập cậu một chút.” Hắn nghiêng mắt nhìn những tờ giấy trắng lả tả rơi trên đất, thở dài một tiếng, “Cậu thật sự sáng dạ, dùng giấy lót đất sao?”

Đôi mắt âm u lạnh lẽo hung tợn của Nhâm Mục Diệu nhìn lướt qua thư ký, “Đứng đây e sợ làm gì nữa? Còn không mau cút ra ngoài, bảo đám người giải pháp hoại kia làm lại giấy tờ khác! Hôm nay nếu không thể đưa cho tôi một bản kế hoạch hoàn hảo, thì ai cũng đừng mơ tới tan ca.”

Thư ký như lấy được lệnh đặc xá, bỗng đứng ngồi xồm người xuống, vội vã nhặt giấy tờ rơi đầy trên đất lên, ôm một xấp giấy rồi đi ra ngoài.

Đinh Hạo Hiên kinh ngạc nhìn động tác thần tốc của thư ký, thật bội phục năng lực dạy dỗ cấp dưới của Nhâm Mục Diệu, “Nhâm Mục Diệu, cấp dưới của cậu được lắm đó.” Hắn thở dài, nói ra lời hăm dọa từ đáy lòng.

“Đều là một đám ngốc!” Lửa giận của Nhâm Mục Diệu không hề giảm đi chút nào, “Cậu lặn tới nơi này làm gì? Nhân nhả như vậy, có phải tập đoàn Đinh Đạt phá sản rồi không?”

“Tôi - Anh Minh Thần Võ, trí dũng song toàn, dưới sự lãnh đạo của Đinh tổng giám đốc, công ty chỉ có thể phát triển không ngừng.....”

“Đủ rồi! Cậu có thể cút!” Nhâm Mục Diệu không có hứng thú nghe hắn nói bốc nói phét, tự thổi phồng mình lên.

Đinh Hạo Hiên dừng lại màn thối phồng bản thân, sải bước qua, đi tới bên sofa ngồi xuống, càng đuổi hần đi, thì càng có nghĩa là không muốn hần đi, “Ai nói tôi không có chuyện để nói?”

“Vậy cậu có chuyện gì thì mau nói đi, có rắc thì thả nhanh chút!” Nhâm Mục Diệu hiện giờ như đã ăn phải thuốc nổ, gặp người là phun.

“Tiểu Du Du không phải chỉ ra ngoài giải sầu sao! Cậu cần gì phải biến công ty thành địa ngục.”

Đôi mắt tối đen lạnh như băng nhảy lên, tia sáng lạnh bắn ra bốn phía, “Cậu tốt nhất nên nhân lúc tôi còn chưa ra tay, nhanh chóng mà rút ra ngoài đi!”

“Tôi tốt bụng muốn giúp cậu mà!” Hai tay Đinh Hạo Hiên khoanh trước ngực, ngược đầu lên, dáng vẻ cao ngạo tự mãn, “Còn nhớ chuyện Tiểu Du Du trốn đi lần trước, là ai đưa ra kế hoạch thành công lừa gạt cô ấy trở về không!?”

Nhâm Mục Diệu hếch mày, bán tín bán nghi hỏi: “Cậu thật sự có cách?”

“Nhìn tôi là biết!” Đinh Hạo Hiên tràn đầy tự tin nói, “Nhưng mà muốn Tiểu Du Du quay về, còn cần cậu hết sức phối hợp mới được, hi sinh chút chút chuyện.” Đinh Hạo Hiên nháy mắt với Nhâm Mục Diệu.

177. Chương 177: Dừng Cái Chết Để Uy Hiếp

Nhâm Mục Diệu có cảm giác, lời được “bay” ra từ miệng Đinh Hạo Hiên chắc chắn chẳng phải chuyện tốt lành gì, đôi mày tuấn của hần hếch lên, “Hy sinh nho nhỏ?” Nhâm Mục Diệu vừa nghĩ tới vụ tai nạn xe cộ lần trước, cùng với những khốn khổ vì phải giả vờ tàn phế, hàng hàng vạch đen lập tức xuất hiện trên trán hần. “Lần trước cậu bắt tôi giả bộ tàn phế, lần này không phải cậu định ép tôi sống đời thực vật chứ?”

“Nếu cậu đồng ý, tôi rất vui lòng. Chỉ tiếc Tiểu Du Du không đàn đến nỗi bị một chiêu lừa tới hai lần!” Đinh Hạo Hiên dùng cả vai đung đụng Nhâm Mục Diệu, ném ánh mắt đa tình về phía hần, “Lần này chúng ta sẽ dùng chiêu dữ dội chút! Một mũi tên bắn rơi hai con chim!”

“Tâm Du, cháu mau đưa đĩa ”Đám đường lý tích” này đến bàn 14 đi!” Đầu bếp luôn đĩa đồ ăn tràn ngập hương vị qua cửa sổ vận chuyển.

Rời khỏi biệt thự nhà họ Nhâm, Kiều Tâm Du căn bản không biết phải đi đâu. Không biết biệt thự nhà họ Nhâm đã trở thành nhà của cô từ lúc nào rồi, rời đi bên đỗ an toàn đó, cô cũng chỉ có thể ngây ngô phiêu bạt khắp đại dương rộng lớn.

Nếu đã quyết định bỏ đi, Kiều Tâm Du cũng không muốn bị Nhâm Mục Diệu tìm được. Cho nên cô không liên lạc với Phương Đình, mối quan hệ giữa Phương Đình và Nhâm Mục Diệu đã chẳng mấy tốt đẹp gì, bọn họ không cần phải vì chuyện cô ra đi mà trở nên tồi tệ hơn nữa. Cô càng không thể trở về nhà cậu, vất vả lắm mới thoát khỏi bà mợ độc ác, và người chị họ tràn ngập suy nghĩ xấu xa, cô không thể trở về cái biển lửa ấy được.

Kiều Tâm Du bây giờ như nhành hoa lục bình, lênh đênh không bến đỗ. Bởi vì cô từng ngồi tù, giấy tờ nhân thân không tốt, cho dù có bằng cấp chính quy thì xã hội vẫn không chịu nhìn nhận cô, xã hội này chính là đem mọi sắc thái quan điểm cùng với cách nhìn người đều theo số đông. Kiều Tâm Du đã nếm trải tất tần tật hơi ảm ỷ lạnh của đời người. Rồi một cơ hội tình cờ chợt tới, tại quán trọ bình dân này, bọn họ vừa đúng thiếu hụt một nhân viên phục vụ, Kiều Tâm Du lập tức chớp lấy cơ hội, xin ở lại nơi này làm việc.

Quán ăn tuy nhỏ, nhưng ông bà chủ rất tốt với Kiều Tâm Du, họ cung cấp phòng trọ cho cô ở tạm. Người không có nơi nương dưỡng như cô, giờ tạm thời đã có một chỗ nghỉ chân.

“Vâng! Cháu tới ngay!” Kiều Tâm Du thắt mái tóc dài đen nhánh sáng chói thành bím đuôi ngựa, lộ ra cổ trắng như sứ ngọc, theo bước đi, đuôi ngựa dài nhỏ sau gáy không ngừng rung chuyển, như ẩn hiện một khung cảnh vui tươi của mùa xuân.

Kiều Tâm Du bưng đĩa “Dầm đường lý tích” nóng hổi nhanh chóng đưa đến bàn 14, “Món ”dầm đường lý tích” của quý khách đây.”

“Kiều Tâm Du!” Một giọng nữ lạnh lạnh vang lên, giọng điệu xen lẫn vài tia kinh ngạc.

Kiều Tâm Du hơi sững sờ, cô không ngờ mình có thể bị người quen bắt gặp tại đây, cúi đầu, lập tức nhìn thấy một khuôn mặt được trang điểm kỹ càng. “Kiều An Mạn?” Chân mày khẽ cô chau chặt.

“Kiều Tâm Du, không ngờ đây thật sự là mày sao.....” Kiều An Mạn đứng lên, tỉ mỉ quan sát Kiều Tâm Du từ trên xuống dưới, “Sao mày lại ở đây khi mà.....”

Đôi mắt sáng trong của Kiều Tâm Du xoay chuyển, lập tức giấu đi vẻ kinh ngạc trong đáy mắt, lạnh lùng nói: “Xin lỗi! Tôi không có thời gian ôn chuyện cũ với cô, tôi còn có việc gấp, đi trước nha!”

“Ồi chà! Cô gái này là ai vậy?” Người đàn ông mang dáng dấp lưu manh đứng bên cạnh Kiều An Mạn lên tiếng, dùng ánh mắt bỉ ổi nhìn Kiều Tâm Du.

Kiều An Mạn dùng tay vỗ vỗ người hấn ý bảo hấn ngồi xuống, “Đừng nói là anh để ý tới cô ta đó nha? Người đàn bà này trước đây là tình nhân của một đại gia giàu có, chắc anh ta chơi nhiều quá hóa chán rồi, nên cô ta mới bị đạp ra khỏi nhà, lưu lạc tới tận đây! Chẳng lẽ mặt hàng này anh cũng thích?” Kiều An Mạn cố ý cao giọng, để các vị khách xung quanh đều nghe thấy.

Trong giây lát, tầm mắt mọi người đều dời sang phía Kiều Tâm Du, cô khẽ sững sờ, cảm thấy giờ phút này mình như con cá bị phơi trên bờ cát, hứng đủ mọi luồng ánh sáng nóng bức từ mặt trời.

“Bản thể này ư?” Tên đàn ông ngồi đối diện Kiều An Mạn lắc đầu, “Còn lâu anh mới thèm! Em tương đối hợp khẩu vị anh hơn.....” Hấn nhắc tay, nâng lấy cầm Kiều An Mạn, tự tay rót cho cô ta một cốc “Dầm đường lý tích”.

Kiều Tâm Du nhấp môi, dùng sức nháy mắt hai cái, đáy mắt cô từ khi nào đã ẩm ướt, đi hỏi những vị khách nam mới vừa bước vào: “Chào mừng quý khách, xin hỏi các anh muốn dùng gì?” Cô lấy giấy bút ra khỏi tạp dề.

“Em thật sự là ”gái“?” Người đàn ông hỏi đầu dùng ánh mắt đầy dục vọng nhìn chằm chằm Kiều Tâm Du, quan sát ngũ quan xinh xắn của cô, tầm mắt bỉ ổi không ngừng luân lách khắp người cô, dường như chỉ mong xuyên thấu qua váy áo cô, mong muốn thấy được dáng người bên trong.

Kiều Tâm Du lạnh lùng nói: “Không có món ăn này.” Giọng nói không kiêu ngạo không tự ti, mang theo một phần bền bỉ bất khuất.

“Này em! Thằng kia không nuôi em nữa, thì hãy để anh nuôi em nhé! Đi theo anh, em sẽ được ăn những món ngon còn được uống rượu ngoại nữa đấy!” Tên đàn ông còn lại đột nhiên đứng lên, khoác một tay lên vai Kiều Tâm Du.

“Á ——” Kiều Tâm Du hoảng hồn, lập tức lùi về sau hai bước, tiện tay nhặt lấy chai bia trên bàn, đôi tay run rẩy sẵn sàng ứng chiến, “Ông đừng có qua đây..... ông, ông qua đây, tôi sẽ..... Tôi sẽ.....” Truyện Sắc Hiệp -

Kiều Tâm Du biết mình căn bản không đối phó được hai gã đàn ông “người cao ngựa lớn” này, cô vung tay lên, “Xoảng——” chai bia đập mạnh vào bàn ăn bên cạnh, Kiều Tâm Du cầm một mảnh thủy tinh đặt ngay lên cổ mình, “Ông qua đây, tôi sẽ.....”

“Phụt!” Tên đàn ông mập phì nhỏ nước miếng lên sàn nhà, vẻ mặt dữ tợn lưu manh gớm ghiếc, từng bước đến gần Kiều Tâm Du, “Đàn bà thúì, mày dám dăng đến vậy, tao không tin mày có thể tiếp tục giả vờ thanh cao!”

Những người ngồi trong quán ăn nhỏ vẫn tiếp tục dùng cơm, ôm chặt lấy quan niệm “nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện”, ở đây nhiều người như vậy mà không một ai dám đứng lên nói hộ một câu.

Một người đàn ông trẻ tuổi thật sự không thể tiếp tục ngồi im mà nhìn nữa, hắn ném đôi đũa trong tay, chuẩn bị đứng lên, nhưng còn chưa mở miệng, đã bị cô gái bên cạnh, không biết là vợ hay bạn gái, lắc đầu lập tức kéo hắn ngồi xuống.

Đôi mắt trong veo của Kiều Tâm Du xuất hiện ánh sáng bi thương, lấp lánh sáng chói, dường như có thật nhiều ngôi sao đang chiếu rọi, “Ông..... Ông đừng có ép tôi!” Giọng cô run rẩy, không che giấu được nỗi sợ hãi.

Kiều An Mạn uống một hớp nước chanh, dáng vẻ hưng phấn như đang chờ xem kịch vui, “Cô ta không có can đảm đó đâu, chắc chắn sẽ không dám xuống tay.”

Bàn tay cầm mảnh kiếng bể của Kiều Tâm Du khẽ run, cô cắn môi dùng lực, mảnh thủy tinh sắc bén bắt đầu phá vỡ làn da hoàn mỹ không tì vết, máu tươi theo chiếc cổ trắng nõn bắt đầu chảy...

...

178. Chương 178: Cô Đơn, Không Ai Nương Tựa

Một vết máu uốn lượn hết như vết nứt của một chiếc bình sứ, tuôn chảy mạnh mẽ như nước sông, nhỏ giọt xuống chiếc áo trắng, đỏ như một đóa hồng mai trong tuyết, chói mắt, rung động lòng người.

Đôi con ngươi trong suốt của Kiều Tâm Du bị phủ dưới một màng sương dày, khiến tầm mắt cô mơ hồ, nhưng dù gì cô cũng không muốn thấy cái thế giới tàn nhẫn, dơ bẩn này.....

“Anh còn dám đi lên phía trước một bước, tôi lập tức đâm miếng thủy tinh vào sâu bên trong!” Đáy mắt cô đầy vẻ lẻ loi căm phẫn và tĩnh lặng, bờ vai gầy yếu, thân thể nhu nhược. Không ai nghĩ cô gái nhỏ nhai yếu đuối như cô lại có một thế giới nội tâm mạnh mẽ như vậy .

Người chung quanh ai nấy đều đứng hình nhìn vào khí chất thanh nhã nơi cô gái.

Tên đàn ông “óc đầy bụng phệ” kia giật mình, hắn chỉ muốn tìm con gái vui đùa một chút, không ngờ lại gặp họa.

“Hừ! Đàn bà thú vị, hôm nay bỏ qua cho cô!” Ngón tay hắn chỉ vào Kiều Tâm Du, tức giận mắng một câu, xoay người rời đi.

“Xoảng!” một tiếng, mảnh kiếng dính vết máu rơi xuống trên sàn nhà rồi vỡ nát, Kiều Tâm Du thoáng chốc cảm thấy hơi sức toàn thân như bị rút sạch, thân thể mềm nhũn khụy xuống, ngồi bệt trên nền đất, vùi đầu vào hai đầu gối, chặn tất cả ánh sáng rơi vào trong đôi mắt mình.

Vết thương dài nhỏ trên cổ vẫn còn đang nhỏ giọt.....

Mọi người xung quanh thỉnh thoảng đưa mắt tới nhìn cô, bọn họ phỏng đoán cô gái yếu đuối này vì bị đau, nên ngồi ở đó mà khóc lớn.

“Sao, chuyện gì xảy ra vậy?” Đang trong phòng bếp bận rộn, bà chủ và ông chủ quán ăn vì thấy sảnh trước quán mình khác thường nên chạy ra, nhìn thấy Kiều Tâm Du xụi lơ ngồi chồm hổm trên đất bèn nói, “Tâm Du, sao vậy?”

Kiều Tâm Du nghĩ mình còn phải làm việc, vội ngẩng đầu lên, đôi mắt thoáng qua một tia sáng cứng cỏi, lập tức khôi phục vẻ trong suốt thường ngày, dường như chuyện vừa rồi căn bản không hề phát sinh qua trên người cô.

“Con đi làm việc tiếp ngay!” Khóe miệng Kiều Tâm Du khẽ cong lên, một nụ cười nhạt, lịch sự, tao nhã xuất hiện lại trên mặt.

“Tâm Du, cổ con sao vậy? Sao lại chảy máu?” Bà chủ ước chừng bốn mươi năm mươi tuổi, cỡ tuổi không sai biệt lắm với mẹ Kiều Tâm Du, sau khi tiếp xúc với cô một thời gian, bà đã thích cô gái này từ tận đáy lòng.

Kiều Tâm Du xoa nhẹ cổ, như để kiểm chứng vết thương và đau đớn. Tại sao máu chảy nhiều đến thế mà cô lại không cảm thấy đau? Có lẽ, vì quá đau, nên cô đã vô cảm đi rồi chăng!

Khóe miệng cô cong lên thành một nụ cười nhạt, đáng vẻ như không có gì, nói “Con không sao cả, ông bà mau đi làm việc tiếp đi, ngoài này có con là đủ rồi.”

“Con nhóc này” Bà chủ cau mày, “Đã vậy rồi mà còn không mau đi bệnh viện băng bó, ngộ nhờ bị nhiễm phong đòn gánh, thì phải làm sao bây giờ?”

Bà chủ đối với Kiều Tâm Du mà nói chỉ là một người không quen không biết mà thôi. Nhưng sự quan tâm của bà dành cho cô lại chân thành tha thiết đến thế, thoáng chốc lòng của Kiều Tâm Du cảm thấy ấm áp, lỗ mũi đau xót, một dòng nước ấm hươu thẳng lên trên rồi chảy xuống, hốc mắt cô ngập đầy nước trong, “Vết thương nhỏ thôi, không sao!” Giọng cô đã có chút nghẹn ngào.

“Tính khí con nhóc này thật bướng bỉnh!” Bà chủ đưa tay tháo tạp dề trên người Kiều Tâm Du xuống, “Đừng để bà và ông lão kia lo lắng, mau đến bệnh viện băng bó đi! Yên tâm, tiền lương hôm nay bà sẽ theo lẽ thường mà tính cho con.”

“Cám ơn!” Kiều Tâm Du cảm áo khoác lên, khi đang muốn đi ra ngoài thì ...

“Đi một mình vào ban đêm không an toàn đâu, để tôi đi với cô!” Kiều An Mạn vốn đang ngồi yên bên kia, đột nhiên đứng lên, khoác tay Kiều Tâm Du bước ra ngoài.

Sương đêm mang theo ý lạnh cùng với ẩm ướt hòa tan vào không khí, đem cả màn đêm vốn đã đen lại càng thêm đen, càng thêm lạnh.....

Mà ánh đèn yếu ớt càng làm nổi bật lên cảnh tượng xa hoa trụy lạc, ngợp trong vàng son, phù hoa lộng lẫy càng khiến nơi đây lòng mọi người trống không và thiếu thốn.

Câu Lạc Bộ Hoàng Đình vẫn đầy người như mọi khi, âm nhạc nổ vang, ánh đèn chói lóa, dưới tác dụng của rượu cồn, mọi người ném đi tất cả đè nén cùng những lo lắng, cố gắng chơi đùa, không khí ngày một tăng cao.

Nhưng, trên lầu hai Câu Lạc Bộ Hoàng Đình, trong căn phòng cao cấp nhất, không khí lại trầm lặng, gương mặt đẹp trai tiêu chuẩn của ba người đàn ông đầy vẻ u ám, mây đen phủ lên đôi mắt của bọn họ.

Khí lạnh từng chút từng chút ào đến đôi mắt Nhâm Mục Diệu khiến đôi mắt hần mờ mờ ảo ảo, ngửa đầu uống cạn một ly Whisky cay xè, “Vẫn không có chút tin tức?”

Giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên, phá vỡ bầu không khí yên lặng, bực bội lúc này.

“Không có.” Mây kiếm đen như nhuộm của Ám Dạ Tuyết nhú chặt, “Chỉ có thể tiếp tục điều tra, cần thêm chút thời gian nữa. Nhưng cô ấy đã từng nộp đơn vào một công ty, rồi lại vì quá khứ đã từng ngồi tù, nên không có công ty nào đồng ý thuê” Ám Dạ Tuyết đưa một xấp tài liệu cho Nhâm Mục Diệu xem.

Nhâm Mục Diệu lật vài tờ, đều là công việc thiết kế, cô ấy đã từng xin việc tại vị trí thiết kế Búp Bê, thiết kế Ly Tách.....

Đôi mắt đen bỗng bừng thoáng qua một tia sáng, “Chúng ta đăng tin tuyển dụng đi!”

“Tiểu Du Du không có đầu óc sao? Biết đó là tập đoàn Nhâm Thị và tập đoàn Đinh Đạt còn tự chui đầu vào lưới à!” Đinh Hạo Hiên lập tức hiểu ý Nhâm Mục Diệu, hần hết sức phản đối, “Tôi vẫn cảm thấy chủ ý tôi đề ra là tốt nhất!” Hần chống cằm, khóe mắt dâng lên ý cười, vẻ mặt mờ ám nhìn Nhâm Mục Diệu.

“Ai nói là tập đoàn Nhâm Thị và tập đoàn Đinh Đạt?. Không phải còn có tập đoàn Kim Khổng của Ám Dạ Tuyết sao.....”

Tổ chức Âm thuộc về hắc đạo, nhưng thân phận của Âm Dạ Tuyết không phải chỉ như thế, hắc còn nắm trong tay một thế lực khổng lồ - tập đoàn Kim Khổng, mà người biết chuyện này không phải là thành viên của tổ chức ngầm, thì cũng chỉ có thể là Nhâm Mục Diệu và Đinh Hạo Hiên.

“Này! Cái tên chết bầm nhà cậu, vì đuổi bắt vợ, mà cả tập đoàn Kim Khổng của Âm Dạ Tuyết cũng không tha. Nhưng công ty người ta là đầu tư cổ phiếu, cho vay, lập quỹ Cậu định để Tiểu Du Du đi phỏng vấn xin việc gì? Thiết kế gì trong đó?”

Nhâm Mục Diệu lại đảo đảo ly rượu, uống một hơi cạn sạch, “Tôi muốn đầu tư, mở một công ty vàng bạc đá quý.” Đây vốn là suy tính từ lâu của hắc, giọng lạnh nhạt. -

“Công ty vàng bạc đá quý?” Đinh Hạo Hiên nhíu mày, “Nghề này có lợi nhuận cao vậy sao? Không phải là vì Tiểu Du Du mà cậu nhảy vào nghề này đấy chứ?” Đinh Hạo Hiên đột nhiên thoáng suy nghĩ qua.

“Không được sao?” Nhâm Mục Diệu nói, ngữ điệu lạnh lùng thẳng thắn.

179. Chương 179: Tiếp Nhận Kế Hoạch

Âm Dạ Tuyết đứng một bên trầm mặc không nói gì, rồi hắc mở miệng nói nhỏ: “Trong thời gian ngắn mà muốn thành lập một công ty vàng bạc đá quý thì có chút khó khăn. Để đối phó với Nhâm Dịch Tuấn, cậu đã chi một số tiền đáng kể rồi!” Lý trí phân tích, quyết đoán quả quyết, đã khiến cho người đàn ông tà mị này đứng ở vị trí ranh giới giữa chính và tà, người này dường như có thể rung chuyển toàn bộ thế giới.

“Nhâm Mục Diệu, cậu sẽ không vì chuyện không tìm ra được Tiểu Du Du, mà đem chuyện của tên Nhâm Dịch Tuấn kia quên khuấy đi mất chứ? Hắc vốn ở trong bóng tối, tùy thời có thể nhả tên ra bắn lên cậu.” Đinh Hạo Hiên có chút nghi ngờ, cắn môi một cái, “Mà cái tên Nhâm Dịch Tuấn này không phải đã gặp được vài cổ đông của tập đoàn Nhâm Thị sao, sao còn chậm chạp mãi không chịu ra tay? Làm hại chúng ta cứ phải ở đây canh gác đại pháo, không biết nên hướng nó về phía nào để bắn. Tiểu Diệu Diệu à, cậu suy tính một chút về kế hoạch ấy đi..., mặc dù sẽ tổn hại một chút xíu đến khí khái đàn ông của cậu, sẽ làm cho cậu chịu một chút ít nhỏ nhỏ uất ức, và một chút xíu nhếch nhác..... Nhưng cậu nên biết, phải trải qua mùi vị khổ đau rồi, thì mới có thể đứng trên thiên hạ!”

(*): nguyên văn convert “Nhưng là người phải tuyệt đối tin tưởng ném trái trong khổ đau, phương vị Nhân Thượng Nhân!”, mình không hiểu hết ý và cũng không edit sao cho suông được, nhưng mình nghĩ edit như trên là khá đúng, hiểu chung chung là “phải ném trái tư vị của đau khổ, sau khi ấy ta mới chính là người cao nhất trong thiên hạ”

Đinh Hạo Hiên giống như đang diễn giảng, lời hay ý đẹp, cả người hùng hồn, ngực phập phồng, hắc không thể trực tiếp nhảy lên bàn, quơ múa đôi tay điều động không khí.

“Ha ha.....” Đôi môi mỏng của Nhâm Mục Diệu nâng lên thành một nụ cười nhạt tà ác, căn bản cũng không lo lắng đến khả năng Đinh Hạo Hiên có ý đồ xấu.

Giọng nói trầm thấp, nhẹ nhàng vang lên, “Tôi cảm thấy cũng nên thử một lần?” Âm Dạ Tuyết bỗng nổi hứng, muốn nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc hoảng hốt của Nhâm Mục Diệu, con người vẫn luôn kiêu ngạo, tự cao tự đại kia. Y - www.

“Không được! Bắt tôi phải hèn nhát, yếu đuối như vậy! Tôi kiên quyết phản đối!” giọng Nhâm Mục Diệu kiên định, một khi hắc đã quyết định, thì dù có tám con trâu cũng không thể níu kéo trở lại.

“Đã vậy thì hắc là cậu đã có biện pháp khác rồi, không cần tới hậu phương là tôi và Âm Dạ Tuyết nữa đúng không!?” Đinh Hạo Hiên nháy mắt với Âm Dạ Tuyết, “Chúng ta đi thôi, không cần bày mưu tính kế cho cậu ta nữa!”

Ánh mắt Đinh Hạo Hiên sáng lóe nháy về phía Âm Dạ Tuyết.

“Ừ!” Âm Dạ Tuyết đương nhiên hiểu ý Đinh Hạo Hiên, đôi môi mỏng khẽ nâng lên, một nụ cười hư ảo chợt xuất hiện.

Âm Dạ Tuyết lần đầu tiên đứng cùng một chiến tuyến với Đinh Hạo Hiên.

Âm Dạ Tuyết và Đinh Hạo Hiên mặc dù là huynh đệ tốt của Nhâm Mục Diệu, nhưng hẳn đã làm ra nhiều chuyện có lỗi với Kiều Tâm Du như vậy, tổn thương cô ấy thật sâu, khiến hai tên bạn tốt đều không chịu nổi, không nhận được muốn thay Kiều Tâm Du dạy dỗ hẳn một phen. Lần này coi như là cùng chung mối thù rồi.

Thân thể cao to bỗng đứng đứng lên, đôi chân thon dài chạy đến phía cửa ——

“Đợi đã!” Nhâm Mục Diệu đột nhiên mở miệng gọi hai người kia.

Mũi chân Đinh Hạo Hiên có chút nhẹ đi, thoáng di động, lập tức xoay người, khoe miệng toét ra thành một nụ cười hào phóng tùy ý, “Tôi chờ lời này của cậu mãi!”

“Tôi còn muốn cân nhắc chút.....” Đôi con ngươi thâm thúy lấp lánh những tia sáng mờ mờ cùng với đen tối.

“Cậu từ khi nào lại làm việc lè mề như thế, cứ à à ờ ờ, lảm nhảm vụn vặt, phân vân lưỡng lự hả?” Đinh Hạo Hiên nói rất nhanh như tiếng bắn súng máy, “Nếu muốn hơn Nhâm Dịch Tuấn một bước, làm sao có thể cướp được thứ mình muốn trở về? Chẳng lẽ cậu muốn mất đi tập đoàn Nhâm Thị cùng với Tâm Du sao?” Đinh Hạo Hiên hậm hực nói, hận không thể lấy chày gỗ lên đầu hẳn ta, cho hẳn ta tỉnh táo lại.

Chân mày thẳng như kiếm của hắn nhíu chặt, “Được! Mọi việc cứ theo kế hoạch của cậu mà làm!”

“Nói sớm chút đi!” Đinh Hạo Hiên hí ha hí hửng nói: “Thật ra thì tôi đã thay cậu phát ra tin tức của tập đoàn Nhâm Thị xong hết rồi, lần này tốt lắm, cuối cùng cũng không uống công, còn có thể kiếm hời một chuyến.....”

Nhâm Mục Diệu vốn cho là tình nghĩa bạn bè đã khiến Đinh Hạo Hiên tích cực như thế, nào ngờ..... Hẳn ta đã sớm có suy nghĩ muốn kiếm hời một khoản!

“Tôi cho phép cậu tha hồ đưa tin, nhưng tôi sẽ không phối hợp diễn xuất!”

Lần trước bày ra màn tai nạn xe cộ giả đó, nào là tin tức cùng với hiện trường, Đinh Hạo Hiên vốn muốn Nhâm Mục Diệu đích thân ra diễn, nhưng hẳn bướng bỉnh, không chịu thỏa hiệp. Thái độ và giọng nói khi ấy cũng kiên trì y như bây giờ, giằng co mãi không có kết quả, Đinh Hạo Hiên mới nghĩ ra cách tìm thể thân.

Nhưng, lần này hẳn kiên quyết để Nhâm Mục Diệu tự thân tự lực, giúp Kiều Tâm Du “sửa chữa” hẳn ta.

“Cậu không phối hợp diễn xuất sao có thể đạt tới hiệu quả như thật đây? Làm sao khiến Tiểu Du tin tưởng, cả cái tên Nhâm Dịch Tuấn kia nữa!” Đinh Hạo Hiên hí hửng nói: “Coi như là thể nghiệm cuộc sống đi, yên tâm, sẽ không làm cậu mất thể diện đâu.”

“Cậu cảm thấy sau khi tôi bị hai người ”chỉnh” như vậy, sẽ còn mặt mũi sao?” Cánh môi mỏng khẽ mở, giọng nói trầm thấp ảm đạm bay ra.

Đinh Hạo Hiên ngược đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt khiếp người của hắn, hỏi ngược lại: “Mặt mũi của cậu quan trọng, hay Tiểu Du quan trọng?”

“.....” Tia sáng đen trong đôi mắt hắn bỗng bừng mờ đi.

Kiều Tâm Du không dám đi bệnh viện, bởi vì một khi cô bước vào, bệnh viện sẽ ghi chép lại bệnh án của cô, sau đó sẽ dễ dàng bị Nhâm Mục Diệu tìm được. Cho nên, cô đến hiệu thuốc gần nhà mua chút thuốc tiêu viêm, rượu cồn cùng với băng gạc.

“Cô làm ơn đừng theo tôi nữa.” Từ khi Kiều Tâm Du bước ra khỏi quán ăn, Kiều An Mạn cứ đi theo.

Kiều Tâm Du rất hiểu rõ cô gái này, chuyện không có lợi với cô ta, cô ta tuyệt đối không làm. Giờ phút này Kiều Tâm Du cảm giác mình giống như bị một con sói gian xảo đi theo, chờ thời cơ đẩy cô vào bẫy rập.

“Về ngoài xinh đẹp như cô bị đàn ông vây quanh cả ngày. Giờ đi một mình vào ban đêm rất nguy hiểm, tôi đi theo cô, không phải là vì an toàn của cô sao!” Giọng chanh chua lộ ra sự bất mãn mà Kiều An Mạn dành cho cô.

Kiều An Mạn luôn ghen ghét Kiều Tâm Du, từ lúc tiểu học đến cấp hai, chỉ cần là nam sinh cô thích, mới đầu còn tưởng họ tiếp cận cô là vì để ý cô, nhưng sau mới biết, nguyên nhân những nam sinh kia đến gần cô là vì cô chính là chị họ của Kiều Tâm Du, họ làm thế để có thể nhờ cô đưa thư tình cho Kiều Tâm Du, hay biết được sở thích của cô ta. Cô biết, chỉ cần Kiều Tâm Du còn ở đây, cô vĩnh viễn bị người khác phớt lờ.

Mầm mống ghen ghét dần dần mọc rễ, nảy mầm trong lòng cô, mỗi lúc càng quăn chặt tim cô một cách rồi rầm, cho nên hồi còn ở nhà, cô luôn cố ý gây khó khăn và hành hạ Kiều Tâm Du, để khiến lòng mình sáng khoái thoải mái.

Việc khiến cô tức giận nhất chính là Kiều Tâm Du đã đoạt đi Phương Đình. Khí chất nho nhã, nụ cười ấm áp, khuôn mặt anh tuấn..... Mỗi một điểm nhỏ của hắn cũng khiến cho Kiều An Mạn không khỏi mê muội, bị hắn hấp dẫn thật sâu. Nhưng, hắn vẫn giống như những nam sinh kia, trong mắt chỉ có Kiều Tâm Du.

180. Chương 180: Cô Gái Chanh Chua

“Ý tốt của cô tôi nhận, giờ cô có thể đi!” Thái độ Kiều Tâm Du cực kì kiên quyết, cô biết đối với cái loại người này, căn bản là không cần phải quanh co lòng vòng, da mặt cô ta rất dày như lá sắt vậy. Dù giọng điệu của cô có ác liệt hơn nữa, thì cô ta vẫn cứ hời hợt thôi.

Đèn đường tỏa ra ánh sáng vàng mờ mờ thừa thớt, cắt màn đêm thành những ô nhỏ, mờ ảo, không rõ màu sắc.

Kiều Tâm Du bước nhanh về phía trước, cố hết sức muốn thoát khỏi Kiều An Mạn đang theo sát phía sau.

Kiều An Mạn đạp đôi giày cao gót lạnh lạnh, chạy bước nhỏ, cố sức đuổi theo Kiều Tâm Du, “Này! Đi chậm một chút được không! Chúng ta đã lâu không gặp, nếu có thể gặp nhau ở đây, xem ra là rất có duyên”

Kiều Tâm Du đột nhiên dừng lại tại một khu nhà trọ cũ kĩ, nhìn dãy hành lang đen nhánh, “Tôi về tới nhà rồi, giờ cô có thể đi.” Giọng điệu lạnh lùng lộ ra vẻ chán ghét cực kì.

Căn phòng này là nơi ở cũ của bà chủ và ông chủ quán ăn, lúc họ biết Kiều Tâm Du không có chỗ ở, đã miễn phí đưa căn phòng này cho Kiều Tâm Du, sợ cô cự tuyệt, hai ông bà kia đã nói đây là đãi ngộ từ thiện.

“À? Thì ra cô ở đây à?” Kiều An Mạn xem thường liếc nhìn khu nhà trọ cũ rích này, làm như nhìn lâu một chút sẽ làm ô uế đôi mắt cô ta, “Đây không phải là khu xóm nghèo sao!”

Giàn dây điện của nhà trọ rối loạn, như một dây mành nhện chằng chịt trên không trung, máy điều hòa không khí thật xốc xếch dính trên vách tường. Bởi vì nước sơn đã tróc ra một ít, nên mặt ngoài có vẻ loang lổ.

“Đúng! Nơi này chính là xóm nghèo, đối với loại Thiên Kim Đại Tiểu Thư như cô, bước vào nơi này có phải sẽ hạ thấp địa vị không?” Kiều Tâm Du treo nụ cười giả dối nói với cô ta, sau đó xoay người bước vào khu nhà trọ đen nhánh kia.

“Tôi thật tò mò muốn biết nơi này trông như thế nào!” Kiều An Mạn nắm chặt lỗ mũi lại, đi theo Kiều Tâm Du lên căn phòng trọ nhỏ hẹp.

Kiều Tâm Du dùng sức dậm chân một cái, bóng đèn chớp tắt như cảm ứng được sức nặng bèn sáng lên, ánh sáng phát ra mờ mờ như ánh hoàng hôn, vẽ ra một bóng ma trên mặt đất.

“Ôi trời! Thế giới vẫn còn tồn tại thứ này à?”

“Cũ rách dơ dáy bẩn thỉu, nơi thế này mà còn có người ở được, quả là kỳ tích!”

“Má ơi! Thật buồn nôn.....”

.....

Kiều An Mạn dọc theo cầu thang đều nắm lỗ mũi, lạnh lạnh phát ra giọng mũi không ngừng truyền ra từ đôi môi.

Trên cánh cửa sắt cũ kĩ đã rỉ sét, khi cô khễ đẩy, một lớp sắt gỉ lập tức tróc ra.

Thừa dịp Kiều Tâm Du lấy ra cái chìa khóa mở cửa, Kiều An Mạn nhéo mạnh vào mũi cô một cái rõ đau, cô ta đẩy mạnh Kiều Tâm Du một cái, thành công giật lấy chủ quyền, vươn tay đẩy cửa, nghênh ngang bước vào.

Chân mới vừa vịn bước vào, giọng nói chanh chua đã được bay ra ——

“Woa! Nhỏ như vậy sao người ở được, quả thật so với phòng vệ sinh nhà tôi còn nhỏ hơn đó!” Kiều An Mạn đột nhiên quay đầu lại, nụ cười đùa treo trên mặt có chút hả hê, “Kiều Tâm Du, tôi nghĩ cô không cần ở lại căn phòng nhỏ bẩn thỉu như vậy đâu, trở về nhà họ Kiều! Ít nhất thì phòng của cô trước kia tôi vẫn còn thay cô giữ lại, mặc dù đã chất đống đồ, nhưng so với nơi này nó còn rộng rãi hơn nhiều.”

Gian phòng này mặc dù rất nhỏ, nhưng mọi thứ đều rất đầy đủ, qua mấy ngày được Kiều Tâm Du trang hoàng lại, nơi này đã có một chút hơi thở đáng yêu, mềm mại, dịu dàng của phái nữ mà cô mang tới.

Kiều Tâm Du bực mình bước vào, lạnh lùng liếc cô ta một cái, “Cô xem cũng đủ rồi, cười nhạt cũng đủ rồi, giờ hẳn có thể đi rồi chứ!” Kiều Tâm Du mở cửa, ra lệnh đuổi khách.

“Kiều Tâm Du, tôi dù gì cũng là chị họ của cô, lần đầu đi thăm chỗ ở của cô, chẳng phải cô nên rót cho tôi một ly trà sao, tôi mới ngồi một chút thôi cô đã ra lệnh đuổi người rồi, sao vậy? Nhà họ Kiều có dạy loại người này sao?” Kiều An Mạn không để ý tới lời nói của Kiều Tâm Du, mũi cô ta ngả xuống một cái, ngồi lên ghế sofa, nhưng khi mũi cô ta vừa chạm đến ghế sa lon “lão Trương” cũ rích kia, giống như có lửa thiêu đốt mũi cô ta, cô ta lập tức nhảy lên, “Ngồi trên cái ghế sa lon này, quả thật là phỉ báng cái mũi của tôi.”

Kiều Tâm Du dựa nửa người trên tường, như đang xem một màn kịch, lưỡi biếng nhìn biểu tình khoa trương trên mặt cô ta, “Thăm thú đủ chưa, có thể đi rồi chứ?” Giọng nói mềm yếu bất lực, bắt Kiều Tâm Du đối phó với hạng người tự cho mình là tâm điểm, vô liêm sỉ này, thật sự là vô lực mà.

Lấy kinh nghiệm Kiều Tâm Du đối với loại phụ nữ này, ắt hẳn nếu tối nay cô ta không phê bình từng món đồ, từng góc phòng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời đi.

“Vẫn chưa!” Kiều An Mạn trực tiếp nói.

Kiều An Mạn nghênh ngang đi vào phòng ngủ của Kiều Tâm Du.

“Con người này, sao lại có thể như vậy.....” Kiều Tâm Du bước nhanh về phía trước, ngăn cô ta lại, nhưng Kiều An Mạn đã tiến vào trong rồi.

“Ôi! Gian phòng nhỏ như vậy, cô có cảm giác mình đang ngủ trong ổ chó không?” Kiều An Mạn thở dài lắc đầu một cái, đôi con ngươi đen mang theo tia sáng sắc bén lóe sáng, liếc nhìn thấy thứ đang tỏa ra ánh hào quang trên gối đầu, đôi mắt cô ta thoáng chốc sáng lên.

Cô di chuyển bước chân, như không có việc gì, chậm rãi tới gần nó, “Sao cô lại tới nước này chứ? Thăng đàn ông mua cô đâu? Đúng rồi, anh ta hình như tên là Nhâm Mục Diệu, tổng giám đốc tập đoàn Nhâm Thị thì phải, anh ta nhiều tiền như vậy, cô phục vụ anh ta bao lâu nay, chẳng lẽ cũng không cho cô tiền chia tay sao?”

Vừa nghe đến ba chữ “Nhâm Mục Diệu”, đôi mắt Kiều Tâm Du bỗng chốc ảm đạm, nỗi chua xót trong lòng cô sôi trào, cô cúi đầu, che giấu lớp màng ẩm ướt nơi đáy mắt.

Kiều An Mạn chớp lấy cơ hội, nhanh chóng cúi người xuống, tay mở nhanh ra, lấy thứ phát ra luồng sáng bạc lấp lánh nhét vào túi. Nguồn:

“A! Tôi quên mất, cô là món hàng được bán cho anh ta mà, lúc đầu anh ta đã tốn năm ngàn vạn mua cô, sao lại có thể chịu tốn thêm tiền trên người cô nữa chứ? Năm ngàn vạn ai..... Sao cô lại có thể tự do nhanh như vậy?” Con người Kiều An Mạn xoay chuyển một cái, “Chắc không phải cô trốn ra đó chứ?”

“Không phải!” Kiều Tâm Du nhanh chóng đáp lời, chặn đi ý nghĩ trong đầu cô ta, “Nhìn đủ chưa, có thể đi rồi chứ? Tôi mệt lắm, muốn ngủ!”

Kiều An Mạn chậm rãi dời bước ra khỏi phòng ngủ của Kiều Tâm Du, đột nhiên xoay người hỏi: “Phương Đình có biết cô ở đây không?”

“Không biết!” Kiều Tâm Du lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái, “Đừng nói với anh ấy đó!”

“Nói nhảm!” Kiều An Mạn vênh váo đắc ý nói. Cô không tốt bụng như vậy đâu, để cho Phương Đình biết tình cảnh của cô ta, sau đó sẽ bay đến bên cạnh cô ta à, còn lâu.

181. Chương 181: Xuống Tay Trước

“Được rồi, cũng đã khuya lắm rồi, mắt tôi cũng có chút dờ. Ai! Thật đúng là hạng người gì thì nên sống ở nơi ấy.” Kiều An Mạn nhảy ra khỏi cửa, trên khuôn mặt bị lớp phấn trang điểm đậm che lấp hiện lên nụ cười, “Tôi cảm thấy nơi này rất hợp với cô!”

“Rầm!” Kiều Tâm Du tiện tay sập cửa.

Hôm nay thật sự rất mệt, cô thể nào lại gặp phải cô ta chứ. Kiều Tâm Du tức giận, hít sâu, lập tức đem việc không vui vừa rồi quên mất, vì loại người như vậy mà tức giận quả thật chính là tự rước khổ vào mình. Cánh môi mềm mại của Kiều Tâm Du khẽ giương lên, thành một nụ cười nhạt thản nhiên.

Cảm giác toàn thân đều eo mỗi lưng đau, cô duỗi cái lưng mỗi nhừ, “A!” Trên cổ truyền tới cảm giác đau đớn.

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại lau lau vết thương trên cổ, máu đã khô cứng lại, “Sao mình lại quên chứ?”

Kiều Tâm Du đi vào phòng vệ sinh, soi mình trong gương, mặc dù vết thương đã không còn chảy máu, nhưng vết máu đã uốn lượn thành một vết máu dài rất kinh người, “Liệu người ta có nghĩ mình bị Vampire cắn không nhỉ?” Một ý niệm đột nhiên thoáng qua đầu Kiều Tâm Du, cô đột nhiên cảm thấy mình rất có tinh thần “tự tiêu khiển”.

Cầm khăn lông ướt lên lau chùi sạch vết máu đã khô lại kia, từng chút từng chút một.

Đêm khuya tối đen cô độc, trong sâu thẳm cùng với rộng lớn, nơi yếu ớt nhất trong lòng Kiều Tâm Du đã bị đánh bại, mũi cô chua xót, hốc mắt ngập đầy lệ. Đường như toàn bộ nước mắt của cô đã được tụ tập về đó, chỉ cần một thoáng xúc động, nó sẽ tùy thời tùy chỗ tuôn trào.....

Không biết Nhâm Mục Diệu hiện giờ có ổn không?

Cô cứ như vậy không nói lời nào mà rời khỏi, hẳn sẽ không giận điên lên chứ?

Hắn có tìm cô không. Có hay không đây?

Rất nhiều nghi vấn mỗi ngày đều chạy tán loạn trong lòng cô, như một ấm nước sôi nhưng vẫn được đun nóng liên tục, không ngừng khuấy động nên những bọt bong bóng.

Bỏ đi —— là vì muốn quên, nhưng, Kiều Tâm Du phát hiện mình không những không thể quên hẳn, ngược lại thời gian càng trôi qua, cô càng khắc ghi hẳn vào lòng mình càng thêm sâu.....

Làm sao bây giờ? Kiều Tâm Du cô làm sao mới có thể dừng yêu thương hẳn? Kiều Tâm Du cô làm thế nào mới không nghĩ về hắn nữa đây?

“Dịch Tuấn! Anh đọc báo hôm nay chưa? Cổ phiếu tập đoàn Nhâm Thị đã bắt đầu rớt giá.” Lương Tử Ngưng thấy Nhâm Dịch Tuấn đến thăm bệnh lập tức kích động không thôi.

Trải qua hai tuần lễ điều dưỡng, thương thế của Lương Tử Ngưng đã khôi phục lại rất nhanh. Có thể là vì tiềm thức đã tác động tốt tới cô, cô muốn khỏe nhanh một chút, tranh thủ xuất viện sớm một chút, để mau chóng trở thành cô dâu của Nhâm Dịch Tuấn.

Nhưng, Lương Tử Ngưng vẫn không nhìn thấy một tia vui mừng mong chờ nào trên mặt Nhâm Dịch Tuấn, hắn vẫn như cũ luôn căng thẳng lạnh lùng, lạnh nhạt nói: “Nhâm Mục Diệu có tới thăm em không?”

“Có!” Lương Tử Ngưng thành thật khai báo, “Hơn một tuần trước, anh ta có tới lườm em một cái rồi rời đi.”

“Không hề nói gì?”

Lương Tử Ngưng lắc đầu một cái, nghi hoặc nói: “Thật kỳ quái, anh ta chỉ đứng ngoài cửa một lát, sau khi bị em phát hiện, anh ta mới đi tới, sau đó là lập tức xoay người rời đi. Nhìn mặt lại, hoàn toàn không mở miệng nói gì.”

“Em cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, gần đây anh hơi bận, sẽ trở lại thăm em sau.” Nhâm Dịch Tuấn khách sáo nói, rồi lập tức xoay người đi.

“Dịch Tuấn, Dịch Tuấn!” Lương Tử Ngưng cực lực gọi tên sau lưng hắn, nhưng cô không thể nào ngăn cản được bước chân của Dịch Tuấn, hắn đi không chút do dự, hết như mục đích của mình đã đạt được nên rời đi ngay.

Đôi mắt Lương Tử Ngưng trào ra một nỗi thất vọng, lẩm bẩm nói: “Khó khăn lắm mới gặp được anh một lần, mới nói hai ba câu, sao anh lại vội vã rời đi như vậy?”

“Dịch Tuấn, cháu có hỏi được gì không?” Một người đàn ông khoảng trung niên đứng ở cửa bệnh viện, khi nhìn thấy Nhâm Dịch Tuấn, vội vàng tiến tới hỏi.

“Không có.” Nhâm Dịch Tuấn nói, giọng lạnh nhạt.

Gương mặt của người đàn ông kia lộ ra vẻ lạnh lùng, khuôn trán của ông và Nhâm Dịch Tuấn có mấy phần giống nhau, “Hay là người đàn bà kia đang cố che giấu điều gì, có cần để ý cô ta chút hay không.....” Truyện Sắc Hiệp -

“Không cần thiết!”

“Dịch Tuấn! Hiện giờ chúng ta đang cùng ngồi trên một chiếc thuyền, lúc này chúng ta không được phép có chút sơ hở, cháu cũng biết lòng dạ Nhâm Mục Diệu độc ác tới cỡ nào, có thể liên tục chiến thắng những kẻ ma mãnh trên thương trường, điều đó nói lên năng lực thực sự của bản thân hắn!” Ông ta ở bên tai hắn cầu nhàu không ngớt

Sắc mặt Nhâm Dịch Tuấn ngày càng tối đen, rất dễ nhận thấy hắn chính là không muốn tiếp tục nghe lời nói của ông ta, “Nhâm Mục Diệu không phải là tướng quân bất khả chiến bại sao! Tốt thôi, chính tay tôi sẽ hủy diệt nó.”

“Có tự tin là tốt, nhưng thời gian này phải thận trọng!” Một chút ưu tư hiện ra trên chân mày ông ta, “Vì nghiệm chứng mức độ đáng tin của tài liệu, chúng ta vẫn còn chưa ra tay, mà tại giá cổ phiếu của tập đoàn Nhâm Thị lại đột nhiên xuống thấp? Cháu nghĩ xem, đây chỉ là trùng hợp thôi sao?”

“Chú Úc, chuyện này có thể là vì chúng ta đã tung tin giả với mấy cổ đông tập của đoàn Nhâm Thị trong mấy cuộc hẹn trước. Chú biết đó, làm nghề này, chỉ cần gió thổi cỏ sẽ lay ngay, và sẽ sinh ra hiệu ứng hồ điệp, nói không chừng ông trời cũng đang giúp chúng ta!”

Từ khi ba mẹ Nhâm Dịch Tuấn chết, di chúc Nhâm Thư Trạch lập ra chỉ để lại cho hắn một ít bất động sản, lại đem cả tập đoàn Nhâm Thị giao vào tay Nhâm Mục Diệu. Hành động này thật sự khiến hắn tức giận cùng phần uất, giống như hắn không phải là con trai ruột của ông ấy. Không nơi nương tựa, may mắn làm sao Nhâm Dịch Tuấn được Úc Thường Kiện chăm sóc, Úc Thường Kiện là bạn tốt của mẹ hắn, giao tình khá tốt, cho nên Nhâm Dịch Tuấn đối đãi với ông như người thân của mình.

“Có thể là do chú quá lo lắng. Nhưng, Dịch Tuấn này, khi làm đại sự cháu nhất định phải nghĩ sâu tính kỹ, không thể làm qua loa, tùy tiện bất cứ chuyện gì!” Ông vươn tay vỗ vỗ bả vai Nhâm Dịch Tuấn.

“Tiểu Diệu Diệu!” Trên mặt Đinh Hạo Hiên treo nụ cười sáng lạn, hắn không gõ cửa, trực tiếp bước vào phòng làm việc của Nhâm Mục Diệu.

Vừa bước vào tòa nhà, hắn lập tức cảm thấy buồn cười khi nhìn từng gương mặt tầng tầng tối đen đầy u ám của mỗi nhân viên. Không phải là chuyện giá cổ phiếu giảm xuống của tập đoàn Nhâm Thị, thì còn chuyện gì có thể khiến họ có cảm giác như Tận Thế đến nơi rồi chứ.

“Sao cậu lại tới!” Dáng vẻ Nhâm Mục Diệu vẫn bình thản nhàn hạ, dường như hoàn toàn không đem chuyện cổ phiếu để ở trong lòng. Mỗi phút mỗi giây, tuy tiền cứ giảm bớt rồi lại giảm bớt trong túi hắn, nhưng hắn cũng không thêm để ý.

“Tôi chúc mừng! Mới có một ngày, cậu đã có thể bắt giá cổ phiếu của công ty rớt xuống như vậy, chuyện tốt đã thành công một nửa, có phải nên ăn mừng không!?”

182. Chương 182: Thận Trọng

Đinh Hạo Hiên lắc lắc hai chai sâm banh trong tay, “Cậu có cái ly chân cao nào ở đây không?”

“Sâm banh?” Chân mày đen như được nhuộm của Nhâm Mục Diệu giương lên, “Đó là đồ dành cho phụ nữ, cậu uống cái này à?”

“Luận điệu hoang đường! Cậu có loại rượu nào tốt hơn sao?” Đinh Hạo Hiên đem hai chai sâm banh đặt lên khay trà, đi tới quầy Bar trong phòng làm việc của hắn, mở tủ kính ra, hoảng hốt: “Không ngờ tới thẳng quầy này len lén giấu nhiều danh tửu đến vậy, còn xấu xa không chia sẻ chút nào cho bọn này! Nè, chai rượu này không phải trong đợt đấu giá lần trước Thì ra là đồ quý này lấy được .”

Đôi chân thon dài của Nhâm Mục Diệu bước tới, cầm một chai Whisky màu đỏ lên, rót một ly cho Đinh Hạo Hiên, “Vừa đúng, tôi đang muốn uống rượu, cậu tới rất đúng lúc, Hay lắm! Chúng ta không say không nghỉ!”

“Này! Tuồng hay tôi chuẩn bị vào buổi tối! Mà giờ đã muốn uống rồi hả?” Đinh Hạo Hiên nhấp một chút rượu Whisky, “Thôi đi, coi như là tập luyện trước, được ma”

Trong lúc Đinh Hạo Hiên còn đang nói chuyện, Nhâm Mục Diệu đã ngửa đầu uống xong một ly, tiếp tục rót rượu vào ly của mình. Hắn coi rượu như nước lã mà uống..., Đinh Hạo Hiên thật sợ tối nay chắc hắn sẽ say tới độ bất tỉnh nhân sự, làm lộ tẩy hết mọi chuyện, tới lúc đó biết phải làm sao.

“Này! Tạm thời dừng một chút đi.” Đinh Hạo Hiên ngăn hắn lại, “Bây giờ, tôi cần thảo luận chút chuyện cần diễn trong kịch bản với cậu.”

“Không cần đâu!” Nhâm Mục Diệu đối với cái kế hoạch tự hủy hình tượng này chẳng thêm quan tâm chút nào, hắn sao có thể muốn nghe lời Đinh Hạo Hiên nói, “Tôi muốn tự thực chiến, vậy sẽ tự nhiên hơn.”

Buổi tối? Còn có mấy tiếng?, Nhâm Mục Diệu có chút hồi hộp. Giờ phút này tâm tư của hắn hoàn toàn không đặt lên đồng cổ phiếu đang rớt giá, mà là đang lo lắng nghi hoặc không biết Kiều Tâm Du có xuất hiện hay không.

Lần đầu tiên, Nhâm Mục Diệu hắn lại không chắc chắn một chuyện.

“Tôi cảm thấy tạo hình của cậu có chút vấn đề, cậu nhìn dáng vẻ bây giờ của cậu mà xem, nào có nghèo túng, chán chường chứ. Đưa áo vest của cậu cho tôi ngay!” Đinh Hạo Hiên dứt lời, hắn cũng không quản Nhâm Mục Diệu có đồng ý hay không, lập tức tiến tới cởi phăng áo vest của Nhâm Mục Diệu ra.

Nhâm Mục Diệu vì không muốn hấn ta gây trở ngại cho việc uống rượu của mình, nên cũng không có ý định ngăn cản.

Đinh Hạo Hiên ném bộ vest GUCCI kiểu mới nhất xuống đất, dùng chân ra sức đạp đạp, còn dội ly rượu Whisky trong tay mình lên. Sau một lúc, hấn nhặt bộ vest tây đã nhả nhó dơ dáy lên đưa cho Nhâm Mục Diệu, “Mặc vào đi!”

“Cút ngay! Cậu đưa cho ăn mày mà mặc!” Nhâm Mục Diệu đẩy hấn ta ra, tiếp tục vui đầu uống rượu.

“Tôi đặc biệt chế tác quần áo diễn xuất cho cậu đó, cậu không mặc thử, làm sao biết hiệu quả như thế nào? Có cần thêm đạo cụ hay không đây.....” Đinh Hạo Hiên đang mong đợi màn kịch hay tối nay, hấn ta thật không thể nhịn được muốn xem dáng vẻ bất lực của Nhâm Mục Diệu ra làm sao.

Nhâm Mục Diệu lạnh nhạt liếc hấn ta một cái, “Vây cậu mặc thử lên cho tôi xem hiệu quả thế nào? Để tôi còn biết có nên chấp nhận nó hay không.”

“Ai! Tính khí thối tha của cậu sao không chịu sửa đổi một chút hử, xem ra cậu còn muốn chọc tức Tiểu Du thêm nhiều lần đây!” Đinh Hạo Hiên không ép được hấn, hấn ta không thể làm gì khác hơn là bỏ cuộc, tiện tay ném đi bộ vest trong tay, cầm một ly rượu ở trên quầy bar.

“Khụ, khụ!” Cửa đột nhiên truyền đến hai tiếng ho khan nặng nề pha lẫn lạnh lùng tức giận.

“Hử?” Đinh Hạo Hiên quay đầu, biểu tình cứng đờ, khóe miệng khê giờ lên, ngay sau đó là cắn môi cố chặn lại tiếng cười sắp thoát ra của mình, “Tôi không ngờ..... cậu lại đứng đó.”

Đôi mắt Nhâm Mục Diệu dưới tác dụng của rượu cồn đã dính vào vài phần men say, “Ám Dạ Tuyết, xem ra bộ đồ này rất thích cậu đó, được lắm, tôi sẽ tặng nó cho cậu!”

Bộ vest tây bản thủ bị giắt trên mặt Ám Dạ Tuyết, hấn cầm lấy nó, vẻ mặt u ám bị phủ lên một màn sương lạnh, “Phương thức chào đón đặc biệt thật”. Giọng điệu lạnh băng cứ như nó được thốt ra từ trong địa ngục, u ám lạnh lẽo đến đáng sợ.

“Tuyệt! Có muốn uống một ly không?” Nhâm Mục Diệu nâng lên ly rượu trong tay, chất lỏng màu đỏ phát ra thứ ánh sáng mê ly, khúc xạ vào trong mắt hấn, gần như khiến đôi con ngươi của hấn nhiễm một màu đỏ.

“Đã tra ra được rồi.” Vẻ mặt của Ám Dạ Tuyết lạnh như băng, không có lấy một tia biểu tình.

“Ha ha, con cá đã mắc câu! Cái tên Nhâm Dịch Tuấn đó chừng nào thì bắt đầu hành động?” Đinh Hạo Hiên hiện giờ có cảm giác như đang chơi đấu bò, bò càng hung mãnh, hứng thú lại càng cao.

Ám Dạ Tuyết đi tới bên cạnh chiếc ghế sofa làm bằng da thật màu đen, hấn ngồi xuống, chân duỗi thẳng, đặt trên chiếc bàn trà, bày ra tư thái lười biếng, “Hai cậu đoán thử xem, đồng lõa Nhâm Dịch Tuấn là ai?”

“Đồng lõa?” chân mày Nhâm Mục Diệu siết chặt, “Trừ Lương Tử Ngưng, còn có người khác sao?”

“Ừ ha! Tên Nhâm Dịch Tuấn kia đâu có được thừa kế di sản, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy mà đối kháng với cậu, nói không chừng anh ta chỉ là một con cờ trong tay người khác thôi, kẻ đó lợi dụng thù hận của anh ta đối với cậu, bắt anh ta đối phó với tập đoàn Nhâm Thị” Đinh Hạo Hiên lý trí phân tích, rồi chế nhạo Nhâm Mục Diệu, “Cho nên mới nói cây to thì phải đón gió là vậy đó, cậu bình thường cố gắng làm việc nhiều như thế để làm gì? Lúc thì phải diễn kịch vì công ty, khi thì phải tàn phá tập đoàn của kẻ khác, thu gom về một đồng kẻ thù!”

“Cậu đang nói bản thân mình à!” Nhâm Mục Diệu “Tứ Lương Bạt Thiên Cân*” mạnh mẽ phản bác lại Đinh Hạo Hiên.

(*): tạo ra sức mạnh bốn phía

“Nhâm Mục Diệu, cậu từng đụng chạm tới tập đoàn Hoa Thái à?” Ám Dạ Tuyết lạnh nhạt hỏi.

“Hoa Thái?” Nhâm Mục Diệu lẩm bẩm, nhanh chóng lục tìm tư liệu trong đầu, “Lúc trước cạnh tranh đấu thầu vài dự án có đụng chạm qua, nhưng va chạm lớn thì không có!” -

“Tổng giám đốc tập đoàn Hoa Thái – Úc Thường Kiện rất quen thân với Nhâm Dịch Tuấn, hơn nữa ông ta chính là kẻ khởi sự cho việc Nhâm Dịch Tuấn đối phó với tập đoàn Nhâm Thị.”

Đinh Hạo Hiên cầm một ly rượu đi tới bên Ám Dạ Tuyết, đưa cho hân, “Ha ha! Thật không ngờ kẻ thực sự gây nên tội ác lại đứng phía sau hậu trường”.

“Thế lực của tập đoàn Hoa Thái mạnh lắm sao? Chúng ta có cần suy tính đến chuyện ép nó phải sụp đổ sau vài ngày không?” Đinh Hạo Hiên vừa nghĩ tới sắp có trận đánh mới, hân lập tức có chút kích động, nóng lòng muốn thử

Đôi con ngươi đen tối lóe lên, Nhâm Mục Diệu đột nhiên mở miệng, “Trước mắt cứ yên lặng theo dõi đã, để bọn họ vui vẻ mấy ngày đi.” Hân giống như người thấy mùi máu tươi nồng nặc, hơi thở đen tối cùng với cảm giác khát máu đột nhiên bùng lên: “Ám Dạ Tuyết, tôi cần cậu điều tra một chút mối quan hệ giữa Úc Thường Kiện và Nhâm Dịch Tuấn?”

183. Chương 183: Nhiễu Loạn Tâm Phi (tâm Tư Rối Loạn)

Buổi trưa là thời điểm buôn may bán đắt của quán ăn, mọi chỗ ngồi đều có người.

Một bóng hình nhỏ gầy xinh đẹp chạy qua chạy lại từng bàn ăn, khéo miệng cong lên một cách tự nhiên, gương mặt cô vẫn luôn nở một nụ cười bình thản. Cổ cô quấn một chiếc khăn lụa màu lam, động tác nhanh nhẹn mà nhẹ nhàng, giống như một dòng nước màu xanh nhạt, dường như khí chất thanh nhã của chính cô.

“Tính tiền!” Một người đàn ông hướng về phía Kiều Tâm Du gọi.

“Vâng! Tối ngày!” Kiều Tâm Du cầm tờ thực đơn nhỏ đi về phía sau bếp, rồi lập tức trở ra, “Tiên sinh, tất cả là 200 tệ chẵn.”

Người đàn ông trả tiền, sau đó xốc lên chiếc túi xách rồi vội vã đi ra ngoài.

Kiều Tâm Du dọn dẹp bát đĩa trên bàn ăn, đôi mắt cô đột nhiên liếc nhìn một mục trên tờ báo, tựa đề rất bắt mắt, “Thị trường chứng khoán của công ty Nhâm Thị gặp phải khó khăn, công ty đang đứng trước nguy cơ phá sản” .

“Cộp!”. Đôi đĩa trên tay cô rơi xuống đất, Kiều Tâm Du tuyệt không để ý tới chúng, hoảng hồn cầm lên tờ báo, mắt cô đột nhiên tròn tròn, vẻ mặt cứng đờ không có lấy một tia biểu tình.

“Sao có thể như vậy được? Không thể nào?” Kiều Tâm Du vừa đọc bài báo, vừa không nhận được thì thầm ra tiếng.

Nhâm Mục Diệu luôn điều hành tập đoàn Nhâm thị rất tốt, sao đột nhiên có thể để nó đứng trước nguy cơ này. Kiều Tâm Du không tin, tập đoàn lớn như vậy làm sao lại đột nhiên xảy ra vấn đề về tài chính chứ, chẳng lẽ việc khai phá dự án Ngân Nguyệt Hồ gặp trở ngại sao. Hơn nữa, lẽ nào Đinh Hạo Hiên lại trở mặt nhìn tập đoàn Nhâm Thị làm vào bước đường cùng?

Kiều Tâm Du lật qua lật lại mấy trang, nhìn thấy tên tuổi của tờ báo. Cô chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, mặc dù cảm giác lo lắng đã biến mất, nhưng, cảm giác bận tâm kèm tức giận lại lao tới.

Lần trước, hân đã dùng tin tức, báo chí, truyền thông lừa gạt cô, lần này lại tiếp tục!

Lần trước bị lừa, có thể nói là do cô không có kinh nghiệm, nếu còn để bị lừa lần thứ hai, đó chính là vì cô ngu ngốc!

Nhưng, Kiều Tâm Du không ngờ Nhâm Mục Diệu vì muốn cô quay về, lại dám đem tập đoàn Nhâm Thị ra làm công cụ. Điều này, phải chăng có thể nói rõ vị trí của cô trong lòng Nhâm Mục Diệu quan trọng hơn tập đoàn Nhâm Thị rồi không?

Đôi con ngươi của cô nhanh chóng bị một màn sương che phủ, cô lắc đầu, khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ, cô lại tự làm mình động tình rồi, nói không chừng hẳn đang trêu đùa cô rất vui vẻ, mong đợi thấy cảnh cô lòng như lửa đốt chủ động trở về bên cạnh hắn.

“Cô ơi! Rót cho tôi một ly nước, tôi đã kêu mấy lần rồi đó, chẳng lẽ cô điếc sao?” Một vị khách bất mãn kêu âm lên.

Lấy lại tinh thần, Kiều Tâm Du thả tờ báo trong tay ra, lập tức xoay người, “Vâng! Tôi tới ngay!”

Kiều Tâm Du rót nước cho khách, lòng vẫn không tự chủ nghĩ về sự kiện kia, ngộ nhỡ chuyện này là thật? Nhâm Mục Diệu giờ phút này thật sự đang gặp phải phiền toái lớn, làm sao bây giờ?

Có nên trở về hay không?

Có nên tin tưởng hắn thêm lần nữa? Truyện Tiên Hiệp - -Y

Từng câu hỏi một không ngừng hiện lên trong tâm trí cô.

“Đây! Đây quá rồi!” Vị khách kia đứng lên, sợ quần áo mình bị nước văng làm cho ướt sũng.

“A!” Kiều Tâm Du hồi thần, đã thấy một vũng nước trên mặt bàn, cô vội vàng xin lỗi, “Thật xin lỗi, xin lỗi!” Cô vội vã cầm khăn giấy lau lau bàn.

Vị khách kia lập tức khó chịu, oán trách nói: “Cô làm phục vụ kiểu gì mà ngay cả rót nước cũng không biết hả? Có cần tôi dạy cô không!?”

“Thật xin lỗi.....” Kiều Tâm Du ngớ ngàng luống cuống, cô vô thức vừa lau chùi bàn vừa nói xin lỗi. Có thể là do cô quá hoảng loạn, nên vừa duỗi tay ra, đã đụng phải ly nước bị rót tràn trên bàn, dòng nước nóng lập tức văng tới mu bàn tay cô, ly thủy tinh từ trên bàn ăn lăn xuống đất ——

“Xoảng” một tiếng, nó nát thành những mảnh vụn.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.....” Kiều Tâm Du càng thêm hoảng loạn, vội ngồi xổm xuống nhặt những mảnh vụn thủy tinh, bàn tay trực tiếp chạm phải góc cạnh sắc bén của thủy tinh, đầu ngón tay lập tức truyền đến cảm giác đau, Kiều Tâm Du rút tay lại, dòng máu đỏ tươi từ miệng vết thương trào ra ngay.

“Có chuyện gì vậy?” Bà chủ phòng bếp nghe được âm thanh lách ca lách cách bên ngoài, vội vàng chạy ra ngoài nhìn.

“Bà xem xem! Bà thuê loại nhân viên phục vụ gì kia, rót nước cũng không xong, lau bàn cũng không biết.....” Vị khách oán giận.

Bà chủ ngồi xổm người xuống, nhìn sắc mặt trắng bệch của Kiều Tâm Du, lo lắng hỏi: “Tâm Du, sao vậy?”

Thường khi Kiều Tâm Du luôn làm việc cẩn cù chăm chỉ, lần đầu tiên xảy ra chuyện như thế này, cho nên bà chủ tương đối lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra cho cô không.

“Không có gì” Nhưng, đôi mắt trong suốt của cô giờ phút này lại hỗn độn cực kỳ, một nỗi lo âu, ưu tư từ trong ánh mắt cô khúc xạ ra ngoài.

Bà chủ nhìn dáng vẻ thất thần chán nản của cô thật không yên lòng, “Hôm nay bà cho cháu nghỉ, trở về nghỉ ngơi thật nhiều đi nhé!” Bà hòa ái nói.

“Sao có thể?” Kiều Tâm Du cảm thấy rất áy náy, hôm qua cô đã về sớm rồi, hôm nay lại để cho cô nghỉ ngơi, như thế thật quá, “Hôm nay là chủ nhật, công việc nhiều như vậy, cháu không làm thì đâu có được.”

“Không sao! Cháu yên tâm về nghỉ ngơi đi!” Bà chủ đã nhanh nhẹn dọn xong tàn cuộc trên bàn.

“Cháu cảm ơn!” Kiều Tâm Du biết với tình trạng bây giờ, cô có ở lại chỗ này thì cũng chỉ gây thêm phiền toái cho họ thôi.

Không ngờ bài báo đó lại có sức ảnh hưởng với Kiều Tâm Du đến vậy. Không đúng! Không phải bài báo, mà là Nhâm Mục Diệu!

Rõ ràng muốn thoát xa khỏi thế giới của hắn, dần dần tạo thói quen không có hắn trong cuộc sống của mình. Giờ phút này, khi người hắn không có ở đây, nhưng chỉ cần một bài viết nói về hắn thôi, cũng có thể dễ dàng làm nhiễu loạn tâm trí cô, khiến tâm tình tĩnh lặng như mặt hồ của cô lại thêm một lần gợn sóng.

Kiều Tâm Du đột nhiên cảm thấy mình thật thất bại, tại sao mình lại vô dụng như vậy, tại sao vẫn không thể quên hắn?

Ra khỏi quán ăn, Kiều Tâm Du thất thần đi trên đường, hai mắt trống rỗng, hoàn toàn không có mục đích.

Lòng cô thật mâu thuẫn, không biết mình phải làm gì? Lý trí nói cho cô biết, cô nên triệt để quên hắn đi, Nhâm Mục Diệu chắc chắn đã giăng sẵn một cái bẫy, hắn đang chờ cô tự chui đầu vào lưới. Rồi, một giọng nói khác lại vang lên, rằng cô căn bản không có cách nào quên được hắn, đã yêu hắn như vậy, thì tại sao còn muốn cưỡng ép chính mình, sao lại để cho bản thân tự chịu thống khổ?

Không thể nghi ngờ rằng giờ phút này cô sống rất khổ sở, mỗi ngày đều bị nhớ nhung bao vây, khiến cô hít thở không thông.

Cố gắng quên đi, nhưng từ trong vô thức, Nhâm Mục Diệu đã dần dần thấm vào huyết mạch của cô, chảy vào trái tim cô. Bây giờ bảo cô quên đi hắn, điều đó cũng đồng nghĩa với việc rút đi từng giọt máu của cô, dùng dao khoét đi từng miếng thịt của cô, trừ đau thì chỉ có đau.

184. Chương 184: Tự Chui Đầu Vào Lưới

Kiều Tâm Du đi ngang qua một sạp báo, vừa đứng nhìn thấy bìa của một quyển tạp chí, tít trên trang đầu đều là tin tức về Nhâm Mục Diệu. Đường như có một bàn tay vô hình, nhéo mạnh vào lòng Kiều Tâm Du, khiến nhịp tim cô trở nên dồn dập hốt hoảng.

Ánh lạnh lóe lên trong đôi con ngươi trong vắt, Kiều Tâm Du hít sâu một hơi, bất chợt quay đầu, vươn tay, chặn lại một chiếc taxi.

Kiều Tâm Du chạy nhanh vào Nhâm Thị, trên đường đi, cô nhìn thấy gương mặt của mỗi nhân viên đều được phủ đầy một áng mây đen, xem ra tia tức này không phải là tin đồn vô căn cứ.

“Tôi muốn gặp tổng giám đốc của các cô!” Kiều Tâm Du chạy nhanh vào phòng làm việc của thư kí.

“Tổng giám đốc không có ở đây! Anh ấy uống say, đã được Đinh tiên sinh cùng với Ám tiên sinh đưa ra ngoài rồi.” Thư ký cung kính nói với Kiều Tâm Du.

“Cô nói Nhâm Mục Diệu say rượu?”

Ban ngày mà uống rượu? Có phải đã kích lạn đối với hắn rất lớn?

Kiều Tâm Du cố không nghĩ nhiều, lập tức xoay người, đi đến nhà họ Nhâm.

Mới mấy ngày không về, không hiểu sao cô lại có một loại cảm giác xa lạ với biệt thự này. Cũng đúng! Trước đây cô xem nơi này là nhà mình, mà bây giờ, nơi này đối với cô mà nói, chỉ là một nơi ở của người ngoài thôi.

Lương Tử Ngưng có ở bên trong không? Cô đột nhiên tới đây, liệu có làm phiền họ hay không?

Lòng Kiều Tâm Du chất đầy nghi ngờ, cô trì trệ, không có dũng khí bước lên một bước.

Bồi hồi đứng trước cửa ra vào, lòng cô do dự mãi.....

“Cô chủ, cô đã về?” Tay cầm túi rác, Chị Vương kinh ngạc nhìn thân hình gầy gò của Kiều Tâm Du, “cô chủ, sao cô lại đứng trước cửa, cô không vào sao?”

“Tôi.....” Kiều Tâm Du cúi đầu, nhất thời khó có thể ngẩng lên, “Lương Tử Ngưng có ở đây không?”

“Lương tiểu thư? Không phải cô ấy ở bệnh viện sao, làm sao lại ở đây?” Chị Vương thở dài, “Cô chủ, cô không biết sau khi cô đi rồi cậu chủ lo lắng nhiều đến cỡ nào đâu, gương mặt của cậu ấy luôn u ám, ngày ngày đều say rượu.”

Kiều Tâm Du lòng buồn bã, ngược nhìn ngôi biệt thự cao quý thanh lịch, hỏi: “Anh ấy ở trong đó sao?”

“Cậu chủ không phải đang làm việc ư?”

Anh ta không ở công ty cũng không có ở nhà, rốt cuộc anh ta đã đi đâu?

Sau đó Kiều Tâm Du lại tới viện điều dưỡng, rồi lại tới nghĩa trang ngoại thành..... Kiều Tâm Du tìm hẩn khắp mọi nơi, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Nhâm Mục Diệu đâu cả.

Giờ phút này, cô thật muốn nhìn thấy hẩn.

Đúng rồi! Lúc này, thư ký không phải nói hẩn đi cùng Đinh Hạo Hiên với Ám Dạ Tuyệt sao, sao cô không thử hỏi Đinh Hạo Hiên?

Kiều Tâm Du không suy nghĩ nhiều, lập tức lấy điện thoại đã tắt máy mấy ngày liền, vừa bật nguồn lên, từng tin nhắn một liên tục nhảy ra ——

“Tâm Du, anh xin lỗi, là anh không nghĩ đến cảm thụ của em, là anh không đúng, đừng đùa cợt anh nữa, trở về đi!”

“Tâm Du, em đừng tức giận! chuyện Lương Tử Ngưng anh không hề trách em, cũng không hận em! Đứa bé trong bụng cô ấy căn bản không phải là của anh, em mau trở về đi!”

“Đột nhiên thật nhớ - rất nhớ em, làm sao bây giờ? Đã ba giờ sáng rồi, nhưng anh vẫn không ngủ được, mỗi ngày mỗi lúc anh đều nhớ về em, không có em, thế giới của anh chỉ là một màu một xám trắng.”

.....

Mới vài ngày ngắn ngủi, Kiều Tâm Du không thể tin được Nhâm Mục Diệu đã nhắn hàng trăm tin cho cô.

Kiều Tâm Du không có thời gian xem từng tin một, cô lập tức mở danh bạ, tìm số điện thoại của Đinh Hạo Hiên, nhấn nút ——

“Ai vậy nè?” Đinh Hạo Hiên vì thái độ không chịu phối hợp của Nhâm Mục Diệu mà tâm phiền ý loạn, không ngờ lúc này còn có điện thoại gọi tới quấy rầy hẩn, nhưng khi đôi mắt lười biếng của hẩn thoáng nhìn thấy tên người gọi hiện trên màn hình, hẩn lập tức nhảy dựng lên, kích động nói: “Là Tâm Du! Cô ấy gọi điện thoại cho tôi nè!!!!”

“Cút ngay!” Nhâm Mục Diệu lập tức phẫn nộ, vung tay đánh rụng bàn tay của thợ trang điểm, “Tránh ra đi!”

Đinh Hạo Hiên đắc chí ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt dư thừa liếc hẩn một cái, “Tiểu Du Du gọi cho tôi mà, không phải cậu.”

Nhâm Mục Diệu nhào tới, muốn đoạt lấy điện thoại trong tay hẩn ta, “Đưa ngay cho tôi!” . Trong đôi con ngươi lạnh băng toát ra tia lửa nóng.

“Chịu khó ngồi chờ chút để gặp trực tiếp nhân vật chính đi, điện thoại để tôi nghe được rồi!” Đinh Hạo Hiên sợ Kiều Tâm Du cúp điện thoại, tay hẩn ấn xuống phím call ——

“A lô! Là Tiểu Du Du sao?” Giọng Đinh Hạo Hiên lập tức trở nên mềm nhũn, khiến cả người Nhâm Mục Diệu nổi da gà.

Đầu dây Điện thoại di động bên kia truyền đến tiếng thở dốc dồn dập, “Đinh Hạo Hiên, Mục Diệu đang ở đâu? Tôi tìm anh ấy khắp nơi, nhưng vẫn không thấy.”

Nhâm Mục Diệu quên mất hình tượng của mình, đứng bên cạnh Đinh Hạo Hiên, kê đầu lại gần, nín thở ngưng thần cẩn thận lắng nghe giọng nói dịu dàng trong vút truyền tới bên trong điện thoại. Tảng băng lạnh trong đôi con ngươi dần dần hòa tan, hóa thành một dòng nước tĩnh lặng gợn sóng.

“Cậu ta à?” Đinh Hạo Hiên cố ý kéo dài âm giọng, liếc xéo Nhâm Mục Diệu bên cạnh, “Cậu ta đang ở Cầu Lạc Bộ Hoàng Đình, say đến mức mơ hồ, giờ đã đi đâu rồi, tôi cũng không biết nữa.”

“Cầu Lạc Bộ Hoàng Đình đúng không? Tôi tới ngay!”

Kiều Tâm Du vừa dứt lời, đầu dây bên kia điện thoại cũng lập tức truyền đến tiếng “bíp” kéo dài.

“Cô ấy lập tức đến ngay!” Đinh Hạo Hiên hưng phấn kêu lên, không quên tự khen mình, “Thấy không! Tôi thật lợi hại, chỉ cần một mưu kế nhỏ, Tiểu Du Du đã chạy đến ngay.”

Trong bóng tối, Âm Dạ Tuyết giống như một người tàng hình, bị người khác xem nhẹ, ánh mắt sắc bén như mắt chim ưng của hắn nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, chú ý từng dãy biểu đồ hình gấp khúc của số liệu. Sau khi trải qua phán đoán, hắn quả quyết ban bố từng mệnh lệnh một.

Nếu hai người kia hiện giờ đã bận chuyện đàn bà, vậy để hắn xử lý công việc của bản thân là tốt rồi.

Nhâm Mục Diệu không thể chờ để được gặp Kiều Tâm Du nữa, hắn sải bước chạy về phía cửa, nhưng lại bị Đinh Hạo Hiên ngăn lại.

“Cậu cứ như vậy mà chạy ra ngoài, bảo đảm sẽ bị Tiểu Du Du phát hiện!” Đinh Hạo Hiên túm hắn lại, lôi về phía thợ trang điểm.

Nhâm Mục Diệu hết sức phản đối, hắn phẫn nộ, trừng mắt liếc, nhưng rồi cũng ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, uy hiếp hai người thợ trang điểm, “Không được hóa trang thành đáng vẻ ”không giống người“, hiểu chứ!”

“Phải trang điểm sao cho thâm thắm một chút, vậy mới khiến Tiểu Du Du càng thêm đau lòng, lập tức nhào đầu vào lòng cậu.” Đinh Hạo Hiên giựt giây thợ trang điểm, để họ xuống tay nặng một chút. Hắn kích động không thôi, màn kịch hay do hắn sáng tác kiêm đạo diễn sắp được diễn rồi, hắn cười trộm, “Ngày xưa có nòng nọc tìm mẹ, còn ngày nay có Nhâm Mục Diệu tìm vợ yêu. Ha ha..... Diệu! Lần này mưu tính kế sau, tôi bắt đầu thu phí đấy. Tôi đột nhiên phát hiện nghề này cũng rất có tính thương mại, có thể tính toán đến chuyện đầu tư.”

185. Chương 185: Kịch Hay Trình Diễn

Đinh Hạo Hiên cảm thấy Âm Dạ Tuyết một mình một cõi, lẳng lặng ngồi trong một góc thật quá cô đơn, hắn đi tới, một tay khoác lên bả vai của hắn ta, “Âm Dạ Tuyết, đợi đến lúc con gái nuôi bé nhỏ của cậu cũng rời nhà trốn đi chơi, nhớ quên chiếu cố một chút đến công việc sinh nhai của tôi nha! Nể giao tình của chúng ta, tôi chỉ tính cậu 80% tổng chi phí thôi.”

Đôi mắt tối đen của Âm Dạ Tuyết thoáng qua ánh sáng lạnh, cánh tay gấp khúc lại, khuỷu tay cứng rắn không chút lưu tình vọt tới lồng ngực Đinh Hạo Hiên, “Đừng mơ có ngày đó!” Giọng lạnh băng như được phát ra từ trong địa ngục.

Khóe miệng Âm Dạ Tuyết cong lên, lộ ra một nụ cười quỷ dị. Bé con kia, hắn đã nắm chắc trong tay rồi, tuyệt đối không có khả năng cô ấy không vâng lời.

Đinh Hạo Hiên xoa xoa lồng ngực, biết người đàn ông trước mắt này có khuynh hướng bạo lực, hắn vội vàng lui về sau hai bước, “Bây giờ cậu không cần phải khẳng định chắc nịch như thế, chờ gặp phải tình huống không khác biệt lắm với Nhâm Mục Diệu, cậu cũng sẽ giống như cậu ta bay mất hồn vía thôi.”

“Được rồi, được rồi!” Nhâm Mục Diệu nhìn mình trong gương, cảm nhận ra một lớp râu ria đen, con người hiện đầy tia máu, quầng mắt sâu, hai mắt mệt mỏi, ngốc trệ vô hồn, mái tóc rối bù. So với cái thần thái sáng láng, tự do không gò bó của Nhâm Mục Diệu trước kia, quả thật như hai người khác nhau.

Đinh Hạo Hiên lấy ra một viên thuốc con nhộng màu đỏ từ trong túi, “Cho cậu nè!”

Nhâm Mục Diệu lạnh lùng liếc nhìn hắn ta một cái, “Chi! Tôi không có bệnh, uống nó làm gì!”

“Cái này không phải thuốc!” Đinh Hạo Hiên lấy ra thêm một viên, ném vào trong miệng, khê cắn, máu tươi lập tức trào ra bên khóe miệng. Hắn đảo, lùi về sau mấy bước, xoa xoa ngực, ngã lên người Ám Dạ Tuyết, hai mắt thâm tình khẩn thiết nhìn chăm chăm vào đôi mắt hắn ta, “Khụ, khụ! Tuyết, ”em” không muốn chết, “em” không muốn rời xa “anh” đâu.....”

Đinh Hạo Hiên đưa bàn tay run run của mình ra, muốn chạm tới gương mặt lạnh băng của Ám Dạ Tuyết, nhưng tay còn chưa chạm tới đã bị Ám Dạ Tuyết đánh rớt, hắn bực tức quát lớn: “Đùa đủ chưa!”

“Chưa! Cậu còn chưa để tôi diễn cảnh ”tắt thở” mà!” Đinh Hạo Hiên cong lên khóe môi dính máu, nhưng khi liếc mắt thấy quả đấm của Ám Dạ Tuyết sắp đập tới mặt mình trong nháy mắt, hắn nhanh chóng nhảy dựng người lên.

“Thật là, tôi chỉ muốn cho cậu nếm thử món này chút thôi mà!” Đinh Hạo Hiên khê mím môi, rồi liếm sạch “vết máu” nơi khóe miệng, “Ừ! Vị dâu tây, rất ngon .”

Nhâm Mục Diệu nhìn viên thuốc màu đỏ, biểu tình trên mặt lộ ra một chút ý cười.

“Diệu, mấy tên tiểu lâu la ngoài kia trông thì vạm vỡ, nhưng toàn thuộc loại miệng cộp gan thỏ thôi, lát nữa cậu nhớ nhẹ tay chút nha, chủ yếu là để bọn họ đánh cậu mấy quyền là được.” Đinh Hạo Hiên lo lắng nhìn viên sẽ thương vong, cho nên giao phó trước mấy câu.

Nhâm Mục Diệu khó chịu nói: “Nhảm quá đi!”

Ánh đèn rực rỡ mới lên, trung tâm thành phố hiện ra cảnh tượng xa hoa trụy lạc. Ngọn đèn nhỏ được treo trên cành cây, phát ra thứ ánh sáng chói hoa lệ.

“Xin lỗi, anh có thể lái nhanh chút không!” Kiều Tâm Du ngồi trên xe taxi, tâm tình có chút không tập trung, không ngừng thúc giục tài xế lái nhanh một chút.

Tài xế có lẽ quay đầu lại, chậm rãi nói: “Tiểu thư, lái xe buổi tối rất nguy hiểm, nên tốc độ không thể nhanh được. Mạng người chỉ có một, trên tôi có ch mẹ già, dưới còn có con nhỏ, mạng sống của tôi rất quan trọng, nên tôi sẽ không mạo hiểm tính mạng của mình để tăng tốc đâu”

Kiều Tâm Du hiện đang rất lo lắng, nào có tâm tính nghe tài xế thuyết giảng tọa đàm về “An toàn của sinh mạng” .

“Vậy còn bao lâu nữa mới đến nơi?” Kiều Tâm Du thấy những chiếc xe liên tục lướt qua bên mình, bèn trực tiếp hỏi, “Còn nếu đi bộ?”

“Cũng mất chừng ba phút!”

Tài xế vừa nói, Kiều Tâm Du lập tức đưa một số tiền vừa phải ra, “Tôi xuống xe ở đây!” Nguồn:

Kiều Tâm Du vừa xuống xe, một cơn gió lạnh thổi ào tới, bầu không khí xen lẫn chút mưa bụi, khiến nó bị thấm ướt cùng với giá lạnh. Kiều Tâm Du kéo kéo áo che kín người lại, ba chân bốn cẳng chạy tới nơi phát ra thứ ánh sáng chói lòa lấp lánh sâu trong rặng chiều kia.

Đinh Hạo Hiên ở bên trong Câu Lạc Bộ Hoàng Đình, một tay cầm ống nhòm, một tay cầm điện thoại máy bộ đàm, dáng vẻ chờ đợi nghiêm chỉnh. Trang trọng, tán dương dường như hắn sắp ra chiến trường.

Khi một bóng dáng nho nhỏ, thanh lệ rơi vào tầm mắt, Đinh Hạo Hiên vội vàng cầm bộ đàm lên, “Tất cả chuẩn bị, 3, 2, 1——Action!”

“Thằng nát rượu kia! Mày dám đụng tới bọn tao à, mau xin lỗi đi!” Mấy người đàn ông mặc áo đen đột nhiên xông ra ngăn cản bước chân Nhâm Mục Diệu, miệng bọn họ đều ngậm tăm, dáng vẻ cực kì lưu manh .

“Xin lỗi?” Nhâm Mục Diệu nâng lên đôi con ngươi say khướt của mình, lạnh lùng liếc nhìn bọn họ một cái, “Trong từ điển của Nhâm Mục Diệu tao không có hai chữ này!”

Mấy tên “diễn viên tạm thời” vừa nghe Nhâm Mục Diệu nói như vậy, hỏa khí lập tức bốc lên, một tên trong đó bước tới một bước, đẩy mạnh Nhâm Mục Diệu, “Trong tự diễn mày không có hai chữ ”xin lỗi“, được thôi! Hôm nay tao sẽ giáo huấn cho mày, để mày biết hai chữ ”xin lỗi” nói như thế nào, viết ra làm sao!”

Ám Dạ Tuyết để cây viết trong tay xuống laptop, đứng bên cửa sổ, cầm ống nhòm lên, đeo cả tai nghe. Vừa có thể thấy hình ảnh chân thật, vừa có thể nghe được âm thanh, quả thật đây chính là “truyền hình trực tiếp”.

Miệng Ám Dạ Tuyết treo lên một nụ cười lạnh, “Lời thoại quá giả tạo!”

“Giả tạo sao? Tôi xem phim cảnh sát bắt cướp Hồng Kông đều diễn như vậy mà, kịch bản này tôi đã tốn rất nhiều tâm tư, nó chứa đựng tâm huyết của tôi đó. Chẳng qua, cái câu thoại kia và câu thoại tôi viết hơi khác một chút, nhưng sửa như vậy thật ra cũng không tệ.” Đinh Hạo Hiên gật đầu một cái, đối với mấy tên diễn viên tạm thời kia hắn khá hài lòng, “Ám Dạ Tuyết, tôi càng ngày càng phát hiện thủ hạ của cậu có tiềm chất làm diễn viên lắm đó, nếu tổ chức Ám của cậu có ngày trở thành công ty giải trí, tôi cam đoan lợi nhuận sẽ hoàn toàn khác so với bây giờ!”

Gương mặt tuấn tú của Ám Dạ Tuyết bỗng dưng tối đen, nếu không phải nể tình bạn bè lâu năm, hắn còn lâu mới để cho đàn em của mình dám đương chức trách diễn viên phụ này .

Ông tay áo của người đàn ông mặc áo đen vung lên, nhổ cây tằm trong miệng, bảy tám người phía sau cũng đồng loạt xông tới ——

Kiều Tâm Du thấy trước cửa Câu Lạc Bộ Hoàng Đình có người đánh nhau, lòng cô tự có nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng một chuyện, vốn không định để ý, nhưng cô phát hiện một người trong số đó có bóng dáng rất giống với Nhâm Mục Diệu, mặc dù âu phục trên người hắn bản thủ lại có nhiều nếp nhăn, mái tóc đen bóng xốc xếch không chịu nổi, nhưng điều ấy vẫn khó có thể ngăn trở khí chất cao ngạo trên người hắn.

186. Chương 186: Vinh Quang Bị Thương

Kiều Tâm Du cảm giác hai chân cô như không còn chịu sự kiểm soát của chính, nó không tự chủ mà chạy tới bên cạnh hắn.

“Thằng khốn! Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!” Vừa dứt lời, người đàn ông áo đen chợt đánh một quyền vào lồng ngực Nhâm Mục Diệu ——

Nhâm Mục Diệu mặc dù mang theo vài phần men say, nhưng thân thủ thoăn thoắt quay mũi chân lại, lập tức tránh khỏi sự công kích của quả đấm, ngay tại khoảnh khắc nghiêng mình, hắn đã quả quyết xuất kích, đấm một đấm vào mặt của đối phương.

Ngay sau đó, mũi của tên kia lập tức chảy ra một bãi máu, hắn ta tiện tay lau một cái, mắng, “Mẹ kiếp! Thằng khốn này, mày chán sống phải không, dám đánh tao, anh em, tất cả đều lên đi, đánh hắn đến chết mới thôi!”

“Ai!” Đinh Hạo Hiên thấy tình huống diễn ra vượt quá tầm kiểm soát, tay hắn đập thẳng vào bàn, “Tên Nhâm Mục Diệu này! Tôi đã dặn dò cậu ta cả ngàn lần, nhắc nhở cả vạn lần, người ta đấm - mình không đánh trả lại, người ta mắng - mình không chửi lại, giờ thì sao?” Tức giận, Đinh Hạo Hiên thẳng lắc đầu.

“Cậu bảo cậu ta không đánh trả lại, bị mắng không chửi lại?” Ám Dạ Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Cậu cảm thấy có khả năng sao?”

“Ám Dạ Tuyết, tài nghệ của thủ hạ cậu thế nào lại..... thối nát đến thế vậy! Bảy tám người, mà hết hai ba tên bị tên chết đấm Nhâm Mục Diệu kia quật ngã rồi, vậy phân cảnh khúc sau diễn sao đây?” Đinh Hạo Hiên vỗ đầu bứt tai, hết sức khổ não, đáng lẽ vở kịch này rất tuyệt, đầu tiên Kiều Tâm Du tận mắt thấy

Nhâm Mục Diệu bị đánh trọng thương, sau đó Kiều Tâm Du sẽ đau lòng, chủ động ôm ấp yêu thương Nhâm Mục Diệu, không so đo chuyện không vui trước kia nữa.

Nhưng bây giờ.....

Hắn đánh như rồng như hổ, một chọi bảy tám.

Vậy làm sao kích thích Kiều Tâm Du quan tâm tới cậu ta?

“Đến nước này rồi thì đành vậy.” Đinh Hạo Hiên dùng ánh mắt gian xảo quan sát Âm Dạ Tuyết, “Cậu che mặt ra ngoài, quật ngã tên thối Nhâm Mục Diệu kia đi!”

“Hừ!” Âm Dạ Tuyết xì mũi coi thường, vẻ mặt như đóng băng của hắn không chứa lấy một tia khen ngợi, “Chính cậu gây ra cục diện rối rắm này, thì tự mình đi mà thu dọn nó!”

Nhâm Mục Diệu hài lòng nhìn tên gia hỏa vừa mới vênh váo đắc ý kia giờ đã té xuống đất lăn lộn kêu đau.

“Mục Diệu!”

Giọng nói trong trẻo ngọt ngào đột nhiên truyền vào tai Nhâm Mục Diệu, làm hắn bỗng dưng sửng sốt.

Xem ra hắn say thật rồi, chỉ mãi lo đánh nhau, quên mất đây chính là một màn kịch mà Đinh Hạo Hiên cực khổ an bài cho hắn.

Gương mặt Nhâm Mục Diệu cứng đờ, hắn không biết giờ nên biểu lộ ra vẻ mặt vui sướng khi gặp lại Kiều Tâm Du, hay trưng ra vẻ mặt khổ não khi làm hỏng vở tuồng này nữa.

Hắn lập tức đá ngã tên đàn ông bên cạnh, “Mau dậy đi, đánh tôi, nhanh!”

“Mục Diệu!” Kiều Tâm Du đến bên cạnh hắn, nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy của hắn, tâm nhói đau, “Anh.....”

Trăm ngàn lời muốn nói trong đầu cô đã chuẩn bị sẵn, nhưng khi nhìn đứng trước mặt hắn, trong nháy mắt những lời kia đều bị ngăn ở ngực, một chữ cũng không thể phát ra.

Đôi mắt chuẩn như chim ưng của Nhâm Mục Diệu không hề chớp, chăm chú nhìn Kiều Tâm Du, mới mấy ngày không gặp, tại sao cảm giác lại lâu như vậy. Cô trở nên gầy hơn, có phải cuộc sống một mình ở bên ngoài rất không tốt. Nhưng, khí chất thanh lệ tao nhã vẫn như cũ, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của cô, vẫn có thể đả động tới cảm xúc của Nhâm Mục Diệu.

Một tên đàn ông áo đen lẳng lặng đứng lên, nâng côn gỗ trong tay, trên cánh tay hắn được xăm một bức tranh lớn, dần dần tiến tới gần bọn họ.

Nhâm Mục Diệu dùng ánh mắt khinh thường nhìn phản ứng của tên đàn ông kia, vốn là hắn có thể lập tức ôm Kiều Tâm Du, sau đó phi ra một kích, đá bay hắn ta.

Nhưng trong lúc còn đang do dự, hắn bỗng dưng lại có một kế hoạch khác.

“Tâm Du, anh rất nhớ em!” Nhâm Mục Diệu đưa ra hai cánh tay ôm lấy Kiều Tâm Du còn đang sững sờ vào trong ngực.

Tên đàn ông kia nhân cơ hội vung lên cây côn, hướng Nhâm Mục Diệu đánh ——

Trên người Kiều Tâm Du tản mát ra một loại khí tức thơm mát thanh nhã quanh quẩn bên chóp mũi Nhâm Mục Diệu, cảm giác thư thái kiên định ấy thoáng chốc đem trái tim của Nhâm Mục Diệu lấp đầy.

Cây côn mang theo lực đạo mạnh mẽ đánh tới phía Nhâm Mục Diệu, hắn không trốn không tránh, đôi tay vẫn ôm chặt lấy Kiều Tâm Du, dường như chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Nhâm Mục Diệu cảm thấy đỉnh đầu mình bỗng đau xót, “A!” Cắn răng rên lên một tiếng.

Kiều Tâm Du trợn to hai mắt, lúc cây gậy đập xuống, cô mới nhớ ra xung quanh mình có người, nhưng lúc này đã muộn, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn cây gậy nặng nề ấy đánh vào đầu Nhâm Mục Diệu —— cô kêu lên, “Mục Diệu ——”

Đinh Hạo Hiên không phải đã dặn dò rồi sao, sao tên này còn xuống tay nặng như thế.

Nhâm Mục Diệu ôm Kiều Tâm Du, hất xoay người tung ra một cú đá cực đẹp, lập tức quật ngã tên đàn ông kia, khiến hắn ta nằm dài trên mặt đất, thừa dịp Kiều Tâm Du còn đang kinh ngạc, hắn lập tức cắn viên thuốc con nhộng màu đỏ, hiệu quả đạt như mong muốn, khoe miệng bật ra tia máu tươi.....

“Có muốn đánh trả lại không! Có bản lĩnh, thì lên nhanh một chút!” Mắt Nhâm Mục Diệu hiện lên một màu đỏ như mãnh thú, nhìn đám côn đồ trên mặt đất như nhìn kẻ thù.

Đám người kia nhận ra được bản lĩnh của Nhâm Mục Diệu, lập tức lấy can đảm để ... run rẩy đứng lên, bàn chân như được bôi dầu, nhanh chóng chạy mất.

“Quá đẹp!” Đinh Hạo Hiên không nghĩ tới mọi chuyện lại thành ra thế này, mặc dù khúc giữa hoàn toàn thoát khỏi kịch bản, nhưng phần kết lại giống trong tưởng tượng của hắn như đúc.

Ở một bên, mặt Ám Dạ Tuyết vẫn trầm ngâm lạnh lùng không chút thay đổi, nói nhỏ: “Dựa vào tốc độ của cây côn đó, Nhâm Mục Diệu chắc chắn đã bị thương.”

“Làm sao có thể?” Đinh Hạo Hiên tràn đầy tự tin nói: “Cây côn đó là đạo cụ! Nó chỉ là một cây gậy plastic thôi. Mau qua đây xem, màn đặc sắc nhất - cao triều nhất sắp diễn ra rồi.”

Nhâm Mục Diệu giả bộ như hai chân mình đã nhũn ra, ngã ngồi trên mặt đất, đôi mắt vô hồn nhìn Kiều Tâm Du, máu không ngừng ào ào tuôn ra khỏi miệng.

“Mục Diệu!” Kiều Tâm Du hít vào một hơi lạnh, ngồi xổm người xuống, ôm lấy hắn, “Đau ở đâu?”

“Tâm Du, em..... Sao không nói lời nào mà bỏ đi? Em ở..... ở bên ngoài sống... có ... tốt không?” Thuốc nhét bên trong viên nhộng thật sự quá nhiều rồi, vừa mở miệng nói, “máu” lập tức chảy ào ra ngoài, làm hại lời hắn nói cũng không được ăn khớp liền mạch với nhau.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi..... Em không cố ý.....” Nội tâm tự trách thật nhiều, đáy lòng Kiều Tâm dâng lên một nỗi niềm chua xót, lệ tràn đầy hốc mắt cô, rồi từ từ chậm rãi chảy xuôi xuống bên khoe mắt. Nguồn truyện: Y

Nhâm Mục Diệu vươn tay, nâng gương mặt thanh lệ tinh xảo của cô lên, ầm ập nơi ngón tay của hắn xóa đi những giọt lệ làm tim hắn nhói đau này, ”Không..... Khụ! Không phải lỗi của em, là anh! Do anh không cho em được cảm giác an toàn, do anh còn chưa đủ tốt! Trở về có được không? Vì em, anh có thể thay đổi mọi thứ.....

187. Chương 187: Bị Lừa

Đối với việc Kiều Tâm Du “không từ mà biệt”, hắn chẳng những không trách cô, ngược lại còn tự trách bản thân mình không tốt, hắn thật sự đã thay đổi rồi. Hắn trước kia bá đạo tuyệt tình, thế giới của hắn chỉ dung chứa được chính bản thân hắn, chưa bao giờ nghĩ đến phải đứng trên lập trường của người khác, vì người khác mà suy tính. Còn bây giờ, hắn không hề trách cứ gì Kiều Tâm Du, chỉ là đang tìm ra thiếu sót của bản thân mình.

Kiều Tâm Du rưng rưng gạt đầu, “Anh đừng nói, đừng nói nữa.....”

Cô vươn tay, lau chùi vết máu bật ra nơi khoe miệng Nhâm Mục Diệu, nhưng dù cô cố gắng lau nhiều đến cỡ nào, nó hình như vẫn vĩnh viễn chảy ra, ép cô phải lau đến vô tận. Thứ màu sắc tươi rói ấy làm ánh mắt cô nhói đau.

Bầu không khí u ám ẩm ướt, mưa phùn cột nhả phớt bay, giọt giọt tí tách, mịn như tơ, buộc thật chặt hai người lại với nhau.

“Làm sao bây giờ? Em nên làm gì bây giờ đây?” Kiều Tâm Du nhìn hắn không ngừng khắc ra máu, bất chợt luống cuống.

“Tâm Du, đừng lo! Anh không sao?” Nhâm Mục Diệu nhếch miệng, nhưng dưới sự phụ trợ của màu máu đỏ thẫm, nó có vẻ như có như không, hư ảo không thôi.

Ánh mắt rời rạc của Nhâm Mục Diệu bỗng dưng sắc bén, liếc về phía Câu Lạc Bộ Hoàng Đình. Đều do tên Đinh Hạo Hiên kia lấy loại thuốc quái gở này cho hắn, trước đó cũng không nói cho hắn biết nên ăn mấy viên. Hắn ta chu đáo đưa cho Nhâm Mục Diệu một nắm, Nhâm Mục Diệu hắn đương nhiên nghĩ là phải nuốt hết toàn bộ, giờ thì tốt rồi, Kiều Tâm Du bị hắn làm cho sợ hãi, mệnh Đinh Hạo Hiên sắp không còn dài đâu.

“Đúng rồi! Gọi cấp cứu!” Tin Kiều Tâm Du run rẩy không thôi, huyết mạch không thể lưu thông được như bình thường, làm sao cô không được cung cấp đủ chất, cô thể nhưng lại hỏi: “Mục Diệu, số điện thoại cấp cứu là 114, hay 119 thế?”

Đều không đúng! Nhâm Mục Diệu thật sự sắp học máu rồi, bất quá là vì tức giận, chứ không phải ...

“Anh không sao!” Nhâm Mục Diệu giùng giàng muốn ngồi dậy, nơi mới vừa bị cây côn đập xuống bỗng đau nhói, khiến thân thể hắn lảo đảo một chút.

Kiều Tâm Du lập tức vịn hắn, “Anh không cần phải đứng lên, ngoan ngoãn nằm xuống đi, chờ xe cứu thương.”

Xe cứu thương mà tới thì chẳng phải mọi chuyện đều bị lật tẩy ngay sao?

“Tâm Du, vết thương nhỏ thôi, không có gì lớn.”

“Vết thương nhỏ? Anh chảy máu nhiều như vậy.....”

Mưa bụi tinh mịn không ngừng rơi xuống, mang theo nhè nhẹ ý lạnh không ngừng thấm vào tận trong xương của mỗi người, Kiều Tâm Du cởi áo khoác trên người ra, phủ lên người Nhâm Mục Diệu.

Bàn tay Nhâm Mục Diệu kéo lại tay của cô, giữa đầu vừa đứng nhìn thẳng vào trong mắt cô, đôi mắt hắn có chút dao động nhẹ, “Vĩnh viễn đừng rời xa anh, có được không?”

“Vâng!” Kiều Tâm Du sững sờ nhìn đôi con ngươi thâm thúy của hắn, cô như bị đầu độc, gật đầu. Truyện Sắc Hiệp -

Nhâm Mục Diệu chậm rãi lại gần, chiếm lấy đôi môi hồng mềm mại, vội vàng thô bạo nhưng không mất đi dịu dàng. Lưỡi ẩm áp mà ướt át của hắn tỉ mỉ phác thảo từng múi môi của cô, dường như đang thưởng thức nó một cách tận tụy. Kiều Tâm Du không chút kháng cự, mặc cho hắn hôn bừa bãi. Nhâm Mục Diệu hắn càng thêm lớn mật, cạy ra hàm răng của cô, tiến vào tuần tra khắp môi cô, thăm dò, lật khuấy nên sự mềm mại ngọt ngào nơi cô.....

“Ai da, cảnh hạn chế người xem! Họ thể nhưng lại dám đứng trước công chúng trình diễn một phân cảnh nóng bỏng thế này!” Đinh Hạo Hiên ngoài miệng rít lên án, nhưng đôi mắt lấp lánh có hồn kia hết như Ông Nhòm nhìn bọn họ nhiệt tình ôm hôn.

Ám Dạ Tuyết lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ màn này không nằm trong kịch bản của cậu sao?”

“Điều này sao có thể? Thế nhưng lại để Nhâm Mục Diệu chiếm được tiện nghi!”

Tiếng nhạc chuông điện thoại di động nhẹ nhàng vang lên, Ám Dạ Tuyết thấy Đinh Hạo Hiên đang chăm chú hết sức, nên trực tiếp cầm lên điện thoại của Đinh Hạo Hiên, nghe máy ——

Ám Dạ Tuyết im lặng nghe, sắc mặt càng ngày càng u ám, cuối cùng lạnh lùng thốt một câu, “Biết rồi!” Ngay sau đó, “cụp” một tiếng, hắn cúp ngay điện thoại.

“Gi thế?”

Đôi mắt âm u lạnh lẽo của Ám Dạ Tuyết bắn về hắn ta, “Điện thoại do ”diễn viên tạm thời” cậu sắp xếp gọi tới.”

“Có phải là về tiền công không, chút tiền lẻ này, cậu trả giùm đi!” Đinh Hạo Hiên không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào khung cảnh tuần nam mỹ nữ ôm hôn nhau dưới trời mưa phùn.

“Bọn họ còn chưa có ra sân!” Âm Dạ Tuyết lãnh đạm nói.

“Chưa ra sân?” Đinh Hạo Hiên bỗng dừng quay đầu, cả kinh kêu lên: “Cậu nói là đám diễn viên tạm thời do tôi an bài kia còn chưa ra sân? Vậy, bảy tám người kia là ai?” Đinh Hạo Hiên ngỡ ngàng.

Âm Dạ Tuyết trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, “Không phải cậu bảo bọn họ đứng ở ngõ hẻm bên cạnh Câu Lạc Bộ Hoàng Đình chờ chỉ thị sao, cho nên bọn họ bây giờ còn đang đứng ở đó.”

“Ha ha.....” Đối mặt với vẻ mặt lãnh khốc của Âm Dạ Tuyết, Đinh Hạo Hiên vui vẻ cười lớn, “Không ngờ tới ông trời cũng muốn giúp một tay, đồ mình sắp xếp sẵn lại không cần dùng tới, còn đồ thật sự lại tới đây.”

“Rất vui, đúng không?” Âm Dạ Tuyết lạnh lùng liếc hắn một cái, “Tên còn đồ các ké kia là thật, vậy cậu còn kia có phải là đồ thật hay không đây?”

“A! A! A!” Đinh Hạo Hiên khoa trương hét âm lên, “Đầu Nhâm Mục Diệu thật sự bị thương rồi?”

Âm Dạ Tuyết chậm rãi gật đầu, “Nhưng, nhìn hắn còn lý trí tán gái như vậy, chắc bị thương không nặng.”

Nghe Âm Dạ Tuyết phân tích, Đinh Hạo Hiên thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, “Đầu cậu ta bị một gậy, vậy càng nhận được nhiều lời ngon tiếng ngọt rồi.”

“Ừ.....” Kiều Tâm Du bỗng dừng trợn to mắt, một tia sáng sắc bén chợt thoáng qua mắt cô.

Cô đưa tay ra, đẩy hắn.

Đôi mắt Nhâm Mục Diệu nhìn chăm chăm vào đôi môi bị hấn hôn tới mức vừa đỏ vừa sưng kia, hắn có chút chưa thỏa mãn, mang theo nụ cười ranh mãnh nhìn cô, “Nơi này là trước công chúng, hay là.....”

Kiều Tâm Du nhấp môi một cái, như lưu luyến mùi vị của hắn. Cô nghiêng người tiến tới bên Nhâm Mục Diệu, đưa ra đầu lưỡi của mình liếm một cái vào môi của hắn.

Không ngờ tới Kiều Tâm Du sẽ chủ động, mặt Nhâm Mục Diệu hàm chứa ý cười, hắn nhắm mắt lại, mong đợi hành động kế tiếp của Kiều Tâm Du.

Kết quả ——

“Chát ——” một thanh âm thanh thúy vang lên, đem bầu không khí mờ mịt bỗng dựng trở nên căng thẳng.

Kiều Tâm Du không chút lưu tình quăng cho hắn một cái tát, hướng về hắn hét lớn: “Anh thế nhưng lại gạt em! Không tệ ha! Vị đầu tây, giỏi thật!”

Sắc mặt Nhâm Mục Diệu nhất thời trắng bệch, rồi bỗng dựng hiểu ý của cô, đôi mắt ẩn chứa lửa nóng của hắn bị lời của cô dập tắt trong nháy mắt, “Tâm Du, nghe anh giải thích đã”

“Giải thích cái gì? Giải thích rằng anh rất thích ăn kẹo, hay là do em ngu, em dần, em ngu xuẩn, mới dễ mắc lừa và bị lừa gạt như vậy!”

188. Chương 188: Một Đường Theo Sau

“Không phải, không phải! Anh không có nghĩ vậy.” Nhâm Mục Diệu lần đầu tiên thấy phản ứng then quá hóa giận của Kiều Tâm Du, tay chân của hắn lúc này luống cuống, không biết giải thích làm sao để Kiều Tâm Du tiếp nhận được ý của mình.

Kiều Tâm Du đập hắn một cước, nước mắt trong suốt khẽ rơi, “Tôi sẽ không bao giờ mắc mưu anh nữa!” Ngay sau đó xoay người rời đi.

“Tâm Du, em nghe anh giải thích đã..... Chờ anh chút.....” Nhâm Mục Diệu đứng dậy khỏi mặt đất, không để ý tới cảm giác tê tê do bị đánh, hấn đuổi theo.

Kiều Tâm Du giận dưng dưng đi tới đầu đường, chặn một chiếc taxi.

“Tâm Du, chờ anh một chút!” Lúc Nhâm Mục Diệu đuổi theo, Kiều Tâm Du đã ngồi vào trong xe.

Nhâm Mục Diệu muốn mở cửa xe, nhưng nó lập tức bị Kiều Tâm Du khóa lại.

“Rầm! Rầm!” Nhâm Mục Diệu không ngừng đánh vào cửa kính, “Tâm Du, em nghe anh giải thích có được không, anh hoàn toàn không có ý trêu chọc em, anh chỉ muốn biết em có để ý tới anh không.....”

Gương mặt xinh đẹp của Kiều Tâm Du hiện lên một tầng băng lạnh, ánh mắt nhìn chăm chú vào phía trước, hoàn toàn không liếc về Nhâm Mục Diệu lấy một cái, lãnh đạm nói với tài xế: “Chạy đi, nhanh!”

“Nhưng, tiểu thư, vị tiên sinh này hình như có lời muốn nói với cô.....” Từ trong kính chiếu hậu, tài xế thấy được đôi mắt tối đen lạnh lùng của Nhâm Mục Diệu, ông không khỏi hoảng sợ.

“Tôi không muốn nói chuyện với anh ta! Lái nhanh đi!” Tầm mắt Kiều Tâm Du vẫn nhìn thẳng về phía trước, hoàn toàn không nhìn đến Nhâm Mục Diệu dù chỉ một thoáng.

“Tâm Du, Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu càng không ngừng vỗ vỗ cửa xe, sau xe taxi khởi động, hấn bước nhanh đuổi theo chiếc xe đang chạy, “Tâm Du ——”

Nước mắt tuôn rơi lăn xuống giống như dây trăn châu bị đứt, tại sao cô lại dần đến thế, ngây ngốc tiến vào bẫy rập của hấn, còn tin tưởng hấn như vậy.

Kiều Tâm Du đối với việc Nhâm Mục Diệu kêu gào ngoảnh mặt làm ngơ, lần này cô không nhẫn nhịn nữa, không hề quay đầu lại nhìn hấn.

“Ai! Nhâm Mục Diệu quý kia phải phí công nhọc sức rồi!” Đinh Hạo Hiên làm bộ thở dài như vô cùng thương tiếc nói, nhưng giọng điệu của hấn không có một chút tiếc hận nào, ngược lại là chút hả hê cùng cao hứng, “Ám Dạ Tuyết, cậu nói xem, chúng ta có nên tiếp tục quan sát, theo dõi dấu vết hai người bọn họ không?”

“Không ngờ cậu lại hóng hớt nhiều chuyện như thế!” Ám Dạ Tuyết lạnh lùng mở miệng, hấn ngồi vào một góc tối, tiếp tục chăm chú nhìn bảng số liệu trong máy.

Đầu Đinh Hạo Hiên ngẩng lên, rất tự hào nói: “Tôi luôn luôn hóng hớt đấy!”

“Chuyện của hai người bọn họ để tự họ giải quyết đi! Chúng ta còn phải nhanh tay xử lý cái tập đoàn Kim Thái này nữa!” Trong khoảng thời gian Ám Dạ Tuyết nói chuyện, ngón tay hấn vẫn thỏa sức bay múa trên bàn phím, đưa ra một loạt chỉ thị.

Đinh Hạo Hiên thả Ống Nhòm cùng với bộ đàm trong tay ra, nghiêm mặt nói: “Cậu làm tới đâu rồi?”

“Vốn lưu động của tập đoàn Kim Thái đã bị tôi làm cho đóng băng một nửa, còn động chút tay chân, đoán chừng ngày mai giá cổ phiếu của nó sẽ rớt xuống.” Giọng Ám Dạ Tuyết lạnh nhạt, thoái mái dường như đang chơi game.

Đinh Hạo Hiên bước tới vỗ vỗ vai hấn, “Cậu xem, chỉ tốn một chút công phu thôi, cậu đã giải quyết xấp xỉ gần hết, đã thế thì cứ tiếp tục cố gắng đi nhé!” Đinh Hạo Hiên đuổi cái lưng mệt mỏi của mình, “Ai! Vì tên thối Nhâm Mục Diệu kia, mà mấy ngày rồi không ngủ được một giấc ngon, tôi đi bồi bổ giấc ngủ trước đây!”

“Vẫn đi tìm cái cô nhóc ngực lớn kia sao?” Khóe miệng Ám Dạ Tuyết vẽ ra một nụ cười, lời nói cực kì hàm ý. Truyện Sắc Hiệp -

Đinh Hạo Hiên sững sốt, chậm rãi xoay người, “Cậu..... cậu không phải .. lên lút điều tra tôi chứ?”

“Cậu không có giá trị để tôi điều tra đâu! Có lần cậu vào khách sạn thuê phòng bị tôi bắt gặp thế thôi, không ngờ nha, cậu ”lờ lờ” như thế..... lại “đặc biệt” như thế.” Ám Dạ Tuyết cuối cùng cũng tìm ra một từ hình dung thỏa đáng.

“So với cậu thì khẩu vị của tôi không thể tính là đặc biệt! Mùi vị non nớt của bé con như thế nào?” Đinh Hạo Hiên cợt nhả trên, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lập tức liếc thấy đôi mắt lạnh băng của Ám Dạ Tuyết đang bắn ra tán loạn một loại khí tức khát máu. Đinh Hạo Hiên biết cô nhóc kia là cấm kị của Ám Dạ Tuyết, hẳn có thể nói giỡn đến bất luận kẻ nào cũng được, nhưng ngoại trừ cô nhóc ấy. Vì vậy hắn lập tức thức thời ngậm miệng lại, thừa dịp Ám Dạ Tuyết còn chưa ra tay “hãm hại”, nhanh chóng rời đi.

Đúng lúc có chiếc xe taxi trống chạy tới, Nhâm Mục Diệu đưa tay cản lại, ngồi xuống, “Nhanh! Mau đuổi theo xe taxi trước mặt.” Nhâm Mục Diệu lập tức móc ra bóp da từ trong túi, cũng lôi hết cả tiền mặt ra, “Nếu đuổi theo kịp, tất cả số tiền này là của anh.”

Chân tài xế đạp mạnh cần ga, vọt nhanh theo như cung tên rời khỏi đây.

“Tiểu thư, phía sau hình như có xe đuổi theo chúng ta?” Tài xế nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu, thấy chiếc taxi kia đang dần dần tới gần.

“À?” Kiều Tâm Du đang đắm chìm trong thế giới của bản thân chợt thức tỉnh, sau đó quay đầu lại nhìn chiếc xe phía sau, tỉnh táo hỏi: “Có thể nhanh hơn chút không, thoát khỏi tầm nhìn của nó?”

“Tiểu thư, cô tưởng mình đang quay phim truyền hình sao?” Tài xế hỏi ngược lại một câu, tiếp tục duy trì loại tốc độ chậm rãi thảnh thơi này.

Lúc hai chiếc xe taxi chạy song song nhau, Nhâm Mục Diệu quay cửa kính xe xuống, “Tâm Du! Chuyện vừa rồi anh xin lỗi, đó đích thực là kế hoạch của Đinh Hạo Hiên.” Nhâm Mục Diệu bất chấp hình tượng bản thân, lớn tiếng kêu la ngoài đường phố.

“Tâm Du? Tiểu thư, đó là tên của cô sao? Thật dễ nghe.” Tài xế chậm rãi lái xe, dường như đang xem hai người bọn họ biểu diễn, “Tiểu thư, có phải cô cần nói với anh ấy vài lời?” Tài xế đã tự ý hạ chiếc cửa kính xuống.

Giọng nói của Nhâm Mục Diệu làm nhiễu loạn tới nội tâm của Kiều Tâm Du, cô xoay người sang nơi khác, “Anh đừng ngại biện cho hành động của mình, tôi sẽ không tin anh thêm một lần nào nữa.”

“Em không nói lời nào đã chia tay với anh, nếu anh không sử dụng tới phương pháp này, em sẽ chủ động xuất hiện sao?” Nhâm Mục Diệu vội vàng nói, sợ Kiều Tâm Du còn không chịu tha thứ cho hắn, hắn nói tiếp “Đã hơn mười ngày rồi, nếu em cần chút yên tĩnh để suy nghĩ, vậy trong khoảng thời gian này chắc nó cũng không xê xích gì nhiều. Nhưng em mãi không xuất hiện, anh sắp phát điên rồi! Tâm Du, anh yêu em! Anh không thể mất em được.....”

Kiều Tâm Du càng không ngừng lắc đầu, nước mắt cô liên tục rơi xuống, miệng càng không ngừng nhắc đi nhắc lại một câu: “Hãy để em quên anh đi..... đừng tới quấy rầy cuộc sống của em nữa, tại sao..... Anh không thể lẳng lặng nhẹ nhàng bước ra khỏi cuộc đời em sao?”

“Tiểu thư, đến rồi.” Tài xế nhắc nhở.

Kiều Tâm Du xuống xe, nhanh chóng vọt vào khu nhà trọ cũ kĩ ——

“Tâm Du.....” Nhâm Mục Diệu đóng sập cửa xe, lập tức đuổi theo.

189. Chương 189: Khổ Nhục Kế

“Rầm ——” Lúc Nhâm Mục Diệu đuổi theo Kiều Tâm Du trong nháy mắt, Kiều Tâm Du đã lập tức đóng lại cánh cửa sắt rỉ sét.

“Tâm Du! Mau mở cửa ra!” Nhâm Mục Diệu đập đập cánh cửa sắt, lớn tiếng kêu la.

Kiều Tâm Du xụi lơ ngã ngồi trên mặt đất, lưng dựa vào cửa gỗ, đôi tay cô ôm ôm đầu gối, cuộn người thành một khối. Từng giọt lệ một rơi xuống kết thành một hàng dài, lẳng lặng chảy xuôi, “Anh đừng đến quấy rầy tôi nữa, tôi nhất định phải quên anh, tại sao..... Tại sao anh lại đến làm phiền tôi.....” Giọng điệu nghẹn ngào, tràn ngập ưu thương thâm sâu.

“Rầm! Rầm ——” Nhâm Mục Diệu đập đập cánh cửa sắt, “Tâm Du, mở cửa nhanh! Có nghe không.....”

Tiếng gào của Nhâm Mục Diệu làm những người hàng xóm xung quanh rối rít ra cửa, chỉ trích.

“Này! Hơn nửa đêm rồi, nhỏ tiếng thôi có được không!”

“Thật là! Ồn ào chết đi được...!”

“Anh còn lớn tiếng nữa, chúng tôi gọi điện báo cảnh sát đấy!”

.....

“Mục Diệu! Anh đi đi có được không..... Tôi không muốn gặp lại anh, anh đi đi.....” Kiều Tâm Du la hét.

Nhâm Mục Diệu cảm thấy có chút mê muội đánh tới, đầu hấn chống đỡ trên vách tường, người chậm rãi tuột xuống, ngồi bệch dưới đất.

Hàng xóm thấy hấn không lớn tiếng kêu la cũng không đập cửa nữa bèn rối rít ôm chặt áo ngủ đi vào phòng.

“Tâm Du.....” Giọng nói sâu thẳm tĩnh lặng như một dòng chảy nhẹ, chậm chậm đổ xuống, “Thật xin lỗi..... Em biết không? Trong khoảng thời gian em rời đi, lúc nào anh cũng nghĩ về em. Anh cảm giác như trái tim mình bị mất đi một thứ gì đó, hoàn toàn không có phương hướng, vô tri vô giác trôi qua một ngày, nhưng chính nhờ từng giây từng phút đối với anh mà nói quả thật chính là đau khổ ấy..... Anh mới hiểu được em ở trong lòng anh quan trọng biết chừng nào.”

Kiều Tâm Du dựa vào cửa, lệ rơi tán loạn như mưa bay, đôi tay cô che miệng lại, cô không muốn tiếng khóc của mình bị hấn nghe được.

Khoảng cách giữa hai người xa lắm cũng chỉ khoảng nửa thước, nhưng khoảng cách ấy lại như một kết giới, ngăn hai người giữa hai thế giới khác nhau.

“Anh đã nhờ rất nhiều thám tử điều tra tung tích của em, điều động cả tổ chức Ám, đáng tiếc..... Lại không thu hoạch được gì. Anh biết là em đang cố tình tránh né anh, không còn cách nào khác, anh đành đồng ý làm theo kế hoạch của Đinh Hạo Hiên Anh không hề có ý định đùa bỡn em, chẳng qua là anh không biết còn cách nào khác để có thể khiến em trở về bên cạnh anh.....”

Nước mắt làm mờ đi ánh mắt của cô, làm lòng cô rối tung, Kiều Tâm Du hoàn toàn mê mang, không biết phải làm sao?

Muốn trốn tránh hấn, muốn hoàn toàn cách xa hấn, muốn quên hấn..... Tại sao lại khó khăn như vậy.

Chỉ cần một bài viết trên báo, hấn đã dễ dàng khiến Kiều Tâm Du cô mất đi hồn phách. Mặc bầy thêm một lần nữa. Cô thế nhưng không chút hoài nghi, xúc động vội vã đi tìm hấn, tự mình chui vào bẫy do hấn bày ra, điều này có thể trách ai? Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Kiều Tâm Du thật hận mình không thể trói buộc trái tim của chính bản thân.

“Tâm Du, anh vẫn cho là mình đã bị nguyên rửa, bị mẹ chán ghét, bị ba vứt bỏ, nhất định cả đời sẽ sống trong bóng tối. Nhưng, khi gặp được em, dù anh tàn nhẫn đối đãi em như vậy, em vẫn kiên nhẫn, kiên nghị, dịu dàng hiền lành đáng yêu..... từng điểm từng điểm của em hòa tan đi bằng cứng trong đáy lòng anh, anh cho là mình may mắn đến nhường nào. Anh kiên cố lạnh lùng, thời thời khắc khắc đều đề phòng mọi thứ, sẽ không dễ dàng rộng mở cánh cửa trái tim của bản thân, nhưng khi gặp được em, anh nguyện ý vì em bỏ ra tất cả, Tâm Du, anh yêu em.....”

Giọng nói Nhâm Mục Diệu chậm chạp thông dong hệt như giọt sương trên những phiến lá cây trong rừng rậm đang nhỏ giọt ——

Từng chữ từng chữ, như từng viên đá đập vào lòng của Kiều Tâm Du.

Kiều Tâm Du kiềm chế xúc động muốn mở cửa. Cô không thể lại tin tưởng lời của hắn thêm một lần nữa, lời ngon tiếng ngọt của hắn hẳn là do Đinh Hạo Hiên dạy cho! Kiều Tâm Du không ngừng tự làm mình tê liệt, tự thôi miên bản thân. Nhưng Tại sao câu nói “anh yêu em” vẫn khiến cho Kiều Tâm Du run sợ không động đậy được.

Nhâm Mục Diệu cảm thấy một trận cảm giác đau đánh tới đỉnh đầu, đôi con ngươi như được nhuộm lấy một màu đen của hắn khóa chặt, thân thể mềm nhũn tuột xuống ngay tại cửa ra vào, cuộn thành một khối.

Nước mắt như một dòng suối nhỏ lẳng lặng chảy xuôi, uốn lượn trên gương mặt trắng bệch

Đợi đến khi mưa lẹ tạnh hẳn, Kiều Tâm Du cảm thấy ngoài cửa đã không còn bất kỳ tiếng vang nào, ngửa đầu nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ trên tường, mười hai giờ khuya rồi. Đã trễ thế này, chắc hắn về rồi cũng nên!

Kiều Tâm Du chống vào vách tường đứng lên, phát giác chân mình đã tê dại, cô đứng yên một lát, chờ cảm giác tê dại biến mất, sau đó lê bàn chân đã cứng đờ của mình vào phòng ngủ.

Kiều Tâm Du trợn tròn mắt, mù mờ nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, trời đã dần dần sáng. Đêm qua, cô lăn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu đều là hình ảnh Nhâm Mục Diệu, có tướng mạo, cũng như giọng nói của hắn.

Cứ như vậy, cô mở to mắt ngơ ngàng nhìn sắc trời dần dần đã hóa trắng ngoài cửa sổ, cả đêm không ngủ, thế nhưng cô lại không chút mệt mỏi.

“Reng, reng reng.....” Đồng hồ báo thức vang lên.

Kiều Tâm Du đưa tay tắt đồng hồ báo thức, đã bắt đầu một ngày mới, nên đem chuyện không vui ngày hôm qua quên hết đi! Kiều Tâm Du nhếch miệng lên, nặn ra một nụ cười mỉm tái nhợt.

“Két ...!” Kiều Tâm Du kéo ra cánh cửa sắt nặng nề.

Cúi đầu nhìn, hai mắt cô trợn tròn ——

Thân thể cao to của Nhâm Mục Diệu co rúc lại, nằm trên mặt đất lạnh như băng, đầu tóc rối bời, cả người không ngừng run rẩy.

Sao hắn lại ở chỗ này?

Kiều Tâm Du khinh thường liếc hắn một cái, tám phần lại là chiêu khổ nhục kế, lần này cô còn lâu mới bị lừa.

Kiều Tâm Du cho là hắn đã ngủ say, nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó nhón chân lên, lặng lẽ đi qua người hắn.....

Thấy Nhâm Mục Diệu không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại lòng Kiều Tâm Du dâng lên một nỗi niềm mất mát nho nhỏ.

Kiều Tâm Du vẫn không nhìn được, cho phép mình nhanh chóng quay đầu lại lén nhìn hắn một cái.

Gương mặt trắng bệch không còn chút máu, chân mày đen đặc nhú thành một đường, đôi môi mỏng sắc bén cũng biến thành màu trắng.

Không tệ! Khá thật! Không biết lần này Đinh Hạo Hiên đã mời đến thợ trang điểm cao cấp nào, khiến hắn giống như bị bệnh thật vậy.

Dùng hai lần khổ nhục kế với cô, lập đi lập lại! Lại còn dám dùng lần thứ ba.

“Hừ!” Kiều Tâm Du bực mình hừ một tiếng, lập tức quay đầu đi. Bước chân vốn dồn dập đi tới ngoài nhà trọ, thế nhưng cũng là dần dần chậm lại.

“Anh ta thật không sao chứ? Không lẽ anh ta thật sự suốt đêm nằm ngủ ngoài?” Kiều Tâm Du lặng lẽ thì thầm.

190. Chương 190: Tính Khí Trẻ Con

Lòng Kiều Tâm Du càng thêm bất an, độ dài bước chân càng trở nên ngắn..... Cô bỗng đứng ngừng lại, hít sâu một hơi, “Dù sao cũng đã gần trở nên vừa ngốc nết vừa ngu xuẩn rồi, thêm một lần vừa ngốc nghếch vừa đần độn cũng chẳng sao.”

Nói xong, cô lập tức xoay người.

“Nè! Tỉnh dậy đi!” Kiều Tâm Du vừa dùng vẻ mặt đóng băng vừa đưa chân đá hấn một phát.

Nhưng, hai mắt Nhâm Mục Diệu vẫn nhắm nghiền, không nhúc nhích.

“Vẫn giả vờ đúng không!” Kiều Tâm Du tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói, đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng hư hỏng, cô mở cửa, vào nhà.

Trở ra lần nữa, trên tay cô bê theo một chậu nước lạnh, “Vẫn không đứng dậy đúng không! Được lắm, đừng trách tôi!” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Ào ——” một chậu nước lạnh dội đến trên người Nhâm Mục Diệu, trong khoảnh khắc toàn thân hấn từ trên xuống dưới đều ướt đầm.

“Ừ.....” Một tiếng rên rỉ nặng nề vang lên, nhịp thở mong manh, vô cùng yếu ớt. Mới vừa rồi toàn thân Nhâm Mục Diệu hấn nóng bỏng như lửa lò, giờ thoáng chốc cảm thấy mình như được đặt trong hầm băng, từng luồng khí lạnh thẳng một đường chạy lên trên mà toát ra.

Chân mày thanh tú của Kiều Tâm Du khẽ chau chặt, Nhâm Mục Diệu có gì đó không đúng, cô ngồi chồm hổ xuống, lay lay thân thể của hấn, “Mục Diệu!” Khẽ gọi một tiếng.

Nhâm Mục Diệu nhú chặt hai hàng lông mày, đôi môi trắng bệch không nhin được mà run rẩy, hoàn toàn không phát ra bất kì âm thanh nào.

“Mục Diệu! Anh làm sao vậy? Tỉnh lại đi.....” Tay Kiều Tâm Du sờ sờ gương mặt tái nhợt của hấn, “Nóng quá!”

Hô hấp nặng nề nhào vào mu bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Kiều Tâm Du, hơi thở nóng bỏng hầm hập, như thở ra một ngọn lửa.

Bàn tay lạnh như băng của cô chạm tới gò má lửa nóng của hấn, Nhâm Mục Diệu đột nhiên cảm thấy thật thoải mái, đôi mắt nhắm chặt của hấn chậm rãi hé mở, mở miệng nói: “Tâm Du, thật là em sao?” Giọng nói của hấn khẽ run, suy yếu vô lực.

“Anh phát sốt sao? Cũng đâu phải đứa trẻ lên ba, sao lại không biết tự chăm sóc mình hả?” Miệng Kiều Tâm Du oán trách, hốc mắt thì bị phủ bởi một màng hơi nước.

“Đừng khóc, đừng khóc.....” Nhìn thấy nước mắt của Kiều Tâm Du, Nhâm Mục Diệu hoảng loạn, hấn vươn tay muốn xóa giọt lệ kia, “Được! Là do anh không tốt, đều là do anh không tốt, đừng khóc nữa.”

Kiều Tâm Du dùng sức nháy mắt mấy cái, lệ trong mắt cô lập tức rơi vào bàn tay nóng hổi đang chạm vào trên mặt mình, “Người anh nóng quá, mau dậy đi, chúng ta đến bệnh viện!”

Một tay Nhâm Mục Diệu khoác lên vai Kiều Tâm Du, tay kia dán chặt vào vách tường, chống đỡ lấy thân thể suy yếu vô lực, dần dần đứng lên, “Anh không muốn đi bệnh viện!” Hấn như cậu bé trai búng bình, kiên quyết phản đối.

“Tại sao? Anh bị sốt không nhẹ đâu.”

“Mất thể diện lắm!” Nhâm Mục Diệu nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra lý do mình không muốn tới bệnh viện.

Kiều Tâm Du ngăn ra, “Mất thể diện? Đây là cái có gì thể. Không được, hôm nay anh nhất định phải theo em đến bệnh viện để truyền dịch.”

Nhâm Mục Diệu đứng lên, dùng đôi mắt suy yếu vô lực nhìn cô, “Chỉ vì cảm mạo nóng sốt mà vào bệnh viện truyền dịch, rất mất thể diện, nói gì đi nữa anh cũng nhất quyết không đi!”

Nhâm Mục Diệu kéo cánh cửa sắt ra, đi vào nhà, “Chỉ cần để anh ngủ đủ một giấc là được rồi.....” Thân thể hần khê dao động, lưng lay muốn ngã xuống.

Kiều Tâm Du ngay lập tức tiến lên vịn hần lại, “Bệnh thành như vậy rồi, còn cựa mạnh!” Dù nói vậy, nhưng cô không có đủ cứng rắn để lôi Nhâm Mục Diệu đến bệnh viện. Vì Kiều Tâm Du biết, lấy cái tính khí thói tha của hần, cho dù bây giờ có thể áp tải hần vào bệnh viện, thì chỉ cần hần thoáng khôi phục thể lực, khẳng định sẽ lập tức trốn ra.

Kiều Tâm Du đỡ Nhâm Mục Diệu đi vào phòng ngủ.

Vừa nhìn thấy giường, hần lập tức ngã lên, khép mắt lại.

“Này! Anh đứng lên trước đã! Quần áo anh ướt hết rồi.....” Kiều Tâm Du kéo kéo một tay của hần lên, muốn gọi hần dậy, cởi bộ đồ ướt sũng kia ra, nhưng hần quá nặng, dù Kiều Tâm Du dùng hết sức, hần vẫn lù lù bất động.

Kiều Tâm Du chống nạnh, hướng về phía Nhâm Mục Diệu đang ngủ thật say thở dài một hơi, “Ai! Tôi không tin hôm nay anh không giải quyết được anh!”

Cô trước tiên cởi giày của Nhâm Mục Diệu ra, nhấc một cánh tay của hần lên, cởi xuống chiếc áo khoác bẩn thỉu. Đôi mắt nhìn chăm chăm vào áo sơ mi ướt đầm của hần, “Cái này không cởi không được mà đứng không? Tôi cởi nó rồi, anh cũng sẽ không để ý, đúng chứ? Anh không trả lời tôi, vậy tôi có thể hiểu thành anh đồng ý để tôi cởi đó.” Kiều Tâm Du tự lẩm bẩm, biết hần không trả lời, cho nên tự mình động thủ, cởi ra từng nút một trên áo sơ mi, làm lộ ra lồng ngực tinh trắng, vân da rõ ràng.

Kiều Tâm Du xấu hổ đưa ánh mắt liếc về phía khác, nhưng cũng không nhịn được len lén ngắm hần mấy lần.

Chỉ cần một chút công phu, Nhâm Mục Diệu đã bị Kiều Tâm Du biến thành trần truồng, giờ phút này trên người Nhâm Mục Diệu chỉ còn lại cái quần lót.

Một tay Kiều Tâm Du chống cằm, trầm tư chốc lát, “Anh đã ”thoáng” thành ra như vậy rồi, chắc là không để ý ”thoáng” thêm chút nữa đâu đúng không? Anh không lên tiếng, tôi sẽ hiểu là anh chấp nhận nha!” Vừa nói xong, hai tay Kiều Tâm Du hướng về quần nhỏ của hần mà tấn công.

“Ừ.....” Bị lửa nóng vây quanh Nhâm Mục Diệu không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, trán của hần đã thấm ra một tầng mồ hôi lạnh.

Kiều Tâm Du vội vã đi mua một ít thuốc men, đem túi chườm nước đặt lên trán của hần.

“Mục Diệu! Dậy uống thuốc cảm đi, có được hay không?” Kiều Tâm Du ở bên tai hần dịu dàng nói.

“Không! Không uống thuốc đâu!” Trong trạng thái hôn mê, Nhâm Mục Diệu vẫn kiên quyết phản đối uống thuốc.

“Không uống thuốc sao được? Phải ngoan ngoãn uống thuốc, mới có thể nhanh chóng khỏi bệnh! Được không?” Kiều Tâm Du vừa dụ dỗ vừa lừa gạt, cảm giác sao giống như mình đã biến thành cô dạy trẻ, đang khuyên nhủ một cậu nhóc uống thuốc.

“Không muốn! Đáng lắm!” Đôi môi mỏng của Nhâm Mục Diệu hé mở, nhưng giọng điệu vẫn tương đối kiên quyết.

“Hả?” Một người đàn ông vĩ đại như hần lại bởi vì thuốc đắng mà không dám uống. Trên gương mặt trong trẻo dịu dàng của Kiều Tâm Du thoáng hiện lên một nụ cười, “Đắng chút thôi mà, ngoan, hé miệng nào, a _____”

Nhâm Mục Diệu ngậm chặt miệng, không để ý tới cô.

Kiều Tâm Du cau mày, hậm hực cắn môi, mềm không được thì cứng, “Tôi không tin anh dám không uống thuốc!”

Kiều Tâm Du phải mất sức của “chín trâu hai hổ” mới có thể nâng hân ngồi dậy, để đầu hân tựa vào trong ngực của mình. Lấy một viên thuốc con nhộng, rồi nặn miệng Nhâm Mục Diệu ra, nhét nó vào. Kiều Tâm Du vừa định xoay người lấy nước thì ——

“Khụ, khụ ——” Nhâm Mục Diệu đã nhổ thuốc ra.

Thử lại mấy lần, Nhâm Mục Diệu ngậm miệng mỗi lúc mỗi chặt thêm, hân chính là không chịu uống thuốc

191. Chương 191: Báo Cho Biết Chân Tướng

Kiều Tâm Du bắt đầu nhìn hộp thuốc sắp bị hân nhổ ra gần hết, căm giận nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hân nói: “Em nên mua nước biển, rồi cắm kim vào đâm chết anh mới phải!”

“Ừ” Nhâm Mục Diệu đau đớn cau chặt chân mày, phát ra tiếng rên rỉ khó chịu.

“Ai! Thật không còn cách nào với anh!” Kiều Tâm Du ngậm hai viên thuốc con nhộng vào trong miệng của mình, uống thêm một hớp nước ấm. Đôi môi mềm mại của cô chiếm lấy hai cánh môi của hân.

Xúc giác mềm mại nhẵn nhụi, còn có mùi vị quen thuộc, khiến Nhâm Mục Diệu kìm lòng không được mở miệng ra, đưa lưỡi, ý muốn tiến một bước, hấp thu hương thơm mềm mại. Nhưng không ngờ tới chiếc lưỡi ướt át ẩm áp đã thâm nhập vào miệng của hân ——

Kiều Tâm Du ra sức đẩy hai viên thuốc con nhộng vào trong miệng hân, để phòng ngừa hân nhổ ra, cô lấy môi mình ngăn chặn miệng hân lại.

Nụ hôn ẩm ướt, mang theo hơi thở triền miên, dần dần khiến Kiều Tâm Du mê say.

Mặc dù viên thuốc con nhộng đã thành công tiến vào miệng Nhâm Mục Diệu, nhưng hân vẫn là không chịu nuốt xuống, dưới cái hôn kịch liệt cùng ẩm ướt, vỏ bọc viên thuốc dần dần bị hòa tan, vị đắng tanh nồng lan tràn ra khắp miệng Nhâm Mục Diệu.

Kiều Tâm Du vội vàng đẩy hân ra, “Khụ, khụ —— đáng quá!”

Cô nhìn thấy gương mặt tuần tú của Nhâm Mục Diệu nhả thành một đoàn, biểu tình khổ sở, lập tức nhét một viên chocolate trong miệng hân, “Cho anh uống thuốc thật đúng là khó khăn!”

Không biết ngủ bao lâu, Nhâm Mục Diệu mở ra đôi mắt nặng nề, ánh nhìn nhập nhèm mông lung dần trở nên rõ ràng, nhưng đầu lại đau nhức không thôi, “Đây là đâu?” Nghĩ tới nghĩ lui, hân nhớ mình lúc đó đang chờ Tâm Du ra ngoài, nhưng hân đợi rồi lại đợi, cô mãi vẫn không chịu ra gặp hân, không chịu tha thứ cho hân.

Nhâm Mục Diệu quan sát căn phòng nhỏ hẹp này, còn không lớn bằng phòng vệ sinh của nhà họ Nhâm nữa. Tuy nhỏ, nhưng nó được trang hoàng thật đáng yêu, trên đầu tủ treo quần áo cũ, vì bị tróc sơn từng mảng, nên Kiều Tâm Du bọc lên một lớp vải hồng, tường thì được trang trí thêm mấy bức hình thêu vẽ tình xảo Một căn phòng nho nhỏ, nhưng không khỏi lộ ra sự độc đáo, khéo léo dụng tâm của nữ chủ nhân.

Nhâm Mục Diệu đột nhiên có cảm giác là lạ, chậm rãi nhắc chân lên, “Shit!” Hân khê nguyên rửa một tiếng, quần áo đầu mất tiêu rồi? Hân làm sao mà ngay cả một mảnh chiếu cũng không có?

Hân vừa quay đầu thì thấy trên tủ đầu giường có để một tấm hình, thật ra thì cũng không tính là hình được. Đây là hình của hân được cắt xuống từ trang bìa tạp chí, sau đó đặt trong khung hình tinh xảo.

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu khẽ nâng lên, một nụ cười nhạt tùy ý nở rộ trên gương mặt tuần dật. Hắn vui đầu trong chăn, ngửi mùi hương thanh nhã man mát —— hương vị của Kiều Tâm Du.

“Tâm Du, Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu đột nhiên có cảm giác như được nhìn thấy cô, hé miệng quát to lên.

Kiều Tâm Du nghe được giọng nói truyền ra từ phòng ngủ, lập tức vịn nhỏ bếp, đi vào trong.

“Anh tỉnh rồi à?” Kiều Tâm Du đi vào, đưa tay thăm dò nhiệt độ trên trán hắn, “Vẫn còn hơi nóng.”

Mắt Nhâm Mục Diệu không hề chớp, hắn nhìn chăm chăm vào cô, không nói gì.

“Anh đang nhìn gì thế?” Kiều Tâm Du bị hắn nhìn chăm chú, cảm thấy là lạ trong lòng.

“Quần áo của anh, có phải em.....” Nhâm Mục Diệu vẽ mặt âm trầm, kéo chăn cao lên, đem chính mình khóa lại bên trong thật thật thật chặt.

“Đúng vậy! Không phải cả người anh bị em dội nước ướt hết sao! Anh lại bị cảm, mặc quần áo ướt sũng không tốt.”

Trong lòng Nhâm Mục Diệu nảy ra ý muốn trêu chọc cô, phủi chăn lên che cả đầu “Giờ anh đã bị em xem hết rồi, em phải chịu trách nhiệm với anh!”

“Chịu trách nhiệm?” Chân mày Kiều Tâm Du khẽ chau chặt, kéo kéo chăn mềm của hắn, “Được rồi, đừng đùa nữa!”

Kiều Tâm Du vẫn cho là Nhâm Mục Diệu chỉ có lãnh khốc vô tình, thô bạo kiêu căng, không ngờ tới sau khi ngã bệnh, hắn lại đáng yêu như thế. Không phải giống như một bé con không chịu uống thuốc thì lại giống như bây giờ, thích đùa giỡn người khác.

Nhâm Mục Diệu để chăn xuống, lộ miệng ra, dùng đôi mắt tối tăm đe dọa nhìn Kiều Tâm Du, “Hiện giờ anh đã bị em xem hết rồi, em không phải không muốn thừa nhận chứ?”

“Em thừa nhận, vậy được rồi chứ!” Kiều Tâm Du phẫn uất liếc hắn một cái, thầm nói: “Cũng đâu phải lần đầu tiên nhìn thấy, không biết nhìn đến bao nhiêu lần rồi, còn giả bộ thanh thuần gì nữa.....”

Vừa dứt lời, Kiều Tâm Du cảm thấy thất lưng truyền đến một lực kéo mạnh.

“A ——” Kiều Tâm Du kêu lên một tiếng sợ hãi, sau đó cô đã rơi vào lòng ngực Nhâm Mục Diệu.

“Buông em ra! Anh mau buông em ra đi!” Kiều Tâm Du bất mãn đánh vào lồng ngực của hắn.

Nhâm Mục Diệu giữ lấy hai tay của cô, “Anh bây giờ là bệnh nhân, em có thể dịu dàng một chút hay không?”

“Hừ!” Kiều Tâm Du quay đầu, “Anh buông em ra! Cháo còn đang nấu đấy.....” Cánh tay trắng kiện của Nhâm Mục Diệu bóp chặt vòng eo nhỏ của cô, khiến Kiều Tâm Du không thể động đậy.

“Không thả!” Nhâm Mục Diệu dúi đầu vào cổ cô, mùi thơm nhàn nhạt lập tức thấm vào tim phổi của hắn, “Đã rất lâu không được ôm em, để anh ôm em đi, được chứ?”

Kiều Tâm Du đánh không lại công phu dịu dàng của hắn, cô chấp nhận lẳng lặng nằm trong ngực của hắn.

“Tâm Du, đứa nhỏ trong bụng Lương Tử Ngưng không phải của anh.” Nhâm Mục Diệu biết cô bây giờ vẫn còn tự trách thật nhiều vì sự việc kia, nếu không làm giảm bớt cảm giác tự trách của cô, cô sẽ không ngoan ngoãn trở lại bên cạnh hắn.

“Viện cớ!” Kiều Tâm Du vừa nghe đến Lương Tử Ngưng, vết sẹo trong lòng như bị tách ra, máu tươi ồ ạt, không ngừng phun trào từ bên trong.

Vẫn lo lắng như vậy, vẫn đau như vậy.....

“Không phải viện cớ, mà là sự thật! Anh đã nhờ Ám Dạ Tuyết điều tra qua rồi. Đứa bé trong bụng Lương Tử Ngưng không phải của anh, mà là của Nhâm Dịch Tuấn.” Nhâm Mục Diệu ôm chặt cô, một tay trên đầu mái tóc đen sáng mềm của cô.

“Nhâm Dịch Tuấn? Chuyện này có liên quan gì tới anh ta?” Kiều Tâm Du càng nghe càng hồ đồ, sao có thể dính dáng tới Nhâm Dịch Tuấn đây?

“Đơn giản mà nói! Lương Tử Ngưng là gián điệp do Nhâm Dịch Tuấn phái tới, cô ta cố ý chỉnh sửa gương mặt thành dáng vẻ của chị cô ta – Lương Tử Oánh, mục đích chính là muốn dễ dàng đến gần anh hơn, sau đó trộm đi tài liệu cơ mật của tập đoàn Nhâm thị, rồi liên hợp với tập đoàn Kim Thái hồng đoạt lấy Nhâm thị.” Y - www.

Nghe được chân tướng, Kiều Tâm Du không khỏi sửng sờ, không nghĩ tới Nhâm Dịch Tuấn sẽ làm ra loại chuyện như vậy.

Kiều Tâm Du rũ mắt xuống, “Nhưng..... đứa trẻ trong bụng Lương Tử Ngưng bị em hại chết vẫn là sự thật?”

“Cô ta có thể lợi dụng đứa bé này, coi nó như công cụ để tiếp cận anh, em nói xem, đối với đứa bé này cô ta có mấy phần để ý!”

192. Chương 192: Tình Yêu Của Chúng Ta Không Thay Đổi

“Điều này nói rõ, cô ấy thương anh ta nhiều hơn so với đứa trẻ kia.....” Kiều Tâm Du bấu môi, thở dài một cái, “Mục Diệu, mặc dù Lương Tử Ngưng lấy trộm tài liệu cơ mật của Nhâm thị, nhưng em hi vọng anh có thể tha thứ cho cô ấy.”

Kiều Tâm Du rất hiểu Nhâm Mục Diệu, “có thù phải trả” là cá tính của hắn, hắn nhất định sẽ “chỉnh” Lương Tử Ngưng rất thâm.

Nhưng, Kiều Tâm Du không nở, đối với việc ngoài ý muốn làm cho Lương Tử Ngưng sinh non kia, Kiều Tâm Du vẫn luôn canh cánh trong lòng.

“Em đang cầu xin anh sao?” Chân mày anh tuấn của Nhâm Mục Diệu giương nhẹ, hàm chứa mấy phần cười.

Kiều Tâm Du vươn tay bóp chặt mũi hắn, nháy mắt trừng lên một bộ mặt quỷ, “Không! Em đang ra lệnh cho anh!”

“Vậy em dùng thân phận gì để ra lệnh cho anh đây?” Nhâm Mục Diệu cản lại, ôm cô thật chặt vào lòng, “Nếu ngoan ngoãn làm vợ anh, cái gì anh cũng nghe em.”

Mắt Kiều Tâm Du giương nhẹ, nhìn nụ cười tà mị trên mặt hắn, “Sao em có cảm giác anh bây giờ giống như là đang áp bức gái nhà lành vậy.”

“Gái nhà lành.....” Nhâm Mục Diệu sâu xa nói, rồi đột nhiên nghiêng người, đè lên Kiều Tâm Du.

“Anh làm gì?” Kiều Tâm Du đưa ra mấy cú đấm nhỏ, xốc xếch bay múa lung tung, nhưng mà đối với Nhâm Mục Diệu mà nói, nó chỉ như gãi ngứa.

“Đáp ứng yêu cầu của em!” Nói xong, một tay Nhâm Mục Diệu đã dò vào trong áo Kiều Tâm Du, bắt đầu vuốt ve da thịt mềm mại ấm áp chỗ bụng cô, dọc theo làn da trơn mềm mà hướng lên trên ——

“Em đâu có yêu cầu cái này!” Kiều Tâm Du không ngừng đánh “du kích” với hắn. Bàn tay hắn vuốt ve nơi nào, cô lập tức ngăn trở nơi ấy, khi tay hắn thăm dò lên trên, cô lập tức kéo tay hắn xuống.

“Nếu không sao em cởi sạch áo quần anh?” Trên gương mặt lạnh lùng của Nhâm Mục Diệu thoáng hiện lên ý cười, “Còn không phải vì để anh hành sự dễ dàng sao!”

Kiều Tâm Du đối với khả năng lý giải của hắn chỉ có thể bội phục, “Không phải! Là bởi vì quần áo của anh bị em dội nước ướt hết..... A.....”

Bất tri bất giác Nhâm Mục Diệu đã lột sạch quần áo của cô, chiếc áo bó mỏng manh của cô dễ dàng bị hắn xé nát.

Chẳng lẽ sau khi bị cảm hấn có sở thích kỳ quái là lột quần áo người khác sao?

Kiều Tâm Du ngăn cản hai tay không an phận của hấn, “Đừng! Em còn đang nấu cháo trong bếp, đoán chừng nó sắp khét rồi kia, anh để em đi xem chút trước đi”

“Khét thì nấu lại!” Nhâm Mục Diệu còn lâu mới buông tha cho thân thể mềm mại xinh đẹp này, bàn tay hấn chạm vào chiếc áo ngực Lace cột nài, đẩy lên trên, vật mềm mại đầy đà lập tức bật ra, để bàn tay nóng rực của hấn tùy ý vuốt ve, nhưng động tác lại không mất đi sự dịu dàng.

Hô hấp Kiều Tâm Du dần dần tăng nhanh, hơi thở trở nên rối loạn. Tim đập rộn lên, kịch liệt như nhịp trống, “Anh..... Anh còn chưa ăn điểm tâm, hiện giờ bụng khẳng định rất đói, uống trước một bát cháo có được không?”

“Anh bây giờ xác thực rất đói bụng.....” Đầu Nhâm Mục Diệu lại gần bên tai Kiều Tâm Du, giọng chậm rãi mang theo khí nóng hừng hực, “Em có thể để cho anh ăn no không?”

Vừa nghe, Kiều Tâm Du nhất thời mặt đỏ tới mang tai, nhìn chằm chằm vào đôi mắt dính đầy dục hỏa của hấn, lắc đầu, “Không được! Anh còn chưa hết sốt!”

“Lý do không thành lập, phản kháng không có hiệu quả!” Nhâm Mục Diệu bá đạo nói, ngay sau đó cúi người xuống, chiếm lấy cánh môi mềm mại của Kiều Tâm Du, ngăn chặn việc cô tìm kiếm một cái cớ khác.

Nụ hôn ẩm ướt mang theo hơi thở quyến luyến triền miên, nồng đậm, nóng bỏng, kịch liệt..... Đầu lưỡi ở trong miệng cô hệt như đang trên vũ đài, tùy ý xoay chuyển, bay lượn, khiêu vũ Truyện Sắc Hiệp -

Đôi con ngươi đen như Hắc Diệu Thạch lóe ra ánh sáng bốn phía, tia sáng tinh diệu dần dần xoay chuyển dày đặc, phát sáng hệt như kim cương thượng đẳng. Hấn nhìn cô chằm chằm, sắc màu u tối đặc thù, như muốn in dấu thật sâu trong lòng cô.

“Tâm Du, anh yêu em..... Đời này kiếp này, tình yêu của chúng ta mãi mãi không thay đổi.” Đôi mắt Nhâm Mục Diệu sáng ngời, phát ra những tia sáng long lanh, chói mắt, lấp lánh.

Trong nháy mắt kia, Kiều Tâm Du hoảng hốt, một dòng nước ấm lạnh lẽo rót vào tim.

Đời này kiếp này, tình yêu của chúng ta mãi mãi không thay đổi.....

Đây là cam kết hấn dành cho cô sao?

“Ngó tay được không?” Kiều Tâm Du đưa ra ngón út, không ngờ cô lại đưa ra loại động tác ấu trĩ này.

“Được!” Càng làm cho người ta mở rộng tầm mắt chính là Nhâm Mục Diệu rất vui lòng phối hợp.

Bàn tay dày rộng chặt chẽ dán lên bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, hệt như lòng của họ đang gắn thật chặt vào nhau.

Đôi mắt Nhâm Mục Diệu xuất hiện lên một tầng sương mù dày đặc, không chỉ là bị tình dục dính vào, còn sốt cao làm cho hư ảo. Hai tay của hấn dán lên thứ tròn trịa mềm mại của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoay xoay điểm đỏ thắm trên phần đầy đà. Chỉ trong chớp lát nó trở nên đỏ ửng như bị đâm kích nhẹ, rồi trong nháy mắt nở rộ.

“Tâm Du, em vẫn nhạy cảm như vậy.....” Giọng nói Nhâm Mục Diệu thô kệch, nội tâm hấn bị dục hỏa hừng hực thiêu đốt, làm cho nhiệt độ cơ thể càng tăng thêm, “Tâm Du, giao em cho anh, được không?”

Mặt Kiều Tâm Du đã hiện lên hai mảnh đỏ hồng, mở ra đôi mắt trong suốt linh hoạt, cô thấy được vẻ ẩn nhẫn trong mắt hấn, ngượng ngùng cắn môi, hơi gạt đầu một cái, thoáng chốc cổ cô cũng đã đỏ ửng.

Lấy được sự đồng ý của Kiều Tâm Du, hấn nhất thời trở nên có khi phách phá tan ràng buộc của chính bản thân, nụ hôn của hấn tỉ mỉ như những hạt mưa rơi vào cổ trắng của cô, đôi mắt thâm thúy bỗng dưng sáng lại, nhìn chằm chằm vào thương tích dài nhỏ trên cổ, hỏi: “Sao lại có vết thương này?”

“Anh ghét bỏ em sao?” Kiều Tâm Du dùng tay che lại vết thương đã kết vảy.

“Vì sao bị thương?” Giọng nói dịu dàng của Nhâm Mục Diệu bay vào trong tai Kiều Tâm Du, lan tràn tới trái tim, kích khởi một trận gợn sóng.

Kiều Tâm Du chợt dạ, mắt liếc về hướng khác, không dám nhìn thẳng hấn, “Tại em không cẩn thận!”

Hấn kéo tay Kiều Tâm Du ra, cúi người tới gần, đầu lưỡi êm ái liếm nhẹ qua vết thương, “Phải bảo vệ mình thật tốt, có biết không. Nếu không, anh sẽ đau lòng.....”

Nụ hôn ẩm ướt dần dần trượt xuống, rơi vào giữa xương quai xanh trơn bóng ——

“Ừ.....” Kiều Tâm Du không nhận được rung động đến từ trái tim, nó dần hóa thành mỗi một tiếng kêu yêu kiều bật ra nơi miệng.

“Tâm Du, ”MISS” của em đâu?” Giọng Nhâm Mục Diệu khàn đục, lộ ra hơi thở hổn hển.

Nói đến việc này, Kiều Tâm Du càng tự trách: “Không biết..... Mục Diệu, hình như em đã làm mất nó rồi.”

“Không sao, anh sẽ lại làm cho em một cái khác!” Hô hấp Nhâm Mục Diệu ẩm áp hết như một loại phẩm màu, tràn lên cơ thể xinh như ngọc của Kiều Tâm Du, nhất thời khiến nó biến thành một màu hồng nhạt, dưới ánh đèn nhu hòa tán bật ra một sắc màu mê người.

193. Chương 193: Thay Đổi Cục Diện

Nhâm Mục Diệu khê hôn, chiếc cổ trắng như gôm sứ của Kiều Tâm Du rơi xuống lấp lăm lấp lăm những điểm đỏ hồng, dường như những đóa hồng mai phấp phới trong trời tuyết trắng, nở rộ ra một loại ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Điểm đỏ trên bầu ngực Kiều Tâm Du dưới sự tác động giữa môi và lưỡi Mục Diệu càng lúc càng trở nên cứng rắn, lộ ra tất cả vẻ đẹp của mình.

“Ừ..... Mục Diệu..... Em.....” Kiều Tâm Du cả người mềm mại vô lực, thanh âm thở gấp dần dần truyền vào tai Nhâm Mục Diệu.

Hấn mau chóng thoát ra tầng vải mỏng manh còn sót lại trên người Kiều Tâm Du, dùng phần to lớn mạnh mẽ của phái nam xâm nhập vào giữa hai chân cô, tách ra đôi chân ngọc thon dài, “Tâm Du, nói em yêu anh!”

“Ừm..... Mục Diệu, em yêu anh.....” Kiều Tâm Du khép lại đôi mắt.

Bất chợt, thứ nóng bỏng cứng rắn đâm vào thân thể mềm mại ẩm ướt của cô. Ngay sau đó, hấn ôm chặt chiếc eo thon của cô, dục vọng liên tiếp chạy nước rút, đưa cô lên “đỉnh”.

“Mục Diệu, em yêu anh.....” Kiều Tâm Du dưới từng đợt rồi lại từng đợt công kích, cô không chút kiêng dè nói ra suy nghĩ chân thật trong lòng mình.

Không biết trải qua bao lâu, Nhâm Mục Diệu ôm Kiều Tâm Du ngồi dậy, càng thêm mạnh bạo xâm nhập tiến vào thân thể cô, “Tâm Du, anh cũng yêu em ——”

Hơi thở mập mờ ngập tràn căn phòng nhỏ hẹp, trong không khí cuộn cuộn sóng nhiệt kéo dài, không ngừng lẫn lộn, bay lên

Giờ phút này, hai trái tim cô độc đang gắn bó thật chặt với nhau, không còn bỗng bẽ bàng nữa.

“Vẫn không có chút tin tức của tên quỷ Nhâm Mục Diệu kia sao?” Ngón tay Đinh Hạo Hiên nhanh chóng lướt nhẹ trên bàn phím, ánh mắt nghiêm túc dán chặt vào từng đường biểu đồ trên màn hình máy tính, đột nhiên ngẩng đầu, liếc Ám Dạ Tuyết ở phía đối diện.

Đôi mắt lạnh băng của Ám Dạ Tuyết chăm chú nhìn màn hình laptop, lạnh nhạt trả lời: “Không có.”

Đinh Hạo Hiên duỗi cái lưng mệt mỏi, thư giãn gân cốt, “Ám Dạ Tuyết, cậu nói xem, chuyện này là sao. Cái tên Nhâm Mục Diệu kia giờ đang vui mình trong hương thơm dịu dàng ôn tồn, còn tôi đây, mệt sống mệt chết, giúp công ty cậu ta đánh giặc.”

“Phần cậu xong chưa?” Ám Dạ Tuyết biểu tình lạnh lẽo ngàn năm không thay đổi.

“Cậu xem đi!” Đinh Hạo Hiên chuyển laptop sang Ám Dạ Tuyết, “Cổ phiếu của tập đoàn Kim Thái đã bắt đầu rớt giá, mà giá cổ phiếu của tập đoàn Nhâm thị thì đúng như trong kế hoạch của chúng ta, nhanh chóng tăng lên.”

Đôi mắt Ám Dạ Tuyết lạnh băng, nhàn nhạt nhìn lướt qua, từ tốn nói: “Xuống không nhanh lắm!”

“Còn không nhanh?” Đinh Hạo Hiên có chút kinh ngạc, “Cậu không phải muốn nó ngay trong ngày đầu tiên lập tức sụp đổ chứ?”

“Để tập đoàn Kim Thái hoàn toàn sụp đổ trong một ngày thì thế nào?”

“Đâu cần phải tuyệt tình như vậy?” Đinh Hạo Hiên nhìn người đàn ông trước mắt này, khắp người hắn đã bắt đầu cảm giác được khí lạnh tràn tới.

Ám Dạ Tuyết nhấn xuống nút Enter, đôi tay ngừng lại, ngửa đầu thờ ơ nhìn Đinh Hạo Hiên, lạnh lùng nói: “Hôm nay, tâm tình khó chịu!”

Hả? Tâm tình khó chịu, là lấy việc phá đổ công ty người khác làm thú vui sao?

Đinh Hạo Hiên lắc đầu, cảm thấy người đàn ông này quá mức kinh khủng.

“Bịch ——” một phần giấy tờ nặng nề nện xuống, cùng với sàn nhà phát ra âm thanh chói tai.

“Nói đi! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Úc Thường Kiệt tức giận nhìn Nhâm Dịch Tuấn, trong đôi con ngươi sắc bén như có hỏa được, tùy thời có thể nổ tung.

Mặt Nhâm Dịch Tuấn tối tăm, như bị một tầng mây đen bao phủ, trên mặt không có một tia biểu tình, tế nhị khẽ mở môi, “Chúng ta thua.....” Giọng điệu khoan thai bí mật mang theo mấy phần không cam lòng.

“Thua? Không thể nào!” Úc Thường Kiệt không cách nào tiếp nhận sự thật này. Một khắc trước, cổ phiếu tập đoàn Nhâm Thị không chút kiêng dè mà rớt giá, đúng như dự đoán của bọn họ, nhưng thật không ngờ, chỉ mới qua một ngày, cổ phiếu của Nhâm Thị đột nhiên lật ngược tình thế, từng bước gia tăng. Mà cổ phiếu Kim Thái lại tuột dốc không phanh, tốc độ nhanh, hết như nhảy lầu. Điều này làm cho Úc Thường Kiệt không dám nhìn vào màn hình máy tính.

“Ngay từ khi bắt đầu, chúng ta đã rơi vào bẫy do Nhâm Mục Diệu bày sẵn, cơ mật mà Lương Tử Ngưng trộm được căn bản là giả, những thứ kia căn bản cũng không phải là tư liệu của khách hàng và tình hình tài chính của tập đoàn Nhâm thị.” Nhâm Dịch Tuấn thần nhiên đón nhận sự thật thất bại này, mặc dù từ trong thâm tâm, hắn vạn phần không cam lòng, nhưng thật không ngờ lòng dạ tên Nhâm Mục Diệu lại thâm sâu đến thế, hắn ta tương kế tựu kế, ngược lại coi hắn hết như một con ngựa (kẻ gốc nát).

Mắt phượng màu đen tái thâm sâu của Úc Thường Kiệt thoáng qua một tia lạnh băng thô bạo, xốc lên cổ áo Nhâm Dịch Tuấn, “Không phải tao đã sớm cảnh cáo mày rồi sao, đối phó với Nhâm Mục Diệu ngàn vạn lần phải cẩn thận, không thể khinh thường! Mày thế nhưng vẫn lơ là qua quýt, thất bại trong gang tấc không nói, còn liên lụy tới tập đoàn Kim Thái, là tâm huyết bao năm của tao! Không trách được Nhâm Thư Trạch lại giao tập đoàn Nhâm thị cho Nhâm Mục Diệu mà không phải mày, mày căn bản chỉ là một tên oắt con vô dụng! Nếu tao có đứa con trai như mày, tao cũng sẽ cảm thấy sỉ nhục.....”

Lời của Úc Thường Kiệt như gai nhọn, một cây rồi lại một cây đâm vào trong ngực Nhâm Dịch Tuấn. Đôi mắt rét băng của hắn thoáng qua ánh lạnh, sắc bén hết như băng.

“Đủ rồi!” Cúi chỗ Nhâm Dịch Tuấn dùng lực, đánh rụng tay Úc Thường Kiệt, “Ông nói đủ chưa! Đừng tưởng tôi không biết ông có chú ý gì, từ đầu đến cuối đều là ông lợi dụng tôi, cái gì là trợ giúp tôi lấy lại quyền kinh doanh của tập đoàn Nhâm thị chứ, thật ra ông luôn mơ ước cái xí nghiệp khổng lồ đó, ông chẳng

qua là mượn tay tôi giúp ông nhét nó vào túi mà thôi. Ha ha..... Từ đầu đến cuối, tôi chỉ là con cờ mặc ông tùy ý điều khiển.”

“Mày nghĩ vậy sao?” Giữa đôi mắt tối lạnh của Úc Thường Kiện vụt sáng nên ý cười lạnh lùng, giấu cợt nói: “Có thể bị tao lợi dụng? Vậy cũng phải xem người đó có bản lĩnh hay không chứ. Mà mày? Một kẻ ngu ngốc, tao cần bản cũng không thêm lợi dụng mày! Mày mau nhanh chóng đi cầu cạnh Nhâm Mục Diệu đi, bảo nó giờ cao đánh khẽ, nhường cho tập đoàn Kim Thái một con đường sống.....”

Bản tính của con người thật sự rất đáng ghê tởm, đến lúc này tên “chủ mưu” đã lộ ra gương mặt thật chỉ biết quan tâm đến ích lợi của bản thân, đuôi lông mày sắc bén của Nhâm Dịch Tuấn giương lên, “Ông bảo tôi đi cầu cạnh Nhâm Mục Diệu?” Khóe miệng Nhâm Dịch Tuấn hiện lên một nụ cười tà nhàn nhạt, dường như đây là chuyện cười hay nhất hắn từng nghe, “Bảo tôi cầu xin nó, trừ phi tôi chết!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi bức ra mấy chữ này, bằng cứng hiện lên giữa đôi mắt đen tối.

Cao ngạo cuồng vọng như Nhâm Dịch Tuấn sao có thể dễ dàng cúi đầu chứ.

194. Chương 194: Trung Cuộc Của Bàn Cờ*

(*): ta không có viết sai chính tả đâu nhé, QT cùng convert đều ghi vậy đó nha ^^

“Mày nhất định phải quỳ xuống cầu xin Nhâm Mục Diệu cho tao!” Úc Thường Kiện cau kinh ra lệnh.

“Tại sao?” Nhâm Dịch Tuấn hếch mày, “Ông dựa vào cái gì mà ra lệnh cho tôi? Tập đoàn Kim Thái đóng cửa cũng được, bị Nhâm thị thu mua cũng tốt, đều là do ông gieo gió gặt bão! Ai bảo ông tham lam như thế, mơ ước có được Nhâm thị, còn muốn động vào lông mao trên đầu cọp. Ông bây giờ, không đáng cho người ta đồng tình chút nào, tôi chỉ muốn tặng cho ông hai chữ gọi là tiền đưa —— đáng đời!”

“Mày..... Mày dám dùng cái giọng điệu này nói chuyện với tao?!” Úc Thường Kiện giận đến đỏ mặt lên, lui về sau hai bước, “Mày biết tao là gì của mày không hả, sao mày dám nói chuyện với tao như vậy!”

Nhâm Dịch Tuấn quay đầu lạnh lùng liếc ông ta một cái, khinh thường miệt thị nói: “Nếu không phải ông và mẹ tôi có chút giao tình, nếu không phải vì nể mặt mẹ tôi, tôi còn lâu mới gọi ông một tiếng chú Úc!”

“Cái thằng con bất hiếu!” Úc Thường Kiện cắn môi tức giận mắng ra miệng, giận đến há mồm thở dốc, đôi mắt u tối lạnh băng trợn tròn, “Tao là cha của mày!” Hắn bật thốt lên.

Nhâm Dịch Tuấn nghe ông ta nói, đầu tiên hơi ngẩn ra, sững sờ mấy giây, sau đó cười ha hả ra tiếng, “Ha ha.....” Hai vai hắn lay động, cười đến không thể kiềm chế, “Đây là chuyện cười dở nhất mà tôi từng nghe, không ngờ ông lại vì tập đoàn Kim Thái mà đến con trai cũng dám nhận bừa, ha ha.....” Truyện Tiên Hiệp --Y

Giấu giếm bí mật nhiều năm, dưới cơn tức giận Úc Thường Kiện lẽ dĩ nhiên bật thốt lên. Đã giấu giếm nhiều năm như vậy rồi, Nhâm Thư Trạch và Nghiêm Anh Từ cũng đã qua đời, nên cho hắn biết thôi.

“Tao không lừa mày, đó là sự thật.” Úc Thường Kiện tỉnh táo nói: “Năm đó, tao và mẹ mày từ hồi còn học trung học vốn đã yêu nhau tha thiết rồi, tình cảm của chúng tao luôn luôn rất tốt. Nhưng, về sau tao lại nằm trong danh sách được cử đi nước ngoài làm nghiên cứu sinh. Đợi đến khi tao về nước, thì biết được mẹ mày dưới áp lực của gia tộc, đã không thể đợi tao về, đành phải gả cho Nhâm Thư Trạch. Mà Nhâm Thư Trạch lại cũng là yêu thương bị ngăn cách, ông ta thích con gái của tổng giám đốc tập đoàn Dương Thị. Trong lúc quá đau lòng, bà ấy tới tìm tao, tình cảm nhiều năm trước vẫn còn tồn tại, cho nên tao và mẹ mày đã thường xuyên gặp mặt nhau, sau đó thì có mày. Vốn cho là khi có sự xuất hiện của mày, Nhâm Thư Trạch sẽ có chút quan tâm thêm tới gia đình, nhưng không có, ông ta không tiếc phá bỏ đi tập đoàn của chính mình, càng thêm có lý do đẩy mày ra, cùng với Dương Tâm Nguyệt kết hôn.”

“Hừ!” Nhâm Dịch Tuấn cười khẽ một tiếng, “Lý do thật tuyệt vời, ông đã trở về nước, vậy tại sao mẹ tôi không đáp ứng ly hôn với ba, quang minh chính đại ở bên ông thật vui vẻ?”

“Bởi vì ngay từ khi gả vào nhà họ Nhâm, ký kết cái hiệp nghị kia, thì sau khi ly hôn, bà ấy sẽ không được có bất cứ thứ gì từ tập đoàn Nhâm thị. Nhưng mà là con trai trưởng, cho nên mà có quyền thừa kế, sau khi ly dị, quyền thừa kế của mà lập tức sẽ rơi vào khoảng không.....”

Sắc mặt Nhâm Dịch Tuấn càng ngày càng tối và lạnh, đôi mắt đen âm trầm bắn ra tán loạn những luồng sáng sắc bén, “Tài sản? Tất cả đều là vì tài sản! Nếu ông thật lòng yêu Nghiêm Tâm Từ*, nếu Nghiêm Tâm Từ thật lòng yêu ông, hai người còn có thể để ý đến tài sản tập đoàn Nhâm thị sao? Cái gọi là tình yêu giữa hai người các người, đều đã bị mấy thứ lợi ích ăn mòn đến một điểm nhỏ cũng không còn. Thì ra, tôi chỉ là một con cờ để hai người các người tranh đoạt nhằm có được Nhâm thị mà thôi! Ha ha.....” Nhâm Dịch Tuấn ngẩng đầu lên, khiến ý lạnh trong đáy mắt quay trở về, hắc cười, bận tâm, buồn bã ——

(*): convert cùng QT lúc ghi “Nghiêm Anh Từ”, lúc ghi “Nghiêm Anh Từ”, mình nghĩ không nên sửa nên giữ nguyên

Sự thực quá bi thương, Nhâm Dịch Tuấn chẳng qua cũng chỉ là công cụ để cha và mẹ hắn tranh đoạt được tài sản.

Sự hiện hữu của hắn thì ra là thấp hèn và bi thương như thế, nhỏ bé đến thế.....

Hắn vẫn cho là chính người đàn bà Dương Tâm Nguyệt kia đã đoạt đi ba của hắn, khiến hắn thật hận thật hận. Còn cho rằng Nhâm Mục Diệu cướp đi tập đoàn Nhâm Thị của hắn, thì ra nó vốn không thuộc về hắn.

“Ha ha..... Kế hoạch rất hoàn mỹ, nhưng thất bại trong gang tấc, nói vậy Nhâm Thư Trạch đã biết tôi không phải là con trai của ông ta, nên ông ta mới không giao quyền thừa kế Nhâm thị cho tôi.”

Nghe đến đó, đôi mắt Úc Thường Kiệt vụt lên tia sáng tàn bạo, “Hừ! Thật không ngờ Nhâm Thư Trạch đã sớm lập di chúc, hại tao tốn công vô ích, tốn cả đồng tiền thuê sát thủ giết ông ta!”

“Là ông giết chết ba tôi?” Đôi mắt đen của Nhâm Dịch Tuấn toát lên vẻ căng thẳng, giọng nói nhất thời đề cao mấy dexiben.

“Ông ta không phải ba của mà, tao mới phải! Nhâm Thư Trạch thật sự rất biết dụng kế, đã dùng lời ngon tiếng ngọt mê hoặc mẹ mà, muốn bà ấy chủ động nói ra thân thế của mà. Ông ta cố ý lấy lòng mẹ mà, lạnh nhạt với Dương Tâm Nguyệt và Nhâm Mục Diệu, bảo vệ an toàn của bọn họ. Nhân lúc mẹ mà còn chưa hoàn toàn bị mê hoặc, tao thừa dịp họ ra nước ngoài du lịch, thuê sát thủ.....”

Đôi mắt Nhâm Dịch Tuấn bắn ra tán loạn những gai băng bén nhọn, hắn tiến lên nắm lấy cổ áo của Úc Thường Kiệt, “Là ông! Chính ông đã giết mẹ tôi!”

“Ai bảo ả đàn bà kia quá ngu xuẩn, lại dám dùng chính bản thân mình chấn đạn cho Nhâm Thư Trạch.....”

“Ha ha.....” Biết được tất cả chân tướng, Nhâm Dịch Tuấn điên cuồng cười lớn, tay nói lỏng, bước chân vô lực lui về phía sau. Cảm giác ảm ức không cam lòng không ngừng sinh sôi trong lòng hắn, giờ phút này, cái khí thế đè nén tích tụ trong nhiều năm ấy, không ngờ khi sự thật được tiết lộ đã lập tức bị ép xuống, có ai ngờ một kế hoạch tỉ mỉ, bày ra lâu như vậy, mỗi ngày đều tính toán, nhằm có được tập đoàn Nhâm Thị, nhưng nó căn bản không phải là của hắn.

Qua nhiều năm như vậy, hắn ép chính mình trở nên mệt mỏi như vậy, nặng nề như vậy.

Thật bi thảm, thật buồn cười.....

“Mày cười cái gì?!” Nhâm Dịch Tuấn tùy ý điên cuồng cười loạn ra tiếng, khiến Úc Thường Kiệt nghĩ không thông.

“Tôi đang cười mình thật bi ai! Mãi ngu ngốc bị ông lợi dụng, còn hồn nhiên không biết, ông nói xem..... Tôi có khổ không, có ngốc không?”

Nhâm Dịch Tuấn muốn ra khỏi phòng làm việc của ông ta, Úc Thường Kiệt tiến lên một bước ngăn cản hắn lại, “Bây giờ tao là cha ruột của mà, nên có quyền ra lệnh cho mà đi cầu xin Nhâm Mục Diệu bỏ qua cho tập đoàn Kim Thái, phải biết tập đoàn Kim Thái về sau sẽ là của mà”

“Đủ rồi!” Nhâm Dịch Tuấn không có kiên nhẫn nghe ông ta tiếp tục nói nữa, hắn vòng qua, đi về phía cửa, “Ông lo mà chuẩn bị đóng cửa tập đoàn Kim Thái đi! Bắt đầu từ bây giờ, tôi muốn vì mình mà sống.”

“Mày..... Thằng khốn! Uống công tao nuôi mày, thế mà mày lại muốn phá tan công ty của chính cha mình, mày thấy chết mà không cứu.....” Tiếng nhục mạ từ trong phòng làm việc truyền ra.

Nhâm Dịch Tuấn ngoảnh mặt làm ngơ, bước nhanh, lúc này hắn nên rời đi thôi. Hắn cần tìm một nơi suy nghĩ thật kỹ, thật rõ.

195. Chương 195: Một Vở Kịch Hay

“Soạt ——” một tiếng.

Tiếng động thật nhỏ đã đánh thức Kiều Tâm Du, “U.....” Kiều Tâm Du mở ra đôi mắt mơ màng, duỗi cái lưng mệt mỏi, nhất thời cảm thấy toàn thân một trận đau nhức đánh tới, cánh tay vung đánh khối cơ bắp cứng rắn bên cạnh.

“Em muốn mưu sát chồng sao?” Bên cạnh truyền đến một tràng âm thanh khêu gợi.

“Mục Diệu?” Kiều Tâm Du dùng đôi mắt thanh tỉnh kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn mấy giây, cô vươn tay thăm dò nhiệt độ trên trán hắn, thở phào một cái, “Cuối cùng cũng hạ rồi.”

“Vận động ra mồ hôi chính là phương pháp trị nóng sốt hữu hiệu nhất mà!” Nhâm Mục Diệu cầm gói bánh quy trong tay, vừa nói vừa nhét vào miệng.

Kiều Tâm Du hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, “Ngụy biện!” Nhìn gói bánh bích quy trong tay Nhâm Mục Diệu, “Sao anh ăn cái này?”

“Anh biết đây là đồ ăn không tốt cho sức khỏe, nhiều chất bảo quản và a-xít béo không no, nhưng.....” Đột nhiên hắn hạ thấp giọng xuống, “Anh đói bụng, không thể quản nhiều như vậy được.”

“À?” Đến lúc này, Kiều Tâm Du mới nhớ tới cháo trong nồi vẫn còn đang nấu, may mắn là cô dùng nồi cơm điện, sau khi nấu chín, nó có thể tự động bật chốt giữ ấm, chỉ là không biết nồi cháo sau một đêm lẫn lộn có còn..., “Em đi xem thử cháo còn ăn được không.”

Kiều Tâm Du nhanh chóng chui ra khỏi chăn, mới phát hiện trên người không có một mảnh vải che thân. Hình như cứ vậy mà dán chặt bên hắn rất tự nhiên, xem hắn như quần áo kẻ cạ bên cạnh mang đến một cảm xúc thoải mái mà tri kỷ.

Lúc Kiều Tâm Du mặc thêm áo ngủ, đôi mắt tỉnh mạch của Nhâm Mục Diệu không hề chớp, hắn chăm chú nhìn cô, “Vợ à, vóc người của em thật đẹp!”

Kiều Tâm Du bước hai bước, ngừng lại, bỗng dưng quay đầu, “Không bằng anh!” Liếc hắn một cái, rồi xoay người rời đi.

Một mùi thơm bay ra từ phòng bếp, mặc dù cháo sau một trận lẫn lộn có chút trào ra, làm cả kệ bếp thật bẩn, nhưng khi mở nồi cơm điện ra, cháo ở bên trong nhờ nấu lâu, nên rất mềm dẻo và trơn bóng thơm mát, sền sệt như được nấu bằng bột gạo.

“Mục Diệu! Cháo ngon lắm, anh mau ra đây đi!” Kiều Tâm Du vừa múc cháo, vừa gọi hắn.

Đột nhiên có loại cảm giác, bọn họ giống như một đôi vợ chồng bình thường, buổi sáng người vợ vì chồng mà chuẩn bị bữa sáng. Chồng vì làm mệt nên yêu thích ngủ nướng, thế nên mỗi ngày đều cần vợ yêu gọi đi gọi lại nhiều lần.

“Em thật muốn anh ra?” Giọng Nhâm Mục Diệu trầm thấp từ phòng ngủ truyền đến.

“Nói nhảm!” Kiều Tâm Du để hai chén cháo lên trên bàn ăn nhỏ, “Anh không ra, không có phần anh đâu!”

Kiều Tâm Du cũng đã bụng đói kêu vang rồi, bưng chén cháo lên, ăn ngấu ngiến, “Ngon thật!” Truyện Sắc Hiệp -

“Chừa cho anh chút!” Giọng Nhâm Mục Diệu đột nhiên truyền đến từ sau lưng Kiều Tâm Du, chén cháo trong tay cô lập tức bị đoạt mất.

Cô vừa quay đầu, “A ——” một tiếng kêu sợ hãi chói tai nhất thời vang tới tận mây xanh.

Kiều Tâm Du tầm mắt lạnh run nhìn thẳng xuống đất, “Anh..... Cái tên này, đồ điên!”

Không mảnh vải che thân, Nhâm Mục Diệu ngược lại rất thản nhiên, giống như giờ phút này trên người hắn vẫn còn đang mặc bộ đồ đồ Tây quý báu được may bằng tay vậy, “Không phải em lột sạch tất cả quần áo trên người anh rồi sao? Không phải em bảo anh ra sao?” Nhâm Mục Diệu mặt uất ức nhìn cô, chỉ ra sự thật không thể chối cãi, “Đồ điên anh đây là do một tay em tạo ra đó.”

“Anh..... anh không thể quần chăn sao?” Kiều Tâm Du giận đến sắp trắng mắt.

“Phiền toái!” Nhâm Mục Diệu thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Kiều Tâm Du, tự mình múc thêm một chén cháo.

“Vậy anh có thể mặc đồ quần áo của em!”

“Quá đàn bà, anh không muốn làm má mì!” Nhâm Mục Diệu mặt chính trực nói.

“Anh..... anh.....” Kiều Tâm Du giận đến mức không nói ra được lời nào, cô vươn tay lấy cái tạp dề khoác phía sau ghế ném cho hắn, “Anh dùng cái đó trước đi đã..... che che.....”

Nhâm Mục Diệu dời tầm mắt sang phía Kiều Tâm Du, hiểu “cái đó” trong miệng cô ám chỉ cái gì, lạnh nhạt nói: “Em cho rằng anh đang biểu diễn trang phục người rừng à? Có phải cũng nên cung cấp thêm mấy cái lá cây thật không?..”

Kiều Tâm Du sững sốt, liếc mắt nhìn cái tạp dề, sau đó mới phát hiện màu tạp dề là màu xanh lá. Hiểu rõ ý tứ của hắn!

“Anh bây giờ đang biểu diễn trang phục Adam và Eva rồi!”

“Adam và Eva?” Nhâm Mục Diệu cau mày nghĩ sâu xa chốc lát, chân mày rậm như được nhuộm màu giường lên, đùa cợt nói: “Anh bây giờ đã là Adam, vậy em có phải cũng nên trở thành Eva không?” Vừa nói xong, Nhâm Mục Diệu nhào tới, muốn cởi áo ngủ trên người Kiều Tâm Du xuống.

Kiều Tâm Du không nghĩ tới Nhâm Mục Diệu sẽ có một mặt bướng bỉnh đến thế, nhanh chóng tránh trái tránh phải tránh đi ma quỷ của hắn, “Được rồi, được rồi! Đừng náo loạn nữa, em đi lấy quần áo cho anh. Anh mau trở lại giường đi! Ngộ nhớ cảm lạnh, lại sốt lên thì làm sao bây giờ?”

“Không thể nào! Sức khỏe anh tốt lắm!” Nhâm Mục Diệu ghét Kiều Tâm Du coi hắn như người bệnh mà đối đãi, hắn không phục vỗ vỗ lồng ngực.

Kiều Tâm Du nhảy tới ghế sa lon, giơ cao cây lau nhà, phòng ngự, “Anh không quay về giường, em sẽ..... Em sẽ lập tức mở cửa, để hàng xóm láng giềng tới tham quan ”người nguyên thủy“.”

Nhâm Mục Diệu chống nạnh, tràn đầy tự tin nói: “Dù sao thân thể của anh cũng rất đẹp! Không sợ bị người khác nhìn!”

“Được lắm!” Kiều Tâm Du chậm rãi đi về phía cửa, “Em sẽ mở cửa ngay!”

“Két ——”

Cửa gỗ mở ra trong nháy mắt, Nhâm Mục Diệu nhanh chóng bắt lấy cái tạp dề trên ghế, thắt dây xung quanh .

“Bốp, Bốp” Ngoài cửa sắt truyền đến một tràng âm thanh vỗ tay nhiệt liệt.

“Đặc sắc, thật sự rất đặc sắc!” Đinh Hạo Hiên lấy khuỷu tay mình đụng đụng thân thể cứng như một khối sắt của Âm Dạ Tuyết, “Không nghĩ tới ngay ở cửa ra vào mà cũng có thể thưởng thức một màn kịch hay?”

“Các anh..... Các anh sao lại ở đây?” Kiều Tâm Du sững sờ nhìn hai người đàn ông đứng trước cửa, lập tức xoay người, gương mặt bày biện ra một mảnh khổ sở, hung tợn trợn mắt nhìn Nhâm Mục Diệu, “Tại anh hết! Mắt mặt chết đi được!” Sau đó bưng khuôn mặt ửng đỏ của mình, chạy vào phòng ngủ.

Nhâm Mục Diệu bình tĩnh tự nhiên mở cửa sắt ra cho hai người bạn tốt đi vào, mở miệng, lạnh như băng hỏi: “Sao biết tôi ở đây?” Nghe giọng điệu này, rất dễ nhận thấy hắn rất không thích bị bọn họ quấy rầy.

“Hà ...!” Đinh Hạo Hiên chỉ chỉ Ám Dạ Tuyết, “Có cậu ta ở đây, cậu ở đâu, cậu ta không tra ra được sao? Đây? Diệu, đây là style khăn tắm mới năm nay sao? Kiểu dáng thật rất đặc biệt nha!”

“Chắc là trộm từ phục trang cho vở kịch Người rừng!”

196. Chương 196: Ôm Bụng Cười Lăn Lộn

Người luôn luôn nghiêm trang, không bao giờ nói đùa - Ám Dạ Tuyết cũng mở miệng trêu đùa Nhâm Mục Diệu.

“Cậu ta không phải đang diễn vở ”Adam và Eva” sao? Nhâm Mục Diệu, nếu cậu có lòng muốn biểu diễn, tôi bảo đảm sẽ đầu tư cho cậu một khoản lớn.”

“Adam và Eva? Chẳng phải là bị nhìn sạch!?”

“Cậu có vóc người đẹp, còn lâu mới sợ bị người ta chiêm ngưỡng đúng không?” Chân mày tuấn tú của Đinh Hạo Hiên nháy lên, hài hước nhìn Nhâm Mục Diệu.

Nghe bọn hắn “tôi một câu, anh một câu”, sắc mặt Nhâm Mục Diệu càng ngày càng khó coi, lửa giận đen tối chậm chậm thiêu đốt, hỏi: “Các cậu đến đây khi nào?”

Đinh Hạo Hiên nâng cằm lên, nghiêm túc suy nghĩ, “Hình như là vào lúc cậu không muốn dùng tạp dề che người.....” Đinh Hạo Hiên di chuyển tầm mắt xuống dưới, “ Còn cầu xin Tiểu Du Du cung cấp cho vài lá cây thật. Bây giờ cậu còn cần không? Ở dưới có mấy cây tùng, để tôi đi hái cho cậu vài lá.....”

“Đinh, Hạo, Hiên!” Nhâm Mục Diệu nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhìn kĩ vào trong đôi mắt hắn, nó hình như đang phát ra một loại tia sáng lạnh.

Ám Dạ Tuyết lúc này còn đang ỉn nấu, giờ đã vùng lên, nóng lòng muốn thử kế hoạch của Đinh Hạo Hiên, “Lá tùng không tốt, không che được đâu.”

“Nhưng nó giúp tăng thêm hiệu ứng ”mơ ảo“, vậy càng hấp dẫn, hiểu không?” Đinh Hạo Hiên ôm bụng ngã trên ghế sa lon cười to.

“Cười đủ chưa!” Nhâm Mục Diệu dùng ánh mắt lạnh nhìn hắn, hận không thể chặt hắn ra thành trăm mảnh.

“Khụ, khụ ——” Kiều Tâm Du mở cửa phòng ngủ ra, cúi đầu, gương mặt e lệ. Mặc dù đã vỗ rất nhiều nước lên mặt, nhưng nó vẫn hiện ra hai mảnh ửng hồng.

Kiều Tâm Du đã mặc chỉnh tề, cầm chăn bông trong tay, ném tới bên người Nhâm Mục Diệu, lẩm bẩm, “Cẩn thận lại phát sốt. Em tới tiệm giặt ủi lấy quần áo cho anh ngay.”

Bởi vì bộ vest đắt giá của Nhâm Mục Diệu là làm từ sợi tổng hợp, không thể giặt tay, nên Kiều Tâm Du mới đem chúng đến tiệm giặt ủi.

“Em không phải đem cả quần lót của anh đi giặt khô luôn chứ?” Hai tay Nhâm Mục Diệu ôm lấy chăn bông, nhúu mày, hai mắt nhìn chăm chăm Kiều Tâm Du, vẻ cứng ngắc trên mặt khó có thể che giấu sự quẫn bách của hắn.

“A!” Ánh mắt Kiều Tâm Du chợt lóe, “Thiếu chút nữa thì quên!” Nói xong, cô đi về phía ngoài ban công.

Lúc Kiều Tâm Du trở lại, tay của cô đã có thêm một cái quần lót màu đen, kín đáo đưa cho Nhâm Mục Diệu, “Anh mau mặc vào đi, đừng như người điên vậy, sẽ ảnh hưởng đến xã hội và mỹ quan.” Vừa nói xong, cô lập tức chạy ra ngoài.

Cô gái nhỏ này lại dám đùa bỡn hấn, giờ phút này, sắc mặt Nhâm Mục Diệu tối đen cùng với kiên nghị, đôi mắt hấn mờ mịt khí giận quay cuồng.

“Ha ha.....” Đinh Hạo Hiên vui vẻ cười to, chỉ chỉ quần lót trong tay Nhâm Mục Diệu, “Cậu mau mặc vào đi!”

“Cười đủ chưa!”

“Chưa! Ha ha..... Để tôi cười thêm một lát nữa đi.”

Nhâm Mục Diệu cầm quần lót lên, “Cậu còn không cầm miệng, tôi sẽ dùng thứ này chặn miệng cậu lại!”

Đinh Hạo Hiên liếc hẩn một cái, “Vậy cậu mặc cái gì?”

“Được rồi, đừng ồn ào nữa!” Âm Dạ Tuyết kịp thời đình chỉ cuộc chiến, “Nói chuyện đứng đắn nào! Tập đoàn Kim Thái sụp rồi.”

“Lợi hại không! Chỉ cần một ngày, nó đã bị hai chúng tôi phá tan, bây giờ tập đoàn Kim Thái như cục than tổ ong, khắp nơi đều là hang hốc ghồ ghề. Chỉ cần một cái đẩy nhẹ nhàng, sẽ biến thành rác.” Đinh Hạo Hiên mặt mày hớn hờ nói nói, mục đích chính là khoe khoang bản lãnh của mình trước mặt Nhâm Mục Diệu.

Nhâm Mục Diệu choàng cái chắn lên người mình, bao bọc mình thật thật thật chặt, mày kiếm sâu và đen khê nhú xuống, ánh mắt lạnh như băng trong đôi con ngươi thâm thúy thoáng qua, “Vậy có quá dễ dãi không?”

“Còn chưa đủ?” Giọng điệu lạnh băng của Âm Dạ Tuyết vang lên, giọng điệu hung ác nham hiểm dần dần bay ra, dường như nó xuất phát từ một nơi rất sâu thẳm “Vậy cậu muốn thế nào?” Trong giọng nói lộ ra sự hứng thú.

“Nếu cậu không cho tôi xem phần tư liệu điều tra kia, tôi còn không biết ông ta là kẻ chủ mưu đứng phía sau vụ thuê sát thủ giết chết ba tôi, có lẽ tôi còn có thể buông tha cho tính mạng của ông ta, nhưng bây giờ..... Thứ cần bả như thế, còn cần phải sống trên đời sao?”

Trên gương mặt đóng băng của Âm Dạ Tuyết đã hình thành nên màng sương lạnh vĩnh viễn không đổi, “Cậu định lấy cái mạng nhỏ của ông ta? Để ông ta táng gia bại sản, vĩnh viễn không có cơ hội chuyển mình, ép ông ta nhảy lầu tự sát. Hay gọn gàng dứt khoát, đâm ông ta một dao?” Đôi môi mỏng của Âm Dạ Tuyết khê mở, lạnh băng nói ra từng loại phương pháp giết chết Úc Thường Kiện.

Đinh Hạo Hiên gãi đầu, “Cậu cứ như vậy mà lấy mạng nhỏ của ông ta, phải chăng thật không có nhân tính” Đôi mắt màu hổ phách lóe ra tia sáng giảo hoạt, “Chúng ta nên nhân tính hóa một chút đi, để ông ta lên đường thật bình an.”

“Được! Cứ làm theo cách của cậu!” Nhâm Mục Diệu lập tức hạ quyết định, bởi vì hẩn hiểu rõ, thâm tâm Đinh Hạo Hiên còn có rất nhiều biện pháp, người chết trong tay Đinh Hạo Hiên so với Âm Dạ Tuyết còn thảm thương gấp trăm lần!

“Chuyện Úc Thường Kiện coi như giải quyết xong, vậy còn Nhâm Dịch Tuấn? Cậu định đối phó với hẩn ta như thế nào?” Âm Dạ Tuyết quay đầu nhìn Nhâm Mục Diệu.

Chân mày hẩn nhú chặt, nghĩ sâu xa chốc lát, sau đó nhấc đôi mắt lên, tia sáng màu bạc bỗng đảo qua, “Phương pháp đối phó anh ta có rất nhiều.”

“Bịch——” ngoài cửa truyền đến âm thanh một vật rơi xuống đất.

“Tâm Du.” Nhâm Mục Diệu thấy Kiều Tâm Du đứng ở cửa, đôi mắt lạnh như băng của hẩn lập tức hóa thành nước, xen lẫn những làn sóng dịu dàng, “Sao lại không cẩn thận như vậy.” Hẩn muốn tiến lên, cầm lấy cái túi nặng nề thay Kiều Tâm Du, nhưng khi vừa đứng lên, mới phát hiện trên người mình giờ phút này chỉ có cái tạp dề bọc quanh—— một hình tượng kinh điển của người rừng.

Đinh Hạo Hiên tiến tới gần, ngồi chồm hồm xuống, cầm túi quần áo trên đất, kín đáo đưa cho Nhâm Mục Diệu, “Mặc vào đi!”

“Mục Diệu, anh..... anh sẽ không bỏ qua cho Nhâm Dịch Tuấn, đúng không?” Kiều Tâm Du lấy dũng khí hỏi.

“Chuyện này, không liên quan tới em, em tốt nhất đừng can thiệp vào.” Nói xong những lời này, Nhâm Mục Diệu cầm quần áo tiến vào phòng vệ sinh.

Trong một thoáng thời gian Nhâm Mục Diệu mặc quần áo, Đinh Hạo Hiên miệng rộng đã đem những chuyện đụng chạm giữa Nhâm Mục Diệu và Nhâm Dịch Tuấn kể rõ, cả chuyện thân thể của Nhâm Dịch Tuấn cũng nói cho Kiều Tâm Du biết.

“Đinh Hạo Hiên, cậu có thể ngậm miệng rồi đó!” Ăn mặc chỉnh tề. Nhâm Mục Diệu đi ra, bộ vest tây phẳng phủ lên vóc người như người mẫu của hần, càng thêm vẻ cao ngất tuấn đạt, cả người hần tràn đầy loại khí chất vương giả tôn quý.

Đinh Hạo Hiên nhìn hần, cợt nhả nói: “Quá trình từ ”vượt người*” tiến hóa thành “người” thật nhanh!”

(*): chữ “vượt người” ở đây cũng là chữ “nhân viên” trong “Nhân Viên Thái Sơn”

“Mục Diệu! Bỏ qua cho anh ấy đi, được không?” Đôi mắt của Kiều Tâm Du nhìn chăm chăm vào hần. Cô biết, với tính cách tàn khốc vô tình của Nhâm Mục Diệu, một khi Nhâm Dịch Tuấn dám trêu chọc hần như vậy, hần nhất định sẽ đẩy anh ta ngã vào cống địa ngục.

197. Chương 197: Hiểu Lâm Tăng Lên

Kiều Tâm Du đồng tình với hần ta, kể từ khi vừa bắt đầu cuộc đời của mình, hần ta đã bị người khác thao túng trong tay, những năm gần đây hần ta đều không phải vì mình mà sống, loại tác động “mất mát” này đã là trừng phạt lớn nhất dành cho hần ta rồi, không còn gì có thể khiến hần đau khổ hơn nữa.

“Em rất quan tâm anh ta?” Nhâm Mục Diệu chưa xót nói.

Mắt Kiều Tâm Du ngập nước, chớp chớp, uất ức nói: “Em chỉ cảm thấy anh ấy rất đáng thương, đừng nên tổn thương anh ấy, có được không?” Kiều Tâm Du cầm tay hần, đóng đưa qua lại, nũng nịu làm nũng với hần.

“Được rồi!” Nhâm Mục Diệu chính là không chịu nổi chiêu này của Kiều Tâm Du, hần chỉ có thể thỏa hiệp, “Lần này anh có thể không so đo với anh ta, nhưng về sau, anh không cho phép em quan tâm đến anh ta, có nghe không!”

Kiều Tâm Du giống như đang già tới, gật đầu.

Nhìn cảnh tượng hài hòa ấm áp, mặc dù trên mặt Đinh Hạo Hiên đang mang theo nụ cười, nhưng đáy lòng lại tràn ngập chua xót. Nhưng, “vợ bạn không thể lẫn”, thấy Nhâm Mục Diệu có thể vì một câu nói của Kiều Tâm Du mà nhẫn nhịn như thế, hần tin tưởng, Kiều Tâm Du đã đi vào lòng của Nhâm Mục Diệu, chỉ cần cô có thể hạnh phúc, hần có thể buông tay.

“Ai! Tôi ở nơi này ”mẹ goá con cô“, cái gì gọi là thân mật thâm thiết, đáng để biểu dương chứ, tôi xem không nổi nữa rồi!” Đinh Hạo Hiên bỗng chốc đứng lên, kéo theo Ám Dạ Tuyết bên cạnh, “Chúng ta đi thôi, đừng làm kì đà, cản trở người ta biểu diễn ”Adam và Eva“!”

“Ừ!” Ám Dạ Tuyết đứng lên, “Nhâm Mục Diệu, chuyện tập đoàn Kim Thái tôi sẽ cùng Đinh Hạo Hiên thay cậu ra tay, cậu tiếp tục biểu diễn đi!” Nói xong, thân thể cao to của hần đi về phía cửa.

“Bái bai!” Đinh Hạo Hiên vẫy tay, “Đừng quên quay video, cho tôi thưởng thức nha.”

Đinh Hạo Hiên nhận được một kích ánh mắt sắc bén đen tối lạnh băng của Nhâm Mục Diệu, hần lập tức ngậm miệng, đi ra ngoài, tốt bụng đóng cửa lại.

Kiều Tâm Du mắc cỡ vùi đầu vào lồng ngực Nhâm Mục Diệu, một mảnh hồng lan từ mặt xuống cổ.

“Được lắm, hai người kia đã đi rồi!” Nhâm Mục Diệu vỗ vỗ phía sau lưng cô.

“Em không còn mặt mũi đi gặp người ta rồi!” Giọng Kiều Tâm Du rầu rĩ, thoát ra từ lồng ngực của hân.

Nhâm Mục Diệu lại “vô tâm vô lo” cười to lên, “Chỉ cần có thể gặp anh là được!”

“Tại anh hết!” Kiều Tâm Du giơ lên quả đấm, đánh đánh vào lồng ngực hân, “Giờ thì hay rồi, bị hai người bọn họ cười nhạo đến chết.”

Một tay Nhâm Mục Diệu nắm lấy bàn tay mềm có chút xanh vì tái của cô, tay kia vén lọn tóc rối bị gió thổi bay trên trán của cô, “Yên tâm đi, bọn họ rất mau quên.”

Giọng nói trầm thấp chậm rãi bay vào tai Kiều Tâm Du, như mang theo một loại ma lực thần kỳ, dần dần làm tim Kiều Tâm Du đập rộn lên, hô hấp tăng nhanh. Cô sững sờ ngẩng đầu nhìn hân, “Thật không?”

“Ừ!” Nhâm Mục Diệu cúi đầu, phút chốc, hân nhắm trúng mục tiêu, hôn lên cánh môi mềm mại của cô, xúc giác mềm mại trơn mềm, dường như hoa anh túc làm hân nghiện, một khi hôn, đề không muốn buông tha.

“Ừ” Kiều Tâm Du theo bản năng muốn phản kháng, nhưng cô dần dần trầm mê trong hơi thở nóng bỏng dịu dàng cùng chiếm đoạt.

Hô hấp nóng bỏng của hai người quấn quít nhau, dần dần khiến Nhâm Mục Diệu mê say, vén áo Kiều Tâm Du lên ——

Bất ngờ, không khí tràn vào da thịt lộ ra của Kiều Tâm Du, cô kinh hãi, “Anh đang làm gì?” Một tay cô ngăn cản hân.

Chiếc lưỡi êm ái ẩm ướt của hân liếm qua vành tai của cô, “Đáp ứng đề nghị của Đinh Hạo Hiên?”

“Anh ta đề nghị cái gì?” Kiều Tâm Du vừa giận vừa hờn. Cảm giác Nhâm Mục Diệu thuần túy là vì muốn trêu đùa cô, mới cố ý khiêu khích cô.

“Adam và Eva?” Khóe miệng Nhâm Mục Diệu hiện lên một nụ cười đầy hàm ý, kéo bàn tay ngăn trở của Kiều Tâm Du ra, tay hân thoáng dùng lực, nút cài trên áo sơ mi, từng viên một rơi xuống sàn nhà.

Một mảnh da thịt trắng muốt hết như ngọc Dương Chi thượng đẳng, toát ra thứ ánh sáng mê người. Phía trên còn được điểm xuyết bởi một hai dấu vết do Nhâm Mục Diệu trước đó tạo thành, bộ ngực đầy đặn mềm mại bị chiếc áo ngực Lace màu da chặt chẽ bao lấy, kèm theo mỗi nhịp hô hấp của Kiều Tâm Du mà phập phồng, dường như tùy thời có thể xông phá, thoát khỏi trói buộc.

“Không được!” Kiều Tâm Du vội vàng xấu hổ kéo áo sơ mi, bọc lại thân thể đã bị phơi bày ra ngoài, “Bây giờ là ban ngày! Hơn nữa, sắp tới giờ em đi làm rồi, đã trễ như vậy.”

Mặc dù khoảng thời gian chỉ có hơn 10 ngày ngắn ngủi, nhưng rất dễ nhận thấy Kiều Tâm Du đã sớm hình thành thói quen bận rộn này trong cuộc sống, bởi vì chỉ có như thế, mới có thể giúp cô không có thời gian nhớ tới hân.

Đôi mắt tỉnh mạch của Nhâm Mục Diệu hừng hực thiêu đốt lửa nóng, dục vọng chất chứa hơn mười ngày, không thể lập tức buông thả hết, hân tự mình cản cô lại ——

“A ——” Khi Kiều Tâm Du kêu lên, cô đã ngã xuống trên ghế sa lon.

“Anh mới hạ sốt không lâu, nghỉ ngơi thật tốt đi, được không?” Kiều Tâm Du bắt đầu nói với hân.

“Em hoài nghi anh không có thể lực sao?” Nhâm Mục Diệu bắt đầu cúi người, êm ái hôn lên vết thương trên cổ cô.

Hoài nghi? Ngày hôm qua, hân còn đang phát sốt, mà đã hành hạ Kiều Tâm Du đến eo mỗi lưng đau rồi, Kiều Tâm Du đối với loại chuyện này, một chút nghi ngờ cũng không có, rất tin tưởng, hoàn toàn không nghi ngờ.

“Anh có thể không cần nghỉ ngơi, nhưng Anh suy nghĩ cho em một chút có được không?” Kiều Tâm Du bấu môi ngượng ngùng nói.

“Thật xin lỗi..... Hôm qua, anh có chút không khống chế được mình, bởi vì đã lâu không gặp em cho nên quá khát vọng rồi, có chút mất khống chế.”

“Nhưng giờ sẽ không, anh sẽ rất dịu dàng.....” Hơi thở ấm áp tinh mịn nhào vào vùng nhạy cảm giữa cô và gáy của Kiều Tâm Du, hần nhắc vấy cô lên, dọc theo đường cong mềm mại của chân mà tuần tra

“Cộc, Cộc.....” Cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa.

Kiều Tâm Du hai mắt tỏa sáng, đẩy đẩy hần, “Có người gõ cửa kìa!”

“Không phải gõ cửa nhà chúng ta.” Nhâm Mục Diệu nặng nề nói, sau đó tiếp tục đốt lửa trên người Kiều Tâm Du.

Lúc nào thì nơi này biến thành nhà anh? Kiều Tâm Du trong lòng thầm thì.

“Tâm Du, Tâm Du, cháu có nhà không?” Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu gào.

Cô kéo vấy mình xuống, “Có người tìm em! Anh mau xuống đi!”

“Tâm Du không rảnh!” Nhâm Mục Diệu hướng về cửa quát.

Ông chủ và bà chủ quán ăn vừa nghe thấy tiếng đàn ông bên trong lập tức cả kinh. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Ông chủ càng lớn tiếng kêu hơn, “Có trộm!”

“Không đúng! Không chừng là sắc lang!” Bà chủ ở bên cạnh nhắc nhở.

“Hi hi.....” Kiều Tâm Du nhẹ giọng cười trộm, “Còn không buông em ra, anh thật sẽ trở thành sắc lang trong mắt mọi người!”

198. Chương 198: Bị Ép Về Nhà

“Shit!” Nhâm Mục Diệu lạnh lùng khẽ nguyên rửa một tiếng, tại sao muốn cùng Kiều Tâm Du thân thiết một phen lại gian nan như thế, hồi này bị Đinh Hạo Hiên và Âm Dạ Tuyết cắt đứt, giờ là ai đây? Tự nhiên thay nhau quấy rầy, xem ra chỗ này phi thường không tốt, việc khẩn cấp trước mắt là phải nhanh chóng mang Kiều Tâm Du về nhà, khá ư là quan trọng đây.

“Đến ngay!” Kiều Tâm Du đứng dậy, dùng ngón tay nhanh chóng chải mái tóc dài xốc xếch. Vì nút cài trên áo sơ mi bị hần giật ra, nên cô cầm lấy cái áo khoác mỏng treo trên tường mặc thêm vào, kéo khóa, che kín da thịt bị lộ ra ngoài.

Kiều Tâm Du mở cửa, hỏi: “Ông chủ, bà chủ, sao hai bác đến đây vậy?” Thông thường, giờ này bọn họ phải ở quán ăn chuẩn bị nguyên vật liệu mới đúng.

Bởi vì trong công việc Kiều Tâm Du luôn nghiêm túc, chưa từng có một ngày đi trễ, thường thường cũng sẽ đến sớm một canh giờ, bắt đầu quét dọn quán ăn.

Hôm nay cô lại trễ như vậy còn không tới, ông chủ và bà chủ có chút lo lắng, nên trực tiếp đến nhà trọ của cô xem qua.

Bọn họ cứ như vậy hùng hồn xông lên, vừa vào cửa, tầm mắt lập tức rơi vào trên người Nhâm Mục Diệu, bị khí lạnh trong đôi con ngươi của hần làm cho ngây ngẩn cả người. Người đàn ông trước mắt cao to tôn quý, trời sanh có khí tức mạnh mẽ, làm cho người ta ngưỡng mộ, “Cậu là.....” Truyện Tiên Hiệp - -Y

Đôi tay Nhâm Mục Diệu đút vào túi quần, mắt lạnh liếc nhìn đôi vợ chồng có tuổi, đối với việc bọn họ quấy rầy chuyện hần và Kiều Tâm Du thân thiết, Nhâm Mục Diệu dĩ nhiên sẽ không có thái độ hòa nhã.

“Anh ấy là.....”

Trong lúc Kiều Tâm Du còn chưa kịp giới thiệu, Nhâm Mục Diệu đã vượt lên trước một bước, một tay hân vòng qua vòng eo mảnh khảnh thon thả của Kiều Tâm Du, ôm cô vào trong ngực, “Tôi là chồng của cô ấy!” Sau đó, Nhâm Mục Diệu quay đầu, nghiêm nghị quát lớn: “Chẳng lẽ em không nói cho người khác biết em là người đã có gia đình sao?”

“Cậu là chồng của Tâm Du?” Bà chủ lầm bầm nói, giọng có chút thoải mái, dường như chỉ có loại đàn ông xuất sắc như thế mới có thể hợp với Tâm Du.

Đuôi lông mày Nhâm Mục Diệu khẽ giương, “Chẳng lẽ bà nghi ngờ?”

“Mục Diệu! Anh có thể nói chuyện hòa nhã chút không!”. Quả đấm nhỏ của Kiều Tâm Du đập một cái vào lồng ngực của hắn, “Hai bác ấy là ông chủ và bà chủ ở quán ăn em làm! Gian phòng trọ này cũng là hai bác cấp cho em đấy, nếu em không gặp được hai bác, nói không chừng, giờ em còn đang ở đầu đường xó chợ.....”

Nhâm Mục Diệu không nghĩ tới khi rời khỏi hắn, Kiều Tâm Du đã phải chịu nhiều uất ức như vậy, lòng hắn liên tục rối bời, cảm giác áy náy tự trách lan tràn ra tận đáy lòng, “Em làm ở quán ăn?”

Kiều Tâm Du giọng bình tĩnh nói qua cuộc sống khi cô rời đi, mặc dù xen lẫn các loại chua cay, nhưng đối với người đã nếm trải tường tận đủ loại khổ nạn như cô mà nói, những mùi vị này thật rất nhạt rất nhạt.

“Đúng vậy! Ông chủ bà chủ đối xử với em rất tốt.....”

Nhâm Mục Diệu rất khó tưởng tượng bảo bối hắn nâng niu trong tay phải phục vụ người khác, bị người khác gây khó dễ, còn phải cúi đầu khom lưng..... Hắn đau lòng, nắm tay cô lên, hạ xuống một nụ hôn, “Thật xin lỗi.....”

Vì một sơ sót của hắn, đã khiến Kiều Tâm Du chịu đủ uất ức, khiến cô phải lựa chọn cách rời đi, kết quả còn để cô phải chịu nhiều đau khổ như vậy. Nhâm Mục Diệu trong lòng âm thầm thề, sẽ không bao giờ dễ dàng buông tay cô ra, cả đời này hắn đều muốn nắm chặt lấy.

Điều này ngược lại khiến Kiều Tâm Du có chút ngượng ngùng, cúi đầu, “Là em để lại thư trốn đi, là em tùy hứng, là tính khí em quá trẻ con!”

“Ai! Thì ra là vợ chồng son gây gỗ!” Bà chủ cười nhìn đôi vợ chồng trẻ.

“Bà à, bọn họ còn rất nhiều lời phải nói, chúng ta nên tránh đi thôi!” Ông chủ dặt tay bà chủ tay đi ra khỏi cửa.

“Chờ đã!” Nhâm Mục Diệu buông lỏng Kiều Tâm Du trong ngực, lấy ra danh thiếp từ trong túi áo vest, “Cám ơn hai bác đã chăm sóc Tâm Du, nếu hai bác có hứng thú với việc kinh doanh nhà hàng, cháu có thể đầu tư để hai bác mở rộng kinh doanh.”

“Chuyện này.....” Hai vợ chồng chất phác nhìn tấm danh thiếp vàng trước mắt, người có chút mờ mịt.

Ông chủ lắc đầu một cái, không nhận lấy tấm danh thiếp kia, “Việc chúng tôi giúp đỡ Kiều Tâm Du chẳng qua chỉ là việc nhỏ, cũng không cầu xin báo đáp gì. Hơn nữa, quán ăn tuy nhỏ, nhưng buôn bán cũng khá tốt, bác không có ý định mở rộng kinh doanh. Bây giờ, chuyện hạnh phúc nhất là cùng bà nhà của bác đây ở trong phòng bếp bận rộn, cho nên việc này đối với chúng tôi mà nói thật không quan trọng.”

Không nghĩ tới hạnh phúc đối với đôi vợ chồng bình thường này lại đơn giản như vậy. Có lẽ, ở trong mắt người khác, nó không có mấy ý nghĩa.

“Ông chủ, bác trước tiên cứ nhận lấy đi!” Kiều Tâm Du cầm danh thiếp trong tay Nhâm Mục Diệu, kín đáo đưa cho ông, “Nếu sau này cuộc sống gặp phải khó khăn, bác có thể tới tìm chúng cháu, đây chỉ là việc anh ấy muốn thay cháu cảm ơn bác đã chiếu cố trong thời gian qua.” Trên mặt Kiều Tâm Du hiện lên một nụ cười nhu hòa dịu dàng, như ánh mặt trời rực rỡ nhất ngày đông, ấm áp phi lòng người.

Trên người của cô chính là tràn đầy loại ma lực này, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười của cô đều cho người ta cảm giác thư thái, thoải mái.

Nhìn bóng lưng ông chủ và bà chủ rời đi, Kiều Tâm Du thở dài một tiếng, “Bọn họ thật hạnh phúc.”

“Chẳng lẽ chúng ta không phải sao?” Nhâm Mục Diệu đột nhiên đứng ở phía sau cô, từ sau lưng bế cô vào lòng, “Bây giờ có thể cùng anh về nhà chứ?”

Kiều Tâm Du hơi chậm lại, hỏi: “Em từ khi nào nói muốn về nhà?”

“Em muốn tiếp tục chuyện lúc này bị gián đoạn, hay muốn cùng anh về nhà.....”.

“Cả hai đều không muốn!”

“Trong hai phải chọn một!” Nhâm Mục Diệu giọng kiên quyết bá đạo, không cho phép có một tia phản kháng.

“Anh thật bá đạo!” Kiều Tâm Du cong lên đôi môi mềm mại, “Làm sao bây giờ, em đối với gian phòng nhỏ này có tình cảm, muốn tiếp tục ở lại đây?”

Nhâm Mục Diệu ngẩng nhìn bốn phía, gian phòng trọ này, một phòng ngủ một phòng khách, nhỏ đến đáng thương. Diện tích phòng vệ sinh nhà họ Nhâm so với nơi này còn lớn hơn, “Nếu em kiên quyết muốn ở lại, anh chỉ có thể, mua đứt mảnh đất trống này, sau đó đem cái nhà trọ so với ông lão còn muốn xiêu vẹo hơn, chỉ chực sụp đổ này phá hủy đi.”

“Anh không được làm thế!” Kiều Tâm Du biết hẳn luôn nói được là làm được, không thể bởi vì cô, mà để cho toàn bộ người ở đây bị liên lụy. Cô mấp máy môi vài cái, tâm không cam tình không nguyện nói: “Được rồi! Em về với anh.”

“Thật biết nghe lời!” Nhâm Mục Diệu cúi đầu hạ xuống một nụ hôn dột ra tiếng lên mặt cô, như phần thưởng cho một đứa bé con.

“Hừ!” Kiều Tâm Du bực mình hừ một tiếng. Bất ngờ, lực đạo ở thắt lưng bỗng mạnh hơn, một trận trời đất quay cuồng, Kiều Tâm Du bị hất bễ lên, “Này! Anh làm gì đấy? Mau thả em xuống!”

Nhâm Mục Diệu cúi đầu nhìn cô, khóe miệng chứa đựng nụ cười nhạt xấu xa, “Ngay bây giờ chúng ta về nhà.”

199. Chương 199: Vô Tình Vứt Bỏ

“Không cần! Em còn chưa sửa soạn, ở đây còn rất nhiều đồ.....” Kiều Tâm Du ra sức phản kháng, hai chân đạp loạn.

“Đều không cần!” Nhâm Mục Diệu không để ý tới phản kháng của Kiều Tâm Du, đi về phía cửa, chân đá ra một cước ——

“Rầm ——” một tiếng, cửa sắt bị hất phá hỏng.

Rèm cửa sổ trong phòng bị kéo thật kín, ngăn trở ánh sáng rực rỡ bên ngoài, bên trong là khoảng không gian tối đen, từng đợt mùi rượu nồng nặc xông vào mũi.

“Dịch Tuấn, Dịch Tuấn! Anh có ở đây không?” Lương Tử Ngưng sau khi ra viện đã tìm rất nhiều nơi, nhưng đều không tìm được bóng dáng Nhâm Dịch Tuấn, nên cô trở lại khu nhà trọ của mình, không ngờ khi tới nơi, phòng trọ của cô bay ra mùi rượu cồn nồng nặc.

“Cạch!” Nhất nút công tắc, ánh đèn sáng ngời tán ra tia sáng nhu hòa, trong nháy mắt tràn ngập từng góc phòng ngủ.

Nhâm Dịch Tuấn ngồi sững trên đất, chung quanh là mười mấy chai rượu nghiêng ngả. Áo sơ mi trắng của hắn dính phải rượu, chỉ cài hai nút phía dưới, lộ ra từng đường cong tinh trắng của bắp thịt. Mái tóc hắn xốc xếch, cằm đã có một lớp râu ria, trong đôi con ngươi suy yếu vô lực hiện lên đầy tia máu, đôi mắt đỏ vằn bị ánh sáng chói lòa kích thích làm cho híp lại, bất mãn lớn tiếng hét lên: “Tắt ngay! Tắt ngay!”

“A!” Lương Tử Ngưng lần đầu tiên nhìn thấy Nhâm Dịch Tuấn chật vật như vậy, đáng vẻ chán chường, cô tắt toàn bộ đèn.

Chớp mắt, căn phòng sáng ngời một lần nữa lọt vào bóng tối.

Lương Tử Ngưng đi về phía hắn, ngồi chồm hổ xuống, “Dịch Tuấn, anh đừng uống nữa được không.....” Lương Tử Ngưng ngồi ở một bên khuyên người say như chết - Nhâm Dịch Tuấn.

“Cút ngay! Cô cút ngay cho tôi.....” Nhâm Dịch Tuấn đẩy Lương Tử Ngưng ra, cầm chai rượu lên, ngửa đầu mãnh liệt rót.

Mặc dù Nhâm Dịch Tuấn đã say, nhưng là sức lực của hắn vẫn lớn như vậy, Lương Tử Ngưng hai tay chống đất, bò dậy, đoạt lấy chai rượu trong tay Nhâm Dịch Tuấn, cô uống một hớp, vị rượu còn nồng đậm kích thích cổ họng của cô, “Anh xem anh hiện giờ ra đáng vẻ gì! Quả thật như một bãi bùn nhão!”

“Đúng! Tôi bây giờ chỉ là một bãi bùn nhão, một bãi bùn nhão luôn bị người ta ngậy ngốc lợi dụng!” Nhâm Dịch Tuấn gầm thét, tay phải vô lực rũ xuống, lại nhặt một chai rượu trên đất, dùng răng mở nắp phía trên, “Chúng ta uống chung đi, vì bãi bùn nhão tôi đây cạn chén!”

Nhâm Dịch Tuấn trước giờ vốn không chịu nhận thất bại, hắn tại sao lại chán chường như thế, Lương Tử Ngưng khẽ sững sốt, nhẹ giọng dò hỏi: “Dịch Tuấn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện gì? Ha ha..... Chuyện gì? Ha ha.....” Nhâm Dịch Tuấn ngửa đầu mặc sức cười lớn, trong bóng đêm, đồng tử của hắn phóng đại cực hạn, thả ra thứ ánh sáng vỡ nát mù mờ ngờ ngàng.

Lương Tử Ngưng thấy Nhâm Dịch Tuấn như vậy, đau lòng không dứt, cô tình nguyện thấy hắn đối với cô lãnh khốc vô tình, một Nhâm Dịch Tuấn gào to thét lớn với cô, chứ không muốn nhìn thấy một Nhâm Dịch Tuấn chán chường, hồ hững, thê lương như bây giờ. Nguồn:

Mỗi một tiếng cười của hắn giống như kim nhọn ghim vào lòng Lương Tử Ngưng, khiến cho cô thông suốt.

“Dịch Tuấn.....” Lương Tử Ngưng thấp giọng kêu một tiếng, đưa ra hai cánh tay, nghiêng người ôm lấy Nhâm Dịch Tuấn, “Dịch Tuấn, anh còn có em mà..... Cho dù anh gặp phải chuyện gì, em cũng sẽ ở bên cạnh anh, giúp đỡ anh, cùng anh đối mặt.....”

Nhâm Dịch Tuấn thoáng yên tĩnh trở lại, hắn ngưng điên cuồng cười to, đưa đôi mắt tỉnh mịch chuyển sang Lương Tử Ngưng, mờ mịt không hề có tiêu điểm, khóe miệng nâng lên thành một nụ cười lạnh nhạt, “Ha ha..... Ở bên cạnh giúp đỡ tôi?”

Lương Tử nghe được tia hoài nghi trong lời nói của hắn, cô vội vàng nói: “Đúng! Dịch Tuấn, em vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh giúp đỡ anh.” Điểm này, Nhâm Dịch Tuấn quyết không thể có bất kỳ hoài nghi gì với cô, mười mấy năm qua, tim Lương Tử Ngưng vẫn chỉ đem ba chữ Nhâm Dịch Tuấn” để ở vị trí cao nhất, ai cũng không có cách khiến nó dịch chuyển.

“Cô biết không, tôi hoàn toàn thất bại rồi, bây giờ tôi chỉ là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, không một xu dính túi..... Thế nào? Cô còn có thể đi theo kẻ nghèo rớt mồng tơi như tôi sao?” Tay Nhâm Dịch Tuấn ra sức đẩy cô ra, Lương Tử Ngưng vốn đang nằm trên bả vai hắn, lập tức ngã nhào trên mặt đất.

“Chẳng lẽ anh cho là em vì tiền mới theo anh sao?” Khóe môi Lương Tử Ngưng nhếch lên thành một nụ cười thê lương, thì ra dù cô thật lòng bỏ ra nhiều chân ý như vậy, quay đầu lại, địa vị của cô ở trong lòng Nhâm Dịch Tuấn lại thấp và mỏng manh đến thế, thấp mỏng đến nỗi giống như những hạng gái vì tiền mà lên giường!

Một thực tế thật bi thương.

Hai tay Lương Tử Ngưng vòng qua hông của hắn, thật chặt, bắt kể hắn lại dùng sức đẩy ra thế nào, cô vẫn không buông tay, “Em yêu anh..... Dù là anh trước kia, hay là anh hiện giờ không đáng giá một đồng, em vẫn yêu anh..... Từ trước đến giờ, em mãi mãi chỉ có mình anh không đổi.” Giọng điệu nghẹn ngào lộ ra ý vị lạnh lẽo.

Nhâm Dịch Tuấn dừng lại một chút, dường như có chút động lòng, “Làm sao bây giờ? Dù tôi biết cô si tình, nhưng tôi lại không có ý với cô!” Hắn giơ lên nụ cười lạnh châm biếm, “Ác ma như tôi, cô nên tránh xa thì

tốt hơn.”

“Em biết rõ, tất cả em đều biết. Trong lòng anh căn bản không hề có em, anh chỉ muốn lợi dụng em đến gần Nhâm Mục Diệu mà thôi. Nhưng, em cam tâm tình nguyện bị anh lợi dụng, làm con cờ của anh. Điều em sợ nhất, chính là vào một ngày, giá trị lợi dụng của em hoàn toàn không còn, sau đó anh sẽ vô tình đẩy em ra.....”

“Xem ra cô không đến nỗi quá ngu xuẩn!” Nhâm Dịch Tuấn uống một hớp rượu mạnh. “Cô bây giờ đối với tôi mà nói hoàn toàn không có giá trị lợi dụng rồi! Cho nên nhanh chóng rút đi giùm tôi đi!” Giọng nói lạnh lùng của hắn bắn tán loạn vào bầu không khí băng giá, ngay lập tức nhiệt độ hạ xuống mức 0.

“Đừng! Dịch Tuấn, anh đừng vứt bỏ em được không, em không cần danh phận, chỉ cầu anh có thể để em ở bên cạnh anh, làm một ả tình nhân là tốt rồi.....” Lương Tử Ngưng đau khổ cầu xin hắn, nhưng Nhâm Dịch Tuấn không chút cử động, đôi mắt đen của hắn không liếc nhìn cô lấy một cái, tiếp tục uống rượu.

“Dịch Tuấn, em đối với anh mà nói, vẫn có giá trị lợi dụng.” Lương Tử Ngưng nhanh chóng cởi áo quần trên người mình, “Anh không yêu thích em, thì anh vẫn có thể yêu thích thân thể của em? Thân thể của em mãi mãi đều là của anh” Lương Tử Ngưng cầm tay hắn lên, dán vào bộ ngực cao vút của mình.

Nhâm Dịch Tuấn mạnh bạo rút tay ra, “Xin lỗi! Thân thể cô tôi chơi chán rồi, căn bản không có hứng thú.”

Toàn thân không mặc gì cả, Lương Tử Ngưng té lăn trên đất, sàn nhà lạnh như băng cùng với khí lạnh làm toàn thân cô nổi da gà, giờ phút này lòng của cô đang rỉ máu, vì ngỡ ngàng, vì quyết không từ bỏ, cô đã dày xéo tự ái của mình, đau khổ cầu khẩn hắn.

Cô không biết mình phải làm gì mới có thể khiến Nhâm Dịch Tuấn hồi tâm chuyển ý? Cô còn có thể làm gì đây?

200. Chương 200: Thử Đoạn Hạ Lưu

“Không phải anh hận Nhâm Mục Diệu sao, được! Em giúp anh giết hắn!” Lương Tử Ngưng bỗng đứng lên, nhặt quần áo trên đất, nhanh chóng mặc lên người, sau đó lao đảo chạy ra ngoài.

“Ha ha.....” Trên gương mặt lạnh lùng của Nhâm Dịch Tuấn bí mật mang theo vài tia cười lạnh, hắn căn bản cũng không quan tâm. Hắn căn bản cũng không tin tưởng Lương Tử Ngưng có lá gan kia, cũng không tin tưởng Lương Tử Ngưng sẽ vì hắn làm.

“Yêu? Hừ..... là cái thứ lừa mình dối người nhất” Hắn căn bản cũng không tin tưởng cái gì gọi là yêu, tất cả đều là lời nói dối! Vì hành vi phóng đảng của bản thân mà đội lên trên nó một cái mũ hoa lệ.

Nhâm Dịch Tuấn tiếp tục uống rượu, vị rượu cay lướt qua cổ họng của hắn không mang đến chút kích thích nào, chỉ như nước lã mà thôi.

“Xoảng ——” Nhâm Dịch Tuấn tiện tay ném, chai rượu bay tới vách tường, phát ra âm thanh gai nhọn, rồi bể thành mảnh vụn.

“Tất cả đều là giả dối! Đang gạt người..... Gạt người.....” Nhâm Dịch Tuấn lớn tiếng kêu la.

Hắn căn bản không có cách nào tiếp nhận sự thật này, người hắn gọi là “ba” mấy chục năm thế nhưng lại không phải là “ba” của hắn, mà kẻ gọi là “ba” chân chính của hắn vẫn đang lợi dụng hắn, coi hắn như hòn đá kê chân nhằm mở rộng bản doanh, còn hắn thì chẳng hay biết gì.

Đích thực! Thế giới của hắn thật giả dối, thật sự rất giả dối.

Cứ tưởng là đồ của mình, mơ ước tranh đoạt bấy lâu nay, thì ra nó nguyên bản đã không thuộc về hắn. Mà, kẻ hắn vẫn tưởng là người tốt nhất với hắn, chẳng qua chỉ là đang lợi dụng hắn mà thôi.....

Tất cả mọi thứ đều đảo lộn hết rồi, hoàn toàn đảo lộn rồi.....

Úc Thường Kiện say khướt đi đến nhà trọ nơi tình nhân ông bao nuôi, đập cửa, “Mở cửa! Mở cửa nhanh!”

“Honey! Anh đến rồi à!” Cửa mở ra, truyền đến giọng điệu hoa ngữ cứng đờ. Một cô gái nước ngoài với mái tóc đỏ xõa vai, mặc trên người chiếc áo ngủ khêu gợi, lộ ra da thịt sáng bóng, nhìn không sót từng đường cong lồi lõm bên trong.

Thật ra thì Úc Thường Kiện bao nuôi rất nhiều tình nhân, tới nơi nào thì tùy tâm tình của ông ta. Đàn bà trong mắt ông ta chỉ là thứ đồ lệ thuộc mà thôi, không có ý nghĩa. Nếu quả thật phải nói về tác dụng của nó, vậy thì đó chỉ là công cụ để đàn ông vui đùa và sinh con, nếu lợi dụng tốt, lợi ích thu được cũng rất khả quan.

“Rượu! Cho tôi rượu!” Úc Thường Kiện bước chân loạng choạng, lảo đảo đi vào phòng, ngã xuống ghế salon.

Cô gái nước ngoài cười híp mắt đá lông nheo, “Em sẽ lấy rượu cho anh.”

“Ha ha..... Lấy loại tốt nhất ấy!” Úc Thường Kiện cười một tiếng, nếp nhăn trên mặt bắt đầu chùng chất, ghê tởm dữ tợn.

Đằng sau nhà trọ, một chiếc Cadillac màu đen dừng lại, bên trong xe có hai điểm ánh sáng đỏ lúc sáng lúc tối, một mùi thuốc lá nhàn nhạt thơm ngát phiêu tán.

“Đinh Hạo Hiên.....” Lông mày Âm Dạ Tuyết nhíu xuống, “Cậu dùng chiêu này, có phải quá..... quá thối tha không?” Âm Dạ Tuyết hiềm khi không đồng ý với Đinh Hạo Hiên việc sử dụng thủ đoạn hạ lưu, nhưng hắn ta luôn khư khư cố chấp, chờ Âm Dạ Tuyết biết hết kế hoạch, hắn ta đã an bài tốt tất cả rồi.

“Dùng nước cờ nào thì cũng tùy loại người, đối phó với kẻ hạ lưu, dĩ nhiên phải dùng thủ đoạn hạ lưu!” Đinh Hạo Hiên nói với luận điệu “lẽ dĩ nhiên”, một chút cũng không cảm thấy ngượng ngùng.

“Tôi cảm thấy nên trực tiếp cho hắn một dao, hoặc một ”viên” là tốt nhất, vậy mới dứt khoát!” Nói xong, Âm Dạ Tuyết đã muốn mở cửa xe.

Đinh Hạo Hiên ngăn hắn lại, “Không cần! Cậu đường đường là đại ca của tổ chức Âm, tự mình ra tay đối phó với loại người hạ lưu như thế, sẽ tổn hại tới uy nghiêm sau này đó.”

“Vậy cậu đi đi!” Âm Dạ Tuyết mở tay ra, súng lục tinh tế khéo léo đã lên nòng sẵn.

Âm Dạ Tuyết đã thấy qua thân thủ Đinh Hạo Hiên, đối với việc giết chết loại người dư thừa không đáng được sống, chỉ cần sử dụng một đầu ngón tay của hắn là được.

“Giết chết người này, chỉ tổ bắn tay tôi.” Đinh Hạo Hiên lắc đầu, đẩy cánh tay hắn ta về, “Cất súng đi! Tôi còn đang giúp người ta làm thí nghiệm đấy?”

Tiếng nói mới vừa rơi xuống, Đinh Hạo Hiên ý thức được mình lỡ miệng, vội vàng ngậm lại.

“Thí nghiệm? Ai?” Âm Dạ Tuyết nín lấy vấn đề này.

Đinh Hạo Hiên ha ha cười to, “Tôi có nói tới thí nghiệm sao? Cậu nghe lầm rồi.” Nhìn điệu thuốc trong tay Âm Dạ Tuyết sắp tàn, hắn nói sang chuyện khác, “Thêm một điếu đi!” Một điếu thuốc mới được đưa tới trước mặt hắn ta.

“Đúng rồi! Thuốc kia là từ đâu tới?” Đôi mắt tà ma bất chấp của Âm Dạ Tuyết dần dần đóng băng.

“Tôi tự có cách riêng của bản thân!” Đinh Hạo Hiên một tay khoác lên bả vai hắn ta, thăm dò, “Thuốc đó siêu cấp mạnh mẽ, tôi còn hàng, cậu có cần không?”

Âm Dạ Tuyết đánh rụng cánh tay Đinh Hạo Hiên đang khoác lên vai hắn, “Cậu giữ lại cho mình từ từ dùng đi! Không ngờ, khẩu vị của cậu không chỉ vốn vẹn nằm trong việc thích người đẹp ngực to, lại còn phải cần dùng thuốc.....”

“Ai nói tôi dùng thuốc!” Đinh Hạo Hiên nóng nảy, cất lực giữ gìn danh tiếng của bản thân, khoe một chút cơ bắp trên cánh tay, “Cậu xem xem, vóc người như tôi đây còn cần dùng thuốc sao?”

Ám Dạ Tuyết chậm rãi hút một hơi thuốc, lẫn trong làn khói lượn lờ khắc ra bốn chữ: “Miệng cộp gan thỏ.”

Úc Thường Kiện nghiêng người dựa trên ghế sa lon, hai chân vừa nhấc, chân tùy ý gác trên bàn trà, một tay cầm ly uống rượu, ngửa đầu một hơi tận sức uống hết, “Thêm!”

Cô gái nước ngoài ngồi bên cạnh, cầm chai rượu bran-đi trong tay, rót cho ông, “Uống nhiều rượu đối với thân thể không tốt đâu.” Cô cố hết sức nói ra giọng Trung kém cỏi của mình.

“Lắm mồm!” Úc Thường Kiện cảm thấy thân thể mình càng ngày càng nóng, có thể là do tác dụng của cồn. Hắn đưa ra nắm lấy bộ ngực cao vút của cô gái nước ngoài, để ly rượu trong tay xuống, ôm cô gái vào lòng ngực, đè lên người.

“Úc tiên sinh, anh không phải muốn uống thêm rượu sao? Uống thêm chút nhé?” Trên mặt cô gái nước ngoài treo lên nụ cười, đưa chai rượu tới trước mặt ông.

Mắt Úc Thường Kiện hừng hực hiện lên dục hỏa, cảm thấy hạ thể sưng đau đến mức sắp nổ tung. Hắn đoạt lấy chai rượu trong tay cô gái nước ngoài, ngửa đầu uống sạch phần rượu còn dư lại, “Baby! Anh tới đây!” Như con mãnh thú đói bụng, hắn nhào tới bên người cô gái.

“Bộp! Bộp!” Ngoài cửa truyền đến âm thanh của tiếng vỗ tay, Đinh Hạo Hiên quay đầu nhìn gương mặt lạnh như băng của Ám Dạ Tuyết, nói: “Xem ra chúng ta tới rất đúng lúc, vừa kịp xem cảnh cao trào.”

Úc Thường Kiện khó khăn bò dậy, nhìn hai người xa lạ trước mắt, mặt kinh ngạc hỏi: “Bọn mày là ai, vào đây bằng cách nào?”

201. Chương 201: Yên Lặng Chuẩn Bị Hôn Lễ

Đinh Hạo Hiên lắc lắc chùm chìa khóa trong tay, “Cô ấy đưa cho tôi.”

“Cô” Úc Thường Kiện quay đầu, gắt gao nhìn chằm chằm cô gái người nước ngoài kia, “Cô, là cô.....”

“Đinh tiên sinh, chuyện anh giao cho tôi, tôi đã làm xong.” Cô gái người nước ngoài từ từ đứng lên bên người Úc Thường Kiện.

Đinh Hạo Hiên liếc chai rượu cùng với ly rượu ngã xiêu vẹo trên khay trà, “Tốt! Cô về được rồi, lát nữa tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản của cô.”

“Mày..... Bọn mày muốn làm gì tao?” Úc Thường Kiện có chút sợ hãi, ông muốn giùng giàng đứng lên, nhưng hai chân lại mềm nhũn vô lực, toàn thân giống như bị lửa nóng nghiêm ngặt bao trùm, cả lực phủ ngũ tạng cũng bị thiêu đốt.

Ám Dạ Tuyết lạnh lùng liếc nhìn ông ta một cái, giống như nếu nhìn thứ cặn bã như ông ta nhiều hơn một cái liếc sẽ hạ nhục ánh mắt hắn, nhàn nhạt phun ra bốn chữ: “Tôi muốn ông chết!”

“Bọn mày là ai..... Tao và hai đứa mày không thù không oán, vì sao phải.....” Úc Thường Kiện mặt đỏ tới mang tai, giọng đứt quãng, hạ thể của hắn trướng tới mức đau đớn, khiến cho hắn không ngừng hít vào khí lạnh.

“Bọn tôi là ai không quan trọng, chỉ cần nhớ ba chữ ”Nhâm Mục Diệu” là tốt rồi.” Đinh Hạo Hiên nhìn Úc Thường Kiện vì đau đớn mà vặn vẹo khiến khuôn mặt dị dạng, ý vị sâu xa nhìn Ám Dạ Tuyết, “Thuốc này thật lợi hại!” Hắn thật mong đợi ngày nào đó có thể nhìn thấy Ám Dạ Tuyết cũng thua trong tay loại thuốc này, như thế..... khẳng định sẽ siêu cấp khôi hài. (Lời tác giả Tuyết Sắc Đồ Mi: Ám Dạ Tuyết bị hạ được sẽ như thế nào, tiểu thuyết tiếp theo sẽ công bố)

Nghe thấy ba chữ “Nhâm Mục Diệu”, mặt Úc Thường Kiện thoáng chốc cứng đờ, muốn giùng giàng ngồi dậy, nhưng hơi sức toàn thân giống như bị rút khô, chỉ có thể hé miệng nói: “Mày..... Bọn mày cho tao uống thứ thuốc gì?”

“Thuốc gì?” Khóe miệng Đinh Hạo Hiên hàm chứa nụ cười tà ác, “Thuốc này hẳn ông phải rất quen thuộc mới phải, không phải ông thường dùng sao. Tôi chỉ tốt bụng, gỡ chút thủ đoạn, tăng hiệu lực thuốc thêm mấy chục lần thôi, để ông được thể hiện sức mạnh của loài gấu”

“Gấp mấy chục?” Hai mắt Úc Thường Kiện trợn ngược, sắp ngất đi, “Van xin các anh, bỏ qua cho ông già này được không.....” Ông để xuống giá trị bản thân, mở miệng khóc lóc kể lể.

“Bỏ qua cho ông, vậy chúng tôi trăm ngàn cực khổ thiết kế một cái chết vui vẻ nhanh chóng như vậy làm gì?” Đinh Hạo Hiên lấy ra một gói bột thuốc từ trong túi, quét mắt nhìn căn lều nhỏ chống lên nơi đây quần Úc Thường Kiện, khóe miệng nâng lên thành một nụ cười nhạt lạnh, “Chắc chắc..... Xem ra, còn có thể cho thêm thuốc.”

Đinh Hạo Hiên nắm lấy cằm dưới của Úc Thường Kiện, cạy miệng ông ra, đổ bột thuốc vào.

“Đinh Hạo Hiên, đủ rồi!” Ám Dạ Tuyết đối với thủ đoạn hạ lưu này của hắn ta thật sự không thể gật đầu bừa, đó là lí do vì sao khi vừa vào đây hắn luôn trướng ra một bộ mặt “đi ghê”*.

(*): ý chỉ dừng dừng

Đinh Hạo Hiên đem cả gói bột thuốc rót vào miệng Úc Thường Kiện, buông ông ta ra, vỗ vỗ tay, “Chẳng qua tôi sợ ông ta có sức miễn dịch với loại thuốc này, nên thêm chút liều lượng, phòng ngừa ”ngộ nhớ” thôi. Giờ khá tốt rồi, chúng ta đi thôi!”

“Khụ, khụ —— các anh, xin các anh đừng đi, van xin các anh hãy bỏ qua cho tôi, là ông già tôi đây có lỗi, van xin các anh.....” Úc Thường Kiện la hét khóc lớn, khóc đến mức so với đàn bà còn thê thảm hơn.

Căn bản là không có người để ý đến ông ta, “Ám Dạ Tuyết, cậu nói xem, trang bìa tin tức ngày mai sẽ là gì? Tổng giám đốc tập đoàn Kim Thái vì không được như ý trên thương trường, nên uống xuân dược tự vẫn hay là.....” Đinh Hạo Hiên lòng đầy ý cười đi ra ngoài.

“Đừng! Xin các anh hãy quay lại, van xin các anh gọi xe cứu thương giúp ông già.....” Hành động giãy giụa của Úc Thường Kiện giống như sắp chết, ông thống khổ kêu la.

Giờ phút này, toàn thân ông không thể động đậy, tê liệt đau đớn lan tràn khắp toàn thân, như cá trên bờ cát hứng phải từng tia sáng nóng bức của mặt trời, từng chút bị vắt kiệt sinh mạng

Căn phòng to lớn bị không khí mờ ám bao phủ lấy, âm thanh xột xột xoạt xoạt truyền khắp mọi nơi.

“Sao vậy? Về nhà vẫn không ngủ được?” Giọng điệu dằn truyền đến từ trên đỉnh đầu Kiều Tâm Du, Nhâm Mục Diệu rũ mắt nhìn cô đang nằm trong khuỷu tay mình.

“Em đánh thức anh à?” Kiều Tâm Du lại xoay người, muốn tìm kiếm một vị trí tốt từ trong ngực Nhâm Mục Diệu.

Trên tủ đầu giường có hai ngọn đèn đêm đang chiếu ra thứ ánh sáng màu lam, giống như làn nước hồ không có lấy một tia gợn sóng.

Trên mặt Nhâm Mục Diệu treo lên nụ cười nhạt chói lọi, đôi tay ôm vòng eo mảnh khảnh của Kiều Tâm Du, hắn xoay người một cái, đè lên thân thể cô, “Nếu không ngủ được, không bằng làm một chút chuyện có ý nghĩa?”

“Cái gì là chuyện có ý nghĩa?” Kiều Tâm Du giả bộ không hiểu, đầu quay sang hướng khác.

“Cùng nhau vận động.” Nhâm Mục Diệu cúi người, muốn hôn Kiều Tâm Du, ai ngờ đột nhiên xuất hiện một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại dính vào trên đôi môi mỏng của hắn.

Kiều Tâm Du oán trách nói: “Còn chưa vận động đủ à!” Sau đó, đẩy đẩy hắn, “Em muốn ngủ.”

“Tâm Du, gả cho anh thêm một lần nữa được không?”

Về mặt Kiều Tâm Du kinh ngạc, “Anh có ý gì?”

Nhâm Mục Diệu xoay người xuống, cầm tay cô, đôi mắt thâm thúy lấp lánh nhìn chăm chăm vào Kiều Tâm Du: “Anh đã chuẩn bị sẵn một hôn lễ vào tuần sau.....”

“Cái gì?” Kiều Tâm Du hít vào một hơi, “Anh lại tự ý!”

“Không phải là vì muốn cho em một ”kinh hỉ“* sao!”

(*): kinh hỉ = kinh ngạc + vui vẻ, chữ “kinh” trong “kinh hỉ” vừa có nghĩa “kinh ngạc” vừa có nghĩa “kinh hãi”.

Kiều Tâm Du tiện tay bắt được một cái gối đầu, đánh vào người Nhâm Mục Diệu, “Không có hỉ chỉ có kinh thôi! Cuối tuần, như vậy quá nhanh.....”

“Anh chuẩn bị tốt tất cả rồi, chuẩn bị hơn một tháng.” Nhâm Mục Diệu đoạt lấy gối đầu trong tay cô, tiện tay ném, gối đầu cứ như vậy lể loi nằm trên sàn nhà, “Anh nợ em một hôn lễ lãng mạn ấm áp, lần trước đã khiến em chịu uất ức và thương tổn..... Kể từ giờ, anh muốn đền bù lại cho em từng chút một.”

Nhâm Mục Diệu nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của cô, mười ngón tay nắm chặt vào nhau, giống như hai trái tim đang dính sát vào nhau vậy. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Em không cần hôn lễ, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh, chăm sóc anh, vậy là đủ rồi” Kiều Tâm Du nhào vào ngực của hắn, cô vốn luôn dè dặt, lần đầu tiên làm ra loại hành động lớn mật như thế.

Nhâm Mục Diệu gắt gao bao bọc cô, “Đã vậy thì anh nên mua một sợi dây thừng, tùy thời tùy chỗ cột em vào bên cạnh.”

“Anh xem em là cún cưng à!” Kiều Tâm Du bĩu môi, đưa tay vuốt mũi hắn một cái, “Em không lấy chồng! Để hôn lễ của anh không có cô dâu, khiến anh phải chịu thất bại nặng nề!”

“Em dám không lấy? Em không gả cho anh, còn có thể gả cho ai!” Bàn tay Nhâm Mục Diệu hướng về phía nách Kiều Tâm Du, chọc nhột cô, “Nói! Em rất cuộc có chịu lấy chồng hay không!”

Kiều Tâm Du nhanh chóng tránh đông tránh tây, “Ha ha... Mục Diệu! Anh thật xấu! Em không lấy...”

202. Chương 202: Hung Quang Tắt Tiên (bất Hạnh Định Là Phải Đến Trước)

Công viên Kính Nguyệt.

Con đường nhỏ uốn khúc dẫn vào nơi vắng vẻ, hai bên đường là những cây nhãn mọc dài đang tỏa hương, phả vỡ đi sự nồng ấm. Con đường nhỏ khúc khuỷu quanh co, đá cuội rải đầy đất, trên thảm cỏ nhung xanh biếc bên cạnh là những chiếc ghế gỗ trải dài.

Thời khắc này thật hợp cho các ông bà cụ già tay trong tay tản bộ.

Một cô gái, hai chân bắt chéo vào nhau đang ngồi đó, ánh mắt sắc bén, phát hiện rõ mọi động tĩnh xung quanh.

“Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Kiều Tâm Du sau khi đưa Nhâm Mục Diệu đi làm, trở lại phòng ngủ, thì nghe thấy hồi chuông dễ nghe của điện thoại di động. Cô thật không ngờ Lương Tử Ngưng sẽ gọi điện thoại tới cho cô, Kiều Tâm Du nghĩ thầm, sau khi cô làm Lương Tử Ngưng sinh non, còn chưa tự mình tới nói lời xin lỗi, cho nên cô đáp ứng gấp mặt.

Lương Tử Ngưng ngồi ngay ngắn trên ghế gỗ, ngửa đầu khinh thường nhìn Kiều Tâm Du, không nói câu nào.

Nhưng Kiều Tâm Du có thể cảm nhận được ý hận trong đôi mắt tối tăm của cô ta, “Cô tìm tôi có chuyện gì?” Cô lặp lại câu nói ấy thêm một lần.

“Chẳng lẽ không có chuyện gì thì không thể tìm cô sao?” Lương Tử Ngưng dùng hơi sức đứng dậy, đi một vòng quanh Kiều Tâm Du, mặt lạnh lùng tức giận, “Tôi muốn nhìn rõ cô một chút, xem cô rốt cuộc có gì tốt, có thể có được tất cả.....”

Kiều Tâm Du trong lòng áy náy, cúi đầu, “Đối với chuyện khiến cô sảy thai, tôi thật sự không cố ý. Thật xin lỗi! Nếu có thể, tôi sẽ cố gắng bồi thường cho cô.....”

“Có thể!” Đầu Lương Tử Ngưng ngược lên, “Bây giờ, tôi muốn cô bồi thường cho tôi ngay!”

“.....” Kiều Tâm Du sững sờ nhìn cô ta, gương mặt Lương Tử Ngưng đột nhiên trở nên thật khủng khiếp, cả người cô toát lên một loại khí dũng cảm “được ăn cả ngã về không”, “Cô muốn tôi phải làm sao?”

“Ha ha..... Nhìn xem, tôi dọa cô sợ rồi kìa!” Lương Tử Ngưng lấy son nước đỏ thắm bôi trét lên cánh môi, ánh sáng lạnh lưu chuyển trong đôi mắt, bỗng dưng, một luồng ánh lạnh bắn ra tán loạn, “Tôi chỉ muốn cái mạng nhỏ của cô thôi mà!”

Bỗng chốc, cô ta lấy ra một cây súng lục từ trong túi, để ở bên hông Kiều Tâm Du.

Kiều Tâm Du kinh sợ, “Cô.....” ý định muốn xoay người.

“Đừng nhúc nhích!” Lương Tử Ngưng lớn tiếng nói: “Bây giờ, cô gọi điện kêu Nhâm Mục Diệu tới đây ngay!”

Chân mày thanh tú của Kiều Tâm Du nhíu lại, cẩn thận từng li từng tí dò xét: “Gọi Mục Diệu tới để làm gì?”

“Bớt sàm ngôn đi! Tôi bảo cô gọi điện, thì cô lo mà nhanh chóng gọi cho anh ta! Nếu không.....”

Trước mặt vừa đúng có một đôi vợ chồng già nua đi tới, Lương Tử Ngưng lập tức hạ thấp xuống âm lượng, “Ồ đây không an toàn, đi!”

Cô lôi kéo Kiều Tâm Du đi về phía công viên, bên ngoài có một chiếc xe đang dừng, cô dùng ống tay áo che đi súng lục, ở trong mắt người khác họ đang tay nắm tay, như một đôi chị em có tình cảm rất tốt.

Kiều Tâm Du cảm thấy trên người Lương Tử Ngưng toát ra một luồng khí ác độc, đôi mắt tối lạnh tràn ngập kiên định “xem cái chết nhẹ tựa lông hồng”.

“Lên!” Lương Tử Ngưng đẩy Kiều Tâm Du vào.

Ngồi trong xe, Kiều Tâm Du muốn mở cánh cửa phía bên kia nhằm chạy trốn. Nhưng, Lương Tử Ngưng ngay sau đó lại dang chân đi vào, kéo Kiều Tâm Du qua, súng lục để ngay trán cô, cô ta vừa giương mày lên, ánh mắt bắn ra tán loạn những tia sáng lạnh: “Tốt nhất cô nên ngoan ngoãn.”

Lương Tử Ngưng lôi điện thoại di động ra từ trong túi xách Kiều Tâm Du, ném cho cô, “Nhanh! Mau gọi cho Nhâm Mục Diệu! Bảo anh ta lập tức tới đây!”

“Lương Tử Ngưng, cô tỉnh táo một chút đi có được không? Con của cô là do tôi lỡ tay làm cô té xuống cầu thang nên mới bị sảy, chuyện này không hề liên quan chút nào tới Nhâm Mục Diệu, người cô nên cảm hận phải là tôi.....”

Lương Tử Ngưng không có ý định ở đây nghe cô thao thao bất tuyệt, cô ta đưa tay nắm chặt lấy mái tóc đen của Kiều Tâm Du, dùng sức lôi kéo —— Y - www.

“A ——” Kiều Tâm Du bị đau, hét ầm lên, “Đau, đau quá.....”

Trên đầu truyền đến một trận đau đớn như bị những mũi nhọn của cây gai đâm vào.

“Tôi bảo cô nhanh gọi điện thoại cho anh ta, có nghe hay không!” Tay Lương Tử Ngưng giơ lên, kéo mái tóc dài của Kiều Tâm Du lại gần bên tai của cô ta, tà mị nói, những hàng chữ mang theo mùi vị uy hiếp.

Kiều Tâm Du cảm thấy giờ phút này Lương Tử Ngưng như kẻ điên mất đi lý trí, không biết khi Nhâm Mục Diệu tới nơi này, cô ta có thể làm ra loại chuyện tổn thương gì tới hắn không. Không được! Kiều Tâm Du không muốn hấn lâm vào bất kỳ chuyện nguy hiểm nào.

Lương Tử Ngưng nhét di động vào trong tay cô, “Mau gọi điện thoại, nghe không!?”

Đôi mắt sáng trong của Kiều Tâm Du chăm chú nhìn cô ta, mang theo một luồng gió mát, không chút sợ hãi, “Tại sao phải gọi Nhâm Mục Diệu tới đây? Cô nói rõ đi, nếu không tôi sẽ không gọi điện”

Bàn tay mảnh khảnh nắm chặt hai bên rìa điện thoại di động, chỉ cần Kiều Tâm Du dùng lực một chút, chiếc di động này lập tức bị bẻ gãy thành hai khúc.

“Cô dám uy hiếp tôi?” Lương Tử Ngưng liếc mắt nhìn cây súng trong tay, “Cô cho cây súng này là đồ chơi à, muốn thử sao? Dù gì mạng sống của cô cũng không còn bao lâu nữa, nói cho cô biết cũng không sao, tôi muốn Nhâm Mục Diệu tới đây, để lấy mạng anh ta.....”

“Cô.....” Kiều Tâm Du cảm thấy máu cả người như đang chảy ngược, ý lạnh từ trái tim cô chậm rãi lan ra toàn thân, cô nhất thời sững sờ, không biết nên có phản ứng gì.

Lương Tử Ngưng nhân cơ hội tay mất lạnh lẽo cướp điện thoại trong tay cô, “Bây giờ có thể gọi rồi chứ?”

“Không..... Tôi sẽ không gọi!” Kiều Tâm Du lắc đầu, “Mục Diệu rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, sao cô phải đối xử với anh ấy như vậy! Cô không phải muốn chức vị vợ của tổng giám đốc này ư, tôi tặng nó cho cô ngay, van xin cô đừng làm chuyện tổn thương đến anh ấy, sau này tôi sẽ đi thật xa, sẽ không để cho anh ấy tìm được.....”

“Ha ha.....” Khóe miệng Lương Tử Ngưng mang theo nụ cười nhạt lạnh, “Ai bảo anh ta là đối thủ của Dịch Tuấn, ai bảo anh ta là chương ngại của Dịch Tuấn, ai bảo anh ta hại Dịch Tuấn khổ sở như thế..... Tôi nhất định phải khiến anh ta chết!” Lương Tử Ngưng nghiêng răng nghiêng lợi nói, đôi mắt bắn ra ánh sáng lạnh sắc bén.

Kiều Tâm Du hướng về cô ta rống to, “Cô điên rồi sao!” Vì lý do này mà giết người, dù là ai cũng không tin được.

“Đúng! Tôi điên rồi! Từ phúc chốc yêu Dịch Tuấn kia, tôi đã điên rồi, hơn nữa còn không có thuốc nào cứu chữa! Chỉ cần là tốt cho anh ấy, tôi đều nguyện ý làm, mau gọi điện đi.....”

“Không! Đừng tưởng chỉ có cô mới có người mình yêu, tôi cũng có, cho dù ngay bây giờ cô lập tức giết chết tôi cũng vậy thôi, tuyệt đối không để Mục Diệu lâm vào nguy hiểm!” Kiều Tâm Du quật cường nhìn cô ta, trong đôi mắt lộ ra vẻ bất khuất không buông tha, ngang ngược, mạnh mẽ.

Lương Tử Ngưng trở tay, “Chát, chát ——” hai tiếng, tát mạnh vào mặt Kiều Tâm Du, gò má trắng nõn của cô lập tức sưng đỏ.

“Hừ! Thật là ”chim cá tình thâm!“ Cô không gọi, tôi gọi!” Lương Tử Ngưng tìm trong danh bạ điện thoại số của Nhâm Mục Diệu, rồi lập tức nhấn nút “call”.

203. Chương 203: Lòng Như Lửa Đốt

“Không —— đừng gọi điện cho Mục Diệu!” Kiều Tâm Du không để ý đến cây súng lục đang dí vào trên đầu mình, cô đưa tay lên, muốn cướp lấy chiếc điện thoại trên tay Lương Tử Ngưng.

“Con đàn bà chết tiệt, cút sang một bên!”

Hai người giằng co với nhau, tay Lương Tử Ngưng run lên, “Đoàng ——” một tiếng, tiếng súng lục phát ra rõ rệt.

“Á.....” Kiều Tâm Du bị đau, cô hét to một tiếng, thật may là viên đạn không bắn trúng cánh tay cô, chỉ sượt qua bả vai. Nhưng, máu cứ ào ạt chảy ra từ miệng vết thương, không ngừng tuôn ra ngoài. Kiều Tâm Du lập tức dùng tay bên kia chặn vết thương lại, máu đỏ tươi từ giữa kẽ tay rỉ ra.....

Lương Tử Ngưng lạnh lùng liếc nhìn cô, “Tôi đã bảo cô nên ngoan ngoãn nghe lời mà!” Ngay sau đó cô ta bấm số gọi cho Nhâm Mục Diệu.

Đang trong giờ họp, Nhâm Mục Diệu hết sức chuyên chú lắng nghe tất cả các bản báo cáo doanh thu tháng trước của bộ phận quản lý. Mặc dù trong lúc đối phó với tập đoàn Kim Thái, cổ phiếu có chút rớt giá. Nhưng, nó lập tức lại tăng lên, hiện giờ tình hình rất tốt.

Đột nhiên tiếng nhạc chuông đặc biệt bay bỗng tới phòng họp lặng như tờ, là giọng một cô gái làm nũng ông ọ gào thét to: “Ông xã, ông xã mau nghe điện thoại, bà xã đại nhân gọi tới nè...”

Vì để phân biệt với người khác, Nhâm Mục Diệu đặc biệt đem tiếng chuông của Kiều Tâm Du gọi tới cài đặt nhạc chuông thành bài hát riêng, khế cau mày, từ khi nào thì biến thành tiếng chuông tạp nham buồn nôn thế này hả? Nhưng rồi, chân mày hăn lại giãn ra, trừ Kiều Tâm Du ra còn người nào có thứ can đảm đó.

Trên mặt Nhâm Mục Diệu hiện lên nụ cười chói lọi, nhấn xuống phím call, “Tâm Du, nhớ anh sao?”

Các trưởng bộ phận vốn đang ngồi yên trong phòng họp lập tức rít rít mở rộng tầm mắt, người trước mắt thật là tổng giám đốc vô tình máu lạnh của bọn họ sao? Anh ta không ngờ cũng có nụ cười, thật làm cho họ không dám tin, có vài người gỡ mắt kiếng xuống, lau lau tròng kính của mình, cho là mình hoa mắt.

“Hi, Nhâm Mục Diệu, biết em là ai chứ?”

Đôi mắt tối tăm của Nhâm Mục Diệu lập tức ngưng trệ lại, vẻ mặt cứng đờ, “Tâm Du đâu? Sao cô có điện thoại của cô ấy?”

“Ai ——” Lương Tử Ngưng thở dài một tiếng, “Cô ấy đang ở bên cạnh em, bọn em gặp nhau ôn chút chuyện thôi, anh cần gì lo lắng đến vậy.”

“Không! Mục Diệu, đừng tin cô ta..., cô ta muốn.....” Kiều Tâm Du hướng về phía điện thoại lớn tiếng gào thét, nhưng lại bị Lương Tử Ngưng lấy tay bịt chặt miệng cô lại. Vì cánh tay cô đã bị cô ta trói, nên không có cách nào phản kháng.

“Cô muốn gì?” Nhâm Mục Diệu lẳng lặng nói, giọng nói bình tĩnh, nhưng là loại an tĩnh trước cơn sóng to gió lớn.

“Muốn gì? Anh nói xem, một cô gái yếu đuối như tôi thì có thể muốn gì? Chỉ muốn gặp mặt anh chút thôi, ai bảo anh là tổng giám đốc tập đoàn Nhâm thị cao cao tại thượng, dân chúng nhỏ như tôi đây muốn gặp anh một lần thật không dễ dàng, cho nên phải cần vợ anh ”xây cầu dắt mối*“...”

(*): ý chỉ vật trung gian liên kết hai bên

Nhâm Mục Diệu trực tiếp cắt đứt lời cô ta, “Cô đang ở đâu, tôi lập tức tới ngay...”

Hắn nghe địa chỉ truyền đến trong điện thoại, “Bíp” một tiếng, hắn ngắt điện thoại di động. Đôi mắt nghiêm ngặt nhìn các trưởng bộ phận còn đang ngơ ngác, lớn tiếng gầm hét: “Nhìn cái gì! Hội nghị kết thúc ở đây!”

Nhất thời, những trưởng bộ phận kia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sắc mặt trắng bệch, rối rít đứng lên đi ra khỏi cổng.

Đôi mắt thâm thúy luân chuyển ánh sáng đen tối, bấm một số điện thoại.

Tiếng “Píp —— píp —— píp ——” vang lên rất nhiều, sau một lúc mới thông, đầu bên kia điện thoại truyền tới một giọng nói lười biếng, “A lô ——”

“Nhâm Dịch Tuấn! Tao cảnh cáo mày, lo mà quản giáo tốt đàn bà của mày đi!” Lời nói lạnh băng như một mũi tên nhọn, đâm về phía đầu kia điện thoại.

Nhâm Dịch Tuấn vừa nghe được giọng Nhâm Mục Diệu, đôi mắt tức giận lưu chuyển hiện lên ánh lạnh, hắn đứng lên, dùng cốc bộ đá lặn mấy chai rượu dưới đất, “Gi? Bây giờ mày muốn cười nhạo tao vì tao đã thua mày sao, muốn xem kết quả của tao có bao nhiêu thê thảm à...”

“Tao không có hứng thú với mấy chuyện đó, càng không có thời gian!” Nhâm Mục Diệu vừa nghe điện thoại, vừa đi về phía thang máy chuyên dụng, “Mày lo trông chừng người đàn bà của mày đi, bảo cô ta đừng có ra ngoài gây chuyện thị phi.”

“Mày nói ai? Lương Tử Ngưng?”

“Không ngờ mày còn có rất nhiều đàn bà!” Nhâm Mục Diệu châm chọc.

“Lương Tử Ngưng, cô ta sao?”

Gai bạc trong đôi mắt lạnh của Nhâm Mục Diệu chợt lóe, lạnh lùng nói: “Tâm Du đang trong tay cô ta.”

“Cái gì?” Đầu Nhâm Dịch Tuấn vốn còn kèm theo nửa phần men say, nhưng vừa nghe được câu nói kia, lòng hần dường như có một tảng đá ập tới, khơi dậy nên những đợt sóng to gió lớn, nhất thời khiến hần cực kì tỉnh táo, “Ồ đâu?... Được, tao tới ngay...”

Ngắt điện thoại, Nhâm Dịch Tuấn đi ra khỏi căn phòng vây hãm hần ba ngày nay, khoác thêm một cái áo gió màu đen, nhặt chìa khóa xe trên khay trà, hần bước nhanh ra ngoài.

Bên tai hần vang đi vang lại câu nói kia của Lương Tử Ngưng —— “Anh không phải hận Nhâm Mục Diệu sao, được! Em sẽ giết hần giúp anh!”

Không được! Hần không cho phép Lương Tử Ngưng vì hần mà làm ra loại việc ngốc đó.

Nhâm Dịch Tuấn lại gọi cho Nhâm Mục Diệu, lạnh lùng nói: “Người Lương Tử Ngưng muốn giết là mày, mày tốt nhất đừng qua đó, một mình tao đi là được!”

“Nhưng, Tâm Du trong tay cô ta, Tâm Du đang gặp nguy hiểm!” Nhâm Mục Diệu đối với an nguy của bản thân hoàn toàn không để ý, tâm trí hần hiện giờ chỉ đầy ắp Kiều Tâm Du.

Nhâm Mục Diệu ngắt máy, chân nhấn mạnh cần ga, chiếc Lamborghini bỗng chốc chạy vọt ——

Bên trong xe, mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập, chân mày Kiều Tâm Du nhíu chặt, cắn răng nhịn loại đau đốn khoan xương thấu tim truyền tới nơi cánh tay, trán cô thấm ra một lớp mồ hôi mỏng.

“Lương Tử Ngưng, cô thật sự rất thích Nhâm Dịch Tuấn?”

Lương Tử Ngưng bỗng dừng quay đầu, lạnh lùng liếc cô một cái, “Điều này không thể nghi ngờ!” Cô ta rút mấy tờ khăn giấy, đè xuống vết thương của Kiều Tâm Du.

“Đó căn bản không phải là yêu!” Kiều Tâm Du cắn răng nói ra, giọng kiên quyết.

Nghe cô nói thế, tay Lương Tử Ngưng thoáng dùng thêm lực, ấn thật mạnh vào vết thương của cô, nhất thời, toàn bộ tờ khăn giấy trắng như tuyết được nhuộm thành màu máu đỏ tươi, “Ha ha... Tình cảm tôi dành cho Dịch Tuấn nếu không phải là yêu, vậy thì là gì?” Trong đôi mắt Lương Tử Ngưng bỗng chốc lao ra hai ngọn lửa, “Tôi vì anh ấy mà có thể sửa mặt thành gương mặt của Lương Tử Oánh, vì anh ấy mà câu dẫn đàn ông khác... Vì anh ấy tôi còn có thể giết người, cô biết không? Hai tay tôi đã nhuộm đầy máu, chính tôi đã động chạm tới thắng xe của Lương Tử Oánh, khiến chị ta gặp phải tai nạn xe cộ, cứ như vậy mà chết, đứa bé của chị ta và Dịch Tuấn đương nhiên cũng chết theo...”

204. Chương 204: Ngoài Ý Muốn Trúng Đạn

“Cô nói đứa bé trong bụng Lương Tử Oánh là của Nhâm Dịch Tuấn sao?” Nhịp tim Kiều Tâm Du chậm đi nửa nhịp, thì ra chân tướng mọi chuyện được giấu sâu trong cái sự thật đen tối này.

Cô gái chiêm cứ lòng của Nhâm Mục Diệu lâu như vậy, gần gũi hần thật ra chỉ vì một người đàn ông khác.

Tạo hóa trêu người, dường như có sự sắp đặt của trời cao, khiến cô nhất định gặp phải Nhâm Mục Diệu, như có một lực đẩy giúp cô ở phía sau. Mặc dù xen lẫn trùng trùng hiểu lầm, nhưng sau khi cùng chung sống, cái gọi là hận cũng dần dần tiêu biến, phai nhạt dần Vượt qua thử thách, tình yêu của họ càng thêm vững bền.

Kiều Tâm Du hiện giờ cảm thấy có chút may mắn, may mắn làm sao khi Kiều An Mạn bắt cô thay thế cô ta đi ngồi tù, may mắn làm sao Nhâm Mục Diệu tìm được cô.....

“Lương Tử Oánh, người đàn bà đáng chết đó, chị ta vĩnh viễn là chứng ngại giữa tôi và Dịch Tuấn!” Đôi mắt cực lạnh của Lương Tử Ngưng lóe ra tia sáng khát máu.

“Yêu không phải là một mực chiếm hữu, mà là nỗ lực vì hạnh phúc của đối phương. Cho dù phải ẩn mình trong góc tối, len lén nhìn khuôn mặt tươi cười hạnh phúc của anh ấy, chỉ như vậy cũng đã đủ rồi... Đừng vì tư lợi của bản thân mà khư cổ chấp đội cái mũ ”yêu” lên hành vi của mình, hòng che giấu đi hành động tư tiện của bản thân.”

“Đủ rồi!” Lương Tử Ngưng hướng Kiều Tâm Du rống to, “Câm miệng cho tôi!”

“Trước kia tôi cũng đồng tình với cô... Bây giờ càng thêm đồng tình... A...”

Một tay Lương Tử Ngưng gắt gao bóp chặt cổ Kiều Tâm Du, “Tôi sẽ giải quyết cô trước, tôi sẽ...!!!” Đôi mắt khát máu hiện lên tia sáng hung tợn, lửa giận nơi đáy mắt làm cô lạc mất tâm trí.

“Tử Ngưng ——” Tiếng gọi thân thiết xuyên qua làn xe đông nghịt, xen lẫn tiếng còi ô tô chói tai, khiến giọng nói truyền vào bên trong cực kỳ bé nhỏ, nhưng cũng đủ cho Lương Tử Ngưng ngẩn ra, cô nhìn xuyên qua cửa sổ xe, bên kia đường, cái bóng dáng quen thuộc đang tiến tới.

“Dịch Tuấn?” Bàn tay Lương Tử Ngưng buông lỏng Kiều Tâm Du ra.

“Khụ, khụ ——” Kiều Tâm Du ngã qua một bên, kịch liệt ho khan.

Chạy tới bên xe, Nhâm Dịch Tuấn gõ gõ cửa sổ, “Tử Ngưng, mở cửa ra!”

Lương Tử Ngưng cẩn thận từng li từng tí quay cánh cửa sổ xuống, chỉ mở một khe hở nhỏ, cô ngẩng đầu nhìn bộ mặt tiêu tụy của Nhâm Dịch Tuấn, đau lòng hỏi: “Dịch Tuấn, sao anh biết em ở đây?”

“Tâm Du, có ở trên xe không?” Nhâm Dịch Tuấn mày rậm nhíu chặt.

“Anh quan tâm cô ta? Anh thích cô ta sao?” Lương Tử Ngưng chất vấn, như một cô vợ đang trách mắng chồng mình.

“Đúng! Anh thích cô ấy như thế đó! Em mau thả cô ấy ra...”

Trên mặt Lương Tử Ngưng chất đầy những ý cười sáng lạn, “Ha ha... Không ngờ anh lại thích cô ta? Tại sao không thể là em? Cho dù là anh lừa em cũng được...” Khóe mắt Lương Tử Ngưng chảy ra những giọt lệ trong suốt, vẻ mặt dữ tợn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Cô ta vốn không cần phải chết, nhưng bây giờ cô ta nhất định phải chết!”

“Em dám!” Nhâm Dịch Tuấn tiến lên, tay nắm chặt thành quả đấm, xương ngón tay trắng bệch, gân xanh nổi lên, ra sức ——

“Xoảng——” Cửa kính bị Nhâm Dịch Tuấn đánh vỡ, mảnh thủy tinh đâm vào tay hắn, máu tươi tí tách chảy xuống, gấp gáp như bão táp mùa hạ.

“Dịch Tuấn, anh chảy máu...” Lương Tử Ngưng cả kinh, vội vàng rút khăn giấy.

Nhâm Dịch Tuấn mở cửa xe, lôi Lương Tử Ngưng ra ngoài, “Tử Ngưng, em đừng làm chuyện ngu ngốc được không?”

Lương Tử Ngưng đem khăn giấy che kín vết thương của hắn, “Ngu ngốc? Mọi thứ em làm không phải đều vì anh sao... Em bỏ ra nhiều thứ như vậy, tại sao không thể có được một sự hồi báo tương ứng, tại sao anh không thể nhìn em lâu hơn. Chẳng lẽ, ở trong mắt anh em vĩnh viễn chỉ là công cụ, tùy thời có thể vấy tay thì tới, hô một tiếng là đi, khi phát hiện em không có chút lợi ích gì, thì đem em trở thành đồ vô dụng, tiện tay vứt bỏ...”

“Thật xin lỗi... Là anh một mực lợi dụng em...”

Lời nói của hắn lập tức bị Lương Tử Ngưng cắt đứt, “Em biết rõ anh một mực lợi dụng em, nhưng anh vẫn có thể tiếp tục lợi dụng em, lừa gạt em, để em vĩnh viễn không thể tỉnh dậy mà!”

Kiều Tâm Du nhìn hai người kia ở bên ngoài, đột nhiên phía bên đường đối diện xuất hiện một chiếc Lamborghini màu vàng, đôi mắt cô chăm chú nhìn bóng dáng đang chuẩn bị xuống chiếc xe kia.

Không được! Nguy hiểm lắm!

Kiều Tâm Du thừa dịp Lương Tử Ngưng và Nhâm Dịch Tuấn còn đang nói chuyện mà xuống xe, chạy nhanh về phía Nhâm Mục Diệu hết như bay ——

Nhâm Dịch Tuấn hướng về phía Lương Tử Ngưng đang lã chã chực khóc, khẽ lắc đầu, “Anh biết, cho nên anh thực xin lỗi em, anh không thể tiếp tục lừa em, lợi dụng em được nữa... Anh không phải là người đàn ông tốt, anh là một ác ma, đi theo anh, em chỉ có thể sa vào địa ngục. Càng không có tương lai...”

“Không! Em muốn cùng anh xuống Địa Ngục!” Đôi mắt Lương Tử Ngưng lập tức tràn đầy hơi nước, đôi tay níu chặt ống tay áo của hắn, “Anh hoài nghi quyết tâm của em sao?”

Trong lúc Nhâm Dịch Tuấn trì hoãn Lương Tử Ngưng, hắn nghiêng mắt nhìn về phía Kiều Tâm Du đang băng qua đường cái đến bên Nhâm Mục Diệu, thở phào nhẹ nhõm, hắn biết Nhâm Mục Diệu sẽ bảo vệ cô thật tốt.

Kiều Tâm Du trong lòng hắn hoàn mỹ như thiên sứ, mà hắn là ác ma thuộc về bóng tối, hắn không thể ích kỷ, bẻ gãy đôi cánh của cô.

Công chúa và hoàng tử phải ở cùng một nơi, hơn nữa Kiều Tâm Du và Nhâm Mục Diệu ở bên nhau lại hạnh phúc ngọt ngào đến thế, bọn họ thực sự thuộc về nhau. Nhâm Dịch Tuấn lặng lẽ chúc phúc cho bọn họ...

“Trên người anh mang theo quá nhiều tội ác, mà anh không thể kéo theo em, bắt em cùng gánh vác, thật xin lỗi...” Bàn tay Nhâm Dịch Tuấn dừng trên cánh tay cô, đem tay cô kéo xuống.

Dứt khoát —— xoay người ——

“Đã vậy, hãy để em trầm luân cùng anh, vậy được rồi!” Lương Tử Ngưng lấy ra khẩu súng lục trong túi, ngắm về phía bóng dáng bên kia đường cái ——

“Đoàng ——” Một âm thanh kinh hoàng vang lên, rồi lập tức bị tiếng còi xe hòa tan mất.

Nhưng việc nó mang tới nhất thời rung động mạnh trong tâm linh lại không có cách nào trừ khử, từng nhịp tim run rẩy quá kịch liệt.

“Không —— Tâm Du ——” Nhâm Mục Diệu hoảng sợ ôm lấy thân thể mềm mại vô lực sắp ngã xuống của Kiều Tâm Du, hắn cảm thấy thứ phát súng kia bắn trúng không phải Kiều Tâm Du, mà chính là trái tim hắn, tim của hắn đã có một lỗ thủng lớn, máu tùy ý chảy ồ ạt ra ngoài.

Bàn tay Nhâm Mục Diệu vô ý thức chạm vào đầu của cô, trong lòng bàn tay ấm áp, hắn cảm nhận được một mảnh ướt đẫm, mở lòng bàn tay ra, một vùng máu đỏ tươi xuất hiện.

Tim hắn đang nhảy bồng bềnh dừng lại.

“Tâm Du, Tâm Du...” Nhâm Dịch Tuấn miệng lắp bắp, bước chân hốt hoảng chạy về phía con đường cái đối diện ——

“Dịch Tuấn! Cẩn thận xe ——” Lương Tử Ngưng kêu lên một tiếng, nhào tới —— Nguồn truyện: Y

“Rầm ——” Tiếng thân thể bị va chạm mạnh, một bóng dáng mảnh khảnh nhỏ nhắn thoáng bay về phía bên kia đường.

205. Chương 205: Thu Diệp Điều Linh (lá Thu Tàn Lụi)

Thân thể cùng với mặt đất lạnh như băng va chạm vào nhau, phát ra âm thanh buồn bã, Lương Tử Ngưng như chiếc lá thu tàn lụi, mềm mại vô lực rơi xuống đất, không khí trầm lặng, dường như nó hoàn toàn đông lại xung quanh cô, chẳng hề lưu động nữa...

Trong nháy mắt Nhâm Dịch Tuấn sắp bị xe đụng kia, Lương Tử Ngưng đã vọt tới, đẩy hẳn ra. Nhâm Dịch Tuấn mặc kệ những vết trầy xước trên thân, nhanh chóng bò dậy, chạy tới, ôm lấy Lương Tử Ngưng đang nằm trong vũng máu.

“Tử Ngưng, Tử Ngưng... Em không sao đâu, em nhất định sẽ không sao đâu!”

Đỉnh đầu, nơi Lương Tử Ngưng bị đụng phải đã có một vết lõm sâu, máu chảy nhỏ giọt ra ngoài đất, chảy mạnh dường như nước lũ, ngăn cũng không thể ngăn. Nhâm Dịch Tuấn đưa ra bàn tay run rẩy, che đi miệng vết thương của cô, nhưng máu vẫn ồ ạt chảy ra ngoài, trong nháy mắt nhiễm đỏ hai bàn tay hắn.

Mí mắt suy nhược thoáng chớp động, Lương Tử Ngưng cảm giác mình như đang được đặt trong hầm băng, nội tâm thật lạnh, nhưng vẫn không cảm nhận được một chút xúc cảm sâu sắc nào. Cô mở mắt, gương mặt tuần tú gần kề trước mắt cô, dần dần từ mờ lung trở nên rõ ràng.

Nhâm Dịch Tuấn? Thật sự là hắn sao?

Sao hắn lại có vẻ mặt bi thương như thế? Hắn vì cô sao?

Một nụ cười nhạt hư ảo dần dần hiện lên gương mặt trắng bệch của Lương Tử Ngưng, cô thực sợ đây chỉ là giấc mộng, giống như bọt bong bóng xà phòng, chỉ cần nhẹ chạm vào, nó sẽ bể tan. Cô khó khăn không ngừng run rẩy tay, nhưng cánh tay lại nặng như được làm bằng chì nóng vừa được rót vào nước, dù vậy cô vẫn cắn răng kiên trì ——

“Tử Ngưng ——” Nhâm Dịch Tuấn thấy Lương Tử Ngưng tỉnh dậy, gọi một tiếng. Cầm bàn tay cô đang khó khăn giơ lên, cảm giác lạnh như băng, khiến lòng Nhâm Dịch Tuấn khê run, lập tức đem tay cô dính vào trên mặt mình, mong muốn làm ấm nó.

Thật, tất cả đều là thật.

Chưa bao giờ cô nghĩ Nhâm Dịch Tuấn sẽ quan tâm cô như thế, Lương Tử Ngưng vì quá vui mà khóc, một lần hơi nước mờ hồ tràn ngập quanh hốc mắt, cô thật vất vả lắm mới có thể thấy được sự dịu dàng nơi đáy mắt Nhâm Dịch Tuấn, vậy nên cô càng cố gắng khóc —— muốn nhìn rõ hắn hơn, một hàng nước mắt thanh lệ mang theo ý cười bên khóe miệng khê tan.

“Dịch Tuấn... Khụ, khụ...” Lương Tử Ngưng lấy hơi nói ra câu nói đầu tiên, dùng sức ngồi dậy, từng ngụm, từng ngụm máu đỏ tươi chọt trào ra khỏi miệng, khiến hàm răng trắng sáng của cô cũng nhiễm đỏ.

Nhâm Dịch Tuấn nóng nảy, tay không ngừng lau chùi vết máu nơi khóe miệng cô, “Tử Ngưng, đừng nói gì cả... Xe cứu thương lập tức tới ngay... đừng nói chuyện...”

Lương Tử Ngưng cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh như băng, tri giác từ từ tiêu tán...

“Em, nhất định phải nói... Em yêu anh... Từ lần gặp đầu tiên đã nhận định... Nhận định rằng anh là duy nhất của đời em... Khụ, khụ!” Kèm theo từng hồi ho khan kịch liệt, là từng ngụm máu tươi phun mạnh ra ngoài, giờ phút này, quần áo Lương Tử Ngưng dính đầy máu, căn bản là không thể nhận ra màu sắc nguyên thủy của nó. Mà, áo khoác màu đen của Nhâm Dịch Tuấn cũng đã dính phải máu của cô, đem màu đen nhuộm càng thêm đậm, khiến nó càng u tối.

“Được rồi! Tử Ngưng, đừng nói nữa... Chừa chút hơi sức...” Lần đầu tiên trong đời Nhâm Dịch Tuấn có cảm giác sợ hãi, bây giờ hắn cũng không biết nhịp tim của mình có thật còn đang đập hay không.

Trong mắt Nhâm Dịch Tuấn, Lương Tử Ngưng như vật sở hữu của riêng mình hắn, Vĩnh Viễn sẽ ở bên hắn, bất kể hắn làm ra nhiều chuyện ác liệt đến cỡ nào, cô vĩnh viễn vẫn sẽ như cái bóng luôn ở bên hắn. Cho nên hắn quên mất cô, nghĩ chuyện cô bỏ ra làm là chuyện đương nhiên, chưa bao giờ biết cảm kích... Nhưng, giờ khắc này, hắn mới ý thức được hoàn toàn sai lầm của bản thân!

“Bây giờ em không nói... sợ rằng vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội...” Hơi thở Lương Tử nhẹ mỏng dường như lơ lửng: “Tử Oánh là do em hại chết... và cả đứa bé của anh... Thắng xe bị em động tay động chân... người đàn bà xấu xa như em, nên gặp phải báo ứng... Thật xin lỗi, bởi vì quá yêu anh, nên em mới phạm phải những lỗi này... Dịch Tuấn, tha thứ cho em...” -

“Có nghe anh không, đừng nói nữa! Anh tha thứ cho em, tất cả đều tha thứ...” Nhâm Dịch Tuấn hoảng hốt, lời nói đã có chút không mạch lạc.

Giọt lệ trong suốt lạnh như băng từ trong đôi con ngươi tối tăm lẫn xuống, nhỏ giọt lên cánh môi trắng bệch của Lương Tử Ngưng, theo sự run rẩy của nó mà lan tràn vào miệng, vị nhàn nhạt mặn chát ở trong miệng cô vỡ tan, “Cám ơn... Nhất định phải, quên em...”

Đôi mắt suy nhược không còn chút sức lực dần dần đóng lại, đôi tay lạnh như băng dần dần cứng ngắc, trượt khỏi lòng bàn tay Nhâm Dịch Tuấn, vô lực mà chạm vào lòng đường...

“Không! Không thể nào... Tử Ngưng, em mau tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi có được không... Chúng ta còn chưa kết hôn mà, em mau tỉnh lại đi được không. Em đang trêu đùa anh đúng không...” Nhâm Dịch Tuấn ôm thật chặt thân thể lạnh buốt của Lương Tử Ngưng, miệng càng không ngừng nhắc đi nhắc lại câu nói trên, hần cảm thấy lòng của mình như đang bị dao xoắn lại, đau càng thêm đau...

Vì sao hần lại trì hoãn như vậy, chưa bao giờ biết mình muốn cái gì, tại sao không dừng lại cước bộ của mình một chút, quan sát người bên cạnh. Vì sao, trong lúc hần cố tình muốn bỏ lỡ tất cả hần mới biết mình muốn cái gì, đáng tiếc, vào lúc này, dù hần cố gắng thế nào cũng không thể vãn hồi lại được...

Âm thanh huyền ảo xung quanh dần dần tan biến, Nhâm Dịch Tuấn không nghe được gì cả, hần khàn giọng kiệt lực gào thét, phát tiết bi ai khôn cùng nơi đáy lòng, khiến người đi đường chung quanh không khỏi tiếc hận, âm thầm gạt lệ...

Khoảng cách xa xôi nhất trên Thế Giới không phải là sinh ly tử biệt, mà là hai người rõ ràng yêu nhau, nhưng lại không thể ở bên nhau. Cái khoảng cách kia không cách nào vượt qua, ngay từ lúc bắt đầu, nó đã đứng sừng sững giữa hai người, định trước một trận bi kịch.

“Tâm Du, Tâm Du... Em đừng làm anh sợ!” Nhâm Mục Diệu ôm lấy Kiều Tâm Du đã rơi vào hôn mê sâu, đặt vào trong xe mui trần.

Lúc xe phát động, hần lập tức bấm điện thoại, chờ giây lát mới có người nghe.

“A lô ——” bên trong truyền đến một giọng nói ôn hòa.

“Gáy Tâm Du trúng đạn, anh mau chuẩn bị giải phẫu, tôi đang trên đường đến bệnh viện.” Nhâm Mục Diệu cảm thấy tim mình đang run rẩy, hần cố gắng giữ vững trấn tĩnh giọng nói của mình.

“Gáy Tâm Du trúng đạn?” Đầu bên kia điện thoại di động bay tới tiếng thở hổn hển, “Hiểu rồi! Tôi lập tức chuẩn bị ngay...”

Nhâm Mục Diệu mặc dù đối với tên tình địch Phương Đình này cực kỳ khó chịu, nhưng, chuyện này liên quan đến sinh mệnh Kiều Tâm Du. Bệnh viện của tên Phương Đình gần đây, hơn nữa hần còn là người rất giỏi trong phẫu thuật não, vì chuyện này Nhâm Mục Diệu để xuống thành kiến trên người, cứu sống Kiều Tâm Du quan trọng hơn.

206. Chương 206: Thương Thế Nghiêm Trọng

Hai mắt Kiều Tâm Du nhắm chặt, đôi chân mày thanh lệ khế chau, trên mặt vẫn còn hiện dấu vết sưng đỏ do bị đánh, máu sau gáy cô dần dần lan tràn, làm ướt mái tóc đen bóng, cũng như nhuộm đỏ cả ghế ngồi.

Âm thanh hô hấp của Nhâm Mục Diệu run rẩy, nhịp tim cấp tốc nhảy lên, căn bản là không cách nào khống chế, hần quay đầu liếc nhìn Kiều Tâm Du đang nằm ở ghế ngồi phía sau, dưới đầu cô là một vũng máu tươi đang lan tràn.

Chợt giẫm mạnh vào cần ga. Chiếc xe dường như mang theo một luồng sức mạnh cường đại, mạnh mẽ vút bay ——

“Két ——” thắng gấp, xe vững vàng dừng ở trước phòng cấp cứu bệnh viện.

Nhân viên y tế đã sớm chờ đợi trước cửa ra vào, Nhâm Mục Diệu ôm lấy Kiều Tâm Du thả vào trên giường bệnh, “Tâm Du, dũng cảm lên! Em nhất định có thể gắng gượng, đừng quên hôn lễ của chúng ta còn chưa...” Bàn tay bị máu nhuộm đỏ tươi của hần cầm thật chặt bàn tay nhỏ của Kiều Tâm Du, mãi cho đến khi đến trước phòng giải phẫu, mới lưu luyến buông ra.

Nhâm Mục Diệu đỡ dẫn ngồi ở ghế ngoài phòng phẫu thuật, giờ phút này, hần phát hiện thế giới của mình đã rơi vào trong màn đêm, thì ra Tâm Du trong thế giới của hần lại chiếm một địa vị quan trọng như thế... Thiếu cô, thế giới của hần lập tức sụp đổ...

“Tích tắc... Tích tắc...” Thời gian từ từ trôi. Nhưng đối với Nhâm Mục Diệu mà nói, từng giây từng phút này đều là đau khổ, hần sợ, thực sự sợ mình cứ như vậy mất đi Tâm Du.

Hần còn chưa kịp đền bù cho cô, bọn họ còn chưa kịp cử hành hôn lễ, bọn họ còn chưa kịp có một đứa bé...

Rất nhiều thứ không còn kịp nữa, hần dường như bị thật nhiều lớp quần áo quần chặt, khiến cho bản thân mình hít thở không thông.

Sự bình lặng trong đôi mắt hần như màn đêm giữa trời khuya, mơ hồ như toát ra một loại ánh sáng bi thương. Nhâm Mục Diệu dần dần cúi đầu, vùi nó trong lòng bàn tay, một mùi hương chất tanh chui vào trong lỗ mũi của hần.

“Diệu! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thân là ông trùm giới truyền thông, Đinh Hạo Hiên vừa nghe được tin tức này, đã cấp tốc cố áp chế tính thời sự của mình xuống, sau đó như “ngựa không dừng vó*” chạy tới đây.

(*): ngựa không dừng vó = tiến tới không thể ngừng được

“...” Nhâm Mục Diệu im lặng không lên tiếng, ánh đèn lạnh như băng chiếu vào trên người của hần, tạo thành một cái bóng nhân nhật in trên dãy gạch men trắng toát, bất chợt, một luồng khí ưu thương dần lan tỏa ra xung quanh

“Tâm Du sao lại trúng đạn! Không phải cậu nói sau này sẽ bảo vệ cô ấy sao, cô ấy vì sao phải vào bệnh viện chứ!” Tâm tình Đinh Hạo Hiên có chút kích động, chẳng màng để ý đến quy định của bệnh viện là không được lớn tiếng, hần không chút tác phong hướng về Nhâm Mục Diệu quát lớn.

Nhâm Mục Diệu chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đen thâm thúy của hần nhìn Đinh Hạo Hiên, yếu ớt nói: “Đều là lỗi của tôi, là do tôi không bảo vệ cô ấy cho tốt...”

Lúc Nhâm Mục Diệu còn đang lảm bảm tự trách, cửa phòng giải phẫu đột nhiên mở ra, y tá và bác sĩ rối rít ra ngoài. Giải phẫu chỉ mới vừa tiến hành, Nhâm Mục Diệu hốt hoảng, nắm lấy cổ áo của Phương Đình một phen.

“Sao lại ra nhanh như vậy! Anh mau vào nhận lấy trách nhiệm cứu Tâm Du đi, mau vào đi, nhanh...”

Phương Đình vung tay đánh rụng bàn tay của Nhâm Mục Diệu, gỡ khẩu trang xuống, gương mặt âm trầm, lắc đầu một cái, “Viên đạn vừa vụn mảnh ngay giữa hai bán cầu não trái và phải, chạm ngay vào tủy bào, nếu có ý rạch sọ lấy đạn ra thì tỷ lệ thành công cực kỳ thấp...”

“Ý anh là sao, chẳng lẽ không cách nào cứu được Tâm Du sao?” Đinh Hạo Hiên ở một bên gầm hét.

“Chẳng lẽ tôi không muốn cứu Tâm Du sao?” Phương Đình hét lớn một tiếng, ý thức được mình có chút kích động, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Cho dù ra nước ngoài giải phẫu thì tỷ lệ thành công cũng sẽ

không cao hơn bao nhiêu đâu. May mắn, đạn không tổn thương đến tế bào não của Tâm Du. Nếu để viên đạn lại trong não thì vẫn có thể sống thêm chừng vài chục năm...”

“Ý anh là không nên lấy đạn ra khỏi đầu Tâm Du?” Chân mày Nhâm Mục Diệu nhíu chặt.

“Ừ!” Phương Đình gật đầu một cái, “Bây giờ, tạm thời đừng nên động tới nó, như thế Tâm Du sẽ không bị nguy hiểm. Nói không chừng, vài năm sau sẽ có phương pháp chữa trị mới, đến lúc đó mới tính đến chuyện lấy viên đạn kia ra.”

Nhâm Mục Diệu nghe được Tâm Du không còn nguy hiểm, bèn thở phào nhẹ nhõm một cái thật to, tim hẫc cũng giãn ra, từ từ hạ xuống, “Tập đoàn Nhâm thị sẽ đầu tư cho anh nghiên cứu về phương diện này, số tiền không giới hạn.” Nhâm Mục Diệu tin tưởng, chỉ cần cố gắng, nhất định có thể để Kiều Tâm Du vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn.

“Tập đoàn Đình Đạt cũng muốn đầu tư!” Đình Hạo Hiên không chịu yếu thế, nói.

Cúi chỗ Nhâm Mục Diệu đâm vào hắn ta, “Cô ấy là vợ tôi!”. Đôi mắt sắc bén liếc nhìn Đình Hạo Hiên, uy hiếp trắng trợn.

“Không cần! Tôi vốn nghiên cứu về não khoa mà, đây là chuyên môn của tôi, không cần đầu tư...” Phương Đình khiếm tốn từ chối.

Nhâm Mục Diệu có chút không vui, “Ngày mai tôi sẽ chuyển một triệu vào cho bệnh viện Phương Thị, mặc kệ anh dùng nó thế nào!” Nói xong, hắn xoay người rời đi. Chuyện này, ngàn vạn lần không thể yếu thế trước mặt tình địch.

Phương Đình nhìn bóng lưng Nhâm Mục Diệu, vẻ ôn hòa trên mặt lập tức bị thay thế bằng một màn đêm tối tăm, đôi mắt sáng rực như sao của hắn thì bị một làn mây đen che phủ...

————— Y - www.

Phòng bệnh sáng choang cùng tinh khiết, trong không khí lơ lửng nhàn nhạt mùi thuốc khử trùng.

Kiều Tâm Du đã hôn mê một ngày một đêm, do vết thương ở sau gáy, cô chỉ có thể nằm nghiêng, trên gương mặt tái nhợt hiện lên vẻ nhu hòa, vì mất máu quá nhiều, môi của cô trắng bệch, sắp cùng với màu của gương mặt hòa thành một thể rồi. Cánh mũi xinh đẹp hô hấp ra những hơi thở yếu ớt.

Hai tay Nhâm Mục Diệu đang nắm chặt bàn tay thon của cô, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn nơi khóe miệng, “Tâm Du, thật xin lỗi, là anh không thể bảo vệ em thật tốt... Anh đảm bảo về sau sẽ không bao giờ để em chịu bất kì thương tổn nào nữa...”

Tự trách thật sâu khiến tim Nhâm Mục Diệu đau như bị dao cắt, dường như viên đạn kia được ghim ngay giữa tim hắn vậy, kèm theo mỗi nhịp đập đều đau đớn không dứt, khiến hắn thời thời khắc khắc ghi nhớ điều này.

“Ừ...” Một tiếng thì thầm rất nhỏ bay vào lỗ tai Nhâm Mục Diệu, hắn như chợt tỉnh, lập tức nhảy dựng lên, “Tâm Du, em tỉnh rồi sao?”

Mí mắt rung động mấy cái, cô từ từ mở mắt ra, mơ hồ thấy gương mặt phóng đại của Nhâm Mục Diệu ngay trước mặt mình, cau giận nói: “Đừng làm ồn, em còn muốn ngủ!” Cô vẫn cho là mình còn đang ở nhà.

“Ừ, ừ. Anh không quấy rầy em nữa, em tiếp tục ngủ đi. Anh sẽ ở bên em...”

Kiều Tâm Du bấu môi, ý muốn xoay người đuổi lưng, thân thể khẽ lệch sang bên cạnh, lập tức bị Nhâm Mục Diệu ôm lại.

“Cẩn thận! Vết thương trên đầu em mới vừa khâu lại.”

Ánh mắt Kiều Tâm Du hơi khựng, cô ngẫm nghĩ lại chuyện trước khi mình hôn mê, giờ phút này kí ức ấy giống như những đoạn phim chiếu cấp tốc lướt qua đầu.

207. Chương 207: Trở Thành Nô Lệ Của Vợ

“Biết rõ nguy hiểm, sao anh còn đi?” Kiều Tâm Du nhớ tới chuyện này, tức giận cực kỳ, bỗng đứng ngồi dậy, hướng về hắc hô to.

Đôi tay Nhâm Mục Diệu ôm lấy cô thật chặt, vỗ nhẹ phía sau lưng cô, “Thật xin lỗi...”

Động tác này quá mạnh, làm đầu cô nhận được một trận đau đớn mãnh liệt, “A...” Cô giơ tay muốn chạm vào vết thương, lập tức bị tay Nhâm Mục Diệu ngăn lại.

“Đừng đụng vào nó!”

Kiều Tâm Du vẻ mặt khổ sở, bĩu môi, ầm ừc hỏi: “Em không bị cạo trọc đầu chứ?”

Thì ra cô quan tâm tới điều này, Nhâm Mục Diệu không nhịn được, khoe miệng cong thành nụ cười, “Vì phải băng bó miệng vết thương, không thể không...” Nhâm Mục Diệu cố ý lừa cô.

“Thảm, thảm rồi, không còn mặt mũi gặp người ta rồi...” Kiều Tâm Du đẩy mạnh hắc, “Anh mau quay đầu lại đi!”

“Thì ra em vẫn biết quan tâm tới bề ngoài của mình?”

“Nói nhảm! Em cũng được xem là một phụ nữ đấy!” Kiều Tâm Du thở hồng hộc, nói.

“Sao anh chưa từng thấy em trang điểm hay đi thẩm mỹ viện?”

Kiều Tâm Du ngẩng đầu lên, tự hào nói: “Đó là do em vốn ”thiên sinh lệ chất*“!”

(*): trời sinh đã đẹp sẵn ^^

“Tiểu Du Du...” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói hưng phấn, “Nhìn xem! Anh mang tới gì cho em nè?”

Đinh Hạo Hiên giống như Vương Hi Phượng*, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, hùng hùng hồ hồ chạy tới.

(*): Vương Hy Phượng (Hán tự: 王熙凤), là một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng tên thường gọi là Phượng thư hay mợ Hai, là con dâu của Giả Xá, Hình Phu Nhân, vợ chính thất của Giả Liễn, mẹ của Giả Xảo Thư, cháu ruột của Vương Tử Đằng, thông minh, sắc sảo, hành động nhanh hơn cả lời nói.

“Đừng vào, em không có mặt mũi gặp người ta...” Kiều Tâm Du vội vàng tìm thứ gì đó che lên đầu.

Nhâm Mục Diệu cười khẽ một tiếng, “Chỉ cắt một chút tóc xung quanh vết thương thôi, đầu em không có ”bóng lưng” đâu.”

“Anh lại dám trêu chọc em!” Kiều Tâm Du hung hăng trừng mắt nhìn hắc.

Đinh Hạo Hiên đã đi vào, “Tada! Đây là cháo dinh dưỡng anh đặc biệt nấu cho em đó...” Hắc giống như dâng hiến vật quý, múc một chén cháo đưa cho Kiều Tâm Du.

Đinh Hạo Hiên cảm giác được có một tia sáng nóng rực đang chiếu vào lưng mình, hắc quay đầu, cười híp mắt nhìn Nhâm Mục Diệu: “Diệu! Không cần như lần trước, giành chén cháo đặc biệt nấu cho Tâm Du đâu, lần này tôi đặc biệt chuẩn bị thêm sẵn cho cậu một phần, có muốn tới thử không?”

Nhâm Mục Diệu vừa nhớ tới nồi cháo lần trước, một hàng chữ lập tức hiện lên trong đầu —“Điều tiết nội tiết tố phái nữ, dưỡng nhan và mỹ dung, bộ ngực lớn tuyệt đẹp” . Thoáng chốc, sắc mặt của hắc trắng bệch, vội vàng phẩy phẩy tay, “Cậu giữ lại tự mình dùng đi!”

“Lần này bỏ thêm cái gì?” Kiều Tâm Du nhìn chén cháo trắng sền sệt, lại dinh dính thứ gì đó, dạ dày bỗng kịch liệt nôn nao.

“Đầu em bị thương, đương nhiên là phải bổ não, có não heo, não chó, não bò, não dê, não vịt, não ngỗng, còn có hột đào nữa.”

Kiều Tâm Du chỉ nghe thôi đã cảm thấy muốn nôn, đừng nói chi là ăn vào những loại nảo “thập cẩm” này. Cô cúi đầu, ừ ừ à à hỏi: “Có thể không ăn không? Anh xem, em bây giờ rất tốt ...”

“Nhưng đạn vẫn còn ở trong đầu em mà!” Đinh Hạo Hiên bật thốt lên, gặp phải một kích ánh nhìn hung ác của Nhâm Mục Diệu, ý thức mình lỡ miệng, vội vàng nối lảng sang chuyện khác, “Tâm Du, vì tâm ý công lao cực khổ của anh, uống một hớp đi có được không?”

“Anh nói... đạn trong đầu em vẫn chưa lấy ra?” Kiều Tâm Du sững sờ nói, đưa ngón tay chỉ chỉ lên đầu mình.

Nhâm Mục Diệu ngồi ở bên cạnh giường bệnh, thuận thế ôm Kiều Tâm Du vào lòng, để đầu cô dựa vào bờ vai của anh, “Bởi vì nếu lấy đạn ra sẽ nguy hiểm, mà để đạn lại trong đầu em thì không. Anh không muốn mất em, cho nên không muốn mạo hiểm lấy viên đạn ra. Đừng sợ, anh vĩnh viễn ở bên cạnh em, chăm sóc em, anh sẽ không để em lâm vào nguy hiểm đâu...”

Kiều Tâm Du nghe được mùi vị đặc thuần mạnh mẽ của phái nam trên người Nhâm Mục Diệu, trái tim đập loạn dần dần trở nên bình ổn, cô chậm rãi lắc đầu một cái, “Em không sợ...”

Nhâm Mục Diệu cúi đầu, hạ một cái hôn nhẹ nhàng lên trán cô.

“Này! Hai người các cậu không coi ai ra gì, chàng chàng thiếp thiếp, coi tôi như không khí hả!” Đinh Hạo Hiên bắt măn, oán trách nói, rất sợ nếu mình không mở miệng bây giờ, chỉ e lát nữa, một hình ảnh nóng bỏng hơn sẽ trình diễn ngay trước mặt hắn.

Đuôi lông mày sắc bén tựa kiếm của Nhâm Mục Diệu giương lên, khí lạnh bắn ra, “Sao cậu còn chưa đi?” Lời ngầm chính là hắn ta nên sớm cút.

Đinh Hạo Hiên dĩ nhiên nghe hiểu lời của Nhâm Mục Diệu, nhưng da mặt hắn vốn dày, cứ như con ruồi, chính là đuổi mãi không đi, “Tiểu Du Du, em còn chưa uống canh của anh đấy?” Đôi mắt Đinh Hạo Hiên bỗng dưng khác hẳn, nó nháy nháy chớp chớp mãi, đáng thương nhìn Kiều Tâm Du. Cộng thêm việc cầm cái chén trong tay, hình tượng của hắn như tên ăn mày đang cầu xin lòng thương vậy.

“Tâm Du, em có tiền lẻ không? Ném cho hắn mấy đồng đi!” Nhâm Mục Diệu cực kì lãnh mạc nói.

“Nhâm Mục Diệu! Cậu đừng có làm quá!” Đinh Hạo Hiên giận dữ, nhưng biết mình đánh không lại hắn, nên chỉ có thể dùng tài hùng biện phát tiết lửa giận.

Kiều Tâm Du bị độ hài hước của Nhâm Mục Diệu chọc cười, giương mắt chăm chú nhìn Nhâm Mục Diệu, đồng tử lênh bênh những đợt sóng nhẹ như nước hồ mùa thu, đôi mắt quyến rũ nhìn về phía hắn, “Chồng à, anh rất thích em đúng không, có thể nghe theo em không?” Một tay của cô còn ở trên ngực hắn vẽ vòng vòng.

Giọng nói làm nũng của Kiều Tâm Du khiến toàn bộ xương cốt Nhâm Mục Diệu lập tức mềm nhũn, đầu không có chút tự chủ, nhưng trong lòng lại có loại cảm giác đang bị lừa gạt.

“Vậy anh uống hết chén cháo này đi!” Khóe miệng Kiều Tâm Du hiện lên nụ cười rục rịch.

Ai bảo hắn mới vừa lừa gạt Kiều Tâm Du, nói cô bị cạo trọc đầu. Sự thật chứng minh, “độc nhất lòng dạ đàn bà” là một câu lý lẽ chí lý.

Giọng nói trong trẻo dịu dàng nhưng khi vào đến tai Mục Diệu thật giống như một loại ma chú kinh khủng, “Có thể không ăn không?” Nhâm Mục Diệu cố gắng đè thấp giọng nói của mình, nhưng trong giọng nói lại toát ra một chút run rẩy sợ hãi.

“Anh vừa rồi còn nói yêu em, còn nói nghe lời em mà...” Kiều Tâm Du bĩu môi, mặt đầy uất ức nói.

“Là em tự nói, anh không có mở miệng.” Nhâm Mục Diệu nhẹ giọng nói thăm.

“Anh nói cái gì?” Kiều Tâm Du chất vấn.

Nhâm Mục Diệu lập tức lắc đầu, thỏa hiệp: “Không có! Không có!” Nguồn truyện: Y

Ai! Có thể tưởng tượng được địa vị tương lai trong nhà Nhâm Mục Diệu.

“Vậy anh còn không mau uống hết chén cháo bổ não này đi!” Kiều Tâm Du nhận lấy cái chén trong tay Đinh Hạo Hiên, múc lên một muỗng, “Anh yêu, cháo này tiêu hóa trong dạ dày anh, bổ trên đầu em, mau ăn một miếng nào...”

Mặt Nhâm Mục Diệu lạnh băng như giấy, hung tợn trừng mắt nhìn Đinh Hạo Hiên, hẳn chính là khởi nguồn của mọi tai họa. Muỗng đưa đến khóe miệng Nhâm Mục Diệu, một mùi hương quái dị lập tức xông vào mũi hắn.

208. Chương 208: Bắn Khoăn Tin Dữ

Nhâm Mục Diệu bịt chặt mũi, há mồm, biểu cảm lừng lầy dường như sắp lao ra chiến trường.

“Ha ha...” Kiều Tâm Du cười trộm ra tiếng, thu muỗng trở lại, “Ôi! Anh thật không chịu nổi khẩu nghiệm!”

“Em lại dám trêu chọc anh?” Đôi mắt tối tăm của Nhâm Mục Diệu chợt lóe lên tia sáng lạnh, cắn giận nhìn Kiều Tâm Du.

Đôi con ngươi trong suốt giáo hoạt của Kiều Tâm Du nheo lại, “Chỉ cho phép ”châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn!” Cô quay đầu nhìn về phía Đinh Hạo Hiên, cau mày, “Cháo của anh thật sự ừm, anh tự mình uống đi?”

Để Đinh Hạo Hiên tự mình nếm thử mùi vị cháo này, xem xem hẳn lần sau còn dám nấu những món đồ ngổn ngang này hay không.

Đinh Hạo Hiên vẽ mặt cười khổ, “Anh nghĩ hay là thôi đi! Cháo đó nếu không ai uống thì giục đi!” Đinh Hạo Hiên vốn nghĩ Kiều Tâm Du là một thiên sứ đơn thuần, nhưng khi nhìn thấy màn đấu trí anh dừng giữa cô và Nhâm Mục Diệu, hẳn kiên quyết tin tưởng cô gái này thật không đơn giản. Để đề phòng khả năng bị Kiều Tâm Du bắt ép húp cháo, lòng bàn chân Đinh Hạo Hiên đã bôi sẵn mỡ, vụng về xem qua đồng hồ đeo tay, “Tiểu Du Du, anh còn một cuộc hội nghị sắp bắt đầu rồi, anh đi trước đây, em dưỡng bệnh tốt nhé, mai anh sẽ trở lại thăm em!”

Tặng Kiều Tâm Du một nụ hôn gió, sau đó hắn tức tốc xoay người, bỏ chạy.

“Đói bụng không?” Nhâm Mục Diệu lấy đi chén cháo trong tay cô, “Nhìn ngán chết.”

“Xoảng ——” một tiếng, cả chén lẫn thìa đều bị ném vào thùng rác bên cạnh.

“Bây giờ em muốn ăn gì? Anh lập tức gọi điện thoại bảo chị Vương nấu, khi nào xong thì đưa tới đây.”

“Có phiền lắm không?” Kiều Tâm Du lắc đầu một cái, “Không cần đâu, em không có khẩu vị.”

“Cốc, cốc ——” cửa truyền đến hai tiếng gõ trong trẻo, cắt đứt màn đối thoại giữa hai người.

Phương Đình mặc áo blouse trắng như tuyết, cả người toát ra hơi thở nho nhã, như một Quý công tử nhã nhặn, hắn bước tới, đối mặt với Nhâm Mục Diệu, nói: “Nhâm tiên sinh, giờ tôi phải kiểm tra vết thương cho Tâm Du.”

“Ừ!” Nhâm Mục Diệu đứng lên, đứng nghiêm bên giường, tầm mắt không lệch khỏi quỹ đạo nhìn Kiều Tâm Du.

“Nhâm tiên sinh, xin ra ngoài một chút.” Phương Đình tao nhã nói.

“Tại sao? Tôi là chồng của Tâm Du, tại sao phải ra ngoài?” Đôi mắt sắc bén của Nhâm Mục Diệu mang theo một luồng sức lực mạnh mẽ quét về phía Phương Đình.

Kiều Tâm Du kéo kéo ống tay áo Nhâm Mục Diệu, “Anh ra ngoài một chút đi! Anh đứng bên cạnh sẽ mang đến áp lực cho anh Phương Đình, ngộ nhỡ anh ấy vì căng thẳng mà run tay, làm em đau thì sao?”

“Được rồi!” Nhâm Mục Diệu trợn mắt nhìn Phương Đình một cái, “Cẩn thận chút, đừng làm đau cô ấy đó.” Giao phó xong, Nhâm Mục Diệu mới an tâm rời đi.

Sau khi Nhâm Mục Diệu đi, Phương Đình liếc nhìn băng ghế giường bệnh bên cạnh cô, sau đó ngồi xuống.

“Anh Phương Đình, anh không kiểm tra vết thương của em sao?” Kiều Tâm Du nhìn sắc mặt tối tăm của hắn, có chút không hiểu, “Sao thế?”

“Tâm Du, thật ra thì anh không đến kiểm tra vết thương của em, chỉ muốn Nhâm Mục Diệu đi khỏi, nói chuyện với em một chút thôi.”

Lập tức, không khí trong phòng bệnh cứng đờ, dường như có chút mỏng manh, khiến hô hấp Kiều Tâm Du dồn dập, cô mơ hồ cảm nhận có một dự cảm xấu.

“Anh Phương Đình, có chuyện gì anh cứ nói đi!” Đôi mắt trong suốt lộ ra vẻ cương nghị, ám chỉ cho Phương Đình rằng cô đã chuẩn bị tốt.

“Tâm Du, em mang thai, đã chín tuần, hơn hai tháng rồi.” Chân mày Phương Đình giương lên, dường như đang nói một tin rất dữ.

“Anh nói em mang thai? Thật sao?” Đôi mắt trong suốt của Kiều Tâm Du nhất thời tách ra một tia sáng ngời, “Em thật sự có đứa nhỏ?” mặt cô mừng rỡ hỏi.

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, làn da mỏng phía trên như đang được nhún vào nước sôi, bên trong loáng thoáng mạch máu. Nhẹ nhàng bình thản đặt lên bụng, “Em có con...”

Kiều Tâm Du mừng rỡ như điên, nụ cười hiện đầy trên mặt, nhưng biểu tình vui sướng của cô hoàn toàn không lây được cho Phương Đình. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Hắn nhìn vẻ vui mừng của Kiều Tâm Du, sắc mặt càng thêm xám xịt, mặc dù sự thật này có chút tàn khốc, nhưng hắn phải nói cho cô biết, để cô lựa chọn, “Tâm Du, nếu em sinh đứa bé này, sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“...” Kiều Tâm Du sửng sốt, nụ cười sáng lạn nhất thời cứng đờ, “Anh có ý gì?”

“Viên đạn nằm ngay giữa khe phân cách hai bán cầu trái phải, bây giờ nếu lấy đạn ra, tỷ lệ thành công cực kỳ thấp. Hơn nữa, trong thời kì mang thai, thân thể sẽ càng tiết ra hóc- môn, kích thích đến não, viên đạn nằm trong đó có thể khiến em bị xuất huyết trong...”

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!” Kiều Tâm Du bịt chặt lỗ tai của mình. Cô vốn nghe được một tin tức tốt đến mức muốn hoan hô nhảy nhót, giờ lại lập tức đẩy cô vào địa ngục, cô không chịu nổi sự chênh lệch cứ như nước sông so với mặt biển này. Chưa xót trong tâm lan tràn đến chớp mũi, đôi mắt cô nóng lên, nước mắt chảy xuống.

“Tâm Du, em tỉnh táo một chút...” Phương Đình an ủi cô, tự trách, cúi đầu, “Là anh vô dụng, không có năng lực cứu em!”

“Anh Phương Đình, không phải lỗi của anh!” Kiều Tâm Du chớp mắt, lệ cứ thế tuôn rơi, “Bây giờ có hai con đường để em chọn đúng không? Một là, lấy bỏ đứa bé này, bảo đảm an toàn của mình. Hai là, mạo hiểm lưu lại đứa trẻ, mà điều này có thể khiến em tùy thời có thể chết cùng, liệu linh sinh nó ra.”

Phương Đình gật đầu, “Anh vẫn chưa nói chuyện này với Nhâm Mục Diệu. Nếu nói cho anh ta biết, anh ta có thể sẽ thay em lựa chọn, mặc kệ em hiểu lắm.”

“Đúng!” Nước mắt lẳng lặng rơi, Kiều Tâm Du bình thản nói: “Anh ấy sẽ ép em bỏ đứa bé này, giống như lần trước, lấy xuống đứa bé bị chứng Đường Thị Tổng Hợp.”

Kiều Tâm Du dán tay thật chặt vào bụng, dường như khi cô làm vậy, sẽ có thể cảm nhận được sự tồn tại của đứa nhỏ, “Anh Phương Đình, em muốn đứa bé này. Em đã mất đi một đứa con, lần này, em nhất định phải bảo vệ nó thật tốt...”

Phương Đình không ngờ cô sẽ lựa chọn điều này, “Tâm Du, vậy tính mạng em sẽ nguy hiểm! Em không thể liều lĩnh...”

Chân Kiều Tâm Du run bần bật, dịch chuyển, đi tới băng ghế bên cạnh, “Em chỉ biết các anh ai cũng muốn bức em tổn thương tới con mình, các anh đều là đồ bại hoại cực kì!”

“Tâm Du, đừng nên kích động!” Giọng Phương Đình chậm lại, khuyên cô, “Em phải suy nghĩ kĩ một chút, Nhân Mục Diệu sẽ đáp ứng em mạo hiểm tính mạng mình sinh ra đứa trẻ này sao? Em nhẫn tâm để anh ta chịu đựng áp lực tâm lí, bất cứ lúc nào cũng có thể mất em sao?”

209. Chương 209: Không Cần Tự Trách

“...” Kiều Tâm Du trầm mặc ôm lấy hai chân, co người lại, nước mắt lã lã trượt qua khuôn mặt tái nhợt, tạo thành một dòng suối nhỏ, chậm rãi chảy xuôi...

Trầm mặc hồi lâu, Kiều Tâm Du bỗng đứng ngẩn đầu, đôi mắt trong suốt bị những giọt lệ rửa sạch càng thêm trong ngần, “Anh Phương Đình, giúp em một việc, có được hay không? Em muốn...”

Phương Đình lẳng lặng nghe Kiều Tâm Du nói qua kế hoạch của mình, sắc mặt ngày càng nặng nề, “Tâm Du, em thật muốn làm vậy sao?”

“Ừ!” Kiều Tâm Du nặng nề gật đầu, kèm theo là những giọt lệ xoay động trong hốc mắt chảy xuống nền đất, “Anh nói rất đúng, em không đành lòng để Mục Diệu khổ sở chọn lựa, càng không đành lòng để anh ấy hốt hoảng lo sợ vì em, quyết định này có lẽ thật tàn nhẫn với anh ấy, song em lại muốn giảm sự tổn thương đối với anh ấy xuống mức thấp nhất.”

“Tâm Du...” Phương Đình vốn còn muốn khuyên cô một phen, nhưng vừa muốn nói lại thôi, một sự chua xót lan tràn trong lòng hắn.

“Anh Phương Đình, anh sẽ giúp em? Đúng không?” Đôi mắt sáng ngời của Kiều Tâm Du nhìn Phương Đình, lấp la lấp lánh, lộ ra vẻ chờ đợi tha thiết.

Phương Đình dường như thỏa hiệp, thở dài một cái thật sâu, vươn tay xoa xoa đầu Kiều Tâm Du, “Em thừa biết anh không có cách nào cự tuyệt em mà.”

“Thật xin lỗi.” Kiều Tâm Du ngẩng đầu lên, cười nhạt một tiếng, “Lần này lại làm phiền anh rồi.”

Ánh mắt Phương Đình hơi chậm lại, cảm thấy ba chữ “thật xin lỗi” rất chói tai, hắn dịu dàng: “Tâm Du, anh vĩnh viễn sẽ bảo vệ em, xem em như người nhà mà bảo vệ, cho nên, sau này em đừng nên nói “thật xin lỗi” với anh, có được không?”

Kiều Tâm Du gật đầu, song ngoài miệng lại nói: “Nhưng, anh tốt với em như vậy, khiến em cảm thấy không biết phải làm thế nào... đáy lòng em lại thêm một phần áy náy với anh, cho nên...”

Phương Đình không ngờ rằng mình đối xử tốt với cô, sẽ mang đến cho cô áp lực, xem ra hắn nghĩ không chu toàn, cũng đã nhiều năm như vậy, hắn là nên nói cho cô biết chân tướng rồi, mặc dù Phương Đình biết Kiều Tâm Du có thể sẽ không tha thứ cho hắn, kể từ nay cô sẽ không bao giờ để ý đến hắn. Nhưng, Phương Đình vẫn mãi gánh điều bí mật này trên lưng, đáy lòng làm sao lại không đầy ắp đau khổ.

“Tâm Du, em không cần cảm thấy có lỗi với anh, tất cả những việc anh làm đều là tất yếu, bởi vì cậu bé trai mà mẹ em cứu chính là anh!” Phương Đình rốt cuộc đã có dũng khí nói ra, khối đá lớn vẫn đè nặng trong lòng hắn cuối cùng đã có thể dời đi.

Kiều Tâm Du sửng sốt, mặt cứng ngắc không có lấy một tia biểu tình, nước mắt cũng đình chỉ lưu động, “Anh nói... anh chính là cậu bé trai mẹ em cứu năm xưa.” Kiều Tâm Du hít thật sâu một hơi khí lạnh, trống ngực đập loạn vẫn chưa bình thường lại.

“Ừ! Tâm Du, thật xin lỗi, anh đã giấu em bấy lâu nay, đến bây giờ mới nói cho em biết... Bởi vì anh sợ một khi nói cho em biết chân tướng, em sẽ xa lánh anh...”

“Không đâu!” Khuôn mặt Kiều Tâm Du đã thoáng hiện lên một nụ cười thản nhiên.

“Làm sao có thể? Cũng vì anh, mẹ em mới qua đời, em mới trở thành cô nhi, chịu đủ mọi ngược đãi của mẹ và chị họ... Cuộc đời của em đều là vì anh mới trở nên tồi tệ, anh là kẻ đầu sỏ gây nên...” Phương Đình thật giống như phát tiết, đem mọi sự áy náy tự trách cất giữ bấy lâu nay trong tim mình nói ra.

“Không!” Kiều Tâm Du lắc đầu, “Nếu mẹ em biết bà ấy đã dùng tính mạng cứu về một cậu bé giờ đã xuất sắc như thế này, mỗi ngày đều có thể cứu thật nhiều người, em nghĩ bà sẽ rất vui mừng. Phương Đình, anh đừng nên tự trách, mọi chuyện đều không phải lỗi của anh, anh không cần đặt tất cả mọi sai lầm trên người mình, quá nặng nề... Hãy vì mình mà thả xuống đi, có được không?”

Kiều Tâm Du rút cuộc hiểu rõ tại sao một người đàn ông xuất sắc như Phương Đình lại chủ động đến gần cô, lúc đó cô mới vừa ra tù, nhỏ bé như vậy, hèn mọn dễ tiện đến thế. Mà Phương Đình dù biết được cô đã từng ngồi tù, vẫn không như những người khác, khinh thường cô, đôi mắt anh chỉ có ấm áp và đau lòng.

“Tâm Du, anh biết em đang khuyên giải anh, nhưng...” Phương Đình cúi đầu, che giấu khoản thâm tình lộ rõ trong đáy mắt, “Anh đã quyết định, đời này nhất định phải bảo vệ em thật tốt... Hãy để anh trở thành người nhà của em đi, có được không?”

Phương Đình khó khăn thốt ra hai chữ “người nhà”, bởi vì hắn đã thông suốt, trái tim Kiều Tâm Du đã bị Nhâm Mục Diệu chiếm cứ rồi, căn bản là không dung chứa được hắn. Hắn cũng không muốn trở thành nỗi phiền toái của Kiều Tâm Du, cho nên hắn lựa chọn lặng lẽ thối lui, đứng trong một góc tối, nhìn cô hạnh phúc là tốt rồi.

“Được! Anh vẫn luôn là Anh Phương Đình của em, bây giờ không đổi, sau này cũng không bao giờ thay đổi.”

Có lẽ cứ như vậy, việc hai người gặp nhau, bên nhau sẽ càng thêm tự nhiên.

Nhâm Mục Diệu gọi điện cho chị Vương, sau đó bấm điện thoại, giao phó một ít công việc ở công ty, ra lệnh cho phụ tá sửa sang lại tốt giấy tờ hắn cần phê, mang trực tiếp tới bệnh viện.

Hiện giờ Kiều Tâm Du nằm viện, hắn căn bản cũng không có ý định đi làm, cho dù người ở trong phòng làm việc, tâm cũng vẫn không yên, cho nên hắn trực tiếp quyết định mấy ngày này sẽ không đi làm, ở lại đây chăm sóc Kiều Tâm Du.

Nhâm Mục Diệu trực tiếp vào phòng bệnh, cảm giác tức giận là lạ, thật nặng nề. Liếc mắt nhìn một cái, thấy gương mặt hai người bọn họ đều tối đen, “Chuyện gì xảy ra vậy?” Nhâm Mục Diệu thấy gương mặt thanh lệ tao nhã của Kiều Tâm Du có vết nước mắt, bỗng chốc tức giận âm âm, đưa tay nắm lấy cổ áo của Phương Đình, “Nói! Sao anh dám khi dễ Tâm Du, khiến cô ấy khóc hả!”

Thấy Nhâm Mục Diệu đã vung mạnh quả đấm trong tay, Kiều Tâm Du hoảng hốt, “Mục Diệu, ngừng tay! Anh ấy chỉ nói cho em biết mình mang thai thôi.” Lời vừa ra khỏi miệng, Kiều Tâm Du lập tức hối hận. Cho hắn biết cô đã mang thai, vậy lúc ly biệt sẽ càng thêm khó khăn? Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Cái gì?” Đôi mắt tối lạnh của Nhâm Mục Diệu lóe ra ánh sáng sáng ngời, “Tâm Du, em mang thai? Anh sắp làm cha sao?” Hắn kích động nói, giọng cao lên.

Kiều Tâm Du ảo não nhú mày, lệ tích tụ đầy trong hốc mắt chợt rơi xuống, “Ừ!” Cô gật đầu một cái.

Nhâm Mục Diệu thấy cô khóc càng ngày càng kịch liệt, hoảng hốt, vội vàng dùng đầu ngón tay ấm áp, êm ái lau chùi những giọt lệ lạnh băng, “Sao lại khóc?”

“Tại vui quá!” Kiều Tâm Du không dám tưởng tượng, giờ phút này Nhâm Mục Diệu mừng rỡ đến thế, một khi tất cả đều tan vỡ, hắn sẽ thế nào? Sẽ trở thành một con người hoàn toàn đối lập với vẻ sáng ngời của hiện giờ ư? Nghĩ đến đây, trái tim Kiều Tâm Du xoắn chặt.

210. Chương 210: Chỉ Sợ Không Còn Kịp Nữa

Mặc dù ngoài miệng nói mình rất vui, nhưng trên mặt cô lại phủ đầy vẻ u buồn, cô không muốn Nhâm Mục Diệu thấy mình bị thương, nên đưa hai cánh tay ra quàng Nhâm Mục Diệu vào lòng.

Phượng Đình liếc mắt nhìn Nhâm Mục Diệu và Kiều Tâm Du đang ôm nhau thật chặt, bọn họ thật sự rất xứng đôi, giống như trời cao đã sớm nhận định hai người họ là một cặp. Hắn chậm rãi lui ra ngoài, để không gian này lại cho hai người họ.

“Tâm Du, anh rất vui, anh lại sắp làm cha...” Nhâm Mục Diệu kích động, không ngừng nói, bàn tay hần nhẹ nhàng đặt lên bụng Kiều Tâm Du, “Lần này, chúng ta nhất định phải bảo vệ tốt đứa nhỏ.”

Bên tai truyền đến lời nói dịu dàng của Nhâm Mục Diệu, nếu đổi lại là bình thường, xương Kiều Tâm Du đã sớm mềm nhũn, trái tim cũng muốn hóa thành nước. Nhưng, giờ phút này, trong lòng cô đang ngưng kết một khối băng cứng, nó nặng nề đè ép lên cô, khiến cô hít thở không thông, góc cạnh sắc bén của khối băng kèm theo mỗi một nhịp đập của trái tim mà đâm sâu vào trong máu thịt, đau đớn đến tận tâm can...

“Tâm Du, hôn lễ của chúng ta có nên hoãn lại không?” Gương mặt tuấn tú của Nhâm Mục Diệu dán chặt vào mặt cô, cảm nhận được ý lạnh trên đó.

“Không cần!” Kiều Tâm Du nhanh chóng nói, âm giọng lộ ra mấy phần lo lắng mà gấp gáp, “Em không muốn làm cô dâu bụng bự, mặc áo cưới sẽ khó coi lắm.”

Có lẽ, hôn lễ kia sẽ trở thành hồi ức tốt đẹp nhất mỗi khi cô nhớ lại, nếu không có cách nào thay đổi thực tế, vậy thì, hãy tạo ra thật nhiều kỉ ức tốt đẹp, cho dù tương lai, sẽ có một người phải cô đơn, một người sẽ phải chịu đựng đau đớn, cũng sẽ có một đoạn kỉ ức ngọt ngào để cô nhớ lại, giúp cô đứng lên, khiến cô cảm nhận được vị tinh tế tuyệt diệu của nó.

“Ý của anh là chờ đứa nhỏ sinh ra, rồi sẽ kết hôn, con còn có thể làm hoa đồng cho chúng ta nữa...”

“Vậy anh còn muốn hai mẹ con em chờ đợi bao lâu...” Kiều Tâm Du chu miệng oán trách, cô không có thời gian để chờ đợi, bây giờ từng giây từng phút đối với cô mà nói đều rất trân quý.

Thời gian bắt đầu đếm ngược, từng chút một tính toán, khi đã áp đặt lên nó một giàn khung cứng cáp, thời gian mới có thể trở nên mỏng manh như vậy, dù muốn dốc hết toàn lực nắm chặt từng giây từng phút, nhưng trong lúc lơ đãng, nó sẽ theo khe hở chạy đi mất.

Đối với Kiều Tâm Du mà nói, hạnh phúc giống như ánh sáng lọt qua từng kẽ tay, cô có thể nhìn thấy, nhưng lại không thể chạm vào, khi cô bắt đầu biết, tất cả đều đã không còn kịp nữa, chỉ có thể trở mắt nhìn hạnh phúc, dù cố gắng thêm bao nhiêu cũng không thể đạt được...

“Thì ra em muốn gả cho anh đến thế” Nhâm Mục Diệu nhéo nhéo mũi cô, trong đôi mắt thâm thúy tràn đầy ánh sáng cứng chiều, “Nếu em cầu hôn với anh, nói không chừng anh còn có thể đáp ứng!”

“Cắt ——” Kiều Tâm Du tức giận quay đầu, “Vậy em không gả cho anh nữa.”

“Được rồi!” Nhâm Mục Diệu lập tức mềm lòng, “Tất cả đều nghe theo vợ yêu, em nói đi, khi nào thì chúng ta cử hành hôn lễ?”

Kiều Tâm Du cẩn thận thăm hỏi: “Cứ dựa theo kế hoạch ban đầu đi, được không?”

“Tuần sau?” Chân mày kiếm đen của Nhâm Mục Diệu nhíu chặt, “Nhưng, vết thương trên đầu em, liệu có thể...”

“Không sao cả! Anh xem, em hiện giờ rất tốt...” Kiều Tâm Du lắc đầu một cái, chịu đựng cảm giác chói mắt, “Anh xem, em đâu có ngứa. Sau gáy chỉ nhiều hơn một cái động mà thôi, em không yếu ớt vậy đâu. Chẳng lẽ, sau khi em cắt bỏ một nhúm tóc, anh bây giờ ghét bỏ chê em xấu, sợ một khi em ra ngoài, sẽ làm mất hết mặt mũi của anh?”

Kiều Tâm Du thật sợ bị hấn phát hiện điều bí mật này, cho nên quên đi thương thế của mình, kiên quyết giữ vững thời gian cử hành hôn lễ.

“Làm sao có thể chứ?” Đối mặt với việc Kiều Tâm Du cố tình gây sự, Nhâm Mục Diệu rất kiên nhẫn, vén lên một lọn tóc tơ, nhẹ nhàng quấn quanh đầu ngón tay, “Đừng nói chỉ không có một nhúm tóc, cho dù em bị cạo trọc đầu, em vĩnh viễn vẫn là người đẹp nhất trong lòng anh.”

Kiều Tâm Du nghiêng rằng, “Anh mới trọc đầu á!” Bật thốt lên, sau đó cô chống cằm, tỉ mỉ xem xét đầu của hắn thật kĩ lưỡng, “Đầu của anh rất tròn, nên cực kì thích hợp với kiểu đầu trọc.”

Nhâm Mục Diệu bị cô xem xét toàn thân, hắn có chút không tự nhiên, làm như giờ phút này đầu của hắn thực sự chẳng có một ngọn cỏ nào, “Được rồi! Cứ theo kế hoạch lúc đầu mà cử hành, có điều, chỉ khi nào bác sĩ nói em thực sự không có chút vấn đề nào, anh mới đồng ý để em xuất viện.”

“Anh Phương Đình chắc chắn không phản đối đâu!” Kiều Tâm Du che miệng cười trộm.

————— Nguồn truyện: Y

Ngoài phòng giải phẫu, ngọn đèn lạnh lạnh đang toát ra luồng khí yên tĩnh, cùng với ánh sáng nhàn nhạt.

Nhâm Dịch Tuấn mất hồn, chán nản ngồi trên ghế, mặt chôn trong hai tay, cong lưng, miệng càng không ngừng nhắc đi nhắc lại: “Tử Ngưng, đừng rời xa anh, em không thể rời xa anh...”

Ảo nảo tốt cùng như một cái lưới lớn, gắt gao buộc chặt hắn bên trong, rồi lôi kéo hắn lên thật mạnh, khiến từng sợi dây cước ghim sâu vào da thịt hắn...

Trong phòng giải phẫu, không khí chợt đông cứng, từng tia lạnh như từng thanh dao găm, đâm thẳng vào trong xương tủy.

Lơ lửng trên không trung là mùi máu tươi dung hợp với mùi của các loại thuốc nước, càng để lâu, càng nồng nặc, xông vào trong khoang mũi, kích khởi một trận vận động kịch liệt của dạ dày.

Ánh đèn yếu ớt sâu thẳm, bao phủ lấy bầu không khí bi thương.

“Dịch Tuấn... Thật xin lỗi, em đã dùng hết toàn bộ sức lực yêu anh, em thật sự rất mệt, rất mệt, em không phải mặt trời, có thể không ngừng phát ra ánh sáng, năng lượng của em có hạn, cần anh đáp lại, bổ sung cho em. Nhưng... từ trước đến giờ, anh luôn lựa chọn bỏ rơi em. Bây giờ năng lượng của em đã hoàn toàn cạn kiệt rồi...”

“Píp, píp, píp...”

“Huyết áp giảm xuống, nhịp tim cũng bắt đầu ngừng lại...” Một vị bác sĩ nói với hai trợ lí, giọng vội vàng, mạnh mẽ thốt ra khỏi lớp màng mỏng khẩu trang.

Bác sĩ mổ chính nhướn mày, “Mau tiêm thuốc trợ tim, chuẩn bị kích điện!”

Nhâm Dịch Tuấn lẳng lặng ngồi ở đó, song đáy lòng lại lênh bênh các đợt sóng nước, “Tử Ngưng, em nhất định phải khỏe lại, tại sao, tại sao anh chưa bao giờ biết quý trọng em...”

“200 Vôn điện áp! Chuẩn bị!”

“Bịch ——” thân thể nhỏ nhắn mềm mại bắn lên thật cao —— rồi lại mềm mại vô lực rớt xuống ——

Hơi thở thật giống như sinh mệnh mỏng manh của chiếc lá tàn mùa thu, dần dần tiêu tán, ở đầu cành khô khốc khô gãy giữa.

Từng chuyện xưa dần dần sống dậy như mây khói, từng hình ảnh nhàn nhạt nhanh chóng thoáng qua trong đầu Nhâm Dịch Tuấn, “Tử Ngưng, anh chưa bao giờ hiểu thế nào là yêu, cũng không biết cách nào đáp lại, quý trọng tình yêu của người khác, anh thật ngốc, như một con heo, nhưng vào giờ phút này, anh hiểu, anh yêu em ——”

211. Chương 211: Cố Ý Gây Khó Dễ

“Bịch ——” Thân thể mỏng manh lần nữa bắn lên thật cao, tránh thoát khỏi gông xiềng mà rơi xuống... Giống như lá rơi đi thân cành, suy yếu, theo gió nhẹ bay...

“Dịch Tuấn... Nếu kiếp sau còn có thể gặp anh, em vẫn sẽ không chùn bước yêu anh, nhưng lần này đổi lại, anh theo đuổi em, có được hay không? Kiếp này vô duyên, hẹn kiếp sau gặp lại...”

Nhâm Dịch Tuấn cảm giác được có một luồng khí lạnh đang toát lên từ lòng bàn chân, một tia rồi một tia lan tràn tới mạch máu, cốt tủy, rồi tới trái tim.....

Cửa phòng giải phẫu chậm rãi mở ra ——

Tiếng bước chân nặng nề từ từ đến gần.

Nhâm Dịch Tuấn giống như bị công kích, hần bỗng đứng đứng lên, lo lắng nhìn hai vị bác sĩ đi tới, “Sao rồi? Tử Ngưng sao rồi?”

Trải qua mười mấy giờ vật lộn chiến đấu, vị bác sĩ lộ ra vẻ mệt mỏi, đôi mắt hiện đầy tơ máu, thở dài một cái, rồi lắc đầu, “Tiên sinh, thật xin lỗi! Chúng tôi đã cố hết sức, xin hãy nén đau buồn...”

Nhâm Dịch Tuấn đóng băng, biểu tình cứng đờ, sững sờ nói: “Không thể nào, không thể nào!” Nắm lên cổ áo của bác sĩ, hần kéo cửa vào phòng giải phẫu, “Ông cứu cô ấy cho tôi...”

Trên bàn mổ, một cô gái đang lẳng lặng nằm đó, mặt của cô đầy vết thương, màu máu đỏ thẫm đã sớm biến thành màu nâu, gương mặt tái nhợt, dưới ánh sáng trắng nhàn nhạt của đèn giải phẫu, cô như một con búp bê sứ, im hơi lặng tiếng, không một chút hơi thở sinh mệnh.

Nhâm Dịch Tuấn cảm thấy nhịp tim chính mình đang chậm lại, khí lực toàn thân bị rút hết, hần buông lỏng cổ áo của bác sĩ, chậm rãi đi về hướng Lương Tử Ngưng.

Hai chân mềm nhũn, “Cộp ——” một tiếng, hần quỵ trên mặt đất, thì ra tiếng xương bánh chè đập vào sàn nhà có thể phát ra âm thanh rung động đến thế.

Nhâm Dịch Tuấn đưa ra bàn tay không ngừng run rẩy, chạm vào da thịt trên mặt cô, chầm chậm nói: “Tử Ngưng, em mở mắt ra nhìn anh đi có được không... Em đừng bỏ rơi anh, không phải em nói yêu anh sao? Em làm sao nỡ nhẫn tâm để anh thương tâm khổ sở đúng không... Em phải tỉnh lại, anh rất yêu em, van xin em, mở mắt ra đi...”

Một giọt lệ từ trong đôi mắt đen rớt xuống, xen lẫn nhiệt độ nóng bỏng, nhỏ xuống sàn nhà lạnh buốt, phá tan hạt sương.

Đứng ở một bên, y bác sĩ nhìn người đàn ông thâm tình, rồi rít lắc đầu, bày tỏ tiếc hận. Người đã gặp qua hàng ngàn cảnh sinh ly tử biệt như bọn họ, khi thấy một màn như vậy, tim cũng nhói đau, một cô y tá trẻ tuổi, xoay người sang chỗ khác gạt lệ.

Đèn rực rỡ mới lên, khí trời mùa xuân ấm áp bao phủ ánh đèn nê-on, trời vừa tối, ngã tư đường phố lại trình diễn cảnh phồn hoa náo nhiệt.

Phòng bệnh của Kiều Tâm Du nằm trên tầng cao nhất của bệnh viện, ngắm nhìn cảnh phồn hoa sáng chói ngoài cửa sổ, tựa như sao trên trời rơi xuống chốn nhân gian.

Tinh thần của cô mơ hồ bay đến nơi vô cùng xa, rất xa ——

“Tâm Du! Đã trẻ thế này rồi sao em còn chưa ngủ?” Nhâm Mục Diệu đi tới, thấy Kiều Tâm Du đang mất hồn nhìn ra bên ngoài, ánh mắt mơ hồ, đôi con ngươi trống rỗng, thân thể mỏng manh... Không hiểu sao lại làm cho hần có cảm giác không nỡ, hư vô, như ẩn như hiện... Giống như cô tùy thời sẽ theo gió bay đi.

Kiều Tâm Du hồi thần, liếc về xấp công văn dày trong tay Nhâm Mục Diệu, hỏi: “Anh đã chuẩn bị xong để ở lại đây hôm nay à?”

Nhâm Mục Diệu bỗng chốc hạ vai, “Bằng không, em nghĩ sao?”

Kiều Tâm Du nở nụ cười, “Anh bây giờ giống hệt như chồng tốt cha hiền nha!”

“Mục tiêu nỗ lực của anh đấy!” Nhâm Mục Diệu nghiêm trang nói, sau đó đi tới, đem gối đầu sau lưng Kiều Tâm Du hạ xuống, “Anh còn một ít công văn phải xem, em ngủ trước đi!”

Kiều Tâm Du buồn bực thở dài một cái, thuận theo ý hần, chui vào chăn.

Nhâm Mục Diệu tỉ mỉ đắp chăn cho cô, cúi người xuống, đặt một nụ hôn lên trán cô, “Mau ngủ đi! Anh vẫn ở đây, có gì cần, cứ gọi ngay cho anh!”

Kiều Tâm Du miễn cưỡng “Ừ” một tiếng, chợt nhắm lại đôi mắt, lông mi dài nhỏ như cánh ve hạ xuống, bóng đêm lập tức lay động dưới mí mắt cô.

Khóe miệng Nhâm Mục Diệu hiện lên nụ cười nhẹ nhu hòa, hần cũng không biết mình đã bắt đầu học xong cách cười khi nào, hơn nữa số lần cười càng ngày càng nhiều. Là cô —— cô gái nhỏ đơn thuần này, đã gạt đi từng lớp gông xiềng, đi vào tim hần, giúp hần dễ xuống trôi buộc nặng nề, không chút kiêng kỵ, cười to.

Phòng bệnh to như vậy, lại im ắng lặng lẽ, chỉ có tiếng hít thở ở hai đầu căn phòng, liên tiếp lần lượt giao thoa.

Vừa bị màn đêm tối mờ bao phủ, đèn ngủ bỗng phát ra ánh sáng sâu lắng, một đôi mắt sáng trong ở trong bóng tối nháy nháy. Bên kia, Nhâm Mục Diệu ngồi trên ghế sa lon, ánh mắt sắc bén nhanh chóng quét qua từng dòng chữ màu đen trên tờ giấy trắng, nắm trong tay là cây bút máy Montblanc số lượng có hạn, nét bút lướt đi nhanh như rắn bò, để lại một chữ ký.

“Mục Diệu!” Giọng nói trong trẻo phá vỡ sự yên tĩnh của gian phòng bệnh.

“Hả?” Nhâm Mục Diệu ngẩng đầu lên, “Tâm Du, gì vậy em?”

“Em khát nước.”

“Ừm!” Nhâm Mục Diệu lập tức thả xuống giấy tờ trong tay, đứng dậy đi về phía ấm nước điện, rót một ly nước lọc cho cô, sợ quá nóng, hần nhúng vào một chút nước lạnh.

Ly nước đưa đến khóe miệng Kiều Tâm Du, “Uống đi!”

Kiều Tâm Du lắc đầu một cái, “Em không muốn uống nước lọc, nó không có vị.”

Nhâm Mục Diệu thì ngược lại, hần bỗng có cảm giác mình khát nước, uống một ngụm, hỏi: “Vậy em muốn uống gì?”

“Nước trái cây.” Kiều Tâm Du còn tặng thêm một điều kiện, “Nước hoa quả tươi.”

“Được! Anh sẽ chuẩn bị ngay cho em!” Nhâm Mục Diệu sáng khoái đáp ứng. Lấy mấy quả cam trong giỏ trái cây ra, thành thạo dùng dao cắt, lột vỏ, bỏ vào máy ép ——

Dòng nước màu cam bay ra tràn tràn mùi thơm, “Nước trái cây mới vừa ra lò đây!”

Kiều Tâm Du lạnh nhạt nói: “Em không muốn uống nước cam...”

“Vậy em muốn uống gì?” Nhâm Mục Diệu bắt đầu có chút không nhịn được.

“Nước đào mật đi.”

Nhâm Mục Diệu khẽ nhíu mày, “Đào mật à, bây giờ làm gì có đào mật tươi chứ.”

Đào mật là trái mùa hè, lại mềm mại như vậy, căn bản là không có cách giữ tươi đến bây giờ, cô gái này rõ là muốn gây khó cho Nhâm Mục Diệu mà!

Kiều Tâm Du chu miệng lên, mặt đáng thương nhìn Nhâm Mục Diệu, “Nhưng đứa nhỏ muốn uống mà?”

Đôi mắt trong veo như nước nhìn về phía Nhâm Mục Diệu, lập tức khiến hần phải dâng khí giới đầu hàng, “Được mà, được mà, anh sẽ có cách!” Hần lập tức lấy điện thoại di động ra, vừa nghĩ tới việc bệnh viện không cho phép gọi điện, bèn đi ra ngoài, “Anh đi gọi điện chút.”

212. Chương 212: Tham Dự Tang Lễ

“Đợi đã!” Kiều Tâm Du thét lớn sau lưng hắn.

Nhâm Mục Diệu dừng bước, xoay người hỏi: “Sao vậy em?”

“Anh phải đi đâu?” Kiều Tâm Du đáp ứng.

“Gọi điện cho Đinh Hạo Hiên, cậu ta không có việc gì làm, lại thần thông quảng đại. Giao cho cậu ta chút chuyện, để cuộc sống cậu ta phong phú chút.” Nhâm Mục Diệu nói thật đường hoàng, dường như Đinh Hạo Hiên nên vì chuyện có thể giúp hắn tìm đào mật mà cảm động đến rơi nước mắt vậy.

“Bây giờ?” Kiều Tâm Du ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, kim ngắn đã chỉ số 12, “Đã trễ thế này rồi, chắc anh ấy đã ngủ? Không nên quấy rầy người ta đâu.”

Đôi môi mỏng Nhâm Mục Diệu khẽ giơ lên, “Ngủ á, không có khả năng, anh nhất định phải quấy rầy cậu ta!” Không biết giờ phút này, Đinh Hạo Hiên đang ở đâu vui đùa vui vẻ bên đồng phượng nữ đây.

“Giờ em không muốn uống nước đào mật nữa, Mục Diệu, anh không cần làm phiền anh ấy đâu.” Kiều Tâm Du bấu môi nói.

“Thật sao?” Nhâm Mục Diệu quay người, “Cũng đã trễ thế này, em nên mau chóng nghỉ ngơi đi!”

Kiều Tâm Du tâm không cam lòng không nguyện, chui vào chăn.

Phòng bệnh lần nữa lâm vào yên lặng, sau một lúc lâu ——

“Mục Diệu!” Tiếng kêu trong trẻo lần nữa vang lên.

“Em lại muốn uống nước đào mật sao?” Nhâm Mục Diệu ngẩng đầu, tầm mắt chuyển từ giấy tờ sang người Kiều Tâm Du.

Kiều Tâm Du ngồi dậy, “Không phải, em đói bụng.”

Nhâm Mục Diệu thở ra một hơi thật dài, hai tay khoanh trước ngực, ngửa người ra sau, dựa vào ghế sa lon, bày ra tư thái lười biếng, “Tâm Du, em tưởng hôm nay là ngày Cá tháng tư? Cố ý muốn chọc anh, đúng không?”

“Không có! Ai ——” Kiều Tâm Du thở dài một cái, cong miệng lên, “Hôm nay em đã ngủ lâu như vậy, giờ ngủ không được nữa. Anh giúp em chút đi được không?”

Giọng nói dần dần thấp xuống, nhưng vẫn bay vào tai Nhâm Mục Diệu. Hắn lập tức đứng lên, đi tới bên người Kiều Tâm Du, ôm thân thể nhỏ nhắn mềm mại xinh đẹp vào lòng, “Thật xin lỗi, anh mãi bận bịu công việc, bỏ rơi em.....”

Kiều Tâm Du lắc đầu, “Là em cố tình gây sự.”

“Nhưng anh thích em ”cố tình gây sự” với anh! Có phải như vậy là quá nuông chiều em không, song anh chính là thích yêu thương em, chiều chuộng em, dung túng em như vậy.....”

Kiều Tâm Du dán chặt vào lồng ngực hắn, cảm thấy trái tim của hắn nhảy lên, một tiếng rồi một tiếng mạnh mẽ có lực. Trên người hắn có mùi hương đặc biệt rót vào lỗ mũi cô, bên tai cô truyền tới lời nói dịu dàng của hắn. Giờ phút này cô cảm thấy thật hạnh phúc, từng đợt bọt bong bóng hạnh phúc không ngừng quay cuồng quanh trái tim cô, hình thành dòng nước ấm ngọt ngào, lan ra khắp toàn thân.

“Theo giúp em ngủ được không? Không gối lên tay của anh, em không ngủ được.” Kiều Tâm Du không dè dặt nữa, nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng.

“Được!” Nhâm Mục Diệu nhanh chóng cởi áo vest xuống, chui vào chăn, vỗ vỗ bả vai mình, “Bây giờ nó là gối đầu dành riêng cho em, vinh hạnh chứ!”

Kiều Tâm Du nằm vào khuỷu tay hắn, dựa vào ngực hắn, mặt lộ ra nụ cười chói lọi, “Vinh hạnh vô cùng!” Mặt cô vùi vào lồng ngực của hắn.

“Tâm Du, ngày mai là tang lễ của Lương Tử Ngưng, em nghĩ” Khi Nhâm Mục Diệu nhận được tin tức này, hấn lấy làm kinh hãi, vì khung cảnh lúc đó thật hỗn loạn, hấn chỉ quan tâm tới việc Kiều Tâm Du bị thương, không để ý đến chuyện xảy ra bên kia đường.

Cảnh sát tới hỏi thăm hấn, lúc lấy khẩu cung, hấn mới biết Lương Tử Ngưng đã chết. Vốn là lòng hấn có chút không cam, người đàn bà kia dám tổn thương Kiều Tâm Du, hấn hận không thể chặt cô ta thành trăm mảnh, nhưng khi biết cô ta vì đẩy Nhâm Dịch Tuấn ra khỏi xe tải mà chết, hấn có chút xúc động. Đó là một phần của tình yêu sao, có thể vì người yêu mà không màng đến tính mạng của bản thân. Mặc dù cô ta đã làm ra những chuyện không thể dễ dàng tha thứ, song qua sự việc này, cô ta lại khiến mọi người cảm thấy kính nể.

“Tang lễ? Ý anh là Lương Tử Ngưng qua đời ư, điều này sao có thể?” Kiều Tâm Du chợt cảm thấy trái tim mình run lên, cô không thể tin nổi, bởi vì lúc xảy ra tai nạn xe cộ, cô đã hôn mê.

“Cô ấy vì đẩy Nhâm Dịch Tuấn ra mà bị xe đụng.” Nhâm Mục Diệu lãnh đạm nói.

Biểu tình Kiều Tâm Du hơi khựng lại, nếu nhân vật thay đổi thành cô và Nhâm Mục Diệu, liệu cô có thể giống Lương Tử Ngưng, thẳng thừng quên mình, bất chấp nguy hiểm tính mạng, một lòng cứu Nhâm Mục Diệu chăng?

Cô nghĩ, đáp án khẳng định là có.

Dùng tính mạng của mình đổi lấy sinh mệnh của người mình yêu, đây phải chăng là cảnh giới tối cao của “yêu”?

“Mục Diệu! Chuyện này em không trách cô ấy, có thể đừng khởi tố cô ấy không? Ít nhất hãy để cô ấy mang theo linh hồn thuần khiết tiến vào Thiên Đường, có được không?”

“Cô ta tổn thương em!” Chân mày Nhâm Mục Diệu nhíu chặt, lộ ra khí chất quật cường.

“Nhưng cô ấy đã qua đời, rời xa người cô ấy yêu, đã là trừng phạt tàn khốc nhất rồi, không phải sao? Mà em vẫn ở bên cạnh anh, chúng ta không phải nên cảm thấy biết ơn vì điều đó ư? Anh đừng so đo nhiều như vậy.....”

Kiều Tâm Du chợt cảm thấy thời gian sao mà ngắn ngủi, căn bản cô không có nhiều thời giờ để có thể so đo từng chút một. Có lúc, tâm tình rộng lượng, thái độ lạnh nhạt, có thể khiến cô quên đi rất nhiều chuyện, dường như khi làm vậy, cô thấy mình có thể đứng cao hơn, nhìn xa hơn.

Mà, giờ phút này, cô đối với tương lai, là một khung trời rộng mịt mù. Bởi vì cô không biết mình có bao nhiêu sức lực để có thể một mình đối kháng với Tử Thần. Cô không biết mình có bao nhiêu lâu, một năm? Vài tháng? Hay hơn mười ngày? Cho nên mỗi một ngày, cô đều muốn đem nó thành quà tặng của Thượng Đế, mang theo lòng biết ơn, quý trọng từng giây từng phút bên Nhâm Mục Diệu.

Có lẽ, lần quyết định này là ích kỷ, là tàn khốc..... Sẽ tổn thương thật sâu tới Nhâm Mục Diệu, nhưng đau đớn của cô sẽ không thua kém phần nào với hấn.

“Mục Diệu, ngày mai em có thể tham dự tang lễ của Lương Tử Ngưng không?” Kiều Tâm Du nhỏ giọng đề nghị, rõ là cảm thấy lo lắng.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” Nhâm Mục Diệu hờn giận nói: “Bây giờ em đang nằm viện, không phải nghỉ phép, không thể muốn đi là đi đâu!”

“Vậy anh thay em tham dự tang lễ cô ấy được không?” Kiều Tâm Du biết bản thân mình tuyệt không đủ sức, không thể làm gì khác hơn là lấy lui cầu tiến.

Nhâm Mục Diệu ngẩng đầu lên, “Hoàn toàn không có khả năng! Cô ấy làm em bị thương, em còn bảo anh đi tham dự tang lễ của cô ấy, ha ha..... Anh không rộng lượng đến thế, nếu bảo anh kêu Âm Dạ Tuyệt phái đàn em đến đại náo tang lễ, thì anh cực kỳ đồng ý.”

“Mục Diệu, em biết anh là người tốt nhất, mọi lời em nói, anh đều nghe theo mà.” Kiều Tâm Du không còn kẻ sách nào khác, chỉ có thể giả bộ làm nũng, dụ dỗ với anh.

“Cái đó còn tùy thuộc tốt xấu nữa!”

213. Chương 213: Đêm Trước Hôn Lễ

“Đi dự tang lễ Lương Tử Ngưng là một chuyện xấu sao? Chẳng lẽ nó sẽ khiến anh mất một miếng thịt?”

“Sẽ khiến anh khó chịu!” Nhâm Mục Diệu buồn bực nói.

...

Cả đêm hai người cứ dây dưa bàn luận vấn đề này, ngủ lúc nào cũng không biết. Tỉnh dậy, đã là buổi trưa, đồng nghĩa với việc tang lễ đã kết thúc, Nhâm Mục Diệu tránh được kiếp nạn.

“Nói mau! Anh cố ý đúng không?” Kiều Tâm Du chất vấn.

“Cố ý cái gì?” Nhâm Mục Diệu vốn biết rõ còn hỏi, múc một muống cháo gà đưa đến miệng Kiều Tâm Du.

Cô uống xong cháo, tiếp tục truy hỏi, “Cố ý cãi vã với em, sau đó ngủ thật trề, làm bộ như mình không thể dậy nổi để dự tang lễ Lương Tử Ngưng.” Kiều Tâm Du càng nghĩ càng cảm thấy việc này chính xác là vậy, không ngờ con người này lại già* mưu tính kể đến thế.

(*): chữ già ở đây đồng nghĩa với việc có nhiều kinh nghiệm tức “lão làng”

“Vừa đúng dịp thôi!” Mặt Nhâm Mục Diệu thoáng hiện lên nụ cười ý vị sâu xa, “Tâm Du, lúc kết hôn em có muốn đội mũ không?” Hắn thuận lợi nói sang chuyện khác.

“Đội mũ? Tại sao?” Kiều Tâm Du vẻ mặt nghi ngờ.

Nhâm Mục Diệu chậm rãi nói: “Cô dâu trọc đầu như em sẽ trở thành sự tích xưa nay chưa từng có đó.”

“Trọc đầu?” Kiều Tâm Du ghen ghét, lẩm bẩm nói, lập tức hiểu thâm ý trong đó, “Anh lại còn nói em hói đầu hả, em không gả cho anh nữa, kiên quyết không gả.”

Nhâm Mục Diệu thấy cô trẻ con như vậy, lắc đầu một cái, thở dài, “Ngoại trừ anh, em còn có thể gả cho ai?”

“Anh.....” Mặc dù hai người đang cãi vã, nhưng Nhâm Mục Diệu vẫn cần mẫn đảm nhận chức trách đút cháo gà cho Kiều Tâm Du, từng muống cháo đặc lần lượt được đưa đến miệng Kiều Tâm Du, nhưng cô chỉ cố nói chuyện chứ không uống vào, mùi dầu mỡ cháo gà nồng nặc xông vào lỗ mũi cô, một cảm giác buồn nôn thẳng hướng ào tới ——

Kiều Tâm Du đẩy tay Nhâm Mục Diệu ra, bàn tay cô che miệng lại, trèo xuống giường chạy vào phòng vệ sinh. Cô sợ Nhâm Mục Diệu phát hiện điểm đáng nghi nào đó, nên lập tức khóa cửa lại, vịn vôi hoa sen tới mức tối đa.

“Oe, oe ——”

“Ào —— ào ——” -

Dường như hai âm thanh gặp được nhau, chúng hài hòa dung hợp lại một chỗ.

“Tâm Du, em không sao chứ?” Nhâm Mục Diệu đứng bên ngoài, lo lắng gõ cửa, thuần túy coi nó như đối tượng phát tiết buồn bực.

“Không sao! Chỉ là phản ứng khi mang thai thôi..... ủa.....” Giữa những đoạn ngắt quãng lúc Kiều Tâm Du nói chuyện, dạ dày vẫn không ngừng lật khuấy, dường như đã tống hết mọi thứ trong đó, nên cô giờ chỉ nôn ra nước chua.

Nhâm Mục Diệu thật muốn đánh sập cánh cửa này, “Tâm Du, em mở cửa ra có được không?”

“Không! Bây giờ, em thật sự rất nhếch nhác.....” Kiều Tâm Du muốn đem kí ức tốt đẹp nhất để lại cho hắn, chứ không phải là cảnh tượng cô nhếch nhác nôn ói dơ bẩn, “Không sao đâu, xong ngay đây.....”

Kiều Tâm Du cảm giác cổ họng không chỉ có vị chua gay gắt, hiện giờ nó còn có mùi tanh đắng, trong dịch vị dạ dày cô nôn ra có xen lẫn những tia máu. Tim cô khẽ run lên, cảm giác lo lắng không khỏi đánh vào trong suy nghĩ.

“Ai để ý em có nhếch nhác hay không hả, Tâm Du! Mau mở cửa cho anh!” Vào khoảng thời gian này, Nhâm Mục Diệu cảm thấy hần nên ở bên cạnh cô, chăm sóc cô nhiều hơn.

“Được rồi, được rồi, em lập tức ra ngay.” Kiêu Tâm Du hít sâu một hơi, vỗ vỗ nước lạnh như băng vào mặt mình, sửa sang lại thật ổn, mới mở cửa, “Em nôn xong rồi.”

Nhâm Mục Diệu cau mày, mặt âm u mang theo vẻ tức giận, “Tại sao muốn né tránh anh?”

Kiều Tâm Du nở ra một nụ cười dí dỏm, “Bởi vì em muốn đắp nặn nên hình tượng người vợ yêu quý hiền thực dịu dàng hoàn mỹ trong lòng anh.”

Cô sờ sờ bụng, “Thật đáng tiếc! Nôn hết trơn rồi, bây giờ em rất đói bụng!”

Cô cố ý giả bộ ra vẻ đáng thương, dùng đôi mắt sáng long lanh nhìn Nhâm Mục Diệu, hần lập tức dâng khí giới đầu hàng.

Nhâm Mục Diệu lo lắng vết thương Kiêu Tâm Du liệu có thể gây ra biến chứng gì không, nên cố ý để cho cô nằm viện quan sát thêm mấy ngày, cho đến đêm trước hôn lễ mới trở về nhà họ Nhâm.

Kiều Tâm Du xúc động, cả đêm thức trắng, đôi mắt sáng trong mở ra, nhìn đèn đêm toát ra ánh sáng yếu ớt, giờ phút này gian phòng bị một màn đêm mông lung bao phủ.

Nằm trong khuỷu tay Nhâm Mục Diệu, Kiêu Tâm Du cảm thấy trái tim luôn trôi lơ lửng giữa không trung của cô có được một chỗ dựa. Cô giống như con diều, mà hần chính là sợi dây, hiện giờ diều không thể không thoát khỏi sợi dây trói buộc, nhưng vì gió quá lớn, dây vì nắm giữ con diều không thể không căng mình, đè nén cực hạn của bản thân. Diều e sợ sợi dây quá mệt mỏi, nên lựa chọn thả mình.....

Một tuần thật ngắn, bọn họ cả ngày nhàm chán ở bên nhau, như một đôi vợ chồng già đã về hưu. Mặc dù thường cãi vã đấu võ mồm, nhưng hơi thở ngọt ngào đã bao vây chặt họ.

“Sao còn chưa ngủ?” Sau lưng truyền đến giọng nói dịu dàng, trầm lắng.

“Anh tỉnh rồi à, em đánh thức anh sao?” Kiêu Tâm Du ngẩng đầu lên, một đôi mắt đen trong trẻo nhảy vào thế giới của hần.

“Không có!” Nhâm Mục Diệu thoáng động người một chút, dịch chuyển vị trí, khiến hai người càng thêm gần sát vào nhau, “Sao còn chưa ngủ hả, đang suy nghĩ gì à?” Nhâm Mục Diệu dần dần phát hiện Kiêu Tâm Du gần đây càng ngày càng thích gần người mất hồn.

“Em đang suy nghĩ sáng sớm ngày mai nên ăn gì?” Kiêu Tâm Du tùy tiện tìm một cái cớ.

Nhâm Mục Diệu nắm mũi của cô, “Cả ngày nghĩ tới ăn, cẩn thận biến thành heo đấy!”

“Vậy em là heo vợ, anh là heo chồng, đứa nhỏ chính là heo con.” Nói tới chuyện này, Kiêu Tâm Du đột nhiên nhớ ra một việc, “Mục Diệu! Anh cảm thấy nên đặt tên gì cho đứa nhỏ?”

Bàn tay ấm áp này giờ vẫn nắm eo Kiêu Tâm Du dần dần trượt xuống, đặt lên chiếc bụng vẫn còn bằng phẳng của cô, “Có lẽ, đợi thêm chút nữa, chúng ta vẫn chưa biết giới tính của con, bây giờ vẫn còn sớm, sau này mình từ từ nghĩ tiếp.”

Không còn sớm nữa, cô sợ, thật sợ không còn kịp nữa, thật sợ chưa làm xong mọi việc chuẩn bị, đã phải nói lời chia lìa. Kiêu Tâm Du uất ức nói: “Ai! Xem ra anh không thích đứa nhỏ chút nào, cho nên không quan tâm gì đến việc đặt tên cho đứa nhỏ đúng không?!”

“Vậy anh đặt một nick name trước cho con được chứ?!” Nhâm Mục Diệu cảm giác mình càng lúc càng giống nô lệ của vợ, dần dần để cô muốn gì được đó.

“Tốt nhất nên lấy một cái tên trung tính một chút, nam nữ đều có thể dùng.” Kiêu Tâm Du nhắc nhở.

“Em nghĩ cái tên ”Khả Nhạc*” có được không?”

(*): Khả Nhạc còn có nghĩa là “Cô la”, trong tiếng Trung “Cô ca cô la” có nghĩa là “Giai Diệu Hạnh Phúc”, Khả Nhạc có nghĩa là “hạnh phúc”.

“Hả?” Kiều Tâm Du chau mày, “Anh trêu chọc em đúng không, cola, sao anh không đặt Sprite, Fanta, Orange luôn đi!”

Nhâm Mục Diệu vuốt ve bụng của cô, dường như làm vậy sẽ có thể cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé, “Khả Nhạc —— vĩnh viễn có thể vui vẻ hạnh phúc.”

214. Chương 214: Hôn Lễ Ảo Mộng

Một viễn cảnh tương lai thật đẹp để làm sao.

Kiều Tâm Du đưa ra bàn tay mềm mại mảnh khảnh, đặt trên mu bàn tay Nhâm Mục Diệu, cô sẽ bảo vệ đứa nhỏ thật tốt, cho nhóc con của cô và anh vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ!

Một buổi sáng tinh mơ, rời giường, Kiều Tâm Du đã phải bắt đầu trang điểm, mặc quần áo.

Bị một đoàn thợ trang điểm bao vây thật chặt, Kiều Tâm Du cảm giác không khí nơi này cũng trở nên mỏng manh. Đây là lần thứ hai cô mặc áo cưới rồi, nhưng cô vẫn lo lắng như lần đầu tiên vậy.

Vì vết xe đổ lần trước, lần này Nhâm Mục Diệu làm đủ mọi loại chuẩn bị cho hôn lễ, sau lưng toán thợ trang điểm luôn có một người đàn ông áo đen đi theo. Thời thời khắc khắc giám sát hành vi của bọn họ, toán thợ trang điểm được những anh chàng kia “chăm sóc”, kiểm tra xem họ có lưỡi biếng hay không, khiến họ cảm thấy thật lo lắng, từng giây từng phút đề cao cảnh giác.

“Tâm Du, em thật xinh đẹp!” Phương Đình mặc bộ vest tây màu xám đi tới.

Nhâm Mục Diệu vốn muốn khiến cho bọn tình địch hết hi vọng, cũng như nghĩ cho vết thương của Kiều Tâm Du, cho nên hào phóng đại độ lượng mời Phương Đình tham gia hôn lễ này.

“Trang điểm còn chưa xong, anh đã khen em vậy, khiến em cảm thấy rất không thật lòng.” Kiều Tâm Du thở ra một hơi thật to, “Em cảm thấy mình giờ đây thật giống như một con búp bê, bị một đám người bôi bôi trét trét.”

Phương Đình nhìn dáng vẻ dí dỏm của cô, cười tươi như hoa, “Tâm Du, em là cô dâu đẹp nhất anh từng thấy đó.”

“Anh Phương Đình, anh học món ”lời ngon tiếng ngọt” từ này khi nào vậy, có phải vì muốn lừa gạt chị dâu tương lai không?” Kiều Tâm Du vừa nói xong, đôi mắt của những người làm và thợ trang điểm hết như muốn biến thành hình trái tim, dùng ánh mắt như sóng nước xao động nhìn Phương Đình.

“Bây giờ em còn biết cách chế nhạo anh, không tệ! Có phải là bị tên Nhâm Mục Diệu kia dạy bậy không!”

“Ha ha..... Đúng vậy, cho nên anh phải thay em dạy bảo lại anh ấy.”

“Hai người đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế.” Nhâm Mục Diệu mặt tối đen, đi vào.

Lập tức, đám thợ trang điểm vây quanh Kiều Tâm Du nhường đường sang một bên, hần ngồi bên cạnh Kiều Tâm Du, nâng lên gương mặt xinh đẹp trang nhã của cô, vào lúc Kiều Tâm Du còn đang kinh ngạc hết sức đặt lên một nụ hôn.

Thật là một đứa trẻ chưa trưởng thành, không phải chỉ cùng Phương Đình nói hai ba câu sao, hần ăn dấm cái gì chứ.

“Kem nền ngon không?” Kiều Tâm Du chống cằm, cười ranh mãnh nhìn hần.

Nhâm Mục Diệu mặt không đổi sắc, mày kiếm nhảy lên, “Mùi vị cũng không tệ lắm, em có muốn ném thử chút không?”

“Tốt thôi!” Kiều Tâm Du cầm lọ kem nền bên cạnh, xoay người muốn vẽ loạn lên mặt Nhâm Mục Diệu.

Nhâm Mục Diệu phản ứng nhanh chóng, nhanh nhẹn quay người lại, tránh được, “Em muốn làm gì?”

“Muốn ném thử vị kem nền, nên anh phải biến thành con ma mặt trắng trước đã.....”

Nhâm Mục Diệu tránh trái tránh phải, cuối cùng giữ chặt lấy hai cổ tay của cô, “Chúng ta không phải cử hành hôn lễ ”Hồi Chuông Đêm Khuya (The Ringu)” đâu, hai con ma mặt trắng rất dễ sợ, sẽ hù dọa toàn bộ quan khách chạy mất, chừng đó còn ai làm chứng cho hôn lễ của chúng ta.”

“Không phải còn có bé con sao?” Kiều Tâm Du chỉ chỉ bụng mình.

“Thật bướng bỉnh!”

Phượng Đình xa xa đứng một bên, nhìn hai người họ ngọt ngào như thế, dường như nơi này chỉ có hai người, trong mắt bọn họ chỉ thấy đối phương. Hẳn cách tim cô ngày càng xa, có lẽ, hẳn chưa bao giờ đi vào được tim cô, giờ phút này tim cô đã đầy ắp hạnh phúc..... Hẳn cảm giác được việc mình buông tay là chính xác.

Ánh mặt trời lấp lánh, tỏa ra luồng sáng dịu dịu.

Tại hồ Ngân Nguyệt, ánh sáng trên làn nước hồ thật dồn dập, làm sáng tỏ từng làn sóng nước gợn tinh tế, đem ánh mặt trời đánh tan, biến hóa thành từng luồng sáng nhỏ, mặt hồ lóng lánh dường như được khảm một lớp hoàng kim.

Trên bờ, một khinh khí cầu màu hồng với dây ruy băng và hoa tươi vòng quanh, mùi sâm banh thơm nồng và mùi hoa hồng tràn ngập không khí, lơ lửng trên không trung.

Nhâm Mục Diệu muốn cho cô một hôn lễ độc nhất vô nhị, cho nên thiết kế thêm trong hồ một cây cọc gỗ nhỏ làm nền tảng, phía trên là những dây ruy băng màu hồng đang bay múa, lơ lửng xung quanh là những quả bóng bay hình trái tim, trên chiếc cầu gỗ nhỏ là những cánh hoa hồng, dường như đây là Thánh Địa thuần khiết nhất, làm cho con người ta có cảm giác nhìn thấy nhưng không thể với tới được.

Tham gia hôn lễ đều là những người có chút danh tiếng trong xã hội thượng lưu cùng với bạn bè tốt của Nhâm Mục Diệu, biết Kiều Tâm Du không muốn gặp lại mẹ và chị họ chỉ biết tư lợi cho bản thân, nên Nhâm Mục Diệu đặc biệt không mời họ tới dự buổi hôn lễ này.

Bản nhạc kết hôn thần thánh kết thúc, Kiều Tâm Du và Nhâm Mục Diệu đang ngồi trên 2 chiếc du thuyền riêng biệt. Du thuyền được hoa tươi bao phủ, hai chiếc, hai phương hướng, đối mặt nhau chạy tới.

Bọn họ dần dần đến gần, như hai người xa lạ trong cuộc đời đã dần dần quen biết nhau, dần dần hiểu nhau, rồi tay nắm tay nhau, đến gần nhau.....

Kiều Tâm Du mặc một bộ áo cưới trắng như tuyết, bởi vì sau gáy có vết thương, nên cô không búi tóc lại, chỉ có thể thoáng xử lý một chút.

Phần vải ren mỏng sau gáy được làm dày thêm mấy phần như đóa hoa bách hợp nở rộ, tăng thêm hiệu ứng đẹp đẽ, cũng che đi lớp băng gạc. Mái tóc đen bóng uốn lọn, khoác lên đầu vai, làm cô có phần thanh lịch lại trang trọng, nhưng nhiều thêm một phần dí dỏm đáng yêu. Màu đen của mái tóc càng làm tôn thêm làn da trắng nõn như sứ của cô.

Áo cưới màu trắng bao bọc lấy dáng người thon nhỏ, trước ngực là những hoa văn tinh xảo làm bằng những cặp chỉ kim tuyến, theo bước đi của cô mà lấp lánh, dưới vạt áo dày là một lớp lụa mỏng, mềm nhẹ như mây mù. Kiều Tâm Du cảm giác như mình đang đi trên một đám mây.

Nhâm Mục Diệu trầm tĩnh, đôi mắt hần vũng vàng nhìn chăm chăm Kiều Tâm Du, cô đẹp như một thiên sứ, hẳn thật sợ một khi mình nhắm mắt, Kiều Tâm Du sẽ biến mất.

Cực kỳ trêu người, là ánh nhìn chăm chú của tất cả không hướng về chiếc váy cưới do một nhà thiết kế danh giá tạo nên, mà là mảnh ngọc màu đen đang được treo trước xương quai xanh tinh xảo của cô.

Đó là di vật mẹ để lại cho Kiều Tâm Du, cô cố ý đeo khối ngọc này, như mẹ đang tận mắt nhìn cô lập gia đình vậy.

Nhâm Mục Diệu không cưỡng lại được cô, chỉ có thể đáp ứng, còn đặc biệt đặt một bộ khuyên tai hợp với sợi dây chuyền này.

Vốn tưởng rằng, viên ngọc đen này so với tạo hình của cô sẽ không hợp nhau, nhưng không ngờ nó lại hài hòa đến thế, tăng thêm vài phẩm sắc thái cho chiếc váy cưới trắng thuần khiết, tạo cảm giác mịn hoặc thần bí thêm cho cô.

Nhâm Mục Diệu xuống du thuyền, bước lên cây cầu gỗ, đi tới đầu bên kia, khom lưng, đưa tay ——

Kiều Tâm Du thấy bàn tay dày rộng trước mắt này, hốc mắt bỗng đầy nước, cô đặt tay mình lên tay của hắn..... Cô không chỉ đưa tay mình cho hắn, mà còn đưa cả lòng mình cho hắn.

215. Chương 215: Bệnh Tình Nặng Thêm

Nhâm Mục Diệu dắt tay Kiều Tâm Du đi về phía giáo đường, cha xứ với gương mặt hiền lành trang trọng hỏi: “Nhâm Mục Diệu, con có nguyện ý để Kiều Tâm Du trở thành vợ của con, bắt đầu từ hôm nay, hai con luôn ở bên nhau, giúp đỡ nhau, bất kể là tốt hay xấu, là giàu hay nghèo, bệnh tật hay khỏe mạnh, hai con vẫn luôn yêu nhau, chỉ có cái chết mới có thể chia lìa các con.”

“Con đồng ý!” Ba chữ này không chút chậm trễ mà thốt ra từ miệng Nhâm Mục Diệu, dường như hắn đã nói chúng rất nhiều lần.

“Như vậy, Kiều Tâm Du, con có nguyện ý để Nhâm Mục Diệu trở thành chồng của con, bắt đầu từ hôm nay, các con luôn bên nhau, giúp đỡ nhau, bất kể là tốt hay xấu, là giàu hay nghèo, bệnh tật hay khỏe mạnh, hai con vẫn yêu nhau, quý trọng nhau, chỉ có cái chết mới có thể chia lìa hai con.”

Kiều Tâm Du ngẩng đầu lên nhìn Nhâm Mục Diệu, gương mặt anh tuấn của hắn chặn lại đường đi của ánh sáng mặt trời, tia sáng nhàn nhạt làm lộ ra từng đường cong cứng cáp trên gương mặt hắn, sáng chói như thần linh. Đôi mắt trong suốt của cô lóe lên, cánh môi mỏng hé mở, “Con đồng ý!”

Cô đồng ý, đồng ý cùng anh đi qua cuộc sống ngắn ngủi mà hoa lệ này. Cô đồng ý, đồng ý cùng anh chịu đựng mưa gió, vì anh sinh con, nuôi dưỡng chúng. Cô đồng ý..... Mặc dù cô đồng ý, nhưng là trời cao dường như đã đặt ra một kỳ hạn, một khi nó đi qua, cô sẽ lập tức không có được hạnh phúc.

Kiều Tâm Du cảm thấy một trận cảm giác mê muội đánh tới, thân thể thoáng lay động, nhưng ngay sau đó lại vững vàng. Chắc là vì thiếu máu, cô chẳng quan tâm.

“Bây giờ mời hai bên trao đổi nhẫn.”

“Rùm rùm ——” đột nhiên trên không trung xuất hiện một chiếc máy bay điều khiển từ xa, không đúng! Định thần nhìn lại, không phải là một chiếc máy bay điều khiển từ xa, mà là một cặp giấy tờ, được gắn trên một chiếc máy bay điều khiển từ xa, nó đang chậm chậm bay tới phía Nhâm Mục Diệu ——

“Nói cho cậu biết, từ lúc tôi năm tuổi đã bắt đầu chơi máy bay điều khiển từ xa rồi, vậy mà cậu còn không tin!” Đôi tay Đinh Hạo Hiền thành thạo bấm nút, liếc mắt nhìn hướng đi của máy bay, rồi quay đầu trừng mắt liếc Ám Dạ Tuyết.

Ám Dạ Tuyết thở dài, “Cậu không biết số máy bay điều khiển từ xa bị hủy trong tay cậu là bao nhiêu sao?”

“Hừ!” Đinh Hạo Hiền không phục, ném hộp điều khiển cho hắn ta, “Nếu cậu giỏi, biểu diễn cho tôi xem đi!”

“Á ——” Tiếng kêu gào từ phía quan khách truyền đến. -

Trong nháy mắt Đinh Hạo Hiên ném hộp điều khiển, máy bay vốn đã nhích tới gần Nhâm Mục Diệu, hắn đang muốn đưa tay ra đón, ai ngờ, nó đột nhiên chệch đi phương hướng, đụng trúng ngay đầu Nhâm Mục Diệu, thật may là hắn phản ứng kịp thời, tránh được.

Nhâm Mục Diệu hung tợn, trừng mắt liếc nhìn Đinh Hạo Hiên.

“Xin lỗi nhé!” Đinh Hạo Hiên cười cười, cúi đầu khom lưng về phía Nhâm Mục Diệu.

Ở bên cạnh, Âm Dạ Tuyết nhanh chóng cầm lên hộp điều khiển, ngón tay nhanh chóng ấn nút phía trên, chiếc máy bay vốn mất ổn định lập tức vững vàng đến gần Nhâm Mục Diệu, rồi dừng lại ——

Lần này, Đinh Hạo Hiên tròn tròn mắt. Hắn không ngờ tài nghệ của Âm Dạ Tuyết lại cao siêu đến vậy, lúc này, hắn còn dần dần múa rìu qua mắt thợ, thật không còn mặt mũi về nhà rồi.

Trên cặp giấy tờ còn có một chiếc hộp bằng gỗ gắn được một dây ruybăng đỏ khéo léo buộc chặt, Nhâm Mục Diệu mở nó, lấy ra chiếc nhẫn kim cương.

“Ồ.....” Kiều Tâm Du cảm động, có chút nói không nên lời.

“Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Là vì bản hợp đồng này.....” Nhâm Mục Diệu cầm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô lên, chiếc nhẫn chậm rãi luồn vào ngón áp út bên tay trái, từ ngón tay của cô mà toát lên luồng sáng long lanh, “Bây giờ anh rất hối hận vì lúc đó đã hành động theo cảm tình, nhưng mà anh bây giờ cũng thấy mình rất may mắn, thật may người đó lại là em.”

“Gặp em, anh vốn nghĩ cuộc đời sau này của mình đã đi vào Địa Ngục, song gắng sức đi thêm một bước về phía em, anh mới hiểu được, em đang dẫn anh tới Thiên Đường.....”

Kiều Tâm Du mặt chứa ý cười, lấy chiếc nhẫn nam bằng bạch kim trong hộp gỗ ra, đeo vào ngón tay của hắn, dù chiếc nhẫn đơn giản, song khi ở trên tay hắn, lại có vẻ vô cùng tôn quý.

Nhưng, hiện giờ cô đang dùng nụ cười che giấu đi đau đớn mình đang cố chịu, từng cơn đau đớn tê liệt một đang đánh tới đầu cô như từng đợt sóng thủy triều. Cô phải chịu đựng! Kiên trì! Cô không muốn lưu lại bất kì sự tiếc nuối nào trong hôn lễ của mình.

“Cha tuyên bố hai con đã là vợ chồng, chú rể, con có thể hôn cô dâu.”

Một tràng tiếng vỗ tay mang theo sự chúc phúc nhiệt tình vang lên trên không trung.

Nhâm Mục Diệu bước lên một bước, đôi tay hắn nhắc chiếc khăn voan trắng trước mặt Kiều Tâm Du, lại gần gương mặt cô, tay ôm chắc vòng eo thon nhỏ, hôn lên cánh môi cô.

Kiều Tâm Du cảm giác đầu cô sắp nổ tung, cô cảm thấy mũi mình ẩm ướt, một mùi tanh bốc lên, cảm giác hỗn loạn choáng váng lẫn nữa đánh úp tới, lần đánh phá này đã là cực hạn cô có thể chịu được, ý thức dần dần mơ hồ.....

Nhâm Mục Diệu cạy hàm răng cô ra, lật khuấy mùi đàn hương từ miệng cô, hương vị ngọt ngào, nhưng đột nhiên hắn ngửi thấy một mùi máu tươi, cảm giác thân thể Kiều Tâm Du ở trong ngực đang dần trở nên yếu ớt.

“Tâm Du ——” Nhâm Mục Diệu ôm lấy Kiều Tâm Du đang sắp ngã xuống, thấy máu đang từ trong mũi cô ào ạt trào ra, lo lắng hỏi, “Tâm Du, em làm sao vậy? Tỉnh lại đi.....”

Trên ghế ngồi của quan khách, Phương Đình bỗng đứng đứng lên, sải bước đi về phía giáo đường trên hồ.

Nhâm Mục Diệu lập tức bế Kiều Tâm Du đang hôn mê, đi lên du thuyền. Áo cưới trắng như tuyết bị máu nhuộm thành màu đỏ thẫm, chói mắt, kinh hãi.

“Ha ha.....” Đinh Hạo Hiên vô tâm cười lớn, “Cậu nhìn dáng vẻ gấp gáp của tên quý Nhâm Mục Diệu kia xem, hắn hôn cô dâu tới mức ngất xỉu luôn, về sau có thể dùng chuyện cười này cười hắn thật lâu.”

Ánh mắt Âm Dạ Tuyết trầm xuống, nhìn về mặt lo lắng của Nhâm Mục Diệu.

Trên du thuyền, Nhâm Mục Diệu lập tức đặt Kiều Tâm Du lên bãi cỏ, “Phương Đình, chuyện gì xảy ra với cô ấy vậy? Sao đột nhiên cô ấy chảy máu mũi, còn té xỉu nữa?”

Phương Đình vẻ mặt nặng nề, quan sát đôi mắt cô, kiểm tra vết thương sau đầu, “Vừa mới giải phẫu không lâu, do cô ấy quá mệt nên mới vậy.” Hắn chỉ có thể dùng lý do này nói cho qua chuyện, “Mau! Đưa cô ấy đến bệnh viện!”

Nhâm Mục Diệu không ngờ hôn lễ của mình sẽ dùng bệnh viện làm điểm kết thúc, nhìn Kiều Tâm Du lần nữa được đưa vào phòng giải phẫu, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn cô đau đớn, vết thương vốn đã khép lại nơi trái tim hắn, lần nữa bị xé tan.

216. Chương 216: Khách Không Mời Mà Đến

Ánh mặt trời như luồng sáng màu bạc, từng đợt một bay vào phòng bệnh, tinh tế mà mềm mại, song sự ấm áp và dịu dàng ấy lại không tràn vào được trái tim Nhâm Mục Diệu hắn.

Một thân hình cao to đang đứng trước phòng bệnh, toàn thân hắn bị bóng tối phủ kín, thật nặng nề, không khí dường như bị kềm nén, khiến con người ta không thở được.

Hai mắt Kiều Tâm Du nhắm chặt, gương mặt xinh đẹp tao nhã của cô tái nhợt lại như tờ giấy trắng. Cô chìm tĩnh ngủ thiếp đi, đẹp như một mỹ nhân đang ngủ, lại hư ảo như ẩn như hiện, dường như đi ra từ câu chuyện cổ tích.

Đột nhiên, mí mắt cô khẽ giật.

“Mục Diệu!” Kiều Tâm Du từ từ tỉnh lại, mở mắt ra cô đã nhìn thấy Nhâm Mục Diệu đang đứng trước giường bệnh, khuôn mặt hắn tối tăm, như bị một tầng mây đen bao phủ, “Mục Diệu, anh sao vậy?”

Nhâm Mục Diệu buồn bực, đôi mắt như chim ưng của hắn lóe ra tia đen tối, nhìn về một phía khác.

Kiều Tâm Du nhìn dáng vẻ hờ hững của hắn, tim cô co rút lại, đôi tay chống đỡ thân thể, khó khăn ngồi dậy, “Vì em làm hỏng cả hôn lễ, nên anh mới tức giận như vậy phải không?”

Nhâm Mục Diệu thấy cô vất vả ngồi dậy, lập tức tiến lên đỡ cô, lót thêm hai cái gối mềm mại sau lưng cho cô, “Biết rõ mình còn chưa khỏe hẳn, mà em còn cố ý cử hành hôn lễ theo kế hoạch.....”

“Xin lỗi anh.....” Kiều Tâm Du bĩu môi, nở một nụ cười sáng lạn về phía hắn, “Bây giờ em không phải đã khỏe hơn rồi sao?”

“Em còn nói!” Nhâm Mục Diệu thở hồng hộc vì giận: “Trơ mắt nhìn em té xỉu trước mặt, nhìn máu em không ngừng trào ra, mà anh lại không thể làm gì, càng không thể giúp em..... Em có biết, loại cảm giác khiến anh không thở được này, làm anh cảm thấy mình thật vô dụng không. Anh thật sự hi vọng, người bị viên đạn bắn trúng kia không phải em mà là anh!”

Kiều Tâm Du nhào vào cái ôm ấm áp của hắn, mặt dán chặt lồng ngực hắn, chậm rãi nói: “Thật xin lỗi! Sau này em sẽ không như vậy nữa, sẽ không bao giờ để anh lo lắng vì em.....”

Đúng! Sẽ không bao giờ để hắn lo lắng nữa.....

“Tiên sinh, ngài không thể vào.....” Ngoài phòng bệnh truyền đến âm thanh ầm ĩ.

“Cạch” một tiếng, cửa được mở ra.

Một người đàn ông ngoại quốc bước vào, trên người mặc một bộ vest tây màu đen được thiết kế bởi một danh gia, vóc người to lớn rắn chắc, gương mặt cao quý, lại nghiêm túc lạnh lùng, vô hình chung toát ra khí chất lạnh lùng ngạo nghễ. Vẻ mặt tàn bạo khảnh trương, chân mày kiếm đen kịt rủ xuống, đôi mắt mang một màu xanh biếc trầm lắng mị hoặc.

Đi theo sau hắn là tám vệ sĩ mặc áo đen lạnh băng. Còn cô y tá vừa mới ngăn cản họ vào đã bị chặn ngoài phòng bệnh.

Chân mày Nhâm Mục Diệu khê siết chặt, dường như đang an ủi Kiều Tâm Du, hấn vỗ vỗ lưng cô, sau đó hấn thả Kiều Tâm Du ra, đứng lên, tay dút vào túi quần, đôi mắt chim ưng sắc bén nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện, khước môi lặng lẽ giương, “Không ai dạy anh khi vào phòng bệnh phải gõ cửa sao?” Lời này, hấn nói bằng một chuỗi câu tiếng Anh thành thục.

Khuôn mặt người đàn ông ngoại quốc khê cứng lại, tầm mắt lạnh lùng tàn bạo, giận dữ xoay về phía sau.

Vệ sĩ phía sau lập tức dùng tay gõ lên cửa vài cái.

“Bây giờ có thể rồi chứ?” Một câu thoại Hán ngữ lưu loát được thốt ra từ miệng người đàn ông ngoại quốc, hấn đột nhiên đưa tay phải ra, “Tôi là Emerson - Lạc Y, chào anh.”

Nhâm Mục Diệu ngược lại bị thái độ hữu nghị đột ngột của hấn ta gây khó hiểu, nhưng vì biểu thị tác phong lễ nghĩa của bản thân, hấn vẫn đưa tay ra, song chỉ chạm vào tay hấn ta một chút, là lập tức thu hồi, gián tiếp biểu thị thái độ của mình. Y - www.

Emerson - Lạc Y? Một cái tên rất quen thuộc, Nhâm Mục Diệu hình như đã từng nghe ai đó nhắc tới tên này, đột nhiên, một ý nghĩ thoáng qua trong đầu hấn.

“Tập đoàn Hắc Ảnh?”

Tập đoàn Hắc Ảnh, dưới chính sách “thiết huyết*” của tân chủ tịch, lợi tức và quy mô mấy năm gần đây nhanh chóng tăng cao, ngay cả Mafia cũng không phải là đối thủ của nó.

(*): ý chí kiên cường cùng giàu lòng hi sinh, song Nhâm Mục Diệu dùng nó ở đây lại mang nghĩa phỉ báng

Hiện giờ tổ chức Ám ở Đông Phương và tập đoàn Hắc Ảnh tại Tây Phương do ngang hàng cùng tồn tại song phương với nhau, nên không thiếu được một chút xung đột. Gần đây, vì vài chuyện “làm ăn”, tổ chức Ám của Ám Dạ Tuyết và tập đoàn Hắc Ảnh có vài chuyện rất không tốt, cho nên Ám Dạ Tuyết đã phải phái Dạ Mị đến Ý, nằm vùng trong tập đoàn Hắc Ảnh.

Lạc Y gật đầu, “Tôi là thủ lĩnh của tập đoàn Hắc Ảnh.”

“Ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu!” Nhâm Mục Diệu lạnh nhạt nói.

“Tôi mạo muội tới đây là vì muốn được xem ”Mặc Ngọc” của phu nhân.” Lạc Y không thêm pha trò tiếp với Nhâm Mục Diệu, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Lần này hấn về đây, vốn chỉ muốn tìm Dạ Mị, nhận được tin tức cô ấy đến bệnh viện Phương Thị, hấn vội vã chạy tới, song lại nhận được tin cô ấy mang thai ở phụ khoa, mà người lại không còn ở đây. Đang nghĩ đành phải thất vọng về nước, không ngờ khi qua đường, lại nhìn thấy một người đàn ông đang bế cô dâu của mình vào bệnh viện, người chung quanh ai cũng sợ hãi nhìn vào khuôn mặt mỹ lệ mà yếu ớt của cô dâu, mà hấn lại chỉ chăm chú nhìn vào miếng ngọc đang được đeo trên cổ cô gái đó.

“Mặc Ngọc?” Kiều Tâm Du sửng sốt, lấy miếng Mặc Ngọc ra khỏi cổ.

“Có thể để tôi xem chút không?”

“Không được!” Nhâm Mục Diệu tiến lên một bước, chắn ngang giữa Kiều Tâm Du và Lạc Y, trực tiếp ngăn cản hai người họ trao đổi ánh mắt.

Kiều Tâm Du đẩy Nhâm Mục Diệu ra, đưa Mặc Ngọc lên, “Đây, anh cầm đi!”

Bàn tay trắng toát của Lạc Y cầm lấy Mặc Ngọc, quan sát thật kỹ, đôi mắt màu ngọc bích của hấn bỗng trợn to, “Miếng ngọc này là ai đưa cho cô?” Giọng điệu của hấn cao lên, khó có thể che giấu kích động.

“Đây là di vật của mẹ tôi.”

“Tên bác gái là Kiều Lan Tâm?” Lạc Y trả Mặc Ngọc lại cho Kiều Tâm Du.

Cô kinh ngạc, “Sao anh biết tên mẹ tôi?”

“Trong tay cha nuôi tôi – Hà Trí Tĩnh có một miếng ngọc giống của cô như đúc, nhưng ngọc trong tay ông là - Dương Chi ngọc. Hai miếng ngọc trắng đen này vốn là một đôi, cha nuôi tôi năm đó vì bị kẻ thù đuổi giết, nên không thể không rời xa người con gái ông yêu, trước khi đi ông để Mặc Ngọc lại cho bà. Vốn ông

định sau khi gia tăng lực lượng của Hắc Ảnh lên đủ mạnh để chống lại kẻ thù cũng như bảo vệ bà sẽ quay về, nhưng khi đến nơi, ngôi nhà đó đã không còn ai...”

Kiều Tâm Du sững sờ, mở miệng nói: “Ý anh là cha nuôi của anh - Hạ tiên sinh, là ba tôi?”

Trái tim cô run rẩy kịch liệt, cô không phải trẻ mồ côi, cô còn ba.

“Hắn là vậy, tôi sẽ lập tức báo tin tốt lành này về cho cha nuôi.”

217. Chương 217: Dịu Dàng Nói Lời Từ Biệt

“Cốc cốc!” Phương Đình chau mày đứng ngoài cửa. Khi nghe y tá nói có một đám người mặc áo đen như hung thần ác sát đến phòng bệnh Kiều Tâm Du, hắn lập tức bỏ xuống công việc chạy tới đây ngay.

“Anh Phương Đình!” Kiều Tâm Du còn chưa kịp ổn định tinh thần mình lại, “Anh biết không? Em còn có ba, thật đó, em còn có ba.” Sự xúc động mừng rỡ của cô hóa thành giọt nước nơi khóe mắt rồi lẳng lặng rơi xuống.

Phương Đình chăm chú quét ánh mắt khắp phòng bệnh, nhìn người đàn ông áo đen đang đứng đó hồi lâu, “Bệnh nhân vừa mới tỉnh lại, cần được nghỉ ngơi.” Truyện Sắc Hiệp -

Hình ảnh Kiều Tâm Du té xỉu trong ngực hắn vẫn còn đọng lại rất sâu trong tâm trí, Nhâm Mục Diệu hướng Phương Đình gật đầu một cái, sau đó nắm lấy cánh tay Lạc Y, “Đi thôi! Không nên quấy nhiễu em gái anh nghỉ ngơi, đúng chứ?”

Phòng bệnh hơn chữa bệnh, giảm thiểu tối đa hắn ta không có ý tốt với Kiều Tâm Du.

Đám người kia vừa rời đi, phòng bệnh lập tức rơi vào khoảng không yên tĩnh.

Kiều Tâm Du nhìn vẻ mặt buồn rầu của Phương Đình, thu lại sự vui sướng của mình, tỉnh táo hỏi: “Có tin xấu sao?”

“Ừ!” Phương Đình nặng nề thở dài, gật đầu, “Lần này em chảy máu mũi chính là vì não xuất huyết...”

Đôi mắt sáng trong nháy lên, Kiều Tâm Du sững sờ chốc lát, sau đó hỏi: “Về sau sẽ ngày một nặng hơn?”

“Phát tác một lần, nguy hiểm hơn một phần.” Ánh mắt Phương Đình dần trở nên ảm đạm, “Lần phát tác sau có lẽ sẽ nặng thêm.”

“Hiểu rồi.” Kiều Tâm Du khép lại đôi mắt, gật đầu, chống tay lên trán.

Nhất định phải rời khỏi hắn, sớm trễ không quan trọng. Muộn màng, không chỉ lưu lại dấu vết, còn khiến mình càng không nở rời đi. Dường như, bị bức bách đến nước này, cô đã không thể không dừng cảm bước đi.

Kiều Tâm Du cắn môi, “Anh Phương Đình, chúng ta nên nhanh chóng hơn?”

“Tâm Du, nếu điều này đã làm khó em, sao em còn phải...” Phương Đình thật sự rất không hiểu, rõ ràng hai người họ yêu nhau như vậy, tại sao khi gặp phải chướng ngại lại không thể cùng nhau đối mặt?

“Bởi vì em yêu anh ấy, thật yêu thật thương anh ấy, muốn dùng toàn bộ sinh mạng để yêu anh ấy...” Giọt lệ nóng bỏng chảy xuống, nhẹ nhàng trong trẻo như nước suối, “Không muốn nhìn anh ấy lo lắng vì em, không muốn nhìn thấy anh ấy vì em mà khổ sở, không muốn làm khó anh ấy...”

Giọng Kiều Tâm Du nghẹn ngào, nói không được nữa, vùi đầu vào trong chăn khóc rống lên, âm thanh nước nở nghẹn ngào đứt quãng thoát ra khỏi tấm chăn.

“Tâm Du...” Phương Đình thấy cô đau lòng như vậy, tim hắn cũng chìm vào đáy hồ lạnh còng.

Đêm lạnh như nước, trăng sáng như lụa.

Mặt trăng được treo lên cao, ánh sáng êm ái như một dòng suối bạc, vài giọt rơi vào trong phòng bệnh. Lạnh nhạt, khiến phòng bệnh càng thêm cảm giác mờ ảo.

Nằm trên cánh tay ấm áp, Kiều Tâm Du mở đôi mắt trong như nước của mình ra, mắt cô trống rỗng hoàn toàn không có tiêu điểm, hơi thở dài, cô trở mình, đề lên người Nhâm Mục Diệu, tinh tế mềm mại êm ái hôn lên lồng ngực của hắn, lên cổ, bên tai, cánh môi... Một đường thẳng xuống.

Nhâm Mục Diệu bỗng chốc mở ra đôi mắt như tỏa sáng trong bóng tối, hai cánh tay ôm lấy Kiều Tâm Du trong ngực, mỉm cười nói: “Em ăn trộm đậu hũ của anh à?”

“Chẳng lẽ anh muốn em chịu trách nhiệm?” Kiều Tâm Du nằm trên người hắn, chạm nhẹ lên trán hắn.

“Em nói thử xem?”

Hơi thở ấm áp nhào vào vùng nhạy cảm giữa cổ và gáy Kiều Tâm Du, toàn thân cô run lên, “Vây em lấy thân báo đáp nhé!” Cô đứng dậy, hai chân giang ra ngồi lên người hắn, tay cởi áo ngủ của hắn.

Nhâm Mục Diệu bắt được hai tay của cô, đuôi lông mày giương lên, “Em còn muốn chơi tiếp? Ngộ nhỡ lửa bị em đốt, em cần phải dập tắt lửa đấy!”

Kiều Tâm Du đẩy tay hắn ra, tiếp tục cởi áo của hắn, xinh đẹp nở một nụ cười ngây thơ, “Em phụ trách đốt lửa, anh phụ trách dập lửa, đây mới là công bằng chứ?”

Nhâm Mục Diệu vẻ mặt buồn bực, giận dữ trừng mắt nhìn cô, “Lại muốn khi dễ anh rồi, gì chứ?”

“Nếu em nói em muốn thì sao?” Đôi mắt trong suốt sáng rờn lóe ra ánh sao, trừng mắt nhìn hắn.

“Vây anh không cự tuyệt.” Hai tay Nhâm Mục Diệu đặt lên eo cô, xoay người, ấm áp đè lên cô. Phải biết mỗi đêm ôm thân thể thơm ngát trong lòng, Nhâm Mục Diệu phải tốn biết bao nhiêu nghị lực mới có thể nhìn xuống dục vọng.

Đôi mắt thâm thúy của hắn nhìn cô, “Vết thương của em... Không sao chứ?” Giọng khàn khàn gián tiếp nói lên dục vọng đã sớm bị cô khơi mào lên.

Kiều Tâm Du giờ cũng có chút ngượng ngùng, cô lắc đầu, “Không đâu.” Mắt cô khép lại, không dám nhìn thẳng hắn.

Lần này Nhâm Mục Diệu không chần chừ nữa, bàn tay hắn cấp tốc thoát đi trở ngại dư thừa trên người Kiều Tâm Du, ẩm ướt hôn lên làn da thịt trắng nõn mềm mại, mút vào, cắn xé... Rơi xuống một điểm đỏ thẫm.

Bàn tay nóng bỏng êm ái vuốt ve phần đầy đặn, tay khác lướt qua phần bụng bằng phẳng, tiếp tục tuần tra xuống, tìm kiếm đến cánh hoa mềm mại, áp sát lại chậm chậm vé lấy, cho đến khi lấy được một dải mặt ngọt...

“Ừ...” Kiều Tâm Du cảm giác mình như đang bị đốt cháy, toàn thân mềm mại vô lực phát ra âm thanh yêu kiều.

Một giọt lệ từ khóe mắt cô lăn xuống, nhanh chóng vỡ tan thành những tia sáng nhỏ trong suốt, như biểu thị lên tiếng lòng của cô — cho dù trái tim cô bị phá tan thành những mảnh nhỏ, cô vẫn không cho phép mình chùn bước lựa chọn cách phải rời đi, một mình đối mặt với nỗi khổ sở này.

Ấm áp qua đi, Kiều Tâm Du đỏ mặt hời hợt, cô nằm trong ngực Nhâm Mục Diệu, trên mặt hiện lên hai mảnh đỏ hồng.

“Mục Diệu, để ba phải tới đây gặp em hình như rất không lễ phép?”

“Nhưng bây giờ em còn chưa khỏe lại, bằng không để anh đi cùng em tới Ý gặp ba vợ.” Trên khuôn ngực nhẵn nhụi của Nhâm Mục Diệu hiện lên một lớp mồ hôi tinh mịn, phản xạ ánh đèn đêm, khắc họa đường vân da tinh trắng.

Kiều Tâm Du trở mình, ngược mắt nhìn thẳng vào hắn, “Hay anh đi đón ba em qua đây đi, tỏ chút lòng hiếu thảo!”

Nhâm Mục Diệu gật đầu một cái, “Cũng được!” Vui vẻ đáp ứng.

“Em biết anh tốt nhất!” Kiều Tâm Du ngẩng đầu lên, hôn một cái “chụt” rõ to lên mặt hắn.

Âm thanh trong trẻo che lấp cảm xúc nặng nề đè nén, cũng giấu đi tầng mây đen u ám trên mặt cô.

“Lúc anh không ở đây, phải ngoan ngoãn uống thuốc, còn phải nghỉ ngơi thật nhiều, không cho phép giận dỗi, nhớ nghe lời Phương Đình...” Nhâm Mục Diệu rề rà giao phó một loạt công việc.

Đôi mắt nhàn nhạt hiện lên một làn nước thu, lẳng lặng nghe hắn cầu nài, trong lòng càng không ngừng tỏa ra các quả bóng bóng mặt ngọt, đôi tay cô ôm lấy hắn thật chặt, dường như phải bắt được hắn, không bao giờ thả đi...

218. Chương 218: Đau Triệt Nội Tâm

“Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu mới bay về từ Ý, lập tức chạy đến bệnh viện, “Không thể nào, không thể nào!” Phòng bệnh trống không.

Nhâm Mục Diệu mệt mỏi ngã nhào lên đệm giường trắng toát, hắn hít sâu một hơi, nhưng vẫn không ngửi thấy mùi hương của Kiều Tâm Du.

Phương Đình lặng lẽ đứng bên cạnh Nhâm Mục Diệu, gật đầu, giọng trầm thấp nói: “Buổi tối vào ngày đầu tiên anh đi Ý, não Tâm Du bắt đầu xuất huyết, rồi thì...” Giọng của hắn nhỏ dần.

“Không thể nào! Lúc tôi đi, Tâm Du còn rất khỏe mà, cô ấy nói sẽ chờ tôi về, nhất định sẽ chờ tôi về...”

Nhâm Mục Diệu tìm kiếm khắp nơi, “Tâm Du, em không cần chờ anh nữa rồi, em mau ra đây đi! Trò đùa này không vui đâu!” Gầm giường, sau ghế sa lon, phòng vệ sinh... Một góc nhỏ cũng không bỏ sót.

Đôi mắt tối đen lạnh lẽo của hắn hiện lên vẻ đau thương, sương lạnh lan dần hiện lên trong đáy mắt, làm cả con người hắn rơi vào trong trạng thái ngây ngơ.

“Đủ rồi! Tâm Du sẽ không xuất hiện đâu, cô ấy thật sự đã đi rồi...”

“Không thể nào, anh gạt tôi! Anh nhất định đang gạt tôi!” Nhâm Mục Diệu hướng về phía hắn rống to.

Nhâm Mục Diệu không ngờ, vừa ra khỏi phi trường, thì đánh mất hành lí, bên trong có tất cả các công văn và điện thoại di động. Người phụ trách khu Châu Âu của tập đoàn Nhâm thị vốn sẽ đến đón hắn, kết quả hắn lại được lên một máy bay tư nhân, bay đến một hòn đảo nhỏ, bị hiểu lầm là bạn của chủ nhân hòn đảo đó, được chiêu đãi tận tình, nhưng trên đảo không có tín hiệu truyền tin, khiến hắn không thể liên lạc ra bên ngoài. Cuối cùng hắn cũng được người ta hiểu là không phải bạn của chủ nhân hòn đảo, sau đó được đưa về Ý. Tìm được hành lý bị mất, vừa mở điện thoại di động lên, lập tức nhận được tin dữ - Tâm Du đã qua đời.

Đối với hắn mà nói, đây quả là một tin dữ động trời, hắn lập tức bối rối, mặc kệ cả cha vợ, trực tiếp mua vé máy bay bay về, thời gian bay khá dài, nhưng hắn vẫn trong trạng thái vô tri vô giác, cổ hắn như bị treo ngược, trái tim thì run rẩy kịch liệt.

Phương Đình túm lấy cánh tay hắn, “Vậy anh đi theo tôi!”

Phòng ăn mang kiểu Châu Âu, trần ngập phong cách Baroque, cây cột đá màu trắng sữa, bàn ăn làm bằng gỗ thật dài, cùng với đế cắm nến màu bạc...

Bộ dao nĩa nằm trong đôi tay mảnh khảnh phát ra thứ ánh sáng chói lọi.

Chân mày của cô nhíu chặt lại, không ngừng khuấy động bộ dao nĩa trong tay, nhưng đối với miếng bò bít-tết đầy đủ hương vị trước mắt này, cô chẳng có chút cảm giác ngon miệng nào.

“Tâm Du! Con phải ăn nhiều một chút. Chẳng lẽ nó không hợp khẩu vị của con sao” Người ngồi trên ghế chủ nhân là một người đàn ông độ tuổi trung niên có gương mặt rất đỗi hiền từ, ông nói với vẻ quan tâm.

Ngồi đối diện Kiều Tâm Du là Lạc Y, hần nghiêng đầu, nói với cô giúp việc sau lưng: “Bảo đầu bếp Trung Quốc làm mấy món Trung cho tôi.” Đôi mắt hần tối dần, thêm vào một câu, “Vị chua cay.”

“Đừng làm phiền người ta.” Kiều Tâm Du cúi đầu, “Em không đói.”

“Vậy sao được?” Hạ Trí Tĩnh từ tốn khuyên, “Con bây giờ là một người ăn hai người bổ, con chắc không muốn đứa nhỏ trong bụng con bị đói chứ?”

Ánh sáng màu xanh lục trong mắt Lạc Y lóe lên, buông ra bộ dao nĩa trong tay, hần chợt đứng dậy, “Nhất định là do tên khốn kia phụ bạc em đúng không? Anh* lập tức bắt hần tới đây cho em.”

(*): nguyên convert là “ca”, tức “anh trai”, một cách gọi thân mật, người Trung Quốc ngoài người trong gia đình ra, chỉ gọi “ca” với người rất thân, vậy nên khi Kiều Tâm Du gọi Phương Đình là “Anh Phương Đình”, Nhâm Mục Diệu mới giận như thế (ở chương trước đó nhớ không?), mình cũng định dịch thành “Anh Phương Đình”, nhưng thấy vậy không hay, không rõ với đầy đủ ý lắm nên thôi, một số xưng hô mình thấy nên giữ nguyên thì tốt hơn, chẳng hạn như “thiếu nữ nãi”, nếu dịch sát là “bà nội trẻ”, nhưng trong Trung Quốc, từ đó lại có nghĩa là “vợ của trưởng nam trong gia đình quý tộc (nhà giàu có)”.

“Anh, không cần đâu!” Kiều Tâm Du kinh hãi, lệ bỗng chảy tràn ra khóe mắt, “Anh ấy không làm gì em cả, là em tự mình rời đi thôi. Là em cảm thấy mình thế này không xứng với anh ấy, không thể làm bạn đời với anh ấy, hôm nay khi anh ấy về, chắc sẽ rất đau lòng, thực sự...” Lệ chất chứa quá nhiều, nặng trĩu trào ra khỏi đôi mắt cô.

“Yên tâm đi! Ba và anh con sẽ ở bên con, đứa nhỏ và con nhất định sẽ không sao. Lan Tâm ở trên trời cũng đang nhìn con đó.” Hạ Trí Tĩnh vừa nghĩ tới mẹ Kiều Tâm Du, giọng đã dần dần nghẹn ngào, Ai ~ một câu cảm thán thốt ra, càng lớn tuổi, càng dễ xúc động. Nguồn truyện: Y

Kiều Tâm Du chớp chớp đôi mắt đang chảy lệ, ngẩng đầu lên, nở một nụ cười nhàn nhạt, “Ba, con lại để cho ba lo lắng rồi.” Kiều Tâm Du lần nữa cầm dao nĩa lên, cắt một miếng bò bít-tết, nhét vào trong miệng.

Mùi dầu mỡ nhảy nhảy béo ngậy, thẳng hướng chảy vào trong dạ dày, lật khuấy lên một cảm giác buồn nôn mãnh liệt.

Cô lập tức đứng lên, khăn ăn trên đùi rơi xuống đất, che miệng lại chạy thẳng tới phòng vệ sinh.

Hạ Trí Tĩnh lập tức quát lớn về phía bốn vị bác sĩ đang đứng nghiêm một bên, “Các anh còn không nhanh đi xem thử!”

Ông rất có lỗi với mẹ con Kiều Lan Tâm, hơn hai mươi mấy năm rồi, ông không hề làm gì xứng đáng với chức trách của một người cha, thật vất vả mới tìm được con gái, nhưng bây giờ con gái ông lại phải từng giờ từng phút khổ đấu tranh với bệnh tật. Thật hổ thẹn, ông nhất định phải dốc hết sức lực để bù đắp lại tội lỗi của mình.

Gió mát thổi mạnh vào một người đàn ông hốc hác.

Khung cảnh nghĩa trang so với lần trước hần tới thật khác, khi ấy, cỏ khô phủ đầy, cây cối trụi lụi, xa xa là một màu trắng bạc đơn thuần. Nhưng hiện giờ, cỏ xanh như tơ, mềm mại như nhung hết như một chiếc thảm lông tinh tế. Nhánh cây đã nảy lên một chồi non mới, xanh xanh nhạt nhạt.

Luồng gió ấm áp thổi qua gò má Nhâm Mục Diệu, nhưng, thế nhưng, hần lại không cảm thấy chút ấm áp nào, khí lạnh từ trong đáy lòng hần tràn ra ngoài, đóng băng trái tim của hần, đông cứng cả dòng huyết quản.

Nhâm Mục Diệu cứng đờ đứng trước một ngôi mộ mới, phía trên tấm hình, là một nụ cười tươi sáng, rực rỡ như ánh mặt trời. Hần tê dại lắc đầu, “Không đâu, Tâm Du sẽ không rời xa mình...”

Phương Đình thở dài, chân mày nhíu chặt, khó khăn nói: “Xin nén bớt đau buồn.” Hắn thật không gạt người, lương tâm hắn giờ phút này chịu đủ mọi khiển trách, nhưng vì Kiều Tâm Du, hắn không thể không làm vậy.

“Anh gạt tôi đúng không!” Nhâm Mục Diệu chợt tiến lên, nắm lấy cổ áo của Phương Đình, “Tâm Du đã đáp ứng sẽ làm vợ tôi cả đời, cô ấy sẽ không rời xa tôi đâu!”

“Anh đừng tự lừa mình dối người nữa, khi con người không chịu chấp nhận sự thật trước mắt, sẽ nghĩ ra đủ loại lý do để tự lừa gạt chính mình, nhưng đây là sự thật, không ai có thể thay đổi được.” Phương Đình gỡ cánh tay hắn đang níu chặt cổ áo mình ra.

Gương mặt tối đen của Nhâm Mục Diệu thoáng hiện lên chút bi ai, hắn buông lỏng tay, ngồi trước bia mộ, mặt dán vào tấm bia lạnh băng, miệng lầm bầm nói: “Tâm Du, sao em lại rời xa anh, sao em nỡ... cuộc sống của anh không có em, sẽ trôi qua thế nào đây...”

219. Chương 219: Biết Được Chân Tướng

Âm nhạc ồn ào, ánh đèn lóa mắt, vũ điệu mị hoặc. Là những thứ mà câu lạc bộ Hoàng Đình trình diễn mỗi đêm.

“Được rồi!” Đình Hạo Hiên như rút cả cổ họng, giọng điệu đề cao tận mấy dexiben hét thẳng vào tai Nhâm Mục Diệu: “Đừng uống nữa, hôm nay cậu đã uống đủ rồi!” Hắn tiện tay giành lấy chai rượu trong tay Nhâm Mục Diệu.

Đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu khinh thường liếc nhìn Đình Hạo Hiên bằng nửa con mắt, sau đó quay đầu lại nói với người bán rượu: “Thêm một chai Whisky.”

“Không được, có nghe hay không!”

Người bán rượu run rẩy nhìn hai người trước mặt, một muốn hắn lấy rượu, một lại không cho. Hơn nữa, hắn biết hai người kia đều là ông chủ của hắn, hai người ai cũng không thể đắc tội, bây giờ tình thế khó xử, mồ hôi lạnh của hắn chảy ròng ròng.

“Này! Đủ chưa!” Đình Hạo Hiên rống to: “Cậu cho rằng sau khi Tâm Du mất, chỉ có cậu khổ sở, chỉ có cậu đau lòng thôi sao? Tôi cũng khổ sở, cũng đau lòng vậy! Cô ấy là cô gái đầu tiên khiến tôi yêu...” Ngửa đầu uống một hớp rượu đoạt lấy từ tay Nhâm Mục Diệu.

Trong đôi con ngươi thâm thúy của Nhâm Mục Diệu hiện lên ánh sáng đỏ rực như máu, thoáng chớp lấy cổ áo Đình Hạo Hiên, “Tôi không cho phép cậu để ý tới cô ấy, có nghe không?!”

Đình Hạo Hiên vung tay đánh rụng tay của hắn, “Còn có thể ghen à, không tệ ha! Tôi còn tưởng cậu chỉ còn biết uống rượu.”

“Hừ!” Nhâm Mục Diệu đoạt lấy chai rượu trong tay hắn ta, mãnh liệt rót xuống.

Đình Hạo Hiên thở dài, giọng đề nén, trầm thấp nói: “Dáng vẻ cậu bây giờ nếu để Tâm Du thấy được sẽ càng thêm đau lòng”

Nhâm Mục Diệu để chai rượu xuống, sững sờ nhìn Đình Hạo Hiên, đôi mắt tĩnh mịch không có tiêu điểm.

“Anh, anh không phải là tổng giám đốc của tập đoàn Nhâm thị sao? Tôi là chị họ của Kiều Tâm Du, Kiều An Mạn.”

Âm thanh kích động rót vào tai Nhâm Mục Diệu. Nếu là bình thường, đối với loại đàn bà mê trai này căn bản sẽ không có chút quan tâm, nhưng nửa câu cuối, lập tức khiến Nhâm Mục Diệu đưa tầm mắt của mình về phía cô ta.

Trên người Kiều An Mạn mặc bộ váy hoa văn da báo khêu gợi, cổ áo chữ V khoét to, lộ ra khe rãnh thật sâu, hai chân được một đôi vớ da màu đen bao bọc lại, cô vì thấy được Nhâm Mục Diệu mà vẻ mặt rất vui mừng.

Nhâm Mục Diệu đi về phía cô ta, đôi mắt dán chặt vào ngực của cô ta ——

Kiều An Mạn nghĩ vẻ ngoài cùng với vóc người của bản thân đã hấp dẫn Nhâm Mục Diệu, nên lập tức vén mái tóc phủ trên vai mình ra sau lưng, nghiêng người về phía trước, khiến nửa phần đầu hiện ra trước mắt hắn.

Nhưng, đôi mắt đen chỉ nhìn vào sợi dây chuyền trên cổ cô ta —— “MISS” .

Đinh Hạo Hiên thở dài nói: “Nhâm Mục Diệu, khẩu vị của cậu thật sự...” Quá kém rồi.

“Nhâm Tổng giám đốc ——” Kiều An Mạn nũng nịu gọi một tiếng, nhào cả người mình vào Nhâm Mục Diệu.

Nhâm Mục Diệu mặc dù đã có mấy phần men say, nhưng bản năng tránh né thứ dơ bẩn của hắn vẫn còn có thể hoạt động, bước chân hắn khê dờ.

Điều này làm cho Kiều An Mạn chụp hụt, cô ta nhếch nhác té lăn trên đất.

Đôi mắt đen xoay chuyển, tia sáng lạnh bắn ra bốn phía, lạnh lùng hỏi: “Thành thật khai báo đi!”

Hắn muốn biết vì sao “MISS” của Kiều Tâm Du lại ở trên cổ của cô ta.

Kiều An Mạn bị luồng khí ác độc toát từ người Nhâm Mục Diệu làm cho giật mình, cô cứng người ngồi nghiêm trên nền đất, “Anh, anh biết rồi đấy... Tôi không hề cố ý đụng chết vợ chưa cưới của anh, càng không cố ý để Kiều Tâm Du thay thế tôi đi ngồi tù, là mẹ tôi... mẹ tôi ép em ấy đi...”

“Cái gì?” Nhâm Mục Diệu kích động rống to, “Cô nói Kiều Tâm Du ngồi tù thay cô, xe kia không phải do cô ấy lái?”

Trái tim vốn đau nhói, giờ càng thêm đau, dường như theo từng mỗi nhịp đập là từng vết nứt to dài đang bị xé toạc ra, kèm theo mỗi lần đập là máu cứ ồ ạt chảy.

Lúc hắn trả thù Kiều Tâm Du, cô khốn khổ cầu khẩn, hắn chưa bao giờ tin tưởng qua, thì ra hắn đã phạm qua loại sai lầm không thể tha thứ này với cô, tại sao, tại sao lại để cho hắn đến bây giờ mới biết được chân tướng, muốn đền bù cũng không còn cơ hội, là trời cao đang trừng phạt hắn sao? Cho nên muốn hắn cả đời phải sống trong áy náy tự trách.

“Cô đáng chết!” Cánh môi Nhâm Mục Diệu khạc ra ba chữ.

“Thật xin lỗi, tất cả đều là ý tưởng của mẹ tôi, van xin anh, tha cho tôi đi!” Kiều An Mạn khóc lóc kể lể, không để ý tới hình tượng, quỳ xuống cầu xin Nhâm Mục Diệu tha thứ.

“Cô không xứng!” Nhâm Mục Diệu đưa tay giật xuống “MISS” trên cổ cô, lạnh lùng nói: “Nói đi! Sợi dây chuyền này sao lại ở trong tay cô?”

Kiều An Mạn khiêm người cúi đầu, “Là Kiều Tâm Du đưa cho tôi .”

Chân Đinh Hạo Hiên mang một đôi giày da đen thủ công, bước lên, giẫm lên tay cô ả đang ngồi trên sàn nhà “Thứ người như thế, cậu không dùng chút thô bạo, sẽ không khiến ả nói ra lời thật đâu. Tôi vốn không đánh đàn bà, cậu rất may mắn, hôm nay tâm tình tôi cực kỳ khó chịu, mà cậu lại mang cái bộ mặt thiếu nợ đó.” Đinh Hạo Hiên từng thấy qua giấy tờ của Kiều Tâm Du tại nhà Nhâm Mục Diệu, biết mỗi ngày cô bị ả ta khi dễ thế nào. Tức giận thẳng hướng bùng phát, chân nặng nề vịn vào bàn tay cô ta.

“A ——” Kiều An Mạn bị đau thét chói tai, hít vào vài hớp không khí lạnh, “Được, được, tôi nói! Là tôi lấy trộm từ phòng của Kiều Tâm Du, tôi nghĩ sao cô ta có thể có vật gì tốt cơ chứ, sợi dây chuyền này nhất định là đồ giả, cô ta là loại người hạ đẳng, đầu cần phải đeo dây chuyền, cho nên tôi mới lấy đeo.”

Nghe được Kiều An Mạn nói ra lời vũ nhục Kiều Tâm Du, Đinh Hạo Hiên càng thêm dùng lực.

“Nói cho cô biết, sợi dây chuyền này làm từ bạch kim, mỗi một viên kim cương đều là thật. Toàn thế giới cũng chỉ có một cái, giá thị trường mười triệu, cô bây giờ đủ để làm phụng trộm cướp rồi.”

“Xử lý thế nào đây?” Đinh Hạo Hiên lòng đầy căm phẫn nói.

“Báo án!” Đuôi lông mày sắc bén của Nhâm Mục Diệu khẽ giương.

Kiều An Mạn nghe thấy hai chữ kia lập tức kinh hoàng, ôm lấy hai chân Nhâm Mục Diệu, “Van xin anh, xin đừng báo cảnh sát, một khi tôi ngồi tù, đời tôi lập tức sẽ bị hủy...” Cô ta dùng bộ ngực cao vút liếm chân của hắn, “Đừng báo cảnh sát có được không, tôi có thể vì anh mà làm trâu làm ngựa...”

“Ha ha...” Đinh Hạo Hiên tùy ý cười to, “Nông trường ở New Zealand của tôi đang thiếu bò sữa, cô có muốn nhận lời mời không. Thiên nhiên cực kì thuần khiết, sau khi tới đó không cần phải mang theo cái ”bịch nhựa hình chuối” đâu” Truyện Sắc Hiệp -

Mặt Nhâm Mục Diệu u ám, không chút lưu tình dùng một cước đá văng ả ta ra “Cô và mẹ cô lo mà chuẩn bị đón tiếp cuộc sống trong ngục tù tới kiếp sau đi!”

220. Chương 220: Một Cách Tinh Quái

“Trong ngục giam có rất nhiều đàn ông thích loại bò sữa này! Tôi sẽ đặc biệt chuẩn bị thật nhiều người tới để chăm sóc cô.” Đinh Hạo Hiên nhếch miệng lên, khoe miệng giương thành một đường cong.

Ánh đèn đường mờ vàng yếu ớt nhưng lại toát ra một luồng sáng thật lạnh, gió nhẹ thổi qua, khơi dậy nên một đợt sóng nhẹ trên mặt hồ, mặt hồ đầy ấp những tia sáng nhỏ vun, hết như một giọt lệ chợt vỡ tan, đau thương, và cực kỳ bi ai...

Nhâm Mục Diệu giấu mình trong bóng tối, ngồi trên ghế đá màu trắng trong hoa viên, cầm lên dây chuyền. Hắn ngẩng đầu, nhìn ánh sao sáng trên trời, “Tâm Du, em phải chăng là một ngôi sao trong số đó, em phải chăng đang nhìn anh? Sao em lại tàn nhẫn đến thế, còn chưa nói lời tạm biệt, đã rời anh mà đi... Em yên tâm, anh sẽ kiên cường sống tiếp, mỗi ngày đều sẽ nhớ lại từng chút hồi ức một về em, để sinh mệnh em sẽ vẫn tiếp diễn trong tình yêu của anh...”

Viên kim cương “MISS” tỏa sáng, ánh sáng lấp lánh, khúc xạ vào trong đôi mắt đen tựa như bóng đêm, cũng nhanh chóng bật ra một chút ánh sao, một giọt lệ từ khóe mắt của hắn dọc theo đường cong cương nghị trên mặt lăn xuống... ánh sáng nơi kim cương như hòa lẫn vào trên bầu trời đầy sao...

Bảy tháng qua...

Chớp mắt, luồng gió lạnh vào mùa đông lại tới.

Ánh nắng sau giữa trưa ấm áp làm cho con người ta buồn ngủ. Kiều Tâm Du bụng to phệ ngồi lười trên ghế sa lon, hai mắt nhắm chặt, bên tay cô là một tờ báo tiếng Trung, trên đó là bài báo đăng tin về Nhâm Mục Diệu. -

Biết hắn có thể nhanh như vậy thoát khỏi đau buồn, điều này giúp Kiều Tâm Du an tâm không ít. Hắn hiện giờ toàn tâm toàn ý tập trung vào công việc, khiến địa bàn của tập đoàn Nhâm Thị một lần nữa mở rộng. Mà nguyên nhân hắn được lên báo lần này là do thành lập một quỹ, đặc biệt giúp đỡ sinh viên nghèo khó, tên của nó chính là —— Tâm Du.

Kiều Tâm Du biết tình yêu của hắn, không vì việc cô rời đi mà phai mờ, trong lòng cô thật vui, bất tri bất giác đã ngủ mất.

Sắc mặt cô tái nhợt so với trước kia càng thêm gầy yếu, vành mắt thật sâu, cảm giác như mắt cô cũng bị lõm xuống theo. Mặc dù gầy, nhưng trên người cô lại càng thêm ẩn hiện một luồng khí tức thần thánh của người mẹ.

Càng ngày càng thường xuyên phát bệnh, cô không biết mình đã tới Quỷ Môn quan mấy lần. Phương Đình không an tâm về cô, nên đã sớm mặc kệ bệnh viện Phương Thị mà tới sở nghiên cứu tại đây, một mặt là để chăm sóc Kiều Tâm Du, mặt khác là để nghiên cứu ra phương pháp chữa trị cho cô.

“Ừ...” Kiều Tâm Du thống khổ rên rỉ một tiếng, cảm thấy một trận đau đớn như bụng bị khoan một lỗ, cô nhanh chóng thức tỉnh, “Đau...”

Cô chống đỡ người dựa vào khay trà đứng lên, nhưng chân lại nhũn ra, xụi lơ ngồi trên mặt đất, cảm giác một luồng nhiệt nóng chảy xuống từ dưới hạ thể...

“Con ơi, phải chăng con biết mẹ mang thai con rất nguy hiểm, nên không thể đợi muốn ra ngoài?” Kiều Tâm Du vô lực nằm trên sàn nhà, ý thức dần dần mơ hồ, trước mắt cô hiện lên gương mặt của Nhâm Mục Diệu, khóe miệng giương lên thành một nụ cười rục rịch...

Năm năm sau...

“Xin chào hành khách, cảm ơn các anh (chị) đã chọn hãng bay của chúng tôi, chuyến bay sẽ lập tức khởi hành, xin thắt chặt dây an toàn.” Trong loa truyền tới một giọng nói dịu dàng.

“Khả Khả, anh nghĩ lần này chúng ta chưa kịp nói lời nào với mẹ đã đi, liệu mẹ có tức giận hay không?” Một cô bé đáng yêu, mặt tròn phúng phính mềm mại, giống như chỉ cần bấm nhẹ xuống sẽ lập tức nhỏ ra nước.

Bên cạnh cô bé là một cậu nhóc mặt u ám, gương mặt non nớt mà đã tỏ ra vẻ nghiêm nghị của người lớn, nhìn chằm chằm vào chiếc laptop mini màu trắng trong tay, “Lần này chúng ta ”phụng mệnh” ông ngoại đi tìm cha, không phải là chuồn êm đi chơi. Hơn nữa, chỉ cần em khóc một cái, bảo đảm mẹ hết giận ngay.”

“Nói cũng đúng!” Cô gái nhỏ tự hào nói: “Chiều nay của em, khiến mẹ, ông ngoại, cậu Lạc Y, chú Phương Đình đều phải cam tâm tình nguyện chịu thua, không biết cha có vậy hay không?” Cô bé bắt đầu dẹt ngón tay lên đếm số người thua trận.

“Đã là đàn ông thì đều chịu thua.” Khả Khả lạnh nhạt nói.

Nhạc Nhạc* nghĩa đầu mình nhìn qua phía anh trai, “Khả Khả, anh làm gì vậy?”

(*): đúng bản QT thì là “Lạc Lạc” nhưng ta thấy tên “Nhạc Nhạc” trong convert lại hợp với con gái hơn ^^

“Không phải chúng ta dối mẹ là đi Hy Lạp chơi sao, không làm chút hình giả, sao mẹ tin đây.”

Nhạc Nhạc gạt đầu một cái, “Cũng đúng ha! Thật chán quá đi...”

“Tự mình đi tìm niềm vui đi!”

Thấy Khả Khả không để ý tới mình, Nhạc Nhạc lập tức nhấn chuông, ngọt ngào nói với nữ tiếp viên hàng không: “Dì ơi, dì cho cháu một ly sữa tươi nha!”

Nữ tiếp viên hàng không nghe được Nhạc Nhạc gọi cô là dì, sắc mặt trầm xuống. Lạnh lùng ném ra một câu: “Chờ tí!”

Nhạc Nhạc chờ mòn chờ mỏi nhưng vẫn không thấy ly sữa của mình đâu.

Nữ tiếp viên hàng không kia bưng một ly cà phê tới cho một “Đại mỹ nam” ở hàng kế bên.

Nhạc Nhạc tức giận, nhanh chóng lấy ra một bình phun thuốc màu đỏ từ trong chiếc túi màu hồng, thừa dịp cô ta khom lưng, lập tức phun vào mông.

Bình phun thuốc phun ra những tia nước nhỏ tí, nên nữ tiếp viên hàng không không phát hiện ra.

“Dì ơi, đây đai an toàn của cháu không cởi được.” Nhạc Nhạc, kéo kéo áo nữ tiếp viên hàng không.

Nữ tiếp viên hàng không kia vốn còn muốn cùng trai đẹp tán gẫu một lát, nhưng đây là chức trách của cô, nên vội xoay người, cúi xuống cởi dây nịt an toàn cho Nhạc Nhạc .

Lúc xoay người khom lưng, một vũng “máu” lập tức được rêu rao thị chúng, hơn nữa khi khom lưng, chàng trai đẹp bên cạnh càng nhìn thấy rất rõ.

Nữ tiếp viên hàng không xoay người lại tiếp tục nói chuyện phiếm với trai đẹp, thì phát hiện vẻ lúng túng trên mặt hắn.

“A ——” Nhạc Nhạc la lớn: “Máu —— dì, mông dì chảy máu, rất nhiều rất nhiều máu...” Lần này thật tuyệt, từng người trong buồng máy bay VIP đều nghe được.

Nữ tiếp viên hàng không quay đầu nhìn lại, lập tức che mặt chạy mất.

“Hình như hơi quá?” Vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính, Khả Khả từ tốn hỏi.

“Đấy mới chỉ là bắt đầu thôi! Ngồi máy bay lâu như vậy, không chỉnh đốn người khác chút thì làm gì để giết thời gian đây?” Nhạc Nhạc đưa chiếc túi màu hồng cho Khả Khả nhìn, “Cậu Lạc Y có đưa cho em một ít bột thuốc nước, em không bỏ sót tí thuốc nào, mang theo tất.”

Khả Khả ngược cầm lên, quay đầu nhìn về phía Nhạc Nhạc, “Ý của anh là chiều này liệu có quá cổ lỗ sĩ không?”

“Thế nào mới hợp thời?”

“Phun chỗ đũng quần đàn ông.” Khả Khả lạnh nhạt nói.

“Hay thật! Anh trai em thật sự lợi hại” Chỉ có lúc này Nhạc Nhạc mới gọi cậu là anh trai.

Một đôi đứa nhỏ kinh khủng

221. Chương 221: Chịu Đựng

Đinh Hạo Hiền thật sự mời gọi quá nhiều “hoa đào”, vừa ngồi lên máy bay đã có mỹ nữ tiếp viên hàng không đến bắt chuyện. Nhưng lại không ngờ “bà dì” của cô nữ tiếp viên hàng không đó bắt ngờ tới viếng thăm, làm tất cả mọi người đều biết, ai ~ ắt hẳn cô gái đó không còn mặt mũi ra ngoài gặp người ta nữa rồi.

Đinh Hạo Hiền nghiêng đầu, một cô gái nhỏ trắng nõn béo mập, da thịt không chút tí vết, khuôn mặt tươi cười hồng hồng, đôi mắt đen sáng ngời như Hắc Diệu Thạch, hàng lông mi thật dài như đôi cánh quạt, đáng yêu hết một cô bé búp bê. Khiến Đinh Hạo Hiền đột nhiên kích động tới mức muốn có con.

Nhìn kỹ lần nữa, hai hàng lông mày đứa bé này sao lại giống Kiều Tâm Du đến vậy.

“Chú ơi, chú cứ nhìn chăm chăm vào cháu như vậy, cháu sẽ xấu hổ mất.” Nhạc Nhạc đột nhiên quay đầu lại nói với hắn.

“Bởi vì cháu đáng yêu, nên chú cứ muốn nhìn chăm chăm vào cháu.” Cô nhóc này chẳng có chút rụt rè nào, Đinh Hạo Hiền đột nhiên cảm thấy đùa với con bé rất vui.

Nhạc Nhạc khẽ nhíu mày, đôi môi phẩn hồng vênh lên, “Chú, chú đang định đùa giỡn với cháu sao? Tuổi chú còn có thể làm cha cháu đấy, vậy mà còn muốn trâu già gặm cỏ non sao, thật đáng xấu hổ!” Nhạc Nhạc thuận tiện làm mặt quỷ về phía Đinh Hạo Hiền.

“Ha ha...” Người chung quanh nghe được bèn rời rít cười to.

Đinh Hạo Hiền lần đầu tiên gặp phải loại chuyện mất mặt này, hắn quay đầu, mặt tối đen.

“Reng, reng ——” điện thoại cổ định vang lên không ngừng.

Trong phòng làm việc mờ tối bay ra mùi hương nhàn nhạt, chiếc bàn to như vậy lại để đầy các chồng sách xốc xếch, giữa đống sách là một khuôn mặt xinh đẹp, sắc mặt tái nhợt, nhìn không thấy một chút máu.

Kiều Tâm Du khẽ cau mày, “Khả Khả, Nhạc Nhạc, đừng quây mà..., để mẹ ngủ thêm một lát.”

Một lát sau, chuông điện thoại vẫn vang lên không ngừng.

Kiều Tâm Du mở ra đôi mắt lơ mờ, hàng lông mi dài nhỏ vẫy vẫy tựa như cánh ve. Lướt nhìn bốn phía, không phát hiện thấy hai bóng dáng của tiểu ác ma đâu, cô mới nhớ, mùa hè này đã cho hai con đến Hy Lạp chơi với ông ngoại rồi.

Cô vội vã nhận điện thoại, “A lô ~ là ba đó à!”

Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói quan tâm dễ gần, “Tâm Du, sao lâu vậy mới bắt máy, có phải...” Hạ Trí Tĩnh trầm mặc, ông biết Kiều Tâm Du gần đây hôn mê ngày một thường xuyên. Song, đứa bé này lại vẫn mạnh mẽ, không chịu yếu thế trước mặt người khác, mỗi lần nhức đầu, chảy máu mũi đều cố che giấu, nhưng người nhà lại càng thêm lo lắng cho cô.

“Con hơi mệt, lúc này còn đang ngủ.” Kiều Tâm Du gấp một cái.

“Sức khỏe quan trọng hơn, công việc cứ để đó đi.”

“Ba, đừng lo mà, con không sao. Đúng rồi, Khả Khả, Nhạc Nhạc đã đến chỗ ba chưa?”

Vừa nhắc tới cháu trai, cháu gái, trên mặt Hạ Trí Tĩnh lập tức hiện lên nụ cười ấm áp, “Hai đứa nhóc vừa xuống máy bay mệt mỏi hết sức, giờ đã ngủ rồi.” Ông nói dối, cố để giọng điệu thông thả, bảo đảm cho Kiều Tâm Du không phát hiện chút sơ hở nào.

“Ba, đừng quá nuông chiều hai đứa nó.”

“Ha ha... Tâm Du, con ngủ thêm chút đi.” Nói nhiều quá thành ra nói hớ, để đề phòng mọi tình huống, Hạ Trí Tĩnh nhanh chóng kết thúc câu chuyện.

Kiều Tâm Du thở dài một hơi thật sâu, “Tại sao người lương thiện như mình lại sinh ra hai tên tiểu ác ma chứ?”

Khả Khả, Nhạc Nhạc vào mỗi kì nghỉ thường theo Lạc Y tới tập đoàn Hắc Ảnh, từ sát thủ cho tới tạp dịch bên trong đều bị hai đứa nhóc “chỉnh” qua. Khiến cho khoảng thời gian hai tiểu quỷ nghỉ, Lạc Y nhận được đủ loại đơn từ với đủ thứ lí do xin nghỉ phép. Cho nên, kì nghỉ này, cô không thể làm gì khác hơn là đưa bọn nhóc đến chỗ ông ngoại một thời gian. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Lại một cơn đau đốn như muốn bổ đầu ra làm đôi ập tới, dường như mỗi một sợi dây thần kinh đều bị kéo căng. Kiều Tâm Du nhíu mày, mở lọ thuốc, trong lúc bối rối đổ ra ba viên, nuốt vào, cảm giác không đủ, lại thêm hai viên nữa.

Cô vô lực nằm trên bàn chờ cơn đau đốn quen thuộc dần dần biến mất, môi hồng hé mở, lầm bầm nói: “Mục Diệp, Mục Diệp...”

Phi trường rộng rãi sáng ngời, người đến người đi, nối liền không dứt. Sàn nhà bóng loáng có thể phản chiếu rõ bóng người.

Một bé trai, mặc bộ đồ thể thao màu trắng tinh, đầu đội mũ lưỡi trai, tay cầm hồ dây lưng quần, lưng dựa vào cột, đôi mắt đen bóng nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại di động trong tay.

“Khả Khả!” Nhạc Nhạc đột nhiên xuất hiện phía sau cậu, vỗ một cái vào bờ vai cậu.

Khả Khả không bị cô bé làm cho hoảng hồn chút nào, xoay người, rầu rĩ dò hỏi: “Vừa rồi em đi đâu?”

“Khả Khả, xem em đẹp không nè!” Bộ váy công chúa sắc sỡ, đầu đội vương miện nhỏ lấp lánh, mang một cặp kính hồng, cực kì nổi bật. Sau đó đưa một cặp kính râm màu đen cho Khả Khả, “Anh cũng đeo đi!”

Khả Khả lật qua lật lại cặp mắt kính, lạnh lùng hỏi: “Tại sao?”

“Có người nói muốn làm người đứng trên cao phách lối, cung cách làm việc nên có chút khiêm tốn. Chúng ta như vậy phải chăng cũng rất có phong thái điều tra?”

Khả Khả cảm thấy trên trán mình đang có một hàng vạch đen kéo dài*, “Ai nói?”

(*): ý chỉ về mặt này =. = |||

“Mợ Dạ Mị!” Đầu Nhạc Nhạc giương lên, kiêu ngạo nói. Kể từ khi biết mợ Dạ Mị là nữ sát thủ, cô bé lập tức siêu cấp sùng bái mợ, lập chí lấy mợ làm mục tiêu phấn đấu.

Nhạc Nhạc liếc thấy hai bóng người đang đi tới trước mặt mình, lập tức kéo tay Khả Khả qua, trốn sau cột đá.

“Gì vậy?”

“Xem kịch vui!” Nhạc Nhạc kích động nói. Trong đôi mắt trong suốt chớp hiện lên tia sáng ranh mãnh.

”Hiên

đợi người ta chút!” Một người phụ nữ nóng bỏng với bộ váy áo ngắn tũn, bởi vì trên chân mang một đôi guốc nhọn cao bảy phân, nên cô ta chạy theo không kịp Đinh Hạo Hiên đang đi thật nhanh, “Hiên, người ta cố ý tới đón anh, vậy mà anh lại không nhận chút tấm lòng nào của người ta cả.....”

Đinh Hạo Hiên mở ra đôi chân cao to, đôi tay dút vào túi quần một mình đi lên phía trước. Đối với loại đàn bà đuổi mãi không đi như con ruồi này, chỉ có thể áp dụng chính sách hờ hững.

Người đi đường đi ngang qua hần rối rít quay đầu lại nhìn hần, có người vẽ mặt kinh ngạc, có người che miệng cười trộm, có người bàn luận xôn xao.....

Đinh Hạo Hiên thoải mái vuốt vuốt mái tóc mình, nhưng đây là lần đầu tiên 100% người đi đường đều quay lại nhìn hần, hần biết mình rất tuần tú! Nhưng sao đột nhiên tất cả các nam nữ từ già đến trẻ đều muốn “ăn” hết hần vậy?

222. Chương 222: Tìm Người Thân

“Ha ha ha...” Nhạc Nhạc ôm bụng cười to.

Khả Khả liếc nhìn đến “vùng máu” giữa hai chân Đinh Hạo Hiên, rồi quay đầu nhìn cô nhóc với ánh mắt sâu xa, lạnh lùng hỏi: “Này em đi toa-lét là để làm cái này?”

Nhạc Nhạc chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn cậu, “Không phải anh nói chiêu đó của em quá lỗi thời sao, vậy nên em mới thử làm theo cách anh nói.” Bàn tay nhỏ mềm mại che miệng cười trộm, “Không chỉ vậy đâu! Chờ chút, màn chính sẽ diễn ra trong... mười, chín, tám... ba, hai...”

”Hiên

” Giọng làm nũng ỏng ẹo tới mức khiến mọi người nổi da gà, cô gái nóng bỏng tiến tới ôm lấy cánh tay Đinh Hạo Hiên, “Chúng ta trực tiếp đi thẳng tới khách sạn, hay trở về nhà trọ của em đây? Anh đi công tác nửa tháng, người ta nhớ anh đến chết đấy?” Cô vịn vịn vòng eo thon nhỏ.

Khi Nhạc Nhạc, đếm tới “một” thì...

Dây nịt của cô gái kia đột nhiên lỏng lẻo, váy lập tức rơi thẳng xuống đất, “A ——” một tiếng thét kinh thiên động địa hấp dẫn càng nhiều thêm ánh mắt nhìn.

“Ha ha ha...” Nhạc Nhạc không chút kiêng kỵ cười lớn, “Khả Khả, anh mau nhìn xem! Ủa? Bà dì kia sao không mặc quần lót nhỉ?”

Gương mặt tái mét không còn chút máu, cô gái lập tức xốc váy của mình lên, dây nịt đã đứt thành hai đoạn, nên cô chỉ có thể dùng hai tay giữ váy.

Khi cô cúi người xuống, liếc thấy “vùng máu” trên đũng quần Đinh Hạo Hiên, lại hét lớn tiếng, “Hiên..... anh, máu..... Thật nhiều máu.....”

Đinh Hạo Hiên cúi đầu, sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, “Chuyện gì xảy ra vậy? Thuốc màu này ở đâu ra?” Hần lập tức cởi áo vest xuống che lại, bước nhanh ra khỏi sân bay.....

“Em nhỏ H₂SO₄ đặc lên sợi dây nịt kia?” Khả Khả đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi.

“Ừ! Đúng vậy.” Nhạc Nhạc hồn nhiên nói, nghĩ chuyện mình làm có chút không ổn rồi.

Khả Khả từ tốn: “Lần sau dứt khoát nhỏ thẳng vào váy dì ấy đi.”

“Nhưng, dì ấy không mặc quần lót mà?”

“Vậy mới hay! Bảo đảm sân bay sẽ náo loạn tới mức gà bay chó sủa.” Một luồng ánh sáng tà ác lóe ra từ giữa đôi mắt kính, trên mặt cậu nhóc vẫn giữ nguyên vẻ ngây thơ hồn nhiên.

“Anh hai! Em đột nhiên rất muốn sùng bái anh.” Nhạc Nhạc cho cậu một cái ôm thật chặt.

Cô nhóc ngồi chồm hổm xuống, mở cái vali nhỏ màu hồng bên cạnh, lôi ra một chiếc quần lót Mini màu hồng, chạy tới, “Dì ơi, đừng lại chút!”

Cô gái kia đang lúng túng muốn giữ váy mình để nhanh chóng chạy khỏi, ai ngờ sau lưng lại có một cô bé chạy vội tới, gương mặt ngây thơ mang theo nụ cười ngọt ngào, đáng yêu như thiên sứ.

“Dì ơi, lúc nãy cháu thấy dì không mặc quần lót, cháu cho dì cái này nè.” Một chiếc quần lót nhỏ màu hồng được đưa tới trước mặt cô, “Yên tâm, cái này còn mới, cháu còn chưa mặc qua.”

Sắc mặt cô gái kia thoáng chốc đỏ bừng, “Cái này.....” Nhìn cô gái nhỏ, đôi mắt sáng lấp lánh, cô nhận cũng không được, mà không nhận cũng không xong.

“Dì không thích Mini à, cháu còn có Hello Kitty, Winnie the Pooh, Baby nữa..... Dì thích cái nào?”

“Cám ơn! Dì không cần.” Cô lúng túng lắc đầu một cái, xoay người rời đi.

“A!” Nhạc Nhạc thét lớn về phía bóng lưng cô ta: “Vây về sau dì phải nhớ mặc quần lót đó!” Vừa nói xong, cô nhóc lập tức quay đầu lại làm một tư thế chiến thắng với Khả Khả.

Thừa dịp Nhạc Nhạc nói chuyện với cô gái kia, Khả Khả đã lặng lẽ vòng ra sau cô ta, nhỏ vài giọt H₂SO₄ đặc lên chiếc váy ngắn. Khi cô gái kia xoay người rời đi, hơn nửa cái mông đã lộ ra ngoài rồi.

“Khả Khả, chơi vui thật!” Một tay Nhạc Nhạc khoác lên vai cậu nhóc, cười đến thắt lưng cũng không thể đứng thẳng nữa, “Tiếp tục cố gắng nhé!”

“Lần sau đừng để anh ra tay!” Khả Khả bực mình nói.

“Stop! Anh không thích thưởng thức mông mỹ nữ à?” Nhạc Nhạc kéo kéo chiếc vali nhỏ màu hồng, nghênh ngang đi về phía trước, ném xuống ba chữ, “Làm bộ làm tịch.”

Hai đứa nhóc đón lấy một xe taxi, “Chú ơi, chúng cháu muốn tới địa chỉ này.”

Khả Khả đưa tờ giấy mà cậu Lạc Y đã viết sẵn cho tài xế.

Lúc Khả Khả - Nhạc Nhạc cầm hành lí đi vào tập đoàn Nhâm thị thì bị bảo vệ cản lại. “Hai đứa nhóc, chỗ này không phải là chỗ cho hai cháu chơi đùa, các cháu không thể vào đâu!”

“Ai ngu ngốc tới mức nghĩ đây là chỗ chơi đùa chứ?” Khả Khả tức giận nói.

Nhạc Nhạc nở nụ cười ngọt ngào, ánh mắt long lanh như nước, nháy nháy mắt như búp bê: “Chú ơi, chúng cháu tới tìm cha, cho chúng cháu vào đi mà.....” Giọng của cô nhóc dần dần thấp xuống, ánh lệ lóe nên, dường như sẽ khóc ngay lập tức.

Bảo vệ thấy cô bé đáng yêu như thế, lòng mềm nhũn, “Được được! Chú sẽ để cho hai cháu vào tìm cha, nhưng mà, nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời đây nhé!” Truyện Tiên Hiệp - -Y

“Dạ!” Nhạc Nhạc gật đầu, nụ cười lập tức biến mất ngay sau đó.

Hai đứa nhóc vào tới đại sảnh, nhìn đồ trang trí nội thất cùng với khung cảnh hoa lệ xung quanh.

Nhạc Nhạc nhìn những nhân viên trên cổ mang theo bảng tên đang đi tới đi lui bên cạnh, vui vẻ nói “Công ty của cha to thật! Nhiều người như vậy, sau này chúng ta sẽ không còn nhàm chán nữa rồi.”

Khả Khả hiểu trong lòng cô nhóc đang suy nghĩ gì, “Tìm cha quan trọng hơn.”

Bọn họ đi tới quầy tiếp tân.

“Hai cháu tìm ai vậy?” Trên mặt tiếp tân là một nụ cười đúng tiêu chuẩn.

Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, “Dì ơi, cháu muốn tìm cha.”

“Dì?” Hai mắt nữ tiếp tân trừng thẳng.

“Dì già như vậy, cháu không gọi ”dì“, chẳng lẽ dì muốn cháu gọi dì là ”bà” sao?” Giọng Nhạc Nhạc êm dịu mềm mại lộ ra vẻ non nớt của một đứa trẻ.

Nữ tiếp tân giận dữ, “Đi ra ngay, nơi này không phải chỗ dành cho trẻ con.”

“Chúng cháu tới là để tìm cha đấy!” Nhạc Nhạc chu miệng lên.

“Cha của chúng mày là ai?” Cô ta hậm hực không kiên nhẫn hỏi.

223. Chương 223: Nhận Nhau

“Nhâm Mục Diệu.” Khả Khả đứng một bên, lạnh lùng phun ra ba chữ, đôi mắt tối đen ngưng kết nên một làn sương lạnh.

Nữ tiếp tân sửng sốt, sau đó cười to, “Chúng mày đang đùa với tao à!” Cô chưa từng nghe qua chuyện Nhâm tổng giám đốc có con, “Bọn trẻ này chui từ đâu ra vậy, bảo vệ đâu?”

Đôi môi hồng phấn của Nhạc Nhạc hé mở, “Oa, oa...” Gào khóc, thổn thức.

“Ai!” Khả Khả bất đắc dĩ than, “Lại sắp có lũ lụt rồi.”

Tiếng khóc của Nhạc Nhạc lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, thấy đứa bé đáng yêu như thế khóc đến thương tâm, người xung quanh lập tức vây quanh cô nhóc, có người cầm kẹo que đồ đồ, có người làm trò ngáo ộp...

Lúc này, nữ tiếp tân trở thành đối tượng chỉ trích của mọi người, “Cháu bé, đừng khóc nữa mà.”

Nhạc Nhạc dùng sức mạnh của nữ sĩ công phá tường thành để khóc, không phải nói đừng là có thể đừng ngay.

Cửa thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc mở ra, tiếng khóc thảm thiết lập tức truyền vào tai Nhâm Mục Diệu, đôi mắt lạnh băng nhìn về bốn phía, tìm được một bóng hình bé nhỏ màu hồng ngoài đại sảnh.

Hắn bước qua, lớn tiếng hỏi: “Chuyện gì vậy?!”

Nhạc Nhạc thấy mọi người xung quanh lập tức câm như hến, tiếng khóc của cô bé cũng dừng theo.

Cô nhóc tùy tiện lau đi nước mắt trên mặt, ngẩng đầu thấy một gương mặt lạnh băng, nụ cười sáng lạn hiện lên, đưa ra cánh tay, mừng rỡ hô to, “Cha!”

Nhâm Mục Diệu thấy cô gái nhỏ đưa cánh tay về phía mình, theo bản năng lập tức khom lưng bế cô bé lên, thân thể nhỏ nhắn mềm mại, trên người mang theo mùi sữa thơm, “Bé con, không thể tùy tiện gọi bất cứ ai là ”cha” đâu, chú không phải cha cháu.” Hắn hết mực dịu dàng nói.

Quay đầu, liếc nhìn đám nhân viên đang thất thần như tượng gỗ, nói “Muốn bị giảm biên chế hả? Còn không nhanh đi làm việc.”

Tiếng thét lạnh lùng phát ra, đám người kia như nai con bị tiếng súng của thợ săn làm cho hoảng sợ, rối rít chạy trốn.

“Nhưng, cha chính là cha của con mà. Anh con tên Khả Khả.” Ngón tay mềm mại chỉ về phía anh trai mặt lạnh đứng một bên, “Con tên Nhạc Nhạc. Mẹ nói rất nhiều lần về việc lấy cái tên ”Côla” này—— là có thể vĩnh viễn hạnh phúc vui vẻ. Nhưng, không ngờ lại có hơn một em bé, cho nên chỉ đành chia tên ra làm hai.” Cánh tay nhỏ của Nhạc Nhạc ôm lấy bờ vai Nhâm Mục Diệu, lần đầu tiên được cha bế, loại cảm giác này thật sự rất tuyệt.

Khả Nhạc —— vĩnh viễn có thể hạnh phúc vui vẻ .

Nhâm Mục Diệu bỗng chốc hoảng sợ, chân mày khẽ nhảy lên, “Mẹ con là Kiều Tâm Du?”

“Dạ!” Nhạc Nhạc ngoan ngoãn gật đầu, đôi môi hồng hào nhẹ nhàng hôn lên má Nhâm Mục Diệu, “Cha, Nhạc Nhạc rất nhớ cha! Nhưng mẹ không cho chúng con đến tìm cha.”

“Mẹ con ở đâu?” Nhâm Mục Diệu vội vàng hỏi, trái tim run rẩy kịch liệt làm hắn hít thở không thông. Đôi mắt đen hiện lên những điểm sáng, ngọn lửa bên trong bỗng bùng hừng hực thiêu đốt, tạo thành những đợt bọt bong bóng của sự mừng vui quá đỗi... Vừa mừng vừa tức, hắn thật không biết phải đối mặt thế nào.

“Ý.” Đứng ở một bên, Khả Khả dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn bọn họ. Đôi con người tối tăm song lại lấp lánh rất có thần, một dạng tính tình hư hỏng, cùng với rất nhiều biểu cảm nhỏ giống hắc như đúc, quả thật chính là phiên bản mini của Nhâm Mục Diệu.

Nhâm Mục Diệu quả thật không thể tin được, hắn bỗng dưng trở thành cha của hai đứa con.

“Cha đưa hai con đến phòng làm việc của cha.” Ở đại sảnh, kẻ đến người đi, không thích hợp để gắn kết nên tình cha con.

“Cha, cha thả con xuống trước đã.” Nhạc Nhạc vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Sau khi Nhạc Nhạc chạm chân tới nền đất, cô bé lấy ra một bình xịt màu đỏ trong chiếc túi hồng của mình, đi tới trước mặt nữ tiếp tân, ngoắc ngoắc tay, “Lại đây!”

Đây chính là thiên kim của Nhâm tổng giám đốc, cô đã đắc tội không ít, nên chỉ có thể ngoan ngoãn khom lưng.

Nhạc Nhạc lấy ra bình phun thuốc, nhắm ngay mắt cô ta.

“Phụt ——”

Nữ tiếp tân bị cay mắt không mở được, nước mắt rơi như mưa, giọt giọt tí tách, không ngừng.

Nhạc Nhạc ở bên tai cô ta dịu dàng nói: “Người không phạm ta, ta không phạm người; người nếu phạm ta, ta sẽ xử người; người tái phạm ta, nhổ cỏ tận gốc; người vẫn phạm ta, chết không toàn thây.”

Nói xong, cô nhóc chạy nhanh về phía Nhâm Mục Diệu, kéo kéo tay của hắn, “Cha, đi thôi!”

Tay kia của Nhâm Mục Diệu dắt Khả Khả, tên nhóc này có vẻ ngoài đẹp trai lại bí ẩn vừa nhìn đã thấy thích, nhưng dù sao vẫn là một đứa bé, cần quan tâm và yêu thương thật nhiều.

“Nhạc Nhạc, con vừa xịt cái gì vậy?”

Nhạc Nhạc rầu rĩ nói thầm: “Ai bảo dì ấy làm con khóc! Cha, cha yên tâm đi. Chỉ là bình xịt hơi cay bình thường thôi!”

Bình thường? Có thể bình thường mới là lạ. Bên trong có bổ thêm rất nhiều loại dược liệu, cậu Lạc Y nói phun một lần, là có thể “khóc” một tháng, đi bệnh viện chữa trị cũng vô ích, bất kỳ thuốc nào cũng không thể hóa giải.

“Bình xịt hơi cay?” Đầu hàng lông mi đen của Nhâm Mục Diệu nhú lại, “Sao con có vật này?”

“Ai!” Nhạc Nhạc thở dài một cái, “Con thân là tiểu mỹ nữ rất phiền toái mà.” Mới vừa tìm được cha thôi, hai đứa nhóc vẫn không thể để cha biết được bản tính thật của mình.

“Khụ!” Khả Khả ho nhẹ một tiếng, giấu đi nụ cười.

“Bính bong ——” thang máy tới tầng cao nhất. Nhâm Mục Diệu dẫn hai đứa trẻ đi vào phòng làm việc.

“Cha, phòng làm việc của cha to thật!” Nhạc Nhạc để nguyên giày nhảy lên ghế sôpha. Mà đôi mắt sắc bén của Khả Khả lại quan sát kỹ gian phòng này, muốn tìm ra chút dấu vết, xem nơi này có chút vết tích nào của phụ nữ không.

“Cốc, cốc ——” một thư ký trẻ tuổi bước vào.

“Khả Khả, Nhạc Nhạc, hai con muốn uống gì?”

Nhạc Nhạc vừa ở trên ghế sofa nhảy loạn, vừa nói: “Trà sữa trân châu, tỉ lệ trà sữa và trân châu là 1:1.”

“Một ly kopiLuwak*.” Khả Khả lưu loát thốt ra một tràng tiếng Anh.

(*): cà phê chồn

“Sao?” Thư ký nghe không hiểu. Truyện Sắc Hiệp -

“Ý của anh ấy là cà phê chồn đó! Không biết học được cách thưởng thức gì của cậu Lạc Y, tự dừng lại thích uống loại cà phê làm từ con chồn béo phệ đó, thú vị chết.” Tiếng nói mềm mại êm dịu phát ra từ miệng Nhạc Nhạc.

Khả Khả lạnh lùng liếc nhìn cô em gái một cái, “Cách thưởng thức của em cũng chẳng ngon lành gì đâu, lại thích uống loại trà làm từ sữa con dê béo phệ!”

Hai đứa trẻ rùm beng cãi nhau, Nhâm Mục Diệu nói với thư ký: “Mau đi chuẩn bị đi!”

Trong đầu thư ký đều là “Cà phê chồn béo phệ, trà sữa dê béo phệ”, sắc mặt tái nhợt đi ra khỏi phòng làm việc.

224. Chương 224: Kế Hoạch Truy Thê

Khả Khả mặt lạnh rõ ràng, đơn giản rõ ràng nói tóm tắt chuyện vì sao Kiều Tâm Du muốn giả chết năm đó, cùng những chuyện xảy ra mấy năm nay cho Nhâm Mục Diệu nghe.

Nhâm Mục Diệu bị Tâm Du lừa gạt nên rất tức giận, nhưng vừa nghĩ tới việc cô mỗi ngày đều phải đấu tranh với bệnh tật, trái tim vốn không còn cảm giác lại đau đớn dữ dội.

“Tâm Du đến giờ vẫn không chịu gặp cha, cha phải làm gì đây?” Nhâm Mục Diệu cau mày, suy nghĩ kỹ.

Khả Khả từ từ mở miệng, “Phụ nữ luôn thích đồ ngọt.” Nói xong còn gạt đầu một cái, dáng vẻ tràn đầy kinh nghiệm.

“Ừm...” Nhâm Mục Diệu im lặng.

Không nghĩ tới kẻ đã làm cha như hấn khi truy đuổi vợ, còn phải nhờ tên nhóc con này chỉ điểm.

“Cha, để con nói cho cha biết! Mẹ bây giờ là nhà thiết kế trang sức Jolena, cha có thể thuê mẹ đến làm nhân viên của cha.” Nhạc Nhạc thuận miệng nói ra ý tưởng.

Jolena? Nhâm Mục Diệu có chút cảm giác quen thuộc với cái tên này, đó là tên của một nhà thiết kế đá quý danh tiếng mới nổi, cô ấy còn vinh hạnh nhận được giải thưởng hoàng kim của ngành thiết kế đá quý.

“Ý con nói Tâm Du chính là Jolena?”

“Mẹ vốn khá khiêm tốn!”

Ngay cả toilet Khả Khả cũng không bỏ qua, dạo quanh một vòng, không phát hiện bất kỳ dấu vết nào của phụ nữ. Xem ra cần dời chiến trường rồi, “Cha, cho chúng con tới xem qua nơi mẹ và cha từng chung sống được không?”

Con trai đã nói lên nguyện vọng, hẳn dĩ nhiên không tiện từ chối, lập tức nhấn nút gọi nội bộ, để trợ lý xử lý tiếp công việc còn lại.

Hai đứa trẻ vừa đến nhà họ Nhâm, thì như đã trở về nhà của mình, nhảy nhót chạy loạn vô tư khắp phòng.

Khả Khả tiếp tục tìm kiếm xem trong phòng có bất kỳ dấu vết nào của phụ nữ hay không, tìm kiếm hồi lâu ngay cả một sợi tóc dài cũng không phát hiện, xem ra mấy năm mẹ rời đi, cha vẫn rất trong sạch.

Nhìn cha chung tình với mẹ như vậy, Khả Khả ngầm ra quyết định, giúp cha một tay, ôm “mẹ” về.

Nhâm Mục Diệu sai đầu bếp nấu một ít món Kiều Tâm Du và hẳn thích, kết quả thật không sai, khẩu vị của Khả Khả không khác gì hẳn, món mà Kiều Tâm Du thích ăn, con gái hẳn cũng thích.

“Đây là phòng của các con.” Nhâm Mục Diệu mở cửa một phòng dành cho khách, “Vì cha không biết đến sự tồn tại của các con, cho nên trong nhà không có phòng trẻ, các con ở đỡ một buổi, ngày mai cha sẽ cho người làm ra hai phòng cho các con”

Nhạc Nhạc nghĩa đầu vào trong dò xét, “Cha, cha không định để con và Khả Khả ngủ chung một phòng chứ? Nam nữ khác biệt! Cha có hiểu không?”

“Lúc ở trong bụng mẹ, em và anh không phải đã ngủ chung một phòng sao.” Khả Khả khó chịu, nói thầm.

“Để cha bảo dì Vương chuẩn bị thêm một phòng khách!” Nhâm Mục Diệu chỉ mới vừa làm cha, bảo hẳn phải chăm sóc hai đứa nhóc con này, tay chân thật có chút luống cuống.

“Không cần! Con ngủ một mình sẽ sợ.” Nhạc Nhạc cong lên đôi môi mềm nhỏ, biểu tình này giống Kiều Tâm Du như đúc, “Bình thường con đều ngủ với mẹ, con muốn mẹ...” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Nhạc Nhạc, con đừng khóc, đừng khóc mà!” Nhâm Mục Diệu bế thân thể bé nhỏ mềm mại của cô nhóc lên, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn đầy, kiên nhẫn dỗ dành.

Đôi mắt sáng trong của Nhạc Nhạc đảo quanh một vòng, “Cha, hôm nay cha ngủ cùng con được chứ?”

“Không phải em vừa nói nam nữ khác biệt sao!” Khả Khả lạnh lùng hỏi.

“Cha có thể coi là ”đàn ông” sao?” Nhạc Nhạc thuận miệng nói.

“Khụ, khụ!” Nhâm Mục Diệu sợ tới mức thiếu chút nữa lên cơn đau tim, thận trọng nói: “Nhạc Nhạc, cha là đàn ông.”

Nhạc Nhạc gãi gãi đầu, đôi mắt đảo quanh một vòng, “Ý của con là, cha không phải ”đàn ông“, cha là ”ông già“.”

Một chữ già làm Nhâm Mục Diệu dở khóc dở cười.

Kết quả đêm hôm đó, ba cha con họ cùng nằm trên chiếc giường rộng lớn, Nhâm Mục Diệu ngủ ở giữa Khả Khả và Nhạc Nhạc. Tướng ngủ của hai đứa trẻ vốn không hề “tệ”, Nhạc Nhạc thỉnh thoảng dùng một chiêu “Phật Sơn Vô Ảnh Cước” đá vào bắp đùi Nhâm Mục Diệu. Khả Khả thì quơ múa đôi tay, xuất chiêu “Như Lai Thần Chưởng” đánh vào lồng ngực của hẳn.

Trong cuộc sống của hẳn đột nhiên có thêm hai bé cưng, điều này làm Nhâm Mục Diệu bỗng nhiên có loại cảm giác hạnh phúc vô kể.

Nhâm Mục Diệu không hề buồn ngủ, trong đầu đầy ắp hình ảnh của Kiều Tâm Du. Hẳn lo lắng không biết bệnh tình của cô như thế nào rồi, vừa suy nghĩ không biết nên làm gì để cô lần thứ ba “tự chui đầu vào lưới.”

“Nhâm Mục Diệu, cậu nói cậu làm cha rồi, hơn nữa có tới hai đứa?” Đinh Hạo Hiên xông thẳng vào phòng làm việc của Nhâm Mục Diệu, lúc nghe điện thoại, hẳn còn tưởng mình nghe lầm, giờ hẳn bị kích động cực kì, dáng vẻ rất muốn “khởi binh hồi tội”.

Ngày hôm qua Đinh Hạo Hiên mất hết cả mặt mũi, chuẩn bị rời nước, tránh né dư luận một thời gian, nhưng vừa nghe được tin tức kinh hãi này, lập tức chạy tới.

“Cậu nói đi! Cái đồ ăn vụng còn không biết chùi mép cho sạch, làm ra chuyện như vậy, cậu nghĩ Tâm Du sẽ không thất vọng sao?”

Ám Dạ Tuyết đã ở sẵn trong phòng làm việc, vừa thấy Đinh Hạo Hiên, khóe miệng hần lập tức đình chỉ nụ cười.

“Khả Khả, Nhạc Nhạc chính là con của tôi và Tâm Du.” Nhâm Mục Diệu cất tiếng cười to, đi tới trước mặt Đinh Hạo Hiên, quan sát kĩ nơi nào đó của hắn, “Nghe nói cậu đang luyện ”Quỳ Hoa Bảo Điển“? Muốn luyện võ công này, đầu tiên phải vung dao thiến.....”

“Nhìn cái gì vậy!” Đinh Hạo Hiên nhớ tới sự kiện đó rất nhanh tức giận, đã ém chặt tin tức giới truyền thông rồi, nhưng lại quên mất miệng người là công cụ tốt nhất để “quảng bá”, ắt hẳn giờ đây ai ai cũng biết chuyện của hắn, “Đó là thuốc màu! Là trò đùa dai của hai đứa nhóc chết tiệt.”

Ám Dạ Tuyết bình thản nói: “Phiên bản tôi nghe không phải như vậy, nghe nói cậu ở sân bay trên gheo một phụ nữ, cởi váy của cô ta, rồi cùng cô ta chơi trò ấy ấy, và rồi ”rắc rắc””

“Chẳng lẽ hai cậu muốn tôi cởi quần chứng minh trong sạch sao?”

“Ý kiến hay!” Nhâm Mục Diệu sáng khoái nói.

“Tôi không ngại.” Ám Dạ tuyết lãnh đạm đáp lại.

Đinh Hạo Hiên trợn mắt nhìn bọn họ, “Hai người các cậu thật biến thái!” Hắn nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Cậu nói đó là con của cậu và Tâm Du à, Tâm Du không phải đã...”

“Tâm Du không chết, cô ấy chỉ...” Nhâm Mục Diệu lập tức nói đơn giản hết mọi chuyện, “Bây giờ, tôi cần mở một nhân hàng trang sức trong một tuần!”

225. Chương 225: Màn Bày Tỏ Chấn Động

“Tôi sẽ đi tuyên truyền, bảo đảm trong vòng một ngày, sẽ có thể biến nhân hàng trang sức kia trở nên nổi tiếng. Về phần Ám Dạ Tuyết, cậu ấy sẽ đi đăng kí chủ quyền, nếu đám lão già kia không cho, mềm không được, sẽ dùng cứng.” Đinh Hạo Hiên kích động, bắt đầu chủ trương mọi thứ.

“Vậy mấy chuyện lật vật đó tôi nhờ hai cậu.” Nhâm Mục Diệu vốn bảo họ tới là để giao chút chuyện này.

Đinh Hạo Hiên nghi ngờ hỏi: “Còn cậu làm gì?”

“Đi mời nhà thiết kế trang sức nổi tiếng - Jolena.” Trên gương mặt Nhâm Mục Diệu hiện lên một nụ cười tà ác.

Một tuần sau.

Một bóng hình xinh đẹp với lớp trang điểm nhẹ xuất hiện ở sân bay. Mái tóc sáng mềm đen bóng tự nhiên như mực nghiêng, một đôi mắt kính màu nâu đỏ che đi nửa gương mặt trên gò má. Nhưng, vàng trán trơn bóng, cánh môi phớt hồng, đường cong cằm dưới dịu dàng, nhiều đó thôi đã có thể đoán được vẻ đẹp của cô.

Đã năm năm rồi.

Chuyện cũ như khói sương, từng chút một lướt qua trí óc cô, đáy mắt vẫn hiện lên một làn nước. Những đau buồn, những hạnh phúc vui vẻ, đã in dấu thật sâu trong tim cô, xua đi không được, bẻ gãy lại càng không nát...

Kiều Tâm Du vốn không muốn trở về, nhưng một thiệp mời được kí gửi tới văn phòng cô, mời cô tới đảm nhiệm chức vụ nhà thiết kế chính cho nhãn hàng. Theo thường lệ, cô sẽ phải cự tuyệt, nhưng đối phương nói người ấy thành lập nhãn hàng này là vì vợ. Anh ta rất yêu vợ mình, dưới danh nghĩa của vợ đã thầm lặng làm rất nhiều việc thiện, thành lập 100 trường tiểu học hi vọng mang tên vợ tại miền núi, thành lập quỹ mang tên vợ, còn xây dựng cả một làng du lịch mang tên vợ... Món quà đầu tiên anh ta tặng vợ là một thiết kế của Jolena, đó là biểu tượng cho tình yêu của bọn họ.

Cô cảm động, sau đó bèn đáp ứng. Cô muốn dùng chút thời gian cuối cùng, làm chút chuyện có giá trị, để mình không lãng phí đoạn thời gian đã từng sống trên đời này.

“Cha! Mau ra đi! Nghi thức cắt băng khánh thành sắp bắt đầu rồi!” Nhạc Nhạc đứng trước cửa phòng tắm hô to, “Cha, cha rất tuần tú! Trông qua chẳng thấy già chút nào, không đúng, cha không hề già. Cha chính là một ông già cực kì đẹp lão! Không đúng! Là trai già đẹp!”

Bởi vì Nhạc Nhạc thỉnh thoảng “buột miệng nói sai”, khiến lòng Nhâm Mục Diệu có bóng ma ám ảnh. Nghĩ đến việc mình sắp gặp Kiều Tâm Du, hẳn không nén được tâm tình kích động, đã chọn sẵn quần áo trước mấy ngày.

Nhâm Mục Diệu soi gương, vuốt cái cằm trơn bóng, cẩn thận quan sát, không thấy chút râu ria nào. Đây chính là kết quả dậy sớm của hắn, cùng với hiệu quả sau khi càn quét lũ dịch năm lần. Tiếp theo hắn liếc mắt soi gương, không phát hiện nếp nhăn nào, vẫn anh tuấn tiêu sái, vậy tại sao Nhạc Nhạc luôn há mồm ngậm miệng nói hắn già?

“Cha, mau ra đây trang điểm!” Nhạc Nhạc dùng đôi tay nhỏ vỗ cửa gỗ.

Khả Khả đi qua người cô nhóc, nói dứt câu, “Đàn ông cũng có quyền trang điểm.”

Nhâm Mục Diệu mở cửa, ăn mặc chỉnh tề bước ra.

“Cha, sắp gặp mẹ nên lo lắng sao?” Nhạc Nhạc hóa thân làm ký giả.

“Một chút, nhưng hưng phấn càng nhiều hơn.” Nhâm Mục Diệu cương chiêu vỗ vỗ vò đầu con gái.

Nhạc Nhạc kéo kéo áo Nhâm Mục Diệu, thận trọng nói: “Cha, mẹ không biết chúng con ở đây, cha ngàn vạn lần không được lỡ miệng đó!”

“Còn nữa, đừng nhìn thấy mẹ là kích động, mở miệng ra là nói ”Tâm Du, anh rất nhớ em“, như vậy chúng con sẽ chết thảm.” Khả Khả cũng gia nhập hàng ngũ “chỉ điểm”.

“Còn nữa...”

Không khí bị hai đứa nhóc con làm cho là lạ, cảm giác như hắn sắp lao ra chiến trường vậy.

Toà Offices bị kính thủy tinh bao phủ đầy áp người, các ký giả cầm “trường thương đoản pháo” bày thế trận sẵn sàng đón quân địch. Một là vì để chụp được ảnh nhân vật truyện kì này, trong vòng một tuần người đó tự dưng lại có thể thành lập một nhãn hiệu trang sức, nói vậy, đó chắc hẳn là một Ông Trùm bí mật giấu mặt, có tài lực hùng hậu và thế lực cường đại, hai là, họ nghe được tin tức, nhà thiết kế trang sức quốc tế luôn luôn không lộ diện – Jolena sẽ đảm nhiệm chức trách nhà thiết kế chính cho nhãn hiệu đá quý mới, chụp được tư liệu quý báu, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến lượng tiêu thụ.

Kiều Tâm Du mặc dù đáp ứng đảm nhiệm chức nhà thiết kế chính, nhưng đối phương đồng ý cho cô quyền lợi thành lập phòng công tác ở Ý, lần này cô tới chỉ để giúp hắn thuận nước đẩy thuyền, khai hỏa chút tiếng tăm cho nhãn hàng đá quý, nhưng không ngờ lại có nhiều kí giả đến vậy. Bên ngoài đã nhiều vậy, nói chỉ là bên trong.

Dưới sự bảo vệ của nhân viên, Kiều Tâm Du thuận lợi an toàn tiến vào bên trong buổi họp báo. Truyện Tiên Hiệp - -Y

Kiều Tâm Du ngồi xuống, người điều khiển chương trình lập tức lên đài.

“Sau đây xin mời người thành lập nhãn hiệu đá quý - ngài Nhâm, phát biểu đôi lời...”

Nhâm Mục Diệu từ từ đi lên đài phát biểu, hấn cố gắng duy trì vẻ tỉnh táo bình tĩnh, nhưng lúc đi qua Kiều Tâm Du vẫn không nhịn được, liếc cô một cái.

Đôi mắt kính đáng chết, che đi dung nhan tuyệt mỹ của cô, cũng khiến hấn không thăm dò được vẻ mặt của cô.

Là hấn? Thật sự là hấn!

Kiều Tâm Du hoàn toàn kinh hãi, cô nhất thời kìm nén hô hấp, chỉ nghe được trái tim mình đang đập loạn. Cô rất nhớ hấn, mặc dù trong lòng tự cảnh cáo mình không thể nhìn hấn, nhưng ánh mắt của cô hoàn toàn không khống chế được, không hề chớp, tham lam nhìn hấn.

Hấn thật sự không thay đổi chút nào, giống như thời gian không tài nào ảnh hưởng gì tới hấn vậy.

“Cám ơn mọi người đã dành chút thời gian quý báu của mình tới tham dự buổi ra mắt”

Đôi mắt Kiều Tâm Du chăm chú nhìn hấn, trên người toát ra vẻ tự tin, bình tĩnh, cùng hơi thở tôn quý của một bậc vương giả. Hấn nói gì, cô hoàn toàn không nghe được, chỉ đến khi hấn nói về vợ hấn, người Kiều Tâm Du mới bắt đầu run run.

“Tôi thành lập nhãn hiệu trang sức Mlonch này là vì vợ tôi – Kiều Tâm Du, tôi đã hứa với cô ấy rằng ”My love never change*“, đời này kiếp này, tình yêu của chúng tôi sẽ không thay đổi. Trước kia đã không thay đổi, từ giờ trở đi vẫn không thay đổi.”

(*): tình yêu của anh sẽ mãi không đổi thay, nếu bạn để ý, từ Mlonch chính là viết tắt của câu “My love never change”

Nhâm Mục Diệu đi tới trước rèm sân khấu thứ hai, dùng sức kéo, chiếc rèm sân khấu màu trắng như một dòng suối, chậm chậm rơi xuống ——

“Wa——” Tiếng thét bất ngờ của mọi người liên tục được bật ra.

226. Chương 226: Giả Vờ Không Quen Biết

Hương hoa mát mẻ thoang thoảng, lạnh nhạt, bay đến từng góc nhỏ.

Toàn bộ khán đài hai dãy ấp hoa, những đóa hoa bách hợp tươi mới, cánh hoa mềm mại như sắp tan thành nước. Nhưng điều làm người ta ngạc nhiên nhất không phải là có thật nhiều hoa, mà là từng đóa hoa bách hợp một đã kết hợp thành một gương mặt tươi mát lịch sự tao nhã, đôi mắt trong trẻo như chợt hiện lên tia sáng, sống mũi cao, cánh môi căng mọng, cùng đường cong gương mặt dịu dàng, khí chất hồn nhiên vẹn toàn như hoa bách hợp.

Một góc khác của tường hoa, là logo “Mlonch” được kết từ những đóa hoa bách hợp màu hồng*.

(*): hoa bách hợp hồng còn được gọi là hoa lili ở Việt Nam

Đôi mắt trong vắt của Kiều Tâm Du chợt hiện lên tia sáng, nổi chua xót dâng trào, khơi dậy nên tuyến lệ. Thừa dịp ánh mắt của mọi người đều tập trung ở bức tường hoa, cô xoay người lau đi giọt nước nơi khóe mắt.

“Mẹ thật đẹp!” Nhạc Nhạc đặt mông ngồi xuống đất, tay chống cằm, đôi mắt trong veo như nước nhìn bức tường hoa, “Khả Khả, cha không phải đã bảo chúng ta ngoan ngoãn đợi ở nhà sao? Chúng ta chuẩn em ra ngoài như vậy, ngộ nhờ bị cha biết, liệu cha có tức giận không?”

“Chúng ta có khi nào ngoan ngoãn nghe lời chứ?” Khả Khả hỏi ngược lại một câu. Trong tay cầm máy quay phim, quay thẳng vào Kiều Tâm Du, thản nhiên nói: “Mẹ khóc.....”

“Mẹ cũng sẽ khóc à?” Nhạc Nhạc chưa từng thấy mẹ Kiều Tâm Du khóc bao giờ, “Em còn tưởng chỉ có mỗi mình em biết khóc chứ, Khả Khả, bây giờ chúng ta phải làm gì? Phải đi chọc mẹ cười sao?”

Đôi mắt Khả Khả xoay chuyển một cái, “Cha biết cách dỗ mà.”

Tầm mắt của mọi người đều hướng về bức tường hoa, trong ánh mắt lộ ra vẻ rung động, kinh ngạc, hàm mộ.....

“Sau đây xin mời nhà thiết kế chính - cô Jolena nói vài lời.” Vừa nói xong, Nhâm Mục Diệu xoay người, đôi mắt ưng sắc bén không chút kiêng kỵ, chăm chú nhìn cô.

Kiều Tâm Du hít sâu một hơi, thu lại toàn bộ sự hoảng loạn trong lòng. Cô bây giờ thấy mình rất may mắn khi đeo đôi mắt kính râm này, nó có thể che giấu đi toàn bộ sự rung động trong mắt cô.

Cô đứng lên, chậm rãi đi về phía Nhâm Mục Diệu, hô hấp càng ngày càng gấp rút, nhịp tim càng ngày càng rối loạn, hai chân nặng nề như được đúc bằng chì.

Một nụ cười nhạt hiện lên nơi khóe miệng Nhâm Mục Diệu, hần bình tĩnh, mỉm cười tự nhiên nhìn Kiều Tâm Du đang căng thẳng, “Cô Jolena, tại đây, cô không cần dùng tới kính râm đâu.”

Kiều Tâm Du lạnh lùng liếc hần một cái, đột nhiên nhận ra một loại cảm giác quen thuộc, cô sao lại cảm thấy như đây là một cái bẫy rập. Đôi mắt sắc bén của hần dường như đã phát hiện gương mặt che giấu dưới cặp mắt kính.

Cô tức giận trả lời: “Tôi bị bệnh tăng nhãn áp!” Ngay sau đó, cô cầm micro lên, giọng nói trong veo, âm điệu như tiếng chuông lạt: “Cám ơn mọi người đã tới đây hôm nay, tôi sẽ nỗ lực thiết kế ra những tác phẩm đẹp nhất, để tất cả phụ nữ đều có được ”một tình yêu mãi không đổi thay”

”

Vĩ âm kéo dài, tới mức có thể phủ xuống một đồng da gà.

Đuôi lông mày Nhâm Mục Diệu khẽ nhếch, nhẹ giọng nỉ non: “Tôi nghĩ cô không bị bệnh tăng nhãn áp, mà là amidan bị nhiễm trùng.”

“Khả Khả, giọng mẹ thay đổi.” Nhạc Nhạc len lén thò đầu ra phía sau cột.

“Đó được gọi là vị nữ nhân!”

Nhạc Nhạc cố ép giọng nói mình trở nên mềm nhũn, cô nhóc làm nũng với anh trai: ”A

Khả Khả, anh thấy giọng em như vậy có vị nữ nhân không?”

Khả Khả lấy tay bịt chặt lỗ tai, lạnh lùng khạc ra một câu, “Buồn nôn quá đi mất!”

Buổi họp báo kết thúc, ký giả rối rít ra về.

Nhâm Mục Diệu ân cần mà đi đến bên người Kiều Tâm Du, một tác cũng không rời, hần theo sát cô.

Kiều Tâm Du tức giận, quay đầu, “Sao anh lại theo tôi?”

“Cùng đường.” Khóe miệng thoáng hiện lên một nụ cười không mấy đáng hoàng cùng vẻ bất chấp, khiến trong lòng Kiều Tâm Du rất không ổn.

“Anh...” Kiều Tâm Du nghiêng răng nghiêng lợi, trước mặt cô vừa đúng có một chiếc xe Benz màu đen xuất hiện, “Xe của tôi tới rồi.” Cô ngồi xuống.

Nhâm Mục Diệu đi vòng qua bên kia, mở cửa xe, ngồi sát bên.

“Anh xuống cho tôi!” Kiều Tâm Du nổi giận nói.

“Đưa khách tới nơi bình an, là chuyện chủ tiệc nên làm mà.” Nhâm Mục Diệu lạnh lùng nói một câu với tài xế, “Lái xe!”

Phía sau là một chiếc xe taxi theo sát.

Kiều Tâm Du cảm giận, liếc mắt ra ngoài cửa sổ.

“Cô Jolena rất sợ nhìn tôi?” Nhâm Mục Diệu dịch người, lại gần Kiều Tâm Du.

Một mùi hương của phái nam nhào vào trong mũi Kiều Tâm Du, mùi hương quen thuộc, xen lẫn mùi rượu Whisky cùng với chút mùi thuốc lá thơm ngát. Khiến Kiều Tâm Du có loại cảm giác kích động muốn nhào người vào trong ngực hắn, nhưng cơn đau đớn trong đầu truyền tới làm cô lập tức tỉnh táo lại.

Lãnh đạm hồi đáp: “Ngài Nhâm, ngài nói đùa.”

“Cô Jolena, những món trang sức kỉ niệm cho đám cưới cô thiết kế rất hợp ý tôi, cô đã kết hôn chưa?”

“Tôi kết hôn lâu rồi.”

“Ai! Thật đáng tiếc, cô lập gia đình sớm vậy, nếu tôi gặp cô sớm hơn hai năm thì tốt biết mấy.”

Chân mày Kiều Tâm Du hơi nhíu lại, hắn biết dùng chiêu “lời ngon tiếng ngọt” khi nào vậy, phải chăng mấy năm nay phụ nữ bên cạnh hắn rất nhiều? Nghĩ đến đây, lòng cô có chút chấn động.

“Đã đến khách sạn rồi ạ.” Tài xế khó chịu mở miệng, cắt đứt bầu không khí lúng túng giữa bọn họ.

“Cám ơn ngài Nhâm đã đưa tôi về!” Nói xong, Kiều Tâm Du bước nhanh ra khỏi cửa xe. Truyện Sắc Hiệp -

Đút thẻ khóa vào phòng dành cho tổng thống, Kiều Tâm Du có loại cảm giác như rơi vào cõi mộng, chậm chậm lấy xuống đôi kính râm, ngẩng nhìn về xa hoa trang hoàng bốn phía.

Tại sao công ty lại sắp đặt căn phòng này cho cô?

Cô còn nhớ rõ, chính tại căn phòng này cô đã gặp hắn, hắn khi đó ngông cuồng tàn bạo. Nhớ rõ, chính tại nơi đây, một bản hợp đồng, đã trói buộc vận mệnh cô và hắn với nhau. Và cũng chính tại nơi đây, hắn cướp đi lần đầu tiên của cô...

“Cạch!” Cửa đột nhiên bị mở ra.

Kiều Tâm Du kinh ngạc nhìn bóng dáng đang đi tới từ phía cửa, “Sao anh lại vào đây?” Giọng cô không ngừng run rẩy.

Ngẩng đầu, Nhâm Mục Diệu thấy rõ gương mặt xinh đẹp của cô trước mắt mình, da cô trắng nõn đến mức dường như có chút trong suốt, mơ hồ lộ ra sắc thái bệnh tật, khuôn mặt gầy gò càng làm nổi bật lên đôi mắt sáng trong cũng rất có thần.

227. Chương 227: Mặt Dày Mày Dạn

“Khách sạn này là của tôi.” Giọng Nhâm Mục Diệu đúng lý hợp tình, hết như việc vào đây là chuyện đương nhiên như hắn đang vào chính nhà của mình vậy.

Kiều Tâm Du bước tới, kéo cửa phòng ra, “Tôi muốn nghỉ ngơi, anh có thể ra ngoài chứ?”

Đối với việc cô hạ lệnh đuổi khách, Nhâm Mục Diệu vẫn xem nhẹ, chậm chậm ngồi trên ghế sa lon, hai chân nhấc lên, đặt trên bàn trà, bày ra dáng vẻ lười biếng, “Đây là đạo đãi khách của cô sao? Liệu cô có nên rót cho tôi một ly trà không?”

“Tôi sẽ không pha trà!”

Năm năm không gặp, hắn chẳng thay đổi gì, da mặt vẫn dày, như một con ruồi đuổi mãi không đi.

“Vậy thì đành chịu, rót cho tôi ly rượu đi.” Nhâm Mục Diệu duỗi ra ngón tay, chỉ quây rượu sau lưng cô, “Hàng thứ hai, bình thứ tư.”

Nghe giọng điệu này, rõ ràng là hắn coi Kiều Tâm Du thành nữ giúp việc rồi.

“Cô rất giống vợ tôi.” Nhâm Mục Diệu thử dò hỏi.

Tay Kiều Tâm Du khẽ run, “Có chút tương tự, cũng dễ hiểu thôi.”

Hai bạn nhỏ đáng yêu đang hợp tác hành động, ghé tai vào cửa.

“Thiệt là, cách âm tốt vậy làm chi chứ?” Khả Khả oán trách một câu.

“Khả Khả, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?” Nhạc Nhạc chu miệng lên, gương mặt như đưa đám.

Đôi mắt tối tăm bỗng xoay chuyển trở nên rạng ngời, một tia sáng thông minh lướt qua, “Anh đã sớm chuẩn bị rồi!”

Trong văn phòng tổng quản lý, truyền ra giọng nói non nớt như chuông bạc, “Anh hai, anh thật sự rất tuyệt! Anh ra tay với căn phòng kia lúc nào vậy?”

“Lúc trang điểm.” Khả Khả biết Kiều Tâm Du sẽ vào đây, nên đã uy hiếp quản lý khách sạn lấp đặt dụng cụ quan sát.

Khả Khả trừng mắt liếc nhìn tổng quản lý đang chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, “Yên tâm đi, chỉ cần chú không nói, cha cháu chắc chắn không biết đâu.”

“Đây!” Kiều Tâm Du đặt mạnh ly rượu lên bàn trà, “Uống nhanh cho tôi nhờ!” Cơn đau đòn quen thuộc đánh tới, tay cô áp lên trán mình kèm chế cơn đau.

“Cô có muốn uống một ly không?” Thứ chất lỏng trong tay hần phát ra tia sáng màu hồng quýt, chiếu vào đôi mắt đen nhánh, phản xạ ra mấy phần hứng thú.

Kiều Tâm Du lắc đầu một cái, cơn đau đòn thấu xương như từng cây kim nhọn đang đâm vào đầu cô, cau mày, bước chân lảo đảo vô lực tiến tới, rồi té trên ghế sa lon.

“Tâm Du, em sao vậy?” Nhâm Mục Diệu trong lúc bối rối lỡ miệng, hần lập tức đỡ Kiều Tâm Du dậy.

Dòng máu đỏ tươi chảy ào ra khỏi mũi cô, cô đột nhiên mê man, cánh môi trắng bệch hé mở, lầm bầm nói: “Thuốc, thuốc.....”

“Thuốc, thuốc ở đâu?” Đôi tay Nhâm Mục Diệu lục ví cô loạn xạ, “Không có trong ví.”

“Túi xách, bình trắng năm viên, bình hồng hai viên” Cô mở miệng, thở hổn hển, suy yếu nói. Máu mũi tràn ra dũng mãnh như một cái ống nước bị vỡ vòi.

Nhâm Mục Diệu mở túi xách cô ra, bên trong đều là các lọ thuốc.

Mỗi lần phát bệnh cô đều phải chịu đựng đau đòn như thế sao? Tim của hần nhói đau, như một bị một khối chì nện vào ngực. Cơn đau nhức lan thẳng vào hô hấp, xâm nhập từng chút một...

Kiều Tâm Du uống thuốc, hô hấp dần dần vững vàng, nhưng đau đòn vẫn không bớt đi, khóa chặt chân mày, co rúc người nằm trên ghế sa lon.

“Cần đi bệnh viện không?”

“Không... Nằm một lát, lập tức sẽ đỡ ngay.”

Nhâm Mục Diệu lấy khăn lông, cẩn thận lau sạch vết máu, dòng máu đỏ tươi từ xoang mũi chảy dài thành một đường uốn lượn, xuống chiếc cổ mảnh khảnh trắng nõn như sứ...

Dùng dải khăn lông ẩm áp êm ái lau chùi da thịt cô, như đang chạm vào da thịt mình. Từ trên xuống dưới cổ, sau đó chậm rãi cởi ra nút áo sơ mi, lau đi vết máu trên xương quai xanh.

Kiều Tâm Du nhú chặt chân mày, cần môi chờ đợi loại cảm giác đau đòn như muốn bỏ đôi đầu mình dần dần biến mất, đột nhiên ý thức được ngực mình đang nóng lên, mắt bỗng dưng mở ra, bắn ra tán loạn các tia nhìn kinh ngạc, “Anh... anh đang làm gì vậy hả?” Kiều Tâm Du đẩy hần ra, đôi tay túm chặt cổ áo.

“Khá hơn chút nào không?” Trong đôi mắt lộ ra vẻ ân cần.

“Không sao, anh có thể đi rồi!”

Thái độ lạnh lùng xa cách của cô hoàn toàn làm Nhâm Mục Diệu kích động, đôi con ngươi đen nhánh của Nhâm Mục Diệu phát ra lửa giận, “Tại sao em phải giả vờ như không biết anh! Loại trò chơi này vui lắm sao?”

Kiều Tâm Du không có dũng khí đối mặt với hắn, đầu nghiêng qua một bên, “Ngài Nhâm, tôi không hiểu ngài đang nói gì?”

“Nói gì?” Cánh môi mỏng của Nhâm Mục Diệu bật ra những tiếng cười vỡ vụn, “Em hỏi anh đang nói những gì? Năm năm trước, một màn kịch tẩy trần hoa lệ, khiến anh hoàn toàn tin rằng em đã chết. Từ miệng Kiều An Mạn biết em thật sự vô tội, càng làm tăng thêm tội ác của anh, năm năm, mỗi ngày anh đều sống trong áy náy tự trách tội cùng. Muốn dốc toàn lực đền bù cho em, nhưng căn bản cũng không có cơ hội...” Cái loại cảm giác vô lực đó, dường như lắng trĩ, thời thời khắc khắc quẩn lầy hắn, rồi rạch trên miệng vết thương hắn một dao.

Kiều Tâm Du không ngờ việc mình rời đi sẽ mang lại cho hắn nhiều đau khổ đến thế, cô nghĩ hắn sẽ dần quên cô. Mà, thời gian của cô lại không còn nhiều, không thể cho hắn tương lai...

“Thật xin lỗi...” Nước mắt trộn lẫn với nỗi chua xót trong lòng chợt rơi xuống, “Là em lừa gạt anh, cho nên anh không cần tự trách mình, coi em như đã chết thật rồi đi, được không?”

“Nhưng em đang ở trước mặt anh!” Nhâm Mục Diệu đưa tay kéo Kiều Tâm Du, ôm cô vào lòng, “Tâm Du, đừng tránh né anh nữa, anh không yếu đuối như em nghĩ đâu, bất kể em còn sống bao nhiêu ngày, anh đều muốn được ở bên cạnh chăm sóc em...”

Hương thơm nhàn nhạt thanh nhã quanh quẩn bên hơi thở Nhâm Mục Diệu, “Anh biết em không quên anh mà!”

Kiều Tâm Du hết sức gọi tỉnh lý trí mình, nhưng cái ôm ấm áp quen thuộc đã làm cô rung động, lấy ra phần nghị lực cuối cùng, cô quật cường nói: “Không đâu. Tôi đã quên anh rồi! Hoàn toàn, hoàn toàn...”

“Có thật không?” Khóe miệng Nhâm Mục Diệu giương thành nụ cười, kéo áo sơ mi của cô xuống, lộ ra da thịt trắng nõn, tay Nhâm Mục Diệu xoa xoa phần eo thon của cô, không cách nào kháng cự được sự dụ hoặc, hắn cúi đầu xuống, dán đôi môi nóng bỏng của mình vào sát cổ cô. Hô hấp nóng rực, phe phẩy trên lớp da thịt mịn màng nơi cổ, đưa ra lưỡi nóng, chạm rãi liếm hôn cô, cảm nhận được cô run rẩy, “Em quên thật rồi sao?”

228. Chương 228: Ôn Tình Thế Công (đột Tấn Công Dị Dàng)

“Khả Khả, anh nhìn nè, nhìn nè!” Nhạc Nhạc phi thường tức giận, rồi có chút hoang mang, đứng lên “Cha tại sao lại dùng đầu lưỡi liếm mẹ? Coi mẹ như kẹo que vậy?”

Lúc Nhạc Nhạc và Khả Khả đang dùng hai đôi mắt lấp lánh có hồn nhìn chăm chăm vào màn hình, đột nhiên, một bàn tay đã che lại ánh mắt chúng.

“Chú sao lại che mắt cháu?” Nhạc Nhạc bắt mồm hô.

“Cái này không hợp để trẻ con nhìn.” Quản lý chụp lấy hai đứa nhóc, kéo chúng ra ngoài.

“Mục Diệu! Đừng như vậy...” Kiều Tâm Du đẩy đầy hắn, nhưng lồng ngực dày rộng cường tráng của hắn lại giống như một bức tường thành không chút di chuyển.

Ngọn lửa trong đôi con ngươi đen của Nhâm Mục Diệu hừng hực cháy, “Không tệ! Đã nhớ được tên anh rồi, xem ra anh nên cố gắng gấp bội, để em nhớ lại nhiều hơn.” Khi nói chuyện, Nhâm Mục Diệu ôm cô bế lên, đi tới phòng ngủ chính.

“Không cần!” Kiều Tâm Du ra sức phản kháng, hai chân đá lung tung, “Mục Diệu! Em có thể... ra đi bất cứ lúc nào, em không thể cho anh tương lai...”

Nhâm Mục Diệu nhẹ nhàng đặt cô lên trên mặt giường nước mềm mại, cúi đầu chăm chú nhìn cô, “Cho dù chỉ có mỗi ngày mai, đó cũng là ”tương lai” em cho anh, anh đã từng nghĩ sẽ không bao giờ có thể gặp lại em, nhưng bây giờ... Mỗi một phút giây ở bên em đều là món quà trời ban cho anh. Anh hiện giờ càng ngày càng tin tưởng sẽ có kỳ tích, em có thể thuận lợi sinh Khả Khả, Nhạc Nhạc, đấy không phải là kỳ tích sao...”

“Sao anh lại biết Khả Khả, Nhạc Nhạc?” Kiều Tâm Du kinh ngạc nhìn hấn.

Nhâm Mục Diệu thoáng ảo não, gặp phải Kiều Tâm Du, trí thông minh của hấn lập tức giảm xuống, có lẽ đúng như lời Nhạc Nhạc nói, hấn già rồi.

Hai tiểu quỷ đã ngàn vạn ngàn vạn ngàn lần dẫn dò hấn không thể “bán đứng” chúng nó, nhưng bây giờ... ắt hấn vào ngày mai, hấn sẽ bị hai tiểu quỷ khinh bỉ thật nhiều rồi.

“Nói mau! Sao anh biết?” Kiều Tâm Du tiếp tục truy hỏi.

“Giờ không có thời gian cho vấn đề này...”

“Ừm...” Kiều Tâm Du bị chặn miệng.

Môi của hấn mang theo kích tình, nhưng cũng mang theo dịu dàng, đầu lưỡi ẩm ướt từng chút một miêu tả đôi môi hồng mềm mại của cô, dịu dàng như rất trân quý, hơi thở mùi đàn hương xâm nhập vào miệng cô, kiên quyết lấy được vị ngọt ngào trong miệng cô.

Nhâm Mục Diệu cũng biết chỉ có cách này mới có thể làm đầu óc cô tạm thời ngưng hoạt động.

Mang theo nhiệt độ nóng bỏng, bàn tay hấn dò vào váy áo cô, vuốt ve da thịt mềm mại trơn láng.

“Mục Diệu... dừng...”

“Tâm Du, anh rất nhớ em, rất nhớ em... Sao em có thể nhẫn tâm như vậy, sao em có thể tuyệt tình như vậy...” Nhâm Mục Diệu lầm bầm nói, đột nhiên đứng thẳng người, từ trong túi áo vest lấy ra một thứ, tay siết chặt thành nắm đấm, đề ngay trước mặt Kiều Tâm Du, các ngón tay dần mở ra, phát ra một luồng sáng chói lọi——

Đôi mắt xinh đẹp của Kiều Tâm Du tròn to, kinh ngạc hỏi: “MISS sao lại ở trong tay anh”

Hấn dịu dàng đeo lên cho cô, “Bị Kiều An Mạn trộm đi mà không biết. Em có biết tại sao anh lại khắc chữ RMY, viết tắt của tên anh, lên trên dây chuyền không?”

Kiều Tâm Du vuốt ve mặt kim loại lạnh như băng, nhưng đáy lòng cô lại ấm áp, loại cảm giác như được lấp đầy, “Làm kỷ hiệu, bị trộm sẽ dễ tìm lại.”

Nhâm Mục Diệu nghe được câu trả lời này, hấn sắp nổi đóa, “Bởi vì, anh có thể đến thật gần tim em...”

Cô khẽ run, một dòng nước ấm tuôn khỏi hốc mắt.

Nhâm Mục Diệu kéo cô vào lòng, hôn lên cổ cô một cách tỉ mỉ, chậm rãi trượt xuống... Bàn tay ấm áp cởi xuống váy áo của cô, đầu môi lưỡi nóng chạy xuống một đường, dừng ngay trên đỉnh núi no đủ của cô, đầu tiên là liếm láp xung quanh vùng màu hồng phấn sáng ngát, đến khi cô liên tiếp thở dốc mới há mồm ngậm lấy nụ hoa đang run rẩy, rồi dùng đầu lưỡi trêu chọc nó.

Hương vị của cô ngọt ngào tựa như mật ong, vừa ấm áp lại ngọt ngào. Hấn say đắm hút吮, dụ dỗ cô run run.

“Mục Diệu...” Kiều Tâm Du cảm thấy có một loại cảm giác vừa lạ lẫm lại quen thuộc đang đè lên trái tim, khẽ rên ra tên của hấn.

Bàn tay nóng bỏng của Nhâm Mục Diệu dần dần trượt xuống, ngón tay dài thăm dò nơi hoa kính ướt át.
Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Không...” Kiều Tâm Du thở hổn hển, cảm thấy ngón tay hấn đang xâm nhập vào nơi mềm mại mãi cảm nhất, kích thích chơi đùa nên ngọn lửa nóng.

Tiếng rên rĩ của cô cơ hồ biến thành tiếng thét chói tai, đôi tay cô chế trụ bờ vai của hắn thật chặt. Giống như chính bản thân cô đang sắp chết chìm, nóng lòng tìm kiếm thứ có thể giải cứu.

Hắn bỗng rời đi nơi hoa kính run rẩy dịu dàng, dùng thân thể đàn ông cường tráng bao trùm lấy cô, đem dục vọng của mình vùi vào thân thể cô.

Kiều Tâm Du đầu tiên là thở dốc thật mạnh, sau đó là rên rĩ ra tiếng, tiếng kêu uyển chuyển yêu kiều lan ra khắp bóng tối, cực kỳ mê người.

Cô căn bản không có cách cự tuyệt tình dục do hắn đưa tới, chỉ có thể để mặc thân thể, hưởng ứng theo từng kích thích hắn gây nên. Hắn “chôn” nó sâu như vậy, rất sâu, như muốn chạm tới lòng cô...

Màn đêm buông xuống, gió mát nhẹ thổi không tan được bầu không khí nồng ấm.

Biệt thự nhà họ Nhâm đang đắm chìm trong ánh đèn sáng trưng, mỗi một góc nhỏ đều sáng tỏ.

Trong phòng khách, là hai đứa nhóc con đang ngồi ngay thẳng trên ghế sa lon, tay hai đứa nhóc chống cằm, duy trì vẻ trầm tư.

“Khả Khả, anh nghĩ cha mẹ đã làm hòa với nhau rồi sao?”

“Không biết.”

“Vậy anh nói đi, tại sao khi hai người lớn đánh sất vào nhau, họ lại không cho chúng ta nhìn tiếp?” Nhạc Nhạc buồn bực bĩu môi, “Cậu Lạc Y và mẹ Dạ Mị cũng vậy, chỉ cần chạm vào nhau, là đá hai chúng ta đi ngay, cứ như gặp phải kẻ không hiểu chuyện vậy.”

Khả Khả suy nghĩ kỹ một chút, nghiêm trang nói: “Bọn họ chắc chắn đang làm chuyện gì đó mờ ám, nếu không, đã để cho công chúng nhìn thoải mái rồi.”

“Khả Khả, nó rất kì lạ sao?” Đôi mắt sáng trong của Nhạc Nhạc nháy nháy, lóe ra vẻ hứng thú.

Ánh mắt tối đen chợt xoay chuyển, “Anh bây giờ rất hiếu kì, liệu cha có bán đứng chúng ta không.”

“Cha sẽ không tệ như vậy chứ?”

“Em có biết trí thông minh của người đang yêu là số lẻ không.”

Nhạc Nhạc lắc lắc đầu, “Em không muốn yêu, em muốn chia tay với Arthur, em không muốn làm đồ ngốc!”

229. Chương 229: Tiểu Quỷ Cùng Đại Nhân (tiểu Quỷ Cùng Người Lớn)

“Két, cạch ——”. Cửa kính pha-lê biệt thự nhà họ Nhâm đột nhiên bị đẩy ra

Tiếng động thật nhỏ bỗng đánh thức hai tiểu quỷ đang ngủ trên ghế salon.

Bàn tay nhỏ nhắn tròn đầy của Nhạc Nhạc dịu dàng xoa xoa đôi mắt mơ màng, nhất thời kinh ngạc, “A ——” tiếng thét chói tai vừa mới bắt đầu thét lên lập tức bị giọng Khả Khả lấp mất.

“Cha, chúng con chỉ bảo cha khuyên mẹ về nhà, sao cha... lại trực tiếp cướp mẹ về?” Khả Khả bắt đầu dỗi dằn đầu một cái, lần nữa khẳng định danh ngôn “Tình yêu khiến mình thành kẻ ngốc”.

Nhâm Mục Diệu bế Kiều Tâm Du đang ngủ say, hạ thấp giọng nói: “Cái này gọi là hiệu suất!”

Cái từ “cướp” này làm tự ái hắn thiệt hại hết sức, hắn phải cố giữ vững hình tượng chói lọi mạnh mẽ trước mặt hai con.

“Ngần vạ lần không thể để mẹ phát hiện chúng ta thông đồng với nhau! Khả Khả, chúng ta mau mau dọn dẹp đồ đạc chạy đi!” Nhạc Nhạc lập tức bắt lấy tay Khả Khả, chạy lên lầu.

“Ừ...” Kiều Tâm Du nhẹ nhàng nỉ non một câu, đầu gục vào trong ngực Nhâm Mục Diệu cọ xát mấy cái, rồi tiếp tục ngủ say.

Nhâm Mục Diệu cúi đầu nhìn gương mặt yên bình khi ngủ của cô, “Em làm cách nào lại có thể khiến hai tiểu ác ma này chịu phục tùng theo em thế?” Xem ra hẳn phải nhờ cô chỉ giáo một chút rồi.

“Nhâm Mục Diệu, cậu lừa Tiểu Du Du về được chưa?” Đôi chân dài của Đinh Hạo Hiên duỗi ra, thành công đạp sập cửa.

Hai tay Ám Dạ Tuyết bỏ vào trong túi quần, dáng vẻ nhàn nhã, khiến cho Đinh Hạo Hiên trông như đang chạy trốn.

Không ngờ trong phòng làm việc của Nhâm Mục Diệu lại có thêm hai đứa trẻ trắng nõn dễ thương như hai búp bê sứ.

Hai gương mặt không chút tà ác ấy ngó về phía cửa ——

“Nhóc con —— chính là người... ở trên quần của chú...” Đinh Hạo Hiên vừa nhìn thấy gương mặt đáng yêu hồn nhiên của Nhạc Nhạc, lập tức nổi trận lôi đình, tay chỉ vào cô nhóc quát to.

“Đinh Hạo Hiên! Không cho phép cậu hung dữ với con gái tôi!” Tình thương của người làm cha - Nhâm Mục Diệu bộc phát, lạnh lùng quát lớn về phía Đinh Hạo Hiên.

Đinh Hạo Hiên như bị sét đánh trúng, giật mình nhìn Nhâm Mục Diệu, rồi nhìn Khả Khả Nhạc Nhạc, “Hai tên tiểu quỷ này không phải là con trai con gái của cậu và Tâm Du đấy chứ?”

“Rất tiếc!” Nét mặt Khả Khả biểu lộ ra vẻ thông minh, nở nụ cười, “Chính là chúng cháu!”

Nhâm Mục Diệu thả giấy tờ và bút ra khỏi tay, đi tới, “Khả Khả, Nhạc Nhạc, chú này là bạn tốt của cha, đây là chú Ám.” Y - www.

“Chúng cháu chào chú Ám!” Hai tiểu quỷ khéo léo chào hỏi.

“Chú Ám ơi!” Giọng đặc sữa của Nhạc Nhạc thốt lên, kéo kéo quần của hẳn.

Ám Dạ Tuyết hiểu ý của nhóc, ngồi chồm hổm xuống.

Tiểu Nhạc vui mừng rồi rít dùng tay giữ mặt hẳn, chẳng sợ hẳn chút nào, “chụt” mạnh một cái, “Chú Ám, đây là quà ra mắt cháu tặng chú, vậy quà ra mắt của chú đâu?”

Bàn tay nhỏ bé mở ra, để ngay trước mặt hẳn.

Hành động này làm cho Ám Dạ Tuyết vừa buồn cười vừa lúng túng, “Chú Ám sẽ bổ sung sau, được không? Nhạc Nhạc muốn quà gì?”

“Mười con gấu bông lớn bằng cháu.” Nhạc Nhạc không khách khí nói lên yêu cầu của mình.

“Nếu Nhạc Nhạc có quà ra mắt, mà người lớn lại không thể thiên vị? Vậy cháu cũng muốn!” Khả Khả cũng không khách khí.

Ám Dạ Tuyết vừa nhìn phiên bản thu nhỏ của Nhâm Mục Diệu, rất hứng thú, hỏi “Vậy cháu muốn quà gì?”

Ngón tay nhỏ bé chỉ vào túi quần hẳn, “Cây súng lục này.”

“Khả Khả, đây là súng thật, trẻ con không thể chơi.” Nhâm Mục Diệu lấy ra uy nghiêm của người cha.

Nhạc Nhạc chậm chậm nói: “Khả Khả đã sưu tập được tám cây súng lục hàng thật rồi.” Nhạc Nhạc chẳng chừa chút mặt mũi nào cho Nhâm Mục Diệu, còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “hàng thật”.

“Hả?” Nhâm Mục Diệu đột nhiên cảm thấy mình chẳng hề hiểu rõ về hai tiểu quỷ này, “Khả Khả, súng lục của con ở đâu ra?”

“Phần thưởng của cậu Lạc Y!”

Ám Dạ Tuyết vừa nghe đến hai chữ Lạc Y, ánh lạnh chợt phát quang, móc cây súng lục ra đưa cho Khả Khả, “Chú Ám rồi sẽ đưa cho cháu cây súng lục chín chuôi”

Khả Khả vừa thấy cây súng trong tay, hai mắt lập tức tỏa sáng, “Có phải là súng Steyr M9, đường kính 9 millimet, băng đạn 14 pha-ra.”

“Sao cháu biết?” Ám Dạ Tuyết sững sờ hỏi.

Nhạc Nhạc vỗ vỗ vai Khả Khả, “Anh ấy là chuyên gia.”

Đình Hạo Hiên cảm giác mình bị bỏ rơi, vội vàng tự giới thiệu mình, “Khả Khả, Nhạc Nhạc, chú cũng là bạn tốt của cha các cháu, cũng là tri kỷ của mẹ các cháu đó! Chú nói cho hai cháu biết, hai cháu làm vậy với chú Đình ở sân bay là rất không đúng, nói xin lỗi đi!”

Khả Khả và Nhạc Nhạc liếc nhìn nhau một cái, thở ra một tiếng thật dài, lộ ra vẻ rất khó xử.

“Ông Đình, thật xin lỗi!” Hai đứa trằm miệng một lời.

“Ông Đình?” Lặp lại xưng hô của hai tiểu quỷ dành cho Đình Hạo Hiên, Nhâm Mục Diệu và Ám Dạ Tuyết thoải mái cười lớn.

“Đồ Tiểu quỷ!” Đình Hạo Hiên tắt thở, bị hai tiểu quỷ trêu chọc không sao, nhưng còn bị hai anh em vũ nhục nữa.

Giọng điệu hung dữ của Đình Hạo Hiên dọa sợ Nhạc Nhạc, làm cô bé giật mình, cô bé kéo kéo quần của hần, dùng đôi mắt sáng trong nhìn hần, “Chú ngồi chồm hổm xuống đi.”

Đôi mắt trong suốt dường như gió mát trăng thanh giống Kiều Tâm Du như đúc, có lực sát thương cực kì lớn với Đình Hạo Hiên, hần lập tức ngồi chồm hổm xuống, mặt lại gần Nhạc Nhạc, như đang mong đợi cô nhóc “chặt” một cái thật thơm lên mặt mình.

Ai ngờ, Nhạc Nhạc đưa bàn tay nhỏ bé mềm mại của mình ra, rồi để lên đỉnh đầu Đình Hạo Hiên, khẽ vuốt mấy cái, miệng còn nói lầm bầm, “Chú phải ngoan ngoãn, không nên tức giận, tức giận sẽ già nhanh hơn đó.”

Sao cảm thấy là lạ? Cảm giác như Nhạc Nhạc đang vuốt ve một loại động vật trung thành nào đó —— chó?.

Lửa giận của Đình Hạo Hiên bốc lên, phốc một cái, hần bế Nhạc Nhạc lên cao, “Nhóc con này! Tuổi còn nhỏ đã hư như vậy, trưởng thành sẽ thế nào hả?.”

“Ô oa... Ô oa...” Nước mắt Nhạc Nhạc như hệ thống cung cấp nước, nói chảy là chảy, lập tức gào khóc.

Chỉ cần phụ nữ khóc, Đình Hạo Hiên lập tức luống cuống, nói chi là trẻ con. Đình Hạo Hiên tức thời từ vai về kẻ trên trở thành người kẻ dưới, cầu xin tha thứ: “Nhạc Nhạc, là đứa trẻ ngoan nhất, đừng khóc, đừng khóc mà!”

Nhâm Mục Diệu biết Nhạc Nhạc cũng có chỗ không đúng, nên chỉ ngồi yên nhìn hai chú cháu diễn trò, chứ không đi dỗ con gái.

“Ông Đình, là người xấu nhất, thật hung dữ!” Giọng Nhạc Nhạc nghẹn ngào, nói.

“Đúng! Công... chú xấu nhất, không nên hung dữ với cháu, Nhạc Nhạc xinh đẹp, tha cho chú đi, đừng khóc mà!”

...

Steyr M9

230. Chương 230: Bị “chỉnh” Sửa, Thật Đáng Thương

“Chính chú đã không đúng rồi, chú là kẻ xấu!” Nhạc Nhạc lầm bầm nói, nước mắt liên tục rơi xuống, thấm ướt gương mặt trắng nõn nà của con bé.

Đình Hạo Hiên muốn dùng tay lau đi nước mắt của cô bé, kết quả lại bị Nhạc Nhạc vô tình gạt đi.

Cô nhóc ghen ngào trừng mắt nhìn hắn một cái, “Ông lão háo sắc, ông lão muốn ăn đậu hũ* của cháu?”

(*): người Trung Quốc nói việc sờ mó đụng chạm da thịt của phụ nữ là ăn đậu hũ.

“Chú...” Đình Hạo Hiên nhìn tay mình, lộ ra vẻ bất đắc dĩ, “Bé con như cháu làm gì có đậu hũ cho chú ăn? Cháu nói đi, sao nước mắt của cháu lại nhiều như vậy hả?”

“Chú có biết phụ nữ được làm từ nước không!” Nhạc Nhạc dùng đôi mắt dăm lệ đầy sương nhìn hắn.

“Phụ nữ?” Đình Hạo Hiên ghen hòng trở mắt nhìn. Quay đầu, giơ ngón tay cái về phía Nhâm Mục Diệu, “Nhâm Mục Diệu, phụ nữ nhà cậu thật sự là cực phẩm nhân gian!”

Nhâm Mục Diệu hếch chân mày đen anh tuấn lên, tự hào nói: “Cậu không biết cô nhóc nhà tôi thừa hưởng bộ gien ADN của ai à”

Thừa dịp Đình Hạo Hiên và Nhâm Mục Diệu đang nói chuyện với nhau, Khả Khả bỗng len lén đưa một hộp thuốc dạng kem cho Nhạc Nhạc.

“Ông Đình, nếu chú chịu ôm cháu một cái, cháu lập tức làm người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của trẻ nhỏ, không so đo với chú nữa.” Giọng Nhạc Nhạc bá đạo căn bản cũng không cho người ta cơ hội phản bác.

“Ôm tiểu mỹ nữ là một chuyện không tệ à nha!” Đình Hạo Hiên không suy nghĩ nhiều, lập tức khom lưng ôm Nhạc Nhạc, “Tiểu mỹ nữ, sau này đừng nên khóc nhiều nữa nhé, trên mặt sẽ xuất hiện một giàn ”củ cải” đó, ngộ nhỡ không ai thèm lấy thì biết làm sao?”

Vẻ ranh mãnh thoáng hiện lên trên mặt Nhạc Nhạc, con bé đưa tay vò loạn tóc của hắn, “Ông Đình, chú lắng nghe như vậy, không lấy được vợ thì biết làm sao?”

“Tiểu mỹ nữ, cháu làm gì thế!” Đình Hạo Hiên có cảm giác chẳng lành, “Sao cháu vò tóc chú!”

“Cháu cảm thấy kiểu tóc này không hợp với chú, cháu đang giúp chú tạo kiểu tóc ”ông lão” thôi!” Cơn mưa xối xả như trút nước chột đình chỉ, hiện giờ trên mặt Nhạc Nhạc đã hiện lên nụ cười lấp lánh.

Mái tóc Đình Hạo Hiên được bôi trét bởi “sáp tạo kiểu” trở nên trơn bóng như dầu, dưới sự tạo hình khác biệt của một đôi bàn tay nhỏ, cuối cùng, Nhạc Nhạc đã chia tóc hắn thành ba phần, rồi dựng thẳng lên trên.

Nhạc Nhạc xoay người, giọng đặc sữa, ngọt ngào ngây thơ hỏi Nhâm Mục Diệu, “Cha, cha cảm thấy Ông Đình bây giờ trông giống ”Siêu Xayda” không?”

Nhâm Mục Diệu giơ ngón tay cái lên, “Thật sự rất giống! Nhạc Nhạc, con đúng là Nghệ Thuật Gia!” Hắn khích lệ không ngừng, cảm thấy Nhạc Nhạc quả nhiên được thừa kế bộ gien của hắn.

“Chú Âm, chú cảm thấy giống không?”

Ám Dạ Tuyết cũng không nhịn cười được, gật đầu một cái, “Giống! Kiểu tóc này vô cùng hợp với chú ấy!”

“Cậu...” Đình Hạo Hiên bị một đứa bé đùa giỡn đến mức mắt hết mặt mũi, giận đến mức sắp nổ tung.

Nhạc Nhạc hồn nhiên nháy mắt mấy cái về phía Ám Dạ Tuyết, “Chú ẵm cháu đi, chú có muốn cháu tạo kiểu tóc mới cho chú không?”

Sắc mặt Ám Dạ Tuyết chột đông cứng, đôi mắt đen của hắn thoáng hiện lên tia sáng nhạt e dè, “Cái này... Chất tóc của Ông Đình vẫn là tốt nhất, dường như nó hợp với chú ấy hơn!” Ám Dạ Tuyết hậm hực gật đầu.

Đình Hạo Hiên ngửi mấy cái, phát hiện nó có mùi thôi thối, khẩn trương hỏi: “Tiểu ác ma! Cháu bôi cái gì lên đầu chú thế? Sao hôi như vậy!”

Đứa bé lanh lợi khéo léo này, rõ ràng chính là ác ma chuyển thể mà. Đinh Hạo Hiên hiện giờ đã biết, ngàn vạn lần không thể coi thường trẻ con.

“Sáp chải tóc quá hạn thôi!” Nhạc Nhạc từ tốn nói: “Chú là người xấu*! Đương nhiên là phải thôi rồi!” Lý do này quả là đúng lý hợp tình.

(*): nguyên văn convert và QT là “thối nam nhân”, nhưng mình thấy nó có phần hơi quá, không hợp với lời của trẻ con.

”Sáp chải tóc quá hạn

?” Giọng Đinh Hạo Hiên run rẩy, người luôn luôn trang điểm như hắc, coi trọng vẻ ngoài còn hơn cả sinh mạng.

Hai tay ôm Nhạc Nhạc của hắc run rẩy, “Tiểu ác ma, cháu muốn hủy nhan sắc chú à!”

Nhạc Nhạc thừa dịp hắc chưa giận đến mức ném mình ra ngoài, mở hai cánh tay Đinh Hạo Hiên ra, tự mình nhảy xuống. Lạnh lùng nói: “Đâu tới mức làm chú hói! Lo gì chứ?”

Đinh Hạo Hiên chạy như điên vào toilet, khi hắc nhìn bản thân mình trong gương thì ——

“A ——” một tiếng rống kinh thiên động địa.

Nhạc Nhạc phủ phủ tay, nhún nhún vai, “Ai! Năng lực tiếp nhận của Ông Đinh quá kém.”

“Nhạc Nhạc, con làm vậy với chú Đinh thật không đúng!” Nhâm Mục Diệu ngồi chồm hổm xuống, quyết định lấy ra uy nghiêm của bậc làm cha, dạy bảo con gái mình.

Đôi mắt Nhạc Nhạc chớp chớp sáng ngời như sao, lẩn trong đó là ánh sáng thuần khiết ngây thơ, “Nhưng đó là ý tưởng của anh hai, sáp là do anh hai đưa cho con mà .”

Hai tay Khả Khả khoanh trước ngực, cảm giác như nhóc thật sự chỉ là một đứa trẻ, “Ai bảo trời sinh chú ấy có gương mặt cần ”chỉnh” chứ.”

Ám Dạ Tuyết đứng ở một bên, lạnh lùng bật ra hai chữ, “Chính xác!”

Nhâm Mục Diệu quyết định áp dụng phương pháp dạy bảo từng bước dạng thuyết giáo, “Cha biết chú Đinh có gương mặt quá dài, cần chỉnh sửa, chú ấy rất đáng đánh đòn, nhưng dù gì chú ấy cũng là chú Đinh của các con...”

“Là Ông Đinh mới đúng.” Nhạc Nhạc sửa lời hắc.

“Được rồi, chú ấy dù gì cũng là Ông Đinh của các con, các con nên chừa chút mặt mũi cho chú ấy đúng không, thêm chút tự tôn nữa...”

Khả Khả chen vào, hỏi: “Chú ấy có hai thứ đó sao?”

“Xác thực không có!” Ám Dạ Tuyết lập tức tiếp lời.

“A ——” trong toilet vọng tới một tiếng thét giết heo kinh điển.

Trong mắt hai tiểu ác ma chớp qua ánh sáng gian tà, che miệng cười trộm.

Đinh Hạo Hiên vốn muốn rửa đi lớp “sáp chải tóc quá hạn” thôi thối dính dính trên đầu, kết quả, sau khi rửa xong, ngẩng đầu lên nhìn —— một mái tóc bạc trắng xuất hiện.

Hắc vò vò tóc mình, đi nhanh khỏi toilet, “Nói! Tiểu ác ma, cháu bôi cái gì vậy? Tóc chú sao lại biến thành màu trắng!”

Nhạc Nhạc sợ hãi trốn sau lưng Nhâm Mục Diệu, giả vờ ra vẻ kinh ngạc, “O? Ông Đinh, tóc của chú sao lại biến thành màu trắng vậy?”

“Chú còn muốn hỏi cháu đấy!” Đinh Hạo Hiên dùng dằng quất cô nhóc.

Đôi mắt trong veo của Nhạc Nhạc lập tức gợn đầy sóng nước, cô nhóc uất ức nói: “Cháu làm sao biết ”sáp chải tóc quá hạn” sau khi bôi lên sẽ làm tóc chú biến thành màu trắng chứ? So với nhuộm tóc còn nhanh

hơn, nếu như sản xuất, lượng tiêu thụ chắc chắn sẽ rất cao.”

231. Chương 231: Xuyên Bang (lộ Tẩy)

“Nhạc Nhạc thật có đầu óc buôn bán!” Nhâm Mục Diệu không nhịn được khoe con gái mình, hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô nhóc.

“Nhạc Nhạc nếu cháu muốn quảng bá sản phẩm này, chú Âm sẵn sàng đầu tư!”

“Này! Hai người các cậu thật không có nhân tính mà, tôi chính là người bị hại đấy!” Mái tóc ướt đẫm màu bạc của Đinh Hạo Hiên dính sát vào mặt hắn, đôi mắt sắp phun ra lửa.

“Ông Đinh, thật ra thì cháu thấy màu trắng bạc này rất hợp với chú.” Khả Khả lý tính phân tích: “Rất hợp với hình tượng ”công công“.”

“Các người... Các người...” Đinh Hạo Hiên giận đến mức chẳng thốt ra được chữ nào, “Tiểu ác ma, xem chú hôm nay dạy bảo cháu thế nào!”

“Lải nhải quá sức...” Nhạc Nhạc làm một cái mặt quỷ đưa về phía hắn.

“Tiểu ác ma! Đừng chạy, đứng lại cho chú...” Đinh Hạo Hiên vùng tay lên, chạy lung tung khắp phòng làm việc, đuổi theo bóng dáng của hai tiểu quỷ.

Nhạc Nhạc nhảy lên ghế sa lon, “Chẳng lẽ đứng đó đợi chú đánh cháu sao? Chúng cháu không ngốc như chú đâu!”

Đinh Hạo Hiên chỉ muốn thị uy với hai đứa nhóc, dưới đáng vẻ hung hăng buông tha cho hai đứa nhóc một lần. Nếu như hai tiểu quỷ này ngoan ngoãn một chút, hắn cũng có xúc động muốn lấy vợ sinh con.

“Khả Khả, chạy mau!” Nhạc Nhạc thấy Khả Khả sắp bị Đinh Hạo Hiên đuổi tới vội kêu lên, giọng nói trong veo lộ ra vẻ ngây thơ của trẻ con.

Đột nhiên ——

“Cạch” một tiếng, cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, một bóng dáng mảnh khảnh bước vào phòng làm việc.

Nhạc Nhạc quay đầu lại nhìn Đinh Hạo Hiên sắp đuổi kịp mình, thì đột nhiên đụng phải một bức tường người trước mặt. Khẽ ngẩng đầu, gò má mềm mại của nhóc nhất thời trắng bệch.

“Mẹ? Sao mẹ lại ở đây?”

“Nhạc Nhạc? Sao con lại ở đây?”

Hai người đồng thời mở miệng, kinh ngạc nói.

Đinh Hạo Hiên với mái tóc hoa râm, đang giơ cao tay, bất ngờ hắn nhìn thấy Kiều Tâm Du vẫn xinh đẹp nhã nhặn như cũ, cả người ngẩn ra, chậm rãi thả tay xuống. Không ngờ thời điểm gặp lại Kiều Tâm Du hắn lại nhếch nhác như thế.

“Mẹ, sao mẹ lại ở đây?” Khả Khả lập tức nắm lấy tay Đinh Hạo Hiên, “Chú này là chú Đinh, chú ấy là tổng giám đốc công ty giải trí hùng mạnh nhất toàn châu Á, chúng con ở đây là để quay quảng cáo cho sản phẩm của chú ấy. Đúng không, chú Đinh?”

Khả Khả kéo kéo tay Đinh Hạo Hiên, trong đôi mắt tối đen bắn ra tia lạnh khiếp người. Đinh Hạo Hiên không ngờ một đứa trẻ lại có lực uy hiếp đến thế, nói thế nào đi nữa, hắn cũng chỉ dưới trướng Nhâm Mục Diệu, lại cố làm mọi việc vì hắn ta, sao có thể để một tiểu ác ma còn chưa mọc đủ lông này uy hiếp chứ.

“Tâm Du, đã lâu không gặp.” Đinh Hạo Hiên không quên trước tiên phải chào hỏi Kiều Tâm Du.

“Đã lâu không gặp! Kiểu tóc mới của anh rất thời trang đó!” Kiều Tâm Du cố định chỉ nụ cười, liếc mắt nhìn Khả Khả, “Anh mời Khả Khả đến quay quảng cáo à?”

Đinh Hạo Hiên vô cùng thành thực lắc lắc đầu, “Hai đứa nhóc này từ đâu tới, anh đâu có biết!” Đây gọi là “Quân tử báo thù, mười năm không muộn”.

Đôi mắt sáng trong của Kiều Tâm Du nhìn về phía Nhạc Nhạc đang cúi đầu còn Khả Khả thì vẻ mặt tối sầm, cô đi về phía trước, ngồi trên ghế sa lon, đề cao giọng: “Lại đây!”

Hai tiểu ác ma đang giương nanh múa vuốt giờ lại ngoan ngoãn như Tiểu Bạch Thỏ, ngoan ngoãn bước tới trước mặt Kiều Tâm Du.

“Còn một người nữa!” Giọng Kiều Tâm Du dứt khoát, mang theo vẻ cương nghị của bậc quân nhân.

“Ồ” Nhâm Mục Diệu biết một khi lộ tẩy, hẳn nhất định là chạy không khỏi việc bị chỉ trích, ngoan ngoãn nhận lệnh, đi tới trước mặt Kiều Tâm Du.

Ba người xếp thành một hàng, cúi đầu, nhìn chân của mình.

“Nói đi! Ba người đang giấu tôi chuyện gì hả?!” Kiều Tâm Du khí thế hung hăng hỏi.

“Mẹ, đừng tức giận, tức giận sẽ sinh ra nếp nhăn, để con tới massage mặt cho mẹ nha.” Nhạc Nhạc muốn chạy tới, nhưng lại bị Kiều Tâm Du ngăn lại ngay.

“Đứng yên đó!” Rống một tiếng, điều này làm Nhạc Nhạc lạnh run người, đứng yên tại chỗ, tiếp tục đếm ngón chân.

Một giọt mồ hôi lạnh rớt xuống từ trán Nhâm Mục Diệu, người phụ nữ này là Kiều Tâm Du dịu dàng của hắn sao?

Nhìn Nhạc Nhạc đã thua trận, Khả Khả ra tay, “Mẹ, mẹ tức giận sẽ nhức đầu chảy máu mũi, để con đi lấy thuốc giúp mẹ nha!”

“Không cần!”

Hiển nhiên, chiều này của Khả Khả cũng vô dụng.

Hai tiểu ác ma đưa ánh mắt nhìn về phía Nhâm Mục Diệu, chỉ có thể gửi gắm hi vọng cho hắn làm Kiều Tâm Du hết giận.

Nhâm Mục Diệu nhận được sự trông ngóng của con trai và con gái, vội mở miệng ——

“Anh muốn nói gì?” Đôi mắt trong veo của Kiều Tâm Du nhìn chăm chăm hắn.

“Khụ, khụ...” Nhâm Mục Diệu hắng giọng, “Ừm, tối hôm qua em ngủ ngon không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, gương mặt Kiều Tâm Du thoáng chốc ửng hồng, lúng túng không dám nhìn thẳng vào mắt Nhâm Mục Diệu.

“Mẹ, mặt của mẹ đỏ ửng rồi, mẹ sốt sao?” Nhạc Nhạc tò mò hỏi.

“Mẹ, tối hôm qua em ngủ không ngon, nên bị cảm lạnh à?” Khả Khả phỏng đoán.

Lần này, mặt Kiều Tâm Du càng thêm đỏ, ngay cả cổ cũng có phần hồng hồng.

“Cha, cha, mẹ sốt rồi, cha còn không mau đưa mẹ đến bệnh viện đi.” Nhạc Nhạc càng không ngừng kéo kéo ống tay áo của Nhâm Mục Diệu.

“Nhạc Nhạc, mẹ không sốt, mẹ chỉ... Xấu hổ.” Khóe miệng Nhâm Mục Diệu chứa đựng một nụ cười gian tà.

Kiều Tâm Du biết trong lòng ba người này đang tính toán điều gì, muốn cười cợt cô đúng không! Cô còn lâu mới sập bẫy, “Nói mau đi! Ba người đang giấu tôi chuyện gì hả?”

“Ông ngoại mua vé máy bay cho con và Khả Khả, tiễn con lên máy bay, chú Lạc Y đã đưa sẵn cho chúng con địa chỉ của cha, mẹ Dạ Mị thì giúp chúng con sửa soạn lại hành lý...”

Kiều Tâm Du cười nhạt một tiếng, nhú mồm, “Tốn nhiều công sức quá nhỉ, cả nhà lại tổng động viên ”chỉnh” tôi!”

232. Chương 232: Bãi Bình (giải Quyết Một Cách Công Bằng)

“Mẹ, chúng con nào có ý chỉnh mẹ, chúng con vì hạnh phúc của mẹ mà vượt đường ngàn dặm xa xôi, để hai người làm hòa với nhau, chúng con vì nghĩa lớn, lao tâm lao lực đến thế, nên mẹ đừng giận chúng con nhé!” Nhạc Nhạc bĩu môi, mặt uất ức.

“Các con thật sự đã vì nghĩa lớn mà lao tâm lao lực, mẹ liệu có nên phát văn bằng cho các con không?” Kiều Tâm Du thở dốc nói.

Cô thật là không ngờ mình ngốc nghếch như vậy, hết lần một tới lần hai, hết lần hai tới lần ba rơi vào bẫy của Nhâm Mục Diệu, lần trước do Đinh Hạo Hiên và Âm Dạ Tuyết hợp lực với nhau nên thôi không sao, nhưng lần này lại do con trai và con gái cô gây nên.

Đôi mắt tối đen của Khả Khả nhìn sang Nhạc Nhạc, len lén đưa cho cô bé một ánh mắt.

Nhạc Nhạc lập tức hiểu ý, há mồm ra, “Oa, oa... Con chỉ muốn có cha thôi mà! Các bạn ở nhà trẻ ai cũng có cha mà con lại không có. Bọn chúng đều nói con và Khả Khả là hai đứa trẻ mà cha không cần, oa oa... Chúng con đâu phải vậy... Cha chỉ không biết tới sự tồn tại của chúng con thôi, chúng con tới gặp cha là một việc sai sao?” Nhạc Nhạc khóc, la hét.

Gương mặt vốn chứa đầy sự hờn giận của Kiều Tâm Du dần dần trở nên hòa hoãn, nét bi thương phủ đầy trên gương mặt tinh xảo của cô .

Đúng! Cô chính là người sinh ra Khả Khả Nhạc Nhạc, nhưng cô không thể ích kỷ để cuộc sống của bọn chúng không có sự hiện diện của người cha, làm tuổi thơ của hai đứa trẻ vĩnh viễn thiếu sót.

Nhâm Mục Diệu thấy vẻ mặt của Kiều Tâm Du dần mềm mại, âm thầm giơ ngón tay cái lên, không ngờ tiếng khóc của Nhạc Nhạc lại có “uy lực” khổng lồ như thế.

Hắn ôm lấy Nhạc Nhạc, cẩn thận lau vệt nước mắt trên khuôn mặt đáng yêu ẩn nét tươi cười của con bé, “Nhạc Nhạc, đừng khóc, đừng khóc... sau này cha sẽ không rời xa con.”

“Ai!” Kiều Tâm Du thỏa hiệp, thở dài một cái, “Câu chuyện này mẹ có thể không để ý, nhưng, tóc của chú Đinh Hạo Hiên có phải do các con gỡ trò quỷ hay không?”

Khả Khả đối mặt với Kiều Tâm Du chỉ có thể thành thật khai báo, “Con chỉ thêm một ít nguyên liệu vào thuốc nhuộm tóc mà thôi.”

“Hả? Cái này không phải là sáp chải tóc quá hạn ư?” Đinh Hạo Hiên kinh ngạc, hai mắt cũng sắp rơi xuống.

“Nó là thuốc nhuộm tóc quá hạn, nếu là sáp chải tóc thì ai dám mua? Dễ bị lừa đến vậy, chú thực ngốc!” Nhạc Nhạc hưởng hân le lưỡi một cái.

Kiều Tâm Du nghiêm mặt, “Nhạc Nhạc, lẽ phép mẹ dạy con đâu rồi hả? Mau biến tóc chú Đinh trở lại như cũ đi!”

Khả Khả giơ hai tay đầu hàng, “Cái này là kết quả tình cờ sau một cuộc thử nghiệm thất bại của con, bây giờ vẫn chưa có thuốc khiến màu trắng trở lại.”

“Không thể nào?” Bộ mặt dữ tợn của Đinh Hạo Hiên vặn vẹo lại, hắn đích thực là một chàng trai tuổi trẻ tài cao mà, không muốn làm ông lão với mái tóc trắng xóa đâu.

Nhạc Nhạc gật đầu một cái, “Dùng nước rửa không trôi hết đâu, không chỉ có thế, nếu muốn dùng những loại thuốc nhuộm trên thị trường nhuộm lại thì cũng không chắc có thể lên màu.”

“A ——” Đinh Hạo Hiên thống khổ thét chói tai, “Không có mặt mũi ra ngoài gặp người ta rồi.”

“Cháu cảm thấy, chú ra ngoài sẽ hù dọa các em nhỏ mất, buổi tối ra ngoài còn có thể bị tưởng nhầm là quỷ, vì sự an toàn của mọi người, vẫn nên ngoan ngoãn ngồi trong nhà thì tốt hơn”.

“Để tỏ lòng áy náy, cháu có thể đưa ra ba đề nghị rất hữu dụng cho chú!” Khả Khả lưu loát trần thuật từng điều một, “Một là, chú có thể mua thật nhiều tóc giả, mỗi ngày tùy tâm trạng, đổi từng kiểu một. Hai là, chú có thể lựa chọn phương pháp ”một lần vất vả suốt đời nhàn nhã“, trực tiếp cạo sạch mái tóc trắng này. Ba là, không quan tâm tới ánh mắt của người khác, diện luôn mái tóc trắng lập dị khác người này ra ngoài, chờ tóc mới mọc ra.”

Ám Dạ Tuyệt đứng ở một bên trầm mặc nhìn màn biểu diễn tuyệt vời đầy phần khích này, lặng lẽ vỗ vỗ vai Đinh Hạo Hiên, biểu thị sự đồng tình với mái tóc trắng của hắn, “Tôi sẽ mua cho cậu hai bộ tóc giả.”

Giọng điệu này, sao lại nghe như —— tôi sẽ đốt cho cậu nhiều thêm chút giấy tiền vàng mã.

“Vậy không bằng cậu trực tiếp đưa cho tôi một con dao để tôi tự sát luôn đi...”

Đinh Hạo Hiên còn chưa nói hết lời, Khả Khả đã ung dung đi tới bên cạnh hắn, đưa cho hắn một con dao gọt trái cây sáng lóe, “Tuy rằng có hơi nhỏ một chút, nhưng đủ sắc bén! Chú lựa chọn phương thức tự sát nào đây?” Đôi mắt tối tăm nhất thời chớp động ánh sáng chói lóa, dường như không thể chờ đợi được nhìn thấy cảnh Đinh Hạo Hiên tự sát.

“Cắt cổ tay? Không được, máu chảy quá chậm. Cắt động mạch? Cái này cũng không được, chết quá nhanh không hay. Mổ bụng? Chúng ta cũng không phải là người Nhật Bản, không thể bị ảnh hưởng bởi chủ nghĩa phát-xít được. Vậy thì... biết cắt chỗ nào đây?” Tay Nhac Nhac chống cằm, suy nghĩ thật kĩ, trong đôi mắt hồn nhiên không chút gian tà bỗng hiện lên ý cười ranh mãnh.

Khả Khả chỉ một cái vào đáy quần hắn, “Cắt chỗ này đi!”

“Cắt chỗ nào? Không phải ngay từ lúc ở phi trường đã bị cắt rồi sao, vẫn còn à?” Ám Dạ Tuyệt cười trộm.

“Các người...” Đinh Hạo Hiên giận đến mức trực tiếp đâm cây dao gọt trái cây vào quả táo, “Tôi muốn đi tìm phụ nữ sinh con cho tôi!” Đinh Hạo Hiên giận dưng dưng đi về phía cửa, đột nhiên ngừng lại, “Sinh một chục!” Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Nhiều như vậy chắc có thể đối kháng được với hai tiểu ác ma này!

“Không thể nào!” Nhâm Mục Diệu cười đùa nói: “Cái kia của cậu đã bị cắt rồi, cậu xác định, khẳng định, nhất định, còn có thể khiến phụ nữ sinh con cho cậu sao?”

Chờ Nhâm Mục Diệu nói hết lời, bóng lưng tang thương của Đinh Hạo Hiên đã biến mất từ lúc nào rồi.

“Tôi đi xem hắn chút, để đảm bảo hắn không giết hại con gái nhà lành.” Ám Dạ Tuyệt phát tay với hai tiểu ác ma một cái, “Khả Khả Nhac Nhac, hẹn gặp lại!”

“Chú Ám, đừng quên chú còn nợ cháu mười bé gấu bông!” Nhac Nhac sợ hắn quên, đặc biệt nhắc nhở Ám Dạ Tuyệt.

“Chú Ám, còn cả cây súng lục chín chuôi của cháu nữa.”

“Ngày mai chú sẽ đưa chúng đến nhà các cháu.” Ám Dạ Tuyệt hắn nếu nuốt lời, chẳng phải sẽ bị người ta chê cười sao.

Đôi mắt trong suốt của Kiều Tâm Du tràn ra một tia nghi ngờ, đảo qua đảo lại nhìn ba cha con phía trước, “Phi trường? Cắt cái đó? Là có ý gì?”

Khả Khả Nhac Nhac lập tức khép chặt miệng, lắc đầu một cái. Lần nữa đưa ánh mắt mềm yếu của mình về phía cha, cầu xin giúp đỡ.

Hiện giờ hai đứa nhóc đã biết, người có thể khắc mẹ, chỉ có cha.

Nhâm Mục Diệu ngồi bên cạnh Kiều Tâm Du, đưa tay cản cô lại, không mấy tự nhiên mà ôm cô vào lòng, “Tâm Du, em có nghe thấy không?”

“Nghe thấy gì?”

“Đinh Hạo Hiền muốn sinh mười đứa. Chúng ta liệu có nên cố gắng nhiều hơn chút!?”

233. Chương 233: Tiểu Quỷ Vô Định

Kiều Tâm Du lạnh lùng liếc hắt một cái, “Yên tâm, tuyệt đối không có khả năng này, anh ấy chẳng sinh ra được đứa bé nào đâu. Nếu sinh được, ngược lại, anh ấy có thể trình lên chính phủ, thông báo ghi tên vào sổ kỉ lục Guinness, và giới nghiên cứu y học.”

“Hả...” Đầu Nhâm Mục Diệu bỗng rơi xuống một giọt mồ hôi, im lặng.

Hiện giờ hắt đã biết rõ, tại sao lòng dạ hai đứa nhóc này lại ác độc như thế, gien ác ma cũng không phải đến từ cha.

“Tâm Du, sao em không ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, tìm anh làm gì?” Nhâm Mục Diệu bày ra tư thái của một người đàn ông tốt.

Kiều Tâm Du mở túi xách, lấy ra một phong thư từ bên trong, “Đây là thư từ chức của em, xin lỗi, em không thể đảm nhiệm chức nhà thiết kế chính của Mlonch được.”

Nhâm Mục Diệu nhận lấy phong thư màu trắng trong tay cô, “Được!”

“Anh...” Kiều Tâm Du không ngờ Nhâm Mục Diệu lại đáp ứng bình thản đến vậy.

“Bây giờ dưỡng bệnh quan trọng hơn, về phần...” Phong thư trong tay hắt từ từ bị xé.

“Nè! Anh làm gì vậy!” Kiều Tâm Du cũng biết hắt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô mà.

Nhâm Mục Diệu xé nát tờ giấy rồi ném lên không trung, như hắt bông tuyết vậy, nó bay lượn thoải mái múa múa trên không trung.

“Mlonch vốn là lấy tên em để đăng kí.” Y - www.

Chân mày Kiều Tâm Du khẽ chau chặt, “Cái gì? Anh lại tự ý...” Cô cầm gối ôm lên, ném về phía hắt.

Nhâm Mục Diệu không lo lắng, đứng tại chỗ, duỗi tay ra, gối ôm ném về phía hắt, vũng vàng bị hắt chụp lại trong tay.

“Woa wa ——”

Giọng trẻ con ngây thơ, lộ ra một phần phần khích.

Nhâm Mục Diệu và Kiều Tâm Du ngừng đùa giỡn nhau, quay đầu nhìn về phía bàn làm việc của hắt —— Một khung cảnh hỗn độn.

Tùng tập giấy tờ bị mở ra, ném xuống trên mặt đất một cách hỗn độn. Giấy giấy tờ bóng loáng bừa bãi nằm trên bàn làm việc, xếp thành từng tầng thật dày. Hai đứa nhóc đứng trên bàn, học cách Nhâm Mục Diệu xé giấy, sau đó ném lên không trung.

Nhạc Nhạc ném những mảnh vụn trong tay lên không trung, kích động nói: “Khả Khả! Nhìn nè nhìn nè, bông tuyết của em lớn hơn anh.”

Sắc mặt hắt dần dần trầm xuống, đông cứng thành một làn sương lạnh, chậm rãi nói: “Những giấy tờ này anh đã kí tên xong rồi đấy.”

“Ai bảo anh không làm gương tốt cho các con!” Kiều Tâm Du có chút hắt hê phần khích, sau đó lập tức trừng mắt, “Hai đứa xuống ngay cho mẹ, đứng trên bàn rất nguy hiểm! Còn nữa, đây là giấy tờ của cha, sao các con lại xé?”

Hai tiểu ác ma trước tiên sững sốt, sau đó ầm ục bò xuống bàn.

Nhạc Nhạc cong lên đôi môi mềm mại, trên gương mặt trắng hồng hào bày ra biểu cảm uất ức, “Cha cũng đâu nói giấy này không thể xé.” Giọng điệu mềm mại uất ức, giống như chỉ một giây nữa thôi, nước mắt sẽ lập tức trào ra.

Nhâm Mục Diệu đối với chiêu này của Nhạc Nhạc không hề có lực chống đỡ, hấn đi về phía trước, vung tay lên, quét những tờ giấy trên bàn xuống đất, “Khả Khả, Nhạc Nhạc, các con cứ từ từ chơi, muốn xé thể nào cũng được!”

“Nè! Anh không thể nuông chiều dung túng các con thế được!” Kiều Tâm Du lập tức phản đối.

“Có máy cắt giấy chạy bằng sức người, tại sao lại không được dùng?” Nhâm Mục Diệu nháy mắt mấy cái về phía cô, lôi cô ra ngoài.

“Làm gì? Anh đưa em đi đâu?”

Nhâm Mục Diệu thở dài một tiếng, “Các giấy tờ anh kí tên sẵn vốn phải lập tức ban hành xuống các chi nhánh. Bây giờ giấy tờ đã bị phá hủy rồi, liệu có nên đi sao chép lại không đây?”

“Chuyện này liên quan gì tới em? Không phải anh đã có nữ thư ký xinh đẹp rồi sao!”

Nhâm Mục Diệu nghe trong giọng điệu Kiều Tâm Du thế nào lại có chút vị chua, “Được rồi, ngày mai anh sẽ đổi ngay một thư ký nam! Không được! Ngộ nhớ sau khi đổi em lại nghĩ anh có xu hướng đồng tính thì phải làm sao đây?”

“Cái gì?”

Trong khi bọn họ đang nói chuyện, Kiều Tâm Du vẫn bị hấn kéo ra ngoài, ngoài miệng thì tâm không cam lòng không nguyện giúp hấn sao chép lại giấy tờ, nhưng vì có thể ở bên hấn, thâm tâm cô rất ngọt ngào.

Khi bọn hấn in xong tất cả giấy tờ, lúc đi vào văn phòng tổng giám đốc, một mùi khói gay gắt truyền tới.

“Bộp ——” xấp giấy tờ thật dày trong tay rơi xuống đất.

“Cháy rồi, cháy rồi...” Kiều Tâm Du bịt mũi, hốt hoảng kêu to, “Mục Diệu! Khả Khả, Nhạc Nhạc, còn ở bên trong...”

“Không sao, không sao đâu!” Chân mày rậm như mực của Nhâm Mục Diệu nhíu chặt, hấn đỡ lấy Kiều Tâm Du đang lung lay như sắp ngã xuống, an ủi cô, “Tâm Du, có anh ở đây, sẽ không sao đâu, em đi xuống trước đi, được chứ?”

“Không! Em muốn ở bên Khả Khả, Nhạc Nhạc...” Kiều Tâm Du níu chặt cánh tay của hấn, “Em cũng muốn ở bên anh.”

Nhâm Mục Diệu thấy ánh nhìn kiên quyết trong mắt cô, không phản đối nữa, hấn biết lấy tính khí bướng bỉnh của Kiều Tâm Du, thì dù thái độ của hấn có kiên quyết đến cỡ nào cũng vô ích. Đầu tiên, hấn nhấn chuông báo động, sau đó xoay người giơ chân đá, dùng sức đá văng cửa ——

Một đợt khói mù đen kịt nhào tới, trong làn khói dày đặc loáng thoáng có thể thấy được hai thân hình nhỏ xíu, đang chạy loanh quanh bên ngọn lửa.

“Khả Khả, Nhạc Nhạc!” Nhâm Mục Diệu và Kiều Tâm Du lo lắng chạy vọt tới.

Cước bộ gấp loạn chạy ào vào trong, đột nhiên ngừng lại trước mặt hai tiểu ác ma. Mặt hai đứa nhóc đầy tro bụi, đôi mắt sáng ngời như ánh sao đêm lóe lên, đứng nhìn cha mẹ đang hốt hoảng, cầm cánh gà đã nướng chín, “Cha mẹ, hai người cũng muốn nếm thử sao?”

Khả Khả thấy lửa sắp tắt, lập tức lấy thêm giấy giấy tờ, bỏ vào, “Cha, đốt cái này vệ sinh hơn đốt than nha!”

“...” Nhâm Mục Diệu có loại kích động muốn trào máu.

“Khả Khả, Nhạc Nhạc! Ai cho phép các con ở trong phòng làm việc của cha chơi lửa hả!” Kiều Tâm Du chống nạnh, tức giận rống to với hai tiểu ác ma.

Nhạc Nhạc ăn một miếng cánh gà đã được nướng đến độ xốp mềm, “Chúng con đâu có chơi với lửa, chúng con đang nướng đồ ăn mà.”

“Mấy tờ giấy này dù sao cũng phải bỏ, làm vậy thì có thể tái chế một chút, con đang tiết kiệm nhiên liệu đấy chứ.” Khả Khả nói đạo lý rõ ràng.

234. Chương 234: Rời Nhà Trốn Đi

“Tâm Du, bớt giận nào!” Nhâm Mục Diệu không đau lòng chuyện sàn nhà nhập khẩu chỉ mới vừa lót xong đã bị cháy, ngược lại, hắn lo lắng cho sức khỏe của Kiều Tâm Du, giờ hắn mới hiểu được, Kiều Tâm Du chăm sóc hai tiểu ác ma này không dễ dàng đến cỡ nào.

Kiều Tâm Du phất tay một cái, “Sao nhiều khói vậy?”

“Khả Khả thả một viên đạn mù vào, nói làm vậy mới có vị tinh túy.” Nhạc Nhạc thành thật khai báo.

“Rất tinh túy đúng không!” Kiều Tâm Du giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, “Xem hôm nay mẹ dạy dỗ các con thế nào!” Tay của cô vỗ vỗ người Nhâm Mục Diệu.

“Gi?” Nhâm Mục Diệu không hiểu ý cô.

“Dây nịt!” Trong đôi con ngươi trong trẻo thấp lên lửa giận.

“À!” Nhâm Mục Diệu cúi đầu, vừa định cởi bỏ dây nịt, chợt ngừng đầu, “Tâm Du, anh cởi dây nịt đưa cho em, vậy quần anh thì sao?”

Kiều Tâm Du không nhìn được trừng mắt liếc hắn, “Anh không tự mình giữ quần được ư!”

“Chạy mau!” Hai tiểu ác ma thấy núi lửa trên đầu mẹ sắp bùng phát, lập tức co cẳng chạy.

“Không cho phép chạy! Lại đây!” Uy nghiêm của Kiều Tâm Du đủ lực đàn áp hai Tiểu Ma Đầu này.

Một tiếng rống to khiến Khả Khả Nhạc Nhạc ngừng lại, ngoan ngoãn đi tới trước mặt Kiều Tâm Du, mở hai bàn tay mịn màng của mình ra.

“Mẹ...” Nhạc Nhạc bĩu môi, đáng vẻ đáng thương lẫn chực khóc, “Mẹ, có thể xuống tay nhẹ chút không, sau khi con trưởng thành vẫn còn phải lập gia đình, lỡ bị mẹ đánh cho tàn phế, không ai thèm lấy thì sao?”

“Vậy cả đời con ở trong khuê phòng cũng được!” Kiều Tâm Du vung dây thật cao, dùng sức đánh xuống

Nhạc Nhạc nhắm chặt mắt, ngậm thật chặt hàm răng, đầu quay về bên cạnh.

“Chát, chát ——” một trận đau đớn tê tâm thấu xương tràn tới bàn tay nhỏ bé của Nhạc Nhạc, nước mắt đảo quanh nơi đáy mắt, nhưng Nhạc Nhạc vẫn không kêu đau.

“Mẹ!” Một bàn tay nhỏ bé khác ngăn lại Kiều Tâm Du, Khả Khả ngừng đầu, “Mẹ, con là anh hai, em gái là bị con dạy hư, muốn đánh, mẹ đánh con đi.”

Kiều Tâm Du hậm hực nói: “Con cho rằng con có thể chạy thoát ư? Đứng qua một bên, chưa đến phiên con đâu!”

“Tâm Du, đủ rồi!” Nhâm Mục Diệu tiến lên ngăn cản, giữ tay cô lại, “Em xem đi, tay em cũng đỏ rồi.”

“Vậy anh đánh đi!” Kiều Tâm Du tức giận lườm hắn một cái, “Dạy con không tốt, là lỗi của cha!”

“Anh mới vừa nhậm chức, vẫn còn trong giai đoạn thực tập.” Nhâm Mục Diệu len lén nhìn Khả Khả, Nhạc Nhạc rồi phất tay một cái, ý bảo hai con đi trước, về phần mẹ của chúng nó, cứ để cho người làm cha là hắn đây giải quyết.

Tầm mắt trong veo như gió mát của Kiều Tâm Du nhìn thẳng vào hấn, “Lúc hai tiểu ác ma này còn nhỏ mà không thể nhúng tay vào dạy bảo, vậy sau khi lớn lên làm thế nào dạy bảo chúng? Anh có biết hai chúng nó thích mềm không thích cứng*?”

(*): mềm ở đây ý chỉ những thứ mềm mại dùng để đánh như dây nịt, bàn tay..., cứng ở đây ý chỉ cây gậy, thước gỗ... để đánh Nguồn truyện: Y

“Hai đứa con cứng mềm gì cũng không ăn.” Đây là tiếng lòng của Khả Khả, Nhạc Nhạc. Hai đứa nhóc tiếp thụ “chỉ thị” của cha, thừa dịp Kiều Tâm Du không chú ý, cộng thêm được làn khói dày đặc che chở, lặng lẽ chạy thoát ra ngoài.

“Tâm Du, vấn đề giáo dục con không thể nói hết trong một lần được, chúng ta từ từ bàn bạc kĩ thì tốt hơn.”

“Không được! Em muốn đưa các con về Ý.”

Núp ở bên ngoài cửa phòng làm việc, gương mặt Nhạc Nhạc như đưa đám, nước mắt ào ào chảy xuống, hai mắt khóc đến đỏ hồng, “Anh hai, mẹ không quan tâm chúng mình nữa rồi ư*?” Giọng nói xen lẫn tiếng khóc làm chua xót lòng người.

(*): ở đây ý chỉ chuyện Kiều Tâm Du quyết định đưa hai đứa nhóc về Ý, không cho hai đứa nhóc ở bên cha chúng, tạo nên một gia đình hoàn chỉnh.

Nhạc Nhạc vùi đầu vào trong lòng Khả Khả khóc lớn.

“Nhạc Nhạc, chúng ta dùng phương pháp trốn đi để phản kháng, được chứ?”

“Được!” Nhạc Nhạc gật đầu một cái, vài giọt nước mắt từ trên gương mặt mềm mại lăn xuống.

Hai tiểu ác ma tay trong tay xoay người rời đi.

“Không được!” Nhâm Mục Diệu vừa mới gặp lại con mình, sao có thể chịu đựng được thêm một lần chia lìa, “Anh còn muốn bồi dưỡng thêm chút tình cảm với Khả Khả, Nhạc Nhạc. Tâm Du, lần sau có thể có từng bước một không? Hai bước một lần thật mệt mỏi.”

“Cái gì là từng bước một?”

Nhâm Mục Diệu thoáng dừng một chút, bàn tay tự nhiên đặt lên bụng cô, thận trọng nói chuyện bí mật: “Bé cưng.”

“Bé cưng?” Kiều Tâm Du thoáng chốc hiểu được, dùng cùi chỏ hung hăng đâm vào lồng ngực hấn, “Cái này em có thể tự khống chế ư, chẳng lẽ anh không có trách nhiệm?”

Nhâm Mục Diệu bị đau, che ngực, liên tục xin lỗi, “Thật xin lỗi, lần sau anh không dám nữa.”

“Còn có lần sau sao?”

Nhâm Mục Diệu ngoài mặt ngoan ngoãn, vội vàng lắc đầu, nhưng trong lòng thì đang nói —— tuyệt đối không có khả năng!

“Khả Khả, Nhạc Nhạc?” Kiều Tâm Du nhìn vòng quanh làn khói mù lượn lờ trong phòng làm việc, không phát hiện hai bóng dáng của Tiểu Ma Đầu đâu.

“Chắc là về nhà rồi chứ gì!” Nhâm Mục Diệu chấm cái cánh gà nướng còn lại của hai đứa nhỏ vào gia vị, nước sốt, “Tâm Du, em xem này, quả thật mùi vị rất tinh tú, không bằng chúng ta tiếp tục nướng đi!”

Kiều Tâm Du nheo mắt lại, nhìn chằm chằm vào hấn. Đây là Nhâm Mục Diệu lạnh lùng tàn khốc đó sao? Trong sinh hoạt của hấn lúc nào thì nhiều thêm hai chữ “tinh tú” rồi?

“Đồ ăn không tốt cho sức khỏe, em không ăn!” Kiều Tâm Du cầm cánh gà lên, khẽ mỉm cười với hấn, “Nhưng có thể ở đây nướng, xong rồi nhét vào miệng anh.”

Hai đứa trẻ chấp tay đi trên đường, dung nhan trắng nõn như hai bé búp bê sứ của hai đứa nhóc mê hoặc người người đi lại trên phố, khiến người khác vô cùng chú ý, người đi đường rồi rít dừng bước lại, ngắm nhìn hai đứa trẻ này.

“Nhạc Nhạc, anh cảm thấy chúng ta bây giờ giống như đang đi trong vườn thú ấy.” Khả Khả than thở một tiếng, quay đầu nhìn về phía Nhạc Nhạc.

“Tại sao?”

Đôi mắt tối đen lạnh lùng của Khả Khả quét nhìn ánh mắt của mọi người xung quanh, “Chẳng lẽ em không cảm thấy chúng ta như động vật trong vườn bách thú đang bị mọi người chiêm ngưỡng sao?”

“Ai ——” Nhạc Nhạc thở dài một tiếng, “Đây chính là nỗi phiền não của mỹ nhân, quá xinh đẹp cũng là một loại gánh nặng!”

“Ai ——” Thử khiến tiếng thở dài của Nhạc Nhạc càng thêm nổi bật, chính là một tiếng thở dài khác ngay bên cạnh.

235. Chương 235: Bán Bong Bóng

Nhạc Nhạc quay người về phía phát ra âm thanh ——

Một chị gái, trong đôi mắt trong veo như nước phát ra ánh nhìn như đưa đám, chiếc khăn quàng đan tay mang nhiều màu sắc quần quanh đôi gò má trắng nõn giúp cô có vẻ càng thêm dí dỏm đáng yêu. Trên mặt của cô có hai má lúm đồng tiền thật sâu, chỉ cần miệng hơi nhếch một cái, nó sẽ nổi lên thật rõ.

“Chị ơi, sao chị lại thở dài thế?” Nhạc Nhạc đi tới.

Ngô Du Du ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ bé bên cạnh, da thịt trắng nõn như nước, trên đôi mắt sáng ngời như bảo thạch là hàng lông mi dày như bàn chải, trông cô bé như một con búp bê.

“Tại vì chị phải bán được những sản phẩm này.....” Ngô Du Du chỉ chỉ chiếc túi lớn bên cạnh, bên trong là từng hàng hộp được sắp xếp thật chỉnh tề.

Ngô Du Du là nhân viên bị sa thải chuyên nghiệp, lúc vừa tốt nghiệp, đi làm kế toán, kết quả ngay ngày đầu tiên cô làm rồi các tài liệu quan trọng, sau đó bị sa thải. Tiếp đến, cô lại nghe theo lệnh triệu tập đi làm thư ký, ngày đầu tiên đưa cả phê cho ông chủ, cô lại trực tiếp dội nó vào người hắn, còn không may dội ngay trên đống quần..... Cô bất khuất không chịu bỏ cuộc, tiếp tục tìm việc, cái công việc làm nhân viên tiếp thị này, không biết là lần đi làm thứ ba mươi hay ba mươi một rồi đây.

Nhưng, mắt thấy ngày cuối tháng sắp đến mà cô vẫn chưa bán được hộp nào, cứ như vậy, tháng này đừng nói đến tiền thưởng, nhất định ngay cả tiền lương căn bản cũng không có, lập tức sắp xếp hành lý, cuốn gói về nhà.

“Chị ơi, vật trong hộp là gì thế ạ? Có ăn được không?”

“Cái này.....” Mặt Ngô Du Du ửng hồng, đến hiện giờ cô vẫn chưa vượt qua được chương ngại trong lòng khi phải đi đẩy mạnh tiêu thụ vật đó.

Khả Khả đã thừa dịp Ngô Du Du không chú ý, len lén mở ra một hộp, bên trong có một đồng bao nhỏ, hắn mở miệng một bao, “Chị ơi, bong bóng này có thể bán khá được trong nhà trẻ đấy.” Khả Khả lật trái lật phải đánh giá “quả bong bóng” mềm mại trong tay, “Cái bong bóng này sao là lạ, miệng lớn như vậy, không dễ thổi hơi đâu!”

Ngô Du Du nhanh chóng đoạt lại “bong bóng” trong tay Khả Khả, cũng may là không bị mọi người xung quanh nhìn thấy, “Em nhỏ à, cái này là..... ”bong bóng” dành cho người lớn chơi!”

“Bong bóng” dành cho người lớn? Một cách biểu đạt uyển chuyển cỡ nào, dù gì cũng không thể nói cho mấy em nhỏ này biết được rằng đây chính là bao cao su.

“Chị, chị có thể gọi chúng em là Khả Khả, Nhạc Nhạc!” Nhạc Nhạc vô cùng thích chị gái xinh đẹp có đôi má lúm đồng tiền này, cô bé lắc lắc cánh tay của Khả Khả, “Anh hai, không phải anh rất lợi hại sao! Mau giúp chị ấy bán hết bong bóng đi!”

“Cái này.....” Khả Khả gãi đầu bứt tóc, ngược đầu lên, ánh mắt vừa khéo rơi vào một bóng dáng quen thuộc. Đôi mắt màu đen của nhóc chớp qua một tia giảo hoạt, cười, “Nhạc Nhạc, em xem! Đó là ai?”

Nhạc Nhạc nhìn theo ngón tay Khả Khả, nhìn về phía cửa khách sạn đối diện, Đinh Hạo Hiên mặc bộ đồ vest màu xám, dáng người thẳng đứng, mái tóc đen nhánh sáng bóng làm hấn thêm phần chừng chạc phóng khoáng. Hấn đang ôm một cô gái xinh đẹp bước xuống từ trong xe thể thao.

“Này, đó không phải là Ông Đinh sao!” Đôi mắt Nhạc Nhạc ánh lên một tia nghi ngờ, “Tóc của chú ấy sao lại như cũ rồi, Khả Khả, có phải thuốc của anh bị mất hiệu lực rồi không?”

Đôi mắt đen của Khả Khả nhìn chằm chằm vào tóc hấn, “Thuốc của anh chắc chắn sẽ không mất hiệu lực, chắc là chú ấy mang tóc giả.”

“Khả Khả, chúng ta bán những quả ”bong bóng” này cho Ông Đinh đi, được không?” Nhạc Nhạc đề nghị.

Khả Khả ngược cằm lên, đôi mắt biến đổi, “Có thể làm vậy!”

Hai tiểu ác ma kéo tay Ngô Du Du chạy thẳng tới khách sạn.

Khi hai đứa nhóc đi tới đại sảnh, Đinh Hạo Hiên đã ôm người đẹp đầy phần son đi vào trong. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Nhạc Nhạc nhón chân lên, nở một nụ cười ngây thơ với cô tiếp tân, “Chị ơi, người mới vừa vào là cha của em, chị có thể đưa chìa khóa phòng của cha cho em không?”

Nghe được giọng nói ngây thơ phát ra một tiếng “chị”, lòng của cô tiếp tân bỗng ấm áp, “Em nhỏ à, bởi vì có quy định, nên chị không thể đưa chìa khóa cho em được.”

“Ô oa, ô oa.....” Nhạc Nhạc cũng không biết hôm nay là lần thứ mấy giả khóc rồi, dù sao cũng đã thành thói quen, nói khóc là khóc. Cô bé dùng đôi tay lau mắt, “Người đó là cha của em, cha có người phụ nữ khác, muốn vứt bỏ em và anh hai còn có cả mẹ nữa..... hu hu..... Mẹ, sau này cha không còn quan tâm ba mẹ con mình nữa rồi, chúng ta nên làm gì đây?”

Nhạc Nhạc nhìn lên từ giữa kẽ tay, thấy sắc mặt của cô tiếp tân có chút rung động, lại chơi liêu thêm một chút, “Chị xem!” Nhạc Nhạc lấy tất cả các hộp lớn nhỏ trong túi xách Ngô Du Du ra, “Mẹ đã mang theo tất cả các tín vật đính ước mà cha đã từng cho, hôm nay nhất định phải có một cái kết!”

Khả Khả lập tức kéo Ngô Du Du với vẻ mặt kinh ngạc qua, ép người cô xuống, ba người cùng ôm nhau “khóc rống”.

Ngô Du Du kèm chế nhìn hai đứa trẻ “quỷ quái” này, nhỏ giọng hỏi: “Các em đang làm gì thế?”

“Bớt sàm ngôn đi, nếu muốn bán được ”bong bóng“, chị phải cố gắng giả khóc đi!” Khả Khả ra một chỉ thị đúng đắn.

“Được rồi, được rồi!” Cô tiếp tân cũng đã làm vợ làm mẹ người ta, nhìn ba người gào khóc trước mặt, vẫn còn chút đành lòng “Đây là chìa khóa phòng 1069!”

Khả Khả nhón chân lên cầm lấy chìa khóa, sau đó dắt tay Nhạc Nhạc chạy như điên.

Ngô Du Du móc ra một hộp “bong bóng” đưa cho cô tiếp tân “Cám ơn.....” Mới vừa nói xong, cô lập tức bị Nhạc Nhạc túm đi.

“Không cần, không cần khách sáo, đây là tín vật đính ước giữa cô và chồng mà.....” Lúc tiếp tân thấy rõ bìa bên ngoài, mấy âm điệu cuối cùng cũng biến hóa, mặt của cô rất nhanh đỏ thắm.

Khi ba người tay trong tay đi tới phòng 1069, đã mệt tới mức thở hổn hển.

Tay Ngô Du Du vừa mới duỗi ra định nhấn chuông cửa, lập tức bị Khả Khả kéo xuống, “Nếu cần nhấn chuông cửa, thì cần chi phải ”trăm cay nghìn đắng” chịu cực khổ mệt nhọc để lấy chìa khóa?” Khả Khả dương dương tự đắc giơ cái thẻ từ trong tay.

236. Chương 236: Nghe Lén Rình Coi

Thẻ từ phớt qua, phát ra âm thanh “tích tích”.

“Cạch” một tiếng, cửa mở ra.

Khả Khả dẫn đầu vào, không thấy bóng người, phát tay một cái với Nhạc Nhạc và Ngô Du Du, “Vào đi!”

“Này..... Làm vậy có được không?” Ngô Du Du sợ hãi đứng ở cửa ra vào, bắt đầu đánh trống rút quân.

“Không muốn bị sa thải lần nữa, thì mau dừng cảm tiến tới đi!” Nhạc Nhạc kiên quyết kéo Ngô Du Du vào.

Phòng dành cho tổng thống thật tốt, tiếng động ở cửa lớn như vậy mà người phòng ngủ chính vẫn không nghe được.

Ba cái đầu ghĩa vào cửa, vênh tai lắng nghe động tĩnh thật nhỏ bên trong ——

“Rào —— rào ——” phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

”Hiên

” một âm thanh nũng nịu uốn éo bật ra từ miệng cô gái. Người phụ nữ bước ra khỏi phòng tắm.

Da thịt mềm mại, ửng hồng vì nước ấm, toàn thân cô được bao bọc bởi một chiếc khăn tắm ngắn cũn đến không thể ngắn hơn, làm lộ ra cặp đùi đẹp thon dài. Trên da thịt trắng nõn là những giọt nước tinh khiết, chậm chậm lăn xuống từ giữa cổ và gáy, lướt qua xương quai xanh, chảy dọc xuống, theo rãnh ngực thật sâu, biến mất vào khăn tắm.

Đinh Hạo Hiên thấy một bức họa mỹ nhân tắm đẹp đến thế, hầu kết chợt chuyển động, nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Hôm nay hắn bị một đả kích lớn, đích thực cần phát tiết nhiều một chút, về tới công ty, không ngờ vừa đúng gặp phải cô ca sĩ tép riu hạng ba, Tiểu Diễm Diễm đã tìm hắn n lần rồi, nhưng Đinh Hạo Hiên không có hứng thú với cô ta, hôm nay thuận túy là vì phát tiết lửa giận.

Tiểu Diễm Diễm chậm chậm đi về phía Đinh Hạo Hiên, kéo kéo áo choàng tắm, lộ ra một chiếc áo lót viền tơ màu đen, “Hiên, anh thích không? Em đã chọn lựa thật kĩ đó!”

Mắt Đinh Hạo Hiên hiện lên ý cười châm biếm, không nói nhiều, tiện tay kéo cô xuống, ôm cô vào lòng, “Bớt nói, làm nhiều đi!”

“Được!” Tiểu Diễm Diễm đá lông nheo với Đinh Hạo Hiên, “Người ta nhất định sẽ làm việc thật nhiều!”

Ngón tay thon thon cởi ra một nút rồi một nút áo sơ mi của Đinh Hạo Hiên, sau đó vuốt ve đường vân da rõ ràng trên lồng ngực, cúi người xuống, hôn nhẹ vào người hắn. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

Bàn tay Đinh Hạo Hiên tuần tra tới lui trên da thịt trắng nõn lộ liễu, một bàn tay chạy tới sau lưng cô, ngón tay khê cong lại, chiếc áo lót viền tơ màu đen rơi xuống. Bàn tay hắn đặt vào phần đầy đà cao vút, tùy ý nắn bóp, nặng nề vân vân nụ hoa đỏ thắm phong trần.

“A.....” Tiểu Diễm Diễm ngửa đầu, vì bị đau mà thét lên. Nhưng, vẫn kiều my nói: “Hiên, em vẫn muốn, nhiều hơn, nhiều hơn nữa”

“Yên tâm đi, tôi sẽ cho em thật nhiều!”

Giọng điệu đục ngầu truyền vào lỗ tai Tiểu Diễm Diễm, giống như mị được làm toàn thân cô cảm thấy nóng bỏng khó nhin.

“Khả Khả, có phải Ông Đình đang bắt nạt người phụ nữ kia không! Cô ấy thật sự rất đau đớn!” Lúc nói chuyện, lỗ tai Nhạc Nhạc vẫn dính sát cửa.

Khả Khả lắc đầu một cái, “Anh lại cảm giác như dì kia là chủ nợ của Ông Đình, không ngừng đòi Ông Đình cho nhiều hơn.”

Ngô Du Du chỉ nghe âm thanh yêu kiều phóng khoáng truyền tới từ bên trong. mặt đã đỏ tới mang tai rồi, mặc dù cô bán bao cao su, nhưng cô chưa từng có kinh nghiệm, hoặc lắng nghe qua hiện trường hoan ái. Tuy có xấu hổ, nhưng vẫn tò mò, vểnh tai nghe xem bên trong phát ra âm thanh gì.

“Chị, chị biết Ông Đình và dì bên trong đang làm gì không?”

Ngô Du Du khó xử cau chặt chân mày, cô cảm thấy mình không thể phá hoại đóa hoa của tổ quốc, hàm hồ nói: “Linh hồn và tâm linh của bọn họ đang trao đổi.”

Ngô Du Du là một cô gái truyền thống, tình dục vốn vô cùng thần thánh, đó phải là loại thăng hoa trong tình yêu của một đôi tình nhân.

“Khả Khả, chúng ta cũng thử trao đổi linh hồn với nhau một lần đi!” Nhạc Nhạc lôi kéo Khả Khả, kích động nói.

“Không được! Không được!” Ngô Du Du ngược lại bị Nhạc Nhạc làm cho dở khóc dở cười, nghĩ sâu tính kỹ nói: “Nhạc Nhạc, loại ”trao đổi linh hồn” này em phải làm cùng với chồng em, trao đổi nhiều, trời cao sẽ ban cho em một bé cưng.”

Nhạc Nhạc chớp chớp đôi mắt ngây thơ, “Vậy em và Khả Khả cũng là do cha cùng mẹ trao đổi nhiều, nên mới có chúng em sao!”

Ngô Du Du nặng nề gật gật đầu

“Thật tò mò, Ông Đình trao đổi linh hồn với dì kia như thế nào nhỉ?” Nhạc Nhạc than thở một tiếng, “Đáng tiếc, cách một cánh cửa, chẳng nhìn được gì.”

“Hừ ——” cũng tò mò như em gái, Khả Khả thở dài một tiếng, tay đã đặt trên nắm cửa, mở ra ——

Bên trong, rèm cửa sổ bị kéo chặt, chung quanh phòng đốt đầy nến, tỏa ra mùi thơm nồng thoang thoảng, kèm theo là không khí nóng bức.

Trong ánh sáng mờ mờ, loáng thoáng có thể nhìn thấy hai thân thể trần trụi đang dính chặt vào nhau.

“Chị ơi, trao đổi linh hồn cần phải cởi sạch quần áo sao?” Nhạc Nhạc bức đầu, không hiểu hỏi.

“À.....” Ngô Du Du không biết trả lời thế nào, lập tức đóng cửa lại, “Trẻ con không thể nhìn!”

“Hiên..... Em không chịu nổi..... Cho em.....” Tiểu Diễm Diễm khó chịu giãy dụa thân thể, cảm giác hư không như sắp xé rách cô.

Đình Hạo Hiên thở ra luồng khí nóng ảm “Được! Tôi cho em!” Hắn đứng dậy, cởi xuống tất cả trói buộc trên người mình, phần nóng rực đã sớm vận sức chờ phát động.

“Áo mưa! Hiên, anh có không?”

“Lúc nào rồi mà còn quan tâm cái đó!” Giọng của Đình Hạo Hiên lộ ra sự dè dặt, bất mãn mở miệng.

“Cái này..... Hiên giờ đang là giai đoạn nguy hiểm của em, ngộ nhỡ có đứa bé thì sao?” Tiểu Diễm Diễm nháy đôi mắt trong suốt nhìn hắn.

“Chị, em không thể nhìn! Nhưng chị đã không còn là trẻ con rồi, vậy có phải chị có thể nhìn không?”

Ngô Du Du bị lời nói vô tư của Nhạc Nhạc làm cho sững sờ gật đầu một cái.

“Vậy thì tốt!” Nhạc Nhạc nhếch miệng, hé ra một nụ cười mỉm thông minh.

237. Chương 237: Bước Trên Tầng Bể Mỏ (cẩn Thận)

Trên mặt Khả Khả thoáng qua một nét cười ranh mãnh, mở cửa, đẩy Ngô Du Du vào.

“Các em.....” Ngô Du Du hét lên một tiếng, sững sờ đứng ở cửa, đi vào bên trong, run rẩy nói: “Tôi..... Tôi không cố ý..... Hai người cứ tiếp tục tiếp tục đi nha! Ha ha.....” Hai tiếng cười giả tạo gây ngốc phát ra.

Cô gái trên giường nhảy lên, “Cô, nhất định là chó săn (paparazi) rồi!” Tiểu Diễm Diễm lấy mền bọc lại thân thể, nhảy xuống giường, vọt ngay ra khỏi cửa.

“Tôi..... Tôi không phải.....” Ngô Du Du lắp bắp.

Đinh Hạo Hiên mặt u ám nhìn cô, chau chau mày, “Cô tới đúng lúc thật.”

“Xin lỗi, xin lỗi!” Ngô Du Du cúi đầu khom lưng với hắn, xoay người muốn rời đi, kết quả cửa đã bị khóa trái từ bên ngoài.

“Khả Khả, Nhạc Nhạc, mau mở cửa ra!”

“Khả Khả, Nhạc Nhạc?” Đinh Hạo Hiên nghe thấy hai cái tên đó, sắc mặt càng thêm ủ dột, “Chúng nó cũng ở đây?”

Ngô Du Du chỉ chỉ cửa, “Đang ở bên ngoài.”

“Chị ơi, chị bán hết ”bong bóng” cho Ông Đinh đi!”

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói như ăn trộm của Nhạc Nhạc và Khả Khả.

“Đã trễ thế này rồi, sao hai tên nhóc kia vẫn chưa về chứ?” Nhâm Mục Diệu đứng ngồi không yên, càng không ngừng đi qua đi lại.

Kiều Tâm Du ngồi trên ghế sa lon, bưng một ly sữa nóng, cầm quyển tạp chí trong tay, một dáng vẻ vẻ thoải mái nhàn nhã, “Anh không cần lo lắng, chúng nó không sao đâu. Chơi đã, mệt rồi, sẽ tự động về thôi.”

“.....” Nhâm Mục Diệu đối với bản lãnh hiểu các con chỉ có chút đỉnh kiến thức, đành im lặng.

“Tâm Du, phẫu thuật đi, được không?” Nhâm Mục Diệu đột nhiên nghiêm nghị. Tối hôm qua, thừa dịp lúc Kiều Tâm Du còn đang ngủ, hắn liên lạc với Phương Đình, hiểu rõ bệnh tình cô phát triển thế nào suốt năm năm qua, cũng biết có mấy lần cô bị sốc xuất huyết não, may là cứu chữa kịp thời, bây giờ nếu làm giải phẫu, tỷ lệ thành công khoảng 50%. Nguồn truyện: Y

Sắc mặt Kiều Tâm Du lập tức đông cứng, đặt ly sữa nóng trong tay lên bàn, đôi mắt rũ xuống, “Chỉ có 50%, em không muốn mạo hiểm, em còn muốn ở bên Khả Khả, Nhạc Nhạc nhiều hơn. Có phải em quá tham lam không, lúc mang thai các con, mỗi ngày em đều cầu nguyện có thể thuận lợi sinh ra chúng, sau này em lại mong mỗi có thể nhìn các con khỏe mạnh trưởng thành..... Yêu cầu của em liệu có quá nhiều không.....”

Nhâm Mục Diệu ôm cô vào lòng, bàn tay vuốt ve sau lưng cô, an ủi, “Không tham lam, em chẳng hề tham lam..... Tâm Du, vì anh mà dừng cảm chút đi có được không? Chúng ta sẽ đánh cược với tỷ lệ 50% kia một lần.”

Hắn cảm giác lòng của mình đang bị siết chặt. Sinh con dường cái vốn là một chuyện rất đời bình thường, tại sao đối với Tâm Du mà nói lại khó khăn đến thế. Tại sao Tâm Du phải bị những khổ sở khó khăn này, đến khi nào thì mới có thể kết thúc, tại sao hắn không thể thay cô chịu đựng những đau đớn này?

“Tâm Du, anh không muốn nhìn thấy gương mặt khổ sở của em, càng không muốn em nghĩ anh đang thương hại em..... Anh nợ em rất nhiều, rất nhiều, sao em không thể cho anh một cơ hội để anh bù đắp lại cho em? Tiếp nhận đi! Có được không?” Đầu Nhâm Mục Diệu đặt trên vai cô, đôi mắt đen như màn đêm của hắn bỗng xuất hiện một làn nước.

“Lỡ như, sau khi em tiến vào phòng giải phẫu, rồi Vĩnh Viễn không thể.....”

Trái tim Nhâm Mục Diệu run rẩy, bịt miệng cô lại, “Không được nói nữa! Sẽ không, sẽ không đâu, chúng ta nhất định có thể khắc phục được.”

“Cha mẹ, hai người cứ ôm ôm ấp ấp như vậy, sẽ khiến trong thâm tâm trẻ nhỏ xuất hiện một bóng ma đấy.”

Khả Khả Nhạc Nhạc tay trong tay đứng ngoài cửa.

Kiều Tâm Du tròn mắt nhìn hai tiểu ác ma, “Sao rồi? Chơi đã chưa, biết về rồi à?”

“Chúng con đã nghĩ kỹ rồi, đã biết mình không đúng, con thật lòng xin lỗi.....” Khả Khả Nhạc Nhạc trầm giọng nói, giọng rụt rè như đang nói lời thoại trên sân khấu vậy.

“Biết mới là lạ!” Kiều Tâm Du đã sớm biết thái độ ngoan ngoãn nhận sai càng sớm xuất hiện thì sẽ càng nhanh tái phạm.

“Khả Khả Nhạc Nhạc cũng mệt rồi, các con mau đi ngủ đi!” Nhâm Mục Diệu hoà giải.

Vừa nghe cha nói mình sẽ làm chỗ dựa cho hai đứa nhóc, bọn chúng lập tức xoay người, đi lên lầu.

Kiều Tâm Du khẽ nhíu mày, “Anh chỉ biết mặc kệ chúng nó, còn dung túng nuông chiều các con mỗi lúc một nhiều.” Tay cô bóp bóp trán.

“Sao vậy, lại nhức đầu ư?”

“Thuốc!” Kiều Tâm Du ngày càng lệ thuộc vào thuốc, liều lượng cũng dần dần tăng thêm. Cô cảm thấy, có lúc đầu mình choáng váng nặng trĩu, trước mắt bỗng mơ hồ, có đôi khi thì tối đen như mực..... Đây phải chăng là dấu hiệu báo trước sự sống của cô không còn nhiều?

Cô chưa từng nghĩ mình sẽ còn gặp lại Nhâm Mục Diệu, cũng chưa từng nghĩ người cao ngạo tự đại như hắn sẽ tha thứ cho việc cô giấu giếm hắn..... Dường như, tất cả đều là ân huệ trời cao ban cho cô, lại giống như đó là sự “bố thí” cuối cùng, giảm bớt nỗi tiếc nuối cho cuộc đời này. Nhưng là..... Hạnh phúc hiện giờ giống như việc bước trên lớp băng mỏng, mỗi một giây trôi qua đều hư ảo, rất sợ sau một khắc, sẽ lập tức bụi mờ khói tan. Cô cũng thật sợ mình càng ngày càng lo lắng, chờ mong nhiều hơn, càng không nỡ bỏ đi, cũng không đành buông tay

Sáng sớm.

Ánh mặt trời êm dịu giống như bột phấn nhẹ nhàng êm ái rải vào phòng ngủ, xua tan màn đêm mờ mịt.

Trên chiếc giường lớn là bốn người đang nằm ngổn ngang. Một chân Khả Khả gác lên đùi Kiều Tâm Du, đầu cậu thì gối trên cánh tay Nhâm Mục Diệu. Nhạc Nhạc vùi mình vào trong lòng Kiều Tâm Du, bàn tay nhỏ bé thì nằm trong bàn tay to của Nhâm Mục Diệu.

Tiếng hít thở nhẹ nhàng lan tỏa khắp căn phòng yên tĩnh.

Bỗng, xuất hiện tiếng nhạc ——

“Cha, điện thoại!” Khả Khả dùng chân đạp đạp Nhâm Mục Diệu.

“Ừm.....” Nhâm Mục Diệu đảo người, “Khả Khả Nhạc Nhạc, không phải các con ngủ ở phòng riêng sao, sao lại ở đây?”

“Hai đứa con không ngủ được, nên qua đây.” Ánh mắt Nhạc Nhạc mờ mờ không mấy tỉnh táo, đảo người, tiếp tục ngủ.

Tiếng chuông điện thoại di động đã ngắt, lại vang lên lần nữa, báo hiệu người ở đầu dây bên kia không chịu từ bỏ ý định. Nhâm Mục Diệu cầm lấy chiếc điện thoại, đi ra ngoài.

238. Chương 238: Đơn Độc Đi Gặp Vợ Chưa Cưới

“A lô!” Giọng trầm thấp lộ rõ vẻ rất không vui.

“Diệu, em đã về nước rồi.” đầu dây bên kia truyền đến giọng nói dịu dàng của một người phụ nữ.

Chân mày Nhâm Mục Diệu nhíu chặt, sắc mặt tối sầm, “Khả Linh.....” Âm điệu dần dần có vẻ cứng nhắc, “Tôi có chuyện muốn nói với em, em đang ở khách sạn nào?”

Biết Kiều Tâm Du chưa chết, hẳn trong một thoáng quá hưng phấn, lại quên mất sự tồn tại của Khả Linh. Thân phận của cô ta bây giờ là vợ chưa cưới của Nhâm Mục Diệu, vì khoảng thời gian năm năm Kiều Tâm Du không có ở đây, Bà nội Nhâm mãi thúc giục hẳn mau mau thoát khỏi đau buồn, sớm ngày kết hôn, Nhâm Mục Diệu vốn mặc kệ, nhưng có một chuyện rất không ngờ, Bà nội Nhâm mắc phải bệnh ung thư dạ dày, hơn nữa còn là thời kì cuối. Thật ra thì bà đã sớm biết, chỉ vì không muốn làm cháu nội lo lắng, cho nên vẫn giấu giếm. Coi như là vì hoàn thành tâm nguyện của Bà nội Nhâm, Nhâm Mục Diệu chọn đại một cô tiểu thư có tiếng là hiếu lễ nghĩa và tri thức làm vợ chưa cưới.

Người này chính là Khả Linh, tâm tình dịu dàng, yêu công việc hơn tất cả.

Nhâm Mục Diệu thở ra một hơi thật dài, “Ai!” Hôm nay không thể không nói rõ với Khả Linh.

Hắn quay lại gian phòng, nhìn gương mặt tái nhợt không chút máu của Kiều Tâm Du, cúi đầu, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, “Tâm Du, anh có việc gấp phải ra ngoài trước, em không được quên mình phải đi tái khám vào hôm nay đấy.”

Bởi vì phải kiểm tra tình trạng xuất huyết não, theo định kỳ cô sẽ phải tới bệnh viện. Phương Đình biết Kiều Tâm Du đã về nước, hẳn cũng đã kết thúc đầu đề nghiên cứu, trở về bệnh viện Phương Thị, tiếp tục nhậm chức.

“Ừ!” Kiều Tâm Du lẩm bầm nói thầm một câu, nhắm mắt lại ngủ say.

Không hề buồn ngủ, đôi mắt Nhạc Nhạc lóe ra tia nhìn sáng ngời, vỗ ngực nói: “Cha yên tâm, chuyện đưa mẹ đến bệnh viện khám cứ để con và Khả Khả.”

“Ting tang ting tang ——” Nhâm Mục Diệu ấn chuông cửa.

“Cạch” một tiếng, cửa mở ra.

Người đứng bên trong mặc một bộ đồ công sở thanh lịch thuần khiết, trên gương mặt trắng nõn chỉ có một lớp phấn nhạt, mái tóc mềm mại khoác lên đầu vai, cả người cô lộ ra hơi thở tự nhiên, tựa như hoa sen tươi mát thanh nhã.

“Tôi có chuyện muốn nói với cô, ngay bây giờ, được chứ?” Nhâm Mục Diệu nghĩ nên trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Khả Linh hé ra nụ cười nhạt, “Em mới vừa xuống máy bay, còn chưa dùng bữa sáng đi, anh đi cùng em được không?”

Màn đối thoại khách sáo giữa hai người họ, nhìn qua chẳng hề giống một cặp vợ chồng sắp đi vào thánh đường kết hôn.

“Cũng được!” Nhâm Mục Diệu xoay người, lập tức ra ngoài.

Khả Linh đóng cửa lại, lập tức theo sau, hơi do dự, cầm tay hắn, “Cám ơn anh đã cùng em dùng hết bữa sáng hôm nay.”

Nhâm Mục Diệu lạnh lùng liếc cô một cái, rút tay mình ra, “Là vì tôi có chút lời muốn nói với cô.”

Ngũ quan xinh xắn của Khả Linh cứng đờ, trong lòng dâng lên một nỗi lo lắng mơ hồ.

Đi tới phòng ăn, bữa sáng tại đây tổ chức theo hình thức tiệc đứng, thức ăn được cung cấp là món Tây và món Trung các kiểu.

Nhâm Mục Diệu lấy một ly cà phê, Khả Linh cầm một ly sữa nóng và vài miếng bánh mì Thổ Nhĩ Kỳ được nướng vàng óng

“Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, được không?” Cô cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Vốn nghĩ sẽ hóa giải một chút loại không khí ngột ngạt này, nhưng Khả Linh thoáng nghĩ, giữa bọn họ có khi nào là không lúng túng. Cho dù ngay tại tiệc đính hôn, bọn họ vẫn như hai người xa lạ, bữa tiệc đính hôn đơn giản nói cho cùng chỉ là một vở kịch cho Bà nội Nhâm xem, coi như là hồi ức cuối hắn dành cho bà.

Nhâm Mục Diệu gạt đầu một cái, “Hôm nay, tôi muốn nói cho cô biết.....”

“Ừm! Miếng bánh mì Thổ Nhĩ Kỳ này nướng quá thơm, anh có muốn nếm thử không?” Khả Linh đột nhiên cắt đứt lời, bởi vì trong lòng cô có dự cảm, chỉ cần Nhâm Mục Diệu mở miệng, quan hệ giữa bọn họ sẽ kết thúc.

“Không cần!” Nhâm Mục Diệu lắc đầu, “Để tôi nói thẳng! Quan hệ của chúng ta đến đây là kết thúc, vợ tôi đã quay về.....”

“Keng!” Dao nĩa trong tay Khả Linh rơi ngay trên bàn, sắc mặt cô cứng đờ, không chút để ý tới hình tượng thanh lịch trang trọng của con nhà gia giáo, miệng còn chứa đầy thức ăn hỏi: “Vợ trước của anh đã về? Ý anh là sao?”

“Không phải vợ trước!” Nhâm Mục Diệu căm giận nói: “Tâm Du là vợ tôi, vĩnh viễn là người vợ duy nhất. Cô ấy chưa chết, chỉ rời đi thôi, hơn nữa chúng tôi đã có một đôi trai gái đáng yêu.”

Ngay cả con cũng có, cô làm sao có thể tranh giành?

“Anh lừa em, đúng không? Lý do này chẳng hay chút nào cả.” Khả Linh quên mất hình tượng, nước mắt tuôn rơi.

Nhâm Mục Diệu biết mình có chút không công bằng với cô ta, nên lấy tờ chi phiếu đã chuẩn bị sẵn từ trong túi, “Tôi không biết nên bồi thường cho cô thế nào, cho nên, hi vọng cô có thể nhận lấy thứ này ——”

Hắn đẩy chi phiếu tới tầm tay cô.

Khả Linh lạnh nhạt nhìn lướt qua tấm chi phiếu kia, đôi mắt vì bị sương nước nên mờ ảo, không thấy rõ có bao nhiêu con số, cô cắn môi duy trì trấn tĩnh, giấu cợt cười khê hai tiếng, “Cái này coi như là cái gì? Phí chia tay hay phí bịt miệng, hay phí bồi thường cho việc tổn thất tuổi thanh xuân? Đừng có dùng nó để vũ nhục tôi!” Khả Linh lập tức xé chi phiếu thành những mảnh nhỏ.

“Tôi không có ý này! Từ đầu tôi đã nói rất rõ với cô, trừ tình cảm, tôi có thể cho cô tất cả, cho nên bây giờ tôi chỉ có thể đưa cho cô tiền bạc. Gặp gỡ vui vẻ, chia tay bình an...” -

“Anh có biết em vẫn một mực chờ anh không!” Khả Linh bật thốt, trong đôi con ngươi mang theo ánh sáng nhạt, “Em biết rõ trong tim anh có cô ấy, nên em lựa chọn yên lặng chờ đợi, chờ đợi thời gian khiến bóng dáng cô ấy dần dần tan đi trong tâm trí anh...”

Nhâm Mục Diệu đưa cho cô một tờ khăn giấy, “Thật xin lỗi, tôi không biết suy nghĩ này của cô, nếu sớm biết, tôi sẽ không đính hôn với cô.”

Hắn chỉ biết cô là một người cuồng công việc, cũng không giống như các cô gái khác, nũng nịu quấn lấy, kè cận hắn. Có vài dịp cần mang cô theo, cô vẫn sẽ theo, lúc hắn bận rộn, cô cũng sẽ không tới quấy rầy hắn.

“Cho nên, dù em rất đau lòng nhưng vẫn giả vờ như không hề để ý!” Lệ chứa đầy nơi hốc mắt rồi cuộc vẫn không giữ được, nhỏ giọt xuống, cô lập tức xoay người lau đi, “Thật xin lỗi, em thất lễ.”

239. Chương 239: Trùng Hợp Bất Gặp

“Tôi yêu vợ tôi, hai chúng tôi đã cùng nhau vượt qua rất nhiều chướng ngại, bây giờ tôi chỉ muốn cho cô ấy một phần tình yêu hoàn chỉnh.” Nhâm Mục Diệu thận trọng nói, trong âm điệu lạnh nhạt lộ ra thái độ kiên định, “Số tiền này tôi sẽ thông qua danh nghĩa của cô mà quyên cho hội từ thiện.” Nói xong, hắn lập tức đứng lên.

“Diệu!” Khả Linh bắt lại tay hắn, đôi mắt mang theo những tia nước nhỏ nhìn hắn, cùng với một phần thỉnh cầu, và một phần chờ mong, “Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ em thật sự không có chút hi vọng nào sao? Em không ngại trong lòng anh có cô ấy, chẳng lẽ trong lòng anh không có chút vị trí nhỏ nhoi nào cho em sao?”

Nhâm Mục Diệu rút tay mình ra, lạnh lùng đáp lại: “Thật xin lỗi.....”

Mặt Khả Linh tái nhợt cứng đờ, thân thể lung lay như chiếc lá rụng đang phải hứng chịu một cơn sương gió lạnh buốt.

Nhâm Mục Diệu đỡ cô, “Cô làm sao vậy?”

“Em hơi thiếu máu.” Đôi môi Khả Linh trắng bệch, lắc đầu một cái, “Thật xin lỗi, hôm nay em thất lễ.”

Khả Linh thờ ơ nhìn Nhâm Mục Diệu, xoay người rời đi.

Nhâm Mục Diệu nhìn thân thể gầy yếu của cô ta, bóng lưng của cô ta có mấy phần tương tự Kiều Tâm Du, hắn động lòng trắc ẩn, “Để tôi tiễn cô về!” Nhìn dáng vẻ của cô ta, dường như có thể té xỉu bất kì lúc nào.

“Khả Khả Nhạc Nhạc, sao các con không ghé ngay qua bệnh viện mà phải đến đây trước?” Kiều Tâm Du có chút buồn bực, càng ngày càng không hiểu nổi hai tiểu ác ma này đang giở trò quỷ gì.

Khả Khả Nhạc Nhạc kéo tay Kiều Tâm Du, lôi cô vào trong khách sạn.

“Mẹ, nếu con không mở cửa cứu Ông Đình, chú ấy sẽ bị nhốt mãi trong gian phòng đó, chịu đựng cơn đói bụng mất!” Nhạc Nhạc nở một nụ cười ngây thơ không chút tà ác với Kiều Tâm Du.

Kiều Tâm Du thở dài một tiếng, đến khi nào thì hai tiểu ác ma này mới chịu ngồi yên chút đây?

“Mẹ, người kia có phải là cha không.....” Khi Khả Khả che miệng Nhạc Nhạc lại, cô bé đã nói hết lời rồi.

Tầm mắt Kiều Tâm Du vừa nhắc lên, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trước mặt, gương mặt xinh đẹp của cô chợt đông cứng, sắc mặt trắng bệch như đang mang lên mình một chiếc mặt nạ, có vẻ cứng ngắc. Cô cảm thấy có một dòng nước ấm xông thẳng lên trí óc mình, một cơn đau nhức tê liệt truyền tới đỉnh đầu, từng hồi một, tựa như những dải dây mây mang theo từng chiếc gai nhọn hoắt, một vòng rồi lại một vòng quấn chặt lấy cô, ép cô phải đứng thẳng chịu đựng chúng ——

Bước chân cô vô lực run rẩy, trước mắt là khung cảnh mơ hồ, giống như nó bị bao phủ lấy bởi một lớp kính mờ.

Nhạc Nhạc thoát khỏi tay Khả Khả, tiếp tục truy hỏi “mẹ, mẹ, đi đi bên cạnh cha là ai?”

Còn Khả Khả thì phát hiện mẹ có chút khác thường, cậu lôi kéo váy áo Kiều Tâm Du, “Mẹ, mẹ! Mẹ làm sao vậy?”

Đôi mắt như ánh sao của cô bị màn đêm che khuất, mất đi sắc thái, có vẻ trống rỗng, không tiêu điểm.

“Mẹ, mẹ.....” Tiếng gọi quen thuộc truyền vào tai Nhâm Mục Diệu.

Hắn lập tức xoay người, khi liếc thấy Kiều Tâm Du, đôi mắt tối tăm chớp qua một tia nhìn hoảng hốt, lập tức thả tay Khả Linh ra, sải bước đi về phía Kiều Tâm Du.

Tầm mắt mơ hồ của Kiều Tâm Du dần dần thấy một bóng dáng quen thuộc đang từ từ tiến về phía mình, hơi thở thân quen chậm chậm tới gần, cô quay người bỏ chạy.....

“Tâm Du, em dừng lại ngay cho anh, nghe anh giải thích có được không!” Nhâm Mục Diệu lập tức đuổi theo.

Nhạc Nhạc thở ra một tiếng thật dài, “Ai! Khả Khả, anh nói đi, cha liệu có phải quá phong lưu không, có mẹ rồi còn có người đàn bà khác? Ngộ nhờ anh được di truyền phải gien của cha thì làm thế nào đây, vậy em phải có bao nhiêu người chị dâu?”

Mặt Khả Khả tối sầm, “Chúng ta đi mở cửa cho Ông Đình trước đi!”

Cảnh tượng trước mắt mơ hồ làm bước chân Kiều Tâm Du trở nên bất ổn, cô không ngừng va phải người đi đường, vội vàng nói xin lỗi với bọn họ “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.....”

Nhâm Mục Diệu ở phía sau kéo Kiều Tâm Du qua một phen, “Tâm Du!”

“Anh buông tôi ra!” Kiều Tâm Du vô lực giãy giụa.

Đôi tay Nhâm Mục Diệu quấn chặt vòng eo thon nhỏ của cô, “Tâm Du, anh thật sự xin lỗi em, anh chưa nói rõ cho em biết.”

“Cô ấy là ai? Anh nói cho tôi biết đi, không cần gạt tôi, nếu tôi là vật cản giữa hai người, vậy tôi xin tình nguyện thành toàn cho hai người.” Trong đôi mắt trong suốt chợt hiện lên thật nhiều những tia nước sáng trong vỡ nát.

Những đợt sóng người bên cạnh liên tục vội vàng đi qua bọn họ, đẩy bọn họ lên trước, không một ai dừng bước lại nhìn đôi vợ chồng trẻ trai tài gái sắc này. Truyện Sắc Hiệp -

“Cô ấy là vợ chưa cưới của anh...” Giọng Nhâm Mục Diệu trầm thấp kiên định nói: “Nhưng, anh đã nói cho cô ấy hiểu, từ giờ phút này trở đi cô ấy chẳng là gì cả.”

“Vợ chưa cưới... Vợ chưa cưới...” Mắt Kiều Tâm Du mất đi tiêu điểm, dần trở nên mờ mịt, miệng cô càng không ngừng ngáp ngừng, dường như, cô giờ đây chẳng nghe được gì.

Trong trí óc quay cuồng một cảm giác đau đớn quen thuộc, dường như có một đợt sóng thần đang tiến tới, cô sao có thể chạy thoát...

Trước mặt bỗng tối sầm, rơi vào hôn mê.

“Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu kêu lên một tiếng, lập tức ôm lấy thân thể mềm yếu của cô.

Hai tiểu ác ma đi tới phòng dành cho tổng thống, lỗ tai nhỏ dính sát vào trên cửa.

“Ồ?” Đôi mắt Nhạc Nhạc xoay tròn, “Khả Khả, sao không có động tĩnh gì nhỉ?”

“À...” Cái này cậu cũng không biết, đẩy cửa ra, “Chúng ta vào xem chút không được sao.”

Nhạc Nhạc nhảy qua mấy bộ áo quần, “Hai người họ sao lại ném bừa quần áo như thế, thật không ngăn nắp, nếu như trúng phải mấy em nhỏ thì biết làm sao?”

Trên chiếc giường xóc xếch Đinh Hạo Hiên đang cùng Ngô Du Du ngang nhiên nằm.

“Chị, hôm qua bán bong bóng được không?” Nhạc Nhạc đẩy đẩy Ngô Du Du, kéo Khả Khả tới, “Khả Khả, anh mau nhìn xem, mặt chị ấy đỏ quá, liệu có phát sốt không?”

“Ừ...” Ngô Du Du nghe được tiếng động, thì thầm một câu, sau đó đuổi cái lưng mệt mỏi của mình ra, cảm thấy cả người đau nhức, mở ra đôi mắt mờ mờ, bắt chợt về mặt kính ngạc nhìn chằm chằm trần nhà.

“Chị, bong bóng bán có được không?” Nhạc Nhạc hỏi lần nữa.

Đôi mắt như nước trong của Ngô Du Du thoáng chốc trọn tròn, nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua, lập tức kéo chăn, vùi gương mặt hồng hồng của mình vào trong.

“Ồn quá!” Đinh Hạo Hiên tiện tay bắt lấy một chiếc gối ôm ném ra ngoài.

240. Chương 240: Thị Lực Giảm

Những giọt nước trong từ từ nhỏ xuống không chút thay đổi giữ vững tiết tấu, trong ống truyền dịch, chất lỏng nhẹ nhàng lặng lẽ chảy xuôi, vào trong cánh tay nhỏ nhắn mềm mại không xương.

Trong phòng bệnh bay bổng một mùi thuốc khử trùng đậm đặc.

Hai người đàn ông với vóc người cao to đang đứng bên giường bệnh, tầm mắt họ đều dừng lại trên gương mặt xinh đẹp mà trắng bệch của người phụ nữ đang nằm trên giường.

Hô hấp Nhâm Mục Diệu nặng nề, lãnh đạm liếc nhìn Phương Đình bên cạnh, “Bệnh tình của cô ấy nặng thêm sao?”

Qua 5 năm, Phương Đình vẫn lịch sự nho nhã như trước, một đôi mắt kính được đặt ngay trên sống mũi, cả người phát ra phong thái của một người trí thức.

Trên gương mặt trắng ngần của Phương Đình lộ ra một nét bi thương, môi hé mở, “Mấy năm này cô ấy đều như thế.”

Trên giường bệnh, Kiều Tâm Du từ từ mở mắt, đôi con ngươi sáng ngời nhanh chóng phát ra ánh sáng chói lọi, cô quay đầu nhìn chằm chằm nơi phát ra âm thanh mơ hồ, khí lực yếu ớt nói: “Mục Diệu, em khát nước, có thể rót cho em một ly sữa nóng không?”

Từ trong giọng nói của cô, Nhâm Mục Diệu nghe được phần nào vẻ thờ ơ xa cách, hần gật đầu, dịu dàng nói: “Em nên nghỉ ngơi thật nhiều đó.”

Nhìn bóng lưng Nhâm Mục Diệu rời đi, Phương Đình lẩm bẩm nói: “Em cố ý bảo anh ta đi, có đúng không?”

“Thị lực của em ngày càng yếu.....” Giọng nói của cô run rẩy, nỗi lo lắng khi ẩn khi hiện đè nặng trái tim cô, khiến cô hít thở không thông.

Phương Đình do dự một chút, mở miệng nói: “Khối máu trong đầu em mỗi lúc một lớn, đã áp đến võng mạc, ảnh hưởng đến thị lực.....”

“Ý anh là..... Nếu như em không giải phẫu, có thể sẽ mù.....” Kiều Tâm Du dừng cảm suy đoán, giọng của cô càng ngày càng thấp, càng ngày càng nhỏ, tim cô đang run rẩy, không thể tin được sự thật này.

Phương Đình lặng lẽ gật đầu một cái.

“Anh Phương Đình, để em một mình chút được không?” Hô hấp Kiều Tâm Du dần dần nhanh hơn, trái tim đập hỗn loạn, khiến cô ngày một rối rắm.

Theo tiếng bước chân ngày một xa dần của Phương Đình, phòng bệnh thoáng chốc vắng vẻ.

Đôi mắt cô không hề chớp nhìn chằm chằm vào trần nhà, hình ảnh lúc rõ ràng lúc mơ hồ.

Mù? Cô thật sự sẽ mù sao?

Cô lập tức vươn tay, lắc lư nó phía trước mình, tầm mắt lập tức bị dòng nước trào ra nơi đáy mắt làm cho mờ ảo.

Cô có thể chịu đựng những loại đau nhức xuyên thấu tâm can kia, bởi vì cô còn có thể hô hấp, còn có thể xem những tin tức liên quan đến hắn, còn có thể nhìn các con con khỏe mạnh lớn lên, cũng có thể chịu đựng nỗi khổ tương tự về hắn, bởi vì cô còn có thể biết hắn sống rất tốt. Nhưng bây giờ, cho dù còn có thể hô hấp

thì như thế nào, thế giới của cô sắp rơi vào bóng tối, ép cô vĩnh viễn không thể nhìn thấy mặt hắn, cũng không thể thấy được sự thay đổi của các con khi chúng lớn lên.

Nước mắt lã lã chảy xuôi, thấm ướt gương mặt trắng nõn thanh nhã, hơi thở đầy những ưu thương lan tràn.....

Không biết cô khóc bao lâu, đã chảy bao nhiêu nước mắt. Kiều Tâm Du cảm thấy cảnh tượng trước mắt ngày càng mơ hồ, cô dùng sức lau khô lệ, cô muốn nhìn rõ dáng vẻ của Nhâm Mục Diệu, có thể nhìn lâu thêm một chút đã là tốt rồi.

“Tâm Du, sữa tươi nè.” Nhâm Mục Diệu cầm một ly sữa nóng trong tay, bước vào phòng bệnh, nhìn thấy Kiều Tâm Du đang ngồi ngay ngắn trên giường.

Kiều Tâm Du kéo cao chăn, nhanh chóng lau hết nước mắt trên mặt.

“Em sao vậy? Đừng buồn bực, sẽ không tốt” Nhâm Mục Diệu kéo kéo chăn của cô, “Tâm Du, anh biết em rất tức giận, tha thứ cho anh được không. Khả Linh là vợ chưa cưới của anh, nhưng đây chẳng qua là kế sách ứng phó tạm thời vì Bà nội thôi.”

Kiều Tâm Du hé đầu ra, “Thật ra thì em không nên trách cứ anh, vốn là do em không đúng, dùng kế giả chết giấu giếm anh. Anh có quyền theo đuổi hạnh phúc chứ, là do em nhỏ mọn.”

Cô tự trách, ngược lại khiến Nhâm Mục Diệu trong lòng không thoải mái, cô tha thứ phải chăng là đồng nghĩa với việc không để ý tới hắn? Nhâm Mục Diệu ngược lại hi vọng cô có thể suy nghĩ bình thường như các cô gái trẻ, ghen tới mức nổi đóa.

“Tâm Du, chuyện này là do anh không đúng! Anh đã nói rõ với Khả Linh rồi, từ đầu đến cuối, anh không hề có chút tình cảm nào với cô ấy. Người có thể đi vào trái tim anh, trú ngụ nơi đáy lòng anh, mãi mãi chỉ có một mình em thôi.” Nhâm Mục Diệu cầm lấy bàn tay lạnh như băng của cô, đặt ngay tại ngực của chính mình.

Kiều Tâm Du ngược mắt nhìn chằm chằm mặt hắn, hình ảnh trong mắt khi thì rõ lúc thì mơ hồ, cô từng sờ nhìn hắn, muốn khắc sâu dung mạo của hắn vào trong trí óc mình.

“Anh làm vậy rất không công bằng với cô ấy.” Hàm răng sắc bén của Kiều Tâm Du cắn chặt môi, tia máu nóng bỏng theo huyết quản mà tràn ra khỏi trái tim, “Anh nên cho cô một công đạo mới phải.”

“Tâm Du, em rốt cuộc muốn gì?” Chân mày Nhâm Mục Diệu khẽ cau chặt, có chút không hiểu ý của Kiều Tâm Du, giọng khê cao hơn, “Ý em là sao?”

Kiều Tâm Du hít sâu một hơi, “Ý của em anh vẫn chưa rõ sao? Chúng ta căn bản không hợp nhau! Nhìn anh ở bên cô Khả, em mới hiểu được hai người mới là người ở cùng một thế giới, mà em..... Đã định chỉ là khách qua đường trong cuộc đời anh thôi.”

Sắc mặt Nhâm Mục Diệu trầm xuống, tạo nên một luồng mây đen trước cơn bão lớn, “Đầu óc em bây giờ không tỉnh táo mấy, nên nghỉ ngơi thật nhiều thì tốt hơn.” Nhâm Mục Diệu đỡ cô nằm xuống, “Anh nói rồi, cho dù gặp phải chuyện khó khăn nào, anh đều sẽ ở bên em. Lần trước em đã lựa chọn trốn tránh, lần này..... Anh sẽ không để em chạy thoát khỏi bàn tay anh đâu!”

Cô cũng không muốn trốn, nhưng thực tế tàn khốc đã hiện ngay trước mắt cô, cho dù cô không trốn, cô cũng sẽ không thể “nhìn thấy” hắn.....

Kiều Tâm Du nghỉ ngơi một thời gian ở bệnh viện thì lập tức về ngay biệt thự nhà họ Nhâm

Phòng ăn vốn cực kì yên tĩnh, giờ tràn đầy âm áp.

Hai tiểu ác ma Khả Khả Nhạc Nhạc, có thể là do ban ngày chơi quá mệt, hiện giờ đói bụng đến mức phải ngoan ngoãn ăn như hổ đói, tay trái đùi gà, tay phải thịt muối, ăn tới mức miệng bóng nhẫy dầu.

Tầm mắt Kiều Tâm Du dừng lại trên chén, nhưng không dám ngẩng đầu nhìn Nhâm Mục Diệu. Cô ăn không biết ngon, càng không ngừng đảo qua đảo lại đồ ăn trong chén.

“Mẹ, sao mẹ lại đeo mắt kiếng?” Nhạc Nhạc nhìn cặp kính màu đỏ trên mắt Kiều Tâm Du.

“Cái này.....” Thị lực của cô giảm xuống càng lúc càng nhanh, Phương Đình đã làm cho cô một cặp kính rất hợp. Cô đỡ đỡ nó, “Nhìn đẹp không?”

241. Chương 241: Mượn Rượu Giải Sầu

Nhạc Nhạc bĩu môi, “Là lạ, mẹ không đeo thì đẹp hơn.” Cô bé thẳng thắn.

“Được! Mẹ không đeo nữa.” Kiều Tâm Du đặt cặp kính xuống, rất nhanh, khung cảnh trước mắt lập tức mờ ảo, khuôn mặt Nhâm Mục Diệu ở phía đối diện cũng mờ hồ theo, vậy cũng tốt, không cần để ý tới thái độ của hắn.

“Mẹ, con muốn ăn đùi gà.” Đối diện, đôi mắt Khả Khả đang nhìn chăm chăm đĩa thịt gà trước mặt Kiều Tâm Du.

Kiều Tâm Du cầm đũa gắp cái đùi gà trước mặt mình, thử mấy lần vẫn không gắp được.

“Tâm Du, em làm sao vậy?” Nhâm Mục Diệu mặc dù buồn bực, nhưng thấy cô khác thường, vẫn nhin không được quan tâm hỏi.

“Không có gì.” Kiều Tâm Du rầu rĩ nói, giọng có chút khê run. Thị lực của cô càng ngày càng kém, phải chăng, trong tương lai, ngay cả chuyện nhỏ thế này cô cũng không làm được?

Cô trực tiếp bưng cái đĩa lên tới trước mặt Khả Khả.

Nhạc Nhạc lập tức phản ứng, dời cả đĩa đùi gà tới trước mặt mình.

Nhâm Mục Diệu cầm một ly sữa tươi nóng, mùi sữa thơm nồng tràn ngập, hắn chịu đựng cảm giác khó chịu ghê tởm. Bước vào phòng ngủ chính, bên trong trống rỗng, không một bóng người. Hắn lập tức quay đầu, một luồng ánh sáng đang chiếu rọi một góc hành lang, bước chân kiên định đi tới phòng làm việc bên cạnh.

Ánh sáng của chiếc đèn bàn có chút chói mắt, gương mặt trắng nõn dưới tác dụng của chúng, khiến cho da thịt cũng có chút sáng ngời theo, phát ra luồng sáng nhu hòa.

Loạt —— soạt —— đầu ngọn bút nhanh chóng thoáng qua trên tờ giấy trắng.

“Tâm Du, sao em còn chưa nghỉ ngơi!” Giọng nghe dường như trách cứ nhưng lẫn trong đó càng nhiều hơn phần quan tâm.

Âm thanh bất ngờ phát ra khiến Kiều Tâm Du hoảng hốt, tay run run, đầu ngọn bút đặt sai vị trí, đồng nghĩa với việc bản thiết kế này trở thành đồ bỏ.

Kiều Tâm Du vén lọn tóc trước mắt mình qua tai, ngẩng đầu nhìn Nhâm Mục Diệu, “Đừng quấy rầy em làm việc được không?”

“Công việc?” Giọng Nhâm Mục Diệu cao lên, chất vấn: “Công việc quan trọng, hay sức khỏe em quan trọng? Em mới vừa xuất viện nên nghỉ ngơi nhiều hơn mới phải!”

Nghỉ ngơi, thời gian của cô ít đến đáng thương, đâu còn rảnh để nghỉ ngơi. Cô muốn trước khi mất mình mù hoàn toàn, có thể vẽ ra tất cả bản phác thảo trang sức xuất hiện trong đầu.

“Sức khỏe của em em tự biết.” Kiều Tâm Du lạnh lùng đáp lại hắn, đặt bản thiết kế đã hỏng sang một bên, lại lấy ra bản vẽ thiết kế mới.

“Cốp ——” một tiếng, Nhâm Mục Diệu đặt mạnh ly thủy tinh lên trước mặt cô, bởi vì quá kịch liệt, dòng sữa trong ly thủy tinh bị văng ra ngoài, làm bẩn cả bản thiết kế mới.

Trên trang giấy trắng như tuyết xuất hiện chất lỏng màu trắng sữa, dường như trên khung cảnh trắng xóa chỉ có tuyết rơi chợt xuất hiện những chiếc lông ngỗng đang bay phấp phới, làm đáy lòng Kiều Tâm Du cũng lạnh lẽo theo. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Anh làm gì vậy hả?” Kiều Tâm Du tức giận quay đầu đi, “Anh đừng có cố chấp như trẻ con có được không!”

“Em nói anh giống trẻ con?” Đôi mắt tối tăm của Nhâm Mục Diệu đứng hình, bắn tán loạn ra những tia lửa giận, “Chẳng lẽ rót cho em một ly sữa tươi là hành động của một đứa trẻ sao? Chẳng lẽ quan tâm đến sức khỏe của em chính là biểu hiện của một đứa trẻ sao?”

Ánh mắt trong mát của Kiều Tâm Du hơi sững lại, khó khăn uốn miệng, nói “Xin anh đó, đừng quấy rầy em làm việc được không?” Giọng nói lạnh nhạt, dường như có chút không nhịn được.

Một lần nữa, cô thay bản vẽ thiết kế khác, cầm bút lên, vẽ thật nhanh, thuần túy coi người bên cạnh trở thành không khí.

Cô mặc kệ, cô lạnh lùng, cô xa cách..... Giống như đang đâm vào lòng Nhâm Mục Diệu một cây gai, mặc dù không thể tạo nên vết thương trí mạng, nhưng cũng đủ làm cho hấn khó chịu.

Ngọn lửa giận thiêu đốt trong đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu trở nên lạnh dần, bắn tán toan ra những tia sáng sắc lạnh, hấn lạnh lùng xoay người ——

“Rầm ——” mạnh bạo đóng cửa.

Lòng Kiều Tâm Du theo âm thanh chấn động dần run rẩy, cây bút trong tay sững lại, lệ nóng ngập đầy lẫn lẫn trong mắt. Liếc nhìn nửa ly sữa nóng bên cạnh bàn, cầm lên, chậm rãi uống vào.

Chất lỏng ấm áp, mùi sữa thơm nồng xông vào mũi, đây là ly sữa tươi ngon nhất Kiều Tâm Du cô đã từng uống.

Xin lỗi, tha thứ cho em vì đã cố tình gây sự, tha thứ cho em đã không nói lý lẽ..... Bởi vì em thật không biết mình liệu còn có cơ hội nào để được tùy hứng với anh không.

Trong thế giới bóng tối, không còn bóng dáng của hấn, cô phải kiên cường mạnh mẽ hơn.

Nhưng, nếu thế giới của cô không có hấn, cô cũng không tìm được lý do để gắng sức làm cho bản thân mình kiên cường hơn.

Có lẽ, cô nên tiếp nhận giải phẫu, giữ chặt lấy hi vọng 50% này, cùng nó độ sức một lần.

Bên tai truyền đến âm thanh của chiếc xe hơi đang khởi động, một tiếng gào thét phát ra, chốc lát, nó đã đi xa.

Đã trễ thế này, hấn còn đi đâu?

Hấn đi tới nơi nào rồi, hấn đi đâu, tìm ai, tối nay liệu có về không? Kiều Tâm Du vẫn nhịn không được, quan tâm hấn.

Câu Lạc Bộ Hoàng Đình vẫn náo nhiệt như cũ.

Những bóng dáng đang lay động, ánh đèn nhấp chồn, hương rượu thuần túy..... gắn kết với nhau tạo nên một thế giới mê ly huyền ảo, dường như tại đây mọi người có thể vứt bỏ tất cả phiền não, buông thả tất cả áp lực.

Nhâm Mục Diệu khóa chặt đôi mày rậm, uống vào một ly rồi lại một ly rượu. Khắp người bao phủ bởi một hơi thở vương giả tôn quý, khiến đông đảo các cô gái tới trước mặt hấn chào hỏi. Nhưng, thứ hấn đáp lại chỉ có một chữ “Cút”, làm những cô gái xinh đẹp kia sợ tới mức hoa dung thất sắc.

“Mục Diệu! Cậu đi uống rượu giải sầu mà không chịu gọi cho tôi nhé.” Đinh Hạo Hiên mang theo vài phần men say, bước tới bên cạnh Nhâm Mục Diệu, một tay khoác lên bả vai hấn.

Nhâm Mục Diệu tiếp tục uống ly Whisky tiếp theo, lạnh lùng khắc ra một chữ, “Cút!”

“Có người anh em nào giống như cậu sao? Tôi đã đủ đau lòng rồi, cậu lại còn bảo tôi cút.” Thân thể Đinh Hạo Hiên lão đảo, ợ ra một hơi rượu.

“Cậu cũng có lúc đau lòng à?” Đuôi lông mày Nhâm Mục Diệu giương lên, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Đinh Hạo Hiên bình thường làm cho người ta có cảm giác quá mức chơi bời, không bao giờ làm việc đàng hoàng, lảm nhảm, thích lo chuyện bao đồng. Hắn cũng sẽ có lúc phiền lòng ư, thật là một chuyện ly kỳ.

Nhâm Mục Diệu thuận miệng trêu: “Bị phụ nữ bỏ à?”

“Làm sao cậu biết?”

242. Chương 242: Lương Thiện Ngữ Châm Ngôn (lời Khuyên Của Một Kẻ Lương Thiện)

Anh tuấn, không chấp nhất, phong lưu phóng khoáng, đó là Đinh Hạo Hiên, từ trước đến giờ chỉ có hấn đá phụ nữ, chưa bao giờ tới phiên phụ nữ đá hấn.

“Trên mặt của cậu có mấy con chữ to này ——” Nhâm Mục Diệu chỉ vào khuôn mặt của hấn nói: “Tôi đã bị phụ nữ đá rồi.”

“Stop!” Đinh Hạo Hiên đẩy tay hấn ra, “Ngày hôm qua tôi đã lên giường với gái nhà lành.” Giọng điệu của hấn vui mừng như phát hiện ra mỏ vàng vậy.

Nhâm Mục Diệu lạnh lùng mở miệng, “Chúc mừng chúc mừng! Lại có con cừu nhỏ thuần khiết tiến vào trong bụng tên đại sói xám phong lưu cậu, kiếp trước cậu đã luyện thành công mệnh ”phân chó“.”

Sắc mặt Đinh Hạo Hiên trầm xuống, giận đến mức nghiến răng nghiến lợi, “Thì cũng do con trai con gái bảo bối nhà cậu gây ra - chuyện tốt này!”

“Khả Khả Nhạc Nhạc?” Đôi mắt đen lạnh của Nhâm Mục Diệu dần dần có một nhịp sống, “Tội nó lại nhuộm tóc cậu sang màu trắng à?” Nói xong, hấn tò mò muốn vò vò lật lật mái tóc đen nhánh sáng chói của Đinh Hạo Hiên.

Đinh Hạo Hiên lập tức đánh rớt tay hấn, nghĩ đến đây lại tức nổ máu, “Tôi nghĩ một khi quan hệ với gái nhà lành, cô ấy sẽ la hét gây lộn muốn tôi chịu trách nhiệm. Kết quả, khi cô ấy nhìn thấy mái tóc bạc trắng của tôi lập tức khóc lớn, lại còn gọi tôi là ”ông nội*“.....” Đinh Hạo Hiên tỏ vẻ mặt khổ sở.

(*): người Trung Quốc luôn gọi những người đàn ông cao tuổi là “ông nội” dù đó không phải là người nhà, chứ không gọi mỗi tiếng “ông” như người Việt Nam

“Vậy không phải rất tốt sao?” Nhâm Mục Diệu tiếp tục uống rượu giải sầu, “Cô ta sẽ không bắt một người đàn ông mà cô ta gọi là ”ông nội” chịu trách nhiệm với mình, hay nói “ông nội, ông nhất định phải lấy cháu”!”

Đinh Hạo Hiên khổ não cúi gầm mặt, tay bừa bộn vò vò tóc, ”Nhưng tôi đâu có muốn cô ấy trốn tránh tôi ”

Nhâm Mục Diệu kinh hãi, “Thằng này, cậu trúng độc rồi, không thể cứu được.”

Mái tóc giả không chịu được cơn giãy vò của Đinh Hạo Hiên, dần dần tuột xuống, Đinh Hạo Hiên trực tiếp cầm mái tóc giả lên, ném ngay xuống đất, “Ngay bây giờ tôi sẽ đi nói rõ với cô ấy.”

“Một màn thổ lộ quá đổi chân tình, nhưng, long trọng một chút vẫn tốt hơn.” Nhâm Mục Diệu dùng ánh mắt quái dị nhìn hấn chăm chăm, “Tôi cảm thấy chỉ số IQ của cậu bây giờ không phải số lẻ, mà là số âm.”

Lời của Nhâm Mục Diệu như đổ ngay một chậu nước lạnh vào đầu Đinh Hạo Hiên, hẩn hơi sững sờ, hỏi: “Có ý gì?”

“Cậu xem thử giờ là mấy giờ? Cô gái nhỏ nhà lành của cậu không cần ngủ sao?” Nhâm Mục Diệu chỉ chỉ vào chiếc đồng hồ đeo tay khảm kim cương giá trị xa xỉ.

Thời gian, trong lúc bất tri bất giác đã vào lúc rạng sáng.

“Đúng rồi, đã trễ thế này, sao cậu còn chưa về nhà với vợ yêu?”

Nhâm Mục Diệu nhớ tới nỗi phiền lòng, chân mày khẽ chau chặt, “Tâm Du đã biết tới sự tồn tại của Khả Linh.”

“Đối với chuyện này, tôi chỉ có thể cho cậu ba chữ —— rất đáng đời!” Đinh Hạo Hiên thẳng thắn, “Cậu cho rằng mình rất quan tâm Tâm Du, đã đủ hiểu cô ấy, nhưng năm năm trước, bệnh tình của cô ấy nghiêm trọng vậy, cậu lại chẳng biết gì...”

Nhâm Mục Diệu cắt đứt lời Đinh Hạo Hiên, “Cô ấy vẫn luôn giấu giếm tôi!” Hẩn hết sức biện giải cho mình.

“Lừa gạt? Tại sao cô ấy lại muốn lừa gạt cậu? Còn không phải là vì cô ấy không muốn cậu lo lắng sao, tại sao cô ấy phải chọn cách rời đi, còn không phải là vì không muốn trở thành gánh nặng cho cậu sao. Cậu thân là chồng của cô ấy, miệng nói miệng kêu rất yêu cô ấy, muốn chăm sóc cô ấy cả đời. Chẳng lẽ lúc cô ấy giấu giếm bệnh tình, cậu chưa hề có cảm giác khác thường nào sao?” Đinh Hạo Hiên lại uống tiếp một ly rượu mạnh, một phen nói hết suy nghĩ trong lòng.

Đôi mắt Nhâm Mục Diệu càng thêm đen, trầm tư suy nghĩ về lời nói của Đinh Hạo Hiên, một cảm giác áy náy tự trách dè nặng trên ngực hẩn. Hẩn vẫn chỉ để ý đến cảm thụ của mình, vẫn yêu cầu Tâm Du tha thứ cho hẩn, nhưng chưa bao giờ đặt mình vào hoàn cảnh người khác, vì cô mà nghĩ tới lập trường của cô.

Cô khóc nhiều như vậy, trong lòng có bao nhiêu uất ức, phát tiết với hẩn chỉ một lần là xong sao?

Nhâm Mục Diệu lập tức để ly rượu xuống, xoay người rời đi ngay, nhưng cánh tay lập tức bị Đinh Hạo Hiên kéo lại.

Hẩn đáng thương nhìn Nhâm Mục Diệu, “Ngồi đây uống rượu với tôi được chứ?”

Đinh Hạo Hiên rơi vào cuộc tình chân thật thâm sâu, lúc này hẩn làm cho hai người họ như biến thành một đôi GAY, cả người Nhâm Mục Diệu nổi hết cả da gà.

“Tôi muốn về nhà chăm sóc vợ!” Nhâm Mục Diệu lập tức rút tay ra.

“Tích tắc, tích tắc...” Đồng hồ báo thức vẫn giữ vững tiết tấu đi qua đi lại.

Chiếc đèn bàn lúc này vẫn như cũ phát ra luồng sáng chói mắt, xua tan màn đêm tối tăm mờ mịt trong phòng làm việc.

Kiều Tâm Du mệt mỏi xoa xoa mi tâm ở giữa hai mắt, dù đã uống thuốc, nhưng cảm giác đau đầu tới mức muốn xé tan óc vẫn chưa có dấu hiệu chấm dứt. Mắt cô cay cay chảy ra những giọt lệ mặn chát, cô cảm thấy sức chống đỡ của thân thể mình đã tới cực hạn.

Nét bút cuối cùng được đặt xuống, hoa văn trên mặt nhẫn cuối cùng đã được hoàn thành. Cô để bút xuống, xoa đầu đứng lên, thân thể chợt nghiêng ngã, trước mắt tối đen như mực.

Cô lập tức đứng dậy, lảo đảo đi thẳng vài bước, đầu gối đụng phải thứ gì đó, tiếp theo, trọng tâm lập tức không vững, “Rầm ——” một tiếng, đụng phải một chậu hoa, cô té xuống đất.

Bước lên lầu, Nhâm Mục Diệu nghe được âm thanh phát ra từ phòng làm việc, lập tức vọt vào.

“Tách!” Bật tắt cả đèn trong phòng làm việc lên, ngọn đèn nhỏ trên trần nhà lộng lẫy sáng chói như ánh sao.

Ánh đèn êm dịu như nước tỏa sáng ra bốn phía, lập tức tan ra, lấp đầy từng góc nhỏ.

“Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu thấy cô té lăn trên đất, vội đỡ cô lên, “Sao em lại không cẩn thận để vấp té vậy, có bị thương không?” Ngay sau đó, hắn kiểm tra bàn tay và đầu gối của cô.

“Anh... Sao anh lại ở đây? Không phải anh đã đi ra ngoài rồi sao?” Kiều Tâm Du ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc trên người hắn, nói, “Anh uống rượu à?”

Nhâm Mục Diệu không để ý đến lời của Kiều Tâm Du, chăm chăm vén váy ngủ lên, trên đầu gối đã xuất hiện vết bầm, “Em xem xem, đầu gối đã xanh mét rồi.” Nguồn:

Kiều Tâm Du cúi đầu, tầm mắt lần nữa trở nên mơ hồ, dường như trước mắt cô có một lớp kính mờ, cô sờ sờ hai mắt của mình, “Kính của em đâu? Mục Diệu, tìm giúp em đi, kính của em đâu rồi?”

Nhâm Mục Diệu nghi ngờ nhìn cô, “Tâm Du, mắt em cận bao nhiêu độ thế?”

243. Chương 243: Lấy Cái Chết Để Uy Hiếp

Kiều Tâm Du vì không muốn lộ ra sơ hở, cô lựa chọn cách trốn tránh vấn đề, “Cả người anh đầy mùi rượu, hôi chết, còn không mau đi tắm đi!”

Nhâm Mục Diệu nhặt cặp kiếng rơi bên cạnh chân cô, giúp cô đeo lên, “Tâm Du, mắt em bị sao thế? Từ khi nào thì độ cận lại lên nhanh vậy?”

Đeo kính lên, mọi thứ trở nên rõ ràng, cô quay đầu nhìn về phía Nhâm Mục Diệu, tỉ mỉ nhìn chăm chăm gương mặt hắn, chậm rãi vươn tay muốn chạm vào, “Em rất muốn mình vĩnh viễn có thể nhìn anh như thế này.....”

Nhâm Mục Diệu bắt được tay cô, lôi kéo, áp cô vào lồng ngực, “Em sẽ không sao đâu, dù tương lai phải đối mặt với chuyện gì, anh vẫn sẽ ở bên cạnh em, vĩnh viễn đều ở bên em.”

“Em sợ lắm, thực sự rất sợ.....” Giọng Kiều Tâm Du nghẹn ngào, giữa những đoạn ngắt âm lộ ra ưu thương vô hạn.

Bóng tối vô tận, mệnh mông mịt mù, cô còn có thể kiên trì sao?

Nhâm Mục Diệu đột nhiên cảm thấy mình thật sự chưa hiểu rõ cô.

Mỗi ngày, vì sinh hoạt giống như một người bình thường, rất hay giả vờ mình là một người rất kiên cường, giống như một bức tường được kiến tạo vô cùng cứng chắc, để những người quan tâm cô không vì cô mà lo lắng, thật ra thì bức tường kia chỉ đang giúp cô che giấu vẻ mềm yếu của chính mình.

Nhâm Mục Diệu vỗ nhẹ phía sau lưng cô, “Không cần phải sợ, còn có anh ở bên cạnh em. Lần trước em đã tự mình quyết định một lần, lần này, đến lượt anh có được không, đồng ý giải phẫu nhé.”

“Được!” Kiều Tâm Du gật đầu, thực tế tàn khốc khiến cô không thể không lựa chọn đấu tranh để có được ánh sáng, đấu tranh với đợt giải phẫu một lần.

Trong thế giới bóng tối, không còn thấy được hắn, cuộc sống như thế đối với Kiều Tâm Du mà nói, còn hơn cả sống không bằng chết.

“Tâm Du, em đồng ý? Em thật sự đồng ý ư?” Nhâm Mục Diệu quả thật không thể tin vào tai của chính mình, hắn nghĩ mình sẽ còn phải tốn thật nhiều công sức và tài năng thuyết phục để Kiều Tâm Du đồng ý giải phẫu, nhưng hắn không ngờ cô sẽ dễ dàng đáp ứng đến vậy.

“Ừ! Em muốn đánh cược một lần.” Kiều Tâm Du dùng thái độ kiên định nói.

Sáng sớm, một khung cảnh bận rộn.

Hôm nay là ngày đầu tiên Khả Khả Nhạc Nhạc chuyển trường, Kiều Tâm Du giúp hai đứa nhóc chuẩn bị tốt tất cả, lúc cô còn đang dặn đi dặn lại, hai đứa nhóc đã không đợi được đi học rồi.

Sau khi Nhâm Mục Diệu đưa các con đi, một vị khách không mời mà đến lại chợt tới.

Kiều Tâm Du thân mật mỉm cười với cô ta, “Chào cô, bây giờ Mục Diệu không có ở nhà, anh ấy đã đi làm rồi, hay là cô.....” Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Lời nói khách sáo, giọng điệu bình tĩnh, Kiều Tâm Du biểu hiện được vẻ thanh thản tự nhiên.

Tầm mắt Khả Linh len lén quan sát Kiều Tâm Du một lần, “Hôm nay, tôi không tới tìm Diệu, tôi tới là vì muốn tìm cô.”

“Tìm tôi?” Kiều Tâm Du kinh ngạc, giọng nói có nhiều hơn vài phần khiếp đảm.

“Cô là vợ đầu của Nhâm Mục Diệu, còn tôi là người dự bị cho chức vị vợ thứ hai. Quan hệ như vậy, chúng ta chắc cũng có vài phần hiểu nhau rồi.” Cách Khả Linh nói năng lộ ra vài phần ôn tồn của tiểu thư khuê các, cô dùng hết sức đè nén xuống những đợt sóng trong lòng, nhưng vẫn khiến chút bọt biển trào ra ngoài.

Trong vườn hoa ở sân sau, hoa bách hợp đang nở rộ tạo thành một bức tranh thật đẹp, cơn mưa nhỏ làm chúng ẩm ướt, trong không khí lơ lửng mùi thơm thoang thoảng.

Hai tách trà làn nóng đang bốc khói được đặt trên bàn trà, cánh hoa màu hồng đỏ tươi lúc chìm lúc nổi trong dòng nước ấm.

“Tôi rất hâm mộ cô.” Khả Linh mở miệng trước, phá vỡ bầu không khí yên lặng lúng túng.

“Hả?” Kiều Tâm Du có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía cô ta, “Cô có ý gì?”

“Tôi rất hâm mộ cô vì đã quen biết Diệu sớm hơn tôi, tôi rất hâm mộ cô đã nhanh hơn tôi một bước chiếm lấy tim của anh ấy..... Cho dù cô không xuất hiện, trong lòng anh ấy vẫn có hình bóng của cô, không cho người khác bước vào dù chỉ một bước. Tôi ngây ngốc cam lòng chờ đợi, chờ mong có một ngày anh ấy giao trái tim cho tôi, một trái tim đã vứt bỏ hình bóng của người kia, tôi vẫn tin tưởng, chỉ cần tôi kiên trì, cuối cùng, cũng sẽ có một ngày anh ấy quay đầu lại nhìn tôi. Nhưng, sự xuất hiện của cô đã phá hư tất cả! Cô đã lựa chọn rời khỏi anh ấy, tại sao không rời đi hoàn toàn, bây giờ cô trở lại là có ý gì? Cô có biết không, việc tôi chờ đợi mấy năm giờ đây đã thành trò cười, một trò cười lớn nhất trong mắt người khác!” Giọng nói Khả Linh càng ngày càng kịch liệt, tâm tình của cô càng ngày càng kích động, từ bỏ vẻ bình tĩnh thông dong trong quá khứ.

“Thật xin lỗi, tôi không biết quyết định mình lựa chọn lúc ban đầu kia sẽ tổn thương đến người khác.”

“Thật xin lỗi? Cô đơn giản nghĩ rằng chỉ cần nói ra ba chữ ngắn gọn này là có thể đền bù tất cả sao?” Trong mắt Khả Linh nhanh chóng phát ra đăm tối, “Tôi yêu Diệu, từ lần đầu tiên gặp mặt tôi đã yêu anh ấy, tôi van xin cô, trả Diệu lại cho tôi có được không? Cô có thể giả chết lần nữa, sau đó rời Diệu đi thật xa.....”

“Tôi đã quyết định sai một lần rồi, lần này tôi không muốn lại tiếp tục sai lầm nữa, tôi sẽ không rời xa anh ấy đâu.” Giọng Kiều Tâm Du kiên quyết, không có chút đắn đo.

Khả Linh khinh thường liếc cô một cái, “Cô định làm gì? Đã bước một chân vào quan tài rồi, bất cứ lúc nào có thể rời đi nhân thế, tại sao vào lúc này cô còn phải nhất quyết độc chiếm lấy Diệu. Chẳng lẽ cô bắt anh ấy chịu đựng nỗi đau mất cô một lần chưa đủ, còn muốn hành hạ anh ấy thêm lần sao?”

Kiều Tâm Du cúi đầu, cô trầm mặc, bởi vì lời nói của Khả Linh đã đâm tới chỗ yếu đuối nhất trong đáy lòng cô.

Trầm mặc hồi lâu, cô chậm rãi ngẩng đầu lên, “Ý của tôi là bây giờ, nếu tôi buông tay Mục Diệu ra lúc này, đối với anh ấy mà nói đó mới thật sự là hành hạ. Dù thời gian hai chúng tôi còn ở bên nhau chỉ còn lại một ngày, một phút, hay một giây, hai chúng tôi đều sẽ quý trọng nó thật nhiều.....” Cô hít vào một hơi, khó khăn nói: “Nếu tôi nhất định phải rời đi, tôi hi vọng được chết trong lòng anh ấy, để có thể đặt một dấu chấm tròn thật hoàn mỹ lên kiếp sống này.”

Kiều Tâm Du cố chấp chọc giận Khả Linh, vậy thì cô cũng không để ý đến hình tượng thực nữ mình tạo nên trong ngày thường được nữa, từ trong túi lấy ra một con dao gọt trái cây, lưỡi dao sắc bén, lóe

ra tia sáng lạnh, cô đặt con dao ngay trên cổ tay mình, “Hiện giờ tất cả mọi người đều đã biết tôi là vợ chưa cưới của Diệu, vô duyên vô cớ cứ như vậy mà bị thoái hôn, cô nghĩ tôi còn mặt mũi mà sống tiếp sao.....” Tâm tình của cô càng ngày càng kích động, “Nếu cô không đáp ứng trả Diệu cho tôi, tôi sẽ tự sát!”

244. Chương 244: Để Ông Trời Định Đoạt

“Cô đừng làm vậy, bỏ dao xuống trước đi?” Kiều Tâm Du muốn cảm xúc của cô ta ổn định một chút, chậm chậm tiến về phía cô ta ——

Khả Linh thấy Kiều Tâm Du đi về phía mình, cô có chút hoảng hốt lui về phía sau, con dao gọt trái cây chuyển hướng về phía Kiều Tâm Du, “Cô đừng bước tới đây..... Tôi chỉ yêu cầu cô trả Diệu cho tôi thôi.....”

“Tôi đâu muốn làm hại cô, chính cô muốn tổn thương chính mình đó chứ.” Kiều Tâm Du thở dài một hơi thật sâu, quay về ngồi lại trên hàng ghế mây, cầm tách trà hoa lên uống một hớp, phản bác: “Cô luôn miệng nói mình thích Mục Diệu, yêu Mục Diệu. Vậy cầm dao đâm hươu qua hươu lại, chính là phương thức biểu đạt tình yêu của cô sao? Chẳng khác gì hành động của mấy tên côn đồ không học vấn không nghề nghiệp? Thật buồn cười!”

“Cô” Đối mặt với lời vũ nhục của Kiều Tâm Du, cô ta có chút xúc động, bàn tay cầm con dao gọt trái cây sắc bén khẽ run, dường như có chút hoảng loạn cùng vẻ nhếch nhác, “Vậy cô nói đi, tôi phải làm gì?”

Đôi mắt trong mát xoay chuyển, gom lại những tia sáng, “Chúng ta đánh cược với nhau được chứ?”

“Đánh cược?” Khả Linh dường như có chút hứng thú với điều này.

“Cô bỏ con dao gọt trái cây xuống đi. Đừng biến mình thành nhân viên tiếp thị cho nó, như thế sẽ làm mất hình tượng của cô, không phải sao?” Từ khi Kiều Tâm Du nói chuyện với cô ta, cô đã biết, người này coi trọng mặt mũi của mình hơn tất cả mọi thứ. Có lẽ do hoàn cảnh lớn lên đã mang tới áp lực cho cô ta, khiến cô ta thời thời khắc khắc đều muốn mang lên mình cái dáng vẻ quang vinh chói lọi.

Kiều Tâm Du hiểu, cô ta không hề yêu Nhâm Mục Diệu, mà bởi vì cô ta phải có được một người chồng như Nhâm Mục Diệu, trở thành vợ của Tổng giám đốc, sẽ khiến cô ta nở mày nở mặt.

Khả Linh để xuống con dao gọt trái cây, liếc mắt nhìn cô, hỏi: “Đánh cược? Tiền cược là gì?”

Thứ cô quan tâm không phải là hình thức đánh cược, mà là tiền đánh cược.

“Cô muốn cược gì? Cô nói thử xem?” Kiều Tâm Du hỏi ngược lại cô ta một câu, “Chúng ta đơn thuần là hai kẻ xa lạ, hôm nay là vì ai mới gặp nhau?”

“Ý của cô, tiền cược chính là Diệu.” Nói tới chỗ này, hai mắt Khả Linh lóe ra tia sáng ngời, “Vậy cô định cược như thế nào?” Cô ta không đợi kịp, hỏi.

“Chúng ta hãy để trời cao toàn quyền quyết định được chứ?” Đôi mắt gợn nước của Kiều Tâm Du hệt như sóng nước hồ thu, nói ra một hơi: “Nếu đợt giải phẫu của tôi thành công, vậy cô nhất định phải bỏ cuộc không chút oán hận. Còn nếu..... giải phẫu thất bại, vậy tôi cũng sẽ chết, vĩnh viễn sẽ không trở thành chướng ngại giữa hai người. Cô thấy thế nào?”

Đôi mắt phượng của Khả Linh lóe ra tia giao hoạt mưu mô, suy nghĩ tới lui, tính toán xem phương án này có lợi cho bản thân mình không.

“Thật ra thì cô không cần âm ỉ náo loạn đến vậy, dù sao cũng không thể thay đổi cục diện. Cá tính của Mục Diệu chắc cô cũng hiểu, chỉ cần anh ấy đưa ra quyết định, thì dù là ai cũng không xoay chuyển được. Cho nên, cô bây giờ, thực tế là không có quyền lựa chọn.” Giọng Kiều Tâm Du cực kì bình tĩnh.

Khả Linh tức giận trừng mắt nhìn cô, “Được! Tôi đáp ứng cô, kể từ bây giờ, mỗi ngày tôi đều cầu nguyện cho cô chết trên bàn phẫu thuật.”

Gương mặt Kiều Tâm Du hiện lên nụ cười nhạt, “Xin lỗi, tôi không thể đáp ứng nguyện vọng của cô!”

Bốn mắt nhìn nhau, trong nháy mắt, đùng đùng, một trận sấm sét vang dội. Mùi thơm nhẹ sâu lắng dần dần bị mùi thuốc súng hòa tan.

“Cô chủ, trời lạnh như vậy, mặc nhiều thêm chút đi.” Trong tay chị Vương cầm một chiếc áo khoác, khoác lên đầu vai Kiều Tâm Du.

Kiều Tâm Du trở lại, Nhâm Mục Diệu lập tức dặn dò tất cả mọi người phải cẩn thận chăm sóc cô, cho nên tất cả người giúp việc đều không dám rời rả.

“Lần sau tôi lại đến ”viếng thăm” cô.” Qua giây lát, lệ trong mắt Khả Linh đã rút đi, biểu hiện thông thả bình tĩnh lập tức trở lại, tự nhiên thanh thản.

“Được! Tôi rất mong đợi được gặp lại cô.” Kiều Tâm Du thân mật đáp lại.

Ban đêm, lửa đỏ trời chiều đem những vầng mây nơi trời Tây nhuộm thành một màu đỏ như máu, đậm nhạt lơ lửng, sắc điệu bất đồng, gắn kết với nhau tạo thành một bức tranh thủy mặc mang màu sắc hoa mỹ.

“Vào đi!” Giọng Nhâm Mục Diệu nghiêm nghị mang theo mùi khói thuốc súng cay nồng.

Hai tiểu ác ma, đầu vai mỗi nhóc mang theo một chiếc cặp sách đáng yêu, bả vai rũ xuống, cúi đầu, ầm ực đi vào phòng khách.

Trong phòng bếp, Kiều Tâm Du đang bận rộn, nghe được tiếng vang, cô lập tức ra ngoài, liếc mắt nhìn Nhâm Mục Diệu, “Sao anh về sớm thế?”

“Em hỏi hai con xem!” Đôi mắt sắc bén của Nhâm Mục Diệu quét về phía hai đứa nhóc đang ủ rũ cúi đầu.

“Khả Khả Nhạc Nhạc! Hôm nay các con lại xông pha phá hoại cái gì đây.” Giọng Kiều Tâm Du chắc nịch, “Hôm nay mới là ngày đầu đi học thôi đó, nói đi! Gây họa gì rồi!”

Hai tiểu ác ma, cúi thấp đầu không kêu một tiếng.

“Nói!” Kiều Tâm Du đề cao giọng, quát lớn.

Khả Khả xoắn miệng, chậm rãi mở ra đôi môi, nói: “Con cắt bỏ đuôi sam của một cô bé.” Khả Khả thành thật khai báo trước.

“Đuôi sam của các cô bé rất đẹp, tại sao con lại muốn cắt bỏ?”

“Ai bảo đuôi sam của bạn ấy dài như vậy, lúc đi bộ, thoáng một cái, đã quất vào mặt con.”

“Con còn có lý do cơ đấy!” Kiều Tâm Du quay đầu, nhìn Nhạc Nhạc đang cúi đầu cười trộm ở một bên, “Nói một chút cho mẹ nghe xem, con lại làm chuyện tốt gì?”

Nhạc Nhạc nâng khuôn mặt trắng nõn lên, đôi con ngươi sáng ngời lóe ra ánh nhìn ngây thơ, “Lần này con thật sự làm chuyện tốt. Con biến nước sông trong trường học thành màu xanh dương rồi.”

“Tại sao?”

“Hôm nay cô giáo dạy chúng con ”bầu trời màu xanh dương bao la, nước sông cũng màu xanh lam“. Nhưng dòng sông nhỏ bên trường học lại có màu xanh lục đậm, hoàn toàn không giống màu của cô nói, vì giúp cô thể hiện uy tín, con đã đổ lọ mực nước màu xanh lam vào dòng sông.” Nhạc Nhạc càng nói càng hưng phấn, “Mẹ, mẹ có biết không, mắt của mấy con cá trong con sông đó cũng biến thành màu lam luôn!”

Khả Khả lạnh lùng lườm cô bé một cái, “Mấy con cá đó là do em dùng một chai thuốc trừ sâu DDVP độc chết, phèo một cái, mắt chúng nó lập tức bị em nhuộm thành màu lam.”

“Anh nói em, vậy còn anh? Anh cắt bỏ bím đuôi sam của một cô bạn nhỏ không thù không oán, nhưng kỹ thuật của anh quá kém cỏi, một nhát kéo đi xuống, mái tóc của bạn đó giờ chỉ có thể tạo hình thành đầu trọc thôi.”

245. Chương 245: Trường Thiên Giấy Kiểm Điểm (tờ Kiểm Điểm Thật Quá Dài)

“Được rồi! Các con ngậm miệng lại cho cha!” Nhâm Mục Diệu đưa ánh mắt ác độc về phía hai tiểu ác ma, “Các con muốn bị phạt chạy 5000m, hay là muốn chép phạt bản kiểm điểm 3000 chữ?”

Màn cãi vã càng cãi càng không ngừng của Khả Khả Nhạc Nhạc bỗng đình chỉ.

Ánh mắt đen nhánh của Nhạc Nhạc tỏa sáng nhìn chăm chăm Nhâm Mục Diệu, giả vờ ra vẻ đáng thương trìu mến chọc người “Cha, cha thật nhẫn tâm trừng phạt chúng con sao?”

Nhâm Mục Diệu gật đầu một cái, nghiêm nghị nói: “Hôm nay, không trừng phạt các con, cha thật có lỗi với lương tâm mình.”

Nhạc Nhạc xoắn miệng, “Vậy con chọn cách viết giấy kiểm điểm. Cha, chữ nào con không biết viết con có thể sử dụng cách ghép vần thay thế không? Một vần ghép liệu có thể thay thế cho một chữ được không? Một dấu ngắt câu cũng coi như một chữ được không?”

(*): theo mình hiểu là thế này, chẳng hạn như chữ “đường” ở Việt Nam, nếu coi nó như là “chữ” thì đó chỉ là 1 chữ, nhưng nếu dùng cách ghép vần (đánh vần), thì sẽ là (đ+ư+ơ+ng = 4 chữ), nếu cộng thêm dấu huyền sẽ là 5 chữ => quá lời, Nhạc Nhạc quá thông minh

<>Chỉ viết một bản kiểm điểm, Nhạc Nhạc đã đưa ra liên tiếp các vấn đề.

<>Nhâm Mục Diệu nhíu chân mày, “Các con cứ dùng hết sức viết, để cha cảm thấy các con thật lòng hối cải là được.”

<>“A!” Nhạc Nhạc sảng khoái đáp ứng, “Cha, con nhất định sẽ viết hết sức mình.”

<>Nhạc Nhạc thuộc phái hành động, nói gió thì có mưa, lập tức chạy về phòng mình.

<>Khả Khả chậm chậm theo sau, gãi đầu, dáng vẻ khổ sở: “Mình tưởng cha sẽ nghĩ ra một đề bài nào đó có tính IQ hoặc là khiêu chiến chút chút, ai dè lại nhàm chán như vậy. Ai

” cậu thở ra một hơi thật dài, lắc đầu đi về phòng mình.

<>“Thế nào?” Nhâm Mục Diệu hắt mày về phía cô, “Anh đây có dáng vẻ uy nghiêm của một bậc làm cha chứ?”

<>Kiều Tâm Du vốn muốn kìm nén, cô cũng đã hết sức nín nhịn rồi, nhưng “hì hì”, một tiếng cười ra tiếng, “Anh quá coi thường bộ gien của chính mình rồi.”

<>“Có ý gì?” Nguồn truyện: Y

<>“Bản kiểm điểm 3000 chữ có thể làm khó Khả Khả Nhạc Nhạc sao? Anh xem bọn chúng đơn giản quá rồi đó.”

<>Quả nhiên.

<>Thời gian dùng bữa tối vừa đến, hai tiểu ác ma đã cống nạp hai bản kiểm điểm nóng hổi vừa mới viết xong vào phòng ăn, cứ như đang hiến dâng vật quý, đưa tới trước mặt Nhâm Mục Diệu.

<>“Cha, cha xem bản kiểm điểm của con trước đi, con dùng tới 12 vạn phần thành ý viết nên đó!” Nhạc Nhạc đặt một quyển vở vào tay Nhâm Mục Diệu.

<>Nhâm Mục Diệu nhìn thái độ khéo léo của con gái, vui mừng mà gật gật đầu. Vừa mở ra, “Đây là cái gì?” Chữ bên trong rậm rạp chằng chịt, tất cả đều là ghép vần.

<>“Cha, Nhạc Nhạc mới chỉ có năm tuổi thôi.” Cô bé vươn bàn tay nhỏ ra lắc lắc trước mặt hấn, “Rất nhiều rất nhiều chữ không biết viết. Không đúng! Phải là chỉ biết viết được mấy có chữ, để công bằng, cho nên con đều dùng cách ghép vần mà viết.”

<>Nếu đây là tiếng Anh, đối với Nhâm Mục Diệu mà nói chẳng là gì cả. Thế nhưng, những nét chữ như gà bới đều là loại ghép vần* thế này, dù hắn đã học qua, nhưng đều trả hết cho thầy từ đời nào rồi. Vì uy nghiêm của bậc làm cha, hắn giả bộ như hiểu được, tỉ mỉ lướt qua lướt lại, “Sao cuối mỗi câu đều có một chữ ”a“?”

<>(*): cách ghép vần của Trung Quốc không giống Việt Nam, họ dùng “bính âm”, khi lớn sẽ không dùng nữa, Nhâm Mục Diệu quên cũng đương nhiên

<>“Cha muốn nghe lời thật hay là lời nói dối?” Nhạc Nhạc trực tiếp đáp lại, “Lời thật chính là vì muốn nhanh đủ số chữ, cha không phải nói cần 3000 chữ sao! Khó như thế, không chấp vá lung tung làm sao đủ? Lời nói dối, chính là sau mỗi câu thêm vào một chữ ”a“, sẽ giúp tăng hiệu quả, biểu hiện thật rõ tấm lòng hối cải của con.”

<>Nhâm Mục Diệu nửa tin nửa không, hí mắt nhìn cô bé một cái.

<>Khả Khả lẳng lặng đứng ở một bên, nhón chân lên, lạnh lùng nhìn lướt qua, “Đây là cái gì?” Cậu chậm rãi đọc lên, “A —— Tiểu Nhạc Nhạc thân yêu. A —— vì sao trong biển người mệnh mông mình lại gặp bạn? A —— là duyên phận ông trời đã định. A —— là cơn gió đã đưa bạn đến bên mình.....”

<>Khả Khả không để ý tới cảm giác buồn nôn ghê tởm muốn ói, tiếp tục đọc, nhưng lập tức bị Nhạc Nhạc bịt miệng lại.

<>“Đừng đọc, đừng đọc!” Nhạc Nhạc mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt.

<>“Đây là cái gì vậy hả?!” Nhâm Mục Diệu ném quyển vở nhỏ lên trên bàn.

<>Nhạc Nhạc thở dài một cái, hé miệng, “Là thư tình một bạn nam ở lớp bên cạnh viết cho con.”

<>“Thư tình?” Nhâm Mục Diệu cảm giác trên gáy mình treo đầy vạch đen (=.= | |), “Còn nhỏ tuổi như vậy, sao có thể yêu sớm chứ?”

<>“Cha, cha yên tâm đi, con vẫn chưa nhận lời đâu. Dưới sự dạy bảo của cha, con tuyệt đối không dám yêu sớm.”

<>Nhâm Mục Diệu càng ngày càng không yên lòng về hai tiểu ác ma này, “Con..... đồng... chữ như gà bới này, có phải là con nghĩ viết như vậy sẽ khiến cha xem không hiểu, đúng không?!”

<>Nhạc Nhạc nhỏ giọng lầm bầm nói: “Cha vốn xem không hiểu mà. Nếu không, sao con có thể qua ải kiểm tra của Khả Khả” thì thầm tới đây, cô trừng mắt liếc Khả Khả.

<>“Của anh đâu?”

<>Khả Khả cầm một xấp giấy đặt vào tay Nhâm Mục Diệu.

<>Nhâm Mục Diệu lật qua lật lại từng tờ, tiếp theo, sắc mặt càng ngày càng cứng đờ khó coi, “Mấy thứ này là gì? Lúc này Nhạc Nhạc dùng cách ghép vần, còn con bây giờ đang dùng chữ cái của nước nào vậy?”

<>Đối với hàng loạt những điểm đen nhỏ trên tờ giấy này, hắn thật sự có chút không hiểu.

<>“Trung Quốc.” Khả Khả lạnh lùng nói, “Không phải chữ cái, mà là ký hiệu ”im lặng tuyệt đối (dấu chấm lửng):”

<>(*): dấu chấm lửng: “.....” hoặc “ ”

<>Nhâm Mục Diệu một lần nữa chịu đủ đả kích, sống chung với hai tiểu ác ma này, không chỉ cần siêu cấp thông minh, mà còn cần cả năng lực kháng đòn nữa.

<>“Cha bảo con viết giấy kiểm điểm, con viết cho cha những kí hiệu im lặng tuyệt đối này làm gì?”

<>“Cha lật tới tờ cuối cùng sẽ biết không phải sao?”

<>Nhâm Mục Diệu dùng tốc độ nhanh nhất lật tới tờ cuối cùng, mặt giấy vừa vặn viết tám chữ to —— “chỉ có thể hiểu ngầm, không thể ngôn truyền”.

<>(*): truyền bá ý nghĩ kiến thức qua lời nói.

<> “Rất tiếc, cha không thể ”hiếu ngâm“, con vẫn nên dùng tới ”ngôn truyền” cho cha đi!”

<> “Cha, cha xem mặt trái của tờ giấy cuối cùng đi.” Khả Khả dường như đã sớm dự liệu được hần sẽ nói vậy, nên giúp một tay.

<> “Xoạt ——” tờ giấy được lật qua, tám chữ to đột nhiên đập thẳng vào tầm mắt —— kẻ không hiếu, chính là heo.

<> Xem xong, Nhâm Mục Diệu cảm thấy một dòng nhiệt nóng xông thẳng từ dưới lên trên, hần có một loại kích động thật muốn học máu.

246. Chương 246: Tự Nhiên Chen Ngang

Kiều Tâm Du bê một nồi sủi cảo tôm hấp đi vào phòng ăn, thấy gương mặt buồn bực của Nhâm Mục Diệu, hậm hực hỏi: “Thế nào? Bị hai tiểu quỷ đánh bại rồi hả.”

“Anh đang suy nghĩ xem có cách nào đưa hai tiểu quỷ này đến Hành tinh khác không, để chúng nó ở Địa Cầu, quá nguy hại cho loài người.” Nhâm Mục Diệu nghiêm trang nói. Y - www.

“Hành tinh khác?” Nhạc Nhạc gãi gãi đầu, “Cha, cha, Hành tinh khác ở đâu vậy? Ở đó rất vui sao?” Trong đôi con ngươi của ô bé lộ ra tia sáng ngời, gương mặt rất hưng phấn.

“Hành tinh khác là một nơi xa vô cùng. Được rồi! Trước khi ăn cơm nên làm gì hả?” Kiều Tâm Du ôm Nhạc Nhạc xuống khỏi ghế.

“Trước khi ăn cơm phải rửa tay!” Hai tiểu ác ma trăn miệng một lời, bọn chúng vén tay áo, đi tới phòng bếp.

Lúc này, tiếng nhạc chuông bất ngờ vang lên.

Nhâm Mục Diệu cầm điện thoại di động lên, lập tức nói, “Gì đây? Tôi còn phải chăm sóc vợ con, có chuyện gì nói mau, có đánh rắm cũng đánh nhanh chút.”

“Cậu có vợ và con trẻ thì ngon lắm à, tôi đã ”ăn” xong người phụ nữ là ứng cử viên nhậm chức ”vợ” của tôi rồi, tương lai sẽ sinh chục đứa.....” Đinh Hạo Hiên đắc ý nói, lại bị Nhâm Mục Diệu cắt đứt.

“Chúng tôi trọng chất không trọng lượng.” Nhâm Mục Diệu lớn tiếng hỏi: “Không phải cậu gọi tới chỉ để hàn huyên đấy chứ, hay là gọi điện thoại tới để khoe khoang cậu đã có ứng cử viên dự tuyển cho chức vụ ”vợ tương lai“?”

“Không phải!” Đinh Hạo Hiên thu hồi giọng điệu bất cần đời, nghiêm túc nói: “Kiều An Mạn vượt ngục rồi.”

Đôi mắt Nhâm Mục Diệu dần dần đông kết thành một làn sương lạnh, giọng trầm thấp hỏi: “Hồi nào?”

“Vừa mới xảy ra. Cậu và Tâm Du phải cẩn thận chút, Âm Dạ Tuyết đã biết rồi, cậu ta sẽ phái người tới bảo vệ các cậu.” Đinh Hạo Hiên suy tư hồi lâu, chợt nhớ, “Đúng rồi, đừng nói cho Tâm Du biết, tránh để cô ấy lo lắng.”

“Tôi biết rồi.” Việc Đinh Hạo Hiên quan tâm Kiều Tâm Du làm Nhâm Mục Diệu cực kỳ khó chịu, lăm lăm một câu, “Cậu nên quan tâm nhiều hơn tới người phụ nữ của chính mình đi!”

Vừa nói xong, Nhâm Mục Diệu cầm giận ngắt điện thoại.

Kiều Tâm Du vừa ra khỏi phòng bếp, thấy vẻ mặt ủ dột của Nhâm Mục Diệu, hỏi: “Gì vậy anh?”

“Không có gì” Gương mặt Nhâm Mục Diệu lập tức hé ra nụ cười nhẹ, che giấu nỗi lo lắng nơi đáy lòng, tìm cách tránh né đề tài, “Đinh Hạo Hiên nói muốn sinh một chục đứa.”

“Cái gì? Anh ấy muốn sinh nhiều em bé như vậy ư, hông của anh ấy liệu có bị đứt không đây?” Đôi mắt trong trẻo chợt xoay chuyển, “Mục Diệu, mấy liều thuốc như dâm dương hoắc, dương khởi thạch, tiên mao, rau hẹ tử, dê hồng thiên... Vẫn còn chứ? Có lẽ anh ấy cần dùng đó.”

Thật may là Đinh Hạo Hiên không có ở đây, nếu nghe được những lời này, hẳn không sôi máu mới là lạ.

“Mẹ, dâm dương hoắc, dương khởi thạch, tiên mao, rau hẹ tử, dê hồng thiên... đó là cái gì vậy?” Nhạc Nhạc kéo kéo ống tay áo của Kiều Tâm Du, ánh mắt khác lạ, lộ ra vẻ rất muốn học hỏi điều mới mẻ.

Kiều Tâm Du gấp một cái sủi cỏ tằm trong suốt vào chén nhỏ của hai đứa nhóc, “Ồ... Đây là những loại thuốc chú Đinh cần phải uống.”

”A

” Nhạc Nhạc sâu xa gật đầu, “Hiểu rồi!” Cô bé quay đầu nhìn Khả Khả lộ ra nụ cười tà ác.

Hai tiểu ác ma đều ngằm hiểu trong lòng đối phương đang suy tính điều gì.

Mặc dù Kiều Tâm Du đã đáp ứng chuyện giải phẫu, nhưng cô không muốn nằm viện sớm như vậy, trước kì giải phẫu. Phương Đình đồng ý việc cô mỗi ngày tới bệnh viện làm chút kiểm tra cần thiết, những thời gian khác có thể trở về nhà.

Kiều Tâm Du xuống xe, đi tới khoa giải phẫu thần kinh của bệnh viện Phương Thị.

Lúc ngang qua một cánh cửa nhỏ, một bóng hình màu đen đột nhiên lao ra ——

Kiều Tâm Du cảm thấy thắt lưng mình bị một lực mạnh giữ chặt, “Ừm...” Một chiếc khăn lông ẩm ướt bịt chặt mũi miệng của cô, mùi hương gay gắt xông thẳng vào mũi, rút vào trong phổi.

Cô cảm giác ý thức mình càng ngày càng chìm xuống, trước khi hôn mê, cô cuối cùng cũng nhìn thấy một đôi mắt giận dữ phần nộ.

“Cái gì?!!” Nhâm Mục Diệu không để ý mình đang ở trong cuộc họp, cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của cấp dưới. Rống to vào điện thoại di động, “Nhiều người âm thầm bảo vệ Tâm Du như vậy, mà lại để mất dấu cô ấy? Đám người kia không biết làm ăn kiểu gì, mất mọc trên đỉnh đầu sao?”

Ám Dạ Tuyết kéo điện thoại di động ra xa chút, “Đừng gấp, tôi đã phái người đi tìm rồi.”

“Chắc chắn là Kiều An Mạn làm, không cần tìm, cô ta sẽ tự động tìm tới cửa thôi.” Trong đôi mắt tối tăm của Nhâm Mục Diệu bật ra luồng khí lạnh băng, lóe ra ánh lạnh sắc bén.

Khí tức thô bạo của Nhâm Mục Diệu, cùng với tính cách quỷ mị thâm sâu, trong nháy mắt khiến không khí phòng họp trở nên đông cứng. Tất cả mọi người trong hội trường đều nín thở trầm ngâm, lo lắng đề phòng, rất sợ một động tác nhỏ của chính mình sẽ hấp dẫn tới sự chú ý của Nhâm Mục Diệu, sau đó sẽ thành đối tượng bị oanh tạc.

“Lập tức đến phòng làm việc của tôi!” Nhâm Mục Diệu rống xong, vung tay lên, ném điện thoại vào vách tường ——

“Bốp ——” một tiếng, chiếc điện thoại di động bể tan tành, sống thọ và chết tại nhà.

Quản lý cao cấp của công ty thở ra một hơi, vỗ vỗ trái tim nhỏ của mình, may mắn chỉ là chiếc điện thoại di động, chứ không phải bản thân họ.

Đôi mắt chim ưng của Nhâm Mục Diệu đảo qua, “Các anh còn ở đây làm gì? Còn không mau cút đi!”

Lời này vừa ra, mọi người rối rít cầm lên giấy tờ, chân như được bôi dầu nhanh chóng chạy khỏi. Giống như những thước phim quay nhanh trong ống kính, chỉ chớp mắt, cả gian phòng làm việc chẳng còn nữa bóng người nào.

“Nhâm Mục Diệu, chuyện này là sao?” Đinh Hạo Hiên xông tới, “Chỉ mới hôm qua thôi, tôi đã báo cho cậu biết chuyện Kiều An Mạn vượt ngục rồi, sao cậu chẳng cẩn thận chút nào vậy hả? Giờ Tâm Du đã ở trong tay ả rồi...”

Nhâm Mục Diệu vùi đầu mình trong tay, gương mặt tối đen, chợt ngẩng đầu, “Câm miệng đi! Chẳng lẽ tôi không biết mình phải bảo vệ Tâm Du sao?”

Đinh Hạo Hiên thở dài, “Yên tâm đi, ngày nào Kiều An Mạn còn chưa đạt được mục đích của mình, Tâm Du vẫn sẽ an toàn.”

Đột nhiên, điện thoại bàn réo chuông ——

Ánh mắt Nhâm Mục Diệu sáng lại, cầm điện thoại lên, lạnh lùng giận dữ khắc ra ba chữ: “Kiều An Mạn ——”

247. Chương 247: Gặp Phải Bọn Bắt Cóc

“Khỏe chứ, đã lâu không gặp.” Giọng cô ta cao ngất, ngữ điệu rõ vẻ vênh váo nắm quyền sai khiến kẻ khác.

“Nói đi! Cô muốn gì mới bằng lòng thả Tâm Du ra.” Nhâm Mục Diệu cũng không quanh co, trực tiếp hỏi ngay điều kiện.

“Tôi muốn mạng của Kiều Tâm Du!” Lời nói ác lạnh được phun ra từ cánh môi đỏ thẫm, chợt nghe được tiếng thở ra lạnh toát của Nhâm Mục Diệu, Kiều An Mạn phát ra tiếng cười chói tai, “Ha ha... trêu anh thật vui, thứ tôi muốn là mạng của nó, nhưng tôi lại càng muốn tự do hơn. Nhờ hồng phúc của anh, cả đời tôi đều phải trôi qua trong tù, cho nên anh...”

Chân mày Nhâm Mục Diệu nhíu chặt, “Cô muốn tôi giúp cô trốn ra nước ngoài?”

“Đoán đúng một nửa! Tôi còn cần cả tiền nữa, tôi sẽ xuất cảnh chui, còn đi đâu là chuyện của tôi. Đúng rồi! Loại tiền tôi muốn phải là tiền mặt.”

“Có thể, cô muốn bao nhiêu?”

“Năm ngàn vạn!”

“Có thể!” Giọng Nhâm Mục Diệu lạnh nhạt, thoải mái đáp ứng, “Nhưng gom nhiều tiền mặt như vậy phải cần chút thời gian, chi phiếu được không?”

Thấy Nhâm Mục Diệu không chút nghĩ ngợi đáp ứng số tiền, Kiều An Mạn có chút hối hận, sớm biết vậy cô nên đòi nhiều hơn một chút, “Không được! Tôi muốn tiền mặt.” Đến ngân hàng đổi tiền sẽ để lại dấu mồi, cuộc sống trong ngục tù không thuộc về cô, cô còn lâu mới muốn về lại nơi đó, “Anh cần nhiều thời gian chút ư, không sao! Dù gì Kiều Tâm Du cũng nằm trong tay tôi, anh cứ từ từ mà gom tiền, tôi cũng muốn vui đùa với nó một chút.”

“Tôi sẽ nhanh chóng góp đủ năm ngàn vạn tiền mặt. Tâm Du đâu? Tôi muốn nghe giọng của cô ấy!” Mày kiếm của Nhâm Mục Diệu nhíu chặt.

“Cô ta hít quá nhiều Ê-dy-te, bây giờ còn chưa tỉnh lại, nếu anh đã muốn nghe giọng của cô ta đến thế, vậy đợi tôi đập cho cô ta vài cái đã nhé...”

“Không cần!” Nhâm Mục Diệu lập tức thở dốc.

Vì Kiều Tâm Du nằm trong tay cô ta, hiện giờ Nhâm Mục Diệu đang ở thế bị động.

“Giao tiền cho cô bằng cách nào?”

“Tôi cho anh một giờ để anh chuẩn bị tiền mặt, đến lúc đó tôi sẽ báo cho anh biết nơi giao tiền.”

“Nhưng tôi cũng đâu cần tới một giờ...”

Nhâm Mục Diệu vẫn chưa nói hết lời, đầu dây kia đã truyền tới tiếng âm thanh ngắt quãng “píp...”

“Bảo Âm Dạ Tuyết – chủ tập đoàn Kim Khổng điều động năm trăm ngàn tiền mặt.” Nhâm Mục Diệu từ tốn nói, nhưng trong đầu lại nghĩ tới chuyện khác, “Cô ta sẽ không dễ dàng từ bỏ ý định đâu, Tâm Du sẽ gặp nguy hiểm khi vẫn còn trong tay cô ta.”

Đinh Hạo Hiền lo lắng hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?”

“Chờ!” Nhâm Mục Diệu chán nản ngồi xuống, vùi đầu trong tay, “Giờ chỉ có thể chờ điện thoại của ả, đứng rồi! Đừng nói cho Khả Khả Nhạc Nhạc biết.” Nếu hai tiểu ác ma này biết được, không huyền nào tới mức long trời lở đất là mới là lạ.

Bầu trời đầy mịn mưa bụi, hạt mưa rơi lả tả, giống như đang đan thành một tấm lưới. Từ chân trời màu xám bị phủ đầy mây đen nặng trĩu, không ngừng dày lên, làm lòng người có loại cảm giác đang bị áp bức vướng víu.

Mưa bụi rơi từng giọt tí tách không ngừng, không khí cũng có vẻ ướt đầm. Truyện Sắc Hiệp -

Trong một công trường cũ rách bị bỏ hoang, nóc nhà làm bằng ngói vụn bị tàn phá tới mức không chịu nổi, căn bản không cách nào ngăn trở màn mưa bụi kia.

“Tách, tách...” Một giọt rồi lại một giọt rớt xuống từ trên mái nhà thật cao.

“Này! Cũng tại mày, mày tìm địa điểm vậy hả? Xem đi, chỗ của tao lại bị đột rồi, ở đây so với thùng rác cũng không bằng.” Giọng nói chua chát của Kiều An Mạn vang lên, cô ta thừa dịp tóm lấy một cái dù, chống nạnh, vênh mặt hất hàm sai khiến tỏ vẻ chỉ huy người đàn ông mặc áo sơ mi chữ T bảo hắn lấy chậu rửa mặt hứng nước mưa.

“Mẹ kiếp!” Người đàn ông kia phun ra một ngụm đàm, trên cánh tay trắng kiện xăm hình rồng đang uốn lượn, mái tóc dài xốc xếch, cả người lộ vẻ thô lỗ, “Đừng tưởng mình là loại Thiên Kim Đại tiểu thư duỗi tay há mồm chờ cơm tối, mày chỉ là tội phạm vượt ngục thôi, nếu không phải mày nói có thể giúp tao kiếm thật nhiều tiền, còn lâu tao mới mang một kẻ như mày trở thành gánh nặng vượt ngục!”

“Chẳng lẽ tao không giữ lời sao?” Kiều An Mạn chỉ bóng hình thon gầy nơi góc tường, “Mày xem, năm ngàn vạn không phải đang ở đây sao?”

“Đại ca!” Một người đàn ông thoảng nhìn trông thấp bé, vẻ mặt bí ối nhìn Kiều Tâm Du, “Cô gái này khá tốt, hay là... được chứ?”

Kiều An Mạn gật đầu liên tục, “Có thể, có thể! A Hổ, cô ta là vợ của tổng giám đốc tập đoàn Nhâm Thị, loại phụ nữ quý phái này mày nhất định chưa chơi qua đâu, hơn nữa cả đời này cũng nhất định sẽ không chơi được...” Cô ta giật giấy A Hổ.

“Bốp!” Người đàn ông áo đen đánh mạnh vào đỉnh đầu của hắn, “Giờ là lúc nào rồi mà mày còn muốn đàn bà. Năm ngàn vạn tới tay, mày muốn đàn bà nào mà chẳng được.”

Người đàn ông xốc xếch thấp bé vừa nghe xong, thì liên tiếp cúi người gạt đầu.

“Ừ...” Chân mày Kiều Tâm Du khẽ chau, khốn khổ bật ra âm thanh. Cô cảm thấy khí lạnh đang từ từ lan tràn từ tứ chi xuống toàn thân.

Cô mở ra đôi mắt sương mù của mình, sững sờ nhìn bốn phía. Vách tường xám xịt, phía trên là từng lớp vôi đang bị tróc ra, trong không khí pha lẫn mùi xăng dầu nhớt của máy móc.

“Đây là đâu?” Tầm mắt của cô dần dần dời xuống, liếc nhìn Kiều An Mạn, đôi mắt trong trẻo của cô phút chốc nheo lại, “Cô, sao cô lại ở đây?”

“Tôi không ở đây, thì ở đâu?” Kiều An Mạn cầm dù, chậm chậm đi tới bên Kiều Tâm Du, “Cũng nhờ phước của mày, nên tao mới lạc lối tới đây.”

Nước mưa lạnh toát văng tới người Kiều Tâm Du, lạnh tới thấu xương. Cô thoảng dời người mình về phía góc tường, “Tôi không hiểu ý cô, sao cô muốn bắt cóc tôi?”

Kiều Tâm Du ngẩng đầu, xuyên qua tròng kính mắt cô nhìn thấy gương mặt vàng vọt xanh xao của Kiều An Mạn, vẻ mặt tiêu tụy, đã sớm mất đi phong thái cao ngạo ngênh ngang của ngày xưa.

“Mày dám nói mình không biết gì ư.” Kiều An Mạn đến gần Kiều Tâm Du, cúi người nhìn cô, “Được rồi, tao sẽ nói cho mày biết, dù gì cũng nên cho mày chết một cách an lòng chút. Ít nhiều gì cũng nhờ tới lòng tốt của chồng mày, tao đã bị trừng trị vì phạm quá nhiều tội, rồi bị bỏ tù, mới vừa vượt ngục ra.”

248. Chương 248: Lặng Lẽ Theo Dõi

Kiều Tâm Du nhìn ra được vẻ oán hận trong mắt cô ta, khiếp đảm dịch người sang nơi khác, “Cô... cô trôi tới tới đây làm gì?”

Mặc dù cô muốn ra về trấn định, nhưng lời nói bật ra khỏi miệng, nó lại run rẩy liên tục, tiết lộ nỗi sợ hãi của cô.

“Mời mày tới làm khách mà thôi.” Kiều An Mạn nhìn cô, lắc đầu một cái, “Đường đường là vợ Tổng giám đốc, sao lại mang mắt kiếng trông già đến vậy, hết như nắp chai bia ấy.”

Mặc dù bị bỏ tù năm năm, nhưng tính cách chanh chua của Kiều An Mạn chẳng thay đổi chút nào, một khi há miệng là thích quở trách người khác một phen, cô ta muốn đưa tay giật xuống cặp kính của Kiều Tâm Du.

Kiều Tâm Du lập tức tránh né, “Chuyện này không cần cô quan tâm. Cô uy hiếp Mục Diệu làm gì?”

“Uy hiếp? Sao lại nói khó nghe vậy, chẳng qua muốn cầm chút tiền của anh ta mà thôi.” Đôi mắt sắc bén liếc nhìn dây chuyền “MISS” giữa cổ Kiều Tâm Du.

“Ha ha... Chính là sợi dây chuyền này!” Cô ta tiện tay lôi kéo.

Kiều Tâm Du chỉ mới vừa cảm thấy cơn đau xót truyền tới từ cổ, dây chuyền đã rơi vào trong tay cô ta.

“Đến giờ rồi.” Người đàn ông áo đen cầm điện thoại di động lên, ném vào trong tay cô ta, “Có thể gọi điện thoại báo tên kia mang tiền tới.”

“Được!” Đôi mắt lạnh toát của Kiều An Mạn liếc nhìn Kiều Tâm Du một cái, bấm điện thoại ——

Điện thoại vừa được nối, đầu bên kia lập tức truyền đến giọng nói, “Năm ngàn vạn tiền mặt đã được chuẩn bị xong, giờ cô có thể cho tôi biết địa điểm giao tiền chứ!”

“Được! Anh đặt vali tiền ở đầu đường phố Tây, trên chiếc xe máy đã đỗ sẵn ở đó, sau đó rời đi. Lấy được tiền, chúng tôi sẽ thả Kiều Tâm Du, còn nếu không lấy được tiền, vậy thì anh chờ nhật xác nó đi, tốt nhất anh đừng giở trò.”

“Có thể! Tâm Du tỉnh chưa? Tôi có thể nghe giọng của cô ấy không?”

Kiều An Mạn ngồi chồm hổm xuống, đưa di động cho Kiều Tâm Du, “Tao nhân từ, để hai người nói lời cuối cùng đây.”

“Mục Diệu...” Giọng Kiều Tâm Du run run khê gọi một câu.

Nhâm Mục Diệu vừa nghe được giọng của Kiều Tâm Du, lập tức khản trương hỏi: “Tâm Du, em sao rồi, có bị thương không, bọn chúng có làm gì em không?”

“Không có việc gì, em không sao.” Kiều Tâm Du nhìn chung quanh một chút, tay len lén che miệng, nhẹ giọng nói: “Giờ em đang ở một công xưởng bỏ hoang, trừ Kiều An Mạn, còn có hai người đàn ông...”

Kiều Tâm Du còn chưa nói hết lời, tên đàn ông áo đen khỏe mạnh đã đoạt lấy điện thoại trong tay cô, ấn xuống phím tắt.

“Chát—— chát ——” hai bạt tay được vung ra.

“Đàn bà thúì! Lại còn muốn mặt báo...” Hấn hung hăng trợn mắt nhìn Kiều Tâm Du, đập cô một đập, xoay người rời đi, “Hai đứa mày trông chừng cô ta cho kĩ, tao đi lấy tiền!”

Kiều Tâm Du cảm thấy trên mặt nóng rực, một vị tanh ngấy tràn ra khắp xoang miệng, tóc ướt đầm xốc xếch trên mặt cô.

“Đáng đời!” Kiều An Mạn thờ ơ vui sướng nhìn Kiều Tâm Du.

“Xe máy, đầu đường phố Tây.” Nhâm Mục Diệu nghe được âm thanh truyền tới bên đầu dây kia của điện thoại, lo lắng ngắt máy, “Đúng rồi, ở gần phố Tây có công xưởng cũ bỏ hoang nào không?”

“Công xưởng cũ bỏ hoang nhiều lắm, tôi lập tức phái người đi điều tra từng cái một.” Âm Dạ Tuyệt đưa chiếc va-li xách tay cho Nhâm Mục Diệu, “Đã cài sẵn máy theo dõi, vì tìm được vị trí chuẩn xác của Tâm Du, cậu để tiền xuống thì lập tức rời đi ngay, đừng để tên lấy tiền nghi ngờ.”

Nhâm Mục Diệu vỗ vỗ bờ vai của bọn hấn, “Hiếu!”

Ba người bọn họ đi ô-tô rất nhanh đã tới phố Tây, từ xa đã nhìn thấy một chiếc Motorcycles ở góc đường, nhưng bốn phía chẳng có ai.

“Tên kia chắc núp sẵn ở đâu đó quan sát rồi.” Đinh Hạo Hiên quay đầu nhìn xung quanh.

“Chúng ta đừng nên hành động thiếu suy nghĩ tương đối tốt hơn, tôi đi trước!” Nhâm Mục Diệu xốc vali lên, bước ra khỏi cửa xe.

Đinh Hạo Hiên đã mở sẵn thiết bị truy tìm, chấm đỏ trên màn hình không ngừng lóe sáng.

Nhâm Mục Diệu đặt va li xuống, “Tài xế, lái xe đi!”

Chiếc xe Benz màu đen quay đi, trở về nơi ban đầu.

Đứng ở trên tầng cao nhất của một toàn nhà, người đàn ông đang cầm Ống Nhòm quan sát tất cả, nhìn chiếc xe hơi màu đen biến mất nơi cuối đường mới đi xuống, khởi động Motorcycles.

“Di chuyển, di chuyển rồi!” Đinh Hạo Hiên nhìn chấm đỏ nhỏ di chuyển thật nhanh trên màn hình, hấn kích động kêu lên.

“Tốt lắm, dừng xe!”

Ba người đàn ông lập tức đổi sang xe khác, dẫn theo tai mắt, dựa theo đường di chuyển của dấu chấm, lập tức lái theo.

Một tia rồi một tia nước mưa văng lên người Kiều Tâm Du, lạnh quá lạnh quá, thân thể yếu ớt bắt đầu run lẩy bẩy, nhưng trên gương mặt vừa hồng vừa sưng lại truyền tới cảm giác nóng bức. Giờ phút này cô cảm thấy thân thể mình như đang đứng giữa hai tầng băng lửa, thời thời khắc khắc chịu đủ loại hành hạ của sự giao thoa giữa lạnh và nóng.

Trên đầu truyền đến từng cơn đau đón tê liệt, cô cắn răng chịu đựng, nhưng đau đón tột cùng giống như từng cây gai nhọn đâm thật sâu vào máu thịt cô, đau đến mức khó có thể chịu đựng.

“A... Kiều An Mạn, cô có thể lấy thuốc cho tôi không?” Kiều Tâm Du suy yếu thỉnh cầu, giọng cô mỏng manh dường như tơ nhện.

“Thuốc? Gì chứ?” Kiều An Mạn không kiên nhẫn liếc nhìn cô, “Mày đâu phải không có tay, đừng có tỏ vẻ sắp chết với tao.”

Tầm mắt Kiều Tâm Du nhìn chằm chằm chiếc túi xách trước mặt, muốn dịch người qua, nhưng cô đã kiệt sức, “Thuốc ở bên trong, lấy giúp tôi... được không...”

“Hừ!” Kiều An Mạn xoay đầu qua, “Sớm muộn gì mày cũng chết, còn uống thuốc làm gì!”

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng gầm gừ của chiếc Motorcycles, mắt của tên đàn ông gầy lùn sáng lên, “Đại ca về rồi!”

Cả người ướt đầm dề, tên đàn ông cầm một vali đen làm bằng da bước vào, tìm một nơi thoáng mát đi tới, mở vali ra, “Nhanh lên, tới đây kiểm tra xem là tiền thật hay giả.”

“Wa ——” lần đầu tiên thấy nhiều giấy bạc như vậy, hai mắt Kiều An Mạn cùng với tên đàn ông có vóc dáng thấp bé trợn thẳng, há hốc miệng phát ra tiếng thán phục.

249. Chương 249: Xông Vào Hiện Trường

“Nhiều tiền như vậy ——” Tên đàn ông thấp bé dùng hai tay vốc lấy tiền, mặt lộ rõ vẻ tham lam.

Kiều Tâm Du cắn răng chịu đựng cảm giác đau đớn tê liệt, bởi vì hai tay và hai chân bị trói rất chặt, nên cô chỉ có thể dịch từng chút một qua phía túi xách.

Tên đàn ông áo đen tráng kiện nhanh chóng liếc nhìn từng xấp tiền mặt.

“Đại ca, đại ca, tất cả số tiền này đều là thật, không hề có tiền giả, chúng ta phát tài, phát tài rồi...” Tên đàn ông nhỏ thấp kích động nói.

Cầm lên một xấp tiền mặt, vẩy vẩy, một món đồ điện tử màu đen rơi ra ngoài.

“Đại ca, đây là cái gì?”

Ánh mắt tên đàn ông áo đen sáng lại, hung ác dữ dội, cầm món đồ điện tử sai bước đi về phía Kiều Tâm Du.

Thiếu chút nữa, còn kém một chút xíu!

Khi chiếc túi xách gần tới tay Kiều Tâm Du, đột nhiên, một luồng khí tức lớn mạnh chợt xông tới, bóng màu đen của hắn phủ lên người cô, lúc đôi tay Kiều Tâm Du đưa về phía túi xách, một đôi giày thể thao cũ màu đen chợt giẫm mạnh lên tay cô.

“A ——” Kiều Tâm Du bị đau thét chói tai.

“Đàn bà thú, xem đây là cái gì!” Người đàn ông áo đen nắm tóc Kiều Tâm Du lên, đưa món đồ điện tử tới trước mặt cô, “Tao không ngờ thằng đàn ông của mày lại gài món đồ chơi này vào, xem ra nó không cần mạng của mày rồi...”

Người đàn ông áo đen bắt lấy tóc Kiều Tâm Du, hung hăng đập đầu cô vào tường, miệng còn hùng hồ nói, “Đàn bà thú, dám gài bẫy chúng tao, mày thật sự không muốn sống...”

“Bốp —— rầm ——” một tiếng rồi một tiếng va chạm mạnh vang dội.

Đau đớn bên trong kèm theo nỗi đau thể xác bên ngoài giao thoa vào nhau, bóng tối vô hạn dần dần bao trùm lấy cô, khiến cô mỗi lúc một hôn mê sâu... Truyện Tiên Hiệp - -Y

Kiều An Mạn đi tới, thấy thiết bị điện tử rơi trên mặt đất, kêu to ra tiếng, “Không xong, cái này có thể là thiết bị truy tìm, bọn họ sẽ lập tức tìm tới nơi này...”

“Mẹ kiếp!” Tên đàn ông áo đen thô lỗ mắng ra một tiếng, buông lỏng tay, “Mau thu dọn đồ, chúng ta lập tức rời khỏi đây ngay!”

Thân thể yếu ớt vô lực của Kiều Tâm Du ngã xuống như chiếc lá cuối thu chậm chậm rơi. Trên vách tường loang lỗ tróc vẩy mang theo dấu vết cô trượt người xuống, giữ lại một vệt máu tươi. Lọn tóc xốc xếch khoác lên đầu vai cô, phủ lên gương mặt trắng bệch đến độ trong suốt.

Kiều An Mạn chỉ chỗ về phía Kiều Tâm Du, “Cần mang cô ta theo không?”

“Mang theo một kẻ nửa sống nửa chết này chi, gánh nặng quá mức!” Tên đàn ông vóc dáng thấp bé lập tức phản đối.

“Đồ đàn, có con tin trong tay chúng ta, sẽ bảo đảm hơn đấy!” Kiều An Mạn dương dương tự đắc vì quyết định thông minh của mình.

“A Hổ, công ả theo!”

Dưới mệnh lệnh của đại ca, mặc dù trong lòng hẳn có ngàn vạn lần không cam lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn đỡ Kiều Tâm Du dậy.

Khi bọn hắn đi tới cánh cửa sắt cũ rách, đột nhiên ——

“Rầm ——” một tiếng, cánh cửa sắt bị đá từ bên ngoài.

Ba gã đàn ông vóc người cao to đứng ngay cửa, trên người đã bị ướt đầm vì mưa, quần áo ướt nhẹp dính vào trên người họ, càng tôn thêm vóc người chắc khỏe. Mái tóc sũng ướt, bọt nước dọc theo từng sợi mà nhỏ giọt, lan tỏa ra khí tức u tối.

Tên đàn ông áo đen lập tức lui về phía sau, vẻ mặt hốt hoảng cho thấy lá gan của hắn đang e sợ, “Hừ! Chúng mày là ai!”

“Là người tiền tui bây xuống Địa Ngục!” Đôi mắt tối tăm của Nhâm Mục Diệu sững lại, tầm mắt lập tức dừng ngay trên người Kiều Tâm Du, vội vàng hỏi: “Tâm Du, em sao vậy?”

Kiều Tâm Du như nghe được âm thanh quen thuộc, chậm chậm mở mắt, ánh nhìn mờ ảo càng ngày càng rõ ràng, “Mục Diệu?” Giọng cô yếu ớt, âm thanh nhẹ nhẹ mang theo vài phần nghi ngờ —— Cô đang nằm mơ sao? Hẳn sao lại ở đây?

“Tâm Du, bọn chúng có làm gì em không?” Đôi mắt sắc bén chợt bắn ra tia lạnh giá.

Tên đàn ông áo đen kéo Kiều Tâm Du qua, lấy ra con dao gọt trái cây sắc bén, gác ngay trên cổ cô, “Tụi bây để tất cả vũ khí xuống, nếu không...” Hắn dừng lại, tay hơi dùng lực, lưỡi dao sắc bén lập tức thoáng qua cổ Kiều Tâm Du, trên da thịt trắng nhẵn mềm mại như sứ đã hiện lên một vết đỏ thẫm, từ miệng vết thương nhỏ xuống những giọt máu li ti...

Con mắt của tên đàn ông áo đen đảo qua thân người bọn họ, hẳn có thêm vài phần tự tin bình tĩnh thông dong khi chắc chắn mình có thể phát giác trên người bọn họ thực sự có mang theo vũ khí.

Nhâm Mục Diệu đưa mắt nhìn về phía hai người bên cạnh, chớp một cái, họ hiểu ý định của hắn.

Ba người bọn họ chậm chậm lấy súng lục ra khỏi túi, ném xuống đất.

Tên đàn ông với vóc dáng thấp bé lập tức ngồi chồm hổm xuống nhặt súng lục lên, run rẩy chìa súng về phía bọn họ.

“Tao tới đây chỉ vì muốn đón vợ về nhà thôi, chứ không phải tới cầm lại năm ngàn vạn, nếu bọn mày để yên cho Tâm Du, vậy thì tao có thể tha cho bọn mày.” Nhâm Mục Diệu vì an toàn của Kiều Tâm Du đã đưa ra sự nhượng bộ lớn nhất có thể, chân mi rậm khẽ nhấc, “Nếu... bọn mày dám cả gan làm cô ấy bị thương, dù có chạy trốn tới chân trời góc biển, tao cũng sẽ tìm được bọn mày, để bọn mày nếm thử mùi vị sống không bằng chết.”

Tên đàn ông áo đen bị khí thế kinh người của Nhâm Mục Diệu uy hiếp, đáy lòng run rẩy. Bàn tay kia của hắn có thể cảm giác được luồng nhiệt ấm áp trên người Kiều Tâm Du, chất lỏng dính dính đang từ miệng vết thương trên đầu cô dần dần chảy xuống. Hắn đã ra tay làm Kiều Tâm Du bị thương, bây giờ dù hắn có buông tay hay không, hắn đều biết rõ ba tên đàn ông lai lịch bất phàm trước mặt cũng sẽ không bỏ qua cho hắn, cho nên hắn chỉ có thể liều lĩnh đánh cược.

“Nếu bọn mày muốn cô ta an toàn, thì bây giờ rút ngay ra ngoài cho tao, còn nữa, không được phép báo cảnh sát!”

“Được! Tụi tao ra ngoài!” Nhâm Mục Diệu lập tức đáp ứng điều kiện của hắn.

Ba người chậm chậm bước ra.

“Đại ca, cái này là đồ thật!” Tên có vóc dáng thấp bé đưa cây súng lục tới cho tên đàn ông áo đen, “Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

250. Chương 250: Sống Chết Bên Nhau

Đôi mắt suy nhược của Kiều Tâm Du nhìn thấy bóng dáng Nhâm Mục Diệu dần dần xa khuất, dần dần mờ hồ, cô không để ý trên cổ mình còn đang bị đặt trên một lưỡi dao sắc bén, ra sức dùng dằng, “Mục Diệu! Mục Diệu ——”

“Đàn bà thú! Kêu la cái gì!” Tên đàn ông áo đen quát Kiều Tâm Du, tay bịt miệng cô lại, “Câm miệng cho tao!”

“Tâm Du!” Nhâm Mục Diệu xoay người nhìn Kiều Tâm Du đang bất chấp tất cả giấy giụa, hấn cảm giác như trái tim mình đang bị róc xương lấy thịt.

Trong nháy mắt cánh cửa sắt bị đóng lại, hấn phóng người theo vào ——

Theo quán tính, tên đàn ông thấp bé vội vã đóng mạnh cửa, lập tức khóa lại.

“Ầm —— rầm ——” Tiếng đập cửa nặng nề vang dội.

Đinh Hạo Hiên đập đập cánh cửa sắt then rỉ, “Chậc! Cái tên Nhâm Mục Diệu này, lại tự tiện hành động rồi, không nói cho chúng ta biết một tiếng, thật là!”

Gương mặt Âm Dạ Tuyết vẫn lạnh lùng, “Cậu ta muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân, ra về một chút trước mặt vợ mình, người chẳng biết gì như cậu thì hiểu gì?”

Nghe Âm Dạ Tuyết nói thế, Đinh Hạo Hiên đã hiểu rõ tất cả, hướng về bên trong la lớn: “Nhâm Mục Diệu lấy bản lĩnh của cậu mấy tên tôm tép này chắc chắn không phải đối thủ, tôi cho cậu cơ hội khoe mẽ đấy, nắm cho chắc đi nha!”

“Mày..... sao mày vào được?” Tên đàn ông thấp bé run rẩy, lạnh run nhìn Nhâm Mục Diệu.

Giờ phút này, cả người Nhâm Mục Diệu bị bao phủ bởi một luồng khí tà ác, tựa như sẽ lập tức bốc cháy, “Mày! Thả Tâm Du ra!” Hấn đi về phía tên đàn ông áo đen.

“Mày dám bước thêm một bước, dao của tao lập tức có thể.....” Hấn kề con dao lạnh như băng đặt ngay trên miệng vết thương đỏ thẫm của Kiều Tâm Du, “Da cô ta mỏng như vậy, cổ lại mảnh khảnh, một nhát dao đi xuống sẽ đứt ngay thành hai khúc, mày cũng đừng trách tao vô tình.”

“Mày.....” Nhâm Mục Diệu bị hấn quát như vậy, thật không dám đi về trước một bước, “Nói đi, phải làm gì mày mới bằng lòng thả Tâm Du ra, hay là tao trả thêm cho mày năm ngàn vạn nữa.”

Con mắt tà ác của tên đàn ông áo đen có chút bị mấy chữ năm ngàn vạn thoáng qua một tia dao động, nhưng lập tức được lý trí thay thế, “Không ngờ con đàn bà này lại đáng giá đến vậy, sớm biết thế, tao đã kêu nhiều thêm một chút. Đáng tiếc giờ thì ——”

Trong đầu Nhâm Mục Diệu đầy ắp những suy nghĩ về Kiều Tâm Du, hai mắt không chớp lấy một cái nhìn chăm chăm vào cô, không ngờ đến chuyện sau lưng mình đang có một bóng người đi tới. Bọn đang đọc truyện được copy tại Y

Kiều An Mạn giơ cao chiếc vali, đập ngay vào đỉnh đầu Nhâm Mục Diệu, “Tại mày, tất cả đều tại mày, tao mới bị ngồi tù.....” Kiều An Mạn càng không ngừng dùng vali đập hấn, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại.

“Mục Diệu!” Kiều Tâm Du nghẹn ngào hét âm lên, “Đừng đánh, đừng đánh xin..... Van xin cô.....”

Thân hình cao lớn của Nhâm Mục Diệu té xuống đất, máu ào ào chảy xuôi, dọc theo trán của hấn mà chảy xuống, hai mắt hấn nhắm chặt, cắn răng chịu nhịn cơn đau đớn kịch liệt, chỉ im lặng.

“Đừng đánh nữa.....” Nước mắt làm mờ hồ đi tầm mắt của Kiều Tâm Du, cô thấy Kiều An Mạn còn chưa có ý định dừng tay, cô cúi đầu, bất ngờ cắn tay tên đàn ông áo đen, hàm răng sắc bén, trong khoảnh khắc đã cắn chặt vào bắp thịt cứng rắn của hắn.

Tên đàn ông áo đen cảm nhận được cơn đau, thô lỗ mắng: “Con đàn bà chết tiệt!” Hắn đẩy Kiều Tâm Du ra.

Cô lập tức nhào người qua, đoạt lấy vali trong tay Kiều An Mạn, “Rầm ——” một kích, đánh vào đầu cô ta, “Ai cho cô đánh Mục Diệu, tôi có cho cô đánh à.....” Kiều Tâm Du dùng hết hơi sức toàn thân đập vào đầu Kiều An Mạn.

Trúng phải đòn đau nghiêm trọng, Kiều An Mạn ngã xuống ——

Trong đầu Kiều Tâm Du đều là hình ảnh Nhâm Mục Diệu bị đánh, trái tim của cô vẫn đang trôi lơ lửng trong không trung, cô sợ sệt tiếp tục dùng vali đánh Kiều An Mạn.

Sau lưng, Nhâm Mục Diệu chậm chậm đứng lên, hắn nhào vào người Kiều Tâm Du, ôm cô thật chặt, “Tâm Du.....”

Tiếng kêu khá yếu ớt của Nhâm Mục Diệu như đã thức tỉnh Kiều Tâm Du, “Phù phù ——” một tiếng, tay cô khẽ run, vali rơi trên mặt đất.

Kiều Tâm Du lập tức xoay người, ôm chầm lấy hắn, “Mục Diệu, anh bị thương ở đâu? Có sao không? Có đau không?”

“Không sao, anh không sao hết!” Mặc dù Nhâm Mục Diệu lắc đầu, nhưng giọng nói yếu đuối của hắn đã không lừa được người. Mái tóc đầy máu dọc theo đường cong của da đầu chảy xuống, nhìn qua thật kinh người. Hắn liếc thấy vết máu trên đầu vai Kiều Tâm Du, khẩn trương hỏi: “Tâm Du, em bị thương ở đâu?”

Kiều Tâm Du lắc đầu, “Em không sao.....”

“Ầm —— rầm ——” Tiếng cửa sắt bị đập, phát ra từng trận tiếng vang đinh tai nhức óc.

Ở bên ngoài Đình Hạo Hiên và Ám Dạ Tuyết nghe được tiếng kêu sợ hãi của Kiều Tâm Du, hoảng hốt, muốn xông vào, nhưng bốn phía của công xưởng này lại không có cửa sổ, chỉ có vài lỗ thông gió phía trên.

“Nhâm Mục Diệu, đã xảy ra chuyện gì?” Đình Hạo Hiên cất cao giọng kêu.

Nhưng, bên trong chẳng ai đáp lại hắn cả.

“Kiều Tâm Du, mày dám đánh tao!” Từ trong cơn choáng váng tỉnh táo lại, Kiều An Mạn nhặt lên con dao gọt trái cây mà tên đàn ông áo đen kia vừa đánh rơi trên mặt đất, xông về phía Kiều Tâm Du ——

“Cẩn thận ——”

Tia sáng bén lạnh thoáng qua đôi mắt Kiều Tâm Du, giống như đèn flash chói lóa, nơi thắt lưng truyền đến một lực mạnh, dường như đang nhảy điệu Waltz, một cú xoay người hoa mỹ, đến khi cô phát hiện, con dao sắc bén đã đâm vào lồng ngực Nhâm Mục Diệu.

“Mục Diệu!” Kiều Tâm Du lập tức ôm lấy Nhâm Mục Diệu đang sắp ngã xuống. Tay che vết thương của hắn, nhưng máu vẫn không ngừng ào ào trào ra. Trong nháy mắt, đôi tay cô đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Mục Diệu, anh sẽ không sao, không sao đâu..... Anh còn phải chăm sóc em cả đời mà, cho nên anh sẽ không sao đâu” Kiều Tâm Du càng không ngừng thì thào nói.

Ngoài công xưởng, mưa càng lúc càng lớn, hạt mưa càng ngày càng dày đặc, tí tách, âm thanh giống như những hạt lệ rơi, va chạm vào đáy lòng Kiều Tâm Du.

Hạt mưa lạnh như băng tạt vào trên người Kiều Tâm Du và Nhâm Mục Diệu, mái tóc dài ướt đầm dính vào trên lưng cô, không che được thân người đang run rẩy. Máu đã bị nước mưa pha loãng, dần dần chảy xuôi, nhuộm đỏ váy áo trắng như tuyết, hết như một đóa hoa sen đang nở rộ, tươi mát mà thanh nhã

251. Chương 251: Tiểu Ác Ma Ra Sân

“Tâm Du!” Nhâm Mục Diêu muốn vươn tay lau chùi hết những giọt nước mắt chán ghét trên mặt cô, “Yên tâm, thân thể anh rất khỏe! Chút máu này chẳng là gì đâu, coi như là thay máu thôi.” Trên gương mặt trắng bệch hiện lên một nụ cười, đôi mắt đen không chớp lấy một cái nhìn chăm chăm vào Kiều Tâm Du.

Dần dần Đinh Hạo Hiên mất đi kiên nhẫn, “Này! Bọn mày không chịu tới mở cửa đúng không! Tao lập tức gọi điện báo cảnh sát, nghe nói hiện giờ cảnh sát đang treo thưởng một số tiền kỉnh xù cho người bắt được chúng mày đó. Nếu không thì kêu tổ chức Ám tới bắt chúng mày vậy, xem hai tên tôm tép bọn mày có chạy đằng trời cũng đừng mong thoát!”

Đinh Hạo Hiên quay đầu liếc mắt một người gần giống một pho tượng - Ám Dạ Tuyết, “Này, điện thoại di động!”

Ánh mặt lạnh lùng của Ám Dạ Tuyết liếc nhìn Đinh Hạo Hiên, tay đang không ngừng đập cửa sắt, “Không đau tay à? Cánh cửa này đặc tội với cậu sao?” Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất:

“Không đau!” Đinh Hạo Hiên vốn thích cạy mạnh, “Cậu không biết tôi đang luyện Thiết Sa Chưởng à! Phải, cánh cửa này không đặc tội với tôi (cửa: gì cơ), nhưng tôi thấy nó rất không thuận mắt.”

Đôi mắt đen của Ám Dạ Tuyết quét nhìn bàn tay đỏ đỏ của hắn, “Quả thật tôi không biết cậu luyện Thiết Sa Chưởng khi nào.” Ám Dạ Tuyết tung người lên đá cửa ——

“Rầm ——” cú đá mạnh mẽ đánh vào cánh cửa, gỉ sắt lẫn vụn rơi xuống.

“Như vậy bớt việc hơn nhiều, đừng ngược đãi tay cậu nữa.” Ám Dạ Tuyết lạnh lùng nói.

Đinh Hạo Hiên bất thành linh liếc hắn một cái.

“Đại ca, đại ca, giờ..... Làm sao bây giờ?” Tên đàn ông thấp bé nhất gan sợ phiền phức tới mức khắp người run rẩy, giọng lắp bắp, “Em, em không muốn lại ngồi tù đâu.”

Tên đàn ông áo đen giận dữ hét: “Còn không mau xem có cửa ra nào khác không!”

Đôi mắt tà ác chuyển hướng nhìn Kiều Tâm Du, khế nguyên rửa một tiếng, “Đàn bà thú!”

Hắn bước lên trước, ngay lúc hắn đang định hung hăng đá một cước vào Kiều Tâm Du, Nhâm Mục Diêu vội ôm lấy cô, vụng vụng bảo hộ cô trong ngực mình.

“Đáng chết, đều do chúng mày phá hoại chuyện tốt của đại gia đây.....” Tên đàn ông áo đen hùng hổ sử dụng cả tay lẫn chân, quyền cước dày đặc liên tục như những hạt mưa rơi vào trên người hắn.

“Mục Diêu..... Anh buông em ra được không? Anh đừng vậy mà.....” Kiều Tâm Du bị hai cánh tay chắc khỏe của hắn trói chặt vào ngực, không thể động đậy. Nhưng thông qua sự chấn động từ cơ thể hắn, cô có thể đoán được giờ phút này hắn đang chịu đựng các cơn đau đớn như thế nào.

Lệ nóng cuộn cuộn chảy như đang tràn nước lũ, mãnh liệt rơi.

“Tâm Du..... Anh không sao..... Khụ, khụ ——” Nhâm Mục Diêu mới nói hai câu đã ho khan.

Kiều Tâm Du ngửi được mùi máu tươi càng ngày càng nồng trên người hắn, hơi thở hắn càng ngày càng yếu ớt, cuồng quít la ầm lên: “Van xin anh, đừng đánh nữa”

Tên đàn ông thấp bé lật mấy thùng gỗ lên, thấy đằng sau vách tường có một lỗ hổng, vui mừng kêu to: “Đại ca mau qua đây đi, ở đây có cửa ra, chúng ta có thể ra ngoài.....”

“Này! Sao hai chú lại đứng đây đập cửa? Một kiểu vận động mới sao?” Tay Nhac Nhac gãi gãi cằm, đôi mắt to linh động trong vắt như nước nhìn Ám Dạ Tuyết và Đinh Hạo Hiên, nháy nháy, đáng vẻ cực kì ngây thơ đáng yêu.

“Hai tiểu ác ma các cháu tại sao lại ở đây?” Đinh Hạo Hiên vẽ mặt kinh ngạc.

Khả Khả sờ sờ lỗ mũi, “Tụi cháu gắn máy theo dõi trên người cha và mẹ.”

“Các cháu.....”

“Ngộ nhỡ cha mẹ đi lạc rồi, tụi cháu sẽ dễ tìm họ hơn!” Nhạc Nhạc đung đung Đinh Hạo Hiên, “Ông Đinh, có đúng hay không?”

Khả Khả chỉ chỉ cánh cửa bị hấn đá đến độ dị dạng, “Đúng rồi, chú còn chưa nói cho cháu biết, tại sao phải đập cửa?”

Đinh Hạo Hiên bĩu môi, “Cha và mẹ cháu ở trong đó, đang nằm trong tay bọn người xấu”

Hắn vừa dứt lời, đã nhìn thấy Nhạc Nhạc lấy ra một bình thủy tinh từ trong chiếc túi xách màu hồng đeo sau lưng, hất chất lỏng lên trên cửa, “Hai chú có ngốc không vậy, đập cửa ích lợi gì, một chai H₂SO₄ đặc, không phải giải quyết xong sao.”

Khi bọn hấn vọt vào bên trong, Nhâm Mục Diệu đã ngã trên vũng máu, trên đầu và trên người đều là máu.

Kiều Tâm Du quỳ gối bên cạnh hắn, tay che vết thương của hắn, “Mục Diệu, anh tỉnh lại đi, mở mắt nhìn em đi..... Không phải anh muốn bảo vệ em sao.....”

Đinh Hạo Hiên và Âm Dạ Tuyết trước tiên không để ý tới Nhâm Mục Diệu, hai người bọn họ đuổi theo từ phía hốc tường.

Nhạc Nhạc chạy tới, tiếng khóc vang lên, “Mẹ, cha bị sao vậy? Rất nhiều, rất nhiều máu.....” Đôi mắt trong veo như nước lập tức tràn đầy nước mắt, từng giọt lệ trong suốt như những hạt trân châu bị đứt dây, khê lăn trên sàn.

Về mặt Khả Khả có phần nặng nề, gọi điện thoại xong, cậu ngồi xổm, lấy băng gạc từ trong chiếc túi xách màu xanh, đặt lên vết thương đang chảy máu của Nhâm Mục Diệu, “Mẹ, mẹ yên tâm, cha không sao đâu. Xe cấp cứu của chú Phương đang tới.”

Trong thời gian ngắn ngồi đợi xe cứu thương, Đinh Hạo Hiên và Âm Dạ Tuyết đã bắt ba kẻ chạy trốn về. Đinh Hạo Hiên tóm được hai tên, “Âm Dạ Tuyết, cậu giúp cảnh sát bắt được đào phạm, có cần tôi giúp cậu đăng tin tuyên truyền vào ngày mai, tựa đề viết là ”đạo tặc và cảnh sát thân thiết như người một nhà“.”

Âm Dạ Tuyết ném tên đàn ông áo đen vào góc tường, đi tới thăm dò vết thương của Nhâm Mục Diệu, sắc mặt tối lại, nhưng vẫn là mở miệng an ủi Kiều Tâm Du, “Yên tâm, cậu ta không sao đâu.”

“Đúng đó! Người tốt sống không lâu, kẻ gieo họa sống ngàn năm, Nhâm Mục Diệu vốn là kẻ gieo họa mà, chắc chắn sẽ không chết dễ như vậy đâu!”

Khả Khả lạnh lùng trợn mắt nhìn Đinh Hạo Hiên, “Chú đang nói chú à!”

Xe cứu thương vừa đến, Nhâm Mục Diệu người đầy vết thương lập tức được đưa lên xe cấp cứu, Kiều Tâm Du vẫn giữ chặt tay hắn.

Nhạc Nhạc vươn tay, loạn xạ lau đi vệt nước mắt trên mặt, đi tới bên người Âm Dạ Tuyết, kéo kéo tay của hắn, “Chú Âm, chú có thể giao ba người này cho cháu và Khả Khả chơi một lát không?”

“Được thôi! Tùy các cháu, muốn chơi thế nào cũng được!” Âm Dạ Tuyết sảng khoái đáp ứng. Dám can đảm đánh Nhâm Mục Diệu bị thương, Âm Dạ Tuyết đang định trừng phạt bọn họ, hiện giờ vừa đúng.

“Tiểu ác ma! Với bản lãnh xuất chúng của các cháu, đừng nên khách khí, càng không cần xuống tay lưu tình.” Đinh Hạo Hiên có chút mong chờ.

252. Chương 252: Bảo Bối Xuất Tuyệt Chiêu

Nhạc Nhạc xốc tất cả đồ trong túi xuống đất, lấy một chiếc hộp màu hồng, chậm chậm bước tới bên Kiều An Mạn, “Ai! Cô nhìn mặt mình mà xem, còn chưa tới lúc hoa tàn ít bướm, sắc mặt đã giống vỏ quýt rồi?”

Tay chân Kiều An Mạn bị trói chặt, người ướt đầm nằm bừa bãi trên đất, cô lạnh lùng liếc Nhạc Nhạc, nhìn đứa bé gái rõ vẻ khinh thường, “Con nhóc thôi tha, cút sang một bên!”

“Nhưng tôi không muốn cút!” Nhạc Nhạc quay đầu, nhìn về phía Ám Dạ Tuyệt và Đinh Hạo Hiên, “Các chú đừng đứng đó như cây cột có được không? Mau qua đây giúp một tay đi!”

“Mày..... Mày muốn làm gì?” Kiều An Mạn thấy sắc mặt tối đen của Ám Dạ Tuyệt và Đinh Hạo Hiên có chút khiếp đảm.

Đôi mắt Nhạc Nhạc sáng ngời, hé ra một nụ cười thông minh, “Cháu giúp cô cải thiện làn da, làm cho cô một cái mặt nạ.” Nguồn truyện: Y

Cả hai người giúp cô bé đè đầu Kiều An Mạn xuống, Nhạc Nhạc rất dễ dàng bôi kem “Mặt nạ đặc chế” lên mặt cô ta. Phần kem màu đỏ sẫm sáng vừa được bôi lên da thịt cô ta ngay sau đó ——

“A ——” Tiếng kêu thảm thiết cao ngất bật ra khỏi cổ họng.

Đinh Hạo Hiên thấy Kiều An Mạn đau đớn kịch liệt, gương mặt dần dần vặn vẹo biến hình, tò mò hỏi nói: “Nhạc Nhạc, trong mặt nạ này cháu bôi thứ gì?”

Đứng ở một bên, Khả Khả lạnh lùng nhìn Kiều An Mạn, lạnh nhạt nói: “Chỉ là chút muối ăn, bột ngọt, tiêu, bột hồ tiêu.....”

Sắc mặt Đinh Hạo Hiên càng ngày càng u ám.

“Còn thêm một chút H₂SO₄ đặc.” Giọng Khả Khả thờ ơ, như xác nhận đây là một điều bình thường.

H₂SO₄ đặc? Hai mắt Đinh Hạo Hiên thoáng chốc trừng thẳng, trong lòng xuất hiện một cảm giác lạnh lẽo, hiện giờ hẳn cảm thấy hết sức may mắn khi hai tiểu ác ma này xuống tay lưu tình với mình, nếu không, đoán chừng, gương mặt đẹp trai của hắn đã sớm bị phá hủy.

Đinh Hạo Hiên nhẹ nhàng hỏi một câu, “Thêm H₂SO₄ đặc có chết người không?”

“Nếu chú ăn chiếc mặt nạ này, vậy thì nhất định chết không chút nghi ngờ, có muốn ném thử không?” Nhạc Nhạc dùng chiếc thìa gốm nhỏ múc một muỗng, đưa về phía Đinh Hạo Hiên, “Chú, mở miệng ra, aaaa ——”

Đinh Hạo Hiên vội vàng phát tay, “Nhạc Nhạc cháu thật sự quá khách sáo rồi, mau làm xong cái mặt nạ đi!”

“A- xít sun-phu-rit đặc vừa đủ làm cháy hồng tổ chức da của cô, việc bị hủy nhan sắc cả khuôn mặt là điều không thể tránh khỏi.” Khả Khả chống cằm, rất đảm chiêu nói. Ngón út chạm nhẹ vào gò má Kiều An Mạn, “Da mặt cô dày như vậy, bôi nhiều một chút sẽ tốt hơn đó.”

“A..... Van xin các người, đừng..... Tôi không muốn bị hủy dung nhan.....” Đôi mắt Kiều An Mạn bừng cháy lửa giận, miệng điên cuồng phát ra những tiếng réo khóc.

Nhạc Nhạc hung hăng lườm cô ta, “Cô còn dám há mồm, cháu sẽ lập tức nhét H₂SO₄ đặc vào trong miệng cô!”

Bị đe dọa, Kiều An Mạn lập tức ngậm miệng. H₂SO₄ đặc thực sự đã làm tổn thương da cô, những hạt tiêu, bột hồ tiêu, muối ăn dần dần phát tác dụng, cô đau đến mức nước mắt chảy ra ào ạt, nhưng lại không dám mở miệng kêu đau, cho nên chỉ có thể cắn chặt cánh môi.

Đổ toàn bộ kem “Mặt nạ đặc chế”, vẽ loạn lên trên mặt Kiều An Mạn, xong Nhạc Nhạc mới từ bỏ ý đồ, cô bé đứng lên, vỗ vỗ tay, “Nhìn xem, rất xinh đẹp rồi đó!”

Ám Dạ Tuyệt và Đinh Hạo Hiên vừa Kiều An Mạn ra, mặt cô ta cháy đen, đau đớn như thể cả khuôn mặt đều bị thiêu đốt trong ngọn lửa, đau đến mức cô ta lăn lộn trên nền đất, dùng sức lau lau chiếc “Mặt nạ”

màu đỏ sênh sếch trên mặt. Mặt càng lau càng hồng, máu chảy ra, rất nhanh làm cả khuôn mặt cô ta đỏ bừng, dường như bị nhiễm phải Chu Sa

“Khả Khả, đến phiên anh rồi.” Mắt Nhạc Nhạc giương lên, đáng vẻ khiêu khích, “Đừng vì việc bà ta là phụ nữ, mà xuống tay lưu tình đấy!”

“Xuống tay lưu tình?” Khả Khả cười nhạt, “Mấy chữ đó viết thế nào vậy?”

Cậu lấy một bộ quần áo dày từ chiếc túi sau lưng, ném cho Đinh Hạo Hiên, “Ông Đinh, có việc tốt cho chú làm nè. Mặc cho cô ta bộ quần áo này đi!”

Đinh Hạo Hiên nhận lấy bộ quần áo, mặt kinh ngạc hỏi: “Khả Khả, chẳng lẽ cháu ”thương hương tiếc ngọc“, thấy quần áo của cô ta bị ướt, nên cho cô ta bộ áo mới để thay?” Đinh Hạo Hiên vừa nói, vừa miễn cưỡng mặc bộ áo mới cho Kiều An Mạn.

Khả Khả đi tới, “Ông Đinh, tốt nhất, chú nên tránh xa đi.” Khả Khả chậm chậm lấy ra một chiếc bật lửa.

Nhạc Nhạc lập tức chạy tới, khó hiểu mà cời trối cho Kiều An Mạn, “Hươ tay múa chân sẽ hay hơn đấy!”

Nháy mắt, Nhạc Nhạc cời xong dây trối, Khả Khả dùng bật lửa đốt cháy ngòi hỏa của bộ quần áo trước mặt, “Tách, tách ——” hai tiếng vang lên, Khả Khả Nhạc Nhạc lập tức tránh xa.

Thoáng chốc trong phân xưởng cũ rách trống rỗng vang lên tiếng “Tách, bùm, tách, tách..” không ngừng. Bộ quần áo trên người Kiều An Mạn không ngừng rách vụn vì được làm từ những dây pháo, cô đau đến mức hai chân nhảy dựng lên, đôi tay thì múa loạn xạ, trong miệng phát ra tiếng quát tháo cùng với tiếng sợ hãi thảm khốc.

“Khả Khả, tất cả có bao nhiêu sợi thế, sao lại nổ lâu đến vậy?” Hai tay Nhạc Nhạc che lỗ tai, vui vẻ thưởng thức một màn biểu diễn mang tên chứng động kinh của Kiều An Mạn.

“Hình như là 1000 sợi.” Khả Khả nói, giọng lạnh nhạt.

Trong không khí ướt át đầy mùi khói thuốc súng thoang thoảng. Trên người Kiều An Mạn lượn lơ tàn khói, cả người cô như vừa thoát khỏi hiện trường của một vụ hỏa hoạn, mặt đỏ bừng, tóc cháy hồng, chỉ còn vài sợi. Quần áo rách rưới, đã khó có thể che đi thân thể.

“Ha ha.....” Kiều An Mạn nhếch môi, cười khúc khích hai tiếng, sau đó chán nản ngã xuống đất.

“Sao vô dụng vậy, cháu còn rất nhiều món ngon chiêu đãi cô đó, sao cô lại ngã xuống chứ?” Nhạc Nhạc chu mỏ, thất vọng nói.

Khả Khả chỉ chỉ về phía tên đàn ông áo đen cùng tới tên đàn ông thấp bé, mặt chúng hoảng sợ vụn phần đang co rúm người trong góc tường, “Không phải còn hai tên sao! Chắc hẳn, bọn họ sẽ không dễ dàng té xỉu thế kia đâu.”

Nghe Khả Khả nói vậy, cả người hai tên lập tức run lấy bẩy, nháy mắt một cái, hai chân đạp loạn, rồi lập tức ngất đi.

253. Chương 253: Vết Thương Chồng Chết

“Mục Diệu..... Anh tỉnh dậy đi? Em không thể không có anh.....” Kiều Tâm Du than thở khóc lóc hai tay bị máu nhuộm đỏ của cô nắm thật chặt bàn tay to lớn của hắn, nhưng cô không cảm thấy một chút hơi ấm nào, tay hắn lạnh quá, hết như băng. Một dòng khí lạnh tràn vào thân thể cô, chảy vào trái tim cô, giống như sợi dây lụa quấn chặt lấy cô, khiến cô không thể hít thở.

Ánh mắt cô vờ vụn nhìn gò má tái nhợt của Nhâm Mục Diệu, “Em biết anh sẽ không sao, em không cho phép anh có chuyện, có nghe hay không.....”

Phương Đình vỗ nhẹ bả vai Kiều Tâm Du, an ủi: “Yên tâm, anh ấy sẽ không sao đâu!”

Nhâm Mục Diệu cảm giác bóng tối tựa như thủy triều mãnh liệt nhào tới phía hắn, trối buộc lấy hắn trong bóng đêm vô hạn, nhưng bên tai hắn là giọng nói đứt quãng của Kiều Tâm Du, hắn muốn mở mắt nhìn cô, dùng sức giãy giụa, một tia sáng chói mắt đâm vào trong đôi con ngươi của hắn, dần dần trong khung cảnh sáng chói mơ hồ hắn thấy được hình ảnh “hoa lê trong mưa”* của cô, “Tâm Du.....” Giọng nói run rẩy lộ ra việc khó khăn khi phát âm của hắn.

(*): hoa lê đắm mưa trước đây được dùng để diễn tả vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi sau này được dùng để chỉ khuôn mặt đẹp của người con gái.

“Mục Diệu, anh tỉnh rồi? Anh có thể nghe em nói chuyện đúng không?” Kiều Tâm Du khẩn trương nắm chặt hai tay hắn, “Vì em anh nhất định phải kiên cường!”

Nhâm Mục Diệu yếu ớt gật đầu, mặt mũi nhắm lại đôi mắt.

Vừa đến bệnh viện Phương thị, đã có hàng loạt thầy thuốc bác sĩ y tá chuẩn bị sẵn sàng bước vào phòng phẫu thuật

Kiều Tâm Du nhìn Nhâm Mục Diệu được khẩn cấp đưa vào phòng giải phẫu, bàn tay cô đang giữ chặt lấy tay hắn, bị ép phải buông lỏng, cả người cô bỗng khuỵu xuống, ngã vào lồng ngực Phương Đình.

“Anh Phương Đình, anh phải cứu sống anh ấy, em không thể không có anh ấy, anh Phương Đình” Kiều Tâm Du lôi kéo áo Phương Đình, máu bị nhiễm nơi bàn tay cô lây vào chiếc áo blouse trắng của hắn.

Phương Đình ôm cô, mặc cho nước mắt cô vấy vào trên chiếc áo trắng noãn, “Phương Đình vốn sẽ vĩnh viễn bảo vệ em, mà người đàn ông kia là người em thích, anh dĩ nhiên cũng sẽ giúp em bảo vệ anh ấy.....”

Kiều Tâm Du không nghe rõ Phương Đình nói gì, cô cảm thấy mình đã chống đỡ đến cực hạn, trước mặt bỗng tối sầm, thân thể như nhũn ra, cô ngã xuống ——

Phương Đình lập tức đỡ được cô, kinh hoảng gọi cô: “Tâm Du, Tâm Du!”

Lòng bàn tay cảm nhận được thứ chất lỏng ấm áp, hắn mở ra đôi tay mình, ánh mắt căng thẳng.

Khi nhận được cú điện thoại ẩn danh báo cảnh sát, cảnh sát lập tức điều động người tới phân xưởng bỏ hoang, vốn nghĩ là để bắt được ba tên đào phạm này sẽ hao phí một chút sức lực, nhưng không ngờ, bọn họ vừa vào, đã bị một phen hoảng sợ.

“Ha ha..... Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới..... Mọi người cùng nhau tới đốt pháo đi.....” Kiều An Mạn bần thần không chịu nổi, toàn thân cô giống như vừa bị đốt, cả người toát ra mùi khói thuốc súng nồng nặc.

Cô đã không còn tỉnh táo, vừa hí hí vui vẻ hát ca, vừa khiêu vũ sôi nổi. Một chậu nước than bần thần chiếu hình bóng của cô, cô nhìn một cái, đầu tiên là cười khúc khích, sau đó sợ hãi lui về phía sau mấy bước, rồi lập tức cất tiếng hét âm lên.

Hai người đàn ông ngoài kia, toàn thân chỉ mặc một chiếc quần lót, tóc đã bị cạo không còn một ngọn cỏ, trên người lại bị vài vết thương, nhìn qua giống như vết dao, nhưng vết thương cũng không phải quá sâu. Bọn họ xụi lơ ngồi dưới đất, hai mắt “lấp lánh” nhìn chằm chằm phía trước, mắt ngốc trệ, bờ môi run rẩy, nói thảm: “Dao tới, dao tới kìa.....”

Cảnh sát rất nhanh đưa ba phạm nhân có vấn đề về đầu óc ra xe chở tù phạm.

Sau khi báo cảnh sát, Khả Khả Nhạc Nhạc theo chân Đinh Hạo Hiên và Âm Dạ Tuyết tới bệnh viện.

Bước vào bệnh viện, chạy nhanh về phía phòng giải phẫu, Đinh Hạo Hiên suy nghĩ chút rồi bỗng dừng lại, “Khả Khả Nhạc Nhạc, các cháu còn chưa khen chú đây, chú phi đao không tệ đấy chứ! Bịt mắt cũng đâu có trúng bọn họ*.”

(*): Đinh Hạo Hiên nghĩ hai đứa nhóc chỉ định dọa hai tên kia sợ chứ không phải muốn phóng dao trúng bọn họ, làm bọn họ chết.

Loại trò chơi lấy người sống làm bia này chỉ có hai tiểu ác ma này mới nghĩ ra. Truyện Sắc Hiệp -

“Ai! Không hay tí nào!” Nhạc Nhạc thở dài một cái, “Phóng nhiều dao như vậy, ngay cả một dao cũng không trúng. Vẫn nên để cháu tùy tiện phóng một dao cho rồi.”

“Ừh! Được lắm! Thiếu chút nữa là đã có thể thiến chúng rồi.” Đinh Hạo Hiên lắc đầu, “Sức chịu đựng của hai tên kia quá thấp, chú chỉ mới vừa làm nóng người thôi, một tên đã sợ tới mức tè dầm, một tên thì bị dọa ngất.”

Khả Khả ngẩng đầu lên, lạnh nhạt hỏi một câu: “Ông Đinh, sức chịu đựng của chú có tốt không?”

“À.....” Đinh Hạo Hiên không biết trả lời thế nào, sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, làm sao lại lấy dây buộc mình rồi?

“Mẹ đâu rồi?” Ngoài phòng giải phẫu, cô bé không nhìn thấy bóng dáng Kiều Tâm Du, Nhạc Nhạc kéo dài cổ nhìn chung quanh.

Khả Khả dắt tay Nhạc Nhạc nói, “Chúng ta đi tìm chú Phương Đình đi!”

Hai đứa nhóc quay người lại, vừa đứng thấy Phương Đình đang mặc bộ đồng phục giải phẫu màu xanh là cây đang đi tới phía này, sắc mặt hần nặn nề, thở dài một cái, “Đầu Tâm Du bị thương nặng, mới vừa chụp CT, xuất huyết trong nhiều. Cho nên bây giờ phải lập tức giải phẫu, đạn không thể tiếp tục giữ trong não nữa, lần này phải lấy ra ngay.”

Đinh Hạo Hiên tức giận xoay người, “Đáng chết, dám làm Tâm Du bị thương, tao sẽ đi thiến chúng mày ngay.”

Ám Dạ Tuyết lập tức kéo hẳn lại, tỉnh táo trấn định hỏi: “Vết thương Nhâm Mục Diệu ra sao rồi?”

Phương Đình lắc đầu, nặng nề thốt ra bốn chữ: “Đừng quá lạc quan.” Trấn định một cái rồi nói: “Sau gáy anh ta có ngoại thương nặng, xương sườn thứ sáu, thứ bảy bị gãy, lá lách vỡ, ổ bụng tích máu trong quá nhiều, lại còn mất máu bên ngoài.....”

“Oa oa.....” Một tiếng khóc rõ to, kéo vang, Nhạc Nhạc lên tiếng khóc lớn, “Nhạc Nhạc muốn mẹ, Nhạc Nhạc muốn cha..... Có phải, mẹ không cần Nhạc Nhạc rồi, cha cũng không cần Nhạc Nhạc rồi, ô ô.....” Những giọt lệ trong vắt lăn rơi xuống, làm ướt gò má mềm mại của cô bé.

Khả Khả nghe thấy tiếng khóc của Nhạc Nhạc, ngay sau đó, nước mắt của cậu cũng bắt đầu dâng lên, cậu lặng lẽ xoay người, len lén lau đi.

Đinh Hạo Hiên ôm lấy Nhạc Nhạc, dịu dàng nói: “Nhạc Nhạc đừng khóc, đừng khóc mà, cha và mẹ cháu sẽ không sao đâu, bọn họ đều rất yêu rất thích Nhạc Nhạc, sao có thể không cần Nhạc Nhạc chứ?” Đinh Hạo Hiên vươn tay, lau chùi những hàng lệ rồi rít trên mặt Nhạc Nhạc.

254. Chương 254: Không Xa Không Rồi

Khả Khả Nhạc Nhạc cố ý ở ngoài phòng mổ chờ cha mẹ ra ngoài, không đứa nào chịu đi.

Cuộc phẫu thuật dài dằng dằng, mất đến hơn mười giờ, Nhạc Nhạc khóc mệt nằm trên đầu vai Đinh Hạo Hiên ngủ thiếp đi. Dù sao cũng là trẻ con, mí mắt trên dưới của Khả Khả đánh nhau liên tục, cuối cùng cũng gồi lên bấp bành Ám Dạ Tuyết ngủ mất.

Sau cơn mưa, không khí giống như được tẩy rửa, nhẹ nhàng khoan khoái, mang theo mùi hương dịu nhẹ của đất đai.

Ánh mặt trời êm ái nhàn nhạt rải vào phòng bệnh, tia nắng dịu dàng chiếu vào một gương mặt tái nhợt, mặc dù mặt cô gần như không có lấy một giọt máu, nhưng khí chất tươi mát thanh nhã vẫn như trước.

Hai khuôn mặt đáng yêu nhỏ bé nằm lỳ trên giường, thỉnh thoảng nhìn Kiều Tâm Du, Phương Đình ở một bên, đi tới đi lui. Cuối cùng, Nhạc Nhạc không nhịn được, hỏi: “Chú Phương, mẹ cháu khi nào mới tỉnh lại?”

Phương Đình thực hiện xong cuộc giải phẫu hơn mười giờ đồng hồ, không nghỉ ngơi dù chỉ một chút, canh giữ bên phòng bệnh chờ Kiều Tâm Du tỉnh lại, trên gương mặt tối đen của hắn hiện lên vẻ mệt mỏi, tia máu hiện đầy trong mắt, “Giải phẫu rất thành công, chờ thuốc mê hết công hiệu, Tâm Du sẽ tỉnh lại.”

Lời của Phương Đình vừa dứt, đã thấy cánh môi trắng bệch của Kiều Tâm Du hé mở, phát ra âm thanh thì thào yếu ớt, “Mục Diệu, Mục Diệu.....” Giọng cô càng ngày càng gấp rút, bỗng dưng cô đột nhiên mở mắt, giống như bị ai đó làm cho hoảng sợ.

“Tâm Du, em tỉnh rồi?” Mọi người vui mừng chuyển hướng nhìn Kiều Tâm Du.

Mắt dần thích ứng được luồng sáng trắng xóa, tầm mắt Kiều Tâm Du dần dần rõ ràng, vội vàng hỏi: “Mục Diệu, Mục Diệu đâu? Anh ấy sao rồi?”

Ánh mắt mừng rỡ của Phương Đình dần dần trở nên ảm đạm, “Hiện giờ, anh ta vẫn còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, trước mắt vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.”

“Không được, em muốn gặp anh ấy.....” Tâm tình Kiều Tâm Du rất kích động, cô giựt xuống ống truyền và kim tiêm vô nước biển, muốn bò dậy, nhưng vừa mới chống lên thân thể, ngay lập tức cảm thấy một cơn đau nhói truyền tới đỉnh đầu, toàn thân không có lực, cô lập tức lão đảo ngã xuống.

“Tâm Du, em vừa mới phẫu thuật xong, nên tĩnh dưỡng thật tốt. Nhâm Mục Diệu không sao, em yên tâm đi.” Giọng Phương Đình lộ ra vài phần trách cứ.

Nhạc Nhạc cầm lên bàn tay Kiều Tâm Du, “Mẹ, mẹ phải nhanh chóng khỏe lại, về phần cha, con và Khả Khả sẽ giúp mẹ để ý, bảo đảm sẽ không cho cha chạy đi bất cứ đâu.”

“Tâm Du, cái tên quỷ Nhâm Mục Diệu đó còn cần em chăm sóc, cho nên em phải ngoan ngoãn tĩnh dưỡng, nhanh chóng dưỡng tốt thân thể mình đi.” Ám Dạ Tuyết cũng gia nhập hàng ngũ khuyên răn.

“Anh và Ám Dạ Tuyết mới vừa đi xem cậu ta, vết thương nhỏ không sao đâu!” Đinh Hạo Hiên vỗ vỗ lồng ngực Ám Dạ Tuyết, “Tên này, đã từng bị trúng đạn tại đây, nhưng rồi cũng chẳng có chuyện gì cả, em yên tâm đi. Với trình độ gieo rắc tai họa của cậu ta, dù là Diêm La Vương chắc chắn cũng không dám thu nhận đâu.”

Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn ngây thơ đáng yêu lóe ra ánh sáng lấp lánh, “Ông Đình, ý của chú chính là bảo con và Khả Khả nên tiếp tục ”chơi” sao?”

“Có thể có thể!” Đinh Hạo Hiên chứng kiến hai tiểu ác ma vui vẻ ”chơi đùa” trên thân thể ba người kia, quả thật đáng vẻ hai đứa nhóc rất sung sướng, đáp “Chỉ là có một điều kiện, về sau đừng ”chơi” với chú là được.”

Khả Khả lạnh lùng liếc nhìn Đinh Hạo Hiên một cái, lẩm bẩm nói: “Không ”chơi” với chú thì có gì vui.”

Hai tháng sau.....

Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi khắp căn phòng mang kiến trúc Châu Âu, công trình màu phấn bạch đắm chìm trong ánh nắng, giống như tự thân nó đang phát sáng, rải lên những hạt cát nhỏ bé làm chúng cũng sáng chói theo.

Nước hồ trong vắt mang theo những gợn sóng sáng nhỏ vun, ánh mặt trời rơi vãi, tràn lên những đợt sóng nước trong veo.

Một cô gái xinh đẹp thanh lịch, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng ảm áp, đẩy xe lăn đi trong vườn hoa.

Người con trai ngồi trên xe lăn, đôi mắt tuy có chút hé, nhưng ánh nhìn sáng chói lấp lánh như ánh sao đã không còn, tuy vẫn đen bóng như cũ, nhưng không còn loại khí chất mạnh bạo khi xưa. Gương mặt anh tuấn không chút cảm xúc, giống như một pho tượng điêu khắc, lẳng lặng ngồi trên xe lăn, không nhúc nhích.

Kiều Tâm Du ngồi chồm hổm xuống, cẩn thận từng li từng tí trải khăn lên đùi hần, “Phương Đình nói anh phải phơi nắng thật nhiều, hít thở không khí trong lành. Mấy ngày gần đây thời tiết rất tốt, nếu thân thể anh có điều kiện, em còn muốn dẫn anh tới hồ Ngân Nguyệt nữa, anh không quên chứ! Nơi đó chính là nơi chúng ta cử hành hôn lễ, nếu anh quên, em sẽ không để ý tới anh nữa đâu.....”

Kiều Tâm Du càng không ngừng nói chuyện với Nhâm Mục Diệu, nhưng hần vẫn không đáp lại.

Mặc dù ngày thứ ba sau cuộc phẫu thuật, bệnh tình Nhâm Mục Diệu đã bắt đầu chuyển biến tốt, thoát khỏi nguy hiểm, nhưng hần vẫn không tỉnh lại. Năm chữ “người sống đời thực vật” cho đến giờ Kiều Tâm Du vẫn chưa thể tiếp nhận, một người tham vọng tự cao tự đại như hần làm sao chịu trở thành người sống đời thực vật đây?

Phương Đình nói, hần có thể tỉnh lại vào ngày mai, năm sau, cũng có thể mười năm sau nữa, hay hai mươi năm..... Cũng có thể đời này sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Kiều Tâm Du rất kiên cường, từ lúc Nhâm Mục Diệu bị thương tới nay, cô chưa từng rơi xuống một giọt nước mắt, mỗi ngày đều không sợ làm phiền người khác, tự biểu diễn màn “độc thoại”.

“Mục Diệu, công bằng chút được không, mỗi ngày đều là em lằm bằm cần nhằn, mà anh chẳng đáp lại em một lời nào cả.....” Kiều Tâm Du ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy một người phụ nữ đang đi tới trước mặt cô.

Khả Linh? Cô ấy sao lại tới đây? -

“Xin chào, đã lâu không gặp!” Khả Linh tự nhiên bình thản chào hỏi Kiều Tâm Du.

“Chào cô!” Kiều Tâm Du đứng dậy hiền hòa đáp lại.

Tầm mắt Khả Linh dần dần dời xuống, nhìn Nhâm Mục Diệu đang ngồi trên xe lăn, “Khí sắc anh ấy hôm nay không tệ.”

“Ừm! Ra ngoài một chút mới có lợi cho sức khỏe của anh ấy.” Kiều Tâm Du nhìn về phía Nhâm Mục Diệu, đôi mắt hiện lên vẻ dịu dàng. Cô quay đầu nhìn về phía Khả Linh, “Vào nhà uống ly trà chứ?”

“Không được! Hôm nay tôi tới đây, chỉ muốn nói cho cô biết, cô thắng rồi.”

Kiều Tâm Du hơi sững sờ, mới dần dần nhớ lại lần đánh cược trước đó, nụ cười lấp lánh hiện lên mặt cô, gạt đầu một cái, “Đúng! Tôi thắng, cô thua tâm phục khẩu phục chứ! Hiện giờ Nhâm Mục Diệu đã là của tôi.” Trong giọng nói lộ ra mấy phần dí dỏm.

255. Chương 255: Người Phụ Nữ Kiên Cường

Hai tháng, Nhâm Mục Diệu có tỉnh lại hay không vẫn là một chuyện không thể đoán được, Kiều Tâm Du vẫn không xa không rời, hết lòng chăm sóc hần, Khả Linh cũng bị phần chấp nhất này cảm động, cô lựa chọn cách lặng lẽ chúc phúc bọn họ, “Anh ấy vốn là của cô, chưa từng thay đổi qua. Có cô bên cạnh anh ấy, cuối cùng sẽ có một ngày anh ấy hồi tỉnh thôi.”

“Cám ơn!” Kiều Tâm Du chân thành tha thiết nói: “Tương lai không lâu, cô sẽ gặp được tình yêu của cô.”

Khả Linh mỉm cười gạt đầu.

Hai người bèn nhìn nhau cười, quá khứ không vui lập tức tan thành mây khói.

Trước kia, Khả Linh vẫn trôi buộc trong lồng giam của chính mình, quá mức để ý ánh mắt của người khác, vô hình chung đã tạo cho mình một loại gông xiềng, đến khi, tự lui xuống một bước, cô mới phát hiện trên thế giới trời cao biển rộng này còn có rất nhiều thứ tốt đẹp đáng giá để cô theo đuổi.

“Mẹ, mẹ!” Khả Khả Nhạc Nhạc vừa xuống xe đã vội vã chạy vào đại sảnh. Hai đứa nhóc chạy rất nhanh, túi xách nhỏ trên lưng thoáng một cái đã bị chúng đánh rơi.

“Mẹ, cha tỉnh lại chưa?” Nhạc Nhạc bĩu môi, lầm bầm hỏi, tuy còn nhỏ tuổi nhưng cô bé đã đọc được vẻ bi thương trên gương mặt Kiều Tâm Du, dù vậy cô nhóc vẫn còn ôm lấy một tia hi vọng.

Kiều Tâm Du lắc đầu một cái, trong đôi mắt hiện lên những tia sáng nhỏ vun, trước mặt hai con, cô nhất định phải giả vờ mình rất kiên cường. Cô dịu dàng chuyển hướng nhìn lên lầu hai, “Mục Diệu đang truyền dịch dinh dưỡng.”

Kiều Tâm Du không phải không muốn ở bên hần, nhưng khi nhìn đến cánh tay to khỏe ầm ập giờ đã trở nên gầy gò, hiện lên mạch máu màu xanh đậm, trên mu bàn tay đều là những vết xanh tím của lỗ kim.

Nhâm Mục Diệu như vậy khiến Kiều Tâm Du rất đau lòng, cô nở nụ cười buồn.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, cha nhất định sẽ tỉnh lại!” Khả Khả kiên định gật đầu, “Chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

Nhạc Nhạc cũng gật đầu, “Mẹ, cha yêu mẹ như vậy, làm sao có thể bỏ lại mẹ chứ? Hơn nữa, có đứa trẻ cực kì thông minh, đáng yêu lanh lợi, khéo léo động lòng người làm con gái như con, cha sao có thể hờ hững được chứ?”

Khả Khả bất thành linh thốt ra một câu: “Tự kỉ.”

“Đó là bởi vì em có tư chất tự kỉ đấy!”

“Ai đang nói mình có tư chất tự kỉ đấy?” Từ cửa bay tới một giọng nói vang dội.

Đinh Hạo Hiên mặc một bộ quần áo thoải mái màu xám tro, cổ áo sơ mi màu hồng tùy ý để nửa mở, quyền rũ tới mức không kèm chế được lại mang theo vài phần thưởng thức thời thượng.

“Ông Đinh, sao chú lại tới?” Nhạc Nhạc có chút bất mãn trừng mắt nhìn hần.

Hai tay Đinh Hạo Hiên bỏ vào túi quần, đi về phía bọn họ, cước bộ giống như người mẫu đang trình diễn, vóc người cao ráo, ngũ quan anh tuấn, toàn thân toát lên khí thế xuất sắc bất phàm, “Cô bé xinh đẹp, chẳng lẽ cháu không hoan nghênh chú tới sao?”

Hần dần dần sinh ra loại miễn dịch hiệu quả với cái xưng hô “Ông Đinh” này, lúc trước hần giương cung bạt kiếm chiến đấu với nó, đến bây giờ thì mặc kệ nó, thái độ trên về bản chất đã chiến thắng. Hần muốn phản kháng cũng không có can đảm, hai tiểu quỷ này có những chiêu thức “chỉnh” người bất tận, hần cũng không phải chưa từng thấy qua, thật sợ có một ngày tất cả những chiêu đó đều được dùng trên người hần, khi ấy, chắc hần là ngày giờ chết của hần đã tới.

“Làm sao chú lại không biết cháu không hoan nghênh chú tới, da mặt chú thật dày, được rồi, giờ chú có thể đi.” Nhạc Nhạc rất không nể mặt hần, trực tiếp nói.

“Nhạc Nhạc! Không được vô lễ như thế!” Kiều Tâm Du nghiêm nghị khiển trách cô bé, “Mau xin lỗi chú Đinh đi!”

Mặc dù hai đứa nhóc kia thích nghịch ngợm gây sự không biết lớn nhỏ, nhưng vẫn nghe lời Kiều Tâm Du. Nhạc Nhạc chu mỏ, tâm không cam lòng không nguyện thốt ra ba chữ: “Thật xin lỗi.”

“Ha ha.....” Đinh Hạo Hiên vui, hần cuối cùng cũng hòa được một ván, dù là dưới sự trợ giúp của Kiều Tâm Du.

Hần chợt thu lại dáng vẻ bất cần đời, vẻ mặt cực kì lạnh băng, “Nhâm Mục Diệu vẫn chưa tỉnh lại sao.” Cách nói trần thuật như nói cho chính hần. Mỗi lần tới biệt thự nhà họ Nhâm, hần đều mong mỏi có thể nghe được giọng điệu thô bạo của Nhâm Mục Diệu, nhưng, mỗi lần đều là thất vọng.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Kiều Tâm Du nhìn ra được vẻ nặng nề không thể che giấu được trên mặt Đinh Hạo Hiên.

“Ừ!” Đinh Hạo Hiên ngồi xuống, “Hai tháng rồi, tin tức Nhâm Mục Diệu bị thương đã bắt đầu lộ ra, cổ phiếu hôm nay bắt đầu trượt giá, mà nội bộ của tập đoàn Nhâm thị vì mãi không gặp được Nhâm tổng

giám đốc, nên nhân viên bắt đầu có chút lung lay, lo lắng.....” Giọng điệu Đinh Hạo Hiên nhẹ nhàng, kể rõ trạng thái tập đoàn Nhâm Thị lúc này.

Lúc Nhâm Mục Diệu hôn mê gần hai tháng, mọi công tác của tập đoàn Nhâm Thị đều do Đinh Hạo Hiên và Âm Dạ Tuyết điều hành, mặc dù tất cả mọi diễn biến của tập đoàn đều bình thường, song chẳng có tin tức gì của Nhâm tổng giám đốc suốt hai tháng, thì đương nhiên khó tránh khỏi việc mọi người có những ý nghĩ kì quái, suy đoán lung tung. Bây giờ tập đoàn Nhâm Thị như rắn mất đầu, có quân nhưng vô tướng, dường như đã bị chia năm xẻ bảy, đối mặt với cái bánh ngọt lớn như vậy, nhiều công ty đã bắt đầu thêm chảy nước miếng, mơ tưởng giật lấy cơ hội ngàn năm một thuở này nuốt xuống cái bánh lớn.

Biểu cảm Kiều Tâm Du càng ngày càng nặng nề, cô cắn chặt cánh môi, ánh nhìn dụi dằm trong đôi mắt dần biến mất, lần nữa ngược mắt lên là lúc bên trong tràn đầy phần mạnh mẽ, “Đinh Hạo Hiên, em muốn bảo vệ tập đoàn Nhâm thị thay Mục Diệu, anh giúp em được không?”

“Em muốn làm gì?”

“Ngày mai mở đại hội cổ đông! Trước tiên phải lấy được sự tin tưởng của bọn họ, sau đó đảm nhiệm chức vụ thay cho tổng giám đốc.” Kiều Tâm Du vững vàng nói.

Đinh Hạo Hiên không ngờ Kiều Tâm Du sẽ có loại ý nghĩ này, hấn tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ anh không tin em?” Kiều Tâm Du lý giải biểu tình kinh ngạc của Đinh Hạo Hiên thành việc hấn không tin tưởng mình.

“Không? Anh sao có thể không tin em. Chỉ không muốn nhìn thấy em mệt mỏi thôi, vừa chăm sóc Nhâm Mục Diệu, giờ lại còn muốn..... Thật ra thì tập đoàn Nhâm thị có anh và Âm Dạ Tuyết cũng ổn rồi.”

256. Chương 256: Kêu Tỉnh

“Anh và Âm Dạ Tuyết cũng có công việc riêng của mình, hơn nữa đó cũng không phải kế lâu dài, em có thể làm được!” Đôi mắt Kiều Tâm Du sáng rõ lấp lánh, gương mặt lộ ra vẻ nghiêm túc.

“Được! Anh lập tức bảo trợ lý chuẩn bị buổi hội nghị ngày mai.” Đinh Hạo Hiên biết tính Kiều Tâm Du vốn bướng bỉnh, một khi đã quyết định, dù có mười con trâu cũng không kéo lại được.

Kiều Tâm Du trầm tư một chút, “Em còn cần anh giúp một việc, em muốn trong thời gian ngắn nhất hiểu rõ tất cả về tập đoàn Nhâm Thị.”

Đinh Hạo Hiên uống một hớp trà hoa lai, hỏi Kiều Tâm Du: “Em muốn thật nhanh ư?”

“Giờ không có bao nhiêu thời gian, ngày tối hôm nay đi.” Kiều Tâm Du tỉnh táo nói.

“Đọc xong tất cả tài liệu của tập đoàn Nhâm thị trong một buổi tối?” Đinh Hạo Hiên lắc đầu, “Tâm Du, tối nay em không cần ngủ sao? Cô gái này, sao em lại áp bức mình đến thế, nếu Nhâm Mục Diệu biết, cậu ta sẽ đau lòng.”

Kiều Tâm Du đưa ánh mắt nhìn về phía lầu hai, lạnh nhạt nói: “Anh ấy sẽ không biết, càng không thể đau lòng.” Trong giọng nói lộ ra mấy phần oán trách.

Hấn ngủ mê man, đặt tất cả gánh nặng lên đôi vai thon gầy của Kiều Tâm Du, đè ép cô tới mức không thở nổi. Cô vẫn kềm nén mình, che giấu thật kĩ phần mềm yếu của bản thân, khiến người khác chỉ có thể thấy được cô cứng rắn, cô kiên cường. Không biết, dưới tất cả điều đó, là một thân hình mảnh khảnh và nội tâm vô cùng yếu mềm.

“Được! Anh giúp em.” Đinh Hạo Hiên đứng dậy, cầm điện thoại di động lên, gọi cho trợ lý của Nhâm Mục Diệu, chuẩn bị sẵn một tập giấy tờ hoàn chỉnh về tập đoàn Nhâm thị đưa tới biệt thự nhà họ Nhâm.

Bởi vì Kiều Tâm Du chưa từng đọc qua sách kinh tế, cho nên muốn đọc hiểu những thứ thuật ngữ chuyên ngành về nó trong tư liệu là rất khó khăn, vì đề cao hiệu suất, Kiều Tâm Du muốn Đinh Hạo Hiên ở lại, muốn hấn hy sinh thời gian cho giấc ngủ, giảng giải cho Kiều Tâm Du, để cô dễ hiểu hơn.

Đèn trong phòng làm việc sáng rõ, luồng sáng dịu nhẹ vẩy vào gò má trắng nõn của Kiều Tâm Du, trên người cô tỏa ra khí chất dịu dàng. Khiến Đinh Hạo Hiên nhất thời có chút thất thần.

“Tựa đề giấy tờ này nói về những gì?” Bút máy chỉ về con chữ lạ, chờ giây lát vẫn không có câu trả lời chắc chắn. Kiều Tâm Du quay đầu, vừa đứng chạm ngay tầm mắt của Đinh Hạo Hiên.

Nháy mắt, hai người lúng túng thu hồi tầm mắt mình về.

“Tâm Du, da của em thật đẹp, em đi thẩm mỹ viện nào vậy, anh cũng muốn đi làm thể hội viên.” Đinh Hạo Hiên lập tức nói sang chuyện khác, hóa giải bầu không khí lúng túng.

Sắc mặt Kiều Tâm Du tối đen, “Anh nghiêm chỉnh chút có được không? Nói đi! Tựa đề của giấy tờ này là gì?” Kiều Tâm Du đề cao giọng, âm thanh lập tức lớn lên, nhiều thêm mấy phần uy nghiêm.

Đinh Hạo Hiên rung mình một cái, nàng tiên dịu dàng hòa nhã vừa rồi đâu, sao chỉ sau một khắc lại thành ra vẻ sư tử Hà Đông cay cú thế này? Đinh Hạo Hiên lắc đầu, hiện giờ hẳn có chút thông cảm được lý do vì sao Nhâm Mục Diệu mãi cứ ngủ say không chịu dậy rồi.

Cửa phòng làm việc khe rộng mở, một con đường thẳng tắp đầy ngập ánh sáng vẩy vào trên sàn nhà, hai khuôn mặt nhỏ nhắn đầy đặn cứ ẩn rồi hiện sau cánh cửa.

“Thoáng qua là biết Ông Đinh không phải người tốt rồi, lúc trên máy bay muốn quyến rũ người đẹp em đây, quyến rũ không được, thì lập tức chuyển mục tiêu sang mẹ.” Nhạc Nhạc cong miệng, không vui nói.

Khả Khả lạnh lùng nói: “Vấn đề mấu chốt bây giờ là phải đánh thức cha mới đúng, Ông Đinh có chị Ngô Du Du kèm cặp rồi, chú ta không dám làm loạn đâu!”

“Đúng! Phải đánh thức cha dậy, nếu không mẹ sẽ nản lòng, thoái chí mãi mất.”

Nhạc Nhạc và Khả Khả tay trong tay đi tới phòng ngủ chính, bò lên giường, một đứa ngồi chồm hồm ngay trên bụng Nhâm Mục Diệu.

“Khả Khả, để em thử cách của em trước!” Song, Nhạc Nhạc có quan niệm “Làm anh thì phải nhường em”, đó dường như là một định lý toán học hoàng kim vậy.

Nhạc Nhạc mặc kệ Khả Khả có đồng ý hay không, cô nhóc vươn bàn tay nhỏ bé ra, “Cha, cha chẳng ngoan ngoan tí nào, sao lại tham ngủ thế, cứ như kẻ đại lười vậy, cha cứ không tỉnh như thế, con sẽ chọc léc cha đấy!”

Thị uy vừa xong, Nhâm Mục Diệu vẫn không có phản ứng gì.

“Vậy con không khách sáo nữa, con sẽ không xuống tay lưu tình đâu!” Bàn tay nhỏ bé mềm mại của Nhạc Nhạc gãi gãi hết bên này tới bên kia người Nhâm Mục Diệu, cô bé một mồm tức giận thở hổn hển, nhưng Nhâm Mục Diệu vẫn ngủ say không nhúc nhích.

“Em thật giống như con rắn cứ chạy loạn trên người cha.” Khả Khả lạnh lùng nhìn cô nhóc nhảy lên nhảy xuống, chậm chậm nói.

“Anh.....” Nhạc Nhạc thở phì phò trừng mắt liếc anh trai một cái, “Anh có bản lãnh đến vậy, vậy anh ra tay đi!”

Khả Khả móc một bình thủy tinh nhỏ từ trong túi ra.

Nhạc Nhạc đưa cái đầu nhỏ của mình lại gần, nhìn xong, thì nói “Bột hồ tiêu?” Ngay sau đó, cô bé lập tức hiểu rõ dụng ý gật gật đầu, đây là đạo cụ mà hai đứa bọn chúng thường sử dụng trong các trò đùa dai, cô bé đương nhiên quen thuộc rồi.

Dùng một cây bút lông chấm một chút bột hồ tiêu, sau đó chậm rãi, từ từ bôi lên lỗ mũi Nhâm Mục Diệu.

Chỉ chốc lát sau, thật sự có phản ứng, lỗ mũi Nhâm Mục Diệu rung động mấy cái, “Hắt xì —— hắt xì”.
Nguồn:

“Cha tỉnh, cha tỉnh rồi!” Khả Khả Nhạc Nhạc hoan hô kích động ôm nhau.

“Hửm? Cha chỉ hắt xì, sao không mở mắt?” Nhạc Nhạc cố vận dụng cái đầu nhỏ, cô bé lại gần hẳn, tỉ mỉ quan sát một phen, “Cha vẫn chưa tỉnh lại? Khả Khả, cách của anh vẫn chẳng có tác dụng gì cả.”

“Hay thử cái này xem?” Khả Khả lấy ra một chai sữa tươi.

“Ừ!” Nhạc Nhạc gạt đầu như gà con mổ thóc, “Cha cũng sợ sữa tươi giống anh, có lẽ cách này hữu hiệu.”

Nói xong, hai tiểu ác ma làm ngay, Khả Khả rót sữa tươi vào trong bình sữa dành cho em bé.

“Khả Khả, cha sẽ bú bình?”

“Dùng cái này sẽ dễ hơn!” Khả Khả nhét núm vú cao su vào trong miệng Nhâm Mục Diệu.

Nhâm Mục Diệu khê nhếch miệng, không nhúc nhích.

“Khả Khả, xem ra cha thật đã quên cách nút sữa rồi.” Nhạc Nhạc đoạt lấy bình sữa, tự mình “làm sạch”, “Không nên lãng phí, để em uống cho.”

257. Chương 257: Khẩu Chiến Đàn Nho (khẩu Chiến Cùng Đội Quân Tri Thức)

“Các con đang làm gì vậy?” Kiều Tâm Du không yên lòng về Nhâm Mục Diệu, khi xem xong một phần nhỏ trong đồng lớn giấy tờ kia tới mức hoa cả mắt, cô bèn tới phòng ngủ chính nhìn hẳn một lát, không ngờ hai tiểu ác ma vẫn còn chưa về phòng ngủ.

Nhạc Nhạc hoảng hốt nhìn Kiều Tâm Du, sau đó, lập tức nằm trên người Nhâm Mục Diệu, “Cha, cha mau mau tỉnh dậy đi! Nhạc Nhạc muốn chơi đùa với cha.” Lúc cô nhóc lớn tiếng la lên, lập tức nháy mắt mấy cái với Khả Khả.

Khả Khả đối với ánh mắt mời diễn xuất cực kì nhiệt tình của Nhạc Nhạc chỉ xem nhẹ, lạnh lùng liếc cô nhóc một cái, đề thấp âm thanh xuống thật nhỏ: “Nghe như đang khóc tang ấy.”

Tiếng gào thóc của Nhạc Nhạc lập tức ngưng trệ, cô nhóc tự nhiên ngẩng đầu, tiện tay lau khô nước mắt, quay đầu, bình tĩnh nói: “Mẹ, chúng con đã trao đổi xong với cha rồi.”

Trên trán Kiều Tâm Du đầy vạch đen, thật không hiểu nổi tiểu ác ma này đang giở trò quỷ gì.

“Các con xem thử xem giờ là mấy giờ rồi, ngày mai còn phải đi học, còn không mau đi ngủ!” Giọng Kiều Tâm Du nghiêm nghị, vừa vang lên, Khả Khả Nhạc Nhạc lập tức leo xuống giường, chạy về gian phòng của mình.

Kiều Tâm Du nhìn hai bóng lưng nho nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc dần dần hòa hoãn, lộ ra nụ cười mềm mại dịu dàng, thật may là trong cuộc đời cô còn có các con, cô sẽ không cảm thấy cô đơn, hơn nữa lúc mệt mỏi cũng có nơi có lý do để cô chống đỡ lấy mình.

Cô chậm rãi đến gần Nhâm Mục Diệu, nhìn gương mặt có phần gầy đi của hắn, hai hàng lông mày vẫn đen như mực, lộ ra tính khí kiêu ngạo không kém chế được của hắn. Nhưng, đôi mắt vẫn như cũ siết chặt.

Lòng bàn tay Kiều Tâm Du mang theo vài tia ấm áp, nhẹ nhàng lướt qua đôi gò má anh tuấn, “Mục Diệu, đừng ngủ nữa được không? Anh đã ngủ đủ lâu rồi. Anh có biết, tập đoàn Nhâm thị đã xuất hiện chút chuyện xấu không. Em sẽ tạm thời thay anh bảo vệ nó, ngày mai sẽ phải đi đánh giặc rồi, anh cho em chút sức đi, được chứ?”

“Nghe gì chưa, hôm nay vợ Tổng giám đốc sẽ đến công ty!”

“Thật sao? Không phải vợ Tổng giám đốc đã qua đời rồi sao?”

“Vợ Tổng giám đốc tới công ty, có khi nào là vì muốn giảm biên chế, nhằm thu hẹp phạm vi của tập đoàn không? Hay là muốn bán đi cổ phần đang nắm giữ trong tay?”

Kiều Tâm Du còn chưa xuất hiện, trên dưới công ty đã bắt đầu xuất hiện những đợt sóng to gió lớn. Bạn đang đọc truyện được copy tại Y

Giờ làm việc vừa đến, hai chiếc xe Benz màu đen hộ tống một chiếc Gia Trường Lâm đã xuất hiện trước tòa cao ốc Nhâm Thị. Phụ tá tại bãi đậu tiến lên mở cửa xe —

Từ bên trong, một cô gái mặc bộ quần áo thanh lịch bước ra, trên mặt Kiều Tâm Du thoa một lớp phấn nhẹ, vẫn tươi mát tự nhiên như thường. Chiếc áo khoác Chanel màu vàng nhạt, trên cổ áo có một bông hoa nhỏ được thiết kế độc đáo, càng làm tăng thêm vẻ nữ tính. Trên chiếc cổ trắng như sứ được đeo thêm sợi dây chuyền “MISS”, nó nhanh chóng tỏa ra luồng sáng lóng lánh, tôn lên thân phận của cô.

Những vị quản lý cấp cao đứng thành hai hàng dài tại hai bên cửa, cung kính hành lễ với Kiều Tâm Du.

Cô hít sâu một hơi, đè nén xuống cảm giác lo lắng hồi hộp trong lòng. Bàn tay siết chặt lấy “MISS” một chút, giống như cảm nhận được Nhâm Mục Diệu vẫn đang đứng cạnh cô vậy.

Kiều Tâm Du vào thang máy chuyên dụng dành cho tổng giám đốc tới phòng họp tại tầng cao nhất. Lúc quản lý mở cửa ra, từng người đàn ông mặc những bộ vest trắng thơm ở bên trong rới rít đưa ánh mắt nhìn về phía Kiều Tâm Du.

Ánh nhìn hỗn tạp, có xem nhẹ, có khinh miệt, cũng có khiêu khích..... Kiều Tâm Du đọc được suy nghĩ trong ánh mắt họ, chẳng có chút thân thiện chào đón nào cả.

Kiều Tâm Du xuyên thủng những ánh mắt này, ngẩng đầu lên, bình tĩnh tự nhiên mà đi vào. Cô không ngồi xuống ghế tổng giám đốc, mà khom người chào bọn họ, “Chào các anh, cảm ơn các anh đã bớt chút thời gian bận rộn tới tham dự đại hội cổ đông này, hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp mặt mọi người.....”

Một người đàn ông trong số đó bỗng đứng đứng lên, cắt đứt lời Kiều Tâm Du, “Ít nói mấy lời đường mật đi, chúng tôi không muốn dài dòng, nói thẳng nhé, tình trạng sức khỏe của Nhâm tổng giám đốc liệu có thể tiếp tục đảm nhiệm chức vị không, nếu không được, vì tránh cho tập đoàn gặp tổn thất, phải lập tức đổi người ngay!”

Trước kia, bọn người này dưới chính sách “thiết huyết” của Nhâm Mục Diệu, chưa từng dám ra vẻ phách lối kiêu ngạo, giờ biết Nhâm Mục Diệu thành người sống đời thực vật, lập tức muốn bộc phát. Thật là, Hồ không có ở rừng, Hầu Tử đã ra ngoài xưng Đại Vương.

Đôi mắt sắc bén của Kiều Tâm Du liếc nhìn bọn họ, chậm chậm ngồi xuống, ngón tay vuốt ve chiếc nhẫn với mặt kim cương thật lớn, lạnh nhạt hỏi: “Xin hỏi mọi người, ai mới là cổ đông chiếm nhiều cổ phần nhất ở đây, trong tay anh có bao nhiêu cổ phần vậy, xin anh hãy suy nghĩ kĩ trước khi mở miệng!”

Lời này vừa ra, mọi người lập tức nín cười.

Khi này, Kiều Tâm Du dụ dàng hào phóng, như một thiếu phụ không rành việc đời. Bề ngoài, cô nhu nhược e sợ, tạo nên hiệu ứng giả tạo, khiến ai nấy đều nghĩ cô rất dễ dàng bị người khác lấn lướt, ai ngờ khi mở miệng mới biết cô gái này thật không đơn giản.

“Chúng tôi đều biết Nhâm Mục Diệu là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Nhâm thị, trong tay anh ta nắm giữ hơn 50% cổ phần, nhưng anh ta hiện giờ đã thành..... Tập đoàn không thể cứ thế thiếu người lãnh đạo.....”

“Về chuyện này, các anh không cần lo, tôi sẽ tạm thay Nhâm Mục Diệu.” Kiều Tâm Du trực tiếp nói.

“Cái gì! Cô? Cô có bản lĩnh gì? Nơi này không phải nhà cô, chúng tôi không có tinh lực để chơi đùa với cô đâu!”

“Một chút kinh nghiệm cũng không có, còn vọng tưởng thay thế chức vị sao, tôi nghĩ cô nên về nhà cho con bú thì hơn!”

.....

Các tiếng phản đối vang lên không ngừng.

Kiều Tâm Du đã sớm đoán được bọn họ sẽ có phản ứng này, cho nên đối mặt với những lời chất vấn của bọn họ, vẻ bình tĩnh trên mặt vẫn không biến mất.

“Thảo luận xong chưa?” Kiều Tâm Du đứng lên, “Tôi cho các anh thời gian để liệt kê ra mười lý do phản bác tôi” Nói xong, Kiều Tâm Du bình thản xoay người, lập tức đi chiến đấu liên tiếp tại các chiến trường khác, chẳng hạn như đi tham dự tiết mục “Thăm Hỏi Nhân Vật” tại đài truyền hình của Đinh Hạo Hiên. Dụng ý của Đinh Hạo Hiên là thông qua hình tượng tốt đẹp này, sẽ ổn định cảm xúc của nhân viên, cũng có tác dụng tích cực cho cổ phiếu của tập đoàn Nhâm thị.

Tập đoàn Nhâm thị phát triển không ngừng, Nhâm Mục Diệu vì bọn họ kiếm nhiều tiền như vậy, giờ hẳn vừa có chuyện, đã lập tức muốn thay hẳn, tự lập. Cứ để cho mấy ông anh già này ngồi đây chờ cô đi, cũng tốt để giết chết nhuệ khí bọn họ.

“Nhìn xem! Tuổi còn non, lại thanh cao như vậy, làm được gì chứ!” Trong phòng họp đủ loại tiếng oán trách.

Thư kí giúp việc đưa những ly cà phê thuần chất thơm lừng tới. Bọn cổ đông nói những lời nhảm chán vô nghĩa đã khát muốn chết rồi, rồi rít thưởng thức cà phê.

“Phụt ——” ào ào phun nước.

“Đây là cái gì?”

Hai bóng dáng nhỏ chạy đến, trên mặt mang theo nụ cười ranh mãnh: “Cà phê đặc chế của chúng tôi đây, ngon chứ?”

258. Chương 258: Hồ Phụ Không Sinh Cún Con

“Khụ, khụ.....” Mọi người khụ khụ điên cuồng, nhú mày, “Đây là cà phê gì? Mùi vị sao quái dị vậy?”

Nhạc Nhạc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào lên, biểu tình lộ ra chút ý cười ranh mãnh, “Chỉ bỏ thêm chút gia vị vào cà phê thôi.”

“Nước tương, dấm chua, bột hồ tiêu, hạt tiêu.....” Khả Khả nhắc từng ngón tay liệt kê từng loại gia vị.

Các cổ đông kia giận đến mức sắc mặt càng ngày càng đỏ, trừng mắt nhìn.

“Còn có nước khế tắm dơ nữa.” Khả Khả gạt đầu một cái, ý bảo cậu đã nói xong rồi.

“Cháu còn phun vào trong đó hai giọt nước miếng nữa.” Cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc hé mở, tạo ra một nụ cười ngọt ngào.

Đây chính là nhân vật trong truyền thuyết, người mang gương mặt của thiên sứ, nhưng lòng dạ là của ác ma.

Sắc mặt của chúng cổ đông từ hồng chuyển sang xanh mét, làm ra dáng vẻ muốn nôn, rồi rít che miệng chạy về phía nhà vệ sinh.

“Xin lỗi, hôm nay cúp nước, cho nên toàn bộ nhà vệ sinh khắp các lầu đều tạm ngưng sử dụng.” Hai tay Khả Khả ôm ngực, bày ra dáng vẻ của một tiểu đại nhân.

Nhạc Nhạc cười hì hì nhìn bọn họ, “Cà phê này rất quý, các chú vẫn nên uống tiếp đi! Hơn nữa, uống dơ sống lâu, có thể giúp các chú gia tăng sức miễn dịch đấy.”

“Đây là nơi trẻ con có thể vào sao? Bọn mày chui từ đâu ra thế!” Tạ Đình Nam lớn tiếng quát lớn.

“Đầu tiên, tôi không có chui ra, về phần sao tôi có thể tới, chú có thể hỏi cha và mẹ tôi. Kế tiếp, sao tôi và Khả Khả không thể tới chứ, có quy định như thế à?”

Tạ Đình Nam tức giận ra lệnh cho thư ký: “Cô làm việc kiểu gì vậy, còn không mau gọi bảo vệ, đuổi hai đứa này ra ngoài!”

“Chuyện này.....” Thư ký ra vẻ khó xử.

“Cô ấy không có quyền đuổi cháu và Nhạc Nhạc đi đâu, Nhâm Mục Diệu là cha cháu, dĩ nhiên cháu chính là ứng cử viên thứ nhất cho chức thừa kế tập đoàn Nhâm Thị, hội nghị quan trọng như vậy, vì sao cháu không thể ở đây?” Đôi mắt tối đen của Khả Khả bắn ra hai đạo ánh sáng sắc bén, ánh mắt thông minh linh hoạt, giọng nói bình tĩnh, nghiêm nhiên bày ra tư thế lãnh đạo. Mặc dù tuổi còn quá nhỏ, nhưng trên người đã tỏa ra khí phách vương giả, không thua kém cha nhóc dù chỉ một phần.

Chỉ thoáng nhìn Khả Khả, đã có thể biết là phiên bản thu nhỏ của Nhâm Mục Diệu rồi.

Đang lúc mọi người vẫn còn kinh ngạc hết sức, Khả Khả đã ngồi vào vị trí của Nhâm Mục Diệu, ánh mắt lạnh lùng đen tối bề ngễ nhìn mọi người, “Mặc dù cha cháu bây giờ vẫn còn đang hôn mê, nhưng địa vị của dòng họ Nhâm tại tập đoàn Nhâm thị còn chưa đến nỗi bị đánh đổ hoàn toàn. Từng người một các chú không cần bày ra vẻ muốn khởi binh vấn tội vậy đâu. Gì chứ? tập đoàn Nhâm thị bị phá sản rồi sao? Khiến cho các chú bị mất vốn gốc à? Hơn nữa, lúc cha cháu không có ở đây, mọi thứ vẫn được tiến hành như thường lệ, là ai cười đầu ngọn sóng? Giờ ai muốn thối lui ra khỏi hội đồng quản trị, chỉ cần nói một tiếng, bất kể trên tay người đó có bao nhiêu cổ phần, cháu đều mua.”

Lời nói nghiêm nghị khí phách thật không giống như được thốt ra từ miệng một đứa trẻ. Đám người rối rít kia đã bị khí tức uy hiếp toát ra từ người Khả Khả làm cho giật mình.

Ánh mắt lộ rõ vẻ hiểu ra chuyện của Tạ Đình Nam chợt lóe, hắn không tin một đứa bé thật sự có thể đưa ra quyết định lớn đến vậy, trong tay tên nhóc kia sao có nhiều tiền bạc được. Tay hắn vỗ bàn một cái, đứng lên, “Thừa dịp cổ phiếu tập đoàn Nhâm thị còn chưa chạm đáy thị trường, tôi bán 5% cổ phần trong tay cho cháu đây, trong tay cháu có nhiều tiền đến vậy sao?”

“Nhạc Nhạc!” Khả Khả ngửa tay, Nhạc Nhạc đứng bên cạnh cậu lập tức lấy quyển chi phiếu, đặt vào trong tay cậu nhóc.

Nghiêm nhiên, Nhạc Nhạc đảm đương chức vụ thư kí tạm thời của Khả Khả. Cô nhóc lấy bản hợp đồng sẵn có từ trong túi xách, đưa tới trước mặt Tạ Đình Nam, “Chú xem thử hợp đồng này, nếu cảm thấy hài lòng, hãy ký tên ở đây.”

Tạ Đình Nam vốn chỉ muốn đùa với hai đứa trẻ này thôi, nhưng hắn không ngờ hai đứa nhóc đã chuẩn bị đầy đủ tất cả, còn chuẩn bị sẵn hợp đồng nữa.

“Cái này...” Hắn đã có chút hối hận, song đã mất hết mặt mũi trước mắt mọi người rồi, “Tôi muốn xem thử các cháu thật sự có thể trả khoản tiền này không, đừng có lừa gạt tôi phút cuối chứ.”

Khả Khả thoải mái tự tin ký tên mình lên tờ chi phiếu mỏng, sau đó đưa tới trước mặt hắn, “Phía dưới có con dấu của gia tộc Emerson, chú đến chi nhánh của ngân hàng Emerson là có thể lấy tiền ngay lập tức.”

“Emerson?” Tập đoàn lớn nhất Ý trong truyền thuyết, nghe nói còn dính dáng tới xã hội đen. Không ngờ, hai đứa nhóc này lại có quan hệ với gia tộc Emerson.

Khả Khả vì loại bỏ sự nghi ngờ trong lòng hắn, lạnh nhạt nói: “Chủ tịch CEO của gia tộc Emerson là cậu tôi, giờ chú có thể ký tên rồi chứ?” Trong lời nói của Khả Khả còn mang theo chút vị uy hiếp.

Thật ra thì số tiền kia chỉ là một phần tiền mừng tuổi mà cậu Lạc Y cho Khả Khả Nhạc Nhạc mà thôi.

Tạ Đình Nam biết hắn không đắc tội nổi với gia tộc Emerson, cực kì không cam lòng, nhưng vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn ký tên.

Khả Khả ném chi phiếu cho hắn, “Tốt lắm, hiện giờ trên tay chú không có cổ phần, rút ra khỏi phòng làm việc này đi!”

Tạ Đình Nam hung tợn trừng mắt nhìn Khả Khả một cái, tức giận đi ra ngoài.

“Đúng rồi, còn ai trong các chú muốn bán cổ phần không?” Đôi mắt sắc nhọn đảo qua mọi người, nhìn thấy vẻ mặt ai nấy đều cứng ngắc, thì hài lòng gật đầu, “Giờ cháu muốn các chú đồng ý cho mẹ cháu tạm thay chức vị tổng giám đốc.”

Hồ phụ không sinh cún con, không sai chút nào. Bọn họ tin tưởng trong tương lai không xa khi giao tập đoàn Nhân thị vào trong tay Khả Khả sẽ có sự tăng cao về chất lượng. Còn bây giờ, bọn họ dĩ nhiên không dám đắc tội với CEO tương lai, nên rối rít bảo trụ sự ung thuận ngầm.

“Tốt!” Khả Khả nhảy khỏi ghế, xoay người rời đi, lúc đi tới cửa, cậu bỗng dừng quay lại, gãi đầu nhỏ, “Tôi đột nhiên nhớ ra, cà phê các chú uống còn bỏ thêm một gia vị nữa —— thuốc bã đậu.”

Ba chữ “thuốc bã đậu” vừa được bật ra, sắc mặt chúng cổ đông cứng đờ, nhìn nhau, trầm mặc chỉ trong chốc lát, sau đó là rối rít kẹp môn ra cửa, giành thang máy.

Nhạc Nhạc chỉ ngây ngốc nhìn bóng lưng của bọn họ, nghiêng đầu hỏi: “Bọn họ chạy nhanh như vậy làm gì? Chúng ta còn chưa nói hết —— thật ra thì bột ”thuốc bã đậu” kia đã quá hạn rồi.”

259. Chương 259: Hồi Tỉnh

“Có ai không?” Kiều Tâm Du vừa ghi hình chương trình “Thăm Hỏi Nhân Vật” xong, khi trở lại phòng họp đã phát hiện bên trong chẳng còn bóng người nào rồi.

Đột nhiên, chiếc ghế văn phòng trước mặt bỗng xoay tròn, hai bóng dáng nho nhỏ của Khả Khả Nhạc Nhạc đang chen chúc trên một chiếc ghế, trên mặt hai đứa nhóc là hai nụ cười ngây thơ thuần chất.

Kiều Tâm Du vừa nhìn đã biết hai tên nhóc kia lại gây chuyện sau lưng cô rồi, tám chín phần mười là chuyện chẳng tốt đẹp gì. Cô than nhẹ một tiếng, “Các con sao lại ở đây?”

“Tại sao người nào cũng hỏi chúng con loại vấn đề chẳng ra sao này nhỉ?” Nhạc Nhạc lắc đầu một cái, tỏ ra đáng vẻ rất tiếc hận.

“Vậy con cảm thấy hỏi vấn đề gì thì mới đúng chuẩn mực đây?”

Nhạc Nhạc chỉ chỉ những chỗ ngồi trống trơn bốn phía, “Tại sao nơi này không có ai.”

Kiều Tâm Du nhấp nhẹ cánh môi, đè nén xuống lửa giận trong lòng, bình tĩnh nói: “Nơi có các con, không có ai là chuyện rất bình thường.”

“Ha ha.....” Nhạc Nhạc nở một nụ cười ngọt ngào với Kiều Tâm Du, “Bởi vì mấy ông già kia đã đáp ứng cho mẹ tạm thay chức vị của cha, cho nên không cần thiết ngồi đây uống cà phê nữa, đi hết rồi!”

Chân mày Kiều Tâm Du khê chau chặt, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Thật?”

“Vâng!” Khả Khả gật đầu mạnh, “Mẹ không tin thì cứ gọi điện xác minh.”

Kiều Tâm Du lặng lẽ gật đầu, tự lẩm bẩm, “Xem ra bọn họ cũng dễ dàng đối phó không như trong tưởng tượng.”

Nếu Kiều Tâm Du biết đám cổ đông kia đã bị một ly cà phê của Khả Khả Nhạc Nhạc giải quyết, đoán chừng lại càng xem nhẹ sức nặng của bọn họ.

Cứ như vậy, Kiều Tâm Du lập tức đón nhận tập đoàn Nhân thị, hằng ngày tham gia việc quản lý, tham dự tất cả các quyết sách của công ty. Lúc mới bắt đầu gặp phải rất nhiều trở ngại, chủ yếu đến từ việc cô thiếu kiến thức chuyên môn. Trải qua mấy ngày học thêm cùng Đinh Hạo Hiên, dần dần cô có chút đắc đạo. Đối mặt với các chính sách cùng với việc quản lý tập đoàn thông thường cô làm rất chính xác, gặp phải quyết sách quan trọng cô sẽ nhờ hai vị Đinh Hạo Hiên và Ám Dạ Tuyết cố vấn.

Tiết mục “Thăm Hối Nhân Vật” truyền ra, hình tượng một người vợ âm thầm chăm sóc người chồng sống đời thực vật xâm nhập vào lòng người. Khiến người xem không chỉ đồng tình với cô, mà còn có cả kính nể cùng thán phục. Chạm tới phần mềm yếu nhất của lòng người, ai nấy đều rối rít chúc phúc chồng cô sớm ngày tỉnh lại.

Rất nhanh, dư luận xã hội đều cổ động tán dương Kiều Tâm Du, thị trường cổ phiếu ổn định, giá cổ phiếu ngày một tăng.

Xác thực, Kiều Tâm Du nói được là làm được. Tập đoàn Nhân thị ở trong tay cô đã thoát khỏi cảnh khốn khó, khuynh hướng phát triển cũng càng ngày càng tốt.

Ánh mặt trời dịu dàng vẩy vào những con sóng gợn lăn tăn trên mặt nước, gió nhẹ vừa thổi, con sóng nhỏ lập tức vỡ tan thành những mảnh sáng vụn.

“Nhạc Nhạc, em thật sự muốn làm vậy sao?”

Tại hồ bơi ngoài trời, hai đứa trẻ đang cùng nhau đẩy một chiếc xe lăn cao không kém bọn chúng.

Nhạc Nhạc đi dọc theo hồ bơi, nhìn xuống đáy nước, “Yên tâm, không sao đâu.”

“Nhưng, ngộ nhỡ bị mẹ biết.....”

Nhạc Nhạc vỗ vỗ lồng ngực mình, “Anh phải con trai không vậy? Gan lớn một chút có được không. Cha đã ngủ hai ba tháng rồi, nhưng vẫn chưa tỉnh lại, ngộ nhỡ, cha cả đời cũng không tỉnh, chẳng lẽ anh muốn mẹ ở góa cả đời à, hay anh hi vọng mẹ tái hôn rồi cho chúng mình một ông cha ghê? Lúc này, chúng ta cũng vì nghĩ cho mẹ thôi.” Nhạc Nhạc phui miệng, thở dài nói: “Ai! Tình huống của cha lúc này, xem ra chỉ có thể tìm đường sống trong cõi chết!”

“Anh lại nghĩ em đang chữa ngựa chết thành ngựa sống!” Khả Khả lạnh lùng đáp lại cô nhóc.

“Cha là người không phải ngựa.” Nhạc Nhạc kịp thời cải chính lại. Nếu là ngựa, vậy thì không phải cô bé đây cũng là ngựa sao, bé không muốn ăn cỏ đâu.

Trên xe lăn, khuôn mặt Nhân Mục Diệu tái nhợt không lộ ra một tia biểu tình, không nhúc nhích, giống như một pho tượng nghiêm trang.

Nhạc Nhạc cẩn thận đẩy Nhân Mục Diệu đến gần hồ bơi.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Kiều Tâm Du, “Các con đang làm gì ở đây?”

Nhạc Nhạc khẩn trương quay đầu, “Mẹ, hôm nay mẹ về sớm vậy.” Giọng của cô bé khẽ run, vừa nghe là biết trong lòng cô nhóc có bóng ma rồi. Nguồn:

“Mẹ, chúng con đưa cha đi hóng mát một chút thôi, đúng rồi! Chúng con quên mình còn có bài tập thầy dặn phải làm, chúng con đi làm bài ngay đây!” Khả Khả kéo tay Nhạc Nhạc, chạy như bay về phòng mình.

“Ai!” Kiều Tâm Du thở dài một cái, “Mục Diệu, anh mau tỉnh lại đi! Anh xem, em sắp không quản được bọn nhóc quậy phá này rồi.”

Kiều Tâm Du tiến tới, cô muốn nhặt cái mền sắp rơi khỏi đầu gối hất lên, ai ngờ phần gạch men bên cạnh hồ có một vũng nước, cô mang giày cao gót, chân cứ thế trượt ngay, trọng tâm của cô lại không vững ——

“Bùm ——” Bọt nước trong suốt văng khắp nơi, Kiều Tâm Du ngã vào hồ bơi, cô ra sức vỗ mặt nước, hai chân dùng sức đạp, nhưng thân thể vẫn dần dần chìm xuống.

Ánh mắt lơ đãng của Nhân Mục Diệu khẽ run, ngón tay của hắn khẽ nhúc nhích. Chầm chậm mở mắt, luồng sáng chói mắt dần dần ngập đầy hốc mắt hắn, tầm mắt hắn một màu trắng xám, chỉ có hình ảnh Kiều Tâm Du đang ra sức giãy giụa trong nước.

Tim của hắn co rút, giống như bị thứ gì đó siết chặt, loại đau đớn kịch liệt làm hắn tỉnh táo lại ngay trong khoảnh khắc, lập tức đứng lên, nhưng hai chân chết lạng căn bản không chống đỡ được thân thể cao to của bản thân ——

“Bùm ——” một tiếng, nhưng lần này là vì Nhân Mục Diệu ngã vào trong nước.

“Mục Diệu, Mục Diệu! Anh tỉnh rồi?” Kiều Tâm Du kinh ngạc nói.

Thật ra thì phần nước cạnh bờ này cũng không quá sâu, chỉ chừng có 1m 2, nhưng bởi vì Kiều Tâm Du mang giày cao gót, nên cô cứ trượt mãi khi chống chân trên sàn nước, phí sức lắm mới có thể tháo đôi giày đứng lên.

Tứ chi Nhâm Mục Diệu “ngủ say” quá lâu, cơ năng vẫn chưa khôi phục như cũ, toàn thân hần vẫn cứ nhũn ra, thân thể chậm chậm khuyu xuống ——

Kiều Tâm Du đi tới bên hần, chặn ngang ôm hần lại, hai cánh tay vòng chắc qua người Nhâm Mục Diệu, “Anh đã tỉnh, thật sự đã tỉnh rồi. Em không nằm mơ đúng không?” Cô kích động, nhất thời không biết nói gì.

Ánh mắt Nhâm Mục Diệu đã có tiêu điểm, bên trong phát ra luồng sáng nhạt dịu dàng, tham lam chăm chú nhìn Kiều Tâm Du thật kĩ.

260. Chương 260: Thức Tỉnh

Đôi môi mỏng trắng bệch của Nhâm Mục Diệu hé mở, “Tâm Du.....” Giọng khàn khàn như cơn gió thổi qua sa mạc, mang theo chút khó khăn.

“Ừ!” Hai mắt Kiều Tâm Du nhất thời tràn ra lệ nóng, cô ôm thật chặt lấy hần, “Em biết anh sẽ tỉnh lại mà, cuối cùng cũng sẽ có một ngày anh tỉnh lại mà.”

Nhâm Mục Diệu chậm chậm đưa ra bàn tay cứng đờ, đặt trên lưng cô, “Thật xin lỗi..... đã làm khổ em.....”

Lần đầu tiên cảm thấy âm thanh khàn đục lại êm tai dễ nghe đến thế, Kiều Tâm Du lắc đầu, vùi người vào ngực hần, lắng nghe từng tiếng tim đập mạnh mẽ có lực, trên gương mặt “hoa lê trong mưa” lộ ra nụ cười sáng chói, “Tỉnh lại là tốt rồi, còn một đồng chuyện lớn chờ anh xử lý đấy?”

Nhâm Mục Diệu sững sốt, khẽ cau mày, “Cái gì? Em mong anh tỉnh lại chỉ để xử lý công chuyện sao?”

Kiều Tâm Du cọ xát mặt vào lồng ngực hần, lau đi khuôn mặt lạnh lẽo vì ướt đầm dề bởi nước và lệ, ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt vô tội nhìn hần, “Hiện giờ em đang tạm thay chức vụ của anh, mỗi ngày xử lý nhiều công việc như vậy thật sự rất mệt mỏi!”

“Em?” Nhâm Mục Diệu vẽ mặt chất vấn, “tập đoàn Nhâm thị đã sống đủ thọ rồi cũng nên nhanh chết tại nhà thôi?”

Gió nhẹ nhẹ nhàng thổi qua, mang đến chút lạnh lẽo, Kiều Tâm Du run người một cái, vì quá vui mừng nên quên mất, vào giờ phút này hai người vẫn còn đứng trong hồ bơi.

“Sức khỏe của anh vẫn còn rất yếu, chúng ta mau về phòng thôi!”

“Cũng đúng! Sau này còn có thời gian bơi chung lặn chung.”

Mới vừa tỉnh lại, tay chân Nhâm Mục Diệu vẫn chưa khôi phục linh hoạt, Kiều Tâm Du giúp hần lau khô thân thể, sau khi thay quần áo xong, người cô đã ướt đầm, bèn đi vào phòng tắm tắm nước nóng

Nhâm Mục Diệu dù sao cũng chỉ mới vừa tỉnh lại, cơ năng sinh lý vẫn chưa khôi phục, nhìn trần nhà, mí mắt càng ngày càng nặng, bất tri bất giác đã ngủ mất.

“Canh cách ——” hai bóng dáng nhỏ chạy vào gian phòng, bò lên giường lớn mềm mại.

Nhạc Nhạc lấy ra một đồng chai lọ mỹ phẩm lớn từ trong túi, hạ thấp giọng: “Khả Khả, nếu em trang điểm cha thành một đại mỹ nhân, anh cũng không được chảy nước miếng nhìn cha đó!”

Tay cô nhóc chống cằm, làm ra dáng vẻ trầm tư, thận trọng ra tay làm việc riêng với Nhâm Mục Diệu, nhẹ giọng nói: “Cha à, thật ra thì chúng con cũng không muốn chỉnh sửa cha đâu, nhưng không chỉnh chúng con đây không chịu được. Cha ngủ một giấc lâu như vậy, chúng con cũng ra sức chăm sóc cha, cha lại tuyệt nhiên không trả đồng nào, rất tổn hại đến ”uy danh” của chúng con, hôm nay là vì danh dự, cho nên cha chịu khó hy sinh chút nhé!”

Nhạc Nhạc nặn kem nền trước, sau đó vỗ nhẹ nhẹ đánh vào mặt Nhâm Mục Diệu, rất nhanh, gương mặt tràn đầy hơi thở của phái nam cùng sắc da màu đồng đã trở nên trắng nõn mềm mại như nước.

Bút kẻ lông mày, phấn mắt, má hồng, son bóng, mascara..... Dù sao chỉ cần bên tay có mỹ phẩm, Nhạc Nhạc đều không bỏ sót, bôi hết lên mặt Nhâm Mục Diệu.

Bởi vì hai mắt Nhâm Mục Diệu nhắm chặt, nên cô nhóc kẻ không được đường viền bên trong, không thể làm gì khác hơn là mặc kệ nó. Nhưng, Khả Khả ngồi ở một bên, thấy có chút ngứa tay, cậu cầm lên bút kẻ lông mày, vẽ một hình tròn thật đậm bên cạnh miệng Nhâm Mục Diệu.

“Khả Khả, anh đừng có quấy rối em..., anh vẽ cái gì đấy?”

“Nốt ruồi đen.” Khả Khả còn giải thích, “Vào ngày xưa đây là nốt ruồi bà mai.”

Nhạc Nhạc chăm chú nhìn kỹ, “Như vậy xem ra, thật là có chút vị ”vẽ rồng thêm mắt“.”

“Cộc, cộc——” đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Khả Khả, trốn mau!” Nhạc Nhạc nhét tất cả mỹ phẩm vào lại trong túi xách.

Đôi mắt Khả Khả khẽ liếc cánh cửa một cái, bình tĩnh nói: “Không kịp nữa rồi, nhanh, chúng ta mau tìm một chỗ trốn đi!”

Tầm mắt hai người đều nhìn vào chiếc giường, lúc này, hai đứa nhóc lộ ra vẻ ăn ý cao. Lúc cửa phòng tầm mở ra một thoáng, hai tiểu ác ma đã bò vào trong đáy giường.

Ăn mặc chỉnh tề, Kiều Tâm Du mở cửa, “Thật xin lỗi, lúc này em đang tắm, đến giờ mới mở cửa được.” Mái tóc cô ướt đầm, vẫn còn vài hạt nước nhỏ phía trên.

Nhận được tin tức, Đinh Hạo Hiên và Ám Dạ Tuyết bỏ xuống tất cả chuyện xã giao, lập tức chạy tới. Phương Đình vừa giải phẫu xong, cũng không nghỉ ngơi chốc lát, lập tức chạy tới đây. Ba người vừa đứng gặp nhau ở cửa, cho nên cùng lúc tiến vào.

“Tiểu Diệu Diệu thật sự đã tỉnh?” Đinh Hạo Hiên kích động nói, không chờ đợi được, vọt vào gian phòng.

“A ——” Tiếng kêu lạnh lạnh sợ hãi của Đinh Hạo Hiên vang đến tận mây xanh.

Ba người đứng ở cửa kinh ngạc, lập tức chạy tới.

Nhâm Mục Diệu bị tiếng thét chói tai đánh thức, chân mày hơi nhíu lại, mở ra đôi mắt nhập nhèm, không ngờ lại thấy được vẻ mặt kinh ngạc của Đinh Hạo Hiên.

“Khuya lắm rồi, đừng có biểu diễn màn tiếng thét giết heo trầm trồ đáng khen ngợi của cậu như thế, không tốt đâu.” Nhâm Mục Diệu lạnh lùng nhạo báng hất một phen.

Kiều Tâm Du thấy gương mặt đỏ của Nhâm Mục Diệu, thì hít vào một luồng khí lạnh.

Dường như vì muốn đạt tới hiệu quả trắng nõn, trên mặt Nhâm Mục Diệu chất đầy từng tầng phấn lót. Hai chấm đỏ trên má, giống như kiểu trang điểm geisha của Nhật Bản. Không biết có phải vì run tay hay vì cố ý, hai hàng lông mày của Nhâm Mục Diệu bị màu đen của bút kẻ làm cho cong cong khúc khuỷu, như một con giun xù xù. Càng hay hơn chính là, hai hàng lông mày lại không đều nhau, một cao một thấp. Cánh môi đỏ hồng, son môi làm đôi môi mỏng của hắn thô kệch trông như một chậu máu. Dĩ nhiên, cực kỳ sinh động phải kể tới việc bên cạnh miệng hắn có một nốt ruồi đen.

“Khả Khả Nhạc Nhạc! Mẹ đếm tới ba, mau lăn ra đây cho mẹ!” Kiều Tâm Du cố dòn lấy giọng ngọt ngào, song giận dữ hét.

“Không cần đếm, chúng con đã lặn ra đây rồi.” Khả Khả Nhạc Nhạc biết một khi Kiều Tâm Du tức giận là cực kỳ kinh khủng, cho nên hai đứa bọn chúng ngoan ngoãn bò ra khỏi gầm giường.

“Nói! Vì sao các con lại làm vậy?!”

Khả Khả Nhạc Nhạc lập tức trốn sau lưng Ám Dạ Tuyết, tìm kiếm “núi” để dựa. Nhạc Nhạc cẩn thận lộ đầu ra, len lén liếc nhìn Kiều Tâm Du một cái, “Con muốn tặng cho cha một điều bất ngờ, mừng cha tỉnh lại.”

“Ha ha.....” Đinh Hạo Hiên cũng rất “bất ngờ”, từ kinh hãi chuyển biến thành niềm vui lớn, ôm bụng cười lăn lộn.

Chân mày Nhâm Mục Diệu khê cau chặt, “Gì chứ? Có gì đáng cười?”

Đinh Hạo Hiên cầm điện thoại di động lên, “Này! Cười một cái nha!” Hắn nhanh chóng nhấn xuống nút chụp hình, “Mặt cậu đẹp thế này không chụp hình kỉ niệm, thật sự rất đáng tiếc.”

261. Chương 261: Cơm Nhảo

“Chuyện gì xảy ra?” Nhâm Mục Diệu đoạt lấy điện thoại của Đinh Hạo Hiên, thấy gương mặt trên màn hình kia, nhất thời hai mắt tròn tròn, lạnh lùng liếc nhìn Khả Khả Nhạc Nhạc, “Hai tiểu quỷ các con.....”

“Cha, cha không cảm thấy như vậy rất có..... Cá tính sao?” Nhạc Nhạc chậm chậm cẩn thận nói, sau đó lập tức sợ hãi trốn sau lưng Ám Dạ Tuyết.

“Ha ha.....” Đinh Hạo Hiên đứng ở một bên, phát ra tiếng cười một cách sảng khoái, đáng vẻ nhìn có chút hả hê, “Nhâm Mục Diệu, tạo hình này của cậu thật sự rất có cá tính.”

Nhâm Mục Diệu lạnh lùng liếc hắn, “Đừng có cười dân dã như vậy?” Hắn tùy tiện bấm bấm vài cái trên điện thoại của Đinh Hạo Hiên, rồi tiện tay ném đi, chiếc điện thoại di động rất nhanh nằm sòng soài trên đất.

“Này! Đó là điện thoại của tôi!” Đinh Hạo Hiên vội vàng nhặt lên, “Hoàn hảo chất lượng tốt, không bị hỏng.”

“Hình đã bị xóa!”

Kiều Tâm Du lấy nước tẩy trang, “Mau tẩy đi, đáng vẻ này của anh rất ghê rợn.” Cô chấm một ít nước tẩy trang vào bông tẩy, nhẹ nhàng lau sạch mỹ phẩm trên mặt hắn.

Phương Đình làm vài kiểm tra sức khỏe cho hắn, bởi vì Nhâm Mục Diệu hôn mê quá lâu, nếu muốn tay chân cử động linh hoạt như trước, thì cần phải luyện tập nhiều.

Sáng sớm, ánh mặt trời dịu nhẹ rải vào phòng ăn, bầu không khí trong lành mang theo mùi hương hoa thoang thoảng.

“Cha, đây là nhiệm vụ của cha!” Nhạc Nhạc đặt một ly sữa tươi lên trước mặt Nhâm Mục Diệu, vẫn không quên nói thêm một câu, “Mẹ đặc biệt dặn dò, phải uống cạn, không được để thừa giọt nào.”

Nhâm Mục Diệu cau mày, chậm chậm vươn tay, mùi hương thơm nóng tỏa ra từ ly sữa vừa chạm vào mặt hắn, hắn rất nhanh tỏ vẻ chán ghét. Thấy Khả Khả đi tới, bèn kích động nói: “Khả Khả, mau lại đây uống hết ly sữa nóng này đi, mẹ đặc biệt dặn đó!” Bọn đang đọc truyện được copy tại Y

Khả Khả lạnh lùng liếc, “ân cần” tới gần bên Nhâm Mục Diệu, “Cha vẫn nên tự mình uống đi!”

“Nhạc Nhạc, không phải con thích uống sữa tươi nhất sao, con uống đi!” Nhâm Mục Diệu sau khi vấp phải vật cản Khả Khả, nên quyết định công phá tường thành Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc ẩm ức bĩu môi, “Sữa tươi của Khả Khả mỗi ngày đều do con uống, con đã uống hai ly rồi..... Nếu uống nữa, con sẽ giống em bé bò sữa mất.”

“Ba cha con đang nói gì đó?” Kiều Tâm Du mặc một bộ đồ công sở màu đen, đường cắt may cẩn thận làm tôn lên thân hình của cô. Màu vải đen càng khiến cho cô có vẻ mạnh mẽ và uy nghiêm, kim cài áo hình hoa bách hợp tỏa ra luồng sáng chói lóa, tăng thêm cho cô một phần nữ tính dịu dàng.

Vết thương của Nhâm Mục Diệu vẫn chưa hoàn toàn bình phục, bất đắc dĩ, Kiều Tâm Du không thể làm gì khác hơn là tiếp tục tạm thay mặt hấn.

“Mẹ, cha lại không muốn uống sữa rồi rồi.” Chất giọng đặc sữa của Nhạc Nhạc lộ ra vẻ rất ngây thơ của trẻ con, “Cha còn ép con uống giùm.”

Đôi mắt xinh đẹp Kiều Tâm Du chậm rãi chuyển sang phía Nhâm Mục Diệu, “Sao anh không uống sữa tươi?”

“Bởi vì sữa tươi là cho bò uống.” Nhâm Mục Diệu nói rất đúng lý hợp tình, hỏi cô một câu, “Vậy sao em không ăn cà rốt?”

Kiều Tâm Du mỉm cười, thận trọng nói: “Bởi vì cà rốt là cho thỏ ăn.”

“Theo cách nói của cha mẹ, chúng con không cần phải ăn chuối tiêu rồi, bởi vì chuối tiêu là cho khí đột ăn.” Khả Khả ngồi ở một bên, vừa lẳng lẳng ăn sandwich, vừa lật lật tờ báo, đột nhiên ngắt đầu nói.

Nhất thời, trên trán Kiều Tâm Du và Nhâm Mục Diệu xuất hiện hàng loạt vạch đen.

Kiều Tâm Du chau mày, cầm ly sữa bò kia lên, nhấp một miếng, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, đầu tiên lại gần Nhâm Mục Diệu, ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào hấn, “Anh yêu, anh không muốn uống sữa thật ư?”

Nhâm Mục Diệu lật qua một trang báo, miễn cưỡng liếc Kiều Tâm Du một cái, hấn biết một khi cô nói giọng dịu dàng như vậy, khẳng định là không có chuyện gì tốt, “Nói đi, điều kiện là gì?”

Kiều Tâm Du đi tới bên cạnh hấn, đôi tay khoác lên vai hấn, dấm bóp cho hấn, “Về công ty làm việc có được hay không?”

“Nhưng anh còn chưa khỏe lại mà?” Nhâm Mục Diệu quay đầu cười híp mắt nhìn Kiều Tâm Du, “Thật ra thì, em thay anh làm tổng giám đốc rất tốt, kim ngạch buôn bán tháng này lại tăng cao, Tâm Du, em rất có năng lực về phương diện này, hay anh cứ để cho em ngồi luôn nhĩ.” Nhâm Mục Diệu đùa cợt nói.

“Vậy cha làm gì?” Nhạc Nhạc chống cằm nhìn Nhâm Mục Diệu.

“Ừm..... Hai con bú sữa bình như vậy, cha quyết định ở nhà dạy dỗ các con thật tốt!” Đôi mắt lạnh băng đen tối của Nhâm Mục Diệu đảo qua phía Khả Khả Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc thở ra một cái thật dài, lắc đầu, “Mẹ đi ra ngoài làm việc kiếm tiền, cha ngồi nhà chờ đợi, đáng vẻ này của cha thật giống như ”tiểu bạch kiểm*” ngồi ở nhà chờ ăn cơm nhão!”

(*): tiểu bạch kiểm là từ dùng để chỉ vợ bé, chỉ ngồi ở nhà chờ “chồng” đưa tiền đút cơm đến tận miệng.

“Ha ha ——” Kiều Tâm Du bị lời nói của Nhạc Nhạc chọc cho tức cười.

Cô đẩy đẩy Nhâm Mục Diệu, “Người cha cơm nhão, chừng nào anh mới kết thúc kiếp sống cơm nhão đây?”

Đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu bỗng bốc lên lửa giận, mày kiếm khóa chặt, tay nắm nắm đầu, “Tâm Du, anh đột nhiên thấy chóng mặt, đau đầu quá.....”

“Mục Diệu! Anh làm sao vậy?” Kiều Tâm Du nhìn dáng vẻ đau đớn của hấn, nhất thời gấp rút, “Phải gọi anh Phương Đình tới mới được, không đúng, nên trực tiếp gọi xe cứu thương!”

Nhâm Mục Diệu lắc đầu, “Không cần, chẳng qua là di chứng thôi!” Đôi mắt đen của hấn nhất thời phát ra tia sáng lấp lánh, “Tâm Du, sức khỏe anh thế này, xem ra, tạm thời vẫn không thể về công ty, tập đoàn Nhâm thị đành phiền em vậy.”

Kiều Tâm Du không ngờ hấn lại trêu đùa cô, cầm giận hất tay hấn ra, “Anh lại dám trêu chọc em! Được thôi! Em sẽ làm công ty của anh sụp đổ. Cắt từng miếng kim loại ra thành từng khối bán đi!”

“Sao cũng được!” Nhâm Mục Diệu bày ra dáng vẻ chẳng thèm để ý, “Bán xong rồi đừng quên chia tiền cho anh nhé.”

Kiều Tâm Du không ngờ người đàn ông này lại mặt dày mày dạn đến thế, “Nói đi! Phải làm gì anh mới chịu đi làm hả?”

“Uống chút sữa bò đi, bớt giận nào!” Nhâm Mục Diệu lắc lắc ly sữa tươi trong tay, Kiều Tâm Du lập tức lấy qua.

262. Chương 262: Thánh Thác Lí Ni (thánh Thác Rini)

Mỗi lần Kiều Tâm Du ra lệnh Nhâm Mục Diệu uống sữa nóng, không biết hấn dùng chiêu gì, cuối cùng nhìn lại, tất cả đều bị cô uống sạch.

“Đầu tiên, sức khỏe anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Nếu luôn có một xe cứu thương dừng ở ngoài công ty, và một vị tổng giám đốc bất cứ lúc nào cũng có thể gục xuống, sẽ mang tới những ảnh hưởng tiêu cực đến công nhân viên. Kế tiếp, kể từ khi anh tiếp nhận tập đoàn Nhâm thị, vẫn chưa từng nghỉ ngơi, nhân cơ hội này, anh muốn dùng chúng bù lại cho tất cả những kì nghỉ qua. Còn nữa.....”

“Đủ rồi!” Kiều Tâm Du cắt đứt những lời nói thao thao bất tuyệt của hấn, “Tất cả lý do đều là nguy bệnh!” Nhâm Mục Diệu uất ức nói: “Không phải em muốn nghe những lời nguy bệnh của anh sao!”

“Hừ! Thật ra thì anh cũng đã gần như khỏi bệnh rồi, hôm nay anh đi làm cho em đi!” Kiều Tâm Du lại điên cuồng kéo tay hấn, hôm nay mặc kệ Nhâm Mục Diệu dùng những chiêu chứng điên cuồng không nhẽ nào, cô cũng phải trối hấn lại lời vào công ty.

Mặc dù Kiều Tâm Du đã dùng sức của “chín trâu hai hổ”, nhưng đối với Nhâm Mục Diệu mà nói nó chỉ như gãi ngứa, hấn vẫn không nhúc nhích, ngồi yên trên ghế, nhàn nhã uống ly cà phê thơm nồng, xem báo.

“Tâm Du, nếu em không muốn đi làm, thì cứ ở nhà trốn việc đi.” Nhâm Mục Diệu thông thả ung dung nói.

“Đúng rồi!” Kiều Tâm Du bừng tỉnh hiểu ra, “Bây giờ ở công ty em là lớn nhất, dù em có trốn việc, cũng không ai dám trừ lương em đâu.”

Nhạc Nhạc ở một bên nghe xong tỏ vẻ không vui, cô bé đứng lên “Cha không đi làm, mẹ trốn việc, con và Khả Khả sẽ trốn học ngay, một gia đình thật hoàn mỹ”

“Không cho phép!” Kiều Tâm Du nghiêm nghị trừng mắt liếc, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, “Sắp đến giờ vào lớp rồi, mau mau thu dọn đồ đạc, lấy cặp, không cho phép đi trễ.....”

Kiều Tâm Du như đang đuổi đàn vịt con, ép hai tiểu ác ma lên xe.

“Em cũng phải đi làm rồi, anh nhớ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, nếu cảm thấy khó chịu, nhất định phải gọi điện thoại cho em.....” Kiều Tâm Du cầm mấy miếng bánh mì Thổ Nhĩ Kỳ lên, ăn ngấu ngiến.

Cô xốc lên túi xách, dặn dò kĩ tất cả mọi việc, lúc xoay người muốn ra khỏi cửa, đột nhiên bị một bàn tay kéo lại.

“Được rồi! Em biết mà, còn chưa có good bye kiss đúng không!” Kiều Tâm Du lập tức xoay người, giống như chuồn chuồn lướt nước, cô khê hôn vào cánh môi Nhâm Mục Diệu. Ai! Không có cách nào khác, số tuổi hấn bây giờ càng lớn, thì tâm trí càng nhỏ, cần phải dụ dỗ như trẻ con, “Được rồi, em phải đi làm, ngoan ngoan ở nhà chờ em về nhé!”

Đôi mắt đen tối của Nhâm Mục Diệu bỗng xoay chuyển, tay dè chặt gáy cô, lúc Kiều Tâm Du còn chưa ứng phó kịp thì hấn đã chiếm lấy cánh môi cô, êm ái mút vào, từ từ gặm nuốt.....

Hơi thở ẩm áp lan tràn khắp khoan miệng, Nhâm Mục Diệu linh hoạt lưỡi liếm láp cánh môi mềm mại, chậm rãi thăm dò hơi thở mùi đàn hương từ miệng cô, lật khuấy nên hương vị ngọt ngào.

“Um” Kiều Tâm Du vừa giận vừa hờn, tất cả các âm thanh bất mãn oán trách đều bị hắt nuốt vào bụng.

Đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu có chút biến đổi, hắt buông lỏng Kiều Tâm Du ra, “Sau này đừng uống sữa tươi nữa.” Ngay sau đó, hắt cầm ly cà phê lên, muốn dùng mùi hương thuần chất của cà phê lấn át mùi sữa thơm kia.

“Hừ! Nếu anh đã ghét mùi sữa tươi đến vậy, em quyết định mỗi tối đều ngâm mình trong sữa tươi cho anh biết.” Kiều Tâm Du hậm hực nói.

“Em dám!”

Kiều Tâm Du sửa sang lại bộ váy áo có chút nếp nhăn của mình, “Anh nghĩ em có dám hay không!”

Lúc cô muốn xoay người rời đi, Nhâm Mục Diệu lại kéo cô về, “Đừng đi làm nữa, chúng ta đi Thánh Thác Rini đi!” Hắt cũng quá bốc đồng rồi.

Kiều Tâm Du ngẩn ra, “Thánh Thác Rini? Tại sao?”

“Nói đi đâu đó dưỡng bệnh cũng được, nói đi ôn lại tuần trăng mật cũng xong..... Em muốn anh viện cớ gì?” Thật ra thì những lý do này cũng rất đường hoàng mà, còn lý do riêng của hắt chính là muốn tách rời khỏi hai tiểu ác ma nghịch ngợm gây sự kia, cùng với Kiều Tâm Du hưởng thụ thế giới hai người.

Kiều Tâm Du có chút động lòng, “Nhưng còn tập đoàn Nhâm thị thì sao?”

“Không phải còn có Đinh Hạo Hiên và Ám Dạ Tuyệt à!” Bận bè để làm gì kia chứ, chủ yếu là thời điểm mấu chốt có thể “xách” ra ngoài che gió che mưa.

“Được! Em lập tức chuẩn bị hành lý.” Chỉ trong chớp mắt, Kiều Tâm Du đã biến mất ở đoạn cuối cầu thang, tốc độ này, xem ra cô còn không kịp mong chờ bằng Nhâm Mục Diệu.

Nhâm Mục Diệu đã sớm làm hộ chiếu thay cô, hai người vừa đến phi trường, trực tiếp ngồi lên chiếc máy bay sắp cất cánh.

Ngay khi máy bay vừa cất cánh, Đinh Hạo Hiên cũng nhận được tin nhắn: Tôi đi du lịch với Tâm Du một thời gian, hai tiểu quỷ ở nhà và tập đoàn Nhâm Thị nhờ cậu nhé.

Nghe giọng điệu này, hắt ta quả thật coi Đinh Hạo Hiên thành nhân lực và vú em miễn phí rồi. Nếu bảo hắt trông chừng tập đoàn Nhâm Thị hắt còn có thể bắt đất dĩ đáp ứng, nhưng còn..... Vừa nghĩ tới hai tiểu ác ma giương nanh múa vuốt kia, Đinh Hạo Hiên đã cảm thấy có một luồng khí lạnh xuất hiện nơi mũi chân và đang dần tiến thẳng lên người hắt.

“Cốp ——” một tiếng, bàn tay Đinh Hạo Hiên run lên, chiếc điện thoại di động lập tức nằm sõng soài trên nền đất.

Chúng quản lý cấp cao tại phòng họp tức cười nhìn Đinh Hạo Hiên luống cuống.

Đinh Hạo Hiên lập tức nhặt điện thoại di động lên, cười nói: “Tôi đang thử tính năng của chiếc di động này, chức năng chịu lực quá bền, có thể tính đến chuyện hợp tác với nhà sản xuất thương hiệu.”

Thư ký đứng bên cạnh cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở: “Tổng giám đốc, chiếc điện thoại di động style mới này là do phía công ty hợp tác với chúng ta tặng cho.”

Quạc quạc quạc..... Một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu Đinh Hạo Hiên.

“Liên hệ ngay mười chuyên gia giáo dục tới cho tôi!” Đinh Hạo Hiên nhướng mày, cảm thấy còn chưa ổn, “Tìm thêm một vài nhà thiết kế đồ chơi tới nữa.”

“Tổng giám đốc, hội nghị này.....” Thư ký lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt uy nghiêm lạnh lùng như thế của tổng giám đốc Đinh.

“Giải tán, giải tán!” Phải ứng phó với khó khăn lớn trước mắt, hắt đâu còn lý do gì để dự cuộc họp, giờ phải vạy toàn chuẩn bị sẵn để đối phó với hai tiểu ác ma kia mới chính là vấn đề mấu chốt.

Sau gần mười giờ bay, máy bay chậm chậm đáp xuống phi trường Hy Lạp.

Cuối cùng đã được thoát khỏi gánh nặng công việc nặng nề, vì vậy tuy Kiều Tâm Du không thiếp đi chốc lát trên máy bay, nhưng thần thái vẫn sáng láng như thường. Nhâm Mục Diệu thì ngược lại, dù gì thân thể hắn vẫn chưa hoàn toàn bình phục, trải qua một đường bay dài, hắn mệt mỏi không dứt, vừa đến khách sạn, là ngã đầu xuống ngủ.

263. Chương 263: Để Xuống Thù Hận

Ra khỏi nhà trẻ, Khả Khả Nhạc Nhạc thấy một chiếc xe ferrari màu đỏ đậu trước cửa, đứng bên cạnh là Đinh Hạo Hiên, đang chậm chậm đi về phía hai đứa nhóc.

“Cha đâu? Sao chú lại đón cháu?” Khả Khả tức giận hỏi.

Đinh Hạo Hiên xoa xoa mái tóc ngắn trên đầu cậu, “Cha và mẹ cháu đi du lịch nước ngoài, bọn họ nhờ chú chăm sóc hai cháu.” Đinh Hạo Hiên lấy điện thoại ra cho hai đứa nhóc xem tin nhắn, “Có tin nhắn làm chứng.”

Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Nhạc Nhạc nhận lấy điện thoại di động, vừa đọc xong tin nhắn, khuôn mặt tươi cười rất nhanh tức giận đến đỏ bừng.

“Cốp ——” chiếc điện thoại di động bị đập mạnh xuống đất.

Không biết chiếc điện thoại này đã tạo nghiệt gì, ba bốn lần đều bị trúng đòn nghiêm trọng, mặc dù chất lượng tốt, nhưng cũng không thể coi nó như bao cát trăm lần đánh đều không vỡ nha.

“Khả Khả, cha mẹ coi chúng ta là kỳ đà cản mũi, hai người bọn họ đem chúng ta bỏ ngoài chợ rồi.” Nhạc Nhạc méo miệng, vẻ mặt bị thương nói.

Khả Khả thấy đáng vẻ là chẳng sắp khóc của Nhạc Nhạc, hồi chuông báo động của cậu lập tức vang lên, “Không sao, không sao! Chúng ta đi tìm cha mẹ về!”

“Đúng đó!” Đinh Hạo Hiên lập tức ủng hộ, cứ như hắn rất mong chờ nghe Khả Khả nói những lời này, “Chú vừa mới điều tra được, cha mẹ hai cháu đã đến Thánh Thác Rini ở Hy Lạp, chú đã làm xong hộ chiếu cho hai cháu rồi, đây là vé máy bay, còn đây là địa chỉ phi trường mà bọn họ đã đáp xuống, nếu các cháu có gặp vấn đề gì ở Hy Lạp, hãy dùng chiếc điện thoại quốc tế này gọi về cho chú.” Đinh Hạo Hiên đã chuẩn bị kỹ càng mọi thứ.

Nhạc Nhạc ngẩng đầu lên, vẻ mặt vô tội nhìn Đinh Hạo Hiên, “Chẳng lẽ Ông Đinh không định đi cùng chúng cháu sao?”

Tập hợp trí óc của các công nhân viên, thật vất vả bày mưu tính kế lập ra một kế hoạch hoàn mỹ, thuận lợi tống khứ hai tiểu ác ma này, giờ lại phải đi Hy Lạp cùng hai đứa nhóc, chẳng phải là “kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ” ư.

“Cha hai đứa giao tập đoàn Nhâm thị cho chú quản lý, nên chú không thể rời đi được.”

Khả Khả lạnh nhạt liếc hắn, “Chút nữa, chú tạm đóng cửa tập đoàn Nhâm thị đi.”

Nhạc Nhạc lôi kéo ống tay áo hắn, lay lay, “Ông Đinh, chẳng lẽ chú nhẫn tâm để cháu và Khả Khả - hai đứa trẻ ngây thơ lạ nước lạ cái, một mình đi Hy Lạp, chú thật tàn nhẫn! Ngộ nhờ cháu và Khả Khả gặp phải kẻ buôn người thì biết làm thế nào?”

Ngây thơ? Sao hắn chẳng nhìn ra chút nào vậy.

Bị kẻ buôn người lừa gạt? Cho dù hai đứa nhóc bị lừa gạt, bọn buôn người sau khi chứng kiến bản lĩnh của hai tiểu ác ma này, chắc chắn sẽ quỳ xuống đất van xin hai đứa nhóc mau mau rời đi mất.

Đinh Hạo Hiên còn lâu mới lo lắng, khiêm tốn nói: “Các cháu phải rèn luyện nhiều mới tốt...”

“Oa oa... oa oa...” Là hắc ép Nhạc Nhạc xuất chiêu Tất Sát này, “Ông Đinh, không có lương tâm, bức ép hai đứa trẻ lên mây bay tìm người thân một mình.”

“Được, được rồi!” Đinh Hạo Hiên thấy ánh mắt khác thường của mọi người xung quanh, tay chân luống cuống một phen, chỉ đành chấp nhận, “Van xin cháu đừng khóc mà, chú đi Hy Lạp với hai cháu vậy, được rồi chứ!”

Nhạc Nhạc lập tức lau đi nước mắt trên mặt, “Vậy còn được!” Thân hình nhỏ nhắn chui vào chiếc xe mui trần của hắc.

Sáng sớm, sau khi bọn họ tỉnh lại đã lập tức ngồi du thuyền tới hòn đảo nhỏ Thánh Thác Rini.

Ánh mặt trời dịu nhẹ mịn màng như những hạt bụi phấn sáng, bầu trời màu lam, nước biển cũng màu lam, trời và đại dương cũng cùng một màu lam, màu lam tinh khiết, màu lam thuần túy, đặt mình vào trong, tâm hồn mọi người lập tức rộng mở.

Gió mát khẽ thổi, trong gió mang theo luồng hơi nước nhẹ, hòa với mùi vị của biển cả trong lành, khiến trong người cảm thấy thật dễ chịu.

Những bức tường màu trắng tinh, mái vòm màu xanh dương, dưới ánh mặt trời phát ra luồng sáng nhàn nhạt, tất cả chẳng khác gì so với sáu năm trước.

Sáu năm trước, chuyến đi Hy Lạp lần đó ít nhiều gì cũng mang theo vài phần tiếc nuối, người họ ở đây, nhưng trái tim lại bị những phiền muộn trói chặt lấy. Song, bây giờ, giữa bọn họ đã không có bất kỳ hiềm khích và trở ngại nào. Nguồn:

Kiều Tâm Du chưa từng nghĩ sẽ có một ngày như vậy, có thể bình thản tay trong tay cùng hắc bước chậm trên bờ cát. Cô cảm thấy trời cao vẫn còn quan tâm cô, mang đến cho cô nhiều trở ngại, để rồi cho cô càng thêm quý trọng mỗi giây phút bình yên hạnh phúc của hiện giờ.

Nhâm Mục Diệu đột nhiên quay đầu nhìn Kiêu Tâm Du, gương mặt thanh nhã tươi mát mang theo nụ cười mỉm dịu dàng, lấp lánh hơn cả mặt trời. Mười ngón tay đan thật chặt vào nhau, tựa như trái tim đang gắn kết thật chặt của họ, đời này kiếp này, vĩnh viễn không chia cách.

Ánh mắt Kiêu Tâm Du đột nhiên sáng lên, chỉ về phía trước, “Đó không phải là Nhâm Dịch Tuấn sao!”

Năm năm không gặp, Nhâm Dịch Tuấn mặc áo sơ mi màu trắng, dáng người cao mạnh mẽ vẫn như trước, mái tóc ngắn gọn gàng đang khiêu vũ cùng với gió.

Hắc chậm chậm xoay người, tầm mắt vừa đúng rơi vào trên người Nhâm Mục Diệu và Kiêu Tâm Du, trong mắt chớp qua một tia kinh ngạc, sau đó cánh môi tách ra một nụ cười chân thành.

Kiều Tâm Du lôi kéo Nhâm Mục Diệu đi về phía hắc.

“Đã lâu không gặp, không ngờ lại gặp anh ở đây.” Thật giống như gặp được một người quen, Kiêu Tâm Du thản nhiên chào hỏi hắc.

“Tâm Du, vết thương của cô thế nào rồi?”

Kiều Tâm Du lắc đầu một cái, “Không sao, viên đạn đã lấy ra rồi.”

“Cũng tại tôi ban đầu cố chấp, mới làm cô bị thương nhiều đến vậy, tôi còn nợ cô một câu xin lỗi.”

“Đều đã qua rồi! Hơn nữa anh cũng là người bị lợi dụng thôi, đừng để ý. Bây giờ anh sống ở đây sao?”

Nhâm Dịch Tuấn nghĩa đầu sang đại dương mệnh mông bát ngát xanh thẳm, “Tro cốt Tử Ngưng được thả vào trong đại dương này, cô ấy từng nói muốn có một cuộc sống bình đạm, trong một căn phòng nhỏ nhỏ có tôi có cô ấy, một yêu cầu nhỏ như vậy mà tôi lại không đáp ứng được...” Nhâm Dịch Tuấn dừng lại, “Thật xin lỗi, tôi không nên nói tới cô ấy, dù sao Tử Ngưng đã mang lại nhiều tổn thương đến vậy cho hai người, chắc hai người rất hận cô ấy.”

“Hận một người một mối lăm, nó giống như một chiếc lồng tre, nhốt không được người khác, chỉ nhốt được chính mình.” Trên mặt Kiều Tâm Du hiện lên một nụ cười thản nhiên.

“Cô ta không đáng để tôi hận!” Mặc dù Nhâm Mục Diệu vẫn chỉ nghiêm mặt, nhưng trong giọng nói sớm đã không còn hận thù.

264. Chương 264: Quý Trọng Cùng Cám Ôn

“Cám ơn hai người đã tha thứ, Tử Ngưng làm nhiều chuyện sai như vậy, đều là do tôi, tôi mới là đầu sỏ gây nên, tất cả bất hạnh cô ấy gặp phải đều do tôi gây ra, nếu cuộc đời cô ấy không gặp phải tôi, chắc sẽ rất hạnh phúc.” Nhâm Dịch Tuấn tự giấu nói.

Trên mặt Kiều Tâm Du hiện lên nụ cười mỉm thản nhiên, “Trong biển người mênh mông có thể gặp được người mình yêu, có thể yêu đến phần đầu quên mình, khắc cốt ghi tâm, có được một đoạn tình cảm oanh oanh liệt liệt cũng là một loại hạnh phúc. Pháo hoa mặc dù ngắn ngủi, nhưng có thể tỏa ra thứ ánh sáng lộng lẫy, biến thứ trong chớp mắt trở thành vĩnh hằng. Anh đừng tự trách, Lương Tử Ngưng cô ấy nhất định rất hạnh phúc.” Nguồn truyện: Y

Nghe xong lời an ủi của Kiều Tâm Du, mày kiếm khóa chặt của Nhâm Dịch Tuấn giãn ra không ít, hắn đột nhiên xoay người, nhìn Nhâm Mục Diệu, “Có một bí mật cứ như viên đá tảng vắn đề nặng trong lòng tôi, không nói không được. Đứa trẻ trong bụng Lương Tử Oánh không phải của anh...” Hắn chậm rãi cúi đầu, “Là của tôi, cô ấy cũng là gián điệp tôi gài bên cạnh anh...”

Nhâm Dịch Tuấn nói tiếp, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Nhâm Mục Diệu và Kiều Tâm Du, trên mặt bọn họ thế nhưng lại không có chút bất ngờ nào.

“Cô ta? Tôi đã sớm quên mất rồi!” Giọng Nhâm Mục Diệu tự nhiên bình thản, “Có lẽ, lúc ban đầu đó chỉ là phần chấp nhất vì không chiếm được, sau khi biết Kiều Tâm Du tôi mới hiểu thế nào là tình yêu chân chính.”

Kiều Tâm Du nhún nhún vai, “Thật ra thì năm năm trước tôi đã biết rồi, mà Mục Diệu đã thoát khỏi thù hận, cô ấy đã không còn là chương ngại giữa hai chúng tôi nữa.”

“Giờ tôi đã hiểu rõ.” Nhâm Dịch Tuấn thở dài một cái, “Tại sao hai người có thể có được hạnh phúc, bởi vì hai người biết cách để xuống thù hận.”

Ban đầu Nhâm Mục Diệu chỉ một lòng muốn báo thù cho Lương Tử Oánh, một lần lại một lần làm tổn thương cô thật sâu. Sự kiên nhẫn thiện lương của Kiều Tâm Du đã lay động hắn từng chút một, khiến hắn để xuống thù.

Yêu và hận, thật sự chỉ cách nhau một sợi chỉ mỏng.

Lúc họ gặp nhau là sai lầm, nhưng lại thu hoạch đúng kết quả.

Cô chậm chậm đưa cao ánh mắt, tầm mắt vừa đúng chạm vào ánh nhìn của Nhâm Mục Diệu, đáy mắt hắn mang theo tia sáng dịu dàng, Kiều Tâm Du cảm nhận được có một dòng nước ấm đang tràn ra khắp đáy lòng, giờ phút này cô thật hạnh phúc.

Trời xanh lam, biển xanh biếc, tất cả mọi thứ đều hoàn mỹ.

“Nhâm Dịch Tuấn, hãy để mọi hiểu lầm thù hận không đáng giá qua đi, quên hết mọi chuyện, có như vậy Lương Tử Ngưng ở trên trời mới có thể an tâm.” Kiều Tâm Du trấn an nói.

Nhâm Dịch Tuấn gật đầu, đưa ánh mắt nhìn về phía chân trời, tựa như thấy được khuôn mặt tươi cười của cô ấy.

Đi thăm Thánh Thác Rini một ngày, Kiều Tâm Du mệt mỏi, sức cùng lực kiệt.

Bọn họ tay trong tay bước vào một căn phòng của khách sạn, giọng nói thơ ngây của hai đứa bé con bắt chợt truyền đến ——

“Cha, mẹ ——”

Kiều Tâm Du Nhâm Mục Diệu sững sốt một phen, nhìn ba cái đầu trên ghế salon trong phòng khách, “Mọi người sao lại ở đây?”

“Hi!” Đinh Hạo Hiên phất tay chào hỏi, “Khả Khả Nhạc Nhạc nhớ cha mẹ chúng, cho nên tôi đành đưa chúng nó đi tìm cha mẹ.”

“Cậu...” Nhâm Mục Diệu giận đến nghiến răng nghiến lợi, hần vốn muốn thoát khỏi hai tiểu ác ma phiền phức gây chuyện này nên mới chạy đến đây, không ngờ chỉ trong một ngày, hai đứa “con riêng” này đã đuổi kịp rồi.

Hần không tỏ vẻ tức giận nói: “Khả Khả Nhạc Nhạc, các con đã tìm thấy cha mẹ rồi, tốt lắm, giờ các con có thể đi.”

Nhạc Nhạc mặt mệt mỏi nhìn Kiều Tâm Du, ngáp cả ngày, “Mẹ, con buồn ngủ quá!” Nói xong, đôi tay con bé dụi dụi mắt, đi tới bên Kiều Tâm Du.

Kiều Tâm Du ngồi chồm hổm xuống, “Trước khi ngủ phải đánh răng rửa mặt đó.”

“Dạ!” Nhạc Nhạc sáng khoái đáp ứng, rồi lập tức xoay người dắt tay Khả Khả đi vào toilet.

Nhâm Mục Diệu ngồi bên cạnh Đinh Hạo Hiên, lạnh lùng liếc hần một cái, “Tôi bảo cậu chăm sóc Khả Khả Nhạc Nhạc, sao cậu lại đưa chúng nó tới đây?”

“Cậu tưởng tôi rảnh lắm hả, bỏ cả buổi họp đáng giá ngàn vạn, trở thành vú em siêu cấp hộ tống hai vị tiểu ác ma tới tìm cậu...”

Nhâm Mục Diệu trực tiếp cắt đứt lời hần, “Dù sao chính cậu đã mang chúng tới, giờ cậu phải nghĩ cách đưa hai chúng nó về đi!”

“Xin lỗi!” Đinh Hạo Hiên đứng lên, “Tôi nói thật nhé, cậu rất sợ bị hai tiểu ác ma nhà cậu giải quyết đúng không, vì an toàn của bản thân, cậu coi tôi như một tên thuộc hạ đỡ hơi phục dịch cậu. Cậu thật là bạn tốt của tôi sao? Bảo tôi chăm sóc hai tiểu ác ma này, quả thật cậu đang đẩy tôi vào chảo dầu sôi lửa bỏng đấy.”

“Kinh khủng vậy sao?” Nhâm Mục Diệu hậm hực liếc nhìn Đinh Hạo Hiên.

“Dù gì, tôi cũng đã đưa hai tiểu ác ma đến cho cậu rồi, tôi muốn được giải thoát, bái bai!” Đinh Hạo Hiên phất tay một cái với Nhâm Mục Diệu, xoay người rời đi.

Kiều Tâm Du dỗ hai tiểu ác ma ngủ xong, lúc ra ngoài, thoáng nhìn chung quanh một chút, “Ừ? Đinh Hạo Hiên đâu?”

Nhâm Mục Diệu nhấp một ngụm Vodka, “Cậu ta ra ngoài tán gái rồi, hai tiểu quỷ đã ngủ chưa?”

“Chúng nó rất mệt, nên vừa nằm xuống là ngủ mất.” Kiều Tâm Du đoạt lấy ly rượu trong tay hần, cúi gập nói: “Anh vẫn chưa khỏe hẳn, không cho phép uống rượu!”

“Em đã không cho phép anh uống..., thôi thì anh đây sẽ cho em uống vậy, được lắm.” Nhâm Mục Diệu ngay sau đó giữ lấy bàn tay đang cầm ly rượu của Kiều Tâm Du, đổ tất cả chất lỏng vào trong miệng mình, đôi tay vòng qua người cô, ôm Kiều Tâm Du vào lòng, chiếm lấy cánh môi cô...

Hương rượu nồng dần dần lan tỏa khắp khoang miệng của hai người.

“Mẹ...” Giọng điệu lười biếng của Nhạc Nhạc vang lên, cô nhóc ngơ ngác đứng ở cửa, “Cha, mẹ, hai người đang chơi trò yêu nhau, sao không chịu tìm chỗ trốn, thật đáng xấu hổ mà.”

Kiều Tâm Du giống như bị điện giật, lập tức đẩy Nhâm Mục Diệu ra, tay che cánh môi vừa đỏ vừa sưng, mặt ngượng ngùng đỏ ửng, “Nhạc Nhạc, không phải con đã ngủ ư? Sao lại ra ngoài?”

“Con khát nước, muốn uống nước.”

265. Chương 265: Gắn Bó Bên Nhau

Kiều Tâm Du rót một ly nước, đưa cho Nhạc Nhạc, “Uống xong, con ngoan ngoãn đi ngủ nhé.” Cô dịu dàng xoa xoa đầu Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc ừng ực ừng ực rất nhanh đã uống hết, trước khi xoay người đi, nhóc nghiêm túc nói với Kiều Tâm Du: “Mẹ, con và Khả Khả còn nhỏ, cha mẹ có thể đừng tránh né chúng con không? Như thế sẽ khiến con và Khả Khả trưởng thành sớm, nghiêm trọng hơn sẽ hình thành một bóng ma trong lòng con và Khả Khả.”

Kiều Tâm Du lúng túng liếc mắt nhìn Nhâm Mục Diệu.

Có hai tiểu quỷ ở bên cạnh, mỗi lúc Nhâm Mục Diệu muốn cùng Kiều Tâm Du thưởng thụ tình yêu cuồng nhiệt hay thân thiết một chút, hai tiểu quỷ sẽ xuất quỷ nhập thần bất ngờ xông tới. Chuyển đi Hy Lạp vì thể bị bao phủ bởi một làn mây đen, Nhâm Mục Diệu cũng nhanh chóng mất đi sự hăng hái, vội vã kết thúc lần du lịch này.

Hắn vốn muốn để hai tiểu ác ma phiền phức này ở lại Hy Lạp, nhưng Kiều Tâm Du quá mềm lòng, trước khi đi vẫn mang hai tiểu ác ma này theo.

Biệt thự nhà họ Nhâm lập tức lại khôi phục trạng thái náo nhiệt như trước.

Mặt trời chiều ngã về tây, ngọn lửa nhuộm đỏ cả nửa bầu trời, luồng sáng đỏ xuyên qua cánh cửa sổ đi vào trong phòng làm việc, kéo dài bóng ai đó trên sàn nhà.

Vì Kiều Tâm Du sẽ phải đến công ty làm việc vào ngày mai, chỉ mới có mấy ngày cô không có ở nhà, mặc dù Đinh Hạo Hiền đã giúp cô xử lý giấy tờ, nhưng đối với những quyết sách kế hoạch riêng của công ty, cô vẫn phải biết. Kiều Tâm Du mệt mỏi xoa mi tâm, liếc nhìn từng tờ giấy tờ, cùng với một đồng giấy tờ khác đang chất thành một ngọn núi nhỏ bên cạnh.

Nhâm Mục Diệu bưng một ly cà phê thơm nồng vào phòng làm việc, “Tâm Du, đừng làm việc nhiều quá, uống ly cà phê nghỉ ngơi chút đi!”

“Không cần, anh uống đi.” Lúc nói chuyện với Nhâm Mục Diệu, đầu Kiều Tâm Du vẫn không ngẩng lên, tầm mắt nhanh chóng đảo qua đồng giấy tờ.

Nhâm Mục Diệu thật sự không vui, hắn lặng lẽ đi tới sau lưng Kiều Tâm Du, gỡ cặp kính mắt đang gác trên sống mũi của cô xuống, “Những tài liệu này em không xem cũng không sao mà.”

“Ý anh là... anh đồng ý về công ty ư?” Giọng Kiều Tâm Du hưng phấn hẳn lên, trong con ngươi chớp động ánh sáng chói lóa.

“NO!” Nhâm Mục Diệu lắc đầu một cái.

Việc Nhâm Mục Diệu phủ nhận như đang dội cho cô một gáo nước lạnh, “Em thích thiết kế đá quý, căn bản không hề thích quản lý công ty, anh không thể thương hương tiếc ngọc chút ư...”

“Anh không ép em ngồi lên vị trí này.” Tính cách thích đùa giỡn vô lại của Nhâm Mục Diệu nổi dậy, hắn thân nhiên cười nói: “Em rất vất vả đúng không! Anh dạy em một phương pháp đơn giản để đối phó nhé, em không cần xem giấy tờ, cứ ký tên thẳng, mỗi một ngày qua em cứ ký tên khoảng chừng vài chục lần là được.”

Kiều Tâm Du nghe xong vẫn chẳng hiểu, “Nghe qua, chức tổng giám đốc của tập đoàn Nhâm thị rất đơn giản, chỉ cần biết ký tên là được, nhưng... sao lại có cảm giác cứ như mình bị phạt ký tên vậy.”

“Đây là phương pháp lười biếng.” Nhâm Mục Diệu vỗ vỗ bả vai của cô, “Cho nên chiếc ghế tổng giám đốc, em vẫn cứ tiếp tục ngồi đi.”

Kiều Tâm Du đột nhiên hiểu, lòng vòng nửa ngày, Nhâm Mục Diệu vẫn muốn cô tiếp tục tiếp tục và tiếp tục làm việc, “Anh không sợ bị Đinh Hạo Hiên chê cười rằng anh đang sống kiếp sống cơm nhão (traí bao) sao?”

“Cậu ta có bản lãnh đó sao.”

Hơ... Da mặt Nhâm Mục Diệu dày đến thế từ khi nào vậy, hấn không lấy làm hổ thẹn, ngược lại còn rất tự hào nữa.

Cô nghiêm nghị hỏi: “Nói đi! Chừng nào thì anh mới bằng lòng về công ty hả?”

Vấn đề này, Nhâm Mục Diệu thật chưa từng nghĩ qua, ngón trỏ hấn xoa xoa cằm, chậm rãi nói: “Đợi đến khi em có con đi! Anh sẽ phê chuẩn cho em ở nhà nghỉ sinh.” Nếu Tâm Du có em bé, mà hấn lại cứ để cô cực khổ, vậy hấn không còn là Nhâm Mục Diệu rồi.

“Thật sao?” Kiều Tâm Du quay đầu, vẻ mặt thành thật hỏi.

Nhâm Mục Diệu gật đầu, “Để em mang bụng to đi làm, cơm nhão anh ăn cũng không được thơm.”

Lúc hấn còn đang nói chuyện, Kiều Tâm Du đã đứng lên, đôi tay vòng lấy cổ Nhâm Mục Diệu, cả người dần dần sát lại gần hấn.

“Em muốn làm gì?”

Khóe miệng Kiều Tâm Du khẽ cong lên, mang theo nụ cười yêu mị, “Biết rõ còn hỏi! Đương nhiên là quyến rũ anh, nếu không em làm sao mang thai được?”

Nói xong, cô nghiêng người, chủ động hôn lên mép môi của hấn. Học cách của Nhâm Mục Diệu, đầu lưỡi nhẹ nhàng miêu tả hình dáng môi, mút vào thật sâu, gặm nuốt...

Nhâm Mục Diệu không ngờ câu chuyện mình bịa ra để viện cớ lại có thể mang đến cho hấn một vốn lời đến vậy, khóe miệng hấn chứa đựng ý cười xấu xa. Hai cánh tay vòng chắc lấy thân thể mềm mại của cô, từ từ khép mắt cảm thụ sự nhiệt tình chủ động.

“Bịch bộp ——” giấy tờ trên bàn sách rối rít bay xuống sàn nhà...

Nhâm Mục Diệu ôm Kiều Tâm Du đặt lên bàn sách, ánh mắt mù mịt ngọn lửa của dục vọng, hấn đến sát bên tai cô hỏi: “Em vẫn muốn tiếp tục sinh con cho anh sao?”

Gương mặt trắng nõn của Kiều Tâm Du chợt đỏ ửng, đôi mắt mê ly nhìn Nhâm Mục Diệu, nháy mắt mấy cái, “Em muốn anh nhanh về công ty làm việc.”

“Thương lượng chút nhé, Khả Khả Nhạc Nhạc quá buồn bĩnh, dựa tiếp theo của chúng ta liệu có thể khéo léo chút, giống như em!” Nhâm Mục Diệu khom lưng, hôn vào chóp mũi cô.

“Vậy ý anh là Khả Khả Nhạc Nhạc di truyền bộ gien ác ma của anh đúng không, anh rất hiểu tính mình đấy!”

Nụ hôn ẩm ướt của Nhâm Mục Diệu tinh tế như hạt mưa rơi vào da thịt trơn mềm láng bóng tựa ngọc Dương Chi của Kiều Tâm Du, dọc theo trán, cánh môi, cổ, xương quai xanh... kiêu diễm trượt xuống...

“Tâm Du, anh yêu em...” Giọng nói khàn đục mang theo chân tình.

“Em cũng vậy...” Kiều Tâm Du không cần tiếp tục đè nén tình cảm của mình, trực tiếp thẳng thừng biểu lộ: “Em cũng yêu anh, rất yêu rất yêu anh.”

== một hình ảnh ngọt ngào, rất ngọt ngào, không thể biểu lộ bằng lời nói, các vị đại gia tự tưởng tượng nhé! ==

Từng tổn thương, từng đau đớn, từng nhớ mong... từng hình ảnh một chợt hiện lên trước mắt, đã từng một mỗi, đã từng khóc, đã từng đau. Hai trái tim cô đơn, cứ tưởng sẽ vĩnh viễn phiêu bạt không nơi nương tựa,

cho đến khi gặp được nhau, một lần rồi lại một lần bỏ qua nhau, rồi hiểu lầm, rồi biệt ly... Ngược lại, càng khiến họ xích lại gần nhau hơn.

Tình yêu của họ, chuyển hóa thành một câu nói —— đời này kiếp này, tình yêu của chúng ta mãi không thay đổi.

266. Chương 266: Đại Kết Cục

Nhâm Mục Diệu lại mặt dày mày dạn ngồi trong nhà một tháng, Kiều Tâm Du dùng hết biện pháp, cứng có mềm có, kết quả vẫn không chống lại được kẻ mang bụng dạ xấu xa – tức hấn.

Sáng sớm, ánh nắng ấm áp nghiêng người chiếu vào trong phòng ăn, luồng không khí mát mẻ trong lành áp vào mặt mọi người.

“Chừng nào anh mới chịu đi làm hả?.” Giọng Kiều Tâm Du trầm thấp, mỗi ngày đều hỏi hấn một vấn đề giống nhau.

Nhâm Mục Diệu lật qua một trang báo, không chút quan tâm, nói: “Đợi đến khi em mang thai rồi tính sau.”

“Anh...” Kiều Tâm Du đã gặp qua vô số kẻ mặt dày mày dạn, nhưng chưa từng gặp qua tên nào vô liêm sỉ như hấn. Hấn ném tập đoàn Nhâm thị cho cô, lại còn yên tâm thoải mái đến thế.

Đôi mắt đen tối thoáng qua một tia giảo hoạt, “Anh không ngại em vì muốn mang thai mà quyến rũ anh nhiều hơn. Cặp áo lót Lace (viền tơ) màu đen hôm qua rất bốc hỏa...”

Kiều Tâm Du đứng lên, bịt kín miệng hấn, áp sát lỗ tai hấn, câu giận nói: “Khả Khả Nhạc Nhạc còn ở đây đấy!”

Khả Khả xóc lên chiếc túi sách nhỏ, “Cha mẹ cứ tiếp tục tình cảm đi, chúng con cũng muốn mẹ sớm mang thai, nhanh kết thúc kiếp sống cơm nhão của cha.” Nói xong, Khả Khả kéo Nhạc Nhạc ra khỏi cửa.

“Sữa bò của em, em còn chưa uống mà?” Nhạc Nhạc lưu luyến nhìn bàn ăn.

“Chúng ta có nên tiếp tục không?” Giọng Nhâm Mục Diệu khàn khàn vang bên tai cô.

“Tiếp tục cái gì?”

Nhâm Mục Diệu kéo Kiều Tâm Du ngồi lên đùi hấn, “Chúng ta không nên phụ lòng Khả Khả Nhạc Nhạc, tiếp tục ”tình cảm” đi thôi?”

Hơi thở ấm áp phả vào tai Kiều Tâm Du, giống như những lông bàn chải nhỏ li ti tỉ mĩ phớt trên da cô, không khỏi làm hô hấp cô tăng nhanh.

Nụ hôn tỉ mỉ nóng bỏng lưu luyến nơi cổ, bàn tay không an phận dần dần thăm dò vào quần áo cô, dọc theo làn da trắng nõn bóng loáng hư ngọc, mát lạnh như băng tiến lên phía trước.

“Ừ...” Một tiếng rên rỉ kiều my bật ra khỏi miệng.

Nhâm Mục Diệu đặt môi mình lên môi cô, nuốt tất cả âm thanh yêu kiều thuộc về cô vào trong miệng. Chiếc lưỡi linh hoạt thăm dò hơi thở mùi đàn hương từ miệng cô, lật khuấy nên hương vị ngọt ngào, muốn mời cô cùng nhảy.

Đột nhiên, dạ dày cô sôi trào như muốn dời núi lấp biển, Kiều Tâm Du lập tức đẩy Nhâm Mục Diệu ra, che miệng, chạy vào toilet.

Nhân cơ hội này, Nhâm Mục Diệu đổ ly sữa nóng trên bàn vào bồn hoa nơi góc tường, khiến những chiếc lá cây màu xanh biếc càng thêm xanh tươi.

“Ừa, ủa...” Kiều Tâm Du nôn.

“Tâm Du, không sao chứ?” Nhâm Mục Diệu đứng ở ngoài cửa.

Chờ cảm giác nôn mửa biến mất, Kiều Tâm Du trấn định, bình thần mở cửa, lạnh lùng nói: “Đều tại anh, em trễ giờ làm nữa rồi.”

“Không sao, giờ làm việc là do mình quy định mà.” Nhâm Mục Diệu cảm giác mình có phần thất bại, hẳn định mượn cơ hội này để mình lười biếng chút, không ngờ lại thành ra thế này, khiến Kiều Tâm Du không có thời gian để ý đến hắn.

Ở nhà trăm ngày, ngoài mặt thì Nhâm Mục Diệu nhàm chán lười biếng, thật ra thì thông qua mạng Internet, hắn cũng giúp Kiều Tâm Du xử lý một chút việc phức tạp.

Sắc trời bắt tri bắt giác tối dần, màu lam đậm nơi chân trời chuyển hóa thành bầu trời đầy sao, báo hiệu ngày mai sẽ là một ngày đẹp.

“Khả Khả Nhạc Nhạc, mẹ các con đâu?” Đã trễ thế này, cô phải tan việc từ sớm rồi chứ.

Khả Khả đưa một cặp phong bì màu vàng da cho Nhâm Mục Diệu, “Mẹ đi xã giao, đây là giấy tờ chú Phương Đình nhờ con đưa cho mẹ, cha giữ đi.”

Xã giao? Nhâm Mục Diệu chau mày, “Tâm Du đi đâu?”

“Khách sạn cha mở...”

Nhâm Mục Diệu không có kiên nhẫn nghe Nhạc Nhạc nói xong, cầm chìa khóa lên, sau đó chạy nhanh ra ngoài.

Nhạc Nhạc quay đầu, “Khả Khả, chúng ta hợp tác với mẹ bắt nạt cha như vậy, liệu cha có tức giận không?”

“Sẽ!” Khả Khả dừng lại một chút, “Nhưng có mẹ ở đây, cha chỉ có thể chịu ầm ừ thôi.”

Nhâm Mục Diệu cấp tốc chạy tới khách sạn, sau khi hỏi tiếp tân, hắn biết được Kiều Tâm Du vì uống quá nhiều rượu tại bữa tiệc, nên đã nghỉ ngơi tại phòng dành cho tổng thống.

“Rầm ——” Nhâm Mục Diệu đá văng cửa, “Ai cho em tham gia loại bữa tiệc thương nhân này hả?”

Kiều Tâm Du mặt vô tội nhìn hắn, “Còn không phải tại anh sao! Là anh bảo em làm việc thay anh, đây cũng là một phần trong công việc mà.”

Cô cầm một ly chứa chất lỏng màu vàng, giơ lên, lúc đang muốn uống vào, đã bị Nhâm Mục Diệu đoạt đi, ngay sau đó, hắn ngửa đầu uống sạch chỉ bằng một hơi.

“Rượu bran-đi, em dám uống loại rượu mạnh như vậy?”

Trong mắt Kiều Tâm Du thoáng qua một tia giảo hoạt, “Sao anh lại đến đây?”

“Còn không phải vì lo cho em...” Nhâm Mục Diệu bày ra vẻ mặt thối tha, “Không phải! Anh còn lâu mới lo lắng cho em, anh chỉ thay Phương Đình giao phần giấy tờ này cho em thôi.”

“À!” Kiều Tâm Du nhận lấy túi giấy màu vàng, lật xem từng tờ từng tờ, nụ cười sáng chói nở rộ trên mặt.

Nhâm Mục Diệu cảm thấy có một dòng nước ấm chảy từ tim xuống tứ chi, hắn kéo kéo cà vạt, cởi hai nút áo sơ mi, “Tâm Du, em không cảm thấy nóng sao? Có phải lò sưởi ở đây mở hơi quá không?”

Kiều Tâm Du liếc hắn một cái, lắc đầu, “Gì vậy, anh cảm thấy rất nóng sao?”

Nhâm Mục Diệu nhướng mày, phát hiện thân thể đã bắt đầu có phản ứng, khẽ nguyên rửa một tiếng, “Đáng chết! Em cho anh uống cái gì vậy?” Giọng hắn có vẻ khàn đục, nồng đậm dục vọng.

“Là thứ anh cho em uống trong lần gặp đầu tiên.” Trên mặt Kiều Tâm Du mang theo một nụ cười ranh mãnh nhìn hắn, “Cái này gọi là gây ông đập lưng ông, cảm giác thế nào?”

Cảnh tượng này, gần giống như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, điểm không giống, chính là hai nhân vật chính đã hoán đổi.

Nhâm Mục Diệu khốn khổ quát: “Tâm Du, em nóng lòng muốn có con đến mấy, cũng đâu cần ra đối sách này chứ! Thứ em muốn, anh không cho em à?”

Kiều Tâm Du đỏ mặt, lấy bản hợp đồng đã chuẩn bị sẵn, “Ký tên đi!”

“Đây là cái gì?”

“Giải trừ chức vụ của em, sau đó anh về công ty tiếp tục làm việc”

Nhâm Mục Diệu cảm thấy có một ngọn lửa nóng bỏng đang hùng hực thiêu đốt trong thân thể, cuồng loạn khốn khổ reo hò, hấn chậm rãi tới gần Kiều Tâm Du, “Cái này, để sau hãy nói, em giúp anh giải độc trước...”

Nhâm Mục Diệu nhào tới người Kiều Tâm Du, đè lên người cô, “Rệt ——” xé rách áo sơ mi của cô, nút cài bắn ra tung toé. Hấn giống như một con mãnh thú mất đi lý trí, ngọn lửa nóng trong đôi mắt đen thiêu đốt hùng hực, mà Kiều Tâm Du đang nằm phía dưới, chính là động vật nhỏ mê người.

Hơi thở nóng bỏng phả vào ngực Kiều Tâm Du, kích thích khiến toàn thân cô mềm nhũn, “Mục Diệu... Đừng!”

“Lửa là do em đốt, em phải phụ trách dập tắt!” Nói xong, nụ hôn ẩm ướt của hấn lập tức đặt lên ngực cô, bàn tay nóng bỏng chạy khắp lưng cô, làm bóng từng đường vân da trơn mềm, rồi chậm chậm dời xuống, thăm dò nơi đáy quần.

“A...” Kiều Tâm Du thở gấp liên tiếp, “Không được! Em đang mang thai!”

Nhâm Mục Diệu hơi sững lại, đôi mắt tối tăm mê ly chột lóe, “Yên tâm, anh sẽ cẩn thận.” Hấn cảm giác một đợt rồi lại một đợt sóng nhiệt đang lăn lộn trong cơ thể, như muốn cắn nuốt chôn vùi hấn, cấp bách cần cô hạ nhiệt...

Vung tay lên, cởi bỏ tất cả quần áo trên người cô, ngã người ở trên ghế salon mềm mại, đặt người lên thân thể yêu kiều vô lực, rồi lập tức chôn thứ nóng bỏng vào trong thân thể cô.

Tiếng rên rỉ kiều mĩ, tiếng thở dốc đục ngầu, giao thoa vào nhau, phổ thành một bài thơ về tình yêu đẹp nhất thế gian.

Từng trang giấy một, tựa như những cánh bướm, đáp xuống sàn nhà...

Trong không khí quay cuồng hơi thở ái muội, giữa những tiếng thở dốc đục ngầu, mơ hồ bật ra một lời nói, “May mắn kiếp này có anh (em) ...”

NGOẠI TRUYỆN 1: KINH NGHIỆM DƯỠNG THAI

“Tâm Du, cẩn thận một chút!” Nhâm Mục Diệu vừa nhìn thấy Kiều Tâm Du tắm xong, đang chuẩn bị bước ra khỏi phòng tắm, hấn lập tức tiến tới đỡ cô. Mang thai hơn 9 tháng, Kiều Tâm Du có chút tăng cân, khuôn mặt trắng đầy đặn, khiến toàn thân cô như phát ra ánh sáng của tình mẫu tử.

Kiều Tâm Du ân cần nhìn Nhâm Mục Diệu, “Em không yếu ớt đến mức này đâu?”

“Em bây giờ là phụ nữ có thai, lỡ như bị ngã, hay đập đầu vào đâu đó...”

“Mục Diệu, anh bắt đầu nhiều lời như thế từ khi nào vậy?” Kiều Tâm Du nhạo báng hấn, sau đó chui vào cái chăn ấm áp.

Nhâm Mục Diệu cầm quyển sách thật dày trên tủ đầu giường, “Vì để con khỏe mạnh, dưỡng thai là nhất thiết, đứa bé này ngàn vạn lần không thể giống Khả Khả Nhạc Nhạc.” Nếu có ba tiểu ác ma, Nhâm Mục Diệu không thể nào tưởng tượng cuộc đời này sẽ hắc ám ra sao, nếu ba tiểu quỷ cùng liên kết với nhau đặt bẫy hấn, đem hấn đi bán, nói không chừng Nhâm Mục Diệu còn có thể giúp chúng nó đếm tiền.

Kiều Tâm Du đoạt lấy sách của hấn, “Truyện cổ tích? Xin hỏi, đây là sách dưỡng thai ư, sao em lại có cảm giác đây là sách để đọc trước khi ngủ nhỉ?”

“Muốn có một trái tim lương thiện, phải để đứa trẻ chịu ảnh hưởng ngay từ lúc còn chưa nhận thức được thế giới, truyện cổ tích tràn đầy tính thiện lương đẹp đẽ, đây là chọn lựa đầu tiên.” Nhâm Mục Diệu còn có một đồng lý do khác.

Kiều Tâm Du nằm trong khuỷu tay ấm áp của hắn, cọ sát một chút, lựa chọn vị trí thoải mái nhất, “Được rồi! Bây giờ có thể bắt đầu kể chuyện xưa.”

Một tay Nhâm Mục Diệu cầm sách, tay khác khẽ vuốt ve phần bụng nổi lên của cô, “Bắt đầu từ một truyện cổ của Grimm ”Công chúa Bạch Tuyết“, Tại một đất nước xa xôi.....”

“Đất nước xa xôi ấy ở đâu vậy?” Đôi mắt trong veo của Kiều Tâm Du nhìn về phía Nhâm Mục Diệu.

“...” Nhâm Mục Diệu suy nghĩ kỹ trong chốc lát, “Em cần chỉ biết đất nước xa xôi ấy ở đâu? Trên sách viết vậy, sao em hỏi nhiều thế.”

Kiều Tâm Du nhấp môi, nói: “Anh tiếp tục, tiếp tục...”

“... như mong đợi Hoàng Hậu sinh được một cô công chúa nhỏ đáng yêu, da cô bé trắng như tuyết, má đỏ như táo, tóc đen nhánh mềm mại...”

Nhâm Mục Diệu đọc đến đây, Kiều Tâm Du thật sự không nhịn nổi, cười ha ha ra tiếng.

“Em cười cái gì?” Nhâm Mục Diệu chau mày, không hiểu nguyên do.

“Ha ha...” Kiều Tâm Du cười đến chảy nước mắt, “Bạch... công chúa Bạch Tuyết rất giống anh, anh có nhớ lần tỉnh dậy trước kia không, Khả Khả Nhạc Nhạc trang điểm cho anh cực kì kinh hãi? Da trắng như tuyết, hai gò má đỏ như táo, tóc đen nhánh mềm mại...”

Sắc mặt Nhâm Mục Diệu tối đen, “Soạt ——” lật trang khác, lạnh lùng nói: “Truyện khác! Đây là truyện của Andersen ”Bộ quần áo mới của Hoàng Đế.“” Hắn nghĩ thầm trong lòng, truyện này rất ổn, không liên quan gì đến hắn, lại còn có thể dạy con về tính lương thiện thành thật.

Hắn còn chưa bắt đầu kể, Kiều Tâm Du đã nói thầm: “Mục Diệu, đây không phải là câu chuyện nguyên mẫu về thói xấu cõi trường chạy trên đường phố ở hiện đại sao?”

“Chẳng lẽ kể chuyện cổ tích cho em nghe chỉ khiến em liên tưởng đến mấy thứ này ư? Em có thể nói những lời mang tính xây dựng chút không.” Rõ ràng là muốn dưỡng thai, sao lại liên tưởng đến mấy cái vấn đề rồi rầm này nhỉ.

“Vậy em nên có cảm tưởng gì, hỏi anh có thể mặc ”Bộ quần áo mới của Hoàng Đế“ hay không à?”

Đôi mắt tối đen Nhâm Mục Diệu thoáng qua một luồng sáng, “Em không phải đã xem qua rồi ư, phải chăng vóc người anh quá đẹp, khiến em luôn nhớ về chúng?” Nói xong, Nhâm Mục Diệu bắt đầu cởi áo ngủ trên người mình ra.

“Anh, anh làm gì đấy?”

“Đáp ứng yêu cầu của em, mặc ”Bộ quần áo mới của Hoàng Đế.“” Nhâm Mục Diệu cởi áo ngủ, lộ ra lồng ngực với đường vân da rõ ràng, bắp thịt to lớn khỏe mạnh, cùng với sắc da màu tiểu mạch.

Hắn có vóc người tiêu chuẩn của người mẫu, rất không tệ, nhưng cũng đâu cần khoe khoang đến thế.

Kiều Tâm Du lạnh lùng nói: “Anh không xấu hổ à!”

“Khụ khụ...” Nhâm Mục Diệu hắng giọng, “Vậy không kể câu truyện này nữa, chúng ta kể truyện cổ tích khác đi! Cái này không tệ nè, ”Cô gái của biển.“”

“Là ”Nàng tiên cá“! Anh có bị hoa mắt không?” Kiều Tâm Du ngẩng đầu nhìn Nhâm Mục Diệu, hiện giờ hắn phải đi làm vào ban ngày, lại còn nghĩ đến cô từng giây từng phút một, luôn gọi điện thoại dặn dò cô rất nhiều điều, “Mục Diệu, anh có mệt lắm không, chúng ta đi ngủ đi!”

Nhâm Mục Diệu ngáp một cái, lắc đầu, “Không ngủ! Nàng tiên cá không phải là một cô gái sao! Cho nên ”Cô gái của biển“ chính là ”Nàng tiên cá“.”

Hắn buồn ngủ lắm rồi mà lại còn có thể biên soạn ra cái lý do “cưỡng từ đoạt lý” đến vậy, thật sự rất có năng lực.

Kiều Tâm Du nhìn hấn mệt mỏi như thể có chút đau lòng, đoạt lấy sách trong tay hấn, để qua một bên, “Con còn nhỏ, nghe không hiểu chuyện cổ tích đâu! Hay chúng ta nghe nhạc đương thai đi, để nó làm quen với giọng nói của anh.”

Nhâm Mục Diệu cúi người xuống, ngoắc ngoắc tay về phía bụng Kiều Tâm Du, “Chào con, cha là cha con đây. Con nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời, ngàn vạn lần không thể học tập anh và chị con...”

“A...” Kiều Tâm Du hét lên một tiếng.

“Gi vậy?” Nhâm Mục Diệu căng thẳng hỏi, “Có phải em sắp sinh không?”

“Không đúng không đúng!” Trên mặt Kiều Tâm Du xuất hiện ánh sáng hạnh phúc, “Nhóc con đá em.”

“Tiểu quý, con quá bướng bỉnh rồi! Cha không cho phép con bắt nạt mẹ, có nghe hay không! Cha cảnh cáo con, nếu con không ngoan, cần thận cha xách con ra ngoài, đánh cho một trận!”

Hành động trẻ con của Nhâm Mục Diệu khiến Kiều Tâm Du tức cười, bụng đột nhiên truyền đến từng cơn đau đón co giật, “A...” Kiều Tâm Du túm chặt cánh tay Nhâm Mục Diệu, “Mục Diệu, đau quá, đau quá, ... hình như em sắp sinh rồi.”

“Cái gì?” Nhâm Mục Diệu khẩn trương vọt tới bên cô, “Không thể nào, cách ngày sinh dự tính còn một thời gian nữa mà.”

“Tại anh hết!” Kiều Tâm Du cắn răng chịu đựng đau nhức, quả đấm mảnh mai của cô đấm vào lồng ngực hấn, “Con bị anh dọa sợ nên muốn ra ngoài!”

Một hàng vạch đen xuất hiện trên trán Nhâm Mục Diệu, lời của hấn có tác dụng giục sinh ư?

Một bé con không đợi kịp muốn ra ngoài thật nhanh: Không phải cha muốn xách con ra ngoài để đánh cho một trận ư, con phải mau mau ra ngoài để có thể chiến đấu một trận với cha chứ.

NGOẠI TRUYỆN 2: TÊN CỦA BÉ CUNG

“A...” Tiếng thét chói tai kiệt sức khàn khàn từ trong phòng sinh vọng ra.

Nhâm Mục Diệu ở ngay bên cạnh, hai tay hấn cầm thật chặt tay Kiều Tâm Du, “Tâm Du, em cố chịu đựng, con chúng ta sắp chào đời rồi.”

“A... Đau...” Mồ hôi làm ướt đầm trán Kiều Tâm Du, những sợi tóc hỗn độn dính chặt vào hai bên trán.

“Sinh con có đau không?” Nhâm Mục Diệu nhìn vẻ mặt đau đớn của cô, lẩm bẩm tự hỏi lòng.

Kiều Tâm Du thở dài một cái, suy yếu liếc nhìn hấn, “Anh sinh thử một đứa thì biết.”

A... Hấn cũng muốn giảm bớt đau đớn cho Kiều Tâm Du, nhưng hiển nhiên là có lòng mà không đủ lực, quay đầu hỏi bác sĩ và y tá đỡ đẻ, “Có thuốc mê, thuốc giảm đau, thuốc tê, morphine gì không... Chỉ cần giúp Tâm Du không đau nữa là được.”

“Thưa ngài, chưa từng có sản phụ nào dùng thuốc mê hay thuốc giảm đau khi sinh con cả. Không biết khoảng cách giữa những cơn đau bụng sinh là bao lâu, thì không thể biết tình trạng co thắt của tử cung.” Một bác sĩ nữ lớn tuổi nói.

Nhâm Mục Diệu nhất mực yêu cầu, bác sĩ đỡ đẻ cho Tâm Du nhất định phải là nữ.

“Sắp xếp cho cô ấy sinh mổ (c-section) đi!” Nhâm Mục Diệu thật sự không đành lòng nhìn Kiều Tâm Du cứ đau đớn như vậy.

Kiều Tâm Du lắc đầu một cái, cắn răng nói: “Không cần! Đau được một nửa rồi, bây giờ lại phải giải phẫu để sinh mổ (c-section), không phải càng đau nhiều hơn sao!”

“Tâm Du, cố gắng lên!” Tim Nhâm Mục Diệu đập loạn, vì lo lắng nên hô hấp cũng tăng nhanh. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên hấn làm cha, nhưng lúc Khả Khả Nhạc Nhạc ra đời, hấn không có ở bên cạnh, đối với kiến thức nửa vời về sinh đẻ, đến giờ hấn mới biết sinh con là một chuyện khôn khổ đến cỡ nào.

“A...” Mới thoải mái được một chút, một cơn đau đốn kịch liệt nữa lại đánh tới, Kiều Tâm Du không nhịn được la lên, cô há mồm thở dốc, oán trách nói: “Đều tại anh! Em mặc kệ, anh bỏ vào, anh phải lấy ra cho em!”

Nhâm Mục Diệu liếc thấy y bác sĩ đang lén mỉm cười ở một góc, hần bắt lực cảm thán, “Cái này thật sự rất khó khăn.”

“Đau quá...”

Lại tiếng thét với âm điệu cực cao bật ra khỏi phòng sinh.

Khuôn mặt Nhạc Nhạc như đưa đám, “Ông Đình, mẹ thật thê thảm, cha không phải đang bắt nạt mẹ chứ?”

Đình Hạo Hiên trầm tư một chút, rồi gật đầu, “Xem ra là vậy!” Không bị Nhâm Mục Diệu “bắt nạt”, Kiều Tâm Du hiện giờ sẽ đau đốn đến vậy sao? Đình Hạo Hiên cảm thấy cái Logic này không tệ.

“Hừ! Cha xấu xa, chỉ biết bắt nạt mẹ, hãy đợi xem con và Khả Khả giúp mẹ dạy bảo lại cha như thế nào đi!” Hai tay Nhạc Nhạc chống nạnh, đầy lòng căm phẫn nói.

Một giọt mồ hôi từ đỉnh đầu Đình Hạo Hiên chảy xuống, hần yên lặng cầu nguyện trong lòng —— Nhâm Mục Diệu, tôi không hề đẩy cậu vào tội danh bắt nạt, cậu ngàn vạn lần đừng tìm tôi tính sổ nhé.

“Á á ——”

Một tiếng rồi một tiếng thét khốn khổ bộc phát, ngay sau đó, một tiếng khóc rõ to vang lên.

“Oa a, oa a...” Một bé gái trắng nõn đang cuộn tròn người lại.

“Tâm Du...” Nhâm Mục Diệu hôn lên trán cô, “Vất vả cho em rồi.”

Trong phòng bệnh thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười nói, Đình Hạo Hiên, Âm Dạ Tuyết, còn có cả Phương Đình, tất cả đều đến thăm Kiều Tâm Du .

“Nhâm Mục Diệu, cậu đã đặt tên cho bé cưng nhà cậu chưa?” Đình Hạo Hiên nhắc nhở cái tên được làm cha mừng rỡ đến mức ngây ngô này.

Khả Khả bĩu môi, không vui nói: “Cha, tên con và Nhạc Nhạc chỉ là nick name, còn chưa có tên chính thức đấy.”

“À... Vấn đề này cần phải suy nghĩ thật kỹ, không thể qua loa.” Nhâm Mục Diệu ngồi bên giường ôm Kiều Tâm Du .

“Tôi nghĩ nên đặt là Nhâm Ngã, Nhâm Ái, Nhâm Nhĩ*. Kết hợp ba cái tên này lại thành ”anh yêu em“, vừa rất tình cảm, lại còn có cả chất thơ nữa.....”

(*): Ngã Ái Nhĩ = anh yêu em, Ngã (anh, tôi), Ái (yêu), Nhĩ (em, bạn), còn chữ “Nhâm” trong họ của Nhâm Mục Diệu còn có nghĩa là “mặc cho, mặc kệ, tại nhiệm, đảm đương”

Trong lúc Đình Hạo Hiên vẫn còn tự mãn về tài năng của bản thân, Khả Khả ngồi ở một bên đã lạnh lùng liếc nhìn hần, “Nhâm Ngã? Ông Đình, chú muốn mặc kệ cháu ”chỉnh” chú, hay muốn mặc kệ cháu tiếp cận chú vậy?”

“Khả Khả, em thấy có một cái tên rất hợp với anh —— Nhâm Ngã Hành, thủ lĩnh Ma Giáo.” Nhạc Nhạc che miệng cười trộm.

Khả Khả lạnh lùng lườm cô nhóc một cái, “Ông Đình đặt tên cho em là ”Nhâm Ái“, coi em như cái bệnh viện ”nhân ái” đó.”

“Lấy chỉ số thông minh của Đình Hạo Hiên, chú ấy làm sao có thể đặt một cái tên mang tính xây dựng chứ?” Đôi mắt đen của Nhâm Mục Diệu chột lóe, “Nhâm Tuấn Khả, Nhâm Tuyển Nhạc, Nhâm Quân Hoan.” Quân khả hoan nhạc*...

(*): quân khả hoan nhạc: ai nấy đều hạnh phúc

Một tay Khả Khả chống cằm bắt chước vẻ suy tư của người lớn, “Ừm... Miễn cưỡng còn có thể tiếp nhận.”

Vào lúc này, y tá đẩy cửa ra, ôm Hoan Hoan vừa mới ra đời tới.

Đinh Hạo Hiên kích động, ra tay trước Nhâm Mục Diệu một bước, ôm lấy bé con, “Bé cưng của cha nuôi, con không thể giống Khả Khả và Nhạc Nhạc, chẳng có chút lễ phép, gọi cha là Ông Đinh đó!”

Nhâm Mục Diệu ép ba đứa nhỏ nhận Đinh Hạo Hiên và Ám Dạ Tuyết làm cha nuôi, cứ như vậy, mỗi khi hần muốn dẫn Kiều Tâm Du tới thế giới của hai người, thì có đầy đủ lý do bắt hai vị cha nuôi này trông chừng ba đứa.

“Ủa? Sao tự dưng lại nóng nóng, ươn ướt nhỉ?” Đinh Hạo Hiên cúi đầu nhìn ngực mình, một vũng nước bỗng từ đâu xuất hiện.

Nhạc Nhạc cười trộm, nói: “Hoan Hoan tè dầm rồi.”

Đinh Hạo Hiên rùng mình, vậy là, một khi tiểu quỷ này trưởng thành, cũng sẽ không “thiện lương” chút nào cả, ba tiểu ác ma, hần phải đối phó thế nào đây?

Đinh Hạo Hiên cẩn thận đưa đứa bé tới tay Nhâm Mục Diệu, “Vay cậu ẵm đi!”

Thân thể Hoan Hoan thật nhỏ thật mềm, trên người còn toát ra mùi sữa thơm, trong lòng Nhâm Mục Diệu bỗng xuất hiện một trận rung động.

“Oa a, oa a...” Hoan Hoan mở cái miệng nhỏ nhắn, nhắm chặt hai mắt khóc lớn.

“Mau bồng qua cho em xem!” Kiều Tâm Du có kinh nghiệm chăm sóc hai con, rất nhanh thay xong tã giấy cho Hoan Hoan. Lúc cô định kéo áo lên, bỗng nhớ tới điều gì đó, quay đầu lại cười cười với các chứng nam tử, “Hoan Hoan đói bụng rồi...”

Nhâm Mục Diệu lập tức hiểu ý, đuổi ngay những kẻ không phận sự ra khỏi phòng bệnh. Khi hần nhìn Kiều Tâm Du cho cục cưng bú sữa, bèn cúi đầu xuống, mặt hiện lên biểu cảm dịu dàng, hần đột nhiên cảm thấy mình thật hạnh phúc, cuộc sống như thế, đã đủ rồi.

“Tâm Du, chúng ta tiếp tục cố gắng, sinh đứa thứ tư đi.”

Kiều Tâm Du bị cái suy nghĩ này của hần làm cho giật mình, “Gi? Anh tưởng em là lợn à!”

“Không phải em nói anh giống ”Công chúa Bạch Tuyết” sao, vậy có phải nên có “bảy chú lùn” không?”

“Không! Muốn em sinh bảy đứa ư, còn lâu, vóc dáng em sẽ biến dạng nghiêm trọng mất!”

“Em yêu, vóc dáng em bây giờ rất đẹp.”

“Không, muốn sinh anh tự sinh đi...”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-go-tong-giam-doc-tuyet-tinh-tan-khoc>